

Đẹp Tuyệt Thú Hoàn

Contents

Đẹp Tuyệt Thú Hoàn	3
1. Chương 1: Nàng Là Mỹ Nữ! Nàng Xuyên Qua!	3
2. Chương 2: Nguyên Lai So Với Hiện Đại Càng Bì Thảm	5
3. Chương 3: Thoát Thân	6
4. Chương 4: Lang Thành	8
5. Chương 5: Mỹ Nhân	10
6. Chương 6: Thể Hiện Công Phu	12
7. Chương 7: Thôn Xóm	14
8. Chương 8: Quỷ Dị	17
9. Chương 9: Xảo Ngộ	19
10. Chương 10: Lương Dạ	21
11. Chương 11: Bữa Cơm Tại Vương Cung	23
12. Chương 12: Nguy Cơ	25
13. Chương 13: Uy Hiếp	27
14. Chương 14: Lời Khuyên	28
15. Chương 15: Thoát Đi	30
16. Chương 16: Thiếu Niên Kỳ Dị	32
17. Chương 17: Vô Đề	34
18. Chương 18: Hi Thú Phát Cuồng	36
19. Chương 19: Đành Phải Buông Tha	38
20. Chương 20: Thôn Trang Nhỏ	40
21. Chương 21: Vô Đề	42
22. Chương 22: Vô Đề	44
23. Chương 23: Vô Đề	46
24. Chương 24: Vô Đề	48
25. Chương 25: Nhạc Viên Đấu Giả (sân Chơi Của Đấu Giả)	50
26. Chương 26: Đáng Để Kiêu Ngạo	52
27. Chương 27: Vô Đề	54
28. Chương 28: Vô Đề	56
29. Chương 29: Vô Đề	58
30. Chương 30: Vô Đề	60
31. Chương 31: Vô Đề	62
32. Chương 32: Vô Đề	64
33. Chương 33: Vô Đề	66
34. Chương 34: Vô Đề	68
35. Chương 35: Vô Đề	69
36. Chương 36: Sự Phẫn Nộ Của Na Tư	71
37. Chương 37: Vô Đề	73
38. Chương 38: Vô Đề	75
39. Chương 39: Nhị Vương Tử	77
40. Chương 40: Nhị Vương Tử	79
41. Chương 41: Vô Đề	81

42. Chương 42: Vô Đề	83
43. Chương 43: Cường Chế	87
44. Chương 44: Vô Đề	89
45. Chương 45: Xoay Chuyển	91
46. Chương 46: Cái Trang	93
47. Chương 47: Có Thể Làm Cho Nữ Nhân Kích Động: Hai Ngọn Cỏ Non. [1]	95
48. Chương 48: Chỉ Là Con Thỏ Đần?	97
49. Chương 49: Thân Phận Của Tiểu Bạch Thỏ	99
50. Chương 50: Liễu Đích Ái Tình Quan	101
51. Chương 51: Chuyện Không Ổn Rồi	103
52. Chương 52: Phủ Nhị Vương Tử Yên Tĩnh	105
53. Chương 53: Gặp Lại Liễu	107
54. Chương 54: Cùng Thỏ Đần Đối Thoại	109
55. Chương 55: Đây Là Địa Phương Nào?	111
56. Chương 56: Thạch Ốc Thần Bí	113
57. Chương 57: Khả Nghi	115
58. Chương 58: Nói Như Thế Không Thông	117
59. Chương 59: Đấu Võ Mềm	119
60. Chương 60: Cùng Chạy	121
61. Chương 61: Lãnh Địa Của Tượng	123
62. Chương 62: Tiến Vào	124
63. Chương 63: Trong Sơn Cốc	126
64. Chương 64: Di Tộc	128
65. Chương 65: Nam Nhân Thần Bí Mang Mặt Nạ	130
66. Chương 66: Vị Khách Quý Thần Bí	132
67. Chương 67: Vô Đề	134
68. Chương 68: Hi Thú Đến	136
69. Chương 69: Vô Đề	138
70. Chương 70: Kinh Sợ	140
71. Chương 71: Pháp Thuật (1)	142
72. Chương 72: Pháp Thuật (2)	144
73. Chương 73: Pháp Thuật (3)	146
74. Chương 74: Hiệp Nghị	148
75. Chương 75: Gặp Mặt	150
76. Chương 76: Khách Tới	152
77. Chương 77: Đồng Minh	154
78. Chương 78: Ám Toán	156
79. Chương 79: Thần Thông Của Tiểu Hồ Ly	158
80. Chương 80: Vô Đề	160
81. Chương 81: Phản Ứng Của Liễu	162
82. Chương 82: Khách Tới	164
83. Chương 83: Cục Diện Bế Tắc	166
84. Chương 84: Động Tĩnh	168
85. Chương 85: Thiên Đáng Sợ	170
86. Chương 86: Bức Đi Ra	172
87. Chương 87: Tuyệt Thế Mỹ Nhân Nhan	175
88. Chương 88: Sơn Cốc	177
89. Chương 89: Hợp Tung	179
90. Chương 90: Lập Thệ	181
91. Chương 91: Vô Đề	183
92. Chương 92: Ly Khai	185
93. Chương 93: Thanh Lương Thành	187
94. Chương 94: Sông Tư La Bảy Màu	189
95. Chương 95: Cúng Tế Trên Sông Tư La	191

96. Chương 96: Tế Vũ Khai Mở	193
97. Chương 97: Thuyền Lớn, Cao Nhân	195
98. Chương 98: Trên Thuyền	197
99. Chương 99: Giống Như Yêu Nữ	199
100. Chương 100: Năm Mỹ Nhân	201
101. Chương 101: Động Tình	203
102. Chương 102: Lướt Gió Đạp Sóng, Liễu Đã Tới	205
103. Chương 103: Khó Mà Lường Toàn	207
104. Chương 104: Ác Chiến	210
105. Chương 105: Đả Thương	212
106. Chương 106: Mất Trí Nhớ	215
107. Chương 107: Nhất Dạ Vạn Lý Hành (một Đêm Vạn Dặm Đường)	217
108. Chương 108: Gắn Bó Thân Mật	218

Đẹp Tuyệt Thú Hoàn

Giới thiệu

Nàng là một tuyệt sắc yêu cơ, đi vào một địa phương mà đa số mỹ nhân thực hiếm lạ, gặp được một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dep-tuyet-thu-hoan>

1. Chương 1: Nàng Là Mỹ Nữ! Nàng Xuyên Qua!

Âu Dương Vũ năm nay mười bảy tuổi, là hoa khôi của một trường trung học phổ thông nổi tiếng.

Nếu hỏi rằng Âu Dương Vũ đời này hận nhất chuyện gì, nàng tất nhiên nói: “Ta hận nhất chính khuôn mặt của mình a”.

Gương mặt của nàng nha...thật sự rất đáng yêu. Mặc kệ là nhìn ngang nhìn dọc, kiểu nào cũng toàn bộ đều là trong truyền thuyết hồ ly tinh mới có. Làn da trắng tuyết, sóng mắt như lưu thủy, luôn không cần biết là cố ý hay vô tình đều mang theo vài phần khiêu khích, lông mi thật dài thật cong, chớp chớp lưu động, đôi môi anh đào chúm chúm cực kỳ quyến dụ...

Liên ngay cả của giọng nói của nàng, cũng thánh thót chứa đầy hàm xúc, làm cho người ta vừa nghe, liền theo xương cốt cũng mềm nhũn theo. Về phần thân thể của nàng thì không cần phải nói, đường cong lộ rõ, tùy tiện nhìn từ góc độ nào cũng đều như là cực phẩm của trần gian, của tạo hoá...Có người đánh giá, diện mạo của nàng luôn ẩn chứa nét đặc thù của hồ ly a.

Trên thực tế, Âu Dương Vũ là người thật kiên cường nha, nàng đối với diện mạo, dáng người chính mình không có nửa điểm biện pháp, liền gây sức ép lên tên của mình. Gây sức ép đã nhiều năm, cuối cùng định ra Âu Dương Vũ này là một cái tên vô cùng vô cùng là bình thường.

Diện mạo của nàng quả thật gây sức ép không nhỏ, may mắn chính là gia thế của nàng liệt vào hàng nhất lưu...bằng không...nàng chắc chắn đã bị người khác trêu đùa rồi. ngày nào cũng vậy, thời điểm Âu Dương Vũ đến trường, luôn đội chiếc mũ lưỡi trai, mang kính râm thật to. Bạn bè cùng học với nàng ba năm cũng chỉ có số ít người biết chân diện mục của nàng a

Vì làm cho chính mình thoát nhìn bình thường một chút, Âu Dương Vũ từng nghĩ tới sẽ trở thành một người đầu trọc. Đương nhiên, nếu như nàng trên đầu không có cha mẹ cùng bốn ca ca quá sức cường thế thì hành vi này nhất định đã được thực hiện. Đáng tiếc, đời không có nếu!

Sau đủ loại đấu tranh, nàng liền chuyên tâm chủ định rèn luyện thân thể, cũng đi nhiều nơi sưu tập một ít có liên quan khí công cùng bí quyết để luyện. Nàng luôn có một giấc mộng, một ngày nào đó , chính mình có thể biến thành cao thủ nha. Sau đó thì sao ư? Sau đó nàng sẽ đeo mặt nạ, một thân áo đen, tay cầm khẩu súng, đi làm một sát thủ!

Sát thủ tốt! sát thủ uy phong! Đó chính là lý tưởng của Âu Dương Vũ, có thể làm cho nàng có vẻ uy phong, có sát khí, và hơn hết là nàng được biểu diễn tài nghệ trước tất cả mọi người.

Đáng tiếc, đó chỉ là giấc mộng không thực!.

Nàng từng trải qua một thất bại! một thất bại thảm hại!, lần đó nàng đã gây người nhìn ngắm một nam nhân đến chảy nước miếng, nữ nhân nọ liền mắng nàng là hồ ly tinh, Âu Dương Vũ lập tức phẫn nộ...

Nàng nhớ lại vài câu ở quyển sách nào đó, tìm được một câu thế này: “Ngày đó, ở sinh nhật của người dọn xong cái đầu heo cùng thanh đao, sau đó đứng vào thời khắc người sinh ra, bả đao cắm lên trên đầu heo, thắm thêm hai ngọn nến hồng, quay về phía nam khấu vá vài cái, người hội xuyên qua đến một chỗ thần bí.”

Hôm nay là sinh nhật Âu Dương Vũ, nàng chiếu theo cuốn sách bố trí kĩ càng mọi thứ. Đúng 12h30, nàng hướng phía nam quỳ xuống, hai tay hợp thành chữ thập thì thầm:”cầu trời a, làm cho ta xuyên qua đi, làm cho ta đến một cái thế giới mới mẻ đi,đổi lun bộ thân thể khác đi nha.”

Từ xưa giờ, Âu Dương Vũ nghe nhân xuyên qua luôn Tá Thi Hoàn Hồn. Đây chuyện xưa nói, bởi vì nhân thân thể quá mức cồng kềnh, không có khả năng trải qua không gian cánh cửa. Cho nên, Âu Dương Vũ thực chờ mong có thể dùng phương thức này đến đổi một thân thể mới. Nói chuyện, Âu Dương Vũ thanh âm vừa mới hạ xuống, bỗng nhiên một trận âm phong thổi qua, tiếp theo, nàng cảm giác được một trận thiên toàn địa chuyển.

Trên bầu trời, toàn nổi lên từng trận mây đen, này mây đen xem chừng là một loại quỷ dị, phương thức không ngừng xoay tròn, trung gian mây đen, có một dòng xoáy.

Cũng không biết trải qua bao lâu, phong ba ngừng hẳn , một vật nặng rơi xuống giữa không trung: ” Bá” một tiếng, thật mạnh ngã ở một gốc cây long thụ cao lớn.

Loại này long thụ, có cành lá cực kỳ sum xuê, Âu Dương Vũ như vậy trống rỗng hạ xuống, bị tầng tầng cành lá rắn chắc ngăn trở. Làm cho thân thể Âu Dương Vũ cuối cùng dừng ở cành lá trên cao, kia rậm rạp cành lá, chẳng những an toàn tiếp được nàng, còn bởi vì gió,cành lá khẽ khàng lay động.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Âu Dương Vũ chậm rãi mở mắt, sau đó, chống đỡ trên thân chậm rãi ngồi xuống. Vừa ngồi xuống, một tiếng thét chói tai xé rách trời cao vang lên :” Đau quá!”. Tiếng thét chói tai giữa không trung, chỉ thấy Âu Dương Vũ mông nhất oai, kéo theo nhiều cây cối từ trên cao té xuống, tiếp đất an toàn.

” May mắn không có việc gì.” Giây dụa giật giật, Âu Dương Vũ đứng lên đi vòng quanh. Nàng cúi đầu, mới giật mình, dường như chân bị sưng một chút, đó là một tiếng thét chói tai thốt ra.

” Đau quá.” Ôm mắt cá chân, vô lực một lần nữa ngồi trở lại trên mặt đất. Âu Dương Vũ nhìn mọi nơi đánh giá. Nàng giương cái miệng nhỏ nhắn, nhìn phiến lá long thụ tươi tốt, còn có thảo nguyên rộng lớn, không khỏi giật mình gây người:” Trời ạ, đây là làm sao? Chẳng lẽ ta thật sự xuyên qua?”

2. Chương 2: Nguyên Lai So Với Hiện Đại Càng Bi Thảm

” Thật tốt quá, rốt cục có thể nhìn thấy con người.”

Âu Dương Vũ hưng phấn dị thường, nàng cúi đầu nhìn nhincách ăn mặc của mình, trên người tuy rằng khá bẩn, lá cây vươn trên người không ít, cũng may vẫn chưa đến nỗi nào

Vươn năm ngón tay,chải chuốt đầu tóc đen mượt. Tóc Âu Dương Vũ có phần đặc biệt, không chải cũng không rối nha. Bởi vậy, nàng chỉ vuốt sơ sài vài cái mà thôi.

Về phần gương mặt, vì không có nước hay ao hồ gì để nhìn, Âu Dương Vũ cũng không biết chính mình mặt có hay không biến hóa. Bất quá đâu, có biến hóa tốt nhất, dính vết bẩn cũng là chuyện tốt. Dù sao, cũng không phải là cái dạng “yêu nghiệt” kia là ổn rồi^^ (tỷ mừng hơi sớm ^^ !!)

Đem quần áo sửa sang lại một chút, Âu Dương Vũ đi nhanh về phía cổng thành. Nàng rất muốn biết, nơi này đến tột cùng là cái địa phương gì.

Sải bước hướng thành trì đi đến, Âu Dương Vũ vẫn có chút không an tâm. Nàng tưởng tượng đến chính mình hiện tại thành cao thủ, liền không thể khắc chế trong lòng mừng như điên.

Càng ngày càng gần, thanh âm ồn ào náo động nhất loạt lọt vào tai.

Cửa thành ngoại, không có phái người gác, Âu Dương Vũ có thể nhìn đến bên trong người người đi qua đi lại phi phàm náo nhiệt. Nàng mới nhìn liếc mắt một cái, trong lòng liền sung sướng vô cùng. Nơi này có người a, toàn bộ là cùng nàng giống nhau màu da, tuy rằng hơi sậm hơn chút. Còn có, những người này toàn bộ đều mặc cổ trang. Chẳng lẽ, ta đi tới cái triều đại nào rồi a?

Xem một chút, Âu Dương Vũ liền phát hiện ngã tư đường xuất hiện phần lớn nam tử cao to. Nữ tử đâu? Di, không có nhìn đến nhiều ít, có thể là đều đứng ở trong nhà, không thể dễ dàng xuất môn đi.

Nửa giờ sau, Âu Dương Vũ đã muốn đi tới cửa thành.

Chỉ chốc lát, Âu Dương Vũ liền xuất hiện ở cửa thành. Làm một thân áo lông cùng quần bò, một thân thước ngọc Âu Dương Vũ vừa mới xuất hiện, thành thị đương ồn ào bỗng nhiên trở nên im lặng vô cùng.

Hết thấy thanh âm, đều ở nháy mắt bị mất. Càng ngày càng nhiều ánh mắt bắt đầu tập trung trên người Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ thấy thể còn tưởng do cách ăn mặc của mình mà ra.(ăn mặc khác người thì lạ thật nhưng dung nhan hiếm thấy thì mới là nguyên nhân chính gây “tắc nghẽn giao thông” tỷ ơi)

Trước mắt những người này tuy rằng ăn mặc khác nhau, bất quá đều là cổ trang, đã biếtquả thật bản thân có hơi khác người.

Một đôi mắt si đại nhìn nàng ngây ngốc, lại thêm những tiếng hít thở khê khàng đến quái dị. Âu Dương Vũ bỗng nhiên thầm nghĩ: Rất không thích hợp, cho dù là ở thế giới của ta, ta cũng không có khiến cho quá nhiều người chú mục như vậy. Chẳng lẽ, xảy ra vấn đề gì sao?

Một bên nghĩ như vậy, Âu Dương Vũ một bên nhìn mọi người bằng đôi mắt trong veo xinh đẹp. Vì động tác vừa rồi của nàng càng làm tăng thêm nhiều tiếng hít thở không đều.

Âu Dương Vũ mặt mày nhẵn lại, không kiên nhẫn đi về phía trước. Theo hướng nàng bước đi, ngày càng có nhiều người cũng đi về phía nàng.

Đúng lúc này, một trận dồn dập tiếng bước chân truyền đến, cùng với nó là một tiếng quát:” Tránh ra, các người vây quanh làm gì?”

Này âm điệu thực cổ quái, Âu Dương Vũ vừa nghe liền không có hảo cảm.

Theo thứ thanh âm vừa nãy, mọi người đều thối lui đến hai bên. Địa phương vốn an tĩnh lại bắt đầu truyền đến nho nhỏ giọng nghị luận.

Âu Dương Vũ ngẩng đầu, vừa lúc chống lại một đôi râu, bên trong thần nhiên lộ ra hồng quang đôi mắt. Bị đối phương kinh diễm nhìn chăm chú, Âu Dương Vũ bỗng nhiên cảm giác được một loại hít thở không thông cực khó chịu.Nhóm người theo cùng toàn bộ một thân khôi giáp màu bạc, đi tuốt hàng trước mặt cái

kia nam tử, ước chừng hai mươi tuổi, thân hình cao lớn, tuấn mĩ phi phạm. Người này ngũ quan hình dáng rất sâu, mũi cao thẳng, bộ dạng thập phần tuấn mĩ.

Giờ phút này, mỹ nam tử đang dùng một đôi mắt sâu thẳm nóng rực chăm chú nhìn nàng, trong ánh mắt, hẳn thật không chút che dấu kinh diễm, vui sướng cùng dục vọng.(sắc lang tới ùi)

Âu Dương Vũ môi giật giật, ở trong lòng mắng: Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ ta cái dạng này, tại đây cái thế giới cũng không gặp nhiều sao?

Nàng nho nhỏ lui ra phía sau từng bước, nhìn đến nàng di động, mỹ nam đối diện không kiên nhẫn nhàu mày, hẳn vươn tay hướng Âu Dương Vũ ôm đồm, một bên trầm thấp nói:” Người là ai?”

Âu Dương Vũ mi chớp vài cái, tất cả mọi người si ngốc ngơ ngác, nàng nhẹ giọng nói:” Ta chỉ là đi ngang qua. Như thế nào, các người nơi này không cho người ta đi qua sao?”

Mỹ nam tử ha ha cười, ẩn ẩn lộ ra hai mắt đỏ sẫm nhìn nàng chăm chú, nói:” Đương nhiên- không được.” Tiếng nói vừa dứt, tay hắn liền nắm lấy cánh tay bé nhỏ của Âu Dương Vũ. Tựa hồ bị chấn động bởi làn da trắng mịn, mỹ nam tử đầu tiên là sửng sốt, tái ngắc đầu nhìn Âu Dương Vũ, màu đỏ sẫm trong mắt đã mang theo một loại dục vọng mãnh liệt.

Thân thủ cực nhanh, mỹ nam tử đem Âu Dương Vũ ôm vào trong lòng ngực. Ngay tại lúc Âu Dương Vũ do dự là hiện tại sử xuất công phu né ra, hay vẫn là cameras như mọi khi? Bỗng nhiên trên người ấm áp, trên thân nàng xuất hiện một trường bào ấm áp. Mỹ nam tử đem quần áo chính mình bao lấy Âu Dương Vũ từ đầu đến chân, bên tai nàng vang lên âm thanh cười nói:” Trên đời cư nhiên còn có người như mỹ nữ nhân nàng, ca ca mang người về nhà như thế nào?”

Không đợi Âu Dương Vũ trả lời, cánh tay hắn ôm sát Âu Dương Vũ, cứ như sợ nàng bỏ trốn đến nơi. Hắn đi lại, vốn là mọi người tách ra hai bên, không tự chủ được mà đi theo.

Đúng lúc này, ” Tranh-” âm thanh binh khí vang lên, tiếp theo, một cỗ băng hàn làm người ta run sợ từ đầu toả ra bốn phía. Âu Dương Vũ thập phần tò mò, một cái lãnh băng cứng rắn hữu lực thanh âm quát:” Duyên Bình Vương làm việc, các người không muốn sống nữa?”

Thanh âm rơi xuống, những người đó quả nhiên dừng cước bộ. Cho đến khi đoàn người Duyên Bình Vương đi ra hơn mười bước, một trận nghị luận truyền đến:” Trời ạ, đó là người nào?”

” Đó là nữ nhân, một nữ nhân rất đẹp!”

” Trên đời cư nhiên còn có tiểu mỹ nhân như thế này, thật sự không thể tin nổi!”

” Đúng vậy, sẽ không là tiên nữ đi?”

” Ai, thật vất vả có vài năm yên ổn, xem ra vừa muốn rối loạn! Vì cái gì hội loạn? Như vậy yêu nữ, như thế nào có thể không loạn?”

Nghe đến đó, Âu Dương Vũ sắc mặt trở nên xanh mét, do dự một lúc lâu, nàng mở miệng nói:” Vị này Duyên Bình Vương, bộ dáng của ta rất đẹp sao?”

Nàng hơi khàn khàn lười nhác nói, chợt người cảm giác được một cái vật cứng trên cái mông chính mình. Đồng thời, mỹ nam phía sau có điểm khó thở, chạt vật nói:” Người thật là yêu nữ!” Hắn cười nhẹ nói:” Bắt quá, bốn vương sở trường nhất chính là cầm yêu!”

Mới vừa nói xong, Âu Dương Vũ liền nghe được hắn quay đầu nhẹ giọng phân phó nói:” Thành Nhị, nghĩ biện pháp làm cho toàn bộ ngưỡng người hôm nay nhìn thấy nàng đều câm miệng!”

Âu Dương Vũ rùng mình, cái kia lãnh cứng rắn hữu lực thanh âm cúi đầu đáp:” Dạ!”

3. Chương 3: Thoát Thân

Câm miệng... là toàn bộ giết chết những người đó sao? Âu Dương Vũ không ngừng suy nghĩ.

Nàng nghĩ một hồi, không đến thời điểm quan trọng công phu của mình vẫn là không cần lộ ra. Nàng đối với thế giới này hoàn toàn không biết gì cả, có lẽ nàng tự cho là công phu rất giỏi, ở trong này cái gì cũng không phải, không được, còn phải hảo hảo quan sát một phen mới được.

Ngay cả mặt của nàng đều bị mũi nam phía sau dùng áo choàng che kín. Chính là... ở cái môn...nàng gắng gượng, nó làm cho lòng của nàng lại hoảng loạn! lại ghê tởm!

Đi hơn trăm thước, đoàn người chuyển qua một con đường tắt. Tiến đến nơi này, Duyên Bình Vương liền thấp giọng quát:” Toàn bộ lui ra!”

” Là!”

Chờ tất cả mọi người lui ra hết, Duyên Bình Vương mang theo Âu Dương Vũ đi tiếp vào một cái trang viên bên cạnh. Hắn đi bước như bay, phỏng chừng đến nơi chưa đầy một khắc! Sau đó, hai người tiến nhập một khu nhà rộng lớn cực kỳ tráng lệ.

Viện này có núi giả nước chảy, cử khúc hành lang gấp khúc, một bộ cảnh sắc lâm viên cổ đại điển hình Trung Quốc. Âu Dương Vũ đang nhìn quét mọi nơi, trên người nhất khinh, Duyên Bình Vương mang theo nàng vào tầng mộc lâu cao nhất.

” Phan” Cửa phòng mở ra, Âu Dương Vũ liền bị một cổ mạnh mẽ quăng đi ra ngoài. Nàng vừa muốn hét chói tai, mới học công phu, thân thể còn không có nhớ lại phải sử dụng như thế nào, liền bị hất đến giường lớn.

Thật choáng cái áo ngủ hoa lệ bằng gấm, Âu Dương Vũ thân mình lăn một vòng, làm cho chính mình ở trong giường góc ngồi dậy. Vừa ngẩng đầu, liền thấy Duyên Bình Vương hướng chính mình chậm rãi bước tới.

Tiểu tử này thân thủ nhanh nhẹn cỡ bỏ trường bào của mình, cặp mắt đỏ sẫm con ngươi đen gât gao nhìn chăm chú Âu Dương Vũ, một cổ mãnh liệt dự vọng ở tứ chi hắn đều biểu hiện ra ngoài.

Âu Dương Vũ không hề động, nàng nâng đầu nhìn chăm chăm Duyên Bình Vương, lạnh giọng nói:” Vương gia, đây là các người lễ ngộ sao?” Cúi đầu nhìn thoáng qua chỗ bị chính mình biến thành bần trên giường, nàng lại ngẩng đầu cười lạnh nói:” Tiểu nữ tử bần thế này, người đều muốn hả?”

Duyên Bình Vương sững sốt, từ trên xuống dưới đánh giá nàng, cau mày, biểu tình có điểm không hồn không giận:” Thật sự là có chỗ bần. Thế này vậy, tiểu mỹ nhân muốn cùng bốn vương cộng dục (tắm chung), tất nhiên là cầu còn không được.”

Âu Dương Vũ nghe vậy, không khỏi âm thầm kêu khổ: Đây cầm thú, chẳng lẽ tróc ta trở về cũng chỉ là muốn cái này?

Ngay lúc Âu Dương Vũ suy nghĩ, Duyên Bình Vương bước đến trước mặt nàng, ôm eo nàng, đem nàng giống như cái túi vác trên vai. Sau đó đá văng cánh cửa hướng vào phía trong viện đi đến.

Im lặng nằm ở trên vai hắn Âu Dương Vũ biểu tình thực bình tĩnh, trong ánh mắt chớp động suy nghĩ. Trải qua hai gian hành lang, Âu Dương Vũ trước mắt sáng ngời, chỉ thấy một gian toàn bộ từ bạch ngọc xây thành phòng nhỏ xuất hiện ở trước mắt.

Cách đó không xa, một cái thật lớn bồn tắm bạch ngọc, chính là nhiệt khí mạo hiểm, đánh giá cửa sổ sau cái bể đương lộ ra cây lá xanh tươi, ngửi được bên trái là mùi hoa, Âu Dương Vũ trong lòng nhất tấy, thực khát vọng như vậy nhảy đến trong nước đi.

” Người tới!”

Duyên Bình Vương thanh âm vừa dứt, một loạt thị nữ đi đến, này đó thị nữ toàn bộ một thân áo trắng, lộ ra hơn phân nửa bộ ngực. Theo bản năng nhìn về phía các nàng mặt, Âu Dương Vũ phát hiện những nữ tử này, phần lớn diện mạo trung thượng, mặt tròn tròn, làn da hơi rậm, lỗ chân lông thực thô.

Các nàng chỉnh tề vây quanh bên cạnh bể, hai nữ tử đem tất cả nam trang cùng nữ trang bên người phân biệt đặt ở hai thanh ghế dài. Sau đó khom người thôi lui bên cạnh.

Duyên Bình Vương ôm Âu Dương Vũ đến gần, các nữ tử chậm rãi quỳ xuống, toàn bộ cúi đầu, đưa lưng về phía hai người.

Duyên Bình Vương đem Âu Dương Vũ hướng trên mặt đất, thân thủ chỉ vào cằm của nàng, nhìn không chuyển mắt, nhẹ giọng nói:” Như thế giai nhân!”

Dứt lời, hần tầm mắt đặt ở môi của Âu Dương Vũ, mắt thật lớn khí lực đem tầm mắt chuyển tới trên người nàng, một cái nuốt khan rõ ràng truyền ra.

Âu Dương Vũ ánh mắt nhất loạn, tựa tiểu phi tiểu đứng lên. Nàng này biểu tình làm Duyên Bình Vương nhanh chóng đứng lên, ngẩn ngơ, hần theo hầu gian phát ra một tiếng gầm nhẹ, hai tay duỗi ra, định thoát quần áo của Âu Dương Vũ!

Âu Dương Vũ tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt lãnh đạm lưu động nhìn Duyên Bình Vương, vẫn không nhúc nhích. Của nàng biểu tình, làm cho trực giác của Duyên Bình Vương nổi lên từng trận tao nhiệt từ dưới bụng truyền đến, thẳng đến làm cho hần khát vọng đến độ đau lên.

Ngay lúc Duyên Bình Vương thủ dừng trên áo Âu Dương Vũ, thân thủ nàng vừa nhấc nhanh như tia chớp khoá cổ tay hần! Tiếp theo, tay nàng thuận thế mà lên, lấy một loại vô cùng nhanh chóng, lại vô cùng tuyệt vời tư thế, đánh trúng gáy Duyên Bình Vương!

Duyên Bình Vương ánh mắt oán hận trừng mắt nhìn nàng một cái, sau đó vô lực hướng mặt đất thân mật. Thời điểm hần ngã trên mặt đất, đồng thời phát ra một tiếng nổ, Âu Dương Vũ thân ảnh tung bay, đã muốn đem hơn mười cái thị nữ đánh ngất.

Xoa nắn cổ tay, Âu Dương Vũ thì thào nói:” Xem ra, công phu của ta vẫn khá lợi hại. Đáng tiếc là ta không biết điểm huyệt.”

Nhìn thoáng qua mọi người té xỉu trên mặt đất, nàng thần nhiên cởi quần áo, nhảy vào bể bơi. Một bên tẩy từ đầu đến chân, Âu Dương Vũ một bên quan sát đến phản ứng của mọi người. Chuẩn bị lúc bọn họ thanh tỉnh, liền hơn thường ột chuồng.

Chỉ dùng một ít thời gian, Âu Dương Vũ liền tẩy trừ xong. Nàng mặc vào bào phục mà Duyên Bình Vương vì nàng chuẩn bị, quay đầu lại nhìn nhìn chính mình quần áo, nghĩ tới nghĩ lui liền đem chúng nó để một bên.

Bước đi đến bên người Duyên Bình Vương, vươn tay ở trên người hần sờ soạng một lúc, Âu Dương Vũ lấy ra mấy thứ. Dem này đó ngọc bội thư tín đều để tại bên cạnh, Âu Dương Vũ đem hai tấm ngân phiếu thu vào trong lòng ngực.

Nghĩ nghĩ, vẫn là đem đặt ở bên cạnh ngọc cũng thu mấy khối buồng sau, Âu Dương Vũ thì thào nói:” phải thay đổi một chút cho giống mới được.”

Tam không hai hạ liền đem mái tóc ướm dẫm trát thành bó buộc, Âu Dương Vũ nhìn quét mọi nơi một lát, cũng không có tìm được vật để dịch dụng gì đó. Rơi vào đường cùng, nàng ngồi chồm hổm quay về bên người Duyên Bình Vương, thân thủ ở hần trên mặt vỗ vỗ, hì hì cười nói:” Không cần nghĩ rất muốn ta nga, ta đem quần áo ở quê hương ta đều để lại cho người, đủ thấy tai với người tình thâm ý trọng.”

Dứt lời, nàng đi đến bên cửa sổ, bàn tay đánh một cái, mộc khung như bùn giống nhau đều vỡ vụn. Thả người nhảy, Âu Dương Vũ liền biến mất sau cửa sổ.

4. Chương 4: Lang Thành

Mặt sau Duyên Bình vương phủ, là một thanh sơn kéo dài không ngừng, duyên xa ngân nga, vô biên vô hạn. Âu Dương Vũ dùng bùn đất tinh tế trát trên mặt cùng lộ ra ngoài da thịt thượng lau một cái.

Lát sau, nàng đối với suối nước hai tay vỗ, vui vẻ lắm lắm:” Hi hi, cái dạng này hần là an toàn đi?” Tâm buồng xuống, nàng liền thả người theo núi rừng hướng phương xa mà đi.

Âu Dương Vũ lại không biết nói, cho dù nàng đem màu da thân hình toàn bộ che lấp đi, coi hần ngũ quan mà nói, cũng cùng đủ làm cho người ta kinh diễm.

Lúc này phạm vi Duyên Bình Vương thế lực, nàng không dám dừng lại, vì thế cước bộ gia tốc, cũng không ăn không uống đi nhanh về phía trước.

Nghĩ đến ăn uống, Âu Dương Vũ mới nhớ lại chính mình một ngày một đêm đều không có gì trong bụng. Nghe trong bụng truyền đến “ọc ọc ọc” Tiếng kêu to, Âu Dương Vũ cười khổ đứng lên. Nàng thì thào nói: “Kiên trì ba bốn giờ, ra khỏi đây liền đi tìm gì đó ăn.”

Này ba bốn giờ khả thật khó qua, Âu Dương Vũ đói đến hai mắt thấy toàn màu đen, mới xoay người hướng dưới chân núi chạy tới. Nàng phồng chùng một chút, này vài cái giờ cấp trì, ít nhất cũng đi vài trăm dặm lộ rồi, kia Duyên Bình Vương sợ là không truy kịp chính mình.

Này quan đạo thực khá, tuy rằng cũng là hoàng bùn đất mặt, lại kết rắn chắc thật, rất ít nhìn đến hăm hại động. Âu Dương Vũ sưng sốt, trong lòng chẳng lẽ tới cái gì thành phố lớn phụ cận phải không?

Nghĩ đến đây, nàng trong lòng bất an, lộn trở lại trong rừng cây, thặng hái một ít lá cây, làm thành đỉnh đầu rộng thùng thình nón xanh (cắm sừng!) mang lên đỉnh đầu, lại dùng một ít hách màu bùn đất ở trên mặt tìm vài đạo sau, nàng mới trong lòng thiết thực một chút.

Nàng đã sớm quan sát quá, người nơi này, có không ít người trên mặt có các hoa văn màu sắc sắc sỡ, chính là không biết là trời sinh, vẫn vẽ đi.

Đi ở trên quan đạo, Âu Dương Vũ cúi đầu, này quan đạo thường thường có người đi qua, phần lớn là một ít thân vải bố, hình thể cường tráng hán tử. Âu Dương Vũ quan sát một chút, phát hiện người thế giới này, phần lớn là màu da khá đen, hình dáng sâu đậm. Trên đường thỉnh thoảng có nữ tử đi qua, mặc kệ là cô gái hay phụ nhân, này đó nữ tử đều có điểm thô ráp, thiếu một ít nữ tính mềm mại. Này đó nữ tử, bộ dạng thanh tú đều rất ít. Âu Dương Vũ thầm nghĩ: Có thể nữ tử gia cảnh tốt cũng không dễ dàng xuất môn đi, những người này áo cơm không kể, bộ dạng không tươi ngon mọng nước cũng là bình thường.

Đi thêm một dặm lộ, một cửa thành cực kỳ cao lớn xuất hiện ở trước mắt Âu Dương Vũ. Này cửa thành cùng Âu Dương Vũ trong trí nhớ, thời Trung cổ thành lâu thấp phần tương tự. Tứ phương tứ chính, tường thành toàn bộ từ thanh kiếp xây thành.

Lúc này đây, Âu Dương Vũ xuất hiện ở cửa thành cũng không có khiến ọi người chú ý, nàng thật to thở dài nhẹ nhõm một hơi. Bước đi liền hướng vào bên trong thành. Đây là kiến trúc, phần lớn là từ tảng đá làm thành, thấp phần thô lậu. Chỉ có ở vào ngã tư đường hai bên mặt tiền cửa hàng, đều từ đầu gỗ làm thành.

Một đám hình thể cường tráng hán tử, bãi thực quán cùng tạp hoá quán, không ngừng quát to: “Bánh bao a, thơm ngào ngọt bánh bao a.”

” Thước tô a, một văn tiền một cái thước tô a.”

” Các vị phụ lão, các vị hương thân, đi ngang qua xem chút đi không cần bỏ qua a-”

Ồn ào và ồn ào, làm cho Âu Dương Vũ cảm thấy được thấp phần mới mẻ. Nàng xem hướng này thơm ngào ngọt cái ăn, bụng từng đợt thăm thì rung động.

Bất quá, thân thể của nàng không có một đồng, ngay cả bạc vụn cũng không có. Đi rồi vài chục bước sau, một cái thật to” Làm” Tự xuất hiện ở trước mắt Âu Dương Vũ. Nàng cảm trong lòng ngực nắm lấy ngọc bội của Duyên Bình Vương, hướng hiệu cầm đồ, rồi lại ngừng lại: Không được, này đó ngọc bội quá mức rõ ràng, nói không chừng ta chân trước mới làm điếu, sau lưng còn có nhân mang bắt được ta.

Những người đó ánh mắt thật sự làm cho nàng ghê tởm cực kỳ, bởi vậy Âu Dương Vũ cho dù đói đến choáng váng đầu hoa mắt, cũng bước đi không tiền.

Mất thật lớn khí lực, Âu Dương Vũ mới đặt chân rồi đi hiệu cầm đồ, tro mắt nhìn một đám quán ăn, rớt xuống một chuỗi nước miếng nhỏ. Hút hấp nước miếng, Âu Dương Vũ thầm nghĩ: chịu không được, ta thật sự chịu không nổi.

Lúc này, nhất tràng cửa hàng bạc xuất hiện ở trước mắt. Âu Dương Vũ trước mắt sáng ngời, bước đi đi vào.

Đến cửa hàng bạc, đứng trước quầy tính tiền là một hán tử đã hơn bốn mươi, hán tử này có bộ râu quai nón, trên mặt không có được bao nhiêu thịt, một đôi mắt không lớn tinh quang chớp động.

Đi đến trước mặt hắn, Âu Dương Vũ hạ giọng nói:” Nơi này có đổi ngân phiếu không?”

Hán tử ngẩng đầu kinh ngạc nhìn nàng, hỏi:” Không đổi ngân phiếu người tới nơi này để làm chi?”

Thực không khách khí!

Âu Dương Vũ từ trong lòng lấy ra một tờ ngân phiếu, nói:” đổi thế nào?”

Đây là...ngân phiếu...một vạn lượng bạc.

Hán tử sửng sốt, gật gật đầu nói:” Tuy rằng lớn một chút, vẫn có thể đổi.”

Âu Dương Vũ lại từ trong lòng lấy ra thêm một tờ, nói:” Dem cái này đổi luôn thành hai vạn lượng, toàn bộ đổi thành một trăm hai tờ tiểu ngân phiếu. Mặt khác, cho ta một trăm hai bạc vụn.”

Hán tử gật gật đầu, trên mặt dần theo cười:” Tốt, chờ một chút.”

Nhìn đến hán tử đi vào bên trong, Âu Dương Vũ cúi đầu, mũi chân trên mặt đất chuyển vòng. Chờ hắn vừa ra tới, Âu Dương Vũ liền chậm chậm mở miệng nói:” Vẫn là cho ta một ngàn lượng bạc đi, còn lại đều là ngân phiếu.”

Hán tử kia nói:” Có thể.”

Khi Âu Dương Vũ ra khỏi cửa hàng bạc, nàng đã muốn ra một thân mồ hôi lạnh. Dem ngân phiếu giấu bên người, dem bạc để vào túi trong tay áo, Âu Dương Vũ đi nhanh về phía một tửu lâu

Trong tửu lâu người đến người đi, khi Âu Dương Vũ đi vào, không có khiến cho bao nhiêu người chú mục. Nàng ở góc thượng tìm một chỗ, tùy tiện cùng tiểu nhị gọi hai phần đồ ăn, liền an tâm chờ đợi.

Lúc này, một tiếng cười truyền vào tai nàng:” Ca, người xem người nọ hảo thú vị nga, mũi của nàng cứ nhiên là kẻ thực diệp làm thành. Muội vừa nhìn thấy, còn thực tinh xảo a!”

Đây là thanh âm của một cái cô gái. Khi cô gái nói xong, nháy mắt mấy ánh mắt đồng thời hướng về phía Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ trong lòng bất an, đầu càng hướng mặt bàn càng ngày càng thấp. Nàng cười khổ thầm nghĩ: Chờ ta ra khỏi quán, nhất định đổi mũi a. Đúng rồi, còn phải mua một ít son, bột phấn để hoá trang nữa.

” Ca, người đến nói với hắn, xem có thể hay không đem mũi bán cho ta.” Bên cạnh thiếu niên đang muốn trả lời, bỗng nhiên bên ngoài một trận ồn ào rung trời, đồng thời, một hồi nghị luận truyền vào trong tai Âu Dương Vũ:” Trời ạ, hôm nay lang thành thật đúng là náo nhiệt!”

” Đúng vậy, kia chẳng phải là vài vị diện hạ cùng thành chủ, bên cạnh bọn họ là cái gì? Trời ạ, là Lang thành đại mỹ nhân, a, ngay cả tiểu công chúa cũng đến đây, thật sự là quá tốt!”

Mỹ nhân? Âu Dương Vũ trong lòng vừa động, nhin không được ngẩng đầu nhìn về phía bên ngoài.

5. Chương 5: Mỹ Nhân

Âu Dương Vũ vừa mới ngẩng đầu lên, một giọng nữ hơi thô bỗng truyền đến: “Uy, cái mũi của người là ai làm, hãy bán lại cho ta !”

Âu Dương Vũ không muốn gây chuyện, lập tức cúi đầu không nhìn cô gái kia, tỏ ra bộ dáng sợ hãi, giả giọng hơi khàn nói: “Chiếc mũi này là tiểu dân được một thôn dân ở rất xa tặng. Tiểu dân có thể cho ngài, nhưng tiểu dân có chút nhức đầu không thể ra gió, trước khi bán xin ngài hãy mang cho tiểu dân một chiếc mũi khác.”

Thanh âm của nàng vừa dứt, cô gái kia không vui nói: “Sao mà phiền toái như vậy.” dừng một chút, nàng lại nói: “Cũng không biết người có dơ bẩn không, cái mũi này có khiến ta mắc ối không nữa.”

Âu Dương Vũ hẳn nhiên không phản ứng gì.

Đúng lúc ấy, âm thanh ồn ào náo động bỗng từ xa truyền đến, càng ngày càng gần. Lần này, không chỉ Âu Dương Vũ, ngay cả thiếu nữ bên cạnh cũng không có tâm tư hỏi nài chuyện cái mũ, cân nhắc rồi cất bước hướng ra phía ngoài.

Âu Dương Vũ lúc này thật sự đã đói lả cả người, xinh đẹp mặc dù quan trọng đây nhưng càng quan trọng hơn là nài đói bụng đến chịu không được nữa rồi. Liếc nhìn tiểu nhị đem thức ăn bưng lên, nài liền đặt vẻ đẹp sang một bên, cầm lấy món ăn liền từng ngụm từng ngụm ăn tới.

[Nhện: ôi, ăn kiêng...]

Cơm ở nơi này rất kỳ quái, cơm lại có mùi thơm ngát, hạt gạo lớn chừng ngón tay một đứa trẻ. Âu Dương Vũ bụng đói cồn cào, cũng không quản nhiều như vậy, mỗi chén chỉ cần và cơm hai ba lần là xong, rồi mãnh liệt nuốt một ngụm trà, cảm giác thoải mái như được sống lại. Sau đó nài mới ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài.

Từ chỗ ngồi của mình, tầm nhìn của Âu Dương Vũ bị những thân hình cao lớn của khách khứa đang đứng chắn hết. Quay đầu nhìn, những cái gì cũng không thấy rõ. Lập tức Âu Dương Vũ đứng lên, lặng lẽ chen chúc trong đám người, cất bước hướng ra ngoài.

Trên đường phố, một đội ngũ binh sĩ võ trang toàn thân chỉnh tề mở đường, những người này trong tay nắm ngân thương, mũi thương dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng hàn quang âm u.

Phía sau những người này, là một sắc ngựa đen óng thành đoàn, ở trước là bốn năm thanh niên cao lớn dáng ngồi thẳng đứng. Mà phía sau còn có mấy thiếu nữ ngồi ngay ngắn ở trên lưng ngựa.

Nhìn những thiếu nữ kia, ánh mắt Âu Dương Vũ trong nháy mắt mở thật lớn: mấy thiếu nữ này tầm mười bảy, mười tám tuổi, khuôn mặt thì cũng thanh tú, nhưng để nói là xinh đẹp thì vẫn chưa đủ. Bất quá đa dễ so với những nữ nhân nài từng gặp qua rõ ràng non mịn hơn. Chẳng lẽ, các nài chính là nhất lưu mỹ nữ ở cái thế giới này?

Âu Dương Vũ không dám tin vào điều này đi nữa. Trong lúc nài còn đang mải đánh giá những người này từ trên xuống dưới, tiếng nghị luận cùng tiếng than thở hưng phấn không ngừng ở bên tai của nài vang lên.

Hết thấy mọi thứ nơi này đều khiến Âu Dương Vũ có một loại cảm giác kì lạ. Nài cẩn thận xem xét, mới phát hiện mấy thớt ngựa mà những thiếu niên nam nữ này cưỡi đặc biệt thân thiện cao lớn, so sánh với những thớt ngựa mà nài đã thấy ở kiếp trước thì chúng đều cao lớn hơn hẳn.

Tiếp tục dò xét cẩn thận, Âu Dương Vũ lại phát hiện đoàn người này đại đa số đều xăm hình. Chỉ duy nhất mấy thiếu nữ là gương mặt còn sạch sẽ.

Tại thời điểm Âu Dương Vũ đang quan sát đoàn người này, một số người có vẻ quyền cao chức trọng cũng giục ngựa hướng thẳng về phía tử lâu này đi tới. Theo hướng những người này đi động, đám người vây xem dần dần tránh ra để lộ một con đường.

Đến cửa tử lâu, một thanh niên cao lớn tầm hai mươi tuổi, màu da nâu đậm, trên cổ và bộ ngực xăm những hoa văn uốn éo như rắn, dẫn đầu nhảy xuống. Hai mắt màu tím, hẹp và dài quét nhìn mọi người trong tử lâu, rồi quay lại hướng về phía đồng bạn nói: “Dừng ở đây ăn một chút gì đã?”

“Cũng tốt ” - một thiếu niên ngồi ngay ngắn ở trên lưng ngựa mở miệng. Thiếu niên này ước chừng mười bảy mười tám tuổi, da đỏ sẫm, hẳn có một mái tóc màu nâu đậm thô cứng, khuôn mặt vẫn mang theo vài phần non nớt nhưng ngũ quan tựa như được khắc ra từ đá cẩm thạch, tạo hình lập thể mà gọi cảm.

Hắn vóc người cũng hết sức là cao lớn, loại cao lớn này lại có gương mặt ngây thơ mà còn hoàn mỹ khiến cho Âu Dương Vũ vừa thấy liền nghĩ ngay đến cụm từ: mỹ thiếu niên dã thú.

Thiếu niên này vừa mở miệng, mọi người lập tức đồng loạt nhảy xuống ngựa. Thiếu niên phong thái tự nhiên dẫn đầu đoàn người đi vào, cùng lúc đó cả xà văn thanh niên (người có xăm họa tiết như rắn) cũng sóng vai đi cùng. Những người khác thì đi sau bọn họ nửa bước.

Âu Dương Vũ hứng thú quan sát những người này. Y phục của bọn họ tựa hồ là dùng da thú cùng lá cây tạo thành. Trên y phục mang theo bộ lông của loài động vật nào đó có vằn, lộ ra nửa bộ ngực. Hạ thân là

một chiếc váy ngắn màu xanh lá, lộ ra bắp đùi thon dài cường tráng.

Trang phục như vậy hoàn toàn khác với trang phục của mọi người trong tử lâu. Đang lúc Âu Dương Vũ buồn bực không thôi, một giọng nói nhỏ truyền đến tai của nàng: “Hôm nay vận khí cũng không tệ, lại có cơ hội gặp quý tộc của Hồ Như quốc ở đây”.

Âu Dương Vũ trong lòng thầm nghĩ: thì ra trên đường chạy trốn, ta lại chạy trốn tới một quốc gia khác rồi. Thật không nghĩ tới. Chẳng lẽ quý tộc Hồ Như quốc nào mặc quần áo cũng đều lộ ra thể này sao?

Mấy quý tộc sải bước hướng tử lâu đi tới, mọi người vội rít tránh đường. Chỉ chốc lát, bọn họ đã ngồi xuống cái bàn ngay bên cạnh Âu Dương Vũ.

Mấy thiếu nữ cũng mặc tương tự nhưng là váy dài dài, cổ áo trễ cực thấp, hơn phân nửa bộ ngực lộ ra bên ngoài. Trong tử lâu, mặc dù cả đám người đều không dám lên tiếng, nhưng đôi tặc nhãn thì quét tới quét lui trên người của mấy cô gái, tất cả đều tỏ ra một bộ dáng say mê hưởng thụ.

Dường như cảm thấy Âu Dương Vũ nhìn chăm chú, thiếu niên da đỏ sậm bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía nàng. Âu Dương Vũ cả kinh, vội vàng cúi đầu, động cũng không dám động.

May là thiếu niên kia chỉ nhìn nàng một cái, liền dời mắt đi. Lúc này, một thanh âm trầm thấp nói: “Vương tử điện hạ, nghe nói thành chủ họ Diên chiếm được một tuyệt sắc mỹ nhân.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều cảm thấy hứng thú. Mà Âu Dương Vũ thì lại rùng mình: làm sao nhanh như vậy đã truyền đến đây? Không được, ta phải mau rời khỏi nơi này.

Thiếu niên kia sững sốt, hỏi: “Tuyệt sắc mỹ nhân? So sánh với mấy mỹ nhân này còn muốn xinh đẹp hơn?”

Người nói chuyện là một thanh niên da có chút xám trắng, hai mắt vậy mà cũng là màu xám trắng, khi hắn nhìn người khác, đều khiến người ta có cảm giác dựng tóc gáy. Thanh niên lắc đầu, trầm thấp thanh âm nói: “Có lẽ là vậy, theo tin tức ta thu được, lúc ấy mọi người đều gọi nàng là yêu nữ, nói đúng ra là không nên ra xuất hiện ở trên đời.”

Lời vừa nói ra, mọi người lập tức hưng phấn. Không đợi thiếu niên mở miệng, thanh niên sầm hình rấn ở bên cạnh đã hỏi: “Yêu nữ? Nàng ta được đánh giá cao như vậy sao? Tam đệ, đã vậy thì chúng ta đến thành họ Diên để xem một chút.”

Nguyệt: Em nói cái này thì đừng mắng em nhé.

Nhện: ?

Nguyệt: Chương này... em đọc rồi. Cái này... có người dịch rồi...

Nhện: ...

6. Chương 6: Thể Hiện Công Phu

Đúng lúc Âu Dương Vũ vui đầu xuống không thể thấp hơn nữa thì bên tai truyền đến một tiếng quát: “Uy, cái mũ của ngươi nói bán cho ta, sao ngươi vẫn còn sững sờ ở chỗ này?”

Giọng nữ khàn khàn này vừa nói ra, ánh mắt mọi người đồng loạt chuyển về phía Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ vội vàng khàn giọng nói: “Hảo hảo, ta liền bán nó cho ngươi.”

Thanh âm của nàng mặc dù khàn không thể khàn hơn, nhưng lời vừa nói ra, vẫn đưa đến một tiếng nói ngạc nhiên: “Di, thanh âm nữ nhân này thật là dễ nghe, uy, ngươi ngẩng đầu lên cho chúng ta nhìn một chút!”

[Nhện: giọng hay thì cố làm khàn đi cũng không ăn thua a]

Âu Dương Vũ ngẩn ngơ, vài giọt mồ hôi lạnh nhanh chóng thấm qua trán của nàng. Quay đầu lại, Âu Dương Vũ khàn giọng nói: “Đại nhân quá khen, tiểu nữ thật sự là lớn lên quá xấu, không dám gặp người khác a.”

Đang lúc hoảng hốt, Âu Dương Vũ bối rối nói, quả thực không tìm được cái cớ tốt hơn để trả lời.

Thuyết pháp này của nàng hiển nhiên không làm cho người ta tin tưởng. Lập tức, cô gái kia hừ hừ hai tiếng, liền hướng nàng giật cái mũ ra.

Âu Dương Vũ quay đầu né. Động tác này biên độ quả là rất lớn, liền đụng vào bên cạnh cái bàn, “bang bang” hai tiếng rung lên. Tiếng động này thực không nhỏ, dẫn tới tất cả mọi người đều quay đầu nhìn lại hướng này.

Âu Dương Vũ âm thầm kêu khổ, phải đất đứng dậy. Lúc này, thiếu nữ vừa giật mũ kia lớn tiếng quát lên: “Dân đen, người lại dám né tránh?”

Âu Dương Vũ mất thấy lực chú ý của mọi người đều tập trung vào mình. Trong lúc mấu chốt, chính mình không cẩn thận có thể khiến cho bại lộ. Nàng hiểu rõ, không nói hai lời, vùi đầu xuống rồi hướng phía ngoài phóng đi.

Hành động này khiến ọi người đầu tiên là cả kinh, tiếp theo, một tiếng kinh hô vang lên: “Di, người này rất kỳ quái, tại sao nàng ta muốn trốn?”

Trốn?

Mọi người tâm thần vừa động, thất chủ bất thiết* rôm rả bàn tán. Theo lời, đơn giản là hoài nghi Âu Dương Vũ là gian tế hay các loại tương tự. Tiếng bàn tán càng ngày càng vang, ngay lập tức tiếng bước chân, tiếng quát không ngừng từ sau Âu Dương Vũ truyền đến.

*Thất chủ bất thiết (7 miệng 8 lưỡi): ý như 9 người 10 ý như của Việt Nam nhưng mà là bàn tán rôm rả.

Âu Dương Vũ âm thầm kêu khổ. Nàng sớm biết hành động của mình sẽ khiến mọi người hoài nghi. Nhưng không có cách nào, nàng hiện tại như là chim sợ cành cong, thật sự nghĩ không ra biện pháp tốt hơn.

Nàng càng chạy nhanh, thì phía sau tiếng bước chân càng ngày càng nhiều, ồn ồn ào ào chỉ trích, tiếng quát mắng thỉnh thoảng xông vào tai nàng.

Đột nhiên, Âu Dương Vũ tâm thần vừa động. Bỗng nhiên cước bộ dừng lại, mọi người ngạc nhiên đến ngây người. Ngay lúc này, nàng nhanh như tia chớp vọt tới trong đám người, trong đám người truyền ra tiếng kêu sợ hãi. Về một tiếng, nàng lại xuất hiện tại một chỗ cũ. Chẳng qua trong tay xuất hiện thêm một thanh đoản đao.

Khoảnh khắc vừa rồi, hành động của nàng nhanh chóng vô cùng, không có nửa người thấy rõ động tác của nàng. Cái thế giới này giặc cướp hoành hành, chiến tranh cũng không phải là điều gì mới lạ, mọi người đối với vũ kỹ (võ công) cũng có một chút kiến thức. Thế nhưng bọn họ chưa bao giờ bắt gặp ở bất cứ nơi nào lại có công phu như vậy, thân thủ như vậy. Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người sững sờ không nhúc nhích, nhìn chằm chằm Âu Dương Vũ, tất cả yên lặng như tờ.

Thấy mọi người trầm mặc, Âu Dương Vũ khê hừ một tiếng! Tiếng hừ này nàng đã sử dụng tới nội lực, mọi người xung quanh cảm giác như bị một tiếng trống gỗ thẳng vào tai. Mọi người sợ hãi đồng loạt lùi lại phía sau một bước. Âu Dương Vũ tay phải run lên, ở trước mắt bao người, đoản đao bằng thép trong tay nàng lại như phần vụn giống nhau phiêu tán mọi nơi. Phần vụn màu bạc dưới ánh mặt trời chiếu rọi phát ra thất thải hàn quang, vô số thất thải quang mang giao hòa lẫn nhau, cảnh đẹp tới cực điểm, nhưng cũng khiến lòng người lạnh tới cực điểm.

Nào có ai gặp qua bốn sự như vậy? Chỉ rung một cái là có thể đem cây đao chấn thành bụi phấn, điều này thực là đến nghe cũng chưa từng nghe thấy! Trong khoảng thời gian ngắn, đến cả tiếng hít thở cũng giảm mạnh, mỗi người đều nhìn về phía thân thể yếu đuối của Âu Dương Vũ, thế nhưng vẻ mặt đầy kính sợ hoảng hốt.

Khi xung quanh trở nên vô cùng an tĩnh, Âu Dương Vũ lạnh lùng quát lên: “Cút ra xa một chút cho ta!” thanh âm cổ ý ép tới khàn khàn.

Một câu nói ra, mọi người không tự chủ được lui lại mấy bước. Âu Dương Vũ nhún chân, tựa như một trận gió nhẹ lướt đi. Dù nàng đã đi xa, người phía sau vẫn không dám có một cử động nhỏ nào.

Lao đi được hơn mười dặm, mắt thấy không ai đuổi theo, Âu Dương Vũ mới thở dài một hơi. Lấy tay áo lau mồ hôi trên trán, nàng thầm suy nghĩ : có cái gì không đúng, thật sự là có cái gì không đúng. Mấy người gọi là Đại mỹ nhân chẳng lẽ cũng chỉ thế này?

Nàng run sợ thầm nghĩ: chẳng lẽ tướng mạo như ta ở cái thế giới này là rất hiếm sao? Ý nghĩ này mặc dù xuất hiện trong lòng vô số lần, nhưng chưa lần nào chắc chắn như lần này.

Dùng tay áo lau đi mồ hôi lạnh, Âu Dương Vũ không phát hiện ra tay của mình run rẩy không ngừng. Một cảm giác nói không ra lời, khẩn trương, hoảng sợ, hay là khủng hoảng, trong nháy mắt đã che đi phản ứng của nàng.

Mặt trời cao cao chiếu rọi bầu trời, ánh mặt trời nóng bỏng trải dài trên người nàng. Thế nhưng Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy cả người không ngừng rét run.

Qua thật lâu, nàng mới ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, vươn ra ngón giữa hung hăng đối với lão Thiên dựng lên. Âu Dương Vũ ngửa đầu phẫn nộ quát: ” lão Thiên, bốn tiểu thư muốn xuyên qua chính là vì đổi lại thân thể. Trò đùa này cũng quá ảm ỉ đi?”

[Nhện: ta kháo =]] bất quá ta thích]

Quát mắng một hồi, bầu trời vẫn như cũ, trời ây nhạt, xanh lam như rửa. Âu Dương Vũ từ từ cúi đầu, ở trên trán của mình gõ một cái, oán hận nói: “Sống ở đâu thì yên ở đấy! Ta cũng không tin, ta, Âu Dương Vũ chỉ có thể làm một khối thịt cá mặc người chém giết.”

Nàng đi trên một con đường cát vàng, đường rộng một hai thước tựa như không bờ bến, vẫn quanh co khúc khuỷu không thấy điểm cuối. Hai bên đường một ít cỏ dại của bình nguyên thưa thớt mọc. Xa xa, thấp thoáng thấy được bóng núi xanh mờ mờ.

Dù là bầu trời hay mặt đất cũng đều vô cùng trống trải, Âu Dương Vũ đứng giữa đường nhỏ, ngẩng nhìn trái phải, chỉ có một mình một người, cảm thấy trở nên nhỏ bé vô cùng. Nàng có chút chua xót, cổ đè ép tâm trạng nặng nề xuống, sải bước về phía trước.

Vừa đi được mười lăm phút, bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập. Tiếng vó ngựa chính tề hữu lực, hiển nhiên là được huấn luyện nghiêm chỉnh. Âu Dương Vũ không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bụi mù cuộn cuộn bốc lên. Trong bụi mù, mười mấy kỵ sĩ theo phương hướng nàng chạy tới.

Âu Dương Vũ trong lòng nhảy lên, nàng không rõ mục tiêu của đối phương có phải là mình hay không. Suy nghĩ một chút, quyết định hay là lấy bất biến ứng vạn biến, liền từ từ lui sang một bên, híp mắt chờ đợi.

Dịch bộ này thân tặng Nguyệt – em gái yêu quý của ta.

7. Chương 7: Thôn Xóm

Tiếng vó ngựa chính tề khiến cả vùng đất chấn động ông ông từng tiếng. Chỉ trong chốc lát, một đoàn bụi mù trời phóng về phía Âu Dương Vũ. Ngay sau đó, một tiếng hô vang lên: “Ngừng!”

Thanh âm vừa dứt, đoàn ngựa đồng thời ngừng lại.

Mười mấy con ngựa toàn bộ đều cao lớn với bộ lông màu đen, Âu Dương Vũ nhìn thoáng qua liền phát hiện những người này trông khá quen mắt.

Lúc này, đoàn kỵ sĩ đồng thời tách làm hai hàng, một người cao lớn từ từ cưỡi ngựa đi ra. Đây là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi với làn da màu nâu đậm, trên cổ và bộ ngực là hình xăm những hoa văn uốn éo như rắn. Hai mắt của hắn màu tím, hẹp và dài, nhìn chằm chằm về phía Âu Dương Vũ. Nàng vẫn bất động thanh sắc, thân thể thon dài mềm mại đứng thẳng tại chỗ, đôi mắt dưới mũ nhìn xuống mặt đất.

Xà vẫn thanh niên cười cười, tung người từ lưng ngựa nhảy xuống. Nhẹ nhàng khom người, tay phải đập lên ngực trái mình hành lễ rồi khách khí nói: “Đại sư tôn kính, thân thủ của người quả là rất rất giỏi, ta đại biểu Hồ Như quốc hướng đại sư đề xuất lời mời.”

Âu Dương Vũ ngẩn ra, từ trạng thái căng thẳng rốt cục cũng buông lỏng được một chút. Nàng vẫn cúi đầu xuống, khàn giọng quát: “Điều kiện người đưa ra là gì?”

Vừa nghe Âu Dương Vũ hỏi điều kiện, xà văn thanh niên không khỏi vui mừng. Lúc này, phía sau hắn, một thiếu niên da đỏ sậm nhảy xuống ngựa, hắn đi tới bên cạnh xà văn thanh niên, giống như kẻ trước, đem tay phải đập lên ngực trái mình hành lễ nói: “Công phu của đại sư rất cao, Hồ Như quốc chúng ta tôn trọng nhất là những nhân vật như đại sư. Chính ta ngỏ lời mời đại sư. Ta là Tam vương tử Hồ Uy của Hồ Như quốc, nếu như đại sư nguyện cho ta sử dụng, bất kể đại sư cần gì, xin cứ yêu cầu.”

Mặc ta ra giá? Cái giá quả thật không thấp.

Âu Dương Vũ không khỏi suy tư. Vấn đề lớn nhất của nàng hiện tại là không biết gì về thế giới này cả. Nếu như có thể làm quen những quý tộc này, tự nhiên là có rất nhiều chỗ tốt. Nhưng còn diện mạo của nàng thì làm sao bây giờ? Nếu như đồng ý lời mời của đối phương, vậy mà còn không thèm nhìn đối phương chút nào thì quả là không ổn.

Thấy Âu Dương Vũ trầm ngâm không nói, xà văn thanh niên và Hồ Uy khẽ liếc nhìn nhau. Sau một lúc yên lặng, Âu Dương Vũ khàn giọng nói: “Ta còn có chuyện quan trọng cần làm!”

Hồ Uy nghe trong lời nói của nàng có ý tứ chần chừ, mừng rỡ vội vàng nói: “Đại sư có việc xin cứ đi làm. Làm xong rồi, đến Hồ Như quốc phủ Tam vương tử tìm ta là được. ”. Dứt lời, hắn đánh một cái ánh mắt sang bên cạnh. Một thanh niên áo đen vội vàng đi lên mấy bước, cung kính đối với Âu Dương Vũ, nửa đầu gối quỳ xuống, hai tay dâng lên một khối mộc bài màu đen.

Âu Dương Vũ đưa tay nhận lấy mộc bài, cũng không thèm nhìn tới mà để luôn trong ngực, xoay người sải bước rời đi. Đến khi rẽ vào một chỗ ngoặt, phía sau cũng không còn bóng dáng ai nữa, Âu Dương Vũ mới từ trong lòng ngực móc ra khối mộc bài.

Mộc bài được viết bằng một loại mực màu vàng, phía trên là ba chữ quanh co khúc khuỷu, có điểm giống chữ Hán mà lại không giống, Âu Dương Vũ một chữ cũng không nhận biết.

Đem mộc bài thu vào trong ngực, Âu Dương Vũ trầm suy nghĩ nói: “Muốn tìm một chỗ đặt chân, cũng phải đối với thế giới này có hiểu biết rồi mới quyết định được. Chẳng qua là phải bắt đầu từ chỗ nào đây?”

Đi trên con đường cát vàng một canh giờ, mặt trời dần dần chìm xuống phía tây. Ở phương xa vẫn không thấy được bóng người nào, Âu Dương Vũ cảm thấy uể oải. Triển khai khinh công, Âu Dương Vũ men theo quan đạo chạy đi, cứ như vậy một canh giờ nữa trôi qua. Bầu trời đã đeo một tấm màn đen, những ngôi sao lốm đốm đầy trời tô điểm thêm cảnh đêm.

Rốt cục, cũng có một rừng cây hiện ra trước tầm mắt. Đây là một khu rừng rậm rạp, đâu đó là ngọn đèn dầu mờ hồ hiện lên. Âu Dương Vũ mừng rỡ trong lòng, bước chân không khỏi nhanh thêm vài phần.

Giữa trời đất, một làn sương khói nhàn nhạt dần dần hiện lên. Ẩn hiện đâu đó trong sương khói là một số ngọn đèn dầu, điều này khiến ột người quen sống trong thành thị như Âu Dương Vũ cảm giác được một loại tịch mịch.

Nàng bước đi như bay, chỉ trong chốc lát đã xuất hiện trong rừng cây. Lúc này mới phát hiện ra, đằng sau rừng cây là một mảnh núi non chập chùng, ánh đèn xuất hiện là của những dân cư sống trong chốn núi non này.

Bước đi gấp gáp, Âu Dương Vũ đã đến bên cạnh một cây đại thụ ở đầu thôn. Đối với người của thế giới này, nàng có chút sợ hãi nên quyết định cần phải thăm dò một chút. Hướng về một ngọn đèn dầu, nàng nhìn về phía một gia đình gần nhất.

Đó là một gian nhà với bức tường làm bằng đá, phủ lên là mái bằng cỏ tranh xếp chồng, cánh cửa mở rộng. Chính giữa là một hán tử cao lớn đầu tóc rối bù, phía sau hắn là người phụ nữ với làn da thô đen đang ngồi cắt tỉa tóc cho hán tử. Bên trong căn phòng, trên một chiếc giường lớn là một tiểu hài tử khoảng năm sáu tuổi đang ngủ say. Hài tử dù đang ngủ say nhưng cũng mang lại cảm giác rụt rè, giường tuy lớn nhưng chỉ nằm sát về phía bên giường.

Ở trong căn phòng, bên cạnh cánh cửa là một con trâu đầm đìa máu. Ngửi thấy mùi máu tươi phảng phất từ phía căn phòng, Âu Dương Vũ nhìn về phía bên trái cạnh bếp lò.

Trên bếp, hơi nước bốc lên nghi ngút, một con gà rừng được vặt sạch lông đang chìm chìm nổi nổi trong nước nóng. Nhìn thấy phần bụng con gà vẫn chưa được làm sạch còn nguyên nội tạng, Âu Dương Vũ không nhìn được cảm giác muốn nôn khan.

“Xem ra không tìm được nơi ở rồi. Không bằng tìm chỗ nghỉ ngơi một đêm trong thôn này.” Âu Dương Vũ chỉ nghĩ đến, lại cảm giác được trong căn nhà kia truyền ra một mùi tanh hôi.

Nhìn xung quanh, rốt cuộc cũng tìm được một gian nhà đá trông tương đối khá một chút. Đây là một dãy nhà đá, tám gian phòng xếp thành hình chữ nhất. Bên trong đèn dầu sáng rõ, tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ liên không dứt bên tai. Âu Dương Vũ nhìn trúng một gian nhà mái cỏ tranh trông khá sạch sẽ, liền dùng lá cây ngăn lỗ tai, nhảy lên nóc nhà, hai đầu gối ngồi xếp bằng, vừa điều tức* vừa ngủ.

*Điều tức: vận công cho nội công quanh người để tĩnh dưỡng. Cái đoạn này dịch cũng không quá chắc chắn lắm.

Phía sau căn phòng có hai gốc thụ* đặc biệt khổng lồ, cành lá tươi tốt đem nóc nhà che đầy khá kín đáo. Chỗ mà Âu Dương Vũ lựa chọn, coi như là khi mặt trời lên cao, người phía dưới cũng sẽ không phát hiện ra lại có người ngồi ở chỗ đó.

*Nguyên bản là long thụ, chắc là để ám chỉ gốc cây rất to(?)

Mặt trời đỏ hồng dần dần nhô cao từ phía chân trời, những tia nắng ấm áp xuyên qua kẽ lá chiếu rọi lên người Âu Dương Vũ. Nắng từ từ mở mắt ra, trong nháy mắt khi đôi mắt mở ra, những tia sáng lấp lánh khẽ thoát ra từ đôi mắt. Cho đến khi Âu Dương Vũ nhắm mắt lại, những tia sáng mới dần dần biến mất.

Khê đứng dậy, cảm giác thấy sức khỏe tràn chề, Âu Dương Vũ thầm suy nghĩ nói: một thân công phu của ta cũng quá cổ quái đi. Bất quá có so sánh với không thì có quả thật là tốt. (có còn hơn không)

Nghĩ đến nội lực của mình, nàng lại nghĩ tới việc xuyên qua lần này, cực kỳ giống lão Thiên giở trò đùa dai. Nàng không khỏi oán hận hướng lão Thiên mắng mấy tiếng: “Lão tặc thiên!”

Mũi chân điểm một cái, Âu Dương Vũ vừa muốn hạ xuống, bỗng phòng ở dưới truyền đến một trận tiếng động. Tiếp theo, một tiếng khóc mang cảm giác tuyệt vọng truyền ra: “Mụ mụ, ta không muốn đi, nhà bọn họ có đến bốn huynh đệ a. Nếu vậy không phải là bị hành hạ đến chết sao? Mụ mụ, người trước bị gả còn chưa nổi một tháng a.”

Người đang khóc là một thiếu nữ, Âu Dương Vũ vừa nghe một chút liền hiểu được thiếu nữ này phải gả ột gia đình có bốn đứa con. Bốn huynh đệ cưới chung một vợ, vợ trước đã bị hành hạ đến chết. Bây giờ thiếu nữ này đang sợ điều đó lại xảy ra với mình.

Bất quá, việc này cùng Âu Dương Vũ không có quan hệ. Vì vậy, nàng xoay người chuẩn bị rời đi. Đang lúc ấy thì mụ mụ cô gái kia khóc lên: “Người không lấy chồng, vậy cũng chỉ có thể đi tể đàn a. Trở thành nữ tể* của thân nào có tốt đẹp gì? Người không biết, ngày hôm qua cha người cùng các ca ca còn kể rằng yêu nữ trong truyền thuyết đã xuất hiện rồi. Vì vậy năm nay tể đàn còn muốn mở rộng ra, hơn nữa còn cử hành huyết tể chi lễ**, nói là như vậy mới có thể đem yêu nữ xua đuổi đi.”

*nữ tể: nữ cống phẩm cho các nghi thức thời cổ

**huyết tể chi lễ: ý là tể bằng máu

Nhện: bút pháp của anh không thích hợp dịch Ngôn Tình đâu, thể loại lạnh lạnh lý trí một chút thì thích hợp hơn....

Nguyệt: Thế thì Đàm Mỹ nhé, Đàm Mỹ và Ngôn Tình anh chọn đi.

Nhện:.....

Trầm mặc

Nhện: Ngôn Tình cũng hay lắm a...

8. Chương 8: Quỷ Dị

Vừa nghe đến hai chữ yêu nữ, Âu Dương Vũ không tự chủ được rung mình một cái. Nàng lắc đầu, thâm suy nghĩ: khẳng định là không liên quan đến ta. Ta mới đến đây, mà nơi này tin tức đầu thế nào linh thông như vậy được?

Vừa nghĩ như thế, nàng liền cảm thấy yên tâm hơn. Dưới chân điểm một cái, thân hình phiêu phiêu như làn gió bay ra khỏi rừng cây.

Âu Dương Vũ lại xuất hiện trên quan đạo. Nàng đi về phía trước, nhưng tâm trạng lại mờ mịt không lối đi. Đến hiện tại, nàng cũng không biết mình muốn đi đâu, đi làm gì? Chả lẽ chỉ là ngắm phong cảnh thế này sao. Cái thế giới này cùng thế giới hiện đại với những tòa nhà cao tầng hoàn toàn khác nhau. Chẳng qua là, phong cảnh mặc dù mới mẻ nhưng cũng là nguy hiểm trùng trùng.

Đi ở trên quan đạo, lớp bùn lúc trước ở trên tay và trên mặt tối hôm qua trước khi ngủ đã được thanh tẩy. Buổi sáng hôm nay, nàng lại bôi một lớp mới. Nhìn đôi tay nhỏ bé nâu màu bùn đất của mình, Âu Dương Vũ thâm suy nghĩ về tương lai. Đúng rồi! Ta hiện tại muốn tìm nơi mà ta không phải trốn tránh nữa, đó là nơi mà ta ko cần bôi bùn đất hàng ngày, có thể sống vui vẻ. Đến chỗ đó, ta liền tìm cách dàn xếp nơi ở, sau đó lại từ từ tìm cách quen thuộc với cái thế giới này, sau đó lại từ từ tìm cách, xem xem có thể trở về hay không.

Đang lúc suy nghĩ miên man, bỗng nhiên phía sau truyền đến một tiếng hổ gầm. Tiếng hổ gầm vô cùng uy mãnh, giống như giữa trời nắng bỗng vang lên tiếng sấm nặng nề đánh thẳng vào tai của Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ cả kinh, đầu tiên là cứng đờ cả người, sau đó mới từ từ quay đầu ngoái lại nhìn về phía sau.

Vừa nhìn, nàng liền hoảng sợ khi phát hiện ra cách xa khoảng 500m là năm sáu lão hổ lớn. Những lão hổ này đều như những con trâu hùng tráng, cao lớn uy mãnh, chữ Vương trên trán nhìn thấy rõ ràng. Cảm giác được sự tồn tại của Âu Dương Vũ, mấy lão hổ đồng loạt ngẩng đầu “Ngao” một tiếng âm vang.

Tiếng kêu của những lão hổ này khiến cho người cưỡi ở trên lưng chúng chú ý. Sáu vóc người thon gầy, bên hông là một vòng lá cây bao quanh, sáu hán tử đồng thời ngẩng đầu lên.

Âu Dương Vũ đầu tiên là bị những tiếng gầm của những lão hổ làm cho cả kinh, tiếp theo khi thấy những người trước mặt này, nàng lại bị dọa khiến cho nhảy lên một cái. Sáu hán tử này, đồng thời nghiêng khuôn mặt gầy gò, làn da đen sẫm, con người màu xám tro hợp với lông trắng trong mắt, một cảm giác quỷ dị dần dần bốc lên.

Không biết tại sao khi thấy Âu Dương Vũ, sáu người sáu lão hổ đồng thời nhìn chăm chú không nghĩ. Bị mười hai cặp mắt quái dị nhìn chằm chằm, Âu Dương Vũ cảm giác tê dại từ đầu đến chân, sau lưng đeo mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong nháy mắt mồ hôi đã làm áo ướt sũng.

Tại lúc Âu Dương Vũ nhất thời không cử động, cả đám hổ cùng những người kia trong nháy mắt tựa như một trận gió thổi đến trước mặt nàng chỉ còn cách 50m. Vừa mới đến gần, mùi máu tanh đã xông vào mũi.

Chỉ chốc lát công phu, sáu lão hổ đều dừng lại cách Âu Dương Vũ mười thước. Âu Dương Vũ ở trong lòng niệm năm lần “Ta là một võ lâm cao thủ”, dùng khí mới dần dần khôi phục một chút.

Lúc này, một người vóc dáng gầy gò, trên mũi có một cái hoa văn, tròn mắt màu xám trắng, bỗng nhiên mở miệng: “Người là người phương nào?”

Giọng nói của người này rất thấp, từng chữ khi nói đều như được kéo dài ra, phảng phất là hát, cũng giống như niệm chú.

Đôi mắt của Âu Dương Vũ dưới lớp bùn trở nên sáng ngời, qua những chiếc lá trên vành nón nhìn hán tử kia. Một lúc sau, nàng mới khàn khàn trả lời: “Người qua đường.”

Hán tử có hoa văn trên mũi đến nháy mắt cũng không nháy, nhìn chăm chú vào Âu Dương Vũ. Bỗng nhiên môi hắn khê mấp máy, cũng không biết nói câu gì. Nhất thời, sáu lão hồ đột nhiên há chiếc miệng to như chậu máu, đồng thời gầm lên: “Ngao ô”.

Tiếng thét này tới hết sức đột ngột, Âu Dương Vũ còn chưa chuẩn bị, liền bị dọa liên tục lùi lại ba bước. Vô cùng nỗ lực, nàng mới đứng vững mà không có ngồi xuống.

“Người là người phương nào?”

Sau khi sáu lão hồ đồng loạt gầm lên, hán tử kia lại tiếp tục hỏi. Lần này, thanh âm của hắn có thêm một loại kì quái như là kim loại va chạm vào nhau gây từng đợt chấn động. Đầu óc của Âu Dương Vũ ông ông như bị búa nện vào.

Cơ hồ trong nháy mắt, Âu Dương Vũ cảm thấy trong đầu phẳng phất như bị vô số gai nhọn đâm vào. Từng đợt đau đớn dâng lên như những làn sóng khiến nàng cảm thấy đầu mình như bị rối loạn.

Trong lúc còn đang bối rối, một thanh âm thần bí từ phía đối diện tựa như từ lòng đất truyền đến: “Người là nữ nhân, là nữ nhân được hồ thần yêu thích. Nữ nhân, tiến lại đây, gỡ mũ của ngươi xuống, cởi y phục ra để cho hồ thần nhìn một chút.”

Âu Dương Vũ trong vô ý thức, cất bước tiến về phía đám người kia. Thân thể nàng cứng ngắc, ánh mắt ngây ngốc hướng về sáu người sau lão hồ đi đến. Đi được 20m, tay nàng từ từ đưa về phía đỉnh đầu của mình, lấy chiếc mũ xuống.

Khi chiếc mũ được hạ xuống, mấy người kia đồng thời chứng kiến được ngũ quan hoàn mỹ xinh xắn của nàng. Mặc dù bùn đất ở khắp nơi, nhưng cũng vẫn khiến cho sáu người hưng phấn gầm nhẹ. Kèm theo tiếng gầm hưng phấn của bọn họ, sáu lão hồ dưới chân cũng nhất loạt gào lên.

Đôi tay nhỏ bé của Âu Dương Vũ lúc này đã đưa về phía sau gáy mình. Đúng lúc khi nào định tháo chiếc dây áo xuống, một cổ hơi thở lạnh lẽo từ đỉnh đầu nàng truyền xuống. Trong nháy mắt, nàng tựa như bị ngâm vào một hồ nước lạnh, lạnh từ trong ra ngoài.

Cổ hơi thở lạnh lẽo này làm Âu Dương Vũ giật mình tỉnh táo lại. Nàng kinh hoàng nhìn về sáu người, miệng hơi mở, một tiếng hét sợ hãi bật thốt ra. Cùng lúc đó, dưới chân điểm một cái, cả người bắn về phía sau. Trong nháy mắt liền bắn ra ngoài mấy chục thước.

Âu Dương một mạch chạy như điên, giống như thủy triều dâng lên, làm nàng thở cũng không nổi. Nàng cực kỳ sợ hãi, mới vừa rồi, cái cảm giác toàn thân vô lực đã khiến nàng cảm thấy bị uy hiếp. Tâm lý mình là võ lâm cao thủ đã bị đả kích nặng nề. Nàng chợt phát hiện, ở thế giới quỷ dị này, chỉ bằng chút điểm công phu của mình còn xa mới đủ dùng.

Không cần dừng lại nghỉ ngơi, Âu Dương Vũ điên cuồng chạy dọc theo quan đạo.

Cứ chạy như vậy hai canh giờ, cảm giác giác mệt mỏi nặng nề xông tới Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ cúi người xuống thở hổn hển không ngừng

Lần chạy cự li dài này, khiến ồ hôi thấm ướt đầu nàng, bùn đất trên mặt và tay kết thành từng đoàn nhão nhoẹt. Y phục bị mồ hôi làm cho ướt sũng.

Trong khoảng thời gian ngắn, Âu Dương Vũ cảm thấy toàn thân vừa ẩm ướt vừa mệt mỏi, cảm giác khó chịu tới cực điểm.

Những lão hồ cùng đám người kia đã không còn thấy bóng dáng đâu. Âu Dương Vũ ngẩng đầu nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, thâm suy nghĩ: bây giờ là buổi trưa, những người đó hẳn là không còn đuổi theo nữa. Ta phải tìm một chỗ an toàn còn dọn dẹp, hóa trang lại lần nữa.

Nghĩ tới đó, Âu Dương Vũ đảo bước nhanh hơn về rừng cây cách 500m trước mặt. Rừng cây này rậm rạp vô cùng, theo sườn núi nhấp nhô lúc cao lúc thấp, toàn bộ đều xanh biếc một màu không nhìn thấy điểm cuối.

Vào trong rừng cây, một cơn gió mát mẻ thổi qua người, Âu Dương Vũ run run cả người. Nàng cẩn thận nghe ngóng, dường như cách đây không xa có tiếng suối chảy róc rách. Trong lòng vui mừng, nàng vội

nhANH BƯỚC TỚI ĐÓ.

9. Chương 9: Xảo Ngộ

Tiếng nước chảy càng ngày càng gần, thanh âm đin đin đang đang vang lên vô cùng dễ nghe. Âu Dương Vũ phảng phất cảm thấy luồng không khí mát mẻ bay ra từ đằng trước, bước chân liền nhanh lên vài phần.

Tại thời điểm còn cách dòng suối hai trăm thước, một giọng nói trầm thấp bỗng truyền đến tai. Âu Dương Vũ cả kinh, thân thể chợt lóe lên, đã khuất bóng sau một cây đại thụ.

Nàng cẩn thận tiến về phía dòng suối. Càng đến gần, thanh âm kia càng trở nên rõ ràng. Chỉ chốc lát, nàng liền nghe được một giọng nam trầm thấp dễ nghe: “Lợi, không cần khẩn trương như vậy.”

Thanh âm này không giống những thanh âm khàn khàn mà Âu Dương Vũ nghe thấy ở thế giới này. Nó mang theo vài phần ưu nhã, làm cho người ta vừa nghe liền hình dung đến một mỹ nam tử áo trắng.

Nội tâm nàng chấn động, thầm suy nghĩ: nếu ta có thể gặp được một người nho nhã thì thật là tốt.

Vừa nghĩ như thế, nàng liền cẩn thận tiến về phía trước vài chục bước.

Nước chảy cuốn theo những chiếc lá, âm thanh dòng nước xuyên qua những tảng đá vang lên bên tai. Âu Dương Vũ thật cẩn thận vươn đầu nhìn về nơi truyền đến tiếng người.

Bên bờ sông, một thanh niên mặc áo lạnh màu xanh đang đứng đó, dáng người cao lớn mà thon dài, một thân áo lạnh trên người càng tôn thêm vài phần mỹ mạo.

Thanh niên này đứng đối mặt với dòng nước, cầm trong tay một dụng cụ nhìn giống như cần câu cá, hững hờ thả cần ở giữa dòng nước. Phía sau hắn, là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi đang đứng khom người. Thiếu niên này chỉ mặc một chiếc quần lam lộ ra thân thể gầy gò.

Ngay khi Âu Dương Vũ nhìn vào hai người kia, người thanh niên phảng phất cảm giác được có người quan sát liền nhanh chóng quay đầu lại. Phản ứng linh mẫn này của hắn làm cho Âu Dương Vũ cả kinh, vội vàng núp kín, không dám nhìn thẳng vào hắn nữa.

Mặc dù không thấy Âu Dương Vũ, người thanh niên này vẫn bình tĩnh, nhìn về hướng nàng ẩn núp mà cau mày không nói gì. Người thiếu niên thấy bộ dáng chủ nhân mình liền không khỏi tăng thêm cảnh giác, tiến về phía trước nhìn xung quanh.

Người thanh niên chỉ bình tĩnh phất ra tay hiệu cho Lợi không cần nhảy lên cây quan sát rồi quay đầu lại nói: “Lợi, không cần dọa khách nhân, người này không có ác ý.”

Âu Dương Vũ vốn chuẩn bị xuất hiện thì lập tức bị những lời này dọa cho hết hồn. Nàng trăm triệu lần không nghĩ tới đối phương đã chắc chắn về sự xuất hiện của nàng như thế. Trầm tư một chút, Âu Dương Vũ quyết định vẫn không nhúc nhích, ở nguyên tại chỗ quan sát thêm người thanh niên.

Sau một lúc tĩnh lặng, Âu Dương Vũ vẫn chưa lộ diện. Người thanh niên không khỏi cười một tiếng, hắn liền không để ý Âu Dương Vũ nữa mà tiếp tục tập trung và chiếc cần câu trên mặt nước.

Âu Dương Vũ thầm nghĩ: người này có lẽ là người tử tế. Cũng không có mạnh mẽ ép ta phải xuất hiện.

Nghĩ tới đây, nàng từ rừng cây đi ra, trong ánh mắt chăm chú của Lợi tiến về phía người thanh niên.

Cho đến khi Âu Dương Vũ dừng lại, người thanh niên cũng không quay đầu lại mà lạnh nhạt cười nói: “Thì ra là một vị cô nương, không trách được lại cẩn thận như vậy.” Hắn cười lạnh nhạt, trong âm thanh mang theo chút giễu cợt: “Trông bộ dạng cô nương cẩn thận giống như một chú thỏ con thế kia, xem ra cô nương không phải là người của bốn quốc?”

Âu Dương Vũ thấy người thanh niên ví mình là con thỏ nhỏ liền không kìm được khẽ cười. Dừng một chút, nàng mới khàn giọng nói: “Đây là quốc gia nào?”

“Nguyệt quốc.”

Người thanh niên từ từ quay lại nói:” Thanh âm của cô nương thật là dễ nghe, xem như là tiếng nhạc hay nhất trong Vương Cung cũng chỉ cũng như thế này mà thôi.”. Người thanh niên bình tĩnh nhìn về Âu Dương Vũ, vẻ mặt vô cùng hiếu kỳ và hưng phấn.

Cho đến lúc này Âu Dương Vũ mới nhìn rõ khuôn mặt của người thanh niên này. Người này ước chừng hai mươi một, hai hai tuổi, ngũ quan anh tuấn, sống mũi cao, đôi môi hơi dày. Trên miệng khẽ nhếch lên cười, thoạt nhìn người này trông rất thu hút.

Chỗ cổ gần bả vai là một hoa văn hình gốc đại thụ xanh biếc. Hình xăm này càng làm nổi bật lên khí chất của người này, điều này càng giống với tưởng tượng của Âu Dương Vũ rằng đây là một người nho nhã lịch sự.

Tại thời điểm Âu Dương Vũ quan sát người thanh niên, người này cũng nhìn nàng từ trên xuống dưới. Càng xem, cặp mắt kia càng sáng lên. Nhưng càng sáng thì nó lại càng toát ra vẻ tà dị.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, người thanh niên mới nhẹ nhàng nghiêng người, tay phải vỗ trên ngực, cười nói:“Lương Dạ của Nguyệt quốc gặp qua cô nương.”

Âu Dương Vũ cũng hơi khom mình, dùng lễ tiết tương tự, rồi ngẩng đầu lên nhìn người thanh niên. Trong lúc người này còn đang hứng thú đánh giá nàng, Âu Dương Vũ thấp giọng nói:“Ta gọi là Âu Dương Vũ.”

Lương Dạ mỉm cười, ánh mắt thỉnh thoảng khẽ lướt qua trên mặt và tay Âu Dương Vũ. lát sau, thấy vẻ mặt Âu Dương Vũ không được tự nhiên, hắn mới giật mình rồi thu hồi ánh mắt, khẽ cười nói:“Lương Dạ có điều không rõ, vì sao sao cô nương lại đem bùn đất bôi lên người.”

Nhìn vẻ mặt người này, giống như đã hiểu rõ vì sao lại thế, Âu Dương Vũ trầm suy nghĩ. Trực giác nói với nàng, người thanh niên trước mắt này mặc dù nhìn nho nhã hiếm thấy, nhưng nụ cười kia nhìn thế nào cũng thấy giả hoạt tựa hồ ly. Đây không phải là một người có thể dễ dàng tin cậy!

Nghĩ tới đó, Âu Dương Vũ lùi về sau một bước nói:“Ta trong lúc vô tình thì đi vào đây, mong công tử không phiền lòng.”. Dứt lời, nàng xoay người lại chuẩn bị rời đi.

“Cô nương.”, Lương Dạ tự nhiên nói:“Thân thể cô nương ưu mỹ động lòng người, hai mắt lại tựa như bầu trời đêm trong suốt. Mặc dù không nhìn thấy gương mặt thật của cô nương, nhưng Lương Dạ cũng có thể đoán được cô nương nhất định là một mỹ nhân. Phải chăng là cô nương gặp phải phiền toái gì? Có lẽ ta có thể giúp cô nương một chút.”

Lời nói của người này khiến tâm lý của Âu Dương Vũ khẽ dao động. Cái thế giới này quá mức xa lạ, nàng không có người nào để tin tưởng. Người thanh niên này mặc dù có hệ số nguy hiểm cũng rất cao, nhưng nhìn bộ dáng nho nhã này, có lẽ nàng có thể ở chỗ này nhận được sự trợ giúp.

Thấy Âu Dương Vũ chần chờ, Lương Dạ liền nghiêm túc hơn. Hắn nhìn về bóng lưng của Âu Dương Vũ mà thì lễ, khách khí nói:“Nếu như cô nương không chê... không bằng hắn theo ta đến Nguyệt quốc xem thế nào. Nếu như đến lúc đó cô nương không thích, vậy thì cô nương cứ rời đi.”

Cho tới nay, Âu Dương Vũ còn chưa có chỗ nào dừng lại ăn được bữa tử tế, cũng không có chỗ nào để ngủ ngon. Lời này vô cùng hợp tình hợp lý, nó khiến cho tâm lý nàng lung lay mạnh mẽ. Nàng từ từ quay lại, nhìn vào đôi mắt trong suốt của Lương Dạ một hồi lâu rồi mới thấp giọng nói:“Xin cảm ơn công tử”.

Thấy Âu Dương Vũ đáp ứng, khóe miệng người thanh niên khẽ nhếch lên, rồi rất nhanh động tác này bị đè ép xuống. Hắn nghiêm túc nói:” Cô nương không cần khách khí, chúng ta đi thôi.”

Dứt lời, người thanh niên liền dẫn đầu đi trước. Nhưng mà ở góc độ của của Âu Dương Vũ thì không nhìn được, khóe miệng của hắn đắc ý khẽ cười, trong con mắt toát ra vẻ thâm trầm. Lợi đứng ở một bên, nhìn chủ tử của mình bước đi nhẹ nhàng, liền cúi đầu rồi lùi về phía sau Âu Dương Vũ. Hai người một trước một sau kẹp Âu Dương Vũ ở giữa hướng về ngoài rừng cây đi ra.

10. Chương 10: Lương Dạ

Ra khỏi rừng cây, đập vào mắt Âu Dương Vũ là một đội kỵ sĩ chừng hai mươi người. Những kỵ sĩ này mặc khôi giáp đen, đứng chỉnh tề thành hàng bên cạnh những thớt hắc mã cao lớn. Khi thấy Lương Dạ, xuất hiện, tất cả đồng loạt quỳ gối xuống hô: "Điện hạ thiên tuế."

Tựa hồ cảm giác được sự cảnh giác của Âu Dương Vũ, Lương Dạ ôn hòa nói: "Không cần đã lễ, vị cô nương này là khách quý của ta. Các người hãy mang một con ngựa tới đây rồi chúng ta trở về thành ". Dứt lời, hần quay lại mỉm cười với Âu Dương Vũ, nói: " Cô nương, mời."

Âu Dương Vũ thấp giọng nói: " Cảm ơn công tử ". Nàng lúc này đã thanh tỉnh lại, nàng nghĩ mình không thể tiếp tục sống mà vẫn khấn trương thế này nữa. Bất kể phía trước có nguy hiểm hay không, nhất định phải tiếp tục rồi mới biết được. Nàng nhất định phải tìm ra được con đường của mình tại thế giới này.

Đoàn người lên ngựa, dùng roi thúc ngựa rời khỏi rừng cây, theo quan đạo phía trước đi về một tòa thành. Con đường này không giống con đường Âu Dương Vũ đã đi qua, con đường này rất bằng phẳng, hai bên đường là hàng cây đã qua sự cắt tỉa của con người.

Lương Dạ thúc ngựa đi bên cạnh Âu Dương Vũ, bộ dáng vô cùng nghiêm túc, mắt chăm chú nhìn về phía trước, im lặng không nói lời nào. Thấy chủ tử như thế, đương nhiên những kỵ sĩ phía sau càng phải làm bộ dáng tương tự. Trong khoảng thời gian ngắn, ngoại trừ tiếng vó ngựa chỉnh tề, bất cứ âm thanh nào cũng không nghe thấy.

Chỉ chốc lát, một tòa thành như pháo đài thời Trung Cổ hiện ra trong tầm mắt của Âu Dương Vũ. Nhìn về phía tường thành sừng sững như người khổng lồ, Âu Dương Vũ không khỏi cảm thán: " Tường thành sợ là phải cao đến ba mươi thước a."

Lương Dạ ở bên ngạc nhiên nói: " Thước? Tường thành này cao ba mươi lăm đang ". Âu Dương Vũ sửng sốt. Lương Dạ phải khoa chân múa tay diễn đạt một lúc thì Âu Dương Vũ mới hiểu, cái gọi là đang kì thực cũng tương tự như là thước.

Tường thành chẳng những à còn vô cùng dày, cũng phải đến một thước chứ không ít. Cửa thành được sơn đen, kết hợp với tường thành sừng sững này, khiến cho Âu Dương Vũ có cảm giác vô cùng nhỏ bé. Nàng ngẩng đầu lên nhìn, trầm suy nghĩ: cao như vậy thì sợ là khinh công giỏi đến đâu cũng không thể từ tường thành nhảy xuống được.

Nghĩ tới đây, trong lòng Âu Dương Vũ chợt dấy lên một tia bất an. Bất quá, rất nhanh cảm giác này liền bị nàng gạt ra khỏi đầu.

Hai bên cửa thành là mười thị vệ được trang bị khôi giáp, trong tay là trường thương lỏng lánh hàn quang, đến chớp mắt cũng không chớp một cái. Trường thương mặc dù không giơ lên, bất quá xem về mặt bọn họ tựa như lúc nào cũng sẵn sàng đón quân địch, lúc nào cũng có thể kết thúc sinh mạng toàn bộ những người ra vào thành dưới trường thương.

Đám người Lương Dạ dừng lại ở gần cửa thành, sau đó xuống ngựa dắt vào trong thành. Hần vừa đi vừa nói với Âu Dương Vũ: " Ở đây không cho phóng ngựa vào trong thành, nhất định phải xuống ngựa đi bộ."

Thấy Âu Dương Vũ nhú mày, Lương Dạ không khỏi ân cần hỏi han: "Cô nương có vấn đề gì sao?"

Âu Dương Vũ quay lại nhìn thoáng qua về trận địa như sẵn sàng nghênh đón quân địch của mười thị vệ, không khỏi quay đầu lại hỏi: " Cửa thành nơi này sao lại dễ phòng sâm nghiêm như thế kia?"

Lương Dạ cười cười, nói: " Điều này thì đơn giản thôi, để an toàn thêm nên gia tăng đề phòng ". Hần nhìn về phía Âu Dương Vũ nói: " Vì vậy, nếu cô nương đắc tội người nào, ở trong thành của ta sẽ vô cùng an toàn."

" Đây là thành của người?"

Âu Dương Vũ trừng lớn hai mắt. Lương Dạ cười nói: " Ngại ngần, nó là của ta. Ba ngày trước ta thành chủ nhân của nơi này."

Âu Dương Vũ trừng mắt nhìn, nàng không từ nụ cười của hần mà nghe ra có cái gì không đúng. Thế nhưng, nàng lại bắt đầu cảnh giác lên.

Cửa thành mặc dù thủ vệ sâm nghiêm, nhưng trong thành lại phi thường náo nhiệt, tiếng rao hàng, các giọng nói không dứt bên tai. Âu Dương Vũ nhìn xung quanh, chợt bắt gặp một người đầu đội một cái sọt, quần quanh lưng là một con măng xà. Cảnh tượng này không khiến nàng giật mình, làm nàng giật mình chính là, trong cái sọt trên đầu là một tiểu hài tử đầu người thân rắn. Tiểu hài tử gương mặt mới năm sáu tuổi, con người màu lam trong veo, bộ dáng cũng như nàng, hiếu kì quan sát xung quanh.

Hài tử xà nhân nhìn về phía Âu Dương Vũ, hướng nàng nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết bên trong cùng với xà tín* hồng hồng vừa dài vừa uốn éo.

*xà tín: lưỡi rắn

Âu Dương Vũ rùng mình, không dám nhìn nữa, vội vàng cúi đầu xuống.

Nàng vừa cúi đầu thì tiếng cười nhẹ của Lương Dạ truyền đến. Ngẩng đầu liếc hắt một cái, Âu Dương Vũ không phát hiện ra Lương Dạ dưới cái nhìn của nàng liền ngậy người như phỗng, nàng lại quay đầu nhìn về phía hài tử xà nhân.

”Hài tử này là con của người và rắn sinh ra, số lượng tương đối ít. Hài tử như vậy bình thường cũng rất đẹp, sinh ra là có thể bán được với giá tốt. Có rất nhiều gia tộc quyền quý cũng thích nuôi mấy hài tử xà nhân như vậy.”

Nghe được Lương Dạ giới thiệu, Âu Dương Vũ tò mò hỏi:”Mấy hài tử xà nhân này là nam hay là nữ?”

“Là nam, tiểu hài tử xà nhân không có giống cái.”

Âu Dương Vũ hơi run run, không tiếp tục vấn đề này nữa.

Trên đường phố, có rất nhiều người qua lại, có da vàng, có da trắng, còn có người nâu. Thường bắt gặp nhất là những người trông khá giống người Ấn Độ.

Trên đường đi, nàng chứng kiến tuyệt đại đa số thanh niên đều vô cùng to lớn, vóc người cao ngất, so sánh với người mẫu ở kiếp trước còn cao hơn. Nhưng là nhiều nam nhân điều kiện tốt thế này, cơ hồ đều phải ngẩng đầu lên mới thấy được, điều này làm nàng cảm khái không thôi.

So sánh với nam nhân, nữ nhân ở đây so sánh với hai tòa thành trước nàng đi qua còn nhiều hơn, cơ hồ chiếm hai thành trong số những người đi đường. Bất quá những thiếu nữ này cũng như những thiếu nữ mà nàng chứng kiến, da hơi tái và thô ráp, vẻ mặt nhìn trông thô lậu, rất hiếm nữ nhân có làn da mềm mại.

”Cái thế giới quái quỷ!” Âu Dương Vũ thầm suy nghĩ.

Lúc này, âm thanh của Lương Dạ lại truyền đến:”Cũng sắp đến nơi rồi.”

Âu Dương Vũ thu hồi ánh mắt, nhìn về phía trước. Lúc này nàng mới phát hiện đoàn người đã sớm đi vào một khu dân cư cao cấp. Nơi này phòng ốc cũng là được tạo nên từ đá, bất quá những tảng đá này vừa nhìn qua là cũng biết nó đã được tỉ mỉ mài giũa. Trên nóc nhà là dùng một tảng đá che lại, từng tảng đá lại được mài thành hình tròn. Trên tường là một số hình chạm khắc hình người và động vật uốn lượn tạo cảm giác cổ xưa.

Trong lúc Âu Dương Vũ đánh giá các thứ xung quanh, phía trước xuất hiện một không gian trống trải. Hàng ngàn mét đá xanh tạo thành con đường, cuối đường là một kiến trúc nhà đá khổng lồ. Đó là kiến trúc được tạo bởi hai trăm đến ba trăm gian nhà đá xếp lại theo một quy tắc nào đó. Toàn bộ nóc nhà đều được tạo hình tròn, từ xa nhìn lại, cũng mang theo một chút mùi vị của Mạc Tư Lâm*.

*Mạc Tư Lâm: có lẽ là tên một kiểu kiến trúc hay 1 địa danh nào đó, cái này tra ko ra, pro nào giúp hộ.

Trong quần thể nhà đá phía trước, một cung điện to lớn được tạo nên từ những tảng đá xanh xuất hiện trước mắt. Tại cửa cung là mười mấy thiếu nữ để trần thân trên, hai chân đang quỳ gối hai bên. Thấy Lương Dạ xuống ngựa, những thiếu nữ này đồng thời khom lưng, nung nịu kêu lên:”Hoan nghênh điện hạ hỡi cung.”

Sau khi hô lên, một làn sóng da thịt khê ủa đến. Âu Dương Vũ nhìn có chút không được tự nhiên, vội vàng quay đầu đi. Hành động này vừa đúng lúc lọt vào mắt của Lương Dạ.

Hắn khẽ mỉm cười, nhảy xuống ngựa, cầm lấy tay của Âu Dương Vũ dẫn nàng nhảy xuống, rồi sải bước đi về phía các thiếu nữ.

11. Chương 11: Bữa Cơm Tại Vương Cung

Âu Dương Vũ cảm thấy căng thẳng, muốn rút tay ra khỏi tay Lương Dạ nhưng bị giữ lại. Nàng không cố thủ nữa, nhưng trái tim bắt đầu bang bang đập loạn lên, cảm giác hồi hộp chột như thủy triều phô thiên cái địa dâng đến.

Lúc Âu Dương Vũ muốn rút tay lại, Lương Dạ như không để ý đến, chỉ khẽ liếc nhìn nàng một cái, sau đó mới sải bước về phía nội cung.

Trừ Lợi ra, những kỵ sĩ khác vẫn đứng ở ngoài cung không nhúc nhích, chỉ có ba người Lương Dạ tiến vào trong cung. Những thiếu nữ áo trắng lui lại đi sau ba người, sau khi mọi người tiến vào trong cung, cửa cung chỉ nha chi nha đóng lại.

Âu Dương Vũ quay lại nhìn về phía cửa cung đã bị đóng lại, nàng lặng lẽ chú ý đến bốn phía xung quanh. Trong vương cung, khắp nơi đều có thị vệ, những thị vệ này đứng thành từng tốp năm ba người, cứ cách năm bước lại có, trong tay là thương hoặc bên hông đeo đao, nghiêm chỉnh không nhúc nhích.

Những thị vệ này khi thấy những thiếu nữ thân trần thì con ngươi cũng không chuyển động chút nào, nhìn là biết được mức độ huấn luyện nghiêm chỉnh thế nào.

Từ cửa cung đến chính cung, cách nhau bởi một cầu thang khoảng 300 bậc. Khi đến ngôi nhà đá cao nhất của kiến trúc này, chính là chính cung cao khoảng bằng ba lần những ngôi nhà khác, Lương Dạ dừng bước lại. Hắn buông tay Âu Dương Vũ ra, nhìn về những thiếu nữ đằng sau nói: "Hãy mang Âu Dương cô nương đi tẩy rửa."

"Vâng, điện hạ."

Vài thiếu nữ đi đến bên cạnh Âu Dương Vũ, khom người cung kính nói: "Cô nương, mời."

Âu Dương Vũ không nhúc nhích, hai mắt nàng dưới mũ nhìn chăm chăm vào Lương Dạ, chậm rãi nói: "Ta không cần, đa tạ điện hạ đã quan tâm."

Lương Dạ mỉm cười nhìn nàng, khác với nụ cười thân thiết lúc ở ngoài, lúc này trên mặt hắn mang theo vài phần uy nghiêm. Hắn bình tĩnh nhìn về ánh mắt phòng bị của Âu Dương Vũ. Một lúc sau, hắn mới chậm rãi gật đầu nói phá tan đi yên lặng: "Vậy coi như xong."

Lời này vừa ra, Âu Dương Vũ không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cảm giác căng thẳng cũng được buông lỏng không ít.

Nhìn thấy vẻ mặt buông lỏng của nàng, trên gương mặt tuấn tú của Lương Dạ khẽ lộ ra nụ cười thần bí nhàn nhạt. Hắn chậm rãi nói: "Cô nương nếu không muốn tẩy rửa, vậy thì bây giờ hãy đi dùng cơm cùng bốn vương."

"Hảo". Âu Dương Vũ đã sớm đói không chịu được, vừa nghe đến hai chữ ăn cơm, bụng nhất thời quặn lại. Cho nên nàng đáp ứng ngay không hề do dự.

Lương Dạ xoay người đi, sải bước về phía trác cung*, Âu Dương Vũ theo sát phía sau hắn.

*trác cung: tòa cung điện bên cạnh chính cung

Khi Lợi thấy chủ tử xoay người đi thì ngẩng đầu nhìn thoáng qua, rồi lập tức cúi đầu, chỉ chốc lát đã biến mất không thấy.

Âu Dương Vũ đi bên cạnh Lương Dạ, theo sau nàng là sáu thiếu nữ thân trần, điều này làm cho ánh mắt nàng không biết để đâu mới tốt. Mặc dù trong lòng không thoải mái, bất quá kiếp trước nàng cũng là con nhà quyền quý, không quản là địa phương nào, tôn trọng phong tục tập quán địa phương đó thì mới nhận được sự kính trọng của đối phương. Vì vậy nàng vẫn bình tĩnh thông dong đáp lễ.

Hai người bước vào trác cung, ngay chỗ cửa đá tiến vào trác cung, cũng có một thị vệ nửa người trên để trần, lộ ra từng cơ bắp thành múi, quả là một mỹ thanh niên võ sĩ tráng kiện. Những võ sĩ này trong tay cũng là trường thương phát ra hàn quang, đứng nguyên không nhúc nhích.

Âu Dương Vũ có chút giật mình, nàng không nghĩ tới trong cung cũng có loại thị vệ này. Nàng nhìn quanh mọi nơi chăm chú, thanh âm của Lương Dạ từ bên cạnh truyền đến: "Người đâu, mang ghế đến."

Giọng nói cứng cáp truyền lệnh, một trận tiếng trống mạnh mẽ từ góc phòng truyền lại. Cùng với tiếng trống này, những tiếng chuông dễ nghe vang lên không dứt bên tai. Sau đó, mười thiếu nữ thân trần mang lục lạc ở hai cổ tay, hai chân và cổ vũ bước nhảy ra.

Những thiếu nữ này chỉ mặc một chiếc quần ngắn ngắn màu xanh biếc, lộ ra cặp tuyết trắng hai đùi thon dài. Mỗi động tác múa của các nàng, tứ chi chuyển động tỏa ra hàm ý vô cùng phong phú. Kia nhận nhạo sóng sánh tuyết trắng da thịt tạo thành bức tranh khiến người ta kinh tâm động phách. Âu Dương Vũ không muốn nhìn nhiều, nhưng thói quen của nàng là tôn trọng phong tục đối phương, vì vậy nàng buộc mình không được chớp mắt nhìn những thiếu nữ kia nhảy múa.

Lương Dạ thoải mái ngồi trên chiếc ghế trải da hổ trắng, hần chỉ chớp mắt nhìn, liền thấy vẻ mặt Âu Dương Vũ đang miễn cưỡng chính mình xem. Khóe miệng từ từ hiện lên vẻ mỉm cười, một tay nhận lấy bát súp thơm ngào ngạt từ một thiếu nữ, hần từ từ thưởng thức, mỉm cười thầm suy nghĩ: thiếu nữ này mặc dù thoa lên mình nhiều bùn như vậy, nhưng mỗi tiếng nói cử động luôn luôn không tự chủ mà hiện ra một phần ưu nhã. Hơn nữa hai mắt nàng thật là khiến người ta kinh tâm động phách, ngũ quan hoàn mỹ, thiếu nữ này tuyệt đối là một cực phẩm mỹ nhân!

Lúc này, những thiếu nữ kia đã bắt đầu cầm những chén gỗ chia thức ăn. Âu Dương Vũ quay đầu, nhìn thấy thấy những thức ăn trên khay, nhìn chúng giống như những chiếc bánh ngọt ngon lành, bụng không khỏi đói hơn vài phần.

Sau khi dùng vài món bánh điểm tâm, món chính là một rổ hoa quả. Ân, này... một chút hoa quả này cũng quá thanh tịnh đi, chúng chỉ được rửa sạch rồi được đặt vào một hộp gỗ. Món ăn mặc dù mới đi lên một nữa, nhưng khát vọng của Âu Dương Vũ lúc này là muốn nếm những món ăn mặn được nấu chín, nàng bỗng nhiên có cảm giác khóe không ra nước mắt.

Lương Dạ đang nhắm nháp bát súp, tựa hồ nhận ra sự bất mãn của Âu Dương Vũ. Hần vung tay lên, những thị nữ đang bưng thịt tươi ở xa bắt đầu tiến lại. Thay, toàn bộ các món giờ đều là món đã nấu chín cùng các loại thịt đã được chế biến.

Âu Dương Vũ thở ra một hơi nhẹ nhàng. Ngửi hương vị những món này, lần đầu tiên nàng phát hiện ra, nguyên lai được dùng cơm là một chuyện đáng vui sướng như thế.

Trong ánh mắt khao khát của nàng, một bát canh thịt cho vào một ít muối cùng hai cánh hoa mảnh trắng ở trên được đặt trước mặt nàng. Tiếp theo, là một đĩa thịt bò nấu chín, có chút trắng trắng không có gia vị.

Sau khi các món ăn để đầy cho chiếc bàn hai mươi người ngồi, Lương Dạ mới ôn hòa nói: "Chúng ta không cần khách khí, xin mời cô nương cứ tự nhiên."

Nói xong, Lương Dạ mới đặt một củ sắn lớn trước mặt Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ lúc này mới phản ứng lại, hóa ra đây là cơm. Thấy Lương Dạ dùng tay ăn, Âu Dương Vũ nhìn đôi tay mình bôi đầy bùn đất, lại nhìn thức ăn trước mặt, bỗng nhiên rơi vào thế khó xử.

Nhận ra sự khó khăn của Âu Dương Vũ, Lương Dạ vung tay lên, một cây tiểu đao cầm vèo vào trước mặt bàn của Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ ngẩng đầu nhìn hần một cái, nói: "Cảm ơn điện hạ". Trong lòng nàng thầm nghĩ, Lương Dạ tâm tư cũng thật là kín đáo, ta cần cái gì hần cũng chú ý tới.

Nàng không biết, vốn là Lương Dạ bình thường dùng cơm cũng có sẵn đao. Lần này hần cố ý dùng tay là muốn nhìn xem Âu Dương Vũ đối với đôi tay đầy bùn đất của mình thì có vẻ mặt gì.

Mặc dù đồ ăn trước mắt không hợp khẩu vị, hơn nữa cũng không được tính là mỹ vị. Nhưng đối với Âu Dương Vũ đã sớm đói bụng, thì đây cũng là những món ngon. Tại thời điểm nàng vui đầu vào ăn, một thiếu nữ nhận lấy một chiếc bát từ tay Lợi, mang đến trước mặt Âu Dương Vũ.

Vui mừng nhìn vào chiếc bát của thiếu nữ trước mặt, Âu Dương Vũ không khỏi vui vẻ nói: "Là cháo gạo?"
nàng chuyển hướng Lương Dạ nói: "Cảm ơn điện hạ."

Lương Dạ khước miệng từ từ nhếch lên, hần nói: "Không cần cảm ơn, ta trước kia đi qua nhiều thành, biết được mọi người như cô nương có thói quen ăn những thứ này ". Âu Dương Vũ vui vẻ nói: "Đa tạ điện hạ đã khổ tâm ". Không hề nghi kị điều gì, nàng hướng về bát cháo bắt đầu ăn. Nhìn vẻ mặt vui vẻ của nàng, Lương Dạ khẽ cười, trong mắt khẽ lấp lánh ánh sáng tà dị.

12. Chương 12: Nguy Cơ

Đem chén cháo một hơi cạn sạch, Âu Dương Vũ có chút ngượng ngùng nhìn hình ảnh phản chiếu ở đáy bát. Ngẩng đầu nhìn Lương Dạ, hơi không tự nhiên, nàng thấp giọng nói: "Có chút thất lễ."

Lương Dạ vung tay lên, thị nữ kia lại đưa lên thêm một chén, hần nhìn Âu Dương Vũ khẽ cười nói: "Cô nương thích thì ăn nhiều thêm một chút."

Âu Dương Vũ cũng không từ chối, nàng một tay nhận lấy. Bát quá trong bụng đã không còn thấy đói, vì vậy lần này nàng ăn cơm thì lộ ra thêm nhiều vẻ ưu nhã. Lương Dạ thu hồi ánh mắt khỏi Âu Dương Vũ, từ từ ăn tiếp.

Chỉ chốc lát, Âu Dương Vũ đã ăn xong ba chén cháo lớn. Nàng mới để đĩa xuống, bỗng nhiên cảm thấy trước mắt có một trận choáng váng. Âu Dương Vũ trong lòng kinh hãi: chẳng lẽ trong cháo bỏ thêm được vật gì?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, nàng liền cảm thấy bất an tới cực điểm. Dọc đường đi, Lương Dạ có chỗ nào đó không đúng, bất quá Âu Dương Vũ cho rằng mình đã sớm có thói quen nhìn nhận ánh mắt người qua nên tương đối tự tin. Cho đến giờ phút này, nàng mới bối rối phát hiện ra rằng mình đã quá sơ sót.

Trước mắt càng ngày càng mơ hồ, suy nghĩ càng ngày càng chậm chạp. Âu Dương Vũ không dám lộn xộn, nàng cúi đầu, yên lặng ngồi ngay ngắn. Nhưng dù là như thế, Lương Dạ nhìn một cái đã nhận ra chỗ bất thường của nàng.

Khước miệng nhếch lên cười, Lương Dạ từ từ đứng dậy. Hần đi tới bên cạnh Âu Dương Vũ ôn nhu nói: "Cô nương cảm thấy thân thể không thoải mái chăng? Hãy để ta dìu cô nương nghỉ ngơi."

Âu Dương Vũ nhỏ giọng đáp: "Không cần, ta không sao ". Nàng phát tay cự tuyệt, trong đầu không ngừng suy tính các biện pháp.

Thấy Âu Dương Vũ ngồi còn không vững nhưng vẫn đau khổ làm bộ dáng không có chuyện gì, Lương Dạ trong lòng đối với nàng hứng thú càng lớn.

Hần vươn tay ra, ôm lấy eo Âu Dương Vũ. Nhưng đúng lúc này, những tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài truyền đến. Ngay sau đó, một đại hán râu quai nón trên trán xăm chữ Vương vọt vào. Hần vừa bước vào liền liền vội kêu lên: "Bệ hạ, vương tử điện hạ tam quốc Trường Quỳnh quốc, Tư Lý Tật quốc, Bình quốc cùng đến bên ngoài cửa cung."

"Bọn họ tới nhanh như vậy?" Lương Dạ thu tay lại, hăng giọng nở nụ cười. Hần có chút vui vẻ nói: "Mời toàn bộ bọn họ đến Viên Nguyệt cung, ha ha."

"Vâng."

Đại hán kia vừa xoay người, Âu Dương Vũ liền đổ xuống trên bàn. Nhìn Âu Dương Vũ đang ngủ mê man, Lương Dạ cười đắc ý nói: "Người đâu, hãy đem khách quý mang đi tẩy rửa rồi đưa vào tắm cung của bốn vương."

"Vâng, thưa bệ hạ."

Hai thị nữ tiến đến, mỗi người vịn một bên của Âu Dương Vũ đưa ra sau điện. Mãi cho đến khi ra khỏi phạm vi hậu điện, Âu Dương Vũ đang mê man mới khó nhọc mở hai mắt ra.

Nàng suy nghĩ hỗn loạn: có sứ giả tới? Nói như vậy tạm thời ta vẫn an toàn. Không được, ta không thể ngủ mê man thế này được, ta nhất định phải giữ được thanh tỉnh.

Nghĩ tới đây, nàng tiếp tục cắn răng lặng yên vận tâm pháp. Trước kia khi nhìn trên truyền hình, những công phu cao có thể giúp người ta thông qua nội lực bức độc. Mới vừa rồi Âu Dương Vũ không thể làm được gì thì bỗng nhiên nghĩ tới điểm này.

Quả nhiên là có một chút khả năng bức độc! Ít nhất, thần trí nàng của nàng bây giờ đã có điểm thanh tỉnh.

Hai thị nữ vịn nàng từ từ đi qua một đạo rồi lại một đạo hành lang, từ từ tiến vào một tòa nhà đá. Trong lúc các nàng mang theo Âu Dương Vũ đi tới hồ tắm, Âu Dương Vũ rốt cục đã vận chuyển xong một chu thiên, đầu óc đã thanh tỉnh chút ít.

Trong bồn tắm, đã sớm có hai thị nữ đã cởi bỏ y phục. Hai người này vịn Âu Dương Vũ từ thị nữ mới tiến tiến vào, đưa nàng vào trong bồn rồi cẩn thận giúp nàng cởi bỏ y phục.

Âu Dương Vũ mặc dù đầu óc thanh tỉnh chút ít, nhưng tay chân nàng hiện tại vẫn cực kì vô lực. Đừng bảo là chạy trốn, ngay cả nhúc nhích thôi cũng vô cùng khó khăn. Nàng không thể làm gì khác hơn là nhắm hai mắt, mặc cho hai thị nữ từ từ cởi bỏ y phục của nàng. Từ từ đổ nước vào, hai đôi tay nhỏ bé đồng thời tiến lên giúp nàng tẩy rửa thân thể.

Nhìn thoáng qua Âu Dương Vũ đang đóng chặt hai mắt, một thị nữ sợ hãi than lên:” Trời ơi, lại có nữ nhân đẹp như vậy.”

” Đúng vậy a, bệ hạ lần này hẳn là rất vui mừng.”

” Ân, những mỹ nhân bệ hạ lấy từ các nơi khác, so với nàng thì cái gì cũng không đáng nhắc đến.”

” Da dẻ thật là mịn màng, sờ vào thật thoải mái.”

Thỉnh thoảng lại có tiếng sợ hãi than lên cùng ngăn người, mất một canh giờ, hai thị nữ mới đem Âu Dương Vũ tẩy sạch. Đồng thời cũng phủ cho nàng thêm một tầng quần áo bằng tơ tằm mỏng.

Bộ quần áo này mỏng như sương mù, khoác lên người so với cái gì cũng không mặc thì cảm giác còn ghê tởm hơn. Âu Dương Vũ được bốn thị nữ cẩn thận đặt lên giường, đầu óc đã hoàn toàn khôi phục thanh tỉnh, đồng thời tay chân cũng khôi phục được hơn phân nửa lực đạo.

Bốn nàng cẩn thận sửa lại tư thế của Âu Dương Vũ, nhưng không có rời đi. Một thị nữ nghiêng đầu nhìn Âu Dương Vũ đến gần ngăn người. Một thị nữ khác chứng kiến bộ dạng này của nàng, không khỏi nở nụ cười:” A, người nhìn cũng vừa thôi, coi chừng Đại vương thấy thì sẽ chém đầu người đó nha.”

Bốn nàng cùng nở nụ cười. Thị nữ vừa ngăn người kia nói:” Thật không ngờ là trên đời lại có người đẹp thế này. Ta nhìn nàng nhưng xem mãi mà không thấy chán a.”

Bốn nàng cười hì hì, từ từ lui ra khỏi đại điện. Âu Dương Vũ vừa thấy các nàng rời đi, liền bật người ngồi dậy. Nàng ngồi xếp bằng vận công, một sắc đen từ từ di động tụ ở trên mặt, rồi từ từ di chuyển đến gần miệng. Miệng hơi mở ra, “Oa” một tiếng, một ngụm máu đen phun ra lên mặt đất.

Tung người nhảy xuống giường, Âu Dương Vũ nhìn một chút, liền trốn đến cửa sổ bên cạnh tấm rèm cửa màu xanh. Nàng vừa giấu kín thân hình thì nghe được tiếng bốn nàng kia đi vào. Các nàng nhìn trên giường không có ai, không khỏi đồng thời há to miệng muốn hét lên. Miệng vừa mới mở, một đạo thân ảnh xẹt qua trước mắt bốn nàng, đồng thời bóng nàng trên người tê rần, liền không thể động đậy được.

Chỗ mà Âu Dương Vũ vừa điểm vào làm cho bốn người tê dại tại chỗ. Chưa từng điểm huyết qua bao giờ, nàng không nghĩ tới nội công còn có tác dụng này. Trong nội tâm liền không khỏi vui mừng, nàng đem bốn thị nữ kéo đến sau tấm rèm cửa giấu đi.

Lần đầu tiên điểm huyết, nàng cũng không biết nó có tác dụng trong bao lâu. Lẽ ra biện pháp thỏa đáng nhất là đem bốn thị nữ giết đi, nhưng nàng do dự một chút, trong khoảng thời gian ngắn không làm sao hạ thủ được.

13. Chương 13: Uy Hiếp

Những nam nhân mà Âu Dương Vũ đã chứng kiến ở thế giới này đều cao lớn khôi ngô, chưa thấy ai lại thấp bé cả. Vóc người của nàng cũng được tính là khá cao, cũng phải đến một thước bảy, thế nhưng ở thế giới này cũng chỉ có thể coi là cô gái có vóc dáng trung bình thôi.

Chiếc áo trên người nàng thật sự là quá mỏng, mặc lên người so với không mặc gì cảm giác còn giống hơn. Nhưng bốn thị nữ kia, cả bốn người còn không có lấy nổi một cái áo nào. Hiện tại, việc cấp bách mà Âu Dương Vũ muốn làm là thay bộ quần áo khác.

Nghĩ tới đây, Âu Dương Vũ không khỏi cảm thấy hối hận vì đã đem giết bốn nàng, khiến cho hiện tại tiến lùi không được.

Bất quá, bây giờ không phải là lúc để hối hận, phải tìm cách vượt qua mới là quan trọng nhất.

Những thị vệ ở ngoài, mỗi người đều được trang bị khôi giáp, giáp đồng nặng mười mấy cân trên người mà tất cả đều coi như không có gì. Âu Dương Vũ ngo trái quay phải, phát hiện rằng nơi này để phòng hết sức qua loa, vừa đưa mắt nhìn, trừ cách đó không xa là hai ba người như những chiếc cột ra, còn lại những thị vệ khác đều đã biến mất.

Kiểm được trang phục ổn thỏa thì ta muốn rời nơi đây hẳn là không khó, Âu Dương Vũ thầm suy nghĩ.

Lúc này, mặt trời đã dần dần chìm về phía tây, Âu Dương Vũ nhìn sắc trời cứ từng điểm từng điểm tối đi, nhưng vẫn chưa nghĩ ra được biện pháp nào tốt.

Quay trở lại đằng sau tấm màn, nàng lấy một chiếc quần của các thị nữ mặc vào. Sau đó do dự một lúc, lại đem một chiếc quần của thị nữ khác cởi ra, dùng sức xé thành từng mảnh rồi quần lung tung trên người. Cứ quần như vậy, cuối cùng chỉ còn lộ ra cổ cùng hai cánh tay ngọc, da thịt trắng trẻo ẩn ẩn hiện hiện nhìn vào lại càng mê người.

Âu Dương Vũ không ngừng đi lòng vòng trong phòng, nàng thầm nghĩ: màu da của ta cùng với những người nơi này không giống nhau, ta vừa lộ mặt ra thì cũng như bóng đèn hơn ngàn độ thu hút chú ý người khác. Chết tiệt! Trong gian phòng này không có bùn đất, cũng chẳng có y phục, chẳng lẽ ta chỉ cứ vậy mà ngồi chờ chết?

Mất nhìn thời gian cứ từng chút một trôi qua, Âu Dương Vũ gấp như kiến bò chảo nóng. Đang lúc nàng phân vân suy nghĩ thì từ ngoài bỗng có tiếng bước chân truyền đến, kèm theo tiếng bước chân là tiếng người cười nói ồn ào náo động.

Âu Dương Vũ cảm thấy vô cùng căng thẳng, vội vàng chạy đến phía sau cửa, thông qua khe cửa nhìn ra ngoài. Cách đó 500 bước là bóng mười mấy người ẩn hiện sau hàng cây. Trong đó, dẫn đầu đoàn người là bóng của Lương Dạ vẫn mặc y phục trắng, khuôn mặt anh tuấn tươi cười ửng đỏ, thoạt nhìn tựa hồ đã uống không ít rượu.

Đi bên cạnh hẳn là ba thanh niên cùng tuổi, những thanh niên này đều cao lớn anh tuấn, có thể cùng Lương Dạ vui vẻ trò chuyện thể kia thì ắt hẳn địa vị cũng không thấp hơn bao nhiêu.

“Điện hạ nói chính là trong đây sao?” một thanh niên tóc đỏ cười vang nói, thanh niên này là điển hình của người châu Âu, da trắng, sống mũi cao, khuôn mặt chữ điền, một đôi mắt xanh lam sâu hút. Trên người khoác bộ da bò rừng, thoạt nhìn vô cùng uy vũ.

Lương Dạ nắc lên một cái, cười nói: “Đúng rồi, chính là chỗ này. Ta nói các người a, nàng kia mặc dù toàn thân đầy bùn, bất quá Lương Dạ ta nhìn một cái là nhận ra nàng nhất định là một mỹ nhân hiếm thấy. Không nói cái khác, chỉ riêng đôi mắt kia tựa như hồ nước dập dờn sóng sánh là có thể khiến người trong thiên hạ ngất ngây rồi. Các huynh đệ, lần ta vô cùng rộng lượng phải không? Có mỹ nhân như thế, ta và các người cùng hưởng.”

Nghe được hai chữ cùng hưởng, Âu Dương Vũ rung mình một cái. Nàng cắn răng, lui lại hai bước thầm nghĩ: cùng lắm thì hôm nay giết một đường ra ngoài. Lấy công phu của ta, khi bọn hắn bắt ngờ không đề phòng, giết ra ngoài hẳn không khó khăn. Điều duy nhất phải sợ là, từ nay về sau sợ rằng không còn được bình yên.

Âu Dương Vũ vốn là được gia đình giáo dục cho tài nhìn người. Chẳng qua lần này tình cảnh không giống bình thường, nàng đã phạm phải hai sai lầm lớn khiến cho tự mình lâm vào hiểm cảnh.

Trong khi Âu Dương Vũ khổ tư tìm đối sách, đoàn người dần dần đi tới ngoài viện. Lúc này, thanh niên tóc đỏ hăng giọng nở nụ cười, hắn vừa cười vừa sải bước vào căn nhà đá:” Thật là có mỹ nhân xuất sắc như vậy? Ha ha, ta không tin chút nào, đành phải kiến thức thử thôi.”

Chỉ hai ba bước, hắn đã đi tới ngoài cửa phòng, đem cửa đẩy ra, hắn nở nụ cười:” Mỹ nhân, mỹ nhân của ta đâu?”

Vừa đi vừa cười cợt kêu la, hắn đi vào trong phòng, đảo mắt nhìn xung quanh. Đúng lúc này, hắn đột nhiên ngửi thấy một hương thơm dị thường. Ngay sau đó, một cánh tay trắng nõn như ngọc bỗng chốc đã đưa đến cổ hắn. Thanh niên tóc đỏ thân hình vốn cao lớn, còn Âu Dương Vũ thì nhỏ bé, thấp hơn hắn một cái đầu. Để làm động tác này, nửa người của Âu Dương Vũ phải áp vào sau lưng đối phương.

Một hương thơm khác thường tràn vào mũi của thanh niên tóc đỏ, một thân thể vô cùng mềm mại dán vào lưng mình, thanh niên tóc đỏ trong khoảng thời gian ngắn liền trở lên ngây dại cả người.

Vèo một tiếng, Âu Dương Vũ rút lấy trường đao từ bên hông hắn. Hơi lui lại một bước, Âu Dương Vũ gác đao lên gáy đối phương, thấp giọng quát nói:” Cẩn thận một chút, nếu không thì đừng trách ta không giữ lấy cái đầu người.”

Mặc dù giọng nàng đằng đằng sát khí, nhưng thanh niên tóc đỏ vẻ mặt vẫn ngây dại quay lại nhìn. Vừa thấy Âu Dương Vũ, hạ thân hắn lập tức dựng lên như lều cao, mắt đến nháy một cái cũng không chớp.

Âu Dương Vũ nhẹ nhàng rung trường đao, một vòi máu từ cổ thanh niên tóc đỏ chảy xuống. Hắn giật bắn mình một cái, lúc này mới thanh tỉnh đôi chút. Khi đã tỉnh táo lại, hắn nhìn Âu Dương Vũ nói:” Vừa rồi là nàng dùng đao cửa qua cổ của ta sao?”

Âu Dương Vũ trăm triệu lần không nghĩ tới là hắn lại nói cái này, nàng không khỏi sửng sốt, đến khi nhìn thấy ánh mắt như si như dại của hắn thì mới thanh tỉnh lại. Lập tức nàng trầm mặt xuống, giọng cảm hận nói:” Người còn muốn mạng hay không?”

Thanh niên tóc đỏ vội vàng nói: “Dĩ nhiên là mạng quan trọng. Mỹ nhân, nàng đừng hung dữ như vậy. Hay là vậy đi, nàng hạ đao xuống, ta cùng Lương Dạ nói chuyện, bảo hắn lập tức thả nàng, ta phong nàng thành Vương Hậu của ta.”

Âu Dương Vũ có chút dở khóc dở cười, chẳng lẽ đao đã kề tận cổ rồi mà hắn còn xem đây như là trò chơi trẻ con?

Trong lúc hai người nói chuyện, tiếng bước chân từ ngoài vang lên. Đồng thời, tiếng cười của một thanh niên truyền đến:” Như thế nào rồi Tá Thác, đây có phải hay không đúng là một đại mỹ nhân a? Người không phải đã leo lên luôn rồi chứ?”

Dứt tiếng cười, cửa phòng bị một người đẩy ra, ánh sáng chiếu rọi vào trong phòng. Đám người Lương Dạ còn đang cười nói thì thấy được Âu Dương Vũ và Tá Thác. Vừa thấy cảnh này, tất cả mọi người lập tức ngây người u mê, lập tức dừng lại, hồi lâu vẫn không thể nhúc nhích.

Ta còn 2 môn thi khá là khó nữa, do đó tiến độ sẽ chậm lại, đành đợi thi xong sẽ dịch đều đều vậy.

14. Chương 14: Lời Khuyên

Ánh mắt mọi người như si như dại nhìn Âu Dương Vũ, đến nháy mắt cũng không nháy một cái. Không cần Âu Dương Vũ mở miệng, Tá Thác đã kêu lên:” Uy uy, đừng có xem nữa, Lương Dạ người mau mau nói chút gì đi, nàng đang kề đao lên cổ ta đây. Đao này rất sắc đó, nếu đôi tay nhỏ bé của nàng bị thương thì làm sao bây giờ?”

Âm thanh của hắn tràn đầy lo lắng, thật không nghĩ được là khi hắn nói, việc đầu tiên hắn quan tâm không phải là cái mạng nhỏ của mình. Một ngọn lửa vô danh trong nháy mắt xông vào lồng ngực của Âu Dương Vũ.

Thu cây đao lại, một vòi máu tươi theo đao chảy xuống. Âu Dương Vũ kéo Tá Thác lui về phía sau nửa bước, hai mắt đen lạnh hiện lên vẻ lạnh lùng:” Các người thấy rồi đấy, chỉ cần ta không cẩn thận là bằng hữu của các người, vị khách tôn quý này sẽ đầu rơi xuống đất.”

Thấy mọi người khấn trương, Âu Dương Vũ không khỏi đắc ý quát lên:” Hiện tại đã tin chưa? Toàn bộ lùi lại phía sau một bước.”

Thế nhưng Lương Dạ chẳng những không lui lại, ngược lại còn tiến về phía trước một bước, nhìn Âu Dương Vũ nói:” Máu tươi sẽ làm dơ đôi tay nhỏ bé của cô nương!”

Âu Dương Vũ giận đến trừng hai mắt, một lúc lâu sau nàng mới thở ra một hơi, quát:” Im miệng đi Lương Dạ, hiện tại ta rất vui lòng nói cho người biết, thứ nhất là lập tức đi chuẩn bị cho ta một chiếc áo, kèm thêm một chút phấn bột của nữ nhân cho ta. Thứ hai, cấp cho ta hai con ngựa, mau lên!”

Lời vừa nói ra, mọi người đều thấp giọng nghị luận. Lương Dạ tựa hồ lúc này mới phát hiện Âu Dương Vũ vì cái gì mà phản kháng. Hắn trợn to hai mắt, bình tĩnh quét qua phần vai và cánh tay lộ ra của Âu Dương Vũ, hít hít vài hơi, khẩu khí nghiêm túc, cau mày nói:” Âu Dương Vũ, rốt cuộc cô nương nghĩ gì? Tại sao không dứt khoát nói ra? Cô nói ra, ta nhất định sẽ giúp được.”

” Đúng vậy a, vị cô nương này, cô nương không cần phải khấn trương như vậy. Chúng ta cũng rất thích cô nương, chúng ta sẽ đối xử với cô nương như người tôn quý nhất, cô nương không cần phải làm như vậy.” Một thanh niên tóc đen dài, khuôn mặt thon dài tuấn tú đi tới bên cạnh Lương Dạ nói. Hắn nhìn chăm chăm Âu Dương Vũ, trong ánh mắt không che đi vẻ si mê:” Cô nương nói ra, chúng ta nhất định có thể làm được.”

Âu Dương Vũ nhắm mắt lại, cho đến khi bình tĩnh mới mở mắt ra nói:” Yêu cầu của ta rất đơn giản. Ta muốn tự do, ta muốn bình an rời khỏi nơi này.”

” Cái này thì không thể!” - bốn tiếng quát đồng thanh vang lên. Trừ đám người Lương Dạ, một tiếng quát là của thanh niên tóc đỏ dưới đao Âu Dương Vũ.

Lương Dạ nhìn Âu Dương Vũ, trong ánh mắt không che giấu vẻ thèm khát. Hắn trầm giọng nói:” Thả cô nương đi là điều không thể. Âu Dương Vũ, cô nương hạ đao xuống rồi ta sẽ cưới cô làm hậu.”

Âu Dương Vũ lạnh lùng cười một tiếng, môi anh đào uốn lên tạo một đường cong xinh đẹp. Nàng quét mắt nhìn những người khác, cười lạnh nói:” Lưu lại làm Vương Hậu của người? Hay là Vương Hậu của chung đám các người?”

Lời này nói ra, mấy người kia hô hấp đồng thời trở lên gấp gáp. Con người của Lương Dạ trở nên sâu thẳm, hắn chậm rãi nói:” Đương nhiên là làm Vương Hậu của một mình ta.”

Ngay lập tức ba tiếng quát vang lên:” Lương Dạ!”

Thanh niên tóc đỏ cả giận nói:” Lương Dạ, người muốn nuốt một mình?”

Lương Dạ đang muốn trả lời, bỗng nhiên Âu Dương Vũ nở nụ cười vô cùng bình thản. Tiếng cười như chim hoàng oanh hót vang trong phòng, mọi người không khỏi đồng thời ngẩn ra, sau đó đảo mắt nhìn chăm chăm nàng.

Lắc lắc đầu, Âu Dương Vũ cười lạnh nói:” Lương Dạ, ta không muốn nhắc lại thêm lần nữa. Người lập tức phân phó người dưới, thứ nhất là lập tức đi chuẩn bị áo cho ta, không, mang vài bộ trang phục bình thường của nữ nhân tới, còn có cả phấn bột cho nữ nhân nữa. Thứ hai, mang cho ta hai con ngựa. Thứ ba, đưa cho ta năm nghìn lạng vàng”. Nàng bỗng nhiên nghĩ đến trên người mình không có đồng nào, đây cũng không phải là chuyện đùa.

Dừng một chút, nàng gật đầu quát lớn:” Ta không muốn thành cái gì Vương Hậu của các người. Lương Dạ, ta hiện tại rất chân thành nói với các người, ta chỉ muốn tự do, chỉ cần rời khỏi nơi này.

Tiếng hét này, nàng đã dùng tới nội lực, âm thanh hết sức vang dội. Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người trở nên trầm mặc.

Không có một người lên tiếng, dù là Lương Dạ hay thanh niên tóc đỏ dưới đao cũng đều hiện lên vẻ mặt do dự. Âu Dương Vũ cảm thấy có chút buồn cười, cái này có gì mà do dự? Ta hiện tại bắt một nhân vật trọng yếu làm con tin, điều kiện vậy mà cũng thấy khó khăn, thế giới này cũng quá kì quái đi.

Mấy vương tử bình tĩnh ngẩng đầu nhìn Âu Dương Vũ, phát hiện nét mặt của nàng hết sức trịnh trọng và nghiêm túc. Mọi người thoáng nhìn lẫn nhau. Sau đó, Lương Dạ quay đầu nhìn về phía thanh niên tóc đỏ, thấp giọng hỏi: "Tá Thác, ngươi nói phải làm sao?"

Thấy thanh niên tóc đỏ do dự, Âu Dương Vũ cười lạnh một tiếng, đao trong tay tăng thêm chút lực, một tia máu khẽ chảy xuống.

Thanh niên tóc đỏ cảm thấy bị đau, không tự chủ được ngẩng đầu lên. Âu Dương Vũ thấy thanh niên tóc đỏ rốt cuộc đã biết đau đớn, trong bụng liền thấy đắc ý. Tá Thác quay lại, chăm chú nhìn nàng nói: "Cô nương, chúng ta đã biết ý của cô nương rồi. Bất quá, cô nương chắc chắn là muốn rời khỏi đây thôi sao?"

Hắn dừng một chút, ánh mắt bỗng trở nên ôn nhu: "Bộ dạng này của cô nương, dù là đi tới đâu thì sớm muộn gì cũng sẽ trở thành vật cưng chiều của nam nhân. Mọi chúng ta cũng là vương giả của đất này, các phương diện điều kiện cũng tương đối khá. Cô nương nếu như trở thành nữ nhân của người khác, không bằng hãy trở thành của chúng ta. Bốn người chúng ta ở đây, cô nương có thể tùy tiện chọn một để trở thành Vương Hậu của hắn."

Thấy Âu Dương Vũ trợn hai mắt, Tá Thác khẽ mỉm cười, âm thanh không khỏi thêm vài phần kiêu ngạo: "Cô nương yên tâm, có bốn người chúng ta thì nhất định sẽ che chở cô nương chu toàn. Nghe nói trong thành xuất hiện một tuyệt sắc yêu nữ, từng khiến cho Duyên Bình Vương vì che miệng người khác mà đã giết người vô số. Yêu nữ kia chính là Âu Dương Vũ cô nương sao?"

Thanh âm của hắn quá mức thành khẩn, thành khẩn đến mức làm cho Âu Dương Vũ sinh ra cảm giác là hắn thật tâm suy nghĩ cho nàng.

Âu Dương Vũ nhúc nhích đầu tới cực điểm, nàng khẽ xoa xoa trán, xoay chuyển ánh mắt, vừa lúc bắt được ánh mắt mong đợi của bốn người. Nàng không khỏi cười lạnh: "Không cần các người bận tâm. Ta hôm nay chỉ muốn rời đi thôi, tất nhiên là có biện pháp tự bảo vệ. Lương Dạ, ngươi nhất định phải ép ta chém vài đao xuống Tá Thác, chém đứt một ngón tay của hắn, ngươi mới làm theo lời ta nói hay sao?"

15. Chương 15: Thoát Đi

Nghe giọng điệu nàng như chém đinh chặt sắt, thanh niên tóc đỏ không khỏi nở nụ cười khổ. Hắn thở dài nói: "Nếu như vậy, Lương Dạ, ngươi cứ dựa theo lời cô nương Âu Dương Vũ làm mẹ nó đi."

Lương Dạ vung tay lên, một người thị vệ vâng lệnh đi ra khỏi phòng. Âu Dương Vũ mang theo thanh niên tóc đỏ từ từ lui ra khỏi phòng. Khi nàng lui ra sân, thị vệ đã dắt ngựa cùng với bao quần áo đi tới bên cạnh.

Đây là lần đầu Âu Dương Vũ làm cường đạo, rất nhiều chuyện còn chưa tính toán được chu toàn. Lập tức nàng hừ một tiếng, nói: "Hãy dắt ra ngoài cung ". Thị vệ kia vừa mới chuyển người, nàng lại nói tiếp: "Ném một chiếc áo lại đây."

Thị vệ kia nghe vậy, từ trong bọc lấy ra một chiếc áo ném cho Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ cẩn thận nhìn xung quanh, nhưng phát hiện ra dưới tình huống như vậy, mình căn bản không cách nào thay quần áo. Lập tức nàng cắn răng nói: "Hãy mở bao ra cho ta xem một chút."

Một thị nữ theo lời mở ra bao quần áo, nhất thời, xuất hiện một đồng vàng lớn rực rỡ tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời khiến người ta tâm hồn nhộn nhạo. Âu Dương Vũ thấy các món đồ mình muốn đều đã đủ, liền ném lại chiếc áo rồi nói: "Hãy cất toàn bộ lại vào trong bao rồi buộc chặt lại. Ngươi đem toàn bộ những thứ này ra bên ngoài cung."

Nàng vội vã lôi thanh niên tóc đỏ ra ngoài. Vừa đi, nàng vừa giục thanh niên tóc đỏ: "Đi mau lên."

Thanh niên tóc đỏ cười khổ một tiếng, thật ra là không thể đi nhanh hơn. Hai người một trước một sau đi ra khỏi cung. Bên trong nội cung quá rộng, hai người đi tới đâu thì thị vệ và cung nữ cứ há hốc mồm ra nhìn đến đó.

Tá Thác tuy bị Âu Dương Vũ dùng đao đưa đi, nhưng nhất cử nhất động của hắn vẫn thông don vô cùng, rõ ràng là một bộ dạng đã quen thuộc với sinh tử. Âu Dương Vũ vừa cảnh giác nhìn mọi nơi xung quanh vừa lôi hắn vội vàng ra khỏi cung. Cái cửa cung chết tiệt này đặc biệt xa, một đường đi tới, sau lưng của Âu Dương Vũ đã ướt đầm mồ hôi.

Cảm giác được sự khấn trương của Âu Dương Vũ, Tá Thác thấp giọng ôn nhu nói: "Âu Dương cô nương, ta thật không rõ vì sao cô nương phải như vậy. Là một cô gái, cuối cùng cũng là cùng với nam nhân giao hợp. Vì sao cô nương phản ứng kịch liệt như vậy? Nếu như cô nương không muốn phụng dưỡng quá nhiều nam nhân thì cũng có thể nói rõ. Chúng ta nhất định sẽ cho cô nương một lựa chọn hài lòng."

"Im miệng!" Âu Dương Vũ giận đến đỏ bừng mặt, hai mắt đen lánh của nàng dường như lấp lánh ánh lửa, hận không thể một đao trong tay chém xuống, đem cho nam nhân không biết thẹn này một đao.

Nghe được tiếng thở dốc gấp gáp của nàng, Tá Thác nhích lại gần phía sau, lập tức ngửi được một mùi hương thơm làm người ta ngây ngẩn. Nhìn vẻ mặt say mê của hắn, Âu Dương Vũ cảm thấy cảm giác kìm nén một đao chém xuống càng khó không chế.

Đám người Lương Dạ đi theo sau hai người ra khỏi cung. Lương Dạ vừa đi vừa thấp giọng hỏi: "Tất cả đã chuẩn bị xong chưa?"

"Điện hạ, đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, chỉ còn chờ điện hạ Tá Thác thoát ra."

"Không được gây thương tổn đến mỹ nhân này dù chỉ là một sợi tóc."

"Xin điện hạ yên tâm."

Ánh mắt cả đám người Lương Dạ vẫn đặt trên người Âu Dương Vũ. Hắn cho đến bây giờ vẫn không tin nổi, tại sao lại có nữ nhân lớn lên mà lại xinh đẹp như thế này. Hắn cũng như đám hảo hữu bên cạnh đối với Âu Dương Vũ đều nổi lên cảm giác muốn chiếm hữu mãnh liệt.

Đến nửa giờ sau, Âu Dương Vũ mới lôi Tá Thác ra khỏi cung được. Bên ngoài cung trống vắng, chỉ có người thị vệ kia đang dắt hai con ngựa và cầm một bọc vải.

Âu Dương Vũ dùng đao chỉ vào Tá Thác, bức hắn nhảy lên một con người, nàng mới tung người nhảy lên phía sau Tá Thác. Tay phải tiếp tục dùng đao chỉ vào Tá Thác, tay trái nàng giữ thật chặt dây cương của hai con ngựa. Đồng thời nàng nói với thị vệ: "Hãy đem bao quần áo cột vào con ngựa còn trống cho ta, hãy buộc chặt một chút."

Đợi đối phương làm xong, nàng quay đầu lại quát lên với Lương Dạ: "Bệ hạ, ta muốn biết rằng từ đây thì cách cửa thành nào là gần nhất? Chỉ cần ra khỏi thành là ta sẽ thả khách quý của người. Chẳng qua là, bệ hạ ngàn vạn lần không nên phái người đuổi theo. Nếu như ta phát hiện có người theo dõi ta thì hãy cẩn thận đao trong tay sẽ hơi run đó."

Nghe thấy Âu Dương Vũ trắng trợn uy hiếp, Lương Dạ chỉ có thể cười khổ. Hắn nhìn về thanh niên tóc đỏ, thở dài nói: "Tá huynh, người phải chịu khổ rồi ". Dứt lời, hắn xoay người nói với Âu Dương Vũ: "Cửa thành phía Tây cách nơi này gần nhất, người đi đường cũng ít, cô nương hãy đi theo hướng đó. Hi vọng cô nương giữ lời hứa, không nên làm khó điện hạ Tá Thác. Nếu không, cho dù cô nương là mỹ nhân hiếm thấy, chúng ta cũng sẽ khiến cô nương không được sống yên ổn."

Âu Dương Vũ nặng nề hừ một tiếng, thúc ngựa quát: "Giá ~"

Thốt ngựa tung bốn vó chạy nhanh về phía Tây. Làn da trắng mịn của Âu Dương Vũ không ngừng cọ sát vào bên hông của thanh niên tóc đỏ, khiến cho tim hắn đập mạnh liên hồi, tâm hồn như say ngây ngất.

Mặc dù nói từ cửa cung là cách cửa thành phía Tây gần nhất, thế nhưng mà cũng phải cách đến hai mươi dặm lộ trình. Dọc theo đường này có vô số người, nhưng mỗi người đi đường khi chứng kiến cánh tay ngọc để trần cùng dung mạo tuyệt sắc của Âu Dương Vũ đều giật mình tại chỗ, thật lâu sau đó vẫn không có cách nào nhúc nhích.

Bất quá ngựa chạy rất nhanh, mọi người chẳng qua là hai mắt vừa tỏa sáng thì hai người hai ngựa đã biến mất rồi. Nhưng cho dù là thế, vẫn không có ít người đuổi theo, tạo thành đoàn người hướng về phía cửa cung mà chạy ra.

Chỉ trong chốc lát công phu, Âu Dương Vũ đã ra khỏi cổng thành. Lúc này, ở cửa thành, âm thanh sôi nổi bàn tán, đám người như dòng sông đổ chen nhau ra khỏi cổng thành. Âu Dương Vũ cắn răng nói với Tá Thác: "Thật xin lỗi, còn phải thêm một đoạn nữa mới thả người được". Dứt lời, nàng tiếp tục giục ngựa chạy như điên.

Cứ như vậy, chạy tiếp được thêm ba mươi dặm nữa, Âu Dương Vũ mới một cước đem Tá Thác đá văng khỏi lưng ngựa. Nàng lôi dây cương, mang hai con ngựa chạy về phía trước như điên. Tá Thác kinh ngạc đứng chờ người tại chỗ, dõi theo thân ảnh ngày càng xa của nàng. Hắn đi hai bước, giật một cọng cỏ đặt vào miệng cắn khê hai cái, sau đó phi một tiếng ỏi ra trên mặt đất, lẩm bẩm nói: "Âu Dương Vũ, người không chạy thoát được đâu."

Âu Dương Vũ muốn hai con ngựa, chính là vì đề phòng có truy binh đuổi theo mà sức ngựa không đủ. Hiện tại hình dáng của nàng đã bại lộ, trên người nửa thân để trần, chỉ cần có người thấy là sẽ bị chú ý. Vì vậy, nàng phi ngựa một đường chạy nước đại, chạy trên quan đạo vài chục dặm mới thúc ngựa tiến vào một đường núi nhỏ, thẳng hướng địa phương mà xa xa là một phiến rừng rậm.

Nàng một đường chạy nước đại, thẳng đến khi mặt trời khuất tận phía chân trời, ngựa dưới chân cũng đã chạy chậm lại. Âu Dương Vũ tung người nhảy tới con ngựa còn lại, lại tiếp tục thúc ngựa chạy nước đại.

Ánh sáng đã dần dần lờ mờ, trong trời đất đã có một tầng sương mù bao phủ cảnh vật. Đi tiếp một canh giờ nữa, ngựa của Âu Dương Vũ cũng không chạy được nữa. Nàng nghi hoặc nhìn hai thốt ngựa tứ chi vô lực, miệng sùi bọt mép, lẩm bẩm: "Làm sao lại yếu thế này? Ta làm sao mà đi tiếp đây?"

Bỗng nhiên, nàng nghĩ đến một chuyện, thầm nghĩ trong lòng: chẳng lẽ những người đó đã động tay động chân với hai thốt ngựa này?

Nghĩ tới đây, tâm thần nàng vừa động, vội vàng nhảy xuống ngựa. Đi một vòng quanh ngựa, nàng càng nghĩ càng thấy bất an. Dứt khoát nàng gỡ bao quần áo xuống, kẹp vào một bên, tung người chạy thẳng theo quan đạo đi tiếp.

16. Chương 16: Thiếu Niên Kỳ Di

Khi Âu Dương Vũ vừa biến mất trong rừng cây thì một đội kỵ sĩ vội vàng chạy tới đó. Những người này đều cưỡi ngựa, vó ngựa bọc vải nên khi chạy không gây ra tiếng động, Âu Dương Vũ căn bản không phát hiện ra được họ đã đến gần như thế.

Bọn họ đi tới nơi mà Âu Dương Vũ vứt bỏ ngựa, Lương Dạ dẫn đầu đoàn người nhảy xuống. Hắn cau mày đánh giá phương hướng Âu Dương Vũ chạy trốn, thấp giọng nói: "Xem ra, nàng đã hoài nghi là bị chúng ta theo dõi rồi". Khẽ mỉm cười, hắn quay đầu nhìn về phía thanh niên tóc đỏ cười nói: "Tá Thác, ta đối với nàng càng ngày càng động tâm, còn người?"

Tá Thác cúi đầu cười nói: "Ta tất nhiên là cũng như thế. Bất kể như thế nào, lần này nhất định phải đem nàng nhốt trong nhà, không thể để ý nhân như thế mà tiện nghi cho người khác được."

Nói tới đây, hắn thở dài nói: "Mới vừa rồi nàng dùng đao kẻ lên cổ ta, mặc dù bị mất hết mặt mũi, nhưng hương thơm thế này, cảm giác mềm mại trắng mịn này, thật là khiến cho ta mong rằng sẽ mãi như thế."

Lương Dạ ha ha cười, hai tay hợp lại, nói: "Điều này không dễ dàng sao? Chỉ cần tìm được nàng rồi chúng ta cùng hưởng là được."

Tá Thác không nhiều lời nữa. Hắn nhìn về phương xa, thầm suy nghĩ, chỉ sợ là chiếm được nàng thì các người cũng không muốn buông ra.

Âu Dương Vũ vừa tiến vào rừng cây liền nghĩ: ta mặc dù một cách thần kì có được một thân công phu này nhưng lại chưa từng hảo hảo xem nó có chỗ nào kì diệu, lần này coi như là một cơ hội đi.

Nghĩ tới đây, tâm tình của nàng trở nên tốt hơn nhiều.

Mũi chân điểm một cái, nàng liền nhẹ nhàng linh hoạt lướt trên một nhánh cây. Âu Dương Vũ thấy thân thể mình nhẹ như cánh én, phiêu phiêu tựa cành liễu khẽ lay trong cơn gió, thế nhưng mỗi chỗ trên thân thể đều tựa hồ tràn đầy lực đạo vô cùng vô tận.

Nàng khẽ quát một tiếng, mũi chân lại điểm xuống mặt đất lần nữa, cả người như cơn gió thổi lên, tung về phía cây đại thụ phía trước cách mười trượng. Vèo một tiếng, nàng nhẹ nhàng hạ xuống một nhánh cây.

Cứ như vậy di chuyển qua các nhánh cây, theo thời gian trôi qua, hơi thở trong người càng lúc càng lưu động, thân thể cũng càng lúc càng linh hoạt. Đối với khả năng khống chế lực đạo, nàng càng lúc càng nắm chắc hơn.

Nhưng là sâu trong nội tâm, Âu Dương Vũ vẫn rõ ràng cảm giác được có một nhóm người đang đuổi theo mình. Những người này tựa hồ trời sinh đã có quan hệ với rừng cây, dù nàng ẩn mình thế nào thì những người đó cũng không bị kéo xa, vẫn như hình như bóng bám theo nàng, không sao mà dứt ra được.

Bỗng nhiên, cước bộ của Âu Dương Vũ trở nên rối loạn, cả người ngơ ngác đứng trên ngọn cây. Trời ạ! Ta sao lại phạm vào loại sai lầm cấp thấp này? Những người này trên người đều có hình xăm, rõ ràng là cùng dã thú có liên hệ thần bí nào đó. Rừng rậm chính là thế giới của dã thú, ta lại còn nghĩ có thể ở hoàn cảnh này chiếm được tiên cơ.

Ý nghĩ này vừa lóe lên, Âu Dương Vũ lập tức ý thức được mình đã phạm vào sai lầm lớn. Nàng khẽ quát một tiếng, nhìn mặt trời một chút, lập tức đổi hướng chạy về nơi cây cối thưa thớt.

Trong nháy mắt nàng xoay người chuyển hướng, thì một tiếng bước chân rõ ràng từ đằng sau vang lên. Âu Dương Vũ kinh hãi quay lại, vừa đúng lúc bắt gặp thân ảnh một con hồ ly chợt lóe lên rồi biến mất.

Chỉ là một con hồ ly! Âu Dương Vũ tự nói với mình. Nhưng là, ánh mắt con hồ ly trong nháy mắt nàng nhìn thấy kia, rõ ràng là đang vô cùng hoảng hốt. Ánh mắt đó tựa hồ không phải là có thể xuất hiện ở một con dã thú.

Âu Dương Vũ từ lúc bị thua thiệt trong tay Lương Dạ thì luôn luôn chú ý đến trực giác của mình. Vì thế khi tâm trạng bất an này vừa xuất hiện là nàng lập tức cảnh giác: hay là những người đó nuôi dưỡng linh thú dùng để theo dõi?

Âu Dương Vũ suy nghĩ cẩn thận, nhưng dưới chân thì không ngừng chút nào. Nàng dùng nội lực phóng từ cành cây lên cao, đồng thời đưa mắt tỉ mỉ chú ý xung quanh.

Ngay lập tức, nàng phát hiện ra theo sát mình không chỉ có một con hồ ly mà còn có một con hầu tử nữa. Công phu trên cây của nàng dù cao đến đâu thì cũng không thể thắng nổi hầu tử a. Âu Dương Vũ trong lòng kinh hãi, bỗng nhiên sinh ra cảm giác cực kỳ nghiêm trọng.

Đúng lúc này, những tiếng nước chảy chợt rơi vào trong tai. Âu Dương Vũ thầm suy nghĩ, phải mau tìm một địa phương có nước, nhìn xem có biện pháp né tránh những động vật này không.

Vừa nghĩ như vậy, mũi chân điểm thêm một cái, cả người đã nhẹ nhàng linh hoạt rơi trên một nhánh cây Long thụ. Ngay lúc nàng vừa hạ chân xuống nhánh cây, một hồng sắc thân ảnh chợt bắn vào ra, tựa như tia chớp quán lấy chân nàng rồi cắn một cắn.

“A! Rắn!” Âu Dương Vũ hét chói tai, từ miệng vết thương truyền đến cảm giác tê dại vô cùng. Sau đó, dưới chân mềm nhũn, cả người nặng nề rơi xuống đất.

Cây Long thụ cao chừng mười thước, từ độ cao này rơi xuống, nàng tựa như tảng đá nặng nề té xuống mặt đất. Mắt thấy sắp rơi vào trong bụi cỏ, đột nhiên một thân ảnh màu trắng chợt lóe. Ngay sau đó, thân ảnh màu trắng đó xuất hiện ở phía dưới Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ nặng nề rơi xuống, lúc rơi xuống thì cảm giác được mình đã đụng vào một thân thể ấm áp. Thân thể ấm áp đó đem nàng che kén trong ngực, lộn vài vòng rồi hạ xuống.

Chất độc phát tác rất nhanh, trong nháy mắt, môi của Âu Dương Vũ đã chuyển màu thâm đen. Nàng giương mắt mơ hồ nhìn về bóng người trước mắt, người nọ hiển nhiên ở lần đón nàng đã bị thương, chỉ nghe

tiếng máu phụt một tiếng truyền đến tai.

Chỉ chớp lát, đôi tay ấy đã buông khỏi Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ ngẩng đầu nhìn, đó là một gương mặt thanh tú vô cùng bình tĩnh. Cứu nàng là một thiếu niên tầm mười bốn mười lăm tuổi, vóc người thon dài, bờ môi mềm mại. Dù vậy, thiếu niên trước mắt đã phần nào hiện ra vẻ tuấn tú. So sánh với bất cứ kẻ nào Âu Dương Vũ đã gặp qua cũng đều khác biệt là, ánh mắt của thiếu niên vô cùng trong suốt, bên trong chớp động một loại ánh sáng thuần khiết.

Sống mũi của thiếu niên nọ rất cao, da hơi vàng, mái tóc dài màu đỏ quăn lại. Hắn giờ phút này đang ngoác nhìn Âu Dương Vũ, trong ánh mắt phảng phất nét mừng như như điên.

Cảm thấy Âu Dương Vũ chăm chú nhìn, thiếu niên miệng hơi mở, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, thanh thúy nói: “Ta cứu nàng, nàng là của ta rồi.”

Âu Dương Vũ kinh ngạc nhìn hắn, còn chưa rõ ý tứ của hắn thì một cơn đau khó thể hình dung được trào lên khiến nàng rên rỉ thành tiếng. Nghe được tiếng nàng rên rỉ, thiếu niên vội vàng bật dậy. Hắn ôm Âu Dương Vũ vọt tới bên trong một bụi cỏ, rút ra thật nhanh từ trong đó ba nhánh hồng thảo tựa như nấm mốc. Thiếu niên đem ba nhánh hồng thảo vò lại, cho vào miệng mình cắn nát, sau đó cúi đầu đưa vào trong cái miệng nhỏ nhắn của Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ cả người không có lấy nửa điểm khí lực, ánh mắt cũng chỉ là mơ hồ một mảnh. Chỉ có thể mặc cho hắn gạt mở hàm răng, sau đó bón cỏ vào trong miệng.

Cỏ vừa vào miệng, một dòng khí mát mẻ liền chảy khắp toàn thân Âu Dương Vũ. Trong nháy mắt, nàng liền cảm thấy cơn đau kia đã chuyển biến tốt đẹp hơn nhiều.

Thấy Âu Dương Vũ hai mắt nhắm lại, thiếu niên lại cúi đầu lần nữa, ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn của Âu Dương Vũ. Vừa ngậm lấy hắn vừa lẩm bẩm: “Thật là thơm, nữ nhân của ta thật là thơm.”

17. Chương 17: Vô Đề

Cũng không biết trải qua bao lâu, Âu Dương Vũ từ từ tỉnh táo lại. Nàng nhìn chăm chăm vào hòn đá khổng lồ trên đỉnh đầu, một lát sau, quay đầu nhìn về hướng mà những tia sáng xuyên vào, thì ra là mình đang ngủ trong một cái thạch động.

Từ trên giường đá, Âu Dương Vũ bỏ tấm da thú được đắp ngăn nắp trên người mình xuống rồi đứng dậy. Lúc này, nàng bỗng nhiên nhớ lại rằng mình đã bị răn cấm. Vội vã cúi đầu nhìn về phía mắt cá chân, nàng thấy chỗ bị răn cấm có một dấu màu đỏ, ở trên làn da trắng nõn thì trông khá là nổi bật.

“Di, đây là cái gì?” Âu Dương Vũ ngồi xổm xuống, nhìn thấy ở mắt cá chân có treo một chuỗi chuông đồng. Cái chuông đồng này được làm rất thô lậu, Âu Dương Vũ chăm chú nhìn, nhưng không phát hiện ra mỗi nối của nó ở đâu.

“Đó là ta đeo lên cho nàng.” một giọng thiếu niên thanh thúy truyền đến. Âu Dương Vũ kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn lại để rồi lâm vào ngẩn ngơ.

Một thiếu niên cao lớn, dáng người thon dài đang đứng ở cửa thạch động. Ánh mặt trời chiếu vào gương mặt tuấn mỹ của hắn, khiến cho người khác tưởng như đó là một bức điêu khắc tỉ mỉ làm động lòng người. Âu Dương Vũ thầm suy nghĩ: may mà ta đã thấy rất nhiều minh tinh! Cũng không ngờ rằng, trên cõi đời này nam nhân cũng có thể tuấn tú thành bộ dạng này.

Thiếu niên này vừa anh tuấn, lại vừa mang theo vẻ hoang dã của thế giới này. Hắn có một đôi mắt trong suốt thuần khiết, ngũ quan như điêu khắc, tất cả hợp lại trên người, cùng với quần quanh lưng là hoa văn hình sư tử, mái tóc dài đến thắt lưng tạo nên cảm giác một loại hỗn hợp của Thiên Sư cùng dã thú vô cùng gợi cảm.

Thấy Âu Dương Vũ ngẩn người khi nhìn mình, thiếu niên nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng như tuyết. Hắn bước đến trước mặt Âu Dương Vũ, hai tay nâng người nàng dò xét cẩn thận. Một lát sau hắn mới nhẹ buông ra, nhưng hai tay vẫn khóa bên hông nàng. Đem Âu Dương Vũ ôm chặt trong ngực, hắn nhẹ nhàng nói: “Nàng là nữ nhân của ta.”

Thanh âm của hắn vô cùng tự nhiên mà tràn đầy vẻ khẳng định, đây hoàn toàn là một loại thông báo. Âu Dương Vũ cảm thấy như muốn ngất, âm thầm mắng chính mình: ta thật là hồ đồ, thế giới này làm sao có cái gọi là Thiên Sư?

Thiếu niên cúi đầu, hôn nhẹ bên tai Âu Dương Vũ, lại nói: “Nàng là nữ nhân của ta, cái chuông kia chính là ấn ký. Ta muốn để cho tất cả mọi người đều biết, huynh là của muội.”

Âu Dương Vũ bị một nam hài so với mình còn nhỏ hơn vài tuổi ôm chặt vào ngực, lại nghe cái tuyên ngôn này, không biết tại sao nàng có chút buồn cười.

Khẽ cười một tiếng, Âu Dương Vũ thấp giọng hỏi: “Tiểu đệ đệ, người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Thiếu niên buông lỏng Âu Dương Vũ ra một chút để mình có thể thấy rõ ràng gương mặt của nàng. Hắn cau mày, nói: “Thanh âm của nàng rất êm tai, nhưng mà nàng gọi không đúng. Ta không phải tiểu đệ đệ, ta là trưởng phu của nàng, nam nhân của nàng.”

Nói tới đây, hắn thô lỗ héch mặt về phía trước. Theo động tác này, một vật hình trụ nóng bỏng đụng vào bụng Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ trong nháy mắt liền đỏ mặt lên, vốn là gương mặt mang theo vẻ tươi cười giờ đã thêm vài phần tức giận. Nàng cảm tức nhìn hắn, thấp giọng quát: “Người, làm sao người có thể như vậy?”

Thiếu niên nghi hoặc không giải thích được, thấy vẻ mặt của hắn, cơn tức giận của Âu Dương Vũ tản đi hơn phân nửa: hắn còn nhỏ tuổi, chẳng qua đây là phương thức làm việc của thế giới này.

Nghĩ tới đây, nàng nhẹ giọng ôn nhu nói: “Xin chào, ta là Âu Dương Vũ, người tên gì?”

Thiếu niên nhếch miệng cười một tiếng, trên khuôn mặt tuấn mỹ như có ánh sáng lưu động, hắn nói: “Ta là Hi Thú.”

“Hi Thú, tên này rất dễ nghe.” Âu Dương Vũ nhẹ giọng khen, nói: “Hi Thú, người buông ta ra, thế này làm ta khó nói chuyện.” thanh âm của nàng rất ôn nhu, mang theo một loại dụ dỗ.

Thế nhưng Hi Thú lắc đầu, tay hắn vẫn ôm chặt lấy Âu Dương Vũ khiến nàng kêu nhẹ lên một tiếng. Hắn ôm Âu Dương Vũ ngồi lên giường đá, sau đó nhìn xuống nữ nhân đang trốn trong ngực mình, hỏi: “Nàng muốn nói gì?”

Từ vị trí hắn cúi đầu xuống, làn da trắng nõn của Âu Dương Vũ, hương thơm thân thể, còn có hai mắt sáng sủa đã mang đến cho hắn một loại rung động. Trong lúc vô tình, yết hầu hắn bắt đầu chuyển động. Nuốt một ngụm nước bọt, Hi Thú nói: “Người nói nhanh lên, nói xong chúng ta còn giao phối.”

Âu Dương Vũ thấy tối sầm cả mặt, nàng bỗng nhiên cảm giác được thiếu niên trước mắt này dù còn nhỏ tuổi, lớn lên so với người khác còn anh tuấn hơn nhưng tính nguy hiểm của hắn so với người bình thường còn lớn hơn nhiều.

Nội tâm nàng thành thịch nhảy lên, cố gắng làm lành bình tĩnh, nói: “Để ta ngồi dậy nói có được hay không?”

Hi Thú chăm chú nhìn chằm chằm tuyệt sắc mỹ nhân trước mặt, nhìn vẻ mặt thỉnh cầu của nàng liền bất tri bất giác gật đầu. Âu Dương Vũ vội vàng ngồi dậy, nàng cẩn thận gỡ cánh tay của hắn ra, nghiêm túc nói: “Vừa rồi ta bị rắn độc cắn, cảm ơn người đã cứu ta.”

Hi Thú lắc đầu nói: “Không cần cảm ơn. Đó là do Tiểu Hoàng phát hiện trong rừng có động vật lạ cùng nhân loại xuất hiện nên ta mới chạy tới”. Nói tới đây, hắn cau mày nói: “Có người đuổi theo nàng, đó là ai?”

Cố gắng nghiêm túc, Âu Dương Vũ rốt cục cũng ngăn được tay tay hắn. Nàng vừa cẩn thận tránh xa hắn hai bước vừa thận trọng nói: “Đó là một đại nhân vật, bọn họ muốn bắt ta.”

“Bắt nàng?” Hi Thú nghiêm túc. Hắn vọt dậy: “Bắt nàng? Cũng đúng, nàng đẹp như vậy, thơm như vậy, bọn họ khẳng định cũng muốn cùng nàng giao phối.”

Khuôn mặt của Âu Dương Vũ bắt đầu xuất hiện hắc tuyến, Hi Thú hoàn toàn nghiêm túc nói: “Những kẻ đó là ai?”

“Đường như là vương của mấy nước phụ cận, ít nhất cũng là vương tử.”

“Mấy nước?”

“Bốn.”

Hi Thú đi lòng vòng trong thạch thất. Đi thêm vài bước, hần khê huyết sáo. Tiếng huyết sáo vừa dứt, lập tức sừ sừ hai tiếng nhẹ vang lên, trong nháy mắt bên trong thạch thất có thêm một con hồ ly.

Âu Dương Vũ vừa nhìn thấy con hồ ly này lập tức kêu nhỏ một tiếng. Con hồ ly này hai mắt linh động, chính là con hồ ly đã theo dõi nàng.

Hi Thú đi tới trước mặt con hồ ly, thấp giọng nói: “Tiểu Hoàng, người đến phụ cận tra một chút, nhìn xem có người nào đi về hướng này không, có bao nhiêu người, ước chừng lúc nào sẽ đến. Điều tra xong thì trở lại nói cho ta biết.”

“Chi” hồ ly khẽ kêu một tiếng, cái đuôi bắn ra, trong nháy mắt đã biến mất khỏi cửa thạch động.

Thấy Hi Thú quay lại nhìn mình, Âu Dương Vũ sợ hấn lại nghĩ tới chuyện đó đó. Liên vội vàng hỏi: “Nó chính là Tiểu Hoàng của người?”

“Đúng, nó chính là Tiểu Hoàng của ta. Mấy ngày trước nó nói cho ta biết, cánh rừng này xuất hiện một nữ nhân hành động hết sức cổ quái.”

Âu Dương Vũ tối sầm mặt, nàng đứng dậy hướng cửa động đi tới. Vừa đi, nàng vừa thấp giọng nói: “Ta đói bụng, cảm thấy vô cùng khó chịu, người có cái gì ăn không?”

Nàng thành công rời đi ánh mắt của Hi Thú, hần gật đầu nói: “Ta quên mất nàng vẫn chưa ăn cơm. Nữ nhân, đi theo ta.”

“Ta gọi là Âu Dương Vũ.”

“Nàng là nữ nhân của ta, ta thích gọi là nữ nhân.”

18. Chương 18: Hi Thú Phát Cuồng

Ngoài động, ánh mặt trời rực rỡ, bên trái là một đầm nước, phía trước là một khối đất trống, còn bên phải là rừng rậm vô cùng vô tận. Âu Dương Vũ lặng lẽ đánh giá động khẩu nho nhỏ này, nhẹ giọng hỏi: “Người ở nơi đây đã bao lâu?”

Âu Dương Vũ cẩn thận hỏi han, thế nhưng lại không nghe được câu trả lời. Quay đầu lại nhìn Hi Thú, nàng thấy hần đang cau mày, hai tay ôm đầu nhìn trông vô cùng thống khổ.

“Người làm sao vậy?”

Âu Dương Vũ hỏi. Nàng ân cần nhìn Hi Thú, trong lòng thầm suy nghĩ: tiểu tử này mặc dù lớn lên trông rất tuấn tú, nhưng lại vô cùng cổ quái, mức độ nguy hiểm vô cùng cao. Ta hiện tại cũng là người có mang công phu, hoàn toàn có thể tự do rời đi a. Đúng, ta cần tìm một cơ hội để rời khỏi đây thôi.

Hi Thú lắc đầu, hai tay nắm lại tự đánh lên ót mình hai quyền. Bang bang hai tiếng, hần mới thở hổn hển nói: “Không biết, ta cái gì cũng không biết.”

Nhìn vẻ mặt thống khổ của hần, Âu Dương Vũ thầm suy nghĩ: chẳng lẽ hần đã trải qua chuyện gì nên đã mất trí nhớ?

Vừa nghĩ tới đây, nàng đứng dậy từ từ đi ra ngoài. Âu Dương Vũ cho tới bây giờ vốn không phải là người ôn nhu lương thiện gì. Thấy thiếu niên khôi ngô này khó chịu, nàng không hề nghĩ đến chuyện dùng cái gì mẫu tính mà đi quan tâm hần. Cái nàng nghĩ là nếu như muốn bình an rời đi, không gây thương tổn đến ai thì đây chính là cơ hội!

Nghĩ vậy, nàng liền thông dong đi ra ngoài, càng đi càng nhanh, đảo mắt cái đã đi được năm sáu chục thước. Trong lòng vừa mới thả lỏng, bỗng nhiên từ phía sau bỗng truyền đến tiếng chi chi, chính là âm thanh của con hồ ly.

Âu Dương Vũ sững sờ phía sau lại truyền đến tiếp một tiếng gió. Nàng bắt giác rung mình, mũi chân điểm một cái, thân hình bỗng bồng bềnh trôi về hướng bên cạnh vài thước. Ổn định thân hình thì đã thấy Hi Thú ung dung đứng ở trước mắt mình. Âu Dương Vũ trong lòng cả kinh: khinh công của mình đã rất được rồi, vậy mà không nghĩ tới, khinh công của Hi Thú còn cao hơn mình!

Hi Thú đứng ở trước Âu Dương Vũ, trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ âm trầm. Hắn nhìn Âu Dương Vũ, quát lên: “Người muốn trốn sao?”

Nói tới đây, trong đôi mắt đen nhánh vô cùng tinh khiết kia bỗng dưng mở to ra. Âu Dương Vũ thấy rõ ràng hai mắt tinh khiết kia bỗng trở nên âm u như cuồng phong loạn vũ, mang theo một loại cảm giác bạo ngược cùng chết chóc.

Âu Dương Vũ đến giờ mới biết thì ra ánh mắt một người có thể biến hóa lớn đến như vậy. Nàng bị điều này làm cho hoảng sợ lùi lại một bước. Đúng lúc này, Hi Thú dang rộng hai cánh tay ra, há mồm rít lên. Theo tiếng huýt gió của hắn, một cơn gió vô hình cuộn cuộn nổi lên ở bốn phía Âu Dương Vũ. Trong nháy mắt, Âu Dương Vũ thấy cơn cuồng phong kia cuộn cuộn trên mặt đất, cuốn lấy những chiếc lá rụng cùng với tro bụi xoay tròn hướng lên trời cao. Lá rụng cùng tro bụi ngưng tụ từ bốn phương tám hướng thành tường rào cao đến mười thước, tiếng huýt gió của Hi Thú càng thêm thê lương.

Trong tiếng huýt gió như lang như hổ, Âu Dương Vũ hoảng sợ nhìn hắn. Trước mắt nàng đã không còn lấy một tia dương quang, vô số tro bụi cùng lá rụng đã ngưng tụ thành một mặt tường cứng rắn, kết kết lớp lớp hướng lên trời lan tràn. Nó càng lên cao, những khe hở trên đỉnh đầu Âu Dương Vũ càng trở nên hẹp hòi. Trong nháy mắt, Âu Dương Vũ chỉ thấy trước mắt mình là bốn bề bùn đất cùng lá cây hòa vào nhau thành mặt tường xoay tròn quanh mình, trên đỉnh đầu lộ ra không gian chưa đến nửa thước vuông.

Âu Dương Vũ há hốc nhìn cảnh này, trong nội tâm nàng đang vô cùng hoảng sợ. Cho tới nay, nàng cho rằng kẻ mạnh nhất trên thế giới này chính là võ lâm cao thủ trong truyền thuyết mới có sức uy hiếp với mình. Vậy mà không nghĩ tới, Hi Thú chỉ bằng tiếng kêu cổ quái là có thể vây chính mình trong tường rào thần bí này.

Âu Dương Vũ bị dọa cho sợ lùi lại một bước. Đúng lúc này, tiếng huýt gió bên tai đã biến đổi, nó trở nên boong boong có lực. Lúc này tiếng huýt gió lại như từng nhịp trống gióng lên, mỗi lần lại gõ lên ngực của Âu Dương Vũ. “Tranh! Tranh! Tranh!” Âu Dương Vũ ôm lấy ngực, trái tim của nàng quặn lên, dường như có một bàn tay vô hình đang bóp lấy trái tim mình, ra lệnh cho trái tim mình từ miệng vọt ra.

Cơn đau nhức này khó mà có thể chịu được. Không tới mười giây đồng hồ, Âu Dương Vũ đã mồ hôi đầm đìa, hai mắt trắng dã. Nàng cực độ kinh hoàng, không hề nghe được ở bên ngoài bức tường đang xoay tròn kia, truyền đến tiếng gió cuồng gào thét, bùn đất tung bay, đại thụ rầm rầm đổ xuống.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Âu Dương Vũ hét lên một tiếng, nặng nề ngã quỵ xuống mặt đất.

Tiếng thét chói tai của Âu Dương Vũ truyền đến tai của Hi Thú. Tựa như đột nhiên thức tỉnh lại, đầu tiên là hắn ngẩn ra, sau đó hai mắt cuồng loạn dần dần trở nên thanh tỉnh.

Từ từ, Hi Thú hạ hai tay xuống. Theo cánh tay hắn hạ xuống, cơn cuồng phong gào thét kia từ từ tán đi, bức tường xoay tròn cũng dần dần chậm lại, cảnh vật lại trở lên tĩnh lặng. Bầu trời an tĩnh phẳng phất như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hi Thú chậm rãi đi về phía Âu Dương Vũ. Hắn trực tiếp đi tới bên cạnh Âu Dương Vũ đang té trên mặt đất, thở dốc không ngừng, mồ hôi đầm đìa. Cúi đầu rồi cứ như vậy chăm chú nhìn nàng, hỏi: “Nàng còn muốn rời đi sao?”

Thanh âm của hắn khàn khàn, trong ánh mắt lộ sự cuồng loạn. Âu Dương Vũ chỉ liếc nhìn một cái rồi không dám nhìn nữa. Nàng gật gật đầu, vô lực hỏi: “Người... vừa rồi là người dùng pháp thuật sao?”

Hi Thú không trả lời, hắn cúi xuống, túm lấy y phục trước ngực Âu Dương Vũ kéo nàng dậy. Âu Dương Vũ còn chưa kịp phản ứng, hắn đã đặt Âu Dương Vũ lên lưng, giống như vác một món hàng trên lưng rồi xoay người đi vào thạch động.

Cho tới giờ khắc này, tim của Âu Dương Vũ còn đang bang bang nhảy loạn không ngừng. Đồng thời, cái loại kinh hoàng này khiến cho nàng tứ chi vô lực. Nàng mềm nhũn người gục trên lưng Hi Thú. Nhìn khuôn

mặt hoàn mỹ khiến người ta đổ kị của Hi Thú, Âu Dương Vũ khàn khàn hỏi: “Người... có rất nhiều người cũng dùng được pháp thuật như người sao?”

Hi Thú mặc dù không trả lời nhưng nàng cũng không định từ bỏ ý định chút nào. Đối với nàng, điều này thật sự là quá trọng yếu. Nếu như vậy công phu của mình cũng không còn quá đáng tin nữa... nàng phải tìm cái sách lược khác.

Hi Thú mang Âu Dương Vũ đi vào thạch động, hần nặng nề vung Âu Dương Vũ lên bàn đá. Âu Dương Vũ hét lên một tiếng, nhưng lúc rơi xuống thì lại rơi vào lồng ngực ấm áp của Hi Thú, hần lại một lần nữa ôm nàng trong ngực.

Thấy Hi Thú chăm chú nhìn mình không hề chột mắt, trong ánh mắt hiện lên vẻ nguy hiểm cùng giận dữ. Âu Dương Vũ giãy dụa ngồi dậy, nàng xoay người lại, đưa lưng về phía Hi Thú, nói thật nhỏ: “Người tức giận cái gì? Ai kêu người cứ luôn mồm nói cái gì giao phối chứ?” nàng nhẹ nhàng nghẹn ngào: “Ta chỉ là một nữ tử yếu đuối, mới tới nơi này của người, người chẳng những không đối xử tử tế với ta làm cho người ta cảm thấy an toàn, trái lại người lại khiến ta cảm thấy người cùng cái gì vương tử đuổi theo ta là cùng một dạng, dĩ nhiên là ta muốn đi.”

Thanh âm nàng khàn khàn, dường như là rất kìm nén để khỏi bật khóc, trong lời nói lộ ra một cảm giác vô cùng mềm mại yếu đuối. Cái âm thanh ôn nhu như người ta cam chịu này, lại còn từ một tuyệt sắc mỹ nhân nói ra khiến cho Hi Thú cảm thấy chấn động. Trong nháy mắt hần cảm thấy quả thật mình sai lầm rồi, chẳng những là sai lầm mà còn là mười phần sai hoàn toàn.

19. Chương 19: Đành Phải Buông Tha

Mặc dù sâu trong nội tâm, Hi Thú cũng không rõ mình sai ở đâu, nhưng hần vẫn tỏ vẻ mặt xin lỗi nhìn Âu Dương Vũ. Qua một hồi lâu, hần mới lẩm bẩm nói: “Nàng... nàng hiện tại có di chuyển được không?”

Trong thanh âm hần tràn đầy bất lực. Âu Dương Vũ quay đầu lại nhìn, nàng bắt gặp đôi mắt to tròn tinh khiết của hần đang ngậy thơ nhìn mình với vẻ mặt cấp bách. Âu Dương Vũ gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Nếu như người tốt với ta, nghe lời của ta thì ta cũng sẽ không rời đi.”

Nói tới đây, nàng thấy Hi Thú còn đang giãy dụa thì đưa tay ra, từ từ xoa nắn gương mặt tuần tú của hần. Nàng từ từ nhích lại gần, trên gương mặt hần hiện ra vẻ ngây ngô. Động tác này của nàng ôn nhu mà tràn đầy vẻ mẫu tính từ ái, cho đến khi thấy Hi Thú đối với hành động thân mật của mình mà ánh mắt không toát ra vẻ dâm tà, ngược lại mắt hần hiện lên sự thân thiết đầy vẻ không nở rời xa mình. Âu Dương Vũ nhẹ nhàng thở phào, tự nói trong nội tâm mình: “Thật tốt quá, Âu Dương Vũ! Người đã thành công một bước.”

Cúi đầu xuống, Âu Dương Vũ nặn ra hai giọt nước mắt, đối với Hi Thú đang chăm chú nhìn mình, nàng điềm điềm đáng yêu nói: “Người... người sẽ bảo vệ ta sao?” Nàng ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy kinh hoàng, nhìn Hi Thú đầy vẻ tín nhiệm, phảng phất như hần chính là người mà mình có thể tín nhiệm nhất. Tay nhỏ vươn ra, yếu ớt nắm lấy chéo áo của Hi Thú, Âu Dương Vũ rưng rưng nói: “Hi Thú, người có thể bảo vệ ta, không để ta bị người khác khi dễ sao?”

Hi Thú nhanh chóng vươn tay ra, đem hai tay nhỏ bé đang run rẩy của nàng lồng vào bàn tay mình. Hần gật đầu một cách mạnh mẽ, nói: “Ta hứa, ta hứa sẽ không để cho bất luận kẻ nào khi dễ nàng.”

Thấy vẻ mặt mừng rỡ của Âu Dương Vũ, hần nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng như tuyết: “Ta sẽ đối với nàng rất rất tốt.”

“Có thật không?” Âu Dương Vũ mừng rỡ kêu lên, ôm lấy hông hần. Vừa ôm được một lúc, cảm giác có một vật đầy lửa nóng vươn lên chống đối, nàng vội vàng nhẹ buông tay, âm thầm nghĩ: đúng rồi, người nơi này thú tính đặc biệt nặng, ta phải từng bước từng bước, từ từ thăm dò tính cách hần để cho hần chẳng những không khi dễ ta, còn phải trở thành hộ vệ của ta.

Kể từ khi thấy võ lực cường đại của Hi Thú, Âu Dương Vũ đã thay đổi chủ ý chạy trốn. Nàng nghĩ rằng tuy Hi Thú mặc dù nguy hiểm, nhưng dù sao hần cũng là một người đơn giản. Chỉ cần mình nắm bắt thật tốt, nhất định có thể nắm được hần trong tay!

Âu Dương Vũ từ từ lui lại. Đúng lúc nàng muốn rời đi, Hi Thú đã nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. Âu Dương Vũ kinh ngạc quay lại nhìn hắn, loại ánh mắt kinh ngạc này khiến cho Hi Thú không biết tại sao lại cảm thấy bất an trong lòng. Hắn lúng ta lúng túng buông lỏng tay ra.

Âu Dương Vũ đi ra một chỗ đất trống, nàng cười nói: “Hi Thú, người đói bụng rồi sao? Để ta chuẩn bị đồ ăn cho người”. Nghịch ngợm chớp mắt nhìn Hi Thú, Âu Dương Vũ vui vẻ nói: “Bảo đảm ăn rất ngon nha.”

Nháy mắt khi động tác của nàng vừa kết thúc, đột nhiên một cỗ sức mạnh hướng về phía nàng. Âu Dương Vũ còn chưa kịp phản ứng, cả người đã rơi vào một vòng tay ấm áp. Hi Thú vùi đầu thật sâu vào cổ nàng, vừa thở dốc vừa nói: “Vũ, chúng ta làm chuyện đó đi.”

Hắn gọi tên nàng đầy thân thiết, nhưng cái kia căng thẳng đầy lửa nóng, còn có hơi thở hỗn hển cùng lời nói đầy hình tượng của hắn đã nói rõ hắn muốn làm gì. Âu Dương Vũ cảm thấy vô lực, nàng chán nản trầm nghĩ: chẳng lẽ vừa rồi ta phí công nói nhiều như vậy, làm nhiều về mặt như vậy mà chẳng mang lại hiệu quả gì?

Thật ra thì cũng có hiệu quả chứ không phải không có, ít nhất bây giờ Hi Thú đang trưng cầu ý kiến của nàng. Trong sự chờ mong của Hi Thú, Âu Dương Vũ từ từ quay đầu lại. Hi Thú ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy khát khao mong đợi nhìn nàng. Đúng lúc này, Âu Dương Vũ cười một tiếng, nụ cười này quả nhiên là nghiêng nước nghiêng thành, trong khoảng thời gian ngắn, hô hấp của Hi Thú càng thêm dồn dập.

Vèo một tiếng, Âu Dương Vũ vòng tay phải ra. Như một tia chớp, nàng đánh xuống bên gáy của Hi Thú một kích nặng nề!

“Phanh!” một tiếng, Hi Thú nặng nề ngã xuống đất. Âu Dương Vũ từ từ ngồi xổm người xuống, lẳng lẳng nhìn gương mặt tuấn mỹ của hắn. Vô lực lắc đầu, Âu Dương Vũ lẩm bẩm nói: “Ta thật sự là không muốn dùng chiêu này. Ai~!”

Nàng đứng dậy, sải bước đi ra ngoài. Vừa đi ra cửa động, Âu Dương Vũ quay đầu lại nhìn Hi Thú đang hôn mê. Nàng đi đến bên cạnh hắn, giật khối da thú trên người của hắn, thất ở trên người của mình. Sau đó nàng không chút do dự đi về phía cửa động.

Càng đi ra bên ngoài, nàng càng đi nhanh. Phương hướng nàng đi chính là để ra khỏi rừng rậm. Lướt qua dòng sông kia, phía trước chính là một hoang nguyên mênh mông vô bờ. Âu Dương Vũ suy nghĩ, nếu mình không chiếm được chỗ tốt nào trong rừng rậm thì phải tìm một chỗ khác có hoàn cảnh có lợi ỉnh sinh tồn.

Sau khi nàng đi khỏi không lâu, một con hồ ly nhanh chóng chạy đến bên người Hi Thú. Nó dùng chóp mũi không ngừng cọ cọ Hi Thú, không biết qua bao lâu hắn mới từ từ mở mắt ra.

Vừa mở mắt ra, chính là một trận tiếng gầm gừ cuồng nộ như sấm rền nổ vang. Trong nháy mắt, thạch động đã phi hôi yên diệt! [1]

[1]:phi hôi yên diệt: tan thành tro bụi

Âu Dương Vũ đi rất nhanh, nàng không ngừng thi triển khinh công, cước bộ trượt về phía trước không ngừng chút nào. Bốn giờ sau, tại cuối hoang nguyên dần dần xuất hiện vô số thôn trang. Thấy từng cột khói bếp nổi lên bốn phía, Âu Dương Vũ không khỏi ngậy người một hồi.

Hai hàng nước mắt trong suốt không khỏi trượt dài trên khuôn mặt tuyết mỹ. Âu Dương Vũ oán hận lẩm bẩm: “Ta không tin, bằng vào tài trí của ta, tại cái nơi dã thú này lại không tìm được biện pháp sinh tồn!”

Nàng nghiêng mắt nhìn bên cạnh, tỉ mỉ tìm một cái vũng bùn rồi lăn một vòng. Lúc đi ra thì ngay cả trên lông mi cũng là bùn nhão.

Hiện tại sơ hở duy nhất chỉ còn đôi mắt này! Âu Dương Vũ suy nghĩ một chút, lẳng yên không một tiếng động đi về phía thôn xóm.

Phía trước thôn xóm này tọa lạc một sườn núi, chi chít nhà đá cùng nhà đất hỗn tạp cùng nhau, đến chừng năm sáu trăm hộ gia đình. Âu Dương Vũ nhìn mấy lần, liền nhìn trúng một gian phế viện bỏ hoang rồi nhảy xuống. Trong sân phế viện mọc đầy cỏ dại, đủ loại âm thanh cổ quái của côn trùng vang lên không dứt bên tai. Âu Dương Vũ cẩn thận tìm tòi hồi lâu, mới tìm được một chỗ có vẻ ít cỏ dại và côn trùng.

Ngồi ở trong phòng, bụng của Âu Dương Vũ bắt đầu cô cô réo lên không ngừng. Nàng cười khổ một tiếng, từ từ khoan chân ngồi xuống luyện công.

Cho đến khi sắc trời đã tối, màn đêm trầm trầm hạ xuống, Âu Dương Vũ mới bắn vèo ra ngoài. Bên cạnh phế viện chính là một căn nhà trát bùn đất. Bên ngoài, trên một nhánh cây có treo mấy bộ y phục.

Âu Dương Vũ mừng rỡ, nàng nhanh như tia chớp lướt tới, cuốn lấy một thân y phục của nam thiếu niên rồi rút về phế viện.

Một lát sau, Âu Dương Vũ ra bên cạnh giếng nước để thanh tẩy toàn thân. Đây chính là sách lược mới của nàng: hóa tranh thành một thiếu niên của thế giới này. Lấy chiều cao của nàng, cũng chỉ có thể giả trang thành một thiếu mười ba mười bốn tuổi mà thôi.

20. Chương 20: Thôn Trang Nhỏ

Không thể không nói, so với trước kia thì Âu Dương Vũ cẩn thận hơn nhiều. Để không kinh động tới những thôn dân, nàng không ngại mà biến mình thành một thân đầy bùn đất.

Sau khi thanh tẩy xong, Âu Dương Vũ dùng vải quần chặt bộ ngực rồi mặc vào bộ trang phục mới lấy về. Một thân y phục của thiếu niên này hết sức vừa người, Âu Dương Vũ nhìn hình ảnh phản chiếu của mình dưới giếng nước trầm suy nghĩ. Nàng búi tóc mình lại, giả dạng thành một nam tử của thế giới này.

Dĩ nhiên, chỉ có như vậy thì xa xa không đủ. Ngũ quan nàng vô cùng nhu mì, nếu không hóa trang thì coi như người mù cũng sẽ hoài nghi giới tính của nàng.

Chủ nhân của căn nhà đất bên cạnh còn chưa phát hiện ra y phục của nhi tử mình đã bị trộm. Trong thôn xóm, ngoài thỉnh thoảng là tiếng cười hì hì của người ra thì cũng chỉ còn có tiếng chó sủa.

Âu Dương Vũ tung người lên, kiên nhẫn tìm kiếm trong thôn xóm mất nửa giờ mới tìm được chỗ ở của thiếu nữ đẹp nhất trong thôn. Nàng ẩn vào gian phòng của thiếu nữ, lục lọi cẩn thận rất cuộc cũng tìm được thu hoạch thứ hai: một hộp phấn trang điểm.

Quay về phế viện, bởi vì công lực tinh thâm mà Âu Dương Vũ có thể thấy được cảnh vật trong bóng tối. Nhìn xuống giếng nước, nàng bắt đầu hóa trang, đem vành mắt của mình hóa tranh thành thâm đen, màu da cũng trở nên hơi đen, từ từ biến mình thành một thiếu niên tuần tú.

Nàng vốn xuất thân từ một đại gia tộc, loại người xuất thân từ gia tộc này thì ngoài lễ nghi bên ngoài, về mặc hóa trang và trang phục cũng nằm trong chương trình phải học, vì vậy, ở phương diện này nàng cũng thuộc loại nhất lưu. Nửa giờ sau, ở giếng nước xuất hiện một thiếu niên trẻ tuổi làn da ngăm đen, thể nhưng ngũ quan lại tuần tú. Ngũ quan của nàng dù xinh đẹp tuyệt trần thì cũng bị làn da ngăm đen cùng hoa văn đầy trên má che sạch không lộ ra tí nào.

Âu Dương Vũ sớm đã phát hiện ra trong thế giới này cũng có một bộ phận người có hình sấm không phải ở trên người, mà lại xuất hiện trên gương mặt. Bất quá những người như thế bình thường địa vị không cao, bị người nơi này xem thường.

Làm tốt những điều đó, càng nhìn hình ảnh phản chiếu dưới giếng nước Âu Dương Vũ càng cảm thấy hài lòng. Nàng thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống đất trầm suy nghĩ: kế tiếp, phải xem tính cách thế nào rồi, nhất định phải thô lỗ! Thô lỗ!

Đảo mắt, nàng nói: đúng rồi, việc cấp bách là gia nhập vào cái thế giới này, mau mau biết rõ nơi này, xem nơi này có chút thuốc nhuộm nào không, có thể quanh năm suốt tháng mà không phai nhạt. Hoàn thành điều này thì ta nhất định có thể an toàn mà sống ở thế giới này.

Tâm tình thả lỏng, bụng nàng lại một lần nữa cô cô réo lên. Âu Dương Vũ đi ra ngoài, nàng không muốn lại đi ăn trộm thức ăn. Thứ nhất, thức ăn nơi này phần lớn mùi vị cực kì khó ăn, thứ hai, nàng đã trộm quá nhiều rồi, nếu còn tiếp tục nữa thì sẽ khiến người nơi này cảnh giác.

Sau khi nàng rời khỏi phế viện không lâu, nàng thấy từ ngọn núi phía sau thôn xóm xuất hiện ánh lửa lập lòe. Cùng lúc ấy, lại có tiếng hai người nói chuyện theo gió truyền đến.

Âu Dương Vũ sải bước đi tới ngọn núi. Khi nàng đi tới nơi phát ra ánh lửa, nàng vui mừng phát hiện ra có năm, sáu thiếu niên mười ba mười bốn tuổi cả nam cả nữ đang ngồi vây quanh ngọn lửa để nướng một con lợn hoang.

Nghe thấy tiếng bước chân của Âu Dương Vũ, mấy thiếu niên đồng thời ngẩng đầu lên nhìn. Nhìn thấy nàng, mấy người nhướng mày lên. Một thiếu niên mặt đỏ có làn da trắng bệch lên tiếng kêu: “Ồ, nơi nào lại xuất hiện cái tên Ma Lạc [1] này? Uy, Ma Lạc nhân, người có phải là đối bụng nên muốn ăn đồ của gia gia?” Nói tới đây, hắn cười lên ha hả.

[1]: Ma Lạc (): một làng du lịch nằm ở tỉnh Vân Nam - Trung Quốc. Nơi này có một số kiến trúc châu Âu thời Trung Cổ. Có thể trong văn cảnh này nó dùng để miêu tả kiểu người nhìn giống người La Mã cổ hoặc là chỉ người rừng rú quê mùa gì đó. Nói chung là cũng không biết cái cụm này nó chỉ cái gì nữa. Ai mà tra được thì xin báo lại hộ một tiếng. Ta sẽ coi như là người đến từ Ma Lạc, bộ dáng xấu xí đi cho khớp nội dung vậy, còn người đến từ đây có ba đầu sáu tay hay không thì ta bỏ qua.

Âu Dương Vũ ngừng bước, co đầu lại thể hiện một bộ dáng không dám đến gần. Nàng từ từ lui lại vào trong bóng tối. Mọi người thấy nàng chỉ vừa xuất hiện liền lùi lại, một trận tiếng cười giễu cợt vang lên.

Âu Dương Vũ nhanh chóng lui lại vào trong rừng, chốc lát đã đi ra ngoài, trên tay nàng xuất hiện thêm một con thỏ hoang.

Nàng yên lặng dừng ở chỗ cách đám thiếu niên khoảng hai trăm thước rồi ngồi xổm xuống, đốt lên một ngọn lửa. Cổ nén sự đói bụng lại, nàng lột da con thỏ, bỏ đi nội tạng của nó. Những chuyện này, trước kia nào nàng đã làm qua? Loay hoay mất nửa giờ thì mới chuẩn bị tốt.

Khi nàng gác con thỏ lên ngọn lửa bắt đầu nướng, các thiếu niên bên kia đã sớm ăn xong rồi. Bọn họ quay đầu nhìn về phía Âu Dương Vũ, mấy thiếu niên đồng thời cười hì hì rồi đứng dậy, đi về phía Âu Dương Vũ. Khi bọn họ đến gần, đã có ba thiếu niên nam nữ ôm ấp nhau thành một đoàn.

Âu Dương Vũ nhìn thoáng qua thấy vậy liền không dám nhìn nữa. Nàng chép miệng, oán hận thầm nghĩ: thật đúng là một đám cảm thú, thậm chí cả hài tử nhỏ tuổi cũng thành như vậy.

Thật ra thì mười ba mười bốn tuổi đã không còn nhỏ rồi, nam cũng phải cao đến một thước bảy, cùng với Âu Dương Vũ không chênh lệch mấy.

Âu Dương Vũ cúi đầu, chăm chú nướng thịt thỏ. Bốn thiếu niên đi đến bên nàng, ngửi thấy một mùi hương, đến nháy mắt cũng không nháy, chăm chú đánh giá nàng. Một thiếu niên da đỏ sạm, bộ dáng tuấn lãng cao lớn nói: “Cái tên Ma Lạc này thoát nhìn thân hình mảnh mai, rất giống một cô nương nha.”

Âu Dương Vũ vừa nghe đến “Cô nương” mấy chữ liền rung mình một cái.

Thiếu niên mặt đỏ cười nói: “Đúng vậy a, đúng vậy a, Á ca nói đúng lắm.”

Hắn nghiêng đầu đánh giá Âu Dương Vũ, nói: “Thật là kì quái, thôn của chúng ta từ lúc nào lại nhiều thêm tên Ma Lạc này?” Thấy Âu Dương Vũ đem thịt thỏ nướng chuẩn bị ăn, Á ca kia vung tay ném ra một phiến lá muối tới. Nhìn thấy ánh mắt cảm ơn của nàng, tim hắn không khỏi nhảy lên, hướng nàng ôn nhu cười một tiếng, Á ca nói: “Đây là muối, người đem sát vào thịt rồi hãy ăn.”

Âu Dương Vũ ân một tiếng, khàn giọng nói: “Cảm ơn”. Lời vừa nói ra, cả bốn người ánh mắt sáng lên.

Bốn người ngồi xuống xung quanh ngọn lửa, bốn cặp mắt sáng ngời đến nháy cũng không nháy ngó chừng chừng Âu Dương Vũ. Á ca kia nói: “Di, sao mà người không ăn? Lại đây, ta chỉ cho người làm thế nào để sát lá muối.”

Thiếu niên mặt đỏ cười hì hì nói: “Hắn đang sợ kia, huynh nhìn tay của hắn đang run lên.”

Một thiếu niên thấp bé bên cạnh này giờ một mực quan sát Âu Dương Vũ, lúc này đột nhiên hỏi: “Tên Ma Lạc, người là người nơi nào? Mắt của người rất đẹp, thanh âm lại rất êm tai. Người thật sự là người Ma Lạc sao?”

Không nghĩ tới, ngay cả một thiếu niên ở vùng hoang dã này cũng khôn khéo như vậy, Hai tay của Âu Dương Vũ khẽ run rẩy, đầu càng cố gắng rụt xuống trước ngực. Thấy bộ dáng co rúm của nàng, Á ca phát

phất tay, nói với thiếu niên thấp bé: “Nhị Tử, không nên hỏi lung tung, người nhìn hấn đang hoảng sợ kìa.”

Nói đến đây, hấn lộ ra hàm răng trắng như tuyết, vẻ mặt hứng thú nói: “Bất quá Nhị Tử nói không sai, tiểu huynh đệ, người là người Ma Lạc thật sao? Tỷ tỷ và muội muội của người nhất định sẽ rất đẹp.”

Nói đến hai chữ xinh đẹp, cả bốn thiếu niên ánh mắt đều sáng lên. Họ chăm chú nhìn chăm chăm Âu Dương Vũ, mong đợi câu trả lời của nàng.

Âu Dương Vũ cúi đầu, khàn giọng nói: “Ta... ta là từ trong rừng đi ra... ta không... thôn chúng ta trẻ con không có... không có tên.”

Vừa nói, nàng vừa oán hận thầm nghĩ: không được, khuya hôm này ta phải kiểm thử xem có đồ vật gì có thể làm cho cổ họng mình phát viêm.

21. Chương 21: Vô Đề

Thấy Âu Dương Vũ sợ cứng cả lưỡi lại, những thiếu niên luôn luôn tôn trong võ dũng này đồng thời lộ ra vẻ khinh thị.

Thiếu niên mặt đỏ kia nói: “Chúng ta đi kiểm cái gì vui vui thôi, tiểu tử này đúng là cái loại vô năng, hoảng sợ thành cái dạng này, thật là không thú vị chút nào.”

Á ca phất phất tay nói: “Tốt, chúng ta đi”. Đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, Âu Dương Vũ cúi đầu, kiên nhẫn vò lá muối nát ra hòa vào nước rồi đem rưới đều vào thịt thỏ. Giải quyết xong con thỏ này, nàng mới đi vào trong rừng cây.

Thừa dịp bóng đêm, nàng lặng yên không một tiếng động tiêu sái lại gần một đôi nam nữ đang tác chiến dã hợp. Lúc này hai người đã xong xuôi, nằm chồng lên nhau, vô lực thở hổn hển. Âu Dương Vũ thần không biết quỷ không hay lại gần, một chưởng đánh vào gáy của nữ nhân, một tay nhẹ nhàng vung lên, một sợi dây thừng quấn chặt lấy cổ của nam tử.

Biến đột này đột nhiên xuất hiện, bỗng nhiên chịu sự uy hiếp của tử vong, nam tử kia cả kinh, bắt đầu sợ run run cả người. Nhìn nam tử đang hoảng sợ, Âu Dương Vũ thở phào nhẹ nhõm trong lòng: cuối cùng còn biết sợ, còn có chút nhân tính.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Âu Dương Vũ tự cười bản thân. Nàng dùng nội lực, thanh âm thật thấp, trầm trầm đập vào tai người kia: “Trung thực một chút, nếu không cái mạng chó của người khó bảo toàn!”

Nam tử kia thân thể trần truồng, bị người trong bóng tối chế trụ tính mạng, lại bị âm phong trện trện đập tới, toàn thân không khỏi đổ mồ hôi như rửa. Nhưng lúc này, hấn cứng ngắc cất tiếng, ấp a ấp úng nói: “Ta... ta không phải là chó.”

Âu Dương Vũ sững sốt, một lúc lâu sau mới hiểu được hàm nghĩa lời của hấn, không khỏi có chút buồn cười.

Nàng bình tĩnh nói: “Trung thực một chút, ta hỏi người cái gì thì người phải nhất nhất trả lời cái đó, ta sẽ tha cái mạng nhỏ của người”. Dừng một chút, nàng từ từ hỏi: “Phiến đại lục này các người gọi nó là gì?”

Thấy người kia chần chờ, Âu Dương Vũ kéo căng sợi dây, quát lên: “Trả lời.”

“Vâng... vâng, gọi là Mục Tác.”

“Tên của người là gì?”

“Lang La.”

...

Hỏi suốt một canh giờ, Âu Dương Vũ mới đem những nghi vấn trong lòng hỏi hết. Đường như lần này Âu Dương Vũ được thần may mắn chiếu cố rồi, tên Lang La bị Âu Dương Vũ hỏi thăm chính một tiểu thương nhân, hành tẩu từ nam ra bắc, kiến thức vô cùng phong phú, đã giải quyết những nghi vấn mà Âu Dương Vũ tích lũy bấy lâu nay.

“Phanh” một tiếng, Âu Dương Vũ một chưởng đánh hấn bất tỉnh rồi xoay người biến mất trong bóng tối. Nàng tiến vào trong rừng cây, tìm được một loại trái cây gọi là sa quả. Quả nhiên, không tới hai phút đồng hồ, cổ họng nàng liền sưng lên đau đớn, thanh âm trở nên khàn khàn như tiếng mài đao, khó mà nghe được.

Giải quyết vấn đề thứ nhất xong, Âu Dương Vũ không ngừng bước chân, tiếp tục tiến sâu vào trong khu rừng. Cho đến khi mặt trời cao cao ở trên đầu, toàn bộ hóa trang trên mặt nàng đã thay đổi. Trên khuôn mặt nàng hiện lên vẻ thoải mái, hiện này nàng rốt cuộc đã thành công đem khuôn mặt mình nhuộm thành màu đen sẫm. Từ Lang La thì nàng cũng biết chút ít thuốc màu sẽ không bị phai, có thể chống lại gió thổi mưa xối. Điều duy nhất không tốt là thuốc màu có một lượng chất độc nhỏ sẽ làm ặt nàng sưng vù.

Bất quá, đối với Âu Dương Vũ thì mặt sưng vù còn tốt hơn. Ít nhất, bây giờ nàng cùng với Âu Dương Vũ trước kia không còn có nửa điểm liên quan đến nhau nữa. Dĩ nhiên, đôi mắt vũ mỵ linh động vẫn còn là một sơ hở.

Bất quá Âu Dương Vũ hiện tại sẽ không còn phải quan tâm đến bề ngoài của mình. Mặc dù ánh mắt vẫn còn là một sơ hở, thế nhưng mặt nàng đã trở nên sưng vù, da thì đen sẫm thô ráp. Lại nói, thiếu niên trẻ tuổi của thế giới này lớn lên trông cũng rất xuất sắc, hai mắt của mình có điểm đẹp nhưng cũng không đủ uy hiếp đến an toàn của mình.

Từ lâu tới nay, cuối cùng cái vấn đề thời thời khắc khắc khiến nàng luôn không được an bình mà sống đã được giải quyết, Âu Dương Vũ trong lòng đã bình phục. Trên lưng có buộc một cái sọt chứa đầy thảo dược cùng với rau dại, nàng từ từ đi về phía trong thành.

Thực vật của thế giới này rất phong phú, từ trong miệng Lang La nàng biết được, người của thế giới này cũng là từ các loại động vật tiến hóa mà thành, Mà động vật trong quá trình tiến hóa lâu dài thì hết sức lệ thuộc vào thực vật. Do đó, nhận biết của họ về thực vật thậm chí còn ở trên cả Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ bước đi thong dong, nàng vừa đi vừa suy nghĩ, chính mình hiện tại đã an toàn, vậy thì sẽ thông qua biện pháp nào để kiếm sống đây? Săn thú có lẽ không tồi, làm công việc lao động nhẹ cũng có thể. Bất quá, trong nội tâm nàng thì địa phương muốn tiếp xúc nhất ở thế giới này này Đồ Thư Quán. Hoặc là, tìm mấy kẻ khoa học gia của thế giới này xem xem có phương pháp nào để về nhà không.

Nàng thầm suy nghĩ: chỉ cần ta có thể rời khỏi thế giới quái quỷ này, về đến nhà thì cho dù các ca ca có muốn ta đi xem mắt, ta cũng sẽ không nói hai lời.

Nàng đi đến trước thành, tòa thành này là giao của bốn quốc gia, hết sức náo nhiệt. Hơn nữa, nằm sát biên giới của bốn nước, những người mang dòng máu lai là hết sức phổ biến. Âu Dương Vũ cảm thấy chỗ như thế này thật ra rất thích hợp với loại người ngoại lai không rõ lai lịch như nàng.

Đi một canh giờ, tường thành đã hiện ra trong tầm mắt nàng. Thành này tường rất thấp, được làm từ đá xanh, cao không tới hai thước. Trên tường thành không có pháo đài, cửa thành cũng không có hộ vệ. Có lẽ là cũng không cần mấy thứ đó! Dù sao chỗ này mọi người đều có thể đi vào.

Âu Dương Vũ cúi đầu, hình xăm trên mặt đã dời đến sau gáy, gương mặt sưng vù hòa với ngũ quan tinh trí, không ai để người thiếu niên này vào trong mắt.

Khi vào trong thành, mặc dù xuyên qua một đám người nhưng không có đến nửa cá nhân nào để ý đến. Trong ánh mắt Âu Dương Vũ hiện lên vẻ mừng như điên, một hồi lâu sau nàng mới thở dài một hơi, bước đi thoải mái về phía trước.

Khắp nơi là những tiếng rao hàng, trên đường phố, bất luận là nam hay nữ thì cũng đều là nửa thân trên để trần hoặc bả vai lộ liễu lộ ra, người người qua lại vô cùng đông đúc. Những bộ y phục bó lại, đem ưu thế thân hình khoa trương khoe ra rõ ràng thường thường là những quý tộc. Mà y phục vừa lộn xộn vừa thẳng đờ (không bó) thì phần lớn là bình dân.

Bụng của Âu Dương Vũ lúc này lại bắt đầu cô cô kêu lên, nàng vội vàng tăng nhanh tốc độ, đi qua hai con đường, đi tới đường phía tây. Nơi này, khắp nơi trên mặt đất đều bày đầy đủ các loại món ăn. Âu Dương Vũ kiếm một khối đất trống ngồi xuống, đem đồ trong sọt trải trên mặt đất, an tĩnh đợi khách mua hàng như những người bên cạnh.

Trên đường phố, dòng người qua lại liên tục, thỉnh thoảng lại có nữ nhân dừng lại trước mặt nàng, chọn lấy một mớ rau dại hoặc là được vật rồi bỏ lại một khối đồng nhỏ - đây chính là tiền của thế giới này. Âu Dương Vũ nhất nhất thu lại vào trong ngực. Một canh giờ sau, trước mặt nàng chỉ còn bày biện một số gia vị linh tinh.

Đang lúc nàng an tĩnh ngồi đó, bỗng những tiếng bước chân chĩnh tề truyền đến làm Âu Dương Vũ ngẩng đầu lên. Vừa ngẩng đầu lên, nàng đã bị dọa sợ lập tức cúi xuống! Chỉ thấy giữa ngã tư đường, một bọn đại hán đang vây quanh một thanh niên cao lớn đi tới bên này. Thanh niên này cao lớn tuấn mỹ, đứng điển hình của người châu Âu, mũi ắt sâu, khuôn mặt chữ điền, ánh mắt màu lam. Vật cười của hắn là một đầu trâu rừng thoạt nhìn rất uy vũ. Hắn chính là thanh niên tóc đỏ không lâu trước đó bị Âu Dương Vũ bắt làm con tin!

Trong nháy mắt Âu Dương Vũ ngẩng đầu lên, thanh niên kia xoay người lại, hai mắt đối nhãn với nàng!

22. Chương 22: Vô Đề

Âu Dương Vũ nhanh chóng cúi đầu xuống, trong lòng bang bang nhảy lên không ngừng. Nàng đã tạo cho thanh niên này ấn tượng quá mức sâu sắc đến nỗi nàng cũng không dám xác định, hắn có nhận ra mình từ sơ hở của đôi mắt không.

Trong lúc nàng đang hoảng loạn, tiếng bước chân chĩnh tề đi về hướng của nàng. Trong nháy mắt, những tiếng bước chân dừng lại, đồng thời một người đi về hướng nàng. Thanh niên tóc đỏ Tá Thác đi đến trước mặt của Âu Dương Vũ, thấp giọng quát: “Người hãy ngẩng đầu lên.”

Âu Dương Vũ từ từ ngẩng đầu, trong ánh mắt nàng hiện lên sự khùng hoảng cùng với khẩn trương, hai tay ngấm đen đang xoắn vào nhau. Thanh niên tóc đỏ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt sưng vù của nàng một lúc liền lắc lắc đầu, vẻ mặt đầy thất vọng.

Hắn xoay người đi sang chỗ khác. Nhìn hắn sải bước rời đi, Âu Dương Vũ thầm thở phào nhẹ nhõm. Hơi thở này mới thở ra một nửa thì Tá Thác bỗng dừng bước, xoay người lại về hướng nàng.

Nhìn thoáng qua mớ tiêu dại, rau thơm, hành tây,... Tá Thác hỏi: “Những thứ này có ích lợi gì?”

Âu Dương Vũ sửng sốt, không khỏi trầm nghĩ: trời ạ, khó trách không có ai bán hay mua gia vị, nguyên lại người tới đây cũng không biết nó là cái gì. Nàng tự nói với mình, đoạn đường nàng đi qua thì thức ăn cực kì nhạt nhẽo, coi như là thức ăn trong vương cung cũng vẫn nhạt nhẽo, rất ít thấy dấu vết của gia vị. Xem ra, bệnh sơ ý khinh thường của mình lại tái phát.

Trong lúc Tá Thác đang nhìn chăm chú, Âu Dương Vũ khàn giọng nói: “Những thứ này đều rất thơm, có thể ăn.” Khoa tay múa chân một chút, nàng dùng lực để nói: “Thảo dân, thảo dân đã ăn.”

Thất vọng khi nghe thấy giọng nói như tiếng mài đao của Âu Dương Vũ, Tá Thác nhíu mày, hắn không có kiên nhẫn nghe Âu Dương Vũ chứng minh mình đã thí nghiệm đồng rau cỏ dại trên mặt đất là loại mĩ vị thế nào. Hắn không nói tiếng nào, xoay người mang theo mọi người rời đi.

Cho đến khi thân ảnh của bọn họ đã biến mất sau khúc quanh, Âu Dương Vũ mới thở ra một hơi thật dài. Nàng ngồi xuống, đem những thứ còn sót lại cho vào trong sọt, rồi đem buộc cái sọt lên lưng từ từ hướng đi ra ngoài thành.

Một canh giờ này, nàng buôn bán lời được năm khối đồng, cũng chỉ có thể ăn được một bát mì trị giá năm đồng. Thì ra là ở thế này kiếm sống cũng không dễ dàng. Âu Dương Vũ cười khổ trầm nghĩ.

Nhưng hiện tại mục tiêu của nàng là tiến vào trong Đồ Thư Quán của Á Tổ quốc - quốc gia cường đại nhất trong mười nước hiện nay. Vì vậy, chút tiền này chỉ đủ lấp đầy bụng một chút hiển nhiên là không đủ.

Nàng có thể làm ra những món ăn không tệ, bất quá điều này lại không có ý nghĩa. Âu Dương Vũ thấy rằng lấy tài trí mình đi khắp đất này để phát huy câu “Người Trung Quốc người người biết kiếm lấy sinh lộ” có chút không có ý tứ. Rồi còn nói, hiện tại lấy biện pháp gì khiến cho người ta không khả nghi thân phận cũng là rất khó khăn.

Như vậy thì còn biện pháp gì đến trong thời gian ngắn có thể kiếm được đại lượng tài phú, có thể cung cấp ỉnh sinh kế ở Á Tô quốc đây? Nghĩ tới đây, tâm thần nàng vừa động: nếu như có thể có một biện pháp giúp mình đạt được quyền cao chức trọng, cho dù có lộ ra diện mục thực sự mà không ai dám đụng vào mình thì thật là tốt.

Lắc đầu, đem cái ý nghĩ kì quái này ném ra khỏi đầu, Âu Dương Vũ sải bước đi ra ngoài thành. Nàng hiện tại cực kì cẩn thận, để ý từng tiếng nói, từng cử động của mình, từng chi tiết phải tạo cảm giác thô lỗ để phù hợp với thân phận này.

Trở lại trong rừng rậm, Âu Dương Vũ cúi đầu, từ từ lục lọi trong trí nhớ mình những loại thực vật quen thuộc. Những kiến thức này nàng học được từ mấy lần hiểm hoi đi trại hè dã ngoại sinh tồn hồi trung học.

Khu rừng này cây cối mọc san sát, Âu Dương Vũ đi một canh giờ, trên đỉnh đầu lá cây dày đặc dần dần che khuất hết ánh mặt trời. Lúc này, nàng liếc nhìn mấy chiếc lá cách đó không xa, có điểm giống lá nhân sâm liền không khỏi xòe về phía trước đào lên.

Chỉ trong chớp lát, hai củ nhân sâm trắng nõn mập mạp, có cả tay cả chân hiện ra trong tay nàng. Âu Dương Vũ không biết tính niên kỉ của nhân sâm, chẳng qua là nhìn chiều dài cái tay cùng độ lớn của đầu thì nàng đoán chừng cũng trên trăm năm tuổi.

“Không biết cái này có đổi được thành tiền không nữa.” Âu Dương Vũ âm thầm suy tư, bỗng nhiên vang lên những tiếng bước chân dồn dập đang tiến về hướng này. Tiếng bước chân lộn xộn mà vội vàng, ước chừng cũng phải có ít nhất là mười người trở lên.

Âu Dương Vũ cảnh giác đứng dậy, nàng thấy một đoàn người xuất hiện tại con đường nhỏ trong rừng. Đây là một nhóm gồm mười hai mười ba thiếu niên nam nữ tầm mười sáu mười bảy tuổi. Có hai người đi trước dẫn đường, hai người bọc hậu, hai bên trái phải đều có người cảnh giác quan sát bốn phía hết sức chính tề.

Cùng lúc Âu Dương Vũ nhìn thấy bọn họ, đội thiếu niên nam nữ này cũng đồng thời phát hiện ra nàng. Bọn họ đầu tiên là ngẩn mặt ra, sau đó trên mặt hiện lên vẻ buông lỏng.

Trong hai thiếu niên dẫn đường, có một thiếu niên tóc đen mắt đen, da vàng nhạt, ngũ quan tuấn tú ngay thẳng, khí chất nhã nhặn cao quý. Hắn thấy Âu Dương Vũ cũng có tóc đen mắt đen như mình thì nhếch miệng cười một tiếng, từ trong đám người đi ra.

Trực tiếp đi tới trước Âu Dương Vũ hai mươi bước, thiếu niên này vỗ tay phải lên ngực, khách khí hỏi: “Bằng hữu, làm sao ngươi lại ở nơi rừng rậm hoang vu này?”

Âu Dương Vũ chỉ cái sọt trên lưng, mỉm cười nói: “Ta tới để thu thập một số thực vật.”

Thiếu niên nhìn thoáng qua những thứ trong sọt thì thấy hơn một nửa đều là thực vật, hắn gật đầu, chỉ về những người phía sau nói: “Chúng ta cũng là đồng môn, vào trong khu rừng này để du ngoạn[1].”

[1]du ngoạn: dạo chơi

Trong khi hắn nói chuyện thì những thiếu niên kia đã xông tới. Một thiếu nữ thanh tú đi tới phía trước, nắm chặt lấy cánh tay của thiếu niên cao quý, nhìn Âu Dương Vũ tò mò hỏi: “Na Tư, đây là con dân của người sao? Cũng là tóc đen mắt đen.”

Na Tư cười cười, tròn mắt đen nhánh ân cần nhìn Âu Dương Vũ, nói: “Ta cũng rất tò mò đây. Vị tiểu huynh đệ này, chúng ta có phải là người một nước không?”

Âu Dương Vũ đã từ Lang La biết được phân bố của đại đa số nhân khẩu ở thế giới này, nàng cười nói: “Không, ta lớn lên ở một vùng sơn dã, ta không có quốc gia.”

Nàng tò mò nhìn Na Tư, biểu lộ sự vui sướng: “Ta nhìn ngươi cũng tương tự ta, hay là ngươi là tộc nhân của ta sao?”

Na Tư ha ha cười lên, nhìn thiếu nữ bên cạnh chớp mắt vài lần rồi quay đầu lại nói với Âu Dương Vũ: “Cũng có thể nói như vậy đi.”

Một thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn tung tăng chạy lại gần, nàng cúi đầu nhìn cái sọt của Âu Dương Vũ, cầm củ nhân sâm lên tò mò hỏi: “Đây là cái gì?”

Thiếu nữ bên cạnh Na Tư kêu lên: “Đây là nhân sâm, người thậm chí ngay cả nhân sâm cũng không nhận ra, thật là kém cỏi.”

Nhìn hai nàng tranh luận, Âu Dương Vũ khẽ sờ cằm nghĩ: “Nguyên lai người nơi này cũng biết nhân sâm, nhìn thái độ của họ thì nhân sâm cũng không có gì cần thiết. Xem ra con đường kiếm tiền này cũng không được rồi.”

Na Tư tựa hồ hơi có hứng thú với Âu Dương Vũ, hắn nhìn chăm chăm từ đầu đến chân nàng đánh giá. Trong lúc hai thiếu nữ còn đang tranh luận miệng lưỡi, hắn đi đến bên cạnh Âu Dương Vũ, hứng thú nhìn nàng hỏi: “Người rất đặc biệt, nhưng ta cũng không rõ là đặc biệt ở chỗ nào nữa. Người có muốn thành người hầu của ta, theo ta tới Á Tổ quốc không?”

23. Chương 23: Vô Đề

Tim của Âu Dương Vũ bang bang nhảy loạn lên, nếu trả lời không tốt thì điều này sẽ rất tệ. Thiếu niên này một lời đã nói rằng nàng đặc biệt, hơn nữa có vẻ hơi có hứng thú với bộ dạng của nàng. Nhìn thần thái của hắn là nàng muốn lập tức rời khỏi đây. Nhưng mà nàng cũng tự tin rằng không ai có khả năng nhìn xuyên qua lớp hóa trang của mình, rồi còn nói, hắn nói là sẽ đến Á Tổ quốc. Chẳng lẽ, mình vì quá cẩn thận mà lại buông tha cho cơ hội này sao?

Suy nghĩ một chút, Âu Dương Vũ nghiêng đầu nhìn thiếu niên, nàng mỉm cười nói: “Người hầu của người? Là nô bộc sao? Ta không làm nô bộc.”

Tại thời điểm nàng mỉm cười, thiếu niên rõ ràng cảm giác được tim của mình bang bang nhảy mạnh lên, khuôn mặt bình thường còn sưng vù này trong nháy mắt biến thành hoa mỹ tới cực điểm. Hắn kiểm chế lòng hiếu kỳ của mình, rất có phong độ nói: “Không, chẳng qua là thuộc hạ. Tin tưởng ta, trở thành người hầu của ta là vinh dự của người.”

Âu Dương Vũ nhìn những thiếu niên nam nữ bên cạnh, suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: “Tốt, nếu như ta còn có quyền tự do thì ta nguyện ý thành người hầu của người.” Dừng lại một chút, nàng nói: “Ta gọi là Âu Dương.”

Thiếu niên mỉm cười, còn thiếu nữ thanh tú bên cạnh khẽ kêu lên: “Người còn chưa biết hết đâu. Bất quá sau này người sẽ biết lựa chọn của mình may mắn thế nào”. Vừa nói nàng vừa ngả đầu vào một bên vai của Na Tư.

Âu Dương Vũ đeo cái sọt lên lưng, đi theo phía sau Na Tư, hợp với cả đội ngũ tiếp tục tiến về phía trước. Na Tư vẫn như cũ, đi tuốt ở đằng trước, hứng thú của hắn với Âu Dương Vũ tựa hồ từ lúc nàng đáp ứng thành người hầu của hắn đã nhạt xuống. Điều này cũng làm cho Âu Dương Vũ trong lòng bình ổn.

Âu Dương Vũ cúi đầu đi, không nói tiếng nào. Còn những thiếu niên thì nhìn mọi nơi xung quanh, nghị luận không ngừng. Trong rừng cây cối cực kỳ sum xuê, thỉnh thoảng lại có động vật nhảy ra. Bất quá những thiếu niên này thân thủ rất nhanh nhẹn, hơn nữa lại còn có một kẻ có tài bắn cung tương đối, trong nháy mắt đã thu hoạch được năm con gà rừng.

Thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn kia hình như cảm thấy có hứng thú với Âu Dương Vũ, nàng tung tăng nhảy đến bên cạnh Âu Dương Vũ đang đi trước, ngửa đầu nhìn nàng, hưng phấn hỏi: “Người trông gầy quá, người rất nghèo sao? Có phải là do quá nghèo nên mới gầy như vậy?”

Âu Dương Vũ cúi gằm mặt xuống, nhẹ nhàng ân một tiếng.

Thiếu nữ đi một vòng quanh nàng, đột nhiên tiến lại gần, cầm lấy tay áo của Âu Dương Vũ khẽ nghĩ. Khi nàng cầm lấy tay áo của mình, Âu Dương Vũ trong lòng cả kinh. Toàn thân nàng đột nhiên căng thẳng, cổ tay theo phản xạ đưa lên, chuẩn bị chế trụ thiếu nữ này. Rồi rất nhanh nàng ý thức được phản ứng của mình không được như thế.

Mặc dù động tác của nàng rất kín đáo mà nhanh chóng, nhưng chỗ này, mọi người đối với việc công kích cùng giết chóc đều có bản năng trực giác trong người. Cùng lúc đó, tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn về phía Âu Dương Vũ.

Thiếu nữ nhỏ nhắn nắm lấy tay áo của Âu Dương Vũ, ngửi ngửi một chút liền cau mày lắc đầu, luống cuống hất ra. Phải biết rằng, những phần cơ thể Âu Dương Vũ lộ diện ra ngoài đều có một lớp sơn, lớp sơn này mùi vị rất nặng nên tự nhiên là khó ngửi.

Bỏ tay áo của Âu Dương Vũ ra, thiếu nữ ngẩng đầu nhìn nàng, vẻ mặt nghi ngờ hỏi: “Uy, Âu Dương, người rất là kì quái nha. Làm sao ta ngửi thấy có lúc người rất thơm, đến sát vào ngửi thì lại ra mùi xú ối?”

Thân thể của Âu Dương Vũ cứng đờ, nàng không dám nhìn vẻ mặt của Na Tư. Lại không biết ảo giác thể nào mà nàng rõ ràng cảm giác được, hai mắt của Na Tư trong nháy mắt bỗng sáng ngời, ánh mắt chăm chú nhìn vào nàng.

Ánh mắt của đám thiếu niên cũng trở nên tò mò, Âu Dương Vũ cười cười, khàn giọng nói: “Không biết, chưa có ai nói với ta chuyện này”. Câu trả lời này tương đối thành công, ánh mắt Na Tư nhìn nàng cũng thu lại.

Âu Dương Vũ thầm nghĩ: ta đã quá khẩn trương rồi, sao lại làm ra hành động thiếu cân nhắc vậy? Đây chỉ là những thiếu niên, chẳng lẽ Âu Dương Vũ ta ngay cả loại người dã man còn chưa trưởng thành này cũng không đối phó được?”

Vừa nghĩ thế, gương mặt nàng liền trở nên buồn lúng. Từ từ khiến mình buồn lúng xuống, Âu Dương Vũ nhìn thiếu nữ đang đi vòng tròn quanh mình, hỏi: “Nàng... nàng tên là gì?”

Thiếu nữ nhỏ nhắn hì hì cười, nói: “Ta gọi là Thiên Tử.” Thiên Tử cầm lấy tay áo Âu Dương Vũ, nói: “Âu Dương, để ta dẫn ngươi đi”. Thiếu nữ nói nhẹ nhàng, bàn tay đã nắm chặt lấy tay Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ cười khổ một tiếng, cứ một câu lại một câu đối đáp với Thiên Tử. Nàng biết được bọn họ vốn là người của đế quốc Á Tổ, lần này là đến bốn quốc gia để chơi đùa.

Trong tiếng nói cười, mọi người đã ra khỏi rừng rậm, tiến về đường lớn phía trước. Âu Dương Vũ thỉnh thoảng lại cảm giác được Na Tư đang nhìn chăm chú, nàng không dám hỏi Thiên Tử quá nhiều. Phần lớn thời gian nàng trầm mặc không nói, tính toán xem sẽ sống chung với những người này kiểu nào.

Âu Dương Vũ nhìn con đường xa lạ trước mắt, không khỏi khàn giọng hỏi: “Đường này sẽ đi tới đâu?”

“Thành Duyên Bình a.” Thiên Tử vui vẻ đáp. Trên gương mặt hơi chút thô ráp của nàng, đôi mắt to tròn đen láy lộ ra vẻ cực kì khả ái: “Đúng rồi, Âu Dương, nghe nói thành Duyên Bình xuất hiện yêu nữ nha. Nhìn trông là rất rất xinh đẹp.”

Âu Dương Vũ tim đập bang bang nhảy mạnh. Nàng nói hàm hồ: “Ta không biết nữa, yêu nữ kia ở đâu, chúng ta sẽ đi nhìn sao?”

Na Tư quay đầu lại về hướng nàng khẽ mỉm cười, hần chậm rãi đi chậm lại, cho đến khi đến bên cạnh Âu Dương Vũ mới thở dài nói: “Vốn là muốn đi, nếu không phải vì tiết kiệm thời gian thì chúng ta cũng không xuyên qua khu rừng rậm kia. Nhưng là mới nghe được có thợ săn nói rằng yêu nữ kia đã đến Lang thành. Chúng ta còn chưa kịp cao hứng thì đã nghe tin nàng đã chạy trốn. Hiện tại có bốn quốc gia đang khua chuông gõ mõ rùm beng lục soát tìm nàng.”

Nói tới đây, hần quay đầu nhìn Âu Dương Vũ rồi ôn nhu cười.

Thiếu nữ thanh tú kia nhìn hần cười, tức giận nói: “Chẳng lẽ, nếu nàng đã đào tẩu thì chúng ta còn muốn đi đến thành Duyên Bình để nhìn mỹ nhân sao?”

Na Tư cười một tiếng, nói: “Dĩ nhiên là không, chẳng qua là chúng ta mượn đường ở đó để trực tiếp về Á Tổ quốc”. Nói tới đây, hần nói rất tự nhiên: “Ta tin tưởng rằng yêu nữ kia cuối cùng sẽ rơi vào trong tay của ta.”

Âu Dương Vũ sợ hết hồn, không khỏi nhìn về phía Na Tư mới vừa rồi còn lộ ra vẻ nhưng nhớ ngây thơ trên gương mặt tuấn tú, hỏi: “Ngài muốn lấy yêu nữ kia?”

Na Tư ha ha cười, đưa tay ra ôm thiếu nữ thanh tú vào trong ngực, hôn lên mặt nàng mấy cái, giọng nói khí phách: “Dĩ nhiên, nghe nói nữ nhân kia cũng là tóc đen mắt đen, vốn là con dân của ta. Con dân của ta thì quy về ta, điều này có gì lạ sao.”

Nói với đây, hần thấy thiếu nữ tức giận giãy giụa trong lòng liền đưa tay lên véo nhẹ mặt nàng, cười hì hì nói: “Tri Thần, nàng lại ghen tỵ rồi. Cho dù nữ nhân kia là yêu nữ thì lúc ấy cũng sẽ xếp dưới nàng mà.”

Tri Thần nhớn miệng cười, nhưng lắc người không vui nói: “Mọi người đều nói nàng là yêu nữ, chính là xinh đẹp vô cùng. Nữ nhân như vậy, người chiếm được còn có thể để nàng làm một tiểu thiếp bình thường sao?”

Na Tư lại cười lên sang sảng, hần hăng hái nói: “Dĩ nhiên, dù nữ nhân đó là yêu nữ thì thế nào? Ta mới là chủ nhân của nàng!” Âu Dương Vũ vừa nghe được tuyên ngôn của Na Tư, trên mặt hiện lên nụ cười lạnh, nghĩ: cái loại con heo này, người cho rằng người là ai nha?

24. Chương 24: Vô Đề

Nàng vốn có hảo cảm với Na Tư, người này lời nói đầy lỗi lạc rộng lượng, cử chỉ thì thông dong. Hiện tại nghe lời nói vô sỉ này của hần thì không khỏi sinh ra lửa giận. Nàng tự nhủ: chẳng lẽ thân phận của hần rất cao quý hay sao mà có thể nói ra lời này?

Lang La mặc dù kiến thức tương đối sâu rộng nhưng Âu Dương Vũ lúc ấy câu hỏi không được mạch lạc, lại không muốn để hai người đối mặt quá lâu nên nàng cũng chỉ biết đại khái một số điều. Hiện tại do sợ để lộ điều gì trong lời nói có thể khiến cho Na Tư thoát nhìn rất khôn khéo kia có thể phát hiện ra điều gì dị thường, Âu Dương Vũ liền cố khắc chế lòng hiếu kỳ của mình.

Âu Dương Vũ trợn to hai mắt, tò mò nhìn Na Tư một lúc lâu mới lúng ta lúng túng nói: “Tại sao lại nói nàng là con dân của ngài... ngài... ngài chẳng lẽ là...?”

Nói tới đây nàng tỏ ra ấp a ấp úng, không dám nói hết lời.

Na Tư khẽ mỉm cười, lộ ra một chút kiêu ngạo, lại có một chút khoe khoang. Tri Thần đang trong lồng ngực của hần, nghe được câu hỏi của Âu Dương Vũ xong thì không khỏi mở to hai mắt, giọng nói có chút kì quái hỏi: “Chẳng lẽ cho đến hiện tại người còn chưa biết được thân phận của chàng sao? Người không biết thân phận của Na Tư mà đã đáp ứng thành người hầu của chàng? Trời ạ, ta làm sao mà lại gặp được kẻ đần độn thế này?”

Nghe được câu nói đó, Thiên Tử có chút không vui. Nàng trợn mắt nhìn Tri Thần một cái rồi quay đầu nhẹ nhàng nói với Âu Dương Vũ: “Na Tư là tam vương tử điện hạ của Á Tổ quốc chúng ta.”

A?

Về mặt của Âu Dương Vũ có chút khựng hoảng, nàng tựa hồ kinh ngạc tới cực điểm, cũng không biết phản ứng ra sao. Cả người trở nên ngây ngốc, cũng không biết phải nói cái gì.

Na Tư ha ha cười, phát phát tay nói: “Âu Dương ít gặp người khác, không biết cũng là bình thường. Tốt lắm, chuyện này dừng ở đây đi”. Dứt lời, hần nhìn những người khác, nghiêm túc nói: “Hãy nhớ những gì chúng ta đã nói lúc đi ra ngoài, chúng ta là đi du ngoạn, không cần thiết phải bày thân phận mình ra để kinh động người khác.”

“Hảo.”

Âu Dương Vũ âm thầm buồn cười, khẩu khí của Na Tư là hãy sống điệu thấp, nhưng khẩu khí lộ ra lại lớn như vậy. Kẻ hữu tâm khẳng định vừa nghe sẽ hoài nghi.

Bất quá nàng mới đến không lâu, cũng không biết người nơi này trí tuệ như thế nào.

Nghĩ đến trí tuệ, Âu Dương Vũ cảm giác được mình đã quá mức bối rối, tài trí đã hạ xuống cực kỳ thấp.

Âu Dương Vũ nhìn bóng lưng của Na Tư, thầm suy nghĩ: thì ra đệ nhất đại quốc của đại lục này lại là thế giới của người da vàng.

Đi được hai canh giờ, từ trên trời hạ xuống một đầu ưng lớn, bay quanh quần rồi đáp xuống bả vai của Na Tư. Na Tư từ dưới chân của đầu ưng tháo xuống một tờ da thú, nhìn mấy lần rồi đem lão ưng thả ra, quay lại nói với mọi người: “Chúng ta sắp trở về thành Á Tổ rồi.”

Hắn nhú mảy, vẻ mặt nghiêm túc. Mọi người không dám hỏi nhiều, liền vội vàng gặt đầu. Những thiếu niên vội vã vào thành, chọn lấy một thớt ngựa, mỗi người một con đi về hướng thành Á Tổ.

Âu Dương Vũ không nói tiếng nào, giống như người tàng hình đi theo những thiếu niên. Lúc này, cảm giác mới mẻ nàng mang lại ọi người đã dần dần tàn đi, kể cả Na Tư trong đó, tất cả mọi người đều không lưu ý đến nàng.

Liên tiếp bảy ngày, vó ngựa của mọi người không hề ngừng lại. Những thiếu niên tinh lực tràn đầy, vừa cười ngựa phi nước đại vừa cười cười nói nói. Âu Dương Vũ mới biết được, những thiếu niên này dù nam hay nữ thì tất cả cũng đều là con cháu quý tộc của Á Tổ quốc. Chính xác mà nói, cũng chỉ có nàng là thân phận thấp nhất, vền vẹn chỉ là người hầu của Na Tư.

Âu Dương Vũ căn bản không biết một người hầu thì phải làm những gì, kì quái là Na Tư cũng chưa từng yêu cầu gì ngoài yêu cầu rằng nàng theo bên người.

Một ngày kia, vào sáng sớm, trên đường xuất hiện sương mù nồng đậm, cách nhau mười bước là không còn thấy rõ người. Na Tư vung tay lên, ra hiệu tất cả mọi người dừng lại.

Những thiếu niên thường xuyên đi cùng hắn nhận thấy thần sắc hắn không đúng, liền vội vàng dừng ngựa, rút binh khí ra, phòng bị nhìn xung quanh. Na Tư hướng Âu Dương Vũ phát tay, nhẹ nói: “Công phu của ngươi như thế nào?”

Âu Dương Vũ nhớ tới pháp thuật kinh thiên động địa của thiếu niên thần bí kia, không khỏi hạ giọng nói: “Cũng chỉ bình thường.”

Na Tư quay đầu, nhìn nàng đầy thâm ý, chậm rãi nói: “Hãy đứng ở sau ta.”

Lời này vừa nói ra, Tri Thần lập tức ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Na Tư, rồi nhìn về phía Âu Dương Vũ. Nàng bĩu môi, lẩm bẩm nói: “Nào có ai đối với người hầu tốt như vậy.”

Âu Dương Vũ khẽ lên tiếng đồng ý, giục ngựa đi theo sau Na Tư. Na Tư đối với hành động của nàng vẫn có chút dị thường, nàng cũng không rõ là có phải đã bị hắn nhìn thấu thân phận không.

Na Tư ngẩng đầu, ngưng trọng nhìn vào đám sương mù mịt mờ phía trước. Hắn thỉnh thoảng nghiêng lỗ tai nghe một chút, cũng không biết là phát hiện ra cái gì.

Đang lúc Âu Dương Vũ chăm chú suy nghĩ, Na Tư đột nhiên ngẩng đầu, lớn tiếng quát lên: “Chúng ta là những thiếu niên Á Tổ quốc đang du hành, không biết các ngươi là ai, tại sao lại cản đường ở chỗ này?”

Sau tiếng quát của Na Tư, từ đám sương mù mịt mờ phía trước và bên trái, rõ ràng truyền lại tiếng bước chân. Cho đến đây Âu Dương Vũ mới khẳng định đúng là có người. Nàng quay đầu nhìn về phía Na Tư, thầm giật mình: chẳng lẽ hắn cũng có loại pháp thuật nào đó? Ta làm sao mà cái gì cũng không có cảm giác được?”

Tiếng bước chân của đối phương vang lên hai bước rồi lại trở lên trầm mặc. Sau đó, một giọng nói già nua khàn khàn truyền đến: “Các ngươi là những thiếu niên Á Tổ quốc đang du hành?” Thanh âm có chút chần chờ, hiển nhiên là đối với thân phận của bọn họ có điều kiêng kị.

”Chính là.

Đối phương chần chờ một lúc, sau một lúc lâu mới nói: “Sự yên của chúng ta đối với các ngươi sinh ra hứng thú”. Những thiếu niên nhất thời sắc mặt trở nên kịch biến, lão già kia từ từ nói: “Nó chỉ cần ngủi một chút.”

Na Tư cười lạnh một tiếng, giục ngựa tiến về phía trước một bước. Hắn ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn đám sương mù phía trước, hắng giọng nói: “Nguyên lai là Sư Sắc nhân, không biết các ngươi muốn tìm cái gì?” Tay hắn hướng về không trung vung lên, đám thiếu niên đồng thời vung đao kiếm gờ lên không trung. Na Tư thần nhiên nói: “Hãy nói đi, nếu như ta không biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ, chỉ sợ là ý của các ngươi không thành.”

Lời này của hắn hợp tình hợp lý, hơn nữa lại hết sức lễ độ, Âu Dương Vũ không khỏi nhìn về hắn. Lúc này mới phát hiện ra, thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi này kỳ thực so với đại đa số những người cùng tuổi thì

cũng lộ ra vẻ hết sức lý trí.

Trong đám sương mù, đối phương lại trầm mặc một hồi lâu. Một lát sau, những tiếng rí tai vang lên, giọng nói này vừa chậm vừa mềm dẻo, Âu Dương Vũ một chữ cũng không nghe rõ.

Một lát sau, lão gia kia trầm trầm hỏi: “Các người là quý tộc của Á Tổ quốc?”

Không đợi Na Tư mở miệng, Tri Thần đã tiến lên một bước khề nói: “Đương nhiên. Sư Sắc nhân, không quản các người tìm kiếm món đồ quý giá gì, các người nhất định là muốn đổi mặt với Á Tổ quốc sao?”

Tri Thần vừa lên tiếng, Na Tư vội vàng quát lên: “Câm miệng!” Dứt lời, hắt hướng về đám sương mù, tay phải vỗ lên ngực, khách khí nói: “Tiểu cô nương không hiểu chuyện, nói chuyện hơi quá, các vị chớ để trong lòng”. Hắt chỉ nói là Tri Thần nói chuyện hơi quá, đó chính là thừa nhận lời nói của nàng rồi.

Âu Dương Vũ kể từ khi lão gia thần bí kia vừa mở miệng, trong lòng liên bang bang nhảy lên không ngừng. Nàng rõ ràng cảm giác được một sự quen thuộc làm tim nàng đập nhanh hơn. Cái khí tức này, lúc nàng mới chạy ra khỏi thành Duyên Bình gặp được những người cổ quái điều khiển hổ, sử dụng pháp thuật đối với nàng vô cùng tương tự!

25. Chương 25: Nhạc Viên Đấu Giả (sân Chơi Của Đấu Giả)

Bởi vì loại sợ hãi này, Âu Dương Vũ liền cúi đầu, để cho thân hình cao lớn của Na Tư hoàn toàn ngăn cản thân hình mình.

Trong sương mù, đối phương trầm mặc. Cho đến một lúc lâu sau, lão gia thần bí kia mới khàn giọng nói: “Đành phải thế”. Hắt thở dài một tiếng, từ từ nói: “Chúng ta lui!”

Tiếng hô này vừa dứt, đám người Âu Dương Vũ đồng thời thở phào nhẹ nhõm. Theo những tiếng bước chân từ từ đi xa, không tới ngũ phân (năm phút) sau, sương mù trước mắt mọi người dần tản đi, con đường phía trước đã có thể nhìn thấy rõ ràng.

Na Tư mím chặt môi, nhìn thoáng qua phương hướng biến mất của Sư Sắc nhân, lòng mảy may nhú lại nói: “Chúng ta đi.”

Tri Thần mặc dù là một nữ tử nhưng bộ dạng của nàng thì tựa hồ trong đám thiếu niên cũng không phải là thấp, nàng lập tức tiến về phía trước, thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngay cả Sư Sắc nhân thần bí cũng xuất động? Thật không biết được họ muốn tìm cái gì!”

Na Tư nhìn về phương xa, bình tĩnh nói: “Bọn họ không nói”. Nói tới đây, chân mảy may hắt từ từ nhú lại.

“Người còn nghĩ cái gì?” Tri Thần nhẹ giọng hỏi. Na Tư lắc đầu, quát lên: “Đi thôi.”

Trong lòng Âu Dương Vũ cảm thấy bất an, nàng đi theo phía sau hắt. Không biết tại sao, nàng có cảm giác rằng những người đó tìm đến là vì nàng.

Nghĩ tới một chuyện, Âu Dương Vũ hỏi: “Điện hạ, Á Tổ quốc có biện pháp khảo nghiệm võ lực của mọi người không?”

Na Tư quay đầu lại, mỉm cười nói: “Đương nhiên là có”. Hắt ngưng mắt nhìn Âu Dương Vũ, nói: “Thì ra là Âu Dương đối với thế giới bên ngoài không biết gì cả”. Âu Dương Vũ trong lòng bang bang rạo rực, Na Tư cười nói: “Không trách được sao Âu Dương dọc đường đi lại an tĩnh như thế, nguyên lai là đối với mình không có natty tin”. Âu Dương Vũ nhìn hắt, sợ hãi thầm than lên, thanh âm ôn hòa của Na Tư lại truyền đến: “Yên tâm, công phu của người đã rất cao, lấy tuổi của người lại có tu vi như thế, hoàn toàn chính là một thiên tài hiếm thấy.”

“A?”

Âu Dương Vũ ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi: “Làm sao ngài biết?”

Na Tư vẫn không trả lời, Thiên Tử bên cạnh Âu Dương Vũ nhẹ nhàng nói: “Hắt dĩ nhiên biết rồi. Hi hi, Âu Dương thật đúng là cái gì cũng không hiểu, người có huyết thống cao quý như điện hạ thì sẽ có một chút kỹ năng thần bí.”

Âu Dương Vũ âm thầm cả kinh, lại còn có chuyện này? Nói như vậy, Na Tư có kỹ năng nhìn thấu thực lực của người khác? Cái kỹ năng này thật là tốt, nhất là đối với một thượng vị giả mà nói thì đúng là không thể tốt hơn.

Nói như vậy, hẳn muốn ta thành người hầu của hắn, còn dùng ánh mắt cổ quái kia nhìn, không phải là do nghi ngờ thân phận ta mà là do nhìn thấu bản lãnh của ta sao? Còn có, ta thật sự rất mạnh nữa? Thiếu niên cổ quái dùng pháp thuật kia cũng không phải là rất nhiều?

Âu Dương Vũ vừa nghĩ như thế, trong lòng bình tĩnh lại rất nhiều. Nàng ngẩng đầu, nhìn về phía Na Tư cười một tiếng, nói: “Thì ra ta lại là một thiên tài”. Về mặt nàng hưng phấn, hai mắt sáng lên: “Ta mới biết đó.”

Sau khi cười xong, Âu Dương Vũ kỳ quái nhìn Na Tư, hỏi: “Ngài làm sao vậy?” Bị nàng hỏi như vậy, Na Tư đang ngây người như phỗng cười không được tự nhiên, nói: “Không có gì.”

Hắn quay đầu, đi thẳng về phía trước một đoạn. Mới vừa rồi khi Âu Dương Vũ cười, lại toát ra vẻ quyền rũ tuyệt mỹ khó có thể dùng ngôn ngữ để giải thích. Không nhận được, hắn lại quay đầu lại nhìn Âu Dương Vũ, Na Tư thầm nghĩ: cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Đoàn người đi được mười ngày thì đã thuận lợi tiến vào cảnh nội của Á Tổ quốc. Vung roi chỉ về thành trì ở cuối con đường, trong tiếng gào thét của đám thiếu niên, Na Tư nhẹ nhàng giải thích với Âu Dương Vũ: “Đó chính là thành Á Tổ. Thành Á Tổ là thành trì lớn nhất, hùng vĩ nhất trong thiên hạ. Dân chúng thiên hạ cũng lấy việc được sống ở thành Á Tổ là một niềm tự hào.”

Thành Á Tổ quả thật là uy vũ bất phàm, từ xa nhìn lại, tòa thành kia cao cao tới tận trời. Đến gần mà nhìn, tường thành toàn bộ là do cự thạch tạo thành. Na Tư khê gật đầu, mang theo mọi người tiến vào trong thành. Vừa vào trong thành, Âu Dương Vũ liền bị những tiếng ồn ào liên tiếp làm cho giật mình. Người ở đây di chuyển như những dòng sông, có một phần nhỏ là người da đen, còn đại đa số là những người giống người châu Á. Bất quá khác với người châu Á mà Âu Dương Vũ biết là, người nơi này vóc người cực kỳ cao lớn uy vũ, cùng với người da trắng không có chút khác biệt nào.

Cũng như đã chứng kiến ở những thành trì khác chính là nơi này người ra vào không ít người đều có đặc thù rõ ràng của dã thú.

Âu Dương Vũ hai mắt đảo tới đảo lui nhìn xung quanh, bỗng chợt nghe được trập trập tiếng hoan hô gào thét, trong những thanh âm này, còn có những tiếng gào thét đau đớn lẫn vào.

Thấy Âu Dương Vũ hăng hái bừng bừng đi tới chỗ những âm thanh kia vọng lại, Na Tư đi sát theo, chấp tay cười nói: “Âu Dương, đây chính là nhạc viên đấu giả trong thành”. Nhìn Âu Dương Vũ đang lắng nghe, Na Tư giải thích: “Nhạc viên đấu giả ở mỗi quốc gia đều có. Bách tính bình thường dùng loại này để chứng minh võ lực của mình để đạt được sự công nhận của người quyền quý. Nhạc viên đấu giả bình thường là thiết đài ở trung tâm thành thị phồn hoa nhất, hàng năm đều tổ chức ba lần, mỗi lần kéo dài nửa tháng. Đấu giả của thành Á Tổ cũng là các võ sĩ được các quốc gia chọn lọc cử tới. Vì vậy, tại thời điểm nhạc viên đấu giả mở ra thì chính là thời khắc náo nhiệt nhất.”

Nghe vậy, Âu Dương Vũ biết được rằng nhạc viên đấu giả này chính là phương thức khoa cử của thế giới này. Các nam nhân dùng phương pháp này để chứng minh võ lực của mình.

Thấy Âu Dương Vũ hưng phấn như thế, đám người Na Tư nhìn nhau cười một tiếng, cùng nhau hướng tới chỗ nhạc viên đấu giả. Chỉ chốc lát, Âu Dương Vũ liền thấy được một cái quảng trường rộng lớn, trong quảng trường là một cái đài cao, dưới đài cao người người tấp nập, chùng trên vạn người quan sát.

Người thật sự là rất đông, đám người Âu Dương Vũ căn bản không chen chúc đi vào được. Âu Dương Vũ có chút mất hứng, nàng lắc đầu, gặp Thiên Tử cũng đang cẩn thận lui về phía sau, không khỏi tò mò hỏi: “Nơi này không cho phép nữ nhân quan sát sao?”

“Ha ha ha” dĩ nhiên là không phải, một đại hán cao hơn hai thước ba ở bên cạnh hắng giọng cười lên. Hắn vừa cười vừa đi về phía Thiên Tử cùng Tri Thần đang nhân mày chen chúc, ánh mắt tặc đảo loạn. Làm Âu Dương Vũ giật mình chính là vương tử Na Tư ở bên cạnh thờ ơ nhìn, cũng không có chút nào tính toán sẽ bảo hộ nữ nhân của mình.

Hai mắt đại hán dính chặt trên người Tri Thần, nhìn chăm chăm nàng mấy lần rồi mới quay đầu giới thiệu với Âu Dương Vũ: “Nhạc viên đầu giả là địa phương hoan nghênh nữ nhân nhất. Nam nhân ở đâu đều ước gì nữ nhân càng nhiều càng tốt, càng xinh đẹp càng tốt.”

Đối với ánh mắt tò mò của Âu Dương Vũ, hùng chương của hán xoa xoa cằm mình, mê đắm nói: “Xem ra tiểu ca chưa từng tham gia a. Tuyển thủ chiến thắng cuối cùng ở nhạc viên đầu giả, trong vòng ba ngày có thể đem bất kỳ nữ nhân nào hán nhìn trúng ôm về nhà!”

“A?” Âu Dương Vũ cúi đầu sợ hãi kêu. Ánh mắt hèn mọn của đại hán kia vẫn đặt trên người của Tri Thần, nghe được tiếng kêu khê của Âu Dương Vũ liền quay lại ôn nhu cười đối với ánh mắt nhìn mình không hề nhượng bộ chút nào của Tri Thần, nói: “Còn có một giờ nữa là người thắng sau cùng sẽ xuất hiện. Cô nương xinh đẹp, người không nhanh kiếm chỗ núp đi, quý tộc ca ca bên cạnh người cũng không bảo vệ được người đâu!”

26. Chương 26: Đáng Để Kiêu Ngạo

Âu Dương Vũ không giải thích được, hỏi: “Ba ngày? Bất kỳ nữ nhân nào? Điều này làm sao có thể? Những người đã kết hôn rồi, hoặc là thân phận tôn quý như công chúa, nương nương chẳng lẽ cũng có thể để mặc người ôm đi?”

Na Tư nhìn thoáng qua Tri Thần, nói: “Thì ra là chỉ còn một giờ? Vậy chúng ta sẽ rời đi”. Đưa mọi người rời đi, hán mới quay đầu đáp trả nghi vấn của Âu Dương Vũ: “Trên nguyên tắc là bất luận nữ nhân nào cũng có thể. Bất quá, hán phải đồng thời chiến thắng tất cả hộ vệ của nữ nhân.”

Nói tới đây, hán ý vị thâm trường nói: “Vì vậy, trong khoảng thời gian này, nữ tử cao quý sẽ không tùy tiện xuất đầu lộ diện.”

Âu Dương Vũ nhìn về phía hán và Tri Thần. Mới vừa rồi, trong ánh mắt hèn mọn của đại hán kia, Tri Thần không những không tỏ ra chán ghét mà ngược lại hơi có một loại mùi vị dụ dỗ. Thật khó có thể tưởng tượng, nàng lại có thể tại người trong lòng của mình, hơn nữa lại là trong lòng của người tôn quý như thế mà lại làm ra thần thái này ngay trước mặt.

Bỗng nhiên, trong lòng Âu Dương Vũ vừa động, thầm nghĩ: sẽ không phải là trên thế giới này thì giữa nam nữ căn bản không có luân lý quy phạm sao?

Nàng nhìn về phía Na Tư, hỏi: “Trong ba ngày đó, người thắng kia có thể ôm nhiều nữ nhân cũng được sao?”

Na Tư giương mắt nhìn nàng, tùy ý nói: “Dĩ nhiên! Chỉ cần hán giữ được, sau này muốn lưu lại bao nhiêu thiếu nữ cũng được!”

“Giữ được? Vô lực sao?”

“Đúng, vô lực! Quyền thế!”

Âu Dương Vũ trầm mặc, nàng vừa đi vừa quay đầu lại nhìn về địa phương hàng vạn người đang ồn ào kia, bất đắc dĩ thầm nghĩ: vô lực, quyền thế?

Bởi vì có nhạc viên đầu giả, trên đường phố người đi đường đặc biệt nhiều. Người người tấp nập, đến nước chảy cũng không lọt, những thiếu niên muốn ly khai mà cũng hết sức khó khăn.

Âu Dương Vũ lưu ý, nàng phát hiện những thiếu nữ chứng kiến được trên đường, diện mạo vóc người so với bình thường cũng xuất hiện rất nhiều người thanh tú. Nàng biết, những thiếu nữ này đều là mỹ nữ của thế giới này. Như là Tri Thần thì càng vào loại mỹ nhân nhất lưu.

Nàng cứ tưởng rằng những thiếu nữ này sẽ trốn đi rất xa, không nghĩ tới dọc theo con đường này chứng kiến thì số mỹ nữ tính ra lại còn vượt xa ở những thành trì khác. Không khỏi buồn bực nhìn Thiên Tử, Âu Dương Vũ chỉ vào thiếu nữ chỉ dùng da hổ bao lấy bộ ngực cùng cái mông một cách khéo léo, lộ ra vòng eo và cặp đùi khỏe mạnh, thần thái rất thần nhiên đang đi mà hỏi: “Tại sao nàng lại không đi núp?”

Thần Tử che miệng, lặng lẽ cười một tiếng. Nàng nhìn thoáng qua Na Tư cùng Tri Thần đang đi phía trước, tiến tới cạnh Âu Dương Vũ nói khẽ bên tai: “Kẻ ngu, có thể ở nhạc viên đầu giả mà giành chiến thắng sau cùng, vậy thì người đó khẳng định là một nam tử rất giỏi và mãnh liệt a! Có thể cùng nam nhân như vậy vui vẻ, tất cả mọi người còn cầu mà cũng không được đâu”. Trong ánh mắt kinh ngạc của Âu Dương Vũ, thanh âm của nàng lại càng thêm nhỏ: “Những thiếu nữ cùng các phu nhân quý tộc nếu không phải vì bận tâm danh tiếng, khẳng định là so với các nàng thì lại càng điên cuồng.”

Âu Dương Vũ nghe vậy liền trợn mắt há hốc mồm, điều này thật là bất khả tư nghị (không thể tin được), khiến nàng hồi lâu cũng phản ứng không kịp. Trong lúc nàng đang ngây ngốc đánh giá dung nhan các thiếu nữ, Na Tư dừng bước, cau mày nói: “Không còn kịp rồi, Tri Thần hãy trốn trước đi”. Nói tới đây, hẩn dắt Tri Thần đi đến một tiệm sắt trước mắt.

Na Tư nói với chủ nhân tiệm sắt hai câu, một nữ nhân trẻ tuổi da ngăm đen, mập như thùng nước đi ra, nàng mang Tri Thần đi vào trong tiệm sắt.

Đang lúc Na Tư chậm rãi quay trở về, phía trước những tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến. Trong tiếng vó ngựa, còn có trện trện tiếng trống cùng tiếng quát: “Tránh~~ đường~~, tránh~~ đường~~, hãy để cho dũng sĩ tôn quý của chúng ta, người chiến thắng vĩ đại cuối cùng ở nhạc viên đầu giả tới sẵn bắt chiến lợi phẩm của hẩn!”

Tiếng quát kia đã dùng tới nội lực, tiếng người trên đường mặc dù rất ồn ào nhưng cũng không át được tiếng quát như vang tận trời xanh kia. Tiếng quát rất chậm, từng từ từng câu phun ra, mang theo chất giọng khàn khàn, phảng phất như đang niệm chú khiến người ta cảm giác được mỗi câu nói như đang thấu thẳng vào lòng.

Âu Dương Vũ cùng đám thiếu niên rồi rít lui về phía sau. Không chỉ bọn họ, tất cả mọi người trên đường đều tự giác thối lui sang hai bên. Tiếng quát kia mới nói được bốn chữ, mọi người đã chỉnh tề lui sang hai bên, lộ ra một con đường ột chiếc xe ngựa đi qua.

Đám người như một con trường long, chỉ chít chen chúc ở hai bên đường. Mọi người vào giờ khắc này cũng ngưng ồn ào, không chớp mắt nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Âu Dương Vũ bị đám người đẩy xuống đến tận sau cùng, nàng và Na Tư đứng ở sau hai thiếu niên. Mặc dù nàng đối với khả năng dịch dung của mình rất có lòng tin, bất quả cẩn thận chung quy lại vẫn là không có chỗ xấu.

“Thùng thùng~~”

“Đồng~~”

“Thùng thùng~~”

“Đồng~~”

Cứ hai tiếng ngắn lại một tiếng dài, trong quy luật của tiếng trống thì tiếng vó ngựa lại càng trở nên rõ ràng. Rốt cuộc, nhìn xuống cuối, xuất hiện một thân ảnh cao lớn đang cười trên lưng ngựa.

Đó là một thanh niên chừng hai mươi tuổi có khuôn mặt chữ quốc, mày rậm, mắt to lộ ra màu xanh. Hẩn xoa tóc dài, trên người chỉ có một cái thắt lưng buộc lại một khối da thú tựa như vảy.

Vóc người của thanh niên hết sức cao lớn, so sánh với đại đa số thanh niên nơi này còn cao lớn hơn. Theo Âu Dương Vũ đoán thì hẩn cao ít nhất cũng phải hai thước ba trở lên.

Tọa kị của hẩn là một con hắc mã cao lớn, Âu Dương Vũ thấy rõ ràng khắp người thanh niên giăng đầy vết thương, ở cánh tay và trước ngực trái còn đang chảy máu đầm đìa, từng giọt máu rơi xuống. Trên gương mặt hẩn, dù đã được dọn dẹp làm sạch, nhưng trái phải trên má vẫn có thể thấy vết bầm xanh tím, mơ hồ có cả những tia máu.

Thanh niên như vậy mang theo một cỗ huyết tinh cũng sát khí hung hãn, cười đầu đại mã cao lớn trong tiếng trống hào hùng đi tới đúng là có một bộ dạng uy mãnh bất phàm khó có thể nói thành lời.

Thanh niên kia giục ngựa chạy như điên mà đến, cặp mắt xanh đen toát ra vẻ tàn khốc đang càn quét mọi nơi. Bỗng nhiên, hấn quát một tiếng dài, đem cương kéo tay!

Hắc mã hí dài một tiếng, vội vàng dừng bước. Thanh niên vung roi ngựa lên, giục ngựa đi về phía một thiếu nữ. Thiếu nữ này chính là người mà Âu Dương Vũ vừa mới nhìn thấy, một nữ lang mặc da hổ, trang phục có chút khêu gợi.

Thanh niên giục ngựa dừng ở trước mặt thiếu nữ, hấn khê khom người, trong nháy mắt hai mắt đảo từ trên xuống dưới nhìn cô gái kia. Bỗng nhiên, roi ngựa trong tay hấn vung lên.

Động tác của hấn cực kì mau lẹ, trước mắt mọi người chỉ hoa lên một cái, roi ngựa của thanh niên kia đã cuốn lấy lưng áo của thiếu nữ. Thanh niên ôm thiếu nữ đặt ở trước ngựa, gót chân khê chạm vào bụng ngựa, lại vội vàng chạy về phía trước.

Âu Dương Vũ kinh ngạc nhìn thiếu nữ như hóa thành một đồng bùn nhão tựa trong lòng thanh niên, trên gương mặt đỏ bừng lên khó có thể che dấu vẻ kiêu ngạo cùng kích động.

“Nàng là nữ nhân đầu tiên Đà chọn lựa, chuyện này có thể khiến cho nàng huyênh hoang với người khác! Có thể làm cho người Á Tổ nhớ lại hình dạng của nàng, làm cho nàng thành mỹ nữ mà người Á Tổ đều biết”. Thấy bộ dạng ngu ngơ của Âu Dương Vũ, Thiên Tử ở bên cạnh nhẹ giọng giải thích. Âu Dương Vũ nhìn lại, kể cả Thiên Tử, trên đường các thiếu nữ đều dùng vẻ mặt hâm mộ nhìn người thiếu nữ kia, vẻ mặt cực kỳ kích động.

Đúng lúc này, tiếng vỗ ngựa dồn dập lại biến mất, Đà lại cho tọa kỵ ngừng lại.

27. Chương 27: Vô Đề

“Bá” một tiếng vang nhỏ truyền ra, roi ngựa của Đà lại quán lấy vòng eo của một thiếu nữ. Người thiếu nữ này bị hấn an trí ở sau lưng mình.

Ôm hai mỹ nhân, Đà vẫn nhìn mọi nơi toan tính xem còn vụn vặt nào không, hai mắt của hấn quét qua bên Âu Dương Vũ, nhìn thấy Thiên Tử thì bỗng nhiên hơi dừng lại, do dự một chút, hấn quát lên một tiếng, giục ngựa quay lại hướng cũ.

Thấy hấn quay đầu lại, đám người bỗng nhiên oanh oanh một trận ồn ào náo động. Vốn dòng người cực kỳ an tĩnh, phảng phất bỗng nhiên tất cả đều chiếm được sự cho phép nào đó, cao hứng chỉ vào nhất nam lưỡng nữ ở trên ngựa thảo luận không dứt.

Lần này Đà giục ngựa quay đầu lại, nhưng lại không có chút vội vàng nào như khi mới đến. Ba người trên lưng ngựa ngẩng cao đầu, kích động nhìn mọi nơi xung quanh, hướng tới mọi người biểu hiện sự kiêu ngạo cùng vui vẻ của họ.

Từ những cuộc nói chuyện của người xung quanh, Âu Dương Vũ biết được bởi vì chỗ ngồi trên lưng ngựa có hạn, dùng sĩ một lần chỉ được mang đi hai nữ nhân. Hấn có thể lựa chọn đem hai nàng về phủ đệ mới được vương quốc ban cho, rồi giục ngựa lại đây săn bắt những mỹ nữ khác. Cũng có thể hưởng dụng hai thiếu nữ kia trước, sau đó mới quay lại để tìm. Dù sao, ba ngày này, bất kể ngày đêm thì Đà đều có quyền lợi săn bắt tất cả phái nữ.

Khi Đà đã biến mất trong tầm mắt mọi người, đám người vẫn không tản đi. Âu Dương Vũ đang buồn bực thì những tiếng trống dồn dập theo quy luật lại vang lên lần nữa. Trong tiếng trống, lại hiện ra trong tầm mắt thêm hai kỵ sĩ đang phi ngựa tới.

“Đây là người xếp hạng hai và hạng ba của nhạc viên đầu giả. Bọn họ chỉ có quyền săn bắt trong một ngày. Cũng như Đà, trong hôm nay họ có thể mang bất kỳ nữ nhân nào nhìn trúng mang về hưởng dụng.”

Qua một lúc sau, Âu Dương Vũ mới nói: “Chỉ có ba người đầu là có quyền lợi này sao?”

“Dĩ nhiên không.” Thiên Tử nói: “Chín người đứng đầu đều có. Có điều người ở sau chỉ có cơ hội một lần”. Nói tới đây, thanh âm nàng có chút vội vàng: “Ta là cao đẳng quý tộc, ta không thể để cho kẻ khác ngoài nam nhân đệ nhất đến săn bắt ta”. Dứt lời, nàng xoay người hướng về tiệm sắt kia vội vã đi tới.

Thấy Thiên Tử biến mất sau cửa tiệm sắt, Âu Dương Vũ nghĩ trong lòng: không phải là không thể, mà là không muốn.

Tiếng vó ngựa chỉ dồn dập trong chốc lát rồi cuốn bụi đi mất. Nửa giờ sau hai dũng sĩ kia mới quay lại, trên lưng ngựa của bọn họ đều có hai nữ nhân ngồi trên đó.

Xem náo nhiệt xong, những thiếu niên hoan hô rồi đi tới hướng Á Tổ vương thành. Các dũng sĩ vừa mới chọn lựa xong mỹ nữ, bây giờ chính là lúc an toàn, Tri Thần cùng mọi ngựa ra sức vùng roi thúc ngựa chạy trở về.

Á Tổ quốc chính là quốc gia lớn nhất ở thế giới này, nó lấy thành Á Tổ làm trung tâm, phương viên mấy ngàn vạn cây số. Mà Á Tổ vương thành trong thành Á Tổ tương đương với Hoàng Thành.

Toàn bộ vương công quý tộc của Á Tổ quốc đều ở trong Á Tổ vương thành. Đoàn người vội vàng đi, dùng một canh giờ mới đi đến Á Tổ vương thành.

Vừa vào vương thành, chúng thiếu niên liền tự động tách ra, đi riêng về nhà của mình. Chỉ có Na Tư mang theo Âu Dương Vũ đi về phủ đệ của mình. Tuổi của hắn đã hơn mười sáu, coi như là trưởng thành, ở trong Á Tổ vương thành có phủ đệ của riêng mình.

Một khắc đồng hồ sau, một tòa dinh viện xây bằng đá xanh hiện ra trước mắt Âu Dương Vũ. Đây đại môn của phủ đệ dùng cự thạch đắp thành hình dạng, hai bên đều có một cây cột xanh đen to lớn một vòng tay người ôm.

Thấy Na Tư đi tới, từ đại môn chạy ra một lão đầu bộ dạng hoang mang hốt hoảng. Lão đầu này lưng đã hơi gù, đầu lấm tấm hoa râm, khoảng năm mươi sáu tuổi, nếp nhăn trải rộng trên mặt, lộ ra vẻ vui mừng cùng tức giận. Lão vừa chạy lại gần hai người vừa vội vàng kêu lên: “Ông nội của ta, cuối cùng người đã trở lại? Bệ hạ đã tra hỏi ta nhiều lần. Ông của ta, người ngay cả một tên thị vệ cũng không mang đã rời xa vương thành, người lần này nhất định sẽ bị bệ hạ trách phạt.”

Lời nói của lão đầy vẻ chỉ tiếc không thể rèn sắt thành thép. Na Tư vừa thấy lão đầu, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười ngây thơ, hắn vui vẻ nói: “Lão, ta không phải là đã trở lại sao? Ha ha, người chứng kiến ta lớn lên lại còn không rõ ràng công phu của ta sao? Người đứng là quan tâm thái quá, ngày ngày lại ở nơi lính gác cửa này chờ ta đi? Thật là quan tâm tất loạn.”

Lúc này Na Tư nào còn nữa điểm ra dáng đại nhân, vẻ mặt và động tác cũng chỉ mang theo một vẻ trẻ con.

Thấy một màn ẩm áp này, trong lòng Âu Dương Vũ vừa động, thầm suy nghĩ: thì ra nơi này cũng có thân tình. Mặc dù ý nghĩ này có chút buồn cười nhưng trong mắt Âu Dương Vũ lại hiện lên từng đợt chua xót, trong đầu không ngừng nghĩ tới giọng nói và dáng điệu của cha mẹ, huynh trưởng.

Lão đầu vọt tới trước mặt Na Tư, đánh giá từ trên xuống dưới, kiểm tra hồi lâu mới thanh tĩnh lại. Hắn vừa quay đầu liền thấy được Âu Dương Vũ, chỉ đảo mắt nhìn qua liền không thèm để ý nữa.

Đúng lúc ấy, những tiếng lanh canh dồn dập bỗng truyền đến. Kèm theo những tiếng lanh canh kia còn có một loại khó có thể hình dung khiến người ta hồn lay phách động, làm cho người ta một loại cảm giác cổ quái khiến tâm hoảng ý loạn.

Âu Dương Vũ quay đầu nhìn thì thấy có ba người thiếu niên đang nắm ba lão hổ đi tới hướng bên này. Trên gáy mỗi lão hổ đều buộc một vòng lục lạc, theo lão hổ đi chuyển thì lục lạc kia lại từ từ vang lên.

Na Tư hướng đại môn đi vài bước chợt phát hiện Âu Dương Vũ không đi theo. Không khỏi quay đầu lại liền thấy trán Âu Dương Vũ mồ hôi rịn ra, bộ dạng choáng váng lung la lung lay.

Na Tư cau mày hỏi: “Người không có thoải mái sao?”

“A? Không có, không có.” Âu Dương Vũ quơ quơ đầu, làm ình tận lực thanh tĩnh lại. Đồng thời liền lén vận nội lực, triệt tiêu đi khủng hoảng do tiếng lục lạc mang tới.

Nhìn sang bên cạnh Âu Dương Vũ, Na Tư nhìn thoáng qua ba lão hổ kia liền ha ha cười, nói: “Kỳ quái, làm sao người có cảm giác không thoải mái? Chẳng lẽ là bị cộp của ta hù dọa sao?”

Na Tư chỉ nói với nàng một câu rồi lại quay sang nói chuyện tình khác với lão đầu. Âu Dương Vũ một bên lắng nghe, một bên âm thầm không giải thích được: tiếng chuông kia rốt cuộc có cái gì? Tại sao ta nghe được lại cảm thấy không thoải mái?

Na Tư đi thẳng tới một tòa phòng ốc cự đại bằng gỗ, quay lại nhìn bộ dáng thất thần của Âu Dương Vũ, hắc hắc cười một tiếng, lắc đầu nói: “Người lớn như vậy, lại có võ lực trong người mà lại sợ cộp của ta. Nói tới đây, hắc hắc cười nói: ”Đúng rồi, người là sợ tiếng lục lạc sao? Nhưng thật là quái, chỉ có nữ nhân thể chất tà dị mới sợ những thứ lục lạc này. Âu Dương, chẳng lẽ người chính là một nữ nhân sao?”

Âu Dương Vũ cứng đờ cả người, nàng lúng ta lúng túng nói: “Ta... ta không phải”. Cho đến khi nghe được tiếng cười của Na Tư truyền vào tai, nàng mới đánh giá lại đối phương rồi trầm suy nghĩ: hắc không hoài nghi ta, hắc chẳng qua chỉ là thuận miệng nói.

Na Tư quả nhiên là thuận miệng nói, hắc gọi một người thị nữ tới, phân phó một chút để đối phương an bài cho Âu Vũ dừng chân rồi toàn tâm toàn ý cùng lão nhân kia nói chuyện tình khác.

Âu Dương Vũ đi theo phía sau thị nữ kia, từ từ đi vào trong dinh viện. Cả viện đều là do gỗ tạo thành những gian phòng. Những kiến trúc này có chút thô lậu, không có bao nhiêu mỹ cảm. Âu Dương Vũ chỉ nhìn thoáng qua, liền không nhịn được quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa lớn. Nàng bắt gặp một ánh mắt tà dị phát ra lam quang!

28. Chương 28: Vô Đề

Ánh mắt kia chợt lóe lên rồi biến mất, Âu Dương Vũ còn chưa rõ ánh mắt kia là của người hay động vật thì đã không nhìn thấy nữa rồi. Không biết tại sao, mãi cho đến khi thị nữ an bài một gian nhà đá cho nàng, cũng bảo nàng ngày mai chính thức đến chỗ tổng quản để báo cáo thì cặp mắt kia vẫn còn quanh quẩn trong đầu nàng.

Thạch ốc rất đơn giản, trừ một chiếc giường đá trải hai tấm da thú ra thì chỉ còn một cái bàn đá. Âu Dương Vũ nằm trên giường, mắt nhìn lên trần, thật lâu vẫn không nhúc nhích gì.

Cuối cùng cũng có thể bình tĩnh an toàn nghỉ ngơi trong chốc lát, nàng từ từ nhắm mắt lại.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, Âu Dương Vũ bỗng nhiên trợn to hai mắt, phỉ bụi đứng dậy. Trong bầu trời đêm, nàng nghe được từng đợt từng đợt tiếng bước chân không nhanh không chậm đang tiến lại. Tiếng bước chân kia đi được mười mấy bước thì bỗng nhiên dừng lại, khi nàng cho là người đó đã đi rồi thì tiếng bước chân lại tiếp tục vang lên.

Tiếng bước chân kia càng ngày càng gần, Âu Dương Vũ hiện tại không còn buồn ngủ chút nào. Nàng có chút muốn ra bên ngoài nhìn xem rốt cuộc là cái gì, lại muốn mình không biết cái gì cả, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Dù sao, cho dù có thích khách hoặc là chuyện cổ quái gì thì cũng sẽ không nhằm vào nàng.

Vừa nghĩ như thế, Âu Dương Vũ rốt cuộc lại nằm chết dí trên giường. Như vậy, một buổi tối nàng ngủ đến bốn năm lần, mỗi lần đều là bị tiếng bước chân trên nóc nhà đánh thức.

Ngày thứ hai, hai mắt Âu Dương Vũ như gấu mèo, nàng ngáp một cái thật to, theo hướng dẫn của thị nữ ngày hôm qua đi đến chỗ của tổng quản.

Dọc theo đường đi, Âu Dương Vũ vẫn còn buồn ngủ. Bởi vì sợ lộ ra thân phận nên nàng không dám rửa mặt, bất quá nàng vốn sạch sẽ, do dự một chút liền thỉnh giáo thị nữ rồi dùng một lá muối bôi trên một nhánh cây để đánh răng.

Khu viện của Na Tư dù chưa nói tới tinh xảo xinh đẹp nhưng lại cực kỳ rộng lớn. Một đường đi tới mà nửa giờ sau thị nữ kia còn chưa có ý dừng lại. Đi qua tiếp một ngọn núi giả, hai người mới thấy được Na Tư cùng hai thị vệ.

“Âu Dương, người đã dậy à? Vừa đúng lúc ta muốn ra ngoài, người hãy đi cùng ta.”

“Vâng.”

Âu Dương Vũ quay sang nói nhẹ nhàng với thị nữ: “Tỷ tỷ, phiền người nói với tổng quản một tiếng, ta sau khi trở về sẽ hướng hần nói xin lỗi”. Thị nữ kỳ quái nhìn Âu Dương Vũ, cho đến khi nàng cùng Na Tư biến mất sau khúc quanh mới lẩm bẩm: “Thiếu niên này thật hiểu chuyện.”

Âu Dương Vũ bước nhanh đi theo Na Tư, hai thị vệ kia cũng tầm một thước chín trở lên, Âu Dương Vũ đứng cạnh bọn họ liền hoàn toàn như một tiểu hài tử. Dĩ nhiên, nàng thoạt nhìn thì chính là một tiểu thiếu niên.

“Thiếu gia, chúng ta đây là...?”

Na Tư ở trước mặt Âu Dương Vũ vẫn kiên nhẫn rất tốt, hần mỉm cười nói: “Chúng ta ra đường xem náo nhiệt đi. Nhạc viên đấu giả mới kết thúc, mọi người còn chưa tán đi, có rất rất nhiều người”. Nói tới đây, hần quay sang nói với Âu Dương Vũ: “Đúng rồi, còn chưa cho người đi trải nghiệm vũ kỹ nữa, chúng ta sẽ cùng nhau đến Thú Dững viện.”

Âu Dương Vũ đứng sau hần, nghe vậy liền lên tiếng đáp: “Ta nghe thiếu gia.”

Lời này vừa ra, Na Tư không khỏi ngừng bước, hần quay đầu kỳ quái nhìn Âu Dương Vũ. Dưới sự đánh giá của hần, Âu Dương Vũ không khỏi trợn mắt há hốc mồm, nàng cúi gằm mặt xuống nhìn khắp người mình một hồi rồi mới buồn bực nhìn lại Na Tư.

Na Tư cau mày, hần bỗng nhiên quay đầu lại, để ặt mình cách Âu Dương Vũ chỉ có mấy ly, sau đó ra lệnh: “Nói chuyện!”

A?

Âu Dương Vũ rất là không quen, hần cách mình quá gần rồi. Hần vừa nói như thế, hơi thở liền phả vào mặt nàng. Kia hơi thở phách nam nồng hậu xông thẳng vào trong mũi.

Nhìn vẻ mặt chờ chực của Na Tư, Âu Dương Vũ không dám quay đầu đi chỗ khác, một lúc lâu sau nàng mới lúng ta lúng túng hỏi: “Nói gì?”

Lời này vừa ra, trên mặt Na Tư biến đổi kỳ quái, sau đó hần quay đầu đi về phía trước. Hần không nói tiếng nào, Âu Dương Vũ có lòng muốn hỏi nhưng nhìn sắc mặt hần không ngừng biến đổi thì cũng không dám hỏi.

Na Tư biến đổi sắc mặt một lúc rồi mới từ từ khôi phục bình thường. Lúc này, bốn người đã ra khỏi đại môn.

Phân phó mấy người đứng chờ hần ở ngoài cười, Na Tư đi về hướng lính gác cửa. Thủ vệ đại môn là một hần tử chừng ba mươi tuổi, hần trông hơi gầy, đôi mắt nhỏ dài, đôi môi hơi nhọn, có điểm như xà. Hần thấy Na Tư đi tới, vội vàng đứng dậy, tay phải vỗ lên ngực thật mạnh: “Chủ nhân!”

Gật đầu, Na Tư đến sát vào hần, hạ giọng từ từ nói: “Người nói với tổng quản một chút, nhớ là lặng lẽ nói” hần nhìn thoáng về phía Âu Dương Vũ, thấp giọng nói: “Tiểu tử kia, thấy không, bảo tổng quản đi thăm dò lai lịch và thân phận tiểu tử đó”. Chần chờ một chút, hần nói: “Ân, nhớ là nói với tổng quản chuyện này phi thường trọng yếu. Phái hai người một sáng một tối theo dõi hần.”

“Vâng.”

Giao phó xong, Na Tư đi ra khỏi chỗ tên lính gác cổng. Chỉ chốc lát công phu, thủ vệ đại môn đã vội vã đi vào trong viện. Ở trên thế giới này, người phân công cũng không quá cẩn thận, vì thế Na Tư muốn phân phó chuyện gì thì cũng tùy tiện gọi tên lính gác cổng tới truyền lời.

Na Tư đi về phía ba người đang an tĩnh chờ hần. Hần quét mắt nhìn Âu Dương Vũ một cái liền quay đầu đi. Trong lòng thâm suy nghĩ: thiếu niên này rất cổ quái, từ lần đầu nhìn hần ta đã cảm thấy hần có cái gì không đúng.

Bốn người trong lúc chờ đợi thì đã có người dắt tới bốn con ngựa, Na Tư cười một thót hắc mã cao lớn liền giục ngựa đi.

Âu Dương Vũ ngồi trên một thớt bạch mã, khu vực này tương đối lớn, đều là nơi ở của những người quyền quý. Giục ngựa đi được bốn dặm mới tiến vào giữa ngã tư. Âu Dương Vũ ngo trái nhìn phải, đánh giá kiến trúc của thế giới này cùng người đi đường.

Chỉ chốc lát công phu, bốn người đã tiến vào phố chính, gần tiến vào phố, Na Tư cũng không thả chậm tốc độ từ từ du dương mà giục ngựa nhanh chóng rời khỏi Á Tổ vương thành, hướng vào thành Á Tổ đi tới.

Thấy vẻ mặt hưng phấn trên khuôn mặt tuần mỹ của hắn, Âu Dương Vũ thầm suy nghĩ: cũng không biết là sẽ có cái gì chơi đùa. Nghĩ tới đây, trong lòng của nàng cũng tràn đầy mong đợi.

Bốn người vừa giục ngựa ra khỏi cửa vương thành liền nghe được từng đợt hoan hô ồn ào náo động truyền tới, kèm theo tiếng hoan hô là từng đợt nhạc do những nữ tử nhẹ nhàng hát vang.

Gương mặt hưng phấn của Na Tư sáng lên, hắn háng giọng nói: “Đi nhanh lên, ha ha, thật không nghĩ tới đợt thứ hai của nhạc viên đấu giả lại đang tràn đầy giờ.”

Còn có đợt thứ hai? Âu Dương Vũ không giải thích được nhìn Na Tư. Na Tư cũng không quay đầu lại, sảng khoái cười nói: “Âu Dương, người khẳng định là chưa được chứng kiến. Đợt thứ nhất của đấu giả nhạc viên là do dũng sĩ chúng ta tham dự, đợt thứ hai này thì lại là các mỹ nhân đến từ các nơi tham gia thịnh hội. Một năm ba lần tổ chức nhạc viên đấu giả thì những mỹ nhân này đều theo sát phía sau để tham dự thịnh hội, nhưng mà một năm cũng chỉ có một lần. Mặc dù kém kích động nhiệt huyết so với đợt một, những cũng có thể cho những nam nhân chúng ta cực kỳ hưng phấn. Âu Dương, người lần này có nhân phúc rồi.”

29. Chương 29: Vô Đề

Có mỹ nữ để nhìn?

Trong lòng Âu Dương Vũ không khỏi mong đợi. Nàng thầm nghĩ, nơi nhạc viên đấu giả này máu chảy đầm đìa, nữ tử sẽ không như vậy đi?

Lại nói, sau khi đến đây, rất ít nghe được âm nhạc gì, dọc đường đi chứng kiến, ngay cả biểu hiện của cửa hàng y phục cũng không có. Như vậy nữ nhân nơi này gặp nhau, sẽ làm được gì đây?

Ba người cũng đều đầy mong đợi trong lòng, không khỏi liên tục thúc ngựa, vội vã chạy về nơi phát ra âm thanh,

Chạy được vài phân chung (phút), tiếng hoan hô cùng tiếng trống bỗng nhiên dừng lại!

Một đoạn an tĩnh kỳ dị xuất hiện, bỗng nhiên có mấy tiếng chuông thánh thót như ẩn như hiện, như có như không từ từ rung lên, tiếng chuông mờ ảo như một chồi non vươn lên từ trong bóng đêm.

Đang cười trên lưng ngựa phi tới đột nhiên trái tim Âu Dương Vũ nhảy lên ba cái, bỗng nhiên ngừng lại! Thật sự là ngừng lại!

Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy hít thở không thông, đồng thời tiếng chuông kia bỗng chốc trở nên dồn dập, rõ ràng. Theo tiếng chuông kia vừa chuyển, trái tim Âu Dương Vũ liền bang bang nhảy lên thật nhanh. Chỉ chốc lát công phu, Âu Dương Vũ hít thở cũng vô cùng khó khăn, thúc ngựa về phía trước mà khuôn mặt đỏ bừng, hai mắt đỏ ngầu không để cho người khác thấy.

Ngay khi nàng cho rằng mình sẽ chết dưới tiếng chuông này, tiếng chuông bỗng nhiên im bật, nó đột nhiên dừng lại hết sức dứt khoát, phẳng phất như chưa từng xuất hiện trên đời này.

Trong bốn người, Âu Dương Vũ đi cuối cùng nên không ai phát hiện ra dị trạng của nàng.

Khi Âu Dương Vũ nhẹ nhõm hít sâu vào, Na Tư bỗng nhiên cả kinh nói: “Trời ạ, đây là Mịch Yêu Linh (Chuông tìm yêu)! Ta lại nghe được Mịch Yêu Linh, không phải mọi người nói tiếng chuông này đã trên trăm năm chưa xuất hiện sao?”

Tiếng kinh dị của hắn truyền đến tai Âu Dương Vũ, nàng bối rối sợ hãi, sau đó mới bình tĩnh một chút: nếu nó đã trên trăm năm chưa xuất hiện thì cũng không phải là đáng sợ lắm!

Nàng nhìn thoáng qua, thấy Na Tư cùng thị vệ đằng sau sắc mặt vẫn bình thường, động tác tự nhiên, hiển nhiên tiếng chuông vừa rồi đối với bọn họ một chút ảnh hưởng cũng không có.

Âu Dương Vũ không khỏi tò mò: “Thiếu gia, Mịch Yêu Linh là tiếng chuông thể nào, nghe thật quái dị?”

Na Tư nói: “Mịch Yêu Linh này xuất hiện từ ngàn năm trước, khi đó trên đại lục xuất hiện một tuyệt sắc vô song mỹ nhân, mỹ nhân kia lại có được thuật ẩn thân thần bí, nàng dùng sắc đẹp khiến cho thể nhân điên cuồng xông lại biến mất không còn tung tích, người nào cũng không có cách tìm được mỹ nhân này. Ngay lúc đó thì Đại Công của Á Tổ đã thông qua tiếng chuông này tìm được vị trí của nàng và đem nàng giữ ở bên cạnh mình.”

Nói tới đây, tiếng nói của Na Tư dừng lại. Không biết hắn nghĩ tới điều gì mà nhanh chóng quay đầu lại nhìn về phía Âu Dương Vũ. Bất quá mặc dù vừa rồi Âu Dương Vũ bị kinh hãi mạnh mẽ, nhưng trên mặt có lớp sơn rất dày, hơn nữa nàng lại công lực cao thâm, đã sớm chuẩn bị tốt nên không nhìn ra dị thường gì.

Có chút thất vọng, Na Tư còn đánh giá nàng thêm vài lần, ánh mắt có chút dừng lại rồi quay đầu đi. Hắn tiếp tục nói: “Mịch Yêu Linh này không biết đến từ nơi nào, cũng không biết là do đại sư nào chế tạo. Bất quá người ở đây cũng biết, dùng nó có thể trấn trụ yêu nữ xinh đẹp trên đời cho nên nó có tên này.” Hắn than nhẹ một tiếng, nói: “Tiếng chuông này trăm năm nay cũng chưa có xuất hiện qua. Xem ra yêu nữ tại thành Duyên Bình đúng là chuyện lạ có thật!”

Âu Dương Vũ càng nghe càng sợ, nàng thấy Na Tư khẳng định như thế, không khỏi nói: “VẬY CŨNG CHƯA NHẤT ĐỊNH. Nói không chừng là bởi vì trong truyền thuyết có yêu nữ xuất hiện, nên cái chuông tìm yêu này mới được người ta lấy ra trọng dụng.”

Nàng vừa nói chuyện, vừa thỉnh thoảng đánh giá địa hình xung quanh. Giờ phút này Âu Dương Vũ không còn ý nghĩ ngắm nhìn mỹ nhân nữa, khát vọng lớn nhất của nàng chính là mau mau rời khỏi địa phương có cái chuông quỷ quái này, càng xa càng tốt.

Na Tư gật đầu, nói: “Cũng có đạo lý, cũng có đạo lý.”

Mũi chân hắn điểm một cái, quát lên: “Giá~~” Sau khi quát lên, hắn quay đầu lại kêu lên: “Các người hãy đuổi theo nhanh lên một chút.”

Ba người vội vàng giục ngựa phi nước đại, trong lòng Âu Dương Vũ không ngừng kêu khổ, hận không thể ngay lập tức liều mạng thoát đi. Nhưng nàng hiểu được nếu mình làm thế thì Na Tư lập tức sẽ phán đoán được, hắn nhận định xong thì cũng sẽ là đệ nhất quốc gia của thiên hạ Á Tổ quốc nhận định, nàng đời này đừng nghĩ đến cuộc sống của người bình thường.

Trên đường phố có rất ít người, chợt thấy bóng người thì cũng chỉ là một ít người nghèo hoặc khát cái mặc da thú rách nát, dơ bẩn ở khắp nơi, mặc dù cách đó là trung tâm của tòa thành, tiếng hoan hô cùng tiếng ồn ào không ngừng truyền đến.

Địa phương có mỹ nhân tụ tập này cũng giống như nhạc viên đấu giá - là quảng trường trung tâm phồn hoa nhất của thành Á Tổ. Quảng trường này tên rất đơn giản, gọi là Quảng Trường Nhạc Viên Đấu Giá.

Chỉ chốc lát công phu, bốn người đã đến Quảng Trường Nhạc Viên Đấu Giá. Vừa nhìn thấy quảng trường, ba người Na Tư không khỏi nhướng mày, mà sắc mặt của Âu Dương Vũ lại đầy vui mừng. Chỉ thấy trên quảng trường người người tập nập, như đàn kiến không nhìn thấy giới hạn. Đài cao giữa trung tâm mặc dù rất cao lớn, nhưng bốn người thực sự cách đó quá xa.

Xem ra hôm nay không nhìn được, nếu là Na Tư bây giờ trở về thì thật tốt.

Mới nghĩ như vậy, Na Tư đã kéo dây cương ngừng ngựa nhảy xuống. Hắn móc ra một lệnh bài bằng đá, ném ột người hầu phía sau. Na Tư cũng không quay đầu lại, nói: “Tôn, nói với bọn họ là ta tới rồi.”

“Vâng.”

Âu Dương Vũ đang vui mừng bỗng tối sầm mặt lại, khổ sở thầm nghĩ: đúng rồi, ta thể mà quên mất, Na Tư là một vương tử, là người rất có quyền thế. Hắn muốn một vị trí, thậm chí muốn xem cái Mịch Yêu Linh kia thì cũng chỉ là một câu nói.

Nghĩ tới đây, trong lòng của nàng dần dần hoảng loạn. Hai mắt quét mấy cái, không thấy có người chú ý tới mình, Âu Dương Vũ từ từ thối lui vào trong đám người. Nàng thầm nghĩ, nơi này người người tấp nập, chính mình không cẩn thận lẫn vào thì dĩ nhiên là một chuyện rất bình thường. Bất kể thế nào, qua được ải này rồi hãy nói.

Chỉ chốc lát công phu, phía sau bốn người đã có thêm mười mấy dân chúng đến xem náo nhiệt. Âu Dương Vũ đi vài bước, liền thối lui đến một nhóm người phía sau, nàng đi từ từ tựa hồ không thèm để ý đến phía sau đang chen chúc.

Mới đi mấy bước, Na Tư bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn nàng kêu lên: “Âu Dương, đến đứng cạnh ta, nơi này nhiều người, người đừng đi mất.”

Âu Dương Vũ nghe vậy trên mặt vẫn bình tĩnh. Nàng cẩn thận nhìn vài lần, xác định Na Tư cũng không phải phát hiện ra cái gì rồi cố ý nói, mới từ từ đi về phía sau hắn.

Khi Âu Dương Vũ đứng ở bên cạnh Na Tư, một kẻ vừa cao vừa mập mạp đi theo phía sau Tôn, đầu đầy mồ hôi đi tới. Đại hán này rất đen, người đầy thịt, trên gương mặt to béo như heo là đôi mắt rất lớn, đôi môi cũng rất dày. Đây là một gương mặt thật thà, nhưng khuôn mặt này lại xuất hiện ra bộ răng nanh rất dài. Dĩ nhiên, răng nanh cũng không có lộ ra ngoài môi hắn, chẳng qua là lại sắc dài trong miệng, lại có thể mọc đầy cả miệng.

Mập mạp nhìn thấy Na Tư, tay phải vội vàng vỗ lên ngực, cung kính kêu lên: “Chủ tử của ta, người đã đến rồi. Mau cùng tiểu nhân đi vào bên trong thôi, vị trí của chủ tử tiểu nhân vẫn đang giữ đây.”

30. Chương 30: Vô Đề

Mập mạp mang theo bốn người Na Tư chen lẫn trong đám đông, hướng về chỗ đám người chen chúc trên quảng trường, hướng ra khán đài trên cao ở sau quảng trường đi tới. Hắn hiển nhiên hết sức hưng phấn, vừa đi vừa nói: “Chủ tử, khó có hôm nào rảnh rỗi như hôm nay a, tiểu nhân còn đang nghĩ xem có nên phái người nói cho chủ tử biết, lần này ngay cả Mịch Yêu Linh cũng xuất hiện, không nghĩ tới chủ tử đã tới rồi.”

Cùng với những nam nhân khác trên đời này, mập mạp nói tới “Mịch Yêu Linh” là khuôn mặt mập mạp cũng cực kỳ hưng phấn, hai mắt như phóng ra những tia sáng.

Na Tư gật đầu, không biết tại sao, hắn lại nhìn thoáng về hướng của Âu Dương Vũ. Thấy nàng không có chút thay đổi nào, hai mắt thường thường nhìn về một phía không có nửa điểm gợn sóng, không khỏi có chút thất vọng. Bất quá điều này cũng chỉ diễn ra trong một thoáng rồi biến mất.

Hắn cười nói: “Đúng vậy a, không nghĩ tới nữa. Vốn ta cũng không chuẩn bị tới, bỗng nhiên nhớ ra sau khi diễn ra nhạc viên đầu giả thì vẫn còn có biểu diễn cũng khá thú vị, nhất thời nhàm chán nên chạy tới.”

Mập mạp như cầu hùng nhìn chủ tử của mình, hắn cảm giác được hôm nay Na Tư có chút bất đồng, nét mặt kia tựa hồ cất giấu điều gì hưng phấn, lại tựa hồ bất an.

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, năm người đã tiến vào một thạch phòng phía sau quảng trường. Bọn họ theo cầu thang đi lên trên lầu. Mập mạp chỉ vào phía trên nói: “Ha ha, chủ tử, hôm nay rất là náo nhiệt, phía trên còn có vài người nữa, chủ tử hẳn là sẽ cảm thấy hứng thú.”

Cầu thang rất ngắn, mập mạp mới nói chuyện, mọi người đã lên đến lầu hai. Lầu hai này chỉ có một phòng, một không gian tròn trịa vô cùng to lớn bằng đá hiện ra ở trước mặt mọi người.

Na Tư vừa nhìn vào trong phòng, gương mặt tuần tú liền lộ ra sắc mặt vui mừng. Hắn bước đi vào trong đám người, đồng thời một trận ha ha tiếng cười truyền lại, trong đám người đi ra mấy thanh niên xấp xỉ tuổi hắn.

Mấy thanh niên xông lên trước hướng Na Tư đánh tới một quyền nặng nề, Na Tư bị bốn quyền nặng nề cùng đánh tới, “Phanh phanh phanh rầm” mấy tiếng vang lên, hắn lão đảo lùi lại mấy bước mới đứng vững. Âu Dương Vũ thấy đó là mấy người bạn của hắn nên cũng không nhúc nhích, lại cũng không rõ lai lịch nên cứ thế mà bất động.

“Ha ha ha ha” vừa mới đứng vững, Na Tư cười to lên, hân hưởng mấy người quát lên: “Mấy cái tên các người, hạ thủ cũng không nhẹ chút nào” nhảy đến trước mặt một thanh niên, hân đẩy ôm mạnh một cái. Một thanh niên tóc trắng, diện mục cực kỳ thanh tú, con ngươi màu lam mang theo loại cảm giác lạnh như băng, mỉm cười kéo lấy khuỷu tay hắn, bước đi đến bên cạnh một lão đầu đang ngồi, nói với Na Tư: “Vị này là Binh!”

“A? Dĩ nhiên là một tôn giả?” Na Tư vỗ mạnh lên ngực phải, hắng giọng nói: “Na Tư gặp qua Binh”. Lão đầu gật đầu, trên gương mặt tràn đầy nếp nhăn, ánh mắt mờ đục kia đang mở to, mắt hồ hững quét qua Na Tư, chính là vừa đảo qua rồi dừng lại.

Mọi người đều chú ý về hai người, vẻ mặt của Binh mặc dù biến hóa không rõ ràng, nhưng mỗi người đều hết sức giật mình. Mọi người không hện mà cùng nhìn Na Tư.

Na Tư cũng khẩn trương hẳn lên, gương mặt tuần tú của hắn hơi trắng, lại vỗ nặng lên ngực một cái, hỏi: “Tôn giả, ta... ta có phải hay không là có chỗ nào không đúng?”

Binh lắc đầu, thấy Na Tư tại thời điểm cái lắc đầu của mình lo lắng thì thở dài một hơi, không khỏi cố nặn ra vẻ tươi cười. Nụ cười miễn cưỡng này của hắn, trên gương mặt đầy nếp nhăn tựa như một đóa hoa mở ra, vô số nếp nhăn trên mặt và trán như nứt ra, thực là quý dị không nói lên lời [nhận: ta cũng chịu, chả hình dung ra cái gì cả]. Âu Dương Vũ nhìn thoáng qua liền không dám nhìn nữa.

“Người trẻ tuổi, tương lai của người xuất hiện biến cố, nhớ phải cẩn thận nữ nhân bên cạnh.” Binh chậm rãi mở miệng, mấy chữ này của hắn nói thật chậm, thật chậm, thanh âm chậm chạp, khàn khàn, mang theo một loại cổ xưa. Nếu không phải lắng nghe ngay trước mặt, Âu Dương Vũ cơ hồ cho rằng âm thanh này là từ không trung truyền tới, trống trải vô cùng, xa xôi vô cùng.

Na Tư ngẩn ra, trong lòng nghĩ: tương lai chính là tương lai, sao lại đột ngột xuất hiện biến cố? Lão nhắc tới nữ nhân, chẳng lẽ...? Nghĩ tới đây, hắn liền cảm thấy căng thẳng.

Suy nghĩ một lát sau, Na Tư lại vỗ mạnh lên ngực phải một cái, nói: “Tạ tôn giả cho ta biết, ta nhất định sẽ coi chừng”. Tôn giả này chính là độc nhất vô nhị trên đại lục, là người có thể đoán trước tương lai. Na Tư có thể được hắn chỉ điểm, trong lòng cực kỳ cảm kích, hắn suy nghĩ một chút rồi khẽ khom người, cung kính nói: “Không biết tôn giả lần này đến Á Tổ, có cái gì sai sử sao? Ta nhất định sẽ rất vui vì người mà ra sức.”

Tôn giả khẽ gật đầu, từ từ nói: “Người có lòng này, rất tốt, người nói với phụ thân của người, thần bí khách sư đã thức tỉnh rồi, hắn phải coi chừng.”

Khách sư? Đây là vật gì? Na Tư mặc dù không rõ, nhưng vẫn hiểu được điều này rất trọng yếu, hắn nặng nề gật đầu, cảm kích nói: “Ta nhất định sẽ chuyển cáo.”

Binh nhận được hứa hẹn của hắn, hai mắt từ từ nhắm lại, không nói thêm gì nữa.

Thấy Binh đã nhắm mắt không nói gì nữa, tất cả mọi người mới bắt đầu ồn ào lên. Mới vừa rồi khi Binh mở miệng, bọn họ không dám nói gì. Bây giờ lão làm động tác này, chính là nói ọi người rằng coi lão không tồn tại.

Thanh niên tóc trắng nhìn Na Tư đang suy nghĩ những lời của tôn giả, thấp giọng nói: “Mịch Yêu Linh chính là người lấy ra.”

Mịch Yêu Linh? Đây cũng là đồ vật mà Na Tư nghi vấn. Hắn vội vàng quay đầu nhìn về phía góc.

Không gian lớn như thế, mười mấy người ngẩn ngơ tại chỗ, thực là trống rỗng vô cùng. Cho dù là như thế, tận trong góc không người, có hai bóng đen đang ở đó. Đó là một người một thú.

Một hán tử thấp bé, đỉnh đầu rất lớn, diện mục xấu xí ngồi chồm hồm trên mặt đất, bên cạnh hắn là một con hắc cầu có bộ lông dài. Hắc cầu kia cùng chủ nhân nó giống nhau, ánh mắt tựa như khép lại mà như không khép lại, trong ánh mắt không có nửa điểm ánh sáng.

“Đây chính là Mịch Yêu Linh?” Na Tư ngưng mắt nhìn thật kĩ, trong ánh mắt hiện lên vẻ ước mơ cùng cuồng nhiệt, các thanh niên bên cạnh cũng cùng một bộ dạng, hiển nhiên ai cũng muốn giống như vị Đại Công của Á Tổ chiếm được yêu nữ.

Mọi người ở đây nhìn về phía đây chuyển mà si ngốc nhìn nhau, bỗng nhiên tiểu hán tử kia mở mắt ra. Đôi mắt hán tử vừa mở, Âu Dương Vũ không khỏi cả kinh, ánh mắt này thể nhưng chỉ toàn lòng đen, không có lấy một điểm trắng! Trải rộng hốc mắt là hạt châu đen ở giữa, lóng lánh một tia sáng sắc nhọn, thật sự là cổ quái tới cực điểm.

“Rầm rầm rầm phanh” một trận tiếng trống dồn dập truyền đến, phá vỡ bình tĩnh trên lầu. Mọi người quay đầu đi, chỉ thấy trên đài cao ở quảng trường phía trước bắt đầu truyền đến những tiếng động ồn ào. Trong tiếng ồn ào náo nhiệt, một đại hán như hổ đi tới trên đài, hai tay hán giơ lên, hắng giọng quát: “Các vị, như các ngươi mong đợi, thịnh hội của mỹ nhân chính thức bắt đầu!” thanh âm vừa ra “Đông đông đông~~” mấy tiếng trống dồn dập kinh thiên động địa đột nhiên nổ vang, cả quảng trường trở nên yên lặng như tờ.

31. Chương 31: Vô Đề

Từ nơi này của bọn họ có thể trực tiếp thấy toàn quảng trường. Đài đá cao chừng hai trượng, phương viên rộng tới hai ba trăm thước vuông. Để mọi người xung quanh tiện quan sát thì trên đài cao rất trống trải. Chỉ có hai cây cầu đá dài nối từ đài đá đến hai thạch phòng bên cạnh. Thạch phòng hai bên cùng chỗ Âu Dương Vũ đang đứng giống nhau, cũng có kết cấu hai tầng, cấu tạo đơn giản, gian phòng rất lớn và trống trải.

Theo tiếng quát của người nọ, trên hai cây cầu mỗi bên xuất hiện một thiếu nữ. Hai thiếu nữ này cao cũng đến gần một thước tám, vóc người người có chút khỏe mạnh mà xinh đẹp. Thiếu nữ bên trái, da hơi đen, ngũ quan thanh tú, đôi mắt sáng ngời tràn đầy sức sống.

Trên người nàng chỉ có đơn độc một tấm da thú bao lấy, tấm da thú kia chỉ có từ bộ ngực nàng bao đến hông. Da thú là da mèo, được cắt tương đối khá, ở hai bên sườn là hai hoa văn làm người ta thấy rõ vòng eo thật nhỏ.

Ở khe giữa hai ngực của nàng là đóa hoa tươi màu lam lớn cỡ miệng chén. Thiếu nữ này có một hình xăm trên đùi, hoa văn một con rắn quấn ba vòng ở trên đùi trái, nổi thẳng lên trên chỗ bị da thú che mất. Âu Dương Vũ trợn mắt há hốc mồm thầm nghĩ: hình xăm này quả thật quá đậm đặc.

Nàng biết, hình xăm của mọi người nơi này là do trời sinh, nơi này không có bất kì hình xăm nào là được người khác tạo ra.

Cầu đá cũng không rộng, chỉ ột người đi lại, hai chân thon dài của thiếu nữ bước nhẹ từng bước tựa như mèo.

Mà thiếu nữ bên phải kia, cằm hơi nhọn, mái tóc khá dày, cũng là người da vàng. Mũi của thiếu nữ này chúm chím, da màu ám hồng, cặp mắt cũng là màu ám hồng đặc biệt, phảng phất trong bầu trời đêm là một ngọn lửa đang thiêu đốt, làm cho người ta một cảm giác hết sức đặc biệt.

Thiếu nữ này so với người khác thì ăn mặc còn mát mẻ hơn. Tấm da thú của nàng rất ngắn, hình dáng tương tự như bikini, chỉ bao lấy bộ ngực cùng phần hông. Hình xăm của thiếu nữ này là một hồ ly đang thực hiện một động tác nào đó ở trên lưng. Hình xăm có mơ hồ, Âu Dương Vũ cũng không nhận ra.

Theo sự xuất hiện của hai thiếu nữ này, mọi người vây xem cùng hoan hô. Hai thiếu nữ này hiển nhiên là hết sức hưng phấn. Các nàng bước từng bước, đi được nửa cây cầu liền xoay tròn.

Động tác của hai thiếu nữ này hết sức ưu mỹ nhẹ nhàng. Các nàng thỉnh thoảng uốn ngực, thỉnh thoảng dãn nhẹ cánh tay, thỉnh thoảng giãy giụa vòng eo. Trong miệng đồng thời phát ra những tiếng “Y y ~ y”

Mà mọi người vây xem so với các nàng thì còn hưng phấn hơn nhiều. Một đám nam nhân tại đó la hét. Âu Dương Vũ nghe một hồi lâu, rốt cục nghe được thanh âm đại đa số mọi người la lên chính là “Chúc”. Lại lắng nghe lần nữa, từ những cuộc nói chuyện của những người ở dưới đất, Âu Dương Vũ hiểu được thiếu nữ bên trái ở trên đài kia chính là đệ nhất mỹ nhân ở Á Tổ quốc.

Cư nhiên là đệ nhất mỹ nhân, Âu Dương Vũ cảm thấy có chút hứng thú. Nàng tinh tế nhìn một hồi liền phát hiện ra nếu chỉ luận ngũ quan cùng làn da, thiếu nữ này không phân cao thấp với Tri Thần. Nhưng

nàng có một đôi mắt to cực kỳ sáng ngời, vô cùng thu hút chú ý người khác. Chính là đôi mắt này khiến cho Tri Thần có một chút không bằng.

Nghĩ đến Tri Thần, Âu Dương Vũ không khỏi quay lại nhìn các nam nhân bên cạnh. Nàng vừa nhìn mới phát hiện ra Na Tư vẫn đang nhíu lông mày quan sát chính mình. Bất gặp ánh mắt của Âu Dương Vũ, Na Tư vội vàng quay đầu đi chỗ khác.

Mà mấy nam nhân khác thì vẻ mặt đầy hưng phấn. Mấy người trẻ tuổi đối với Chúc thì liên tục nuốt nước miếng, hạ thân nhô lên cao.

Thấy cái xấu xí của bọn họ, Âu Dương Vũ đột nhiên cảm giác được cảnh tượng này có chút vô nghĩa. Trên thực tế, cảnh tượng này cũng không thể khiến nàng thấy thú vị. Nó quá là trẻ con rồi.

Bất tri bất giác, ánh mắt Âu Dương Vũ lại nhìn về kẻ đang ngồi chồm hổm ở trong góc, tiểu hán tử đang nhắm hai mắt. Lúc nàng nhìn về đối phương, hán tử bỗng nhiên mở hai mắt ra! Một đôi mắt không có con ngươi nhìn chằm chằm thẳng vào nàng. Âu Dương Vũ nhìn thấy đôi mắt kia đột nhiên cảm thấy sợ hết hồn, giật một cái, lưng nàng đã sủu sủu toát ra mồ hôi lạnh. Hán tử kia bỗng nhiên khẽ nâng tay phải lên, một chuỗi dây chuyền thật dài bằng trân châu, chính là Mịch Yêu Linh được hán tử từ từ giơ lên.

“Rầm rầm rầm phanh” Trái tim Âu Dương Vũ kịch liệt nhảy lên. Nàng tròn to hai mắt, ngơ ngác cùng người nọ nhìn nhau. Trên thực tế, nàng rất muốn dời ánh mắt đi nhưng không biết tại sao nàng một chút cũng không làm được.

Giờ khắc này, cả người nàng cứng ngắc, tay chân lạnh như băng, ngơ ngác nhìn hán tử thấp bé kia cũng hai mắt vô thần, cái gì cũng không làm được.

Khó có thể hình dung, một loại khủng hoảng ập vào trong lòng, Âu Dương Vũ ngay cả suy tư cũng không thể. Nàng chỉ cảm thấy, một cỗ vô hình, có lực lượng hết sức cường đại đang nắm thật chặt nàng, khóa chặt thân thể nàng. Làm cho nàng chỉ có thể cứ như vậy không nhúc nhích nhìn vào người nọ, còn trong tay hán tử chính là cái quả chuông thần bí kia.

Lúc này, hán tử thấp bé kia nghiêng đầu, đem Mịch Yêu Linh nghiêng nghiêng bên tai lắng nghe, bộ dạng chuyên chú tựa hồ đang lắng nghe Mịch Yêu Linh nói chuyện.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, hán tử kia mới từ từ hạ tay phải xuống, đồng thời cũng chậm chậm hạ thấp đầu xuống, khôi phục tư thế cũ. Cho đến lúc này, Âu Dương Vũ mới giật mình một cái, rốt cuộc cũng điều khiển được thân thể mình.

Nàng lần này kinh động, hai đầu gối mềm nhũn, tà tà té xuống mặt đất. Đúng lúc nàng suýt nữa té lăn trên đất, hai bàn tay to lớn vươn ra đỡ lấy cánh tay của nàng.

Âu Dương Vũ bối rối ngẩng đầu lên, miệng nhỏ nhếch lên muốn hét, nhìn thấy ánh mắt chuyên chú của Na Tư vội vàng khép lại. Nàng thống khổ thầm nghĩ: Âu Dương Vũ, người điên rồi, người lại ở trường hợp này muốn hạ thủ!

Cúi đầu, Âu Dương Vũ nhỏ giọng nói: “Cám ơn thiếu gia, ta không sao rồi”. “Cám ơn thiếu gia” hai lần, động tác Na Tư vịn tay nàng vẫn không nhúc nhích, cả người vẫn nghiêng về phía trước, giống như là bị điểm huyệt.

Âu Dương Vũ kỳ quái ngẩng lên nhìn hán tử, kêu lên: “Thiếu gia? Thiếu gia?”

“A, a!” Na Tư sững sờ ngăn người, ánh mắt nhìn Âu Dương Vũ sáng ngời, vô thức nói ra hai tiếng đột nhiên tỉnh táo lại. Hán buông tay Âu Dương Vũ ra, từ từ quay đầu lại nhìn về phía trên đài. Ánh mắt mặc dù đặt ở trên đài, tim hán tử mãnh liệt nhảy lên. Hán không nhúc nhích nhìn đài cao, hai tay lại khẽ run rẩy.

Âu Dương Vũ lui sang một bên, không như người khác nhìn biểu diễn trên đài cao. Trong lòng của nàng giờ phút này đang hồ hê loạn lên: không đúng! Rất không đúng! Không được, ta phải rời đi thôi, ta nhất định phải rời đi ngay lúc này thôi.

Bất kể là hán tử kỳ quái cầm trong tay Mịch Yêu Linh, hay là ánh mắt của Na Tư cũng làm cho nàng bị khủng hoảng tới cực điểm. Nàng vô thức nhìn phía dưới đồng nghị người quan sát, bỗng nhiên thầm nghĩ: cũng không biết là với công phu của ta, có thể khiến ta tự nhiên đi qua nhiều người như vậy không?

Đúng lúc nàng ngây người bối rối, một người từ từ đi tới bên cạnh nàng, nhẹ nhàng kêu lên: “Âu Dương?”

32. Chương 32: Vô Đề

Âu Dương Vũ đang suy nghĩ hết sức khẩn trương, chợt nghe thấy thanh âm này thì không khỏi sợ hết hồn. Nàng xoay đầu vào lại, vội vàng quát lên: “Chuyện gì?”

Trong hoàn cảnh này, khi mà mọi người đang hưng phấn vui mừng thì tiếng kêu bối rối khẩn trương của nàng quá khác biệt. Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều kinh ngạc quay lại nhìn về phía nàng.

Âu Dương Vũ lúc này mới hiểu được phản ứng của mình hơi quá, mặt nàng thoáng chốc trở nên đỏ bừng. Bất quá lớp sơn trên mặt thực sự quá dày, màu đỏ kia một chút cũng không lộ ra. Mặc dù không bị nhìn ra khuôn mặt đỏ bừng, nhưng cảnh nàng bối rối lại hiện rõ trước mắt mọi người.

Người gọi nàng là Tôn - thị vệ theo sau Na Tư. Hắn hiển nhiên cho rằng Âu Dương Vũ sợ hết hồn, ngay ngốc đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Trong ánh mắt kinh dị của mọi người, quái nhân kia vẫn ở trong góc như cũ, hai mắt nhắm lại không nhúc nhích. Về mặt Na Tư bình tĩnh, nhưng càng là như thế, biểu hiện của hai người này vẫn làm cho nội tâm nàng cảm thấy bất an.

Miền cưỡng nặn ra một nụ cười, Âu Dương Vũ thấp giọng nói: “Ngại ngần, mới vừa rồi ta mãi suy nghĩ quá.” Tôn nói: “Không có gì.”

Âu Dương Vũ hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Tôn sờ sờ đầu, cười cười không được tự nhiên, nói: “Cũng không có chuyện gì, chẳng qua là muốn nói chuyện với người.” Âu Dương Vũ miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nữa.

Nàng nhìn thoáng qua Na Tư vẫn bất động thanh sắc chăm chú nhìn mỹ nhân trên đài, bỗng nhiên tâm thần vừa động, nói: “Đúng rồi, Tôn, ta muốn đi nhà xí, ta phải đi đâu?”

Tôn nói: “Rất đơn giản, ta gọi một người tới dẫn người đi.” Dứt lời, hắn hướng bên cạnh phất tay. Sớm có mấy người giúp việc đứng chờ ở cầu thang, nhìn thấy hắn phất tay, có một trung niên hán tử vội vàng bước nhanh đến. Tôn chỉ vào Âu Dương Vũ nói: “Dẫn hắn đến nhà xí.”

“Vâng.”

“Chậm đã, Tôn, người cùng Âu Dương đi đi, có thể hảo hảo chiếu ứng lẫn nhau.” Người mở miệng chính là Na Tư. Nghe được lời nói của hắn, về mặt Tôn đầy kỳ quái, Âu Dương Vũ thầm nghĩ trong lòng: hắn gọi Tôn tới để theo dõi ta.

Tôn mặc dù không rõ tại sao chuyện đơn giản như đi nhà xí mà cũng cần chiếu ứng lẫn nhau nhưng hắn vẫn cung kính đáp một tiếng, đi theo sau người hầu từ từ xuống lầu.

Na Tư chăm chú nhìn trên thạch đài, hiện tại trên đài đã đổi một đôi mỹ nhân khác. Có tổng cộng là mười đôi mỹ nhân, cứ hết đôi này ra thì lại đến đôi khác, sau đó là một tiết mục đặc sắc của thế giới này là sẽ có một người được mời để tham gia phối ngẫu cùng. Trong khi mọi người thèm thuồng, hướng về những mỹ nhân mà bình luận từ đầu đến chân thì Na Tư lại bất động, tâm của hắn vẫn đặt ở trên người của Âu Dương Vũ.

Nghe tiếng bước chân của đám người Âu Dương Vũ từ từ biến mất ở cầu thang, Na Tư bỗng nhiên quay đầu lại, sải bước đi về phía thang lầu. Thấy hắn rời đi, hai người thị vệ còn lại hết ta nhìn người rồi lại người nhìn ta, liền vội vàng đi theo.

Một người thị vệ bước nhanh về phía sau Na Tư, thấp giọng hỏi: “Chủ tử, có cái gì phân phó sao?”

Na Tư dõn dập đi về phía trước, vừa đi vừa vội vàng nói: “Đi theo ta là được.”

Một thanh niên quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Na Tư bình thường vẫn thông dong mà nay bộ dạng lại khấn trương, không khỏi kêu lên: “Na Tư, ngươi muốn đi đâu? Muốn hôn mỹ nhân thì cũng phải đợi đến thời gian nghỉ ngơi a.”

Na Tư cũng không quay đầu lại, nói: “Ta có chút chuyện nhỏ, các người cứ xem trước.”

Thanh niên kia kỳ quái lắm lắm: “Di, Na Tư này là thế nào?” Hắn thầm nghĩ: dù sao những mỹ nhân này còn phải một lúc nữa mới phát sáng hoàn toàn, màn vui còn ở phía sau. Không bằng ta cùng đi với hắn xem một chút.

Hắn cùng Na Tư hiểu nhau quá rõ, sự dị thường này của Na Tư quả thật là không tầm thường. Vì vậy hắn suy nghĩ một chút, không nén được lòng hiếu kỳ liền theo Na Tư đi xuống. Đi xuống cùng hắn còn có hai hộ vệ mà hắn mang theo.

Cho đến khi mấy người này rời khỏi đại sảnh, hán tử thấp bé trong góc mới từ từ mở cặp mắt không có tròng mắt kia ra. Qua một lúc lâu, khóe miệng hắn mới từ từ cong lên, lộ ra một bộ mặt tựa hồ như cười, vừa tựa hồ nổi giận.

Âu Dương Vũ đi rất nhanh, nàng khẽ khom lưng, kẹp hai chân, một bộ dáng khó mà còn nhận được nữa.

Thấy nàng gấp gấp như thế, người giúp việc kia cùng Tôn cũng đi nhanh hơn vài phần. Chuyển qua một chỗ ngoặt, đi tới một tòa thạch ốc (nhà đá) nho nhỏ, người giúp việc chỉ vào bên trong nói: “Đến rồi, vào đi thôi.”

Âu Dương Vũ đáp ứng một tiếng, liền phóng vào bên trong. Nàng vừa mới biến mất ở trong thạch ốc không lâu, Na Tư vội vàng chạy đến, không thấy Âu Dương Vũ, hắn không khỏi khẽ biến sắc mặt, quát lên: “Âu Dương đâu?”

Tôn cùng người giúp việc kia vừa định xoay người rời đi liền bị Na Tư khấn trương trách cứ. Hai người nhìn thoáng lẫn nhau, Tôn lên tiếng: “Hắn vừa mới tiến vào.”

“Ân, như vậy a, vừa lúc ta cũng có chút muốn giải quyết, vậy cũng đi vào.” Dứt lời, Na Tư không nói hai lời liền xông vào nhà vệ sinh.

Na Tư vừa mới vọt tới cửa thạch ốc, liền chính diện đụng phải Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ kinh ngạc nhìn Na Tư, kỳ quái hỏi: “Chủ tử, ngài cũng tới?”

Na Tư cười không được tự nhiên, hắn gật đầu nói: “Ừ, ta có chút không thoải mái.” Dứt lời, hắn tiếp tục tiến vào bên trong. Âu Dương Vũ quay đầu nhìn thoáng qua bóng lưng của hắn, vừa nhìn ra ngoài đã thấy ba bốn đại hán, trong lòng âm thầm kêu khổ: làm sao lại tới đây vội vã như vậy? Ta căn bản lúc này không có thời gian rời đi a.

Nàng vừa mới đi vào trong thạch ốc chính là để tìm xem có cửa sổ thoát ra ngoài không. Cửa sổ thì chưa tìm được, liền nghe tiếng chốt vắn của Na Tư ở bên ngoài. Âu Dương Vũ đoán ra Na Tư hiện tại đối với mình đã sinh lòng hoài nghi, nếu mình mạnh mẽ phá cửa thoát ra, vậy hắn có thể lập tức khẳng định. Nếu lúc đó hắn mời Mịch Yêu Linh tương trợ, chính mình bỏ chạy tới chỗ nào?

Na Tư mới đi vào, nàng liền lập tức đi ra. Lúc này hảo hữu của Na Tư mang theo người hầu cùng chạy tới. Hảo hữu nhìn thấy Na Tư, không khỏi ha ha cười nói: “Di, tiểu tử ngươi vội vã như vậy, lại là đi nhà xí a?” Na Tư trong lòng có quỷ, nghe được câu này liền không khỏi căng thẳng, lặng lẽ nhìn thoáng qua Âu Dương Vũ, thấy mặt nàng không chút thay đổi nào mới hơi yên lòng một chút.

Hảo hữu nhìn hướng trên đài, ha ha cười nói: “Thiệt là, ta còn tưởng có trò hay để xem. Được rồi, chúng ta nhanh nhanh quay lại. Đôi mỹ nhân thứ mười cũng xuống đài rồi. Hai mươi mỹ nhân kia cũng đến lúc tuyển chọn người may mắn tối nay được vào hương trường rồi.”

Lời nói của hắn lập tức khiến mọi người hưng phấn. Âu Dương Vũ mặc dù trong lòng cực kỳ khấn trương, nhưng cũng có chút tò mò. Đoàn người vội vàng trở lại trên lầu. Khi bọn trở lại thì đúng lúc vị đại hán xuất hiện lúc khai mạc vừa mới lên đài. Hai tay hắn mở ra, ý bảo mọi người lập tức an tĩnh lại.

Hắn hướng về bốn phía xung quanh giương tay bốn lần xong, quảng trường lập tức trở nên yên lặng như tờ. Đại hán kia ha ha cười một tiếng, mở miệng ra.

33. Chương 33: Vô Đề

“Các vị mỹ nhân, các nàng hi vọng nhất là nghe được chí tôn nói cái gì?”

Đại hán hỏi xong những lời này, cười a a nhìn về hai mươi thiếu nữ đang đứng trên đài. Bất gặp ánh mắt hần, những thiếu nữ duyên dáng nở nụ cười. Đệ nhất mỹ nữ của Á Tổ quốc xoay người lại, dung đưa vòng eo nhìn về phía đám Âu Dương Vũ, cười nói: “Ân, ta hi vọng a, hi vọng chí tôn nói chính là tuyệt sắc mỹ nhân đã kinh động đến Mịch Yêu Linh a.”

Thiếu nữ ở đây đều tương đối dễ nhìn, các nàng đứng cạnh nhau cũng khá tương xứng. Người thiếu nữ nói tới đây, che miệng cười duyên hai tiếng. Chính là ở trong mắt của Âu Dương Vũ, động tác của thiếu nữ này bình thường không thể bình thường hơn nữa lại khiến mọi người dưới đài nhìn như si như say, từng đợt kinh hô vang lên.

Cũng không phải mỗi người đều biết đến sự tồn tại của Mịch Yêu Linh, lời nàng nói ra, dưới đài vang lên những câu hỏi và lời giải thích cho nhau. Âu Dương Vũ nghe được mấy tiếng trêu ghẹo liên tiếp, trong lòng âm thầm giận dữ: cô nương này vô tình nói ra một câu nói, cũng là trải ra một núi đao biển lửa trước mặt ta!

Lúc này nàng đã quyết định, phải tính toán kế hoạch thoát thân.

Sau một trận cười vang, hán tử kia lại hỏi: “Chức, nơi này có rất nhiều người cũng là vì nàng mà tới nga. Đến hiện tại, nàng có thể nói cho chúng ta biết hay không, nàng nhìn trúng tráng nam nào? Chuẩn bị để cho vị nào khuya nay đừng mãi chinh phục người? Giày xéo người, cho người hưng phấn đến run rẩy?”

Câu hỏi này đúng là lớn mật, Âu Dương Vũ thầm nghĩ trong lòng. Bất quá hiện tại nàng đã quen với việc nam nữ nơi này không hề che giấu thô tục nên cũng không để việc này ở trong lòng.

Chức lại che miệng cười duyên, ánh mắt to sáng ngời của nàng quay tròn nhìn đám người. Theo sóng mắt của nàng chuyển động, chúng nam nhân dưới đài cũng hưng phấn cuồng nhiệt. Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả đều đồng loạt ưỡn ngực thẳng lưng, biểu hiện mình có khí lực lớn, nói chuyện lớn tiếng hấp dẫn chú ý của nàng.

Mọi người ở đây cũng chuyển động theo ánh mắt của Chức, “Thùng thùng~~đông~”

“Đông đông đông đông~~”

Một trận tiếng trống dồn dập từ bên trái mọi người truyền đến. Mọi người đều quay đầu nhìn lại, ồ!

Chỉ thấy ở bên trái, mọi người từ từ tách ra hai bên. Theo sự thối lui của mọi người, một đội những thiếu niên trẻ tuổi hiện ra trước mặt mọi người. Những thiếu niên này buộc một chiếc trống bên hông, thân và chân để trần.

Những thiếu niên này bước những bước chỉnh tề, nhảy múa tiến về phía trước. Những thiếu niên để lộ cơ thể khỏe mạnh dưới ánh mặt trời, mái tóc dài phất phới theo bước chân của những thiếu niên này, hợp với mái tóc đen là đôi mắt đen, mũi ắt to, có chút tuần tú, quả nhiên là rất đẹp mắt.

Âu Dương Vũ lúc này đã nhìn đến ngây người, kiếp trước không phải là nàng chưa từng thấy nam nhân nhảy múa. Nhưng nàng chưa từng gặp những thiếu niên tuần tú chỉnh tề như vậy, một bên bày ra vóc người hoàn mỹ, một bên cuồng dã nhẹ nhàng ở trong nhịp trống, vũ đạo rực rỡ như dương quang lại hòa với huyết tinh chi khí.

Đúng vậy, là tràn đầy huyết tinh. Có thể đây là do người của thế giới này luôn phải phấn đấu vì sinh tồn sao? Bọn họ bước từng bước mạnh mẽ, cường đại mà đặng đặng sát khí.

Những thiếu niên này từ từ nhảy đến trước đài. Đúng lúc này, tiếng trống dừng lại, những thiếu niên này sưu sưu mấy cái, đã xếp thành hàng ngang. Trong nháy mắt đã có hai hàng thiếu niên đứng đó, đứng ở chính giữa hai hàng là một thiếu niên đang tiến lại. Thiếu niên này mày rậm mắt to, trên thắt lưng là hoa văn một con hổ. Bên hông của hắn là một cái trống nhỏ, nhưng mà khác với những thiếu niên khác là, chiếc trống nhỏ bên hông của hắn là màu trắng.

Thiếu niên tiến lên mấy bước, ngẩng đầu chăm chú nhìn Chúc, ánh mắt như si như say, lại vô cùng nồng đậm, ngay cả Âu Dương Vũ cũng có thể cảm giác được sự say mê của hắn.

Chỉ thấy thiếu niên vỗ mạnh lên ngực phải, hắng giọng nói: “Chức xinh đẹp, Á Tổ Chức. Dung mạo cùng thân thể nàng khuynh đảo vô số nam nhân Á Tổ. Ta ở năm năm trước, đối với sự xinh đẹp của nàng ở trên đài cũng chảy nước miếng. Chức, năm nay ta mười sáu tuổi rồi, nàng có thể vào khuya hôm nay, dùng thân thể xinh đẹp của nàng giúp ta vượt qua lễ trưởng thành không?”

Thanh âm thiếu niên rất vang dội, khàn khàn mang theo vẻ từ tính, ánh mắt hắn lại càng như một ngọn lửa, đem toàn thân Chức đốt đến nhũn ra. Trong nháy mắt, khuôn mặt của Chức đỏ bừng.

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt mong nước kia, chúng nhân lập tức biết thiếu niên này đã thành công. Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng hoan hô vang lên không dứt. Âu Dương Vũ không nghĩ tới những nam nhân chẳng những không đổ kị, ngược lại còn hoan hô, không khỏi có chút kỳ quái.

“A, Chức, đây chính thị là một đồng tử kê rồi, vinh hạnh cỡ nào a.”

“Đúng vậy a, Chức thật may mắn, lại có một nam tử cao cường như thế, tốt như thế chờ nàng cùng mình qua lễ trưởng thành.” Trong tiếng nghị luận, Âu Dương Vũ hiểu được lễ trưởng thành này, chính là nghi thức nam nhân thế giới này coi trọng nhất. Chỉ có nam nhân cử hành lễ trưởng thành mới có ý nghĩa hắn đã trưởng thành.

Mặc dù người ở thế giới này với quan hệ lưỡng tính không có nửa phần hạn chế. Bất quá đây là quy định bất thành văn, đó chính là một người đàn ông ở trước công chúng, yêu cầu phái nữ vượt qua lễ trưởng thành cùng mình, vậy nghĩa là nữ tử này chính là nữ nhân đầu tiên của hắn, là một trong những nữ nhân tối trọng yếu trong sinh mệnh.

Dĩ nhiên, điều này cũng không có nghĩa là thiếu niên mười sáu tuổi này là một đồng nam thật. Chẳng qua là hành vi tình dục trước kia của hắn cũng không tính đến mà thôi.

Hai gò má của Chức đỏ bừng, hai mắt mong nước tựa như sắp chảy ra nhìn thiếu niên. Thiếu niên này ngẩng đầu lên, nhìn nàng hạnh phúc. Bỗng nhiên, Chức từ từ tiến về phía trước một bước.

Theo bước đi này của Chức, tất cả mọi người đang náo nhiệt đều an tĩnh lại. Làn an tĩnh này mới chân chính là không còn chút tiếng động nào.

”Thùng thùng

~~ đông đông

~”

Một tiếng trống dài hết sức truyền đến, đột nhiên, Chức động. Nàng ở trước chúng nữ, điên cuồng lắc lắc, nàng một bên lấy tốc độ cực nhanh lắc lắc chiếc eo nhỏ, một bên giang tay cánh tay ra, mũi chân chấm xuống xoay tròn. Nàng xoay càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

Bất kể động tác của nàng nhanh thế nào, tiếng trống kia cũng không dừng lại chút nào, mỗi tiếng đều nặng nề đánh vào lòng mọi người, mỗi cái đều hợp chặt với vũ bước của Chức.

Chức tựa như là gió xoáy, mười chín thiếu nữ vây quanh cũng nhanh chóng xoay tròn. Nàng lúc này, thật tựa như là gió lốc, trong ánh mắt của Âu Dương Vũ, động tác của nàng nhanh đến mức có thể thấy tàn ảnh.

Chức chính là một cao thủ! Nàng có công phu! Trong lòng Âu Dương Vũ kinh hãi: không biết thế giới này còn có bao nhiêu điều ngoài ý muốn đang chờ ta?

Đột nhiên, tiếng trống dừng lại! Vũ bước cũng ngừng lại!

Lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Chức hồng phác phác, trên trán thấm mồ hôi. Trong lúc mọi người chăm chú nhìn, nàng xướng lên một tiếng vui mừng, mở hai cánh tay chạy đến trước sân khấu, tung người nhảy xuống phía dưới. Lúc nàng nhảy xuống, thiếu niên kia tung người nhảy lên, vũng vàng ôm nàng vào trong ngực.

34. Chương 34: Vô Đề

Ôm mỹ nhân trong ngực, thiếu niên kia ngửa đầu “Uông uông ~” huyết sáo. Thanh âm đặc ý vui mừng vang vọng khắp trời đất. Sau đó, thanh niên kia ôm Chức, mang theo đám thiếu niên nghênh ngang rời đi. Đám người tách ra hai bên đường, để cho đám thiếu niên đi qua, cho đến lúc lâu sau trận trận tiếng trống vẫn còn vang đến tai.

Bỗng nhiên lúc đó, Âu Dương Vũ cảm thấy làm như vậy thật ra thì cũng lãng mạn. Đúng, là lãng mạn, không có nhiều dối trá, trực tiếp đem tâm ý vui mừng của mình mở ra ọi người thấy.

Nàng kinh ngạc nhìn, trong lòng tràn đầy ấm áp, mơ hồ, còn có một tia mong muốn. Đúng lúc ấy, nàng cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn mình chăm chăm, quay lại nhìn, vừa đúng lúc bắt được ánh mắt của Na Tư. Na Tư vội vàng làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, quay đầu đi.

Thấy hấn vội vã che giấu vẻ mặt, Âu Dương Vũ hừ lạnh một tiếng trong lòng, cảm thấy cái tên vương tử lớn lên trong vương thất này cũng quá ngây thơ.

Tại thời điểm Âu Dương Vũ đang nghĩ như vậy, Na Tư vội bước đi về hướng nàng. Vừa đi, hấn vừa hít vào thở ra thật sâu. Đi tới trước mặt Âu Dương Vũ, không giải thích gì, hấn kéo tay Âu Dương Vũ vội bước đi về hướng thang lầu. Động tác này của hấn rất đột nhiên, Âu Dương Vũ cả kinh, nàng chuẩn bị giãy giụa nhưng nhìn thấy ánh mắt khẩn trương của Na Tư thì không khỏi buông lỏng.

Mấy thị vệ cùng hảo hữu của Na Tư kinh ngạc nhìn hai người, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Dắt Âu Dương Vũ tới cửa thang lầu, Na Tư nhìn thẳng vào nàng, liên tiếp nuốt nước miếng, hai tay thỉnh thoảng chà xát vào nhau, dĩ nhiên là một bộ dạng tay chân luống cuống.

Thấy bộ dạng ngu ngốc của hấn, tâm tình khẩn trương của Âu Dương Vũ không khỏi nổi lỏng. Nàng cúi đầu, nhẹ giọng hỏi: “Chủ tử, ngài tìm ta sao?”

“Âu Dương” thanh âm của Na Tư rất khàn, cũng có chút loạn, hấn gọi một tiếng liền dừng lại một chút, rồi mới lên tiếng: “Cái kia, Âu Dương, vừa rồi người có thấy chuyện của Chức và thiếu niên kia không?”

Nga?

Âu Dương Vũ ngẩng đầu lên, không giải thích được nhìn Na Tư.

Na Tư nhìn gương mặt sưng vù của nàng, ánh mắt sáng lên, lại mãnh liệt nuốt nước miếng. Đây cũng không phải là động sắc tâm, mà là khẩn trương tới cực điểm.

Hấn liên tiếp nuốt nước miếng, gương mặt tuấn tú đỏ bừng, đến một lúc lâu sau mới bình tĩnh trước ánh mắt Âu Dương Vũ được chút ít: “Người... người đừng sợ, ta... ta biết người là ai.” [Nhện: thế mà ko sợ mới là lạ]

Trời long đất lở!

Âu Dương Vũ hai mắt tròn to, toàn thân cứng đờ, mồ hôi lạnh không ngừng toát ra từ trên lưng. Nàng vẫn hoài nghi Na Tư đã biết thân phận của nàng, nhưng không nghĩ tới hấn lại ngã bài vào lúc này.

Âu Dương Vũ đầu óc chuyển động thật nhanh, tính toán xem chạy trốn thế nào là tốt nhất.

Na Tư lúc này vẫn nắm thật chặt tay của nàng, ánh mắt nóng bỏng nhìn Âu Dương Vũ, vội vàng nói: “Nàng, ta sẽ hảo hảo đối đãi với nàng.” Thấy ánh mắt sáng rõ của Âu Dương Vũ đầy bối rối, Na Tư còn có một ít nửa chưa chắc chắn thì hiện tại đã hoàn toàn khẳng định.”

Lần khẳng định này liền khiến hấn nhếch miệng cười một tiếng, tiếng cười còn mang theo một loại đặc ý: “Nàng đừng sợ, nàng hảo hảo cùng ở bên cạnh ta, ta sẽ đối với nàng rất tốt, sẽ rất rất tốt. So với Tri Thần còn tốt hơn!”

Tri Thần? Đúng rồi, Tri Thần mới là vị hôn thê của hấn, chuyện này Âu Dương Vũ đã biết từ trong phủ của Na Tư rồi. Na Tư vừa nhắc đến Tri Thần, Âu Dương Vũ vốn đang có điểm cảm động liền có chút do dự căng thẳng: không đúng, hấn như vậy, cùng Lương Dạ, cùng Duyên Bình Vương có gì khác biệt? Không đúng, sao ta lại mềm yếu như vậy, chỉ có chút điểm lấy lòng đó đã cảm động?

Âu Dương Vũ vừa nghĩ như vậy, tâm liền lạnh xuống. Na Tư không phát hiện ra biến hóa trên nét mặt nàng, càng thêm nắm chặt tay nàng. Đúng lúc ấy, một thanh âm từ phía sau lưng truyền đến: “Na Tư, người đang làm gì vậy? Chẳng lẽ người có hứng thú đối với nam nhân?”

Hai người đang chăm chú nói chuyện, thanh âm đột ngột này truyền đến liền khiến cả hai người đồng thời cả kinh, đồng thời quay đầu đi.

Ba thanh niên cùng ba thị vệ cùng đứng chung một chỗ, bọn họ thấy hai khuôn mặt kinh hoảng, không khỏi đồng thời ngẩn ngơ. Hảo hữu vừa mới nói nhứ mày lại, đột nhiên cười phá ra nói: “Oa ha ha, thì ra các người thật sự là có quỷ a? Ha ha, mau nói nghe một chút! Nói một chút a!”

Na Tư nhìn thoáng qua Âu Dương Vũ, thấy nàng vẫn im lặng không nhúc nhích, trong lòng không khỏi buông lỏng chút ít. Hắn buông tay Âu Dương Vũ ra, quay đầu về phía đồng bạn quát: “Các người nói gì a!”

Mấy hảo hữu nhìn hắn cười hì hì, bỗng nhiên phía ngoài truyền đến mấy tiếng kinh dị, một hảo hữu thất thanh hét lên: “Di, kỳ lạ, quái nhân kia làm sao lại tiến lên trên đài?”

Quái nhân?

Tất cả mọi người giật mình, không khỏi quay đầu nhìn lại. Vừa quay lại, bảy người cùng biến thành đầu gỗ. Âu Dương Vũ cùng Na Tư thấy vẻ kỳ dị như thế, hai người đồng thời đi ra.

Chỉ thấy trên thạch đài, một hán tử thấp bé vừng vàng ở giữa các thiếu nữ. Hán tử kia mở to đôi mắt đen vô thần, trống rỗng nhìn lên trời. Mà tay phải của hắn vừa mới giơ lên cao, trong ngón tay, Mịch Yêu Linh có hình dạng chuôi trần châu kia dưới ánh mặt trời phát ra nhàn nhạt thất thải quang mang.

Bản thân hán tử này có một loại quỷ dị, khí chất hết sức hắc ám. Hắn cứ như vậy mà ngẩng đầu nhìn trời, tay nâng Mịch Yêu Linh, thật sự là cực kỳ kỳ quái. Dưới đài, mọi người thỉnh thoảng châu đầu ghé tai, trên đài thì chúng thanh niên cũng thì thầm to nhỏ không ngừng.

Chỉ có Âu Dương Vũ là mồ hôi lạnh như nước chảy ra. Trong nháy mắt, mồ hôi từ tóc nàng chảy ra, liền theo mặt nàng đến cằm rồi rơi xuống mặt đất.

Na Tư vẫn chú ý đến nàng, thấy nàng bối rối như thế, trong lòng lại càng vừa đắc ý vừa bất an. Hắn đắc ý vì hiện tại Âu Dương Vũ là tôi tớ của mình, tương đương với là người của mình. Bất an vì sợ mọi người cũng phát hiện nàng là yêu nữ, đến lúc đó mình đoạt nàng thế nào?

Thần bí tôn giả Bình, ngay từ lúc nói chuyện với Na Tư xong liền rời khỏi nơi này. Hiện tại người trên đài cũng chỉ có các quý tộc trẻ tuổi. Bọn họ mong đợi nhìn chuôi Mịch Yêu Linh trên đài, ngay cả nháy mắt một cái cũng không ngừng.

Sau một lúc lâu, hán tử thấp bé kia vẫn cứ là động tác như vậy. Thấy thế, mọi người không khỏi có chút không nhẫn được. Bên cạnh Na Tư là một thanh niên tóc trắng không kìm nén được, hắng giọng kêu lên: “Vị khách nhân thần bí này, người nếu hiện tại lên trên đài, đích thị là có lời gì muốn nói với chúng ta đi?”

Thanh niên vừa nói xong, vốn mọi người đang châu đầu ghé tai đều an tĩnh lại. Từ từ, tiểu hán tử thấp bé kia giật giật, hắn vẫn đang nhìn bầu trời, nhưng đã khàn khàn giọng nói: “Là chính nó muốn tới đây, bởi vì, yêu nữ đang ở trong bọn người!”

35. Chương 35: Vô Đề

Như là một tiếng nổ vang vọng khắp cửu thiên!

Sau một đoạn cực kỳ an tĩnh, mọi người dưới đài lại bắt đầu cuồng nhiệt thảo luận. Trong âm thanh ồn ào náo động, có một người kêu to: “Các người không nên âm ỉ, để thần sư dùng Mịch Yêu Linh triệu hoán yêu nữ xem.”

Có không ít người nghe được những lời này liền an tĩnh lại. Nhưng là càng có nhiều người thêm tràn đầy hưng phấn cuồng nhiệt. Yêu nữ đó! Là yêu nữ trong truyền thuyết ngàn năm! Là yêu nữ chỉ cần người nghiêng mắt nhìn là có thể bị câu dẫn hồn phách! Trong truyền thuyết, yêu nữ kia có làn da non mịn, chạm

vào như là nước, nàng có thể làm cho người quên mất mọi lạc thú của cuộc sống, nhất nhất chỉ muốn một mình nàng.

Mà bây giờ yêu nữ lại đang ở trong chúng ta, đó là kích động cỡ nào a.

Bởi vì quá mức kích động, hưng phấn thái quá, tất cả bọn họ dù biết là phải an tĩnh nhưng cũng không làm được.

Âu Dương Vũ ngay từ khi thấy Mịch Yêu Linh thì trong lòng đã khẩn trương tới cực điểm. Nhưng mà sự tỉnh tới đầu, nàng ngược lại không còn hoảng loạn như vậy nữa. Đảo mắt nhìn về phía Na Tư, hần đang ngậy ngốc nhìn trên đài, trên mặt chớp động lại là kích động, lại là khẩn trương, lại là hưng phấn.

Trong nháy mắt, lòng của nàng vừa động, bàn tay nhỏ bé khẽ nắm lấy bàn tay to của Na Tư.

Cảm thấy sự ấm áp trong tay, Na Tư kinh ngạc xoay đầu lại. Thấy đó là Âu Dương Vũ, trong lòng hần lại khẽ động. Lại thấy cặp mắt sáng rõ tới cực điểm, trong veo như nước đang nhìn mình, hần đột nhiên cảm giác được hào khí vô cùng.

Âu Dương Vũ lôi kéo tay hần cẩn thận, nhẹ nhàng nói: “Na Tư, chúng ta rời khỏi đây thôi.” Nói ra lời này, cặp mắt nàng lại toát ra vẻ thính cầu.

Mặc dù không thấy gương mặt thật của Âu Dương Vũ, nhưng nàng là chủ nhân của đôi mắt kia thì thế nhân khó có thể tưởng tượng được sự mỹ lệ của nàng. Tim của Na Tư không khỏi đập thêm gấp gáp. Hần nhìn Âu Dương Vũ, căn bản không nổi lên được nửa điểm cự tuyệt. Đừng bảo là cự tuyệt, trong lòng Na Tư còn thư sướng thâm nghĩ: nàng nhìn ta, van xin ta như vậy, có phải là đã thừa nhận lời ta lúc này?

Vừa nghĩ như thế, quả thật là hần kích động tới cực điểm. Vội vàng gạt đầu, Na Tư thấp giọng nói: “Tốt, chúng ta lập tức đi.”

“Nha ~”

Một tiếng hú kinh thiên động địa đột nhiên truyền đến! Tiếng hú này vừa dài vừa vang dội, như là một tiếng nổ nặng nề nổ vang bên tai mọi người. Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều an tĩnh.

Âu Dương Vũ vừa mới xoay người, liền sững sờ ngăn người phát hiện ra, mấy vạn ánh mắt dưới đài đang nhìn về phương hướng của mình!

Nàng vừa mới nhấc chân lên, còn chưa kịp hạ chân xuống đã bắt gặp cảnh tượng này. Từ từ quay lại, Âu Dương Vũ mới phát hiện ra rằng hần tử thấp bé kia vẫn đang mở to tròn mắt vô thần, thẳng tắp nhìn chằm chằm về thạch ốc của mình.

Trong vạn tiếng người ồn ào, hần bỗng nhiên quát lớn một tiếng như lôi điện. Sau khi quát lên liền không nhúc nhích, mắt hần vẫn thẳng tắp ngó chừng Âu Dương Vũ ở trên thạch lâu. Mọi người cực kỳ ngạc nhiên, cả đám đều theo ánh mắt của hần, nhìn hướng thạch lâu một chút, lại nhìn tiểu hần tử thấp bé quý dị kia.

Dưới sự chú ý của mọi người, sự mờ ám của mỗi người trong thạch lâu đều tập trung sự chú ý của mọi người. Âu Dương Vũ không dám nhúc nhích gì, nàng cúi đầu, co mình lại núp ở sau lưng Na Tư, ngăn trở ánh mắt của mọi người.

Tất cả mọi người trên thạch lâu đều hiện rõ trong tầm mắt mọi người ở dưới, rõ ràng đều là nam nhân cả. Hần tử thấp bé này đang giở trò quỷ gì?

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người trong lòng thâm suy tư. Hần tử thấp bé kia hai mắt vô thần, cũng không nhúc nhích nhìn chằm chằm phương hướng của Âu Dương Vũ khiến mồ hôi lạnh của nàng chảy ròng ròng, nhưng nàng vẫn hết sức trầm mặc.

Dần dần, mọi người có chút không nhịn được. Bọn họ vốn là vì ngắm mỹ nhân mà đến, tiểu hần tử thấp bé nói là Mịch Yêu Linh đã nắm bắt được yêu nữ, bây giờ cũng không rõ là thật hay giả nữa. Hần bây giờ đứng trên đài biểu diễn của mỹ nhân vẫn cố ra vẻ huyền bí, vừa rồi lại không biết là diễn trò gì, tất cả bắt đầu cảm tức.

Người của thế giới này vốn là không có kiên nhẫn, bây giờ lại bị lâm vào trầm mê khó hiểu. Bọn họ bắt đầu liên thống khoái phát tiết ra ngoài: “Uy, tên thấp mù, người rút cuộc là đang đùa giỡn cái gì?”

“Đúng vậy, đúng vậy a, người là đang đùa giỡn chúng ta sao?”

“Này, nhìn bộ dạng của hần, có chỗ nào giống cao nhân? Trong tay rõ ràng là dây chuyền, lại gọi là cái gì chuông, sợ đúng là đang đùa giỡn chúng ta.”

“Đúng, chính là đùa giỡn chúng ta. Ông nội người, tên lùn hồn trưởng này quá vô vị.”

“Lăn xuống đi, người nhanh nhanh lăn xuống cho lão tử.”

Trong tiếng ồn ào, cũng không biết là người nào mở miệng đầu tiên. Nhất thời, hai đại hán vạm vỡ nhảy lên thạch đài, dùng hai nắm tay lớn cỡ miệng chén vung lên đánh bay tiểu hán tử xuống đài. Quyền kia còn chưa đến, chúng nữ trên đài liền thất chí tai cười huyền ảo. Nhưng nguyên lai mấy hán tử vừa xông lên đài lại hướng về những mỹ nhân này động thủ động cước.

Cơ hồ trong nháy mắt, cả quảng trường trở nên phi thường náo nhiệt. Âu Dương Vũ thấy tình hình phía dưới đối với mình có lợi, không nói hai lời vội vàng đi xuống dưới. Nàng lúc bắt đầu luôn bận tâm cái này bận tâm cái kia, bây giờ có tình trạng này thật đúng là không thể tốt hơn, vì vậy liền một lòng dời đi.

Nàng vội vàng đi nhưng không có chào hỏi với Na Tư. Na Tư nhìn thoáng qua náo nhiệt trên đài, quay đầu lại đã không thấy thân ảnh của Âu Dương Vũ. Hần ngây ngốc, ánh mắt nhìn khắp phòng, bỗng nhiên trầm nghĩ: không đúng, nàng mặc dù lấy lòng ta, nhưng không có nghĩa là nàng đặt quan hệ với ta a.

Vừa nghĩ như thế, hần lập tức quát lên: “Chúng ta đi.” Dứt lời, hần liền mang theo mấy người hầu vội vàng đi xuống phía dưới. Thấy hần rời đi, vài hảo hữu của hần không khỏi vội vàng kêu lên: “Na Tư, làm sao vậy?”

“Na Tư, đang rất náo nhiệt, người chạy xuống làm gì?” Chúng thanh niên vừa la vừa đi về hướng hần.

Khuôn mặt của Na Tư đỏ bừng, ngay lúc này, hần bỗng nhiên có một loại thống khổ do bị Âu Dương Vũ lừa gạt. Cẩn rằng thật chặt, Na Tư cũng không để ý đến các bằng hữu đang kêu to, liền mang theo bọn thị về lao xuống thạch đài.

Đến khi hần vọt tới trên đài trong quảng trường, nhưng nào thấy được thân ảnh của Âu Dương Vũ ở nơi nào?

Mặt Na Tư tái đi, hần lo lắng nhìn xung quanh, oán hận trầm nghĩ: “Âu Dương, người nhanh xuất hiện một chút. Nếu người lập tức đi ra, ta liền tha thứ cho người.”

Hai thị vệ của hần cùng với mấy thị vệ của các hảo hữu cũng được hần phái đi tìm Âu Dương Vũ. Mười mấy phân chung (phút) sau, mọi người tập chung ở một chỗ, nhưng vẫn không có tìm được Âu Dương Vũ, Na Tư đột nhiên cực kỳ tức giận!

Hần cẩn rằng thật chặt, loáng một cái thân hình liền chạy về hướng thạch đài trong quảng trường. Lúc này, trên thạch đài phi thường náo nhiệt, một đám nam nhân đang ôm ấp chúng mỹ nhân trên đài, tay chân đang sờ soạng lung tung. Cả hai đại hán vạm vỡ đã đánh tiểu hán tử thấp bé hai quyền kia cũng gia nhập vào đội ngũ đùa giỡn mỹ nhân.

Trong mọi người, tiểu hán tử thấp bé kia vẫn co chặt thành một đoàn, ôm đầu gối chồm hồm trên mặt đất, trong tay vẫn giữ Mịch Yêu Linh.

36. Chương 36: Sự Phẫn Nộ Của Na Tư

Gương mặt tuần tú đỏ bừng, hai mắt cơ hồ toát ra một ngọn lửa, Na Tư tung người nhảy lên thạch đài. Hần phất tay một cái, lớn tiếng quát lên: “Cút ngay, cút ngay cho ta!” Vừa nói, hần vừa đưa nội lực lên bàn tay đánh ra một chưởng, một trận gió lớn hung hăng đập vào mấy người đại hán. Trong nháy mắt, hần đã vọt tới trước mặt hán tử thấp bé.

Vươn tay chế trụ cổ áo hán tử thấp bé, Na Tư đoạt lấy Mịch Yêu Linh trong tay hần. Hán tử thấp bé này không biết công phu thì sao là đối thủ của hần được? Trong nháy mắt, Na Tư đã đoạt được Mịch Yêu Linh về tay.

Xôn xao một tiếng, hần giơ cao tay phải lên, chuỗi Mịch Yêu Linh kia lóe lên ánh sáng trắng trên không!

Na Tư quét mắt nhìn mọi người, lạnh như băng quát lên: “Âu Dương, người có đi ra không?”

Lời nói của hần vô cùng kỳ quái, nhưng Na Tư dù sao cũng là vương tử của Á Tổ quốc, hơn nữa còn là vương tử được sủng ái. Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người ngơ ngác nhìn hần, cùng chậm chậm ngưng ồn ào náo động.

Từ lúc không thấy Âu Dương Vũ đến khi Na Tư nhảy lên thạch đài, tổng cộng còn chưa tới một khắc. Quảng trường lớn như vậy, đông như vậy, Na Tư nghĩ rằng nàng còn chưa chạy ra được.

Hiện tại hần đem Mịch Yêu Linh giơ lên cao như vậy, hai mắt lạnh lùng quét qua đám đông một lần, chỉ hi vọng tiểu tử khuôn mặt sưng vù, hai mắt lại như nước kia có thể vội vàng xuất hiện.

Na Tư đối với Âu Dương Vũ lúc này đã giận tới cực điểm. Hơn nữa, hần càng nghĩ càng phiền muộn, càng nghĩ càng giận. Ngây ngốc vài phần chung, thấy Âu Dương Vũ còn không xuất hiện, hai mắt của Na Tư từ từ đỏ lên.

Thanh âm trầm xuống, sắc mặt lạnh lùng, Na Tư khàn giọng quát lên: “Âu Dương! Người cho rằng như vậy là có thể trốn được sao? Người phải nghĩ đến hậu quả đấy!”

Dứt lời, hần đề cao thanh âm quát lên: “Ta đếm tới năm, người nếu không ra, ta sẽ rung chuông lên.”

Những lời này nói ra, lập tức khiến mọi người minh bạch. Mọi người vội vàng kêu lên: “Hần nói là muốn rung Mịch Yêu Linh!”

“Trời ạ, không phải là tam vương tử điện hạ của chúng ta phát hiện ra yêu nữ đó chứ?”

“Đúng đúng, hần là như vậy, kẻ gọi là Âu Dương kia chính là yêu nữ, nhất định thế!”

Đám người dần dần sôi trào lên. Lúc này, ánh mắt của mọi người đã tràn đầy lửa nóng, không ai chớp mắt một cái, tất cả đều chăm chú nhìn Na Tư. Trong lúc mọi người đang ồn ào náo nhiệt, Na Tư ngược lại tỉnh táo thêm chút ít. Hần nhìn ánh mắt mong đợi mà cuồng nhiệt của mọi người, bỗng nhiên xuất hiện bất an chưa từng có: nơi này người có quyền nhiều như vậy, ta hiện tại mà sử dụng Mịch Yêu Linh để thân phận của Âu Dương bị vạch trần thì có bị người khác chiếm tiện nghi không?

Đảo mắt, trong đầu hần lại hiện lên đôi mắt mong nước của Âu Dương Vũ, lại không tự chủ được xuất hiện ngạo khí, nhất thời một cảm giác xuất hiện: chỉ sợ khi chuông đã vang lên, Âu Dương cũng không bao giờ còn ôn hòa với mình như trước nữa.

Trong cảm giác hối hận như từng đợt sóng ủa về, Na Tư cắn răng nói: cho dù nàng có hận ta thì thế nào? Nếu như nàng thật sự đã rời đi, rõ ràng là nàng đã hí lộng ta, như vậy ta làm thế thì có gì?

Cắn chặt răng, Na Tư càng lúc càng hỗn loạn, mọi người vội vàng xôn xao thúc giục: “Mau rung chuông a, điện hạ, người mau mau rung a.” “Uy, lẽ mà cái gì, còn không mau mau sử dụng Mịch Yêu Linh đi thì cái kia Âu Dương cũng chạy trốn xa.”

Quần chúng đều rơi vào sự kích động, bỗng nhiên một âm thanh khàn khàn truyền đến bên tai: “Người muốn rung sao?”

Na Tư quay đầu lại, người vừa lên tiếng là hán tử thấp bé kia. Khuôn mặt hần bị mọi người đánh sưng vù, lúc này một đôi mắt vô thần, đen nhánh đang nhìn Na Tư.

“Người muốn rung sao?”

Na Tư cắn răng, thấp giọng trả lời: “Ta muốn rung!”

Hán tử thấp bé gật đầu nói: “Cũng tốt. Phúc duyên của người so với ta thì nhiều hơn một chút, hần là có rung thì cũng không sao. Vật này người hảo hảo thu lấy, ta đi.”

Dứt lời, hần liền đi từ từ đến bên cạnh thạch đài nhảy xuống. Na Tư ngơ ngác nhìn thân ảnh đang rời xa, ngây ngốc một lúc, trong lòng thầm nghĩ: người này nói chuyện không rõ ràng, bất quá hiện tại ta cũng không có thời gian nghĩ cái này.

Hắn nhanh chóng xoay đầu lại, hai mắt nhìn về đám đông, dùng nội lực quát lên: “Âu Dương ~”

Một tiếng quát lên, nhất thời vang vọng khắp trời đất, vô số tiếng gọi Âu Dương vang lên mọi nơi. Na Tư giờ Mịch Yêu Linh lên cao, tay phải nhẹ nhàng rung lên.

”Linh linh linh

~”

Một trận tiếng chuông du dương dễ nghe, rất nhỏ khuếch tán ra, lẫn vào trong tiếng người nói chuyện cơ hồ không nghe được. Mọi người lúc này vội vàng ngo nghiêng bốn phía, cũng như Na Tư, tìm kiếm xem ai có cử chỉ không đúng trong đám người.

“Linh ~ linh linh ~”

Tiếng chuông lại nhẹ nhàng lan truyền, Na Tư tìm kiếm Âu Dương Vũ trong đám người, càng ngày càng thất vọng. Hắn lại mãnh liệt rung lên mấy cái, chợt nhớ tới một chuyện, vội vàng quay lại nhìn về phía sau mình.

Phía sau hắn, trừ cái thạch ốc mới đi xuống, phía sau đều là chi chít nhà của dân chúng. Na Tư bỗng nhiên thầm nghĩ: ta thật là khờ a, Âu Dương nhất định sẽ chạy về hướng này a. Chỉ có nơi này mới có lợi cho nàng ẩn thân.

Thấy Na Tư quay người lại, mấy người thông minh trong đám người lập tức hiểu ra, cho nên lập tức vọt tới phía sau. Bọn họ vừa chạy, vừa mang theo những ngọn đuốc lớn, một lát công phu sau cả đám đã như một dòng nước, dừng mãnh lao về hướng phía sau.

Theo đoàn người điên cuồng lao tới ngày càng nhiều, Na Tư đối với tràng diện này đã hoàn toàn mất đi sự khống chế. Trên thực tế, từ lúc hắn rung Mịch Yêu Linh mà Âu Dương không có xuất hiện, kết cục này đã hoàn toàn định, chỉ có thể để tiện nghi cho người khác.

Những người này thân thủ đều bất phàm, liền nhảy lên một gian thạch ốc, hoặc vọt vào phủ đệ người khác tìm kiếm. Trong nháy mắt, tiếng quát mắng cùng âm thanh rên rỉ đau đớn vang lên khắp nơi.

Dòng người tựa như kiến từ phía sau không ngừng trào vào khu dân cư. Bỗng nhiên trong lúc đó, Na Tư dừng tay không rung chuông, hắn nhìn dòng người chi chít, không khỏi thầm nghĩ: nếu là Mịch Yêu Linh này không có thần kỳ như thế, Âu Dương kia khẳng định đã trốn rồi.

Âu Dương Vũ thấy Na Tư chuyên chú nhìn trên đài, không có bất cứ người nào chú ý tới mình, đột nhiên cảm giác được thời cơ này khó có được. Nàng triển khai thân pháp, liều mạng chạy xuống lầu dưới. Chạy xuống dưới, tự nhiên nàng sẽ không chọn chạy về quảng trường có mấy vạn người. Nghĩ sơ qua, nàng nhảy về khu dân cư phía sau.

Nơi này, nhà nhà nối tiếp nhau, Âu Dương Vũ cước bộ như bay, triển khai toàn bộ công phu mà mình biết, hết tốc lực đào tẩu. Thời điểm Na Tư rung Mịch Yêu Linh đầu tiên, nàng đã cách đó hơn ngàn thước rồi.

Dưới ban ngày ban mặt mà nàng hết lực chạy trốn, đúng là kinh hãi thể tục. Nhưng lúc này đại đa số mọi người đều tụ tập trên quảng trường. Còn dư lại một ít phụ nữ và trẻ em gặp nàng thì chỉ thấy tàn ảnh do thân pháp xẹt qua, mọi người cứ vậy mà cho rằng mình hoa mắt, xuất hiện ảo giác.

Không có kinh hãi cũng không có nguy hiểm nào mà chạy được hơn một nghìn bước, phía trước bỗng xuất hiện những kiến trúc thạch ốc cao lớn. Âu Dương Vũ vừa nhìn đã biết đây là nơi tụ tập của người quyền phú. Cước bộ của nàng bỗng chững lại, đây là lúc Na Tư đã rung lên Mịch Yêu Linh, dẫn tới nàng cảm thấy một trận co rút đau đớn!

37. Chương 37: Vô Đề

Mịch Yêu Linh có thể làm tăng tốc trái tim, cũng có thể tiến thêm một bước khống chế hành vi của mình. Cái này Âu Dương Vũ đã biết, cũng đã từng ăn đau khổ qua.

Tại lần thứ nhất tiếng chuông truyền đến, nàng cảm giác được trái tim của mình trở nên căng thẳng, tiếp theo, một cảm giác hít thở không thông cùng đau đớn dâng lên. Cảm giác này vô cùng mãnh liệt, vô cùng hung mãnh, Âu Dương Vũ liền ngã trên mặt đất, thân thể co rút lại.

Sắc mặt nàng tái nhợt, mồ hôi tuôn ra như mưa. Hàm răng cắn thật chặt, chưa bao giờ cắn chặt như thế, toàn bộ lực chú ý còn lại của mình chỉ để cắn răng thật chặt.

Bởi vì nàng sợ chính mình không cẩn thận sẽ cắn đứt đầu lưỡi.

Tiếng chuông vang lên lần hai, nàng lăn trên mặt đất hai vòng, rồi bỗng nhiên dừng lại!

Tiếng chuông đột nhiên dừng lại, Âu Dương Vũ cũng lập tức tỉnh táo. Không còn đủ sức để đứng dậy, nàng lăn ngay một vòng, lợi dụng khoảnh khắc này nhanh chóng trốn vào một ngõ hẻm cách đó trăm bước chân.

Hiện tại nàng cần tìm một chỗ an toàn để giấu mình đi.

Mới lần được năm sáu chục thước, mắt thấy ngõ hẻm kia đã ở trước mắt thì “linh linh~~” tiếng chuông lại vang lên!

Lần này tiếng chuông so sánh với lúc bắt đầu thì dồn dập hơn nhiều, vừa dồn dập vừa kịch liệt. Theo tiếng chuông truyền đến, Âu Dương Vũ mới lần đi được nửa đường lại lần nữa co rút vào.

Nàng lăn lộn, cũng không tìm được tiếng rên rỉ từ trong kẽ răng truyền qua. Lông mày nhíu chặt lại thành một đoàn, mồ hôi tuôn ra như rửa đã thấm ướt một tảng lớn trên mặt đất.

Theo tiếng chuông ngày càng dồn dập, tim nàng đập càng lúc càng nhanh. Đúng lúc tim đập loạn không còn khống chế được nữa, đột nhiên Âu Dương Vũ tung mình lên, đứng thẳng tắp ngay tại chỗ.

Lúc này, vẻ đau đớn đến mức không muốn sống nữa đã biến mất, ngũ quan vạn vạo đã trở lại bình thường. Chẳng qua là đôi mắt sáng ngời kia do quá đau đớn đã biến thành chết lặng.

“Linh~~” theo tiếng chuông thật dài truyền đến, Âu Dương Vũ đang ngây người như phỗng bỗng từ từ đi về phía trước. Mặt nàng không chút thay đổi, hai mắt vô thần nhìn thẳng phía trước. Tay chân tuy rằng đang di động nhưng lại cứng ngắc vô cùng, chẳng qua là vô ý thức đi về hướng tiếng chuông truyền đến.

Đúng lúc cả người Âu Dương Vũ phảng phất như bị lạc mất thần trí, chỉ biết đi về phía trước, bỗng nhiên phía trước truyền đến từng đợt ồn ào náo động. Âm thanh ồn ào náo động càng ngày càng gần, càng ngày càng nhiều, cũng chính là của những người ở trên quảng trường kia đang nhảy vào nhà dân náo lên động tĩnh này. Theo âm thanh ồn ào náo động, tiếng quát mắng, tiếng đùa giỡn ngày càng vang, dần dần, không ngừng có những tiếng bước chân nhanh chóng chạy về hướng Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ vẫn đang đi thẳng, những người đó thì không ngừng lao tới... Đúng lúc này, bỗng nhiên tiếng chuông dừng lại!

Tiếng chuông vừa dừng lại, cả người Âu Dương Vũ ngẩn ngơ, một phen chung sau hai mắt mới từ từ ở trạng thái cứng ngắc biến thành linh hoạt. Nàng sững sờ nhìn thoảng về phía trước đang truyền đến những âm thanh ồn ào náo động, phía sau lại lần nữa đổ mồ hôi lạnh ròng ròng.

Nhanh chóng xoay người lại, Âu Dương Vũ tựa như bay hướng về ngõ hẻm kia lao tới. Lần này cũng kỳ quái, cho đến khi nàng lướt vào trong ngõ vẫn không nghe thấy tiếng chuông lại vang lên.

Vừa vào trong ngõ, khuôn mặt Âu Dương Vũ hiện lên vẻ thất vọng. Con ngõ này cũng không phải là nơi của một chút dân nghèo hoặc khát cái ở, trái lại bên trong lại rất sạch sẽ, tường rào chạy dọc theo đường trong ngõ, hai bên đường là hai phiến đại môn. Rất hiển nhiên, hai bên đường trong ngõ hẻm này là hai căn đại phủ.

Âu Dương Vũ ngẩn ngơ, cắn răng, mũi chân điểm một cái, lướt đến tường rào bên trái. Trong nháy mắt, nàng đã tiến vào trong một hoa viên rất lớn.

Trong hoa viên cây cối sum xuê, những gốc thụ mộc đầy ở mọi nơi, năm mươi bước trước thì những gốc cây nhỏ cũng kết thật dày. Âu Dương Vũ vừa tiến vào, trong lòng vui mừng nghĩ: chỗ này cây cối sum xuê như thế, có lẽ ta có thể trốn tại đây một lúc.

Nàng nhanh chóng tiến về một gốc long thụ cao chừng mười thước, đem mình giấu kín trong tán lá rồi vịn chặt nhánh cây, chỉ chờ tiếng chuông kia lại vang lên. Nhưng chờ thật lâu, vậy nhưng vẫn không nghe được tiếng chuông lại truyền đến. Âu Dương Vũ không khỏi cực kỳ buồn bực, nàng thầm suy nghĩ: làm sao lại không vang nữa? Chẳng lẽ thay đổi chủ ý rồi?

Nàng không biết hiện tại Na Tư đang rất khó xử. Hắn ngơ ngác đứng ở trên thạch đài, nhìn hơn vạn người biến mất ở khu dân cư. Hắn biết, nếu như mình lại tiếp tục rung chuông nữa thì sẽ chỉ để Âu Dương Vũ cho người khác chiếm tiện nghi. Mà hiện tại Mịch Yêu Linh ở trong tay mình, chính mình cũng có thuộc hạ thì sao phải xuất lực vì người khác đây?

Hắn bây giờ dần dần từ trạng thái cuồng loạn đầy hận ý khi bị lừa gạt chuyển sang thanh tỉnh lại, hắn lập tức hối hận: sự tồn tại của Âu Dương vốn chỉ có ta biết, ta hoàn toàn có thể đoạt được Mịch Yêu Linh rồi vô thanh vô thức khống chế nàng. Tại sao ta lại có thể vọng động như vậy? Bây giờ thì tốt rồi, chuyện này huyền ảo lớn như vậy, tất cả mọi người đều biết sự tồn tại của Âu Dương, ta còn thể nào có thể tự mình hưởng?

Hắn mới ra đời đã tôn quý, tự mình là siêu phàm, xưa nay vẫn luôn là một bộ dáng ôn hòa, nhưng nội tâm của hắn vẫn cảm giác mình là giỏi nhất. Yêu nữ cuối cùng cũng trong tay mình là chuyện hiển nhiên. Chính vì hắn tự mình quá cao nên khi Âu Dương Vũ đối với hắn đầu tiên là lấy lòng, sau đó nhân cơ hội thì chuồn êm mất, phản ứng đầu tiên chính là nổi giận.

Đứng ở trên đài, Na Tư âm thầm cắn răng, càng nghĩ càng hối hận! Hắn suy nghĩ một chút, liền thu Mịch Yêu Linh lại vào trong ngực, xoay người nhảy xuống, không để ý tới hảo hữu đang kêu gọi mà đi thật nhanh về phủ đệ của mình.

Âu Dương Vũ vẫn đang trốn trong tán lá của gốc long thụ, nàng không biết Na Tư đã không còn sử dụng Mịch Yêu Linh nữa. Đợi chừng nửa giờ sau, nàng mới thầm nghĩ: ta hẳn là đã an toàn.

Nghĩ tới đây, nàng nhảy xuống, từ từ đi vào trong hoa viên thử thăm dò.

Đi được vài chục bước, nàng phát hiện phía trước xuất hiện một ngôi nhà gỗ nho nhỏ. Phía trước căn nhà có một mảnh đất trồng rau, còn có một giếng nước nho nhỏ. Trong lòng Âu Dương Vũ vui mừng, nàng nghe ngóng một lúc, biết trong nhà gỗ không có ai liền chạy đến bên giếng nước, múc một ít nước rồi tỉ mỉ thay đổi dung mạo của mình.

Nàng không rõ lắm sự tức giận của Na Tư, cũng không biết vừa rồi người dùng Mịch Yêu Linh chính là Na Tư. Bất quá nàng biết, diện mạo của mình đã bại lộ, mà Na Tư tương giao cùng mình cũng không lâu, không phải là có thể nhìn dáng dấp mà tìm được người. Chính mình muốn bình an thì phải thay đổi hình tượng mới được.

Đối với việc hóa trang thì nàng hết sức tinh thông, không đến mười phân chung, một thiếu niên văn tú, gầy yếu với làn da tái nhợt hiện ra tại bên giếng nước. Lần này, nàng không dùng nhiều thứ nước sơn khiến khuôn mặt sưng lên, vì thế có thể làm cho người ta nhìn rõ ngũ quan nàng. Âu Dương Vũ quan sát thấy thiếu niên nơi này lớn lên cũng rất tuấn tú, nàng ở bộ dáng này thì so với thiếu niên khác cũng không khác biệt lắm.

Nhìn xuống giếng nước, đôi mắt đen nhánh sáng rõ nổi bật rõ ràng, Âu Dương Vũ thở dài trong lòng, suy nghĩ: ta nhiều nhất cũng chỉ thay đổi được ngoại hình, nhưng ánh mắt này thì không thể gạt được người hữu tâm.

Đúng lúc ấy, một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên từ phía trước.

38. Chương 38: Vô Đề

Tiếng bước chân chính tề nhẹ nhàng mà chậm chạp, một trước một sau, là tiếng bước chân của hai nữ tử. Âu Dương Vũ suy nghĩ một chút, vẫn đứng bên cạnh giếng không nhúc nhích.

Một lát sau, một tiếng kinh hô trầm trầm và bối rối truyền đến. Âu Dương Vũ vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt của hai nữ nhân. Đi ở trước là một trung niên phụ nhân chừng ba mươi tuổi, toàn thân dùng

vải rách che kín. Đi theo sau đó là một cô bé khoảng mười hai mười ba tuổi có vóc người gầy yếu, da vàng xỉn, đôi mắt vừa đen vừa to. Tiếng kinh hô vừa rồi chính là của cô bé thốt lên.

Lúc này, cô bé đang gắt gao che miệng, mở to mắt nhìn Âu Dương Vũ. Cô bé vốn đang kinh hoàng, bất gặp gương mặt tuần tú tái nhợt của Âu Dương Vũ, còn có mái tóc dài kia, vẻ kinh hoàng dần biến mất.

Bộ dạng hiện tại của Âu Dương Vũ nhìn trông rất vô hại. Hai nữ nhân cùng nàng đôi mắt to trừng đôi mắt ti hí nhìn nhau, liền hoàn toàn buông xuống tâm phòng bị. Thấy hai người tiến lên, Âu Dương Vũ vội vàng vỗ tay phải lên ngực, giọng thấp mà thanh thúy nói: “Thật xin lỗi, ta thật sự là quá khát nên mới uống nước.”

Nữ nhân trung niên bước nhanh lại gần, cách Âu Dương Vũ chỉ có năm thước mới dừng lại. Nữ nhân trung niên nhìn Âu Dương Vũ từ trên xuống dưới, thấy nàng mặc một bộ quần áo mặc dù tinh xảo nhưng lại ố bẩn không chịu nổi, hơn nữa trang phục nhàu nát vô cùng chật vật.

Nhìn thấy gương mặt tuần tú của Âu Dương Vũ đầy vẻ bất lực, nữ nhân kia không khỏi mềm lòng, thấp giọng nói: “Thiếu niên, người nhất định là hài tử của một gia đình tốt. Có phải là đói bụng hay không, ta chuẩn bị cho người chút gì ăn được để người về nhà.”

Thanh âm của người này trầm thấp lại lộ ra một chút mệt mỏi, nhưng lại có một loại ám áp không nói ra lời. Âu Dương Vũ từ lúc đi tới thế giới này vẫn luôn thấp thỏm lo âu như chim sợ nã, nào có nhận được sự dịu dàng nào như thế, đôi mắt không khỏi đỏ lên.

Ánh mắt nhanh chóng đỏ lên, nhưng nàng nhanh chóng cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói: “Có phải là ta đã quấy rầy đại thẩm không?”

“Sẽ không, hài tử, vào đi.” Giọng nói của nữ nhân trung niên ôn nhu trả lời, Âu Dương Vũ khẽ dạ. Nàng vừa ngẩng đầu lên thì bỗng bắt được cô bé kia vẫn đang tò mò nhìn mình không dứt.

Cô bé thật sự quá gầy, càng nổi bật lên đôi mắt lớn. Tiểu cô nương này bây giờ đang tò mò đánh giá Âu Dương Vũ, vừa muốn tiếp cận nhưng lại sợ hãi điều gì đó liền lùi lại mấy bước.

Thạch ốc rất đơn sơ, chỉ có một gian phòng, đối diện đại môn là một chiếc bếp lớn, trong góc là một chiếc giường đá, trên giường là cỏ cùng da thú rách nát làm thành chăn.

Ngay cả cái ghế cũng không có, Âu Dương Vũ không thể làm gì khác hơn là cùng tiểu cô nương kia đứng ở cửa. Quay đầu lại thấy nữ nhân trung niên kia lấy ra một ít gạo còn lẫn lộn rất nhiều trấu, cùng một chút rau quả không biết tên chuẩn bị nấu cơm, Âu Dương Vũ cảm thấy đau xót trong lòng.

Lúc này, nàng đã không có tâm tư đi để ý tới tiểu cô nương vẫn đang quan sát mà không dám lại gần nàng nữa, nàng đang đắm chìm trong những suy nghĩ lung tung.

Ta có rất nhiều kiến thức mà thế giới này không có. Nhưng ta phải thông qua biện pháp gì để mình có thể vừa kín đáo mà vừa có thể sử dụng những kiến thức này?

Lắc đầu, nàng bỗng nhiên cảm giác được, người của thế giới này hầu hết đều cố chấp mà tự tin, lúc trước nếu không khiến Na Tư hoài nghi thì có lẽ đã mượn được lực lượng của hắn để tìm được một biện pháp sống yên phận rồi. Nhưng hiện tại thì cách này không thể làm được.

Từ lúc nàng xuyên qua đến đây vậy mà đã tầm một tháng rồi! Nhưng trong một tháng này nàng như bị lạc bước trong một bãi chớ sỏi, cả ngày đều hoảng sợ không chịu nổi. Đây cũng không phải là biện pháp a.

Không được, không thể cứ thế như vậy được.

“Thiếu niên, ăn chút gì chứ.” Nữ nhân trung niên bưng tới một chiếc bát đá chứa đồ gì đó đen sì, Âu Dương Vũ vội vàng đưa hai tay ra đón lấy. Vừa ngửi, một mùi cỏ dại nồng hậu xông lên, Âu Dương Vũ không quen hương vị này, có chút ăn không trôi.

Nàng vừa quay đầu nhìn lại, thấy nữ nhân trung niên kia đang đi tới vườn rau làm việc. Nội tâm nàng vừa động, nhớ tới phủ đệ vừa rồi, hẳn là một căn hộ của một người quyền quý nào a.

“A mỗ [1], nơi này là chỗ ở của vị đại qua nào a?”

[1] mỗ: bảo mẫu, vú em, nữ mẫu, tiếng em rể/đàn bà gọi chị dâu.

Nữ nhân trung niên cẩn thận nhỏ bỏ cỏ dại ở vườn rau, đáp lại: “Là của Nhị vương tử.”

Nhị vương tử? Nhớ tới Na Tư là Tam vương tử, nói như vậy thì nơi này là nhà của ca ca hử?

Âu Dương Vũ gian nan nuốt một ngụm đồ ăn xuống, cố nén cảm giác muốn nôn mửa, nói: “A mỗ, ta là từ thành Duyên Bình tới đây, cha mẹ của ta đã sớm không còn.”

“Hài tử đáng thương.”

“A mỗ, Nhị vương tử là người tốt sao? Cũng không biết nơi này có cần người làm công không?”

Nữ nhân trung niên thấp giọng nói: “Tốt, Nhị vương tử là một người tốt hiếm thấy. Oa nhi, người mới tới Á Tổ quốc, không biết tình huống của nơi này. Bệ hạ có năm nhi tử, Nhị vương tử là người thiện lương nhất trong đó, hửn nha, chính là quá thiện lương nên luôn bị bệ hạ trách mắng. Người nghèo giống như mẹ con chúng ta cũng là được hửn thương xót mà giúp đỡ. Phụ nữ ở trong vương phủ thì phụ trách việc giặt quần áo, chuẩn bị một chút món ăn đơn giản, cuối cùng cũng có thể nuôi dạy A Niếp thành người a.”

Vương tử thiện lương nhất? Cũng bởi vì thiện lương nên bị trách mắng? Nói như vậy, Nhị vương tử này ở thế giới này cũng là ngoại tộc rồi. Chẳng qua là không biết, Nhị vương tử này bản tính là thiện lương thật sự hay là bày ra bộ mặt này?

“A mỗ, ta lúc trước nghe được Tam vương tử điện hạ là nhi tử được bệ hạ yêu thích nhất. Nhị vương tử điện hạ cùng đệ đệ người hửn là quan hệ tốt lắm?”

Nữ nhân trung niên thấy Âu Dương Vũ đã lâu mà vẫn không ăn đồ ăn trong chén, cho là nàng bị ghen, liền đi tới trong phòng rót cho nàng một chén nước giềng, nói: “Nghe nói cũng không tốt. Bất quá ta cũng không rõ ràng lắm. Hài tử a, người hiện tại là một người rủi ro, nhìn dáng vẻ của người hửn là đã từng được nuôi dạy rất tốt. Ta sẽ giúp người đi hỏi thăm một chút xem trong vương phủ có cần người hay không, nếu người vào được phủ của Nhị vương phủ thì cũng coi như là một tin tốt rồi.”

Âu Dương Vũ gạt đầu, nhận lấy chén nước rồi uống một hơi cạn sạch. Quay đầu lại thấy cô bé đang nhìn chén đồ ăn của mình nuốt nước miếng, nàng vội vàng thừa dịp nữ nhân trung niên không chú ý liền cầm chén đưa cho cô bé.

Hướng cô bé làm một cái mặt quỷ, Âu Dương Vũ thấp giọng hỏi: “Muội, cùng ca chơi một trò chơi nhé. Người lạng lẹ ăn chén cơm này không để cho a mỗ của người phát hiện, người có thể làm được hay không?”

Cô bé trừng to mắt nhìn Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ chép miệng, cố ý nói: “A, ta biết người không dám.”

Hừ một tiếng, cô bé đoạt lấy cái chén trong tay Âu Dương Vũ, quay lưng lại thật nhanh, bắt đầu ăn từng ngụm lớn.

Chỉ hai ba ngụm, trong chén đã sạch sẽ. Âu Dương Vũ hướng nàng làm một cái thủ thế khen ngợi, vội vàng cầm chén đi vào trong nhà. Vừa mới đặt chân bỗng nhiên nghe được từ phía đối diện truyền đến một trận tiếng bước chân. Tiếng bước chân kia hùng hậu mà có lực, hiển nhiên là tiếng bước chân của nam nhân. Âu Dương Vũ bật dậy ngay lập tức, nữ nhân trung niên nói: “Là Nhị vương tử mang khách nhân tới hoa viên du ngoạn.”

Nghe vậy, hai mắt Âu Dương Vũ sáng ngời.

P/S: tạm nghỉ tết một thời gian :haha:

39. Chương 39: Nhị Vương Tử

Tâm thần Âu Dương Vũ vừa động, lại nghĩ: không được, ta không thể làm việc lỗ mãng. Ta phải nghĩ ra một biện pháp thỏa đáng.

Nghĩ như vậy, nàng liền tĩnh tâm lại.

Nữ nhân trung niên rất là tận tâm, khi tiếng bước chân biến mất, cô liền động thân thay Âu Dương Vũ hỏi thăm công chuyện. Âu Dương Vũ nhìn bóng lưng cô, trong lòng cảm thấy từng đợt âm áp.

Qua nửa giờ sau, cô trở lại, vẻ mặt vui mừng: “Thiếu niên, vận khí của ngươi thật tốt! Nhị vương tử đang tuyển một Thư thị đây.”

Thư thị? Là làm gì?

Nữ nhân trung niên nói: “Bất quá, ngươi có biết chữ không a? Thư thị trừ quét dọn bụi bặm của thư phòng thì còn phải sửa sang lại thư phòng, ngươi có biết chữ không?”

“Ta biết chữ.” Nữ nhân trung niên hoan hỉ nói: “Vậy thì tốt quá, ngươi theo ta đi gặp đại quản gia.”

Âu Dương Vũ đi theo phía sau nữ nhân trung niên, nàng thấp giọng cảm kích nói: “A mỗ, thật là cảm ơn ngươi.”

Nữ nhân trung niên lắc đầu, nhẹ giọng trả lời: “Không có gì, hài tử, người nào mà không có thời điểm gặp rủi ro a. Nhớ năm đó, ta cùng Tiểu Niếp nếu không phải gặp được Nhị vương tử thì cũng đã chết rồi. Đứa nhỏ người hai mắt trong veo, vừa nhìn đã biết là một hài tử thiện lương của một gia đình tốt a.”

Âu Dương Vũ biết, nữ nhân trung niên này từ cái nhìn đầu tiên đối với nàng đã có chút tín nhiệm. Nàng cảm kích nhìn cô, trong lòng suy nghĩ: ta sau này hay là cách xa nàng một chút, nếu không sau này thân phận bại lộ thì sẽ làm hại mẹ con nàng.

Nàng biết, chính mình ở thế giới này tốt nhất chính là một thân một mình, không có liên quan tình cảm đến ai, để sau này tránh bị những người tìm kiếm mình lợi dụng làm điểm yếu.

Bây giờ Âu Dương Vũ trông tuần tú, hai mắt lại đặc biệt trong trẻo. Người quản sự thấp mà cường tráng nhìn thấy là ngay lập tức giành có hảo cảm, liền đồng ý muốn nàng.

Sau khi một hộ vệ dẫn dò nàng những việc ăn ngủ nghỉ xong, liền đưa nàng vào thư phòng. Thư phòng này cũng rất lớn, có bốn năm gian phòng. Trong đó có bốn gian phòng chứa đầy đá. Ân, những tảng đá đó khắc đầy văn tự, hiển nhiên đây cũng là sách rồi.

Chỉ có một phòng cuối là để sách giấy. Âu Dương Vũ đối với thứ này đã khá quen, liền chạy tới gian phòng chứa sách đá, tò mò kiểm tra.

Quả nhiên không ngoài ý muốn, những sách đá này toàn bộ đều là đồ lưu từ ngàn năm trước. Văn tự trên sách hơi giống chữ tượng hình, nhưng cũng tương đối giống chữ hiện đại, Âu Dương Vũ nhìn một lúc cũng có thể hiểu bảy tám phần những văn tự này.

Tựa vào một tảng đá cao ngang một người, Âu Dương Vũ nhắm hai mắt lại. Trong lòng nàng thầm nghĩ: có lẽ ở đây ta sẽ lấy được bình tĩnh.

Đúng lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân, thanh âm nhẹ mà mềm, là bước chân của một nữ tử. Thanh âm càng ngày càng gần, chỉ chốc lát sau, Âu Dương Vũ đã nghe được một giọng hưng phấn của một nữ tử: “Này, náo nhiệt lớn như vậy mà ngươi không tới xem sao? Rất là náo nhiệt đó, tam cô nương cũng đã đi rồi.”

Một thanh âm mềm mại của một cô gái khác truyền ra: “Yêu nữ kia không phải là không tìm được sao? Đi xem thì có thể thấy cái gì? Thiệt là, những nam nhân kia tò mò thì cũng thôi, ngươi là một nữ tử sao lại cũng cao hứng như thế.”

Nữ tử lên tiếng đầu tiên rầu rĩ trả lời: “Dĩ nhiên là cao hứng, ngàn năm rồi không có xuất hiện qua yêu nữ đâu.” Nói tới đây, nàng lại hưng phấn: “Trước kia có tin tức yêu nữ xuất hiện ở thành Duyên Bình, mọi người còn không tin đâu. Giờ thì hay rồi, nàng lại đến Á Tố, ngay cả Mịch Yêu Linh cũng bị kinh động.”

Thiếu nữ dừng một lúc, vừa nhanh vừa vui mừng nói: “A, Tam vương tử điện hạ cũng tham gia náo nhiệt. Hiện giờ có rất nhiều người đang vây ở ngoài phủ của ngài. Ngài cầm trong tay Mịch Yêu Linh, lại biết gương mặt đã hóa trang của yêu nữ kia, tất cả mọi người đều trông cậy vào ngài ấy.”

Nói tới đây, thanh âm của nàng giảm thấp xuống mấy phần, ghé sát vào mặt thiếu nữ trước mắt nhỏ giọng nói chuyện. Âu Dương Vũ vội vàng tự nội lực, nghiêng tai nghe: “Ngươi biết không? Đại vương tử cùng

tứ vương tử, ngũ vương tử, lại còn mấy đại nhân vật cũng đi đến phủ của Tam vương tử. Bọn họ đang ép Na Tư đưa ra Mịch Yêu Linh. Hì hì, đúng là buồn cười, yêu nữ còn chưa xuất hiện thì mấy người đã tranh giành như vậy rồi. Nếu là nàng thật sự hiện ra trước mặt của chúng ta, vậy không biết còn náo nhiệt thế nào a?”

Cô nương kia nghe đến đó, không khỏi nở nụ cười: “Có cái gì mà đùa? Người nha, chính là người thích náo nhiệt thôi.” Nói tới đây, giọng nàng mang theo một tia lo sầu: “Yêu nữ của ngàn năm trước đã đem đến chiến sự cho đại lục. Yêu nữ này liệu có thể như vậy không? Ta không hi vọng là sẽ phải đánh giặc.”

“Người sợ cái gì? Đánh giặc cũng sẽ không đánh tới người. Ta trong phủ là có tiền, không cần nghĩ nhiều như vậy.”

Hai nàng vừa nói chuyện vừa đi xa, cho đến khi thanh âm cũng không nghe được nữa, Âu Dương Vũ mới thanh tỉnh lại, đem sức nặng toàn thân dựa vào tảng đá.

Chuyện này náo lớn!

Thật không nghĩ tới là Mịch Yêu Linh lại trong tay của Na Tư? Tất cả mọi người biết là Na Tư nhận biết ta? Nói như vậy, chuông kia là do hấn rung đúng không? Na Tư này, ta còn tưởng hấn là một người đáng tin nhiệm, nguyên lai là cũng không đáng tin. May mà ta kịp thời rời khỏi hấn.

Nàng lại có suy nghĩ: cũng không biết phủ của Nhị vương tử có phải là một chỗ an toàn không?

Đang nghĩ như vậy, một tiếng bước chân trầm ổn hữu lực từ gian phòng phía trước truyền đến. Âu Dương Vũ sững sốt, vội vàng đứng thẳng người. Đúng lúc này, một người đi vào, hấn nhìn thoáng qua Âu Dương Vũ đang cúi đầu đứng thẳng, trầm giọng nói: “Người là ai?”

Âu Dương Vũ vỗ mạnh lên ngực, cung kính nói: “Tiểu nhân gọi là Minh Vũ, là Thư thị vừa tới.”

“Ân, nguyên lai là vừa tới. Hãy làm cho thật tốt nhé.” Người kia ôn hòa nói xong, liền đi vào bên trong. Âu Dương Vũ nghe thanh âm của hấn, chính là thanh âm ở trong rừng cây, thanh âm của Nhị vương tử!

Nàng không nhận được, lặng lẽ ngẩng đầu lên nhìn về phía Nhị vương tử.

Lúc này, Nhị vương tử đang đứng một cạnh một khối đá xanh to, chuyên chú nhìn văn tự trên đó. Âu Dương Vũ ngẩng nhìn, một tia nắng từ cửa sổ trải trên gương mặt hấn, khuôn mặt này thực là hoa mỹ khó tả.

Tam vương tử Na Tư đã rất anh tuấn, Nhị vương tử này so với hấn còn muốn hơn. Nhị vương tử ước chừng mười năm tuổi, trán à rộng, sống mũi thẳng tắp, chóp mũi có điểm tựa như nét móc. Hai mắt hấn rất đen, hợp với hàng lông mày thâm sâu, làm cho người ta một cảm giác dễ thân cận.

Trên người Nhị vương tử là một thân áo bào trắng, áo bào này tựa như sợi đay lại tựa như bông vải, thoát nhìn có chút nhẹ mềm. Mặc trên người của Nhị vương tử, hơi có mấy phần giống dạng người nho nhã Âu Dương Vũ đã gặp trước khi xuyên qua.

Loại nho nhã này, đây là lần đầu tiên Âu Dương Vũ thấy ở trên thế giới này.

40. Chương 40: Nhị Vương Tử

Chỉ trong nháy mắt, Âu Dương Vũ đã sinh hảo cảm với Nhị vương tử này.

Cảm giác được nàng đang đánh giá, Nhị vương tử quay đầu lại nhìn nàng: “Làm sao vậy?”

Âu Dương Vũ vội vàng đặt tay lên ngực nhấn một cái, lúng ta lúng túng nói: “Tiểu nhân đã sớm được qua sự nhân từ của Nhị vương tử điện hạ, hiện tại bản thân được gặp ngài, trong lòng rất là kích động.”

“Nhân từ?” Nhị vương tử cười khỏ một tiếng, nói: “Đây cũng không phải là một lời khen có giá trị.”

Âu Dương Vũ sững sốt, lập tức hiểu được, trong thế giới này thì nhân từ quả thật không giống ca ngời mà giống như là lời châm biếm. Nàng đang định giải thích, Nhị vương tử lại phát phát tay, nói: “Không cần khẩn trương.”

Ánh mắt của hắn không còn chăm chú nhìn vào thạch thư (sách đá) nữa mà xoay người đi về hướng Âu Dương Vũ. Đến cách nàng năm thước thì mới dừng lại, ngồi xuống trên một khối đá lớn bằng phẳng.

Vỗ vỗ vị trí trống bên cạnh, Nhị vương tử ôn hòa nói: “Minh Vũ, tới đây tâm sự với ta.”

Âu Dương Vũ đáp một tiếng, đi tới bên cạnh hắn ngồi xuống. Nhị vương tử mắt nhìn phía trước, hồi lâu sau mới hỏi: “Minh Vũ, ngươi là người ngoại quốc?”

Âu Dương Vũ nhẹ giọng nói: “Tiểu nhân đến từ thành Duyên Bình.”

Nhị vương tử gật đầu, hỏi: “Minh Vũ, ngươi nói một chút, Duyên Bình Vương của các ngươi là hạng người gì?” Âu Dương Vũ nào biết được cái chuyện này? Lập tức trợn mắt choáng váng.

Thấy nét mặt nàng, Nhị Vương tử không nhịn được cười khẽ, chuyển sang nói chủ đề khác: “Theo ý của ngươi, thế nào thì gọi là nhân từ?”

Âu Dương Vũ suy nghĩ nhanh như chớp, nàng trừng mắt nhìn, giả vờ trầm tư nhưng đang tinh tế quan sát. Một lát sau, nàng mới lên tiếng: “Cảm nhận của tiểu nhân a, nhân từ chính là thuộc hạ và dân chúng thích, cũng có ý tứ là kính yêu!”

“Thích? Kính yêu?” Nhị vương tử lẩm bẩm vài lần, hắn đứng dậy, thông thả đi trong phòng. Hắn vừa đi vừa lẩm bẩm: “Dân chúng thích, kính yêu? Đúng rồi, phải là dân chúng thích, kính yêu!”

Đi tới trước mặt của Âu Dương Vũ, hắn vươn tay ra vỗ mạnh lên vai nàng, ha hả cười nói: “Minh Vũ a, ngươi nói rất khá, rất tốt, giúp ta hiểu được một chuyện.”

Hắn nhấc tay ra, xoay người bước nhanh ra khỏi phòng. Nhìn bộ dạng vội vã và vẻ mặt trầm tư, hiển nhiên là đang nghĩ tới điều gì.

Âu Dương Vũ hơi sững người một chút, liền đi theo phía sau hắn, đi tới gian phòng ngoài cùng của thư phòng. Nàng vừa đi ra ngoài liền thấy Nhị vương tử đang cúi đầu tập viết.

Nhìn bộ dạng chuyên chú của hắn, Âu Dương Vũ vội vàng ngay ngắn lui sang một bên. Nàng làm thư thị, cũng không phải là làm công việc của thư đồng, nàng chỉ cần xử lý tốt sự thanh khiết của thư phòng, sửa sang lại vị trí của sách là được.

Đúng lúc Âu Dương Vũ chuẩn bị đi sang một gian phòng khác thì cửa phòng bị đẩy mạnh ra, hai thiếu nữ đi đến.

Đi tuốt ở đằng trước là một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, thiếu nữ này cũng một thân đồ trắng, áo bào tựa như đay lại tựa như bông vải, bên hông quấn một cái thắt lưng bằng da thú, chân mang giày. Da nàng đen sẫm, diện mạo có ba phần giống Nhị vương tử, chẳng qua là Nhị vương tử kia ngũ quan tuấn mỹ, còn trên gương mặt nàng thì cực kỳ bình thường.

Thiếu nữ hưng phấn đi vọt vào, thấy Nhị vương tử đang múa bút thành văn liền lặng lẽ le lưỡi, tiêu sái đến một bên nhìn.

Theo sau thiếu nữ là một nha hoàn mặt tròn. Nha hoàn này có một đôi mắt linh hoạt, nàng vừa tiến vào liền quét mắt đến Âu Dương Vũ, thấy tiểu thư nhà mình an tĩnh ngồi ở một bên, nàng đi tới trước mặt Âu Dương Vũ, đánh giá nàng từ trên xuống dưới.

Âu Dương Vũ đứng ở chỗ đó, không nhúc nhích cho dù nàng nhìn chăm chú.

Lúc này, thanh âm ôn hòa của Nhị vương tử truyền đến: “Di, là Đại muội a, sao muội lại tới đây?” Thế nào lại hưng phấn thế kia?”

Thiếu nữ vừa nghe, lập tức vọt tới trước mặt Nhị vương tử bắt lấy tay áo, hưng phấn ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hắn vui vẻ nói: “Nhị ca, ca biết muội mới tới nơi nào không?”

Nhị vương tử ôn nhu nhìn nàng, cười nói: “Không biết. Bất quá La Tử của chúng ta vẫn là một người an tĩnh, có thể làm muội hưng phấn thế này thì nhất định là một chuyện rất lớn.”

La Tử đắc ý cười, nháy mắt vui vẻ nói: “Nhị ca, ca đúng là thông minh. Vừa rồi muội mới tới phủ của Tam ca a.”

Nàng quơ cánh tay, vui vẻ nói: “Nhị ca, ca cứ im lặng ở nhà, không thú vị chút nào. Ca biết hiện bên ngoài náo nhiệt cỡ nào không? Tại mỗi tửu đường đều đầy người ngồi, mọi người cùng tụ tập lại trước đại môn của phủ Tam ca. Buồn cười hơn chính là, có rất nhiều người cầm những chuỗi trân châu nói cái gì mà đây chính là Mịch Yêu Linh. Ha hả, nhị ca, ca không biết, cơ hồ mọi người trong thành đều xuất động rồi. Khắp nơi là người người tấp nập, so sánh với nhạc viên đầu giả còn muốn náo nhiệt hơn, mọi người còn hưng phấn hơn.”

La Tử một hơi nói nhiều như thế có chút không kịp thở, nàng vội che ngực thở dốc. Thấy bộ dạng này của nàng, rốt cuộc nha hoàn cũng không để ý Âu Dương Vũ nữa, vội vàng bước lên vuốt lưng nàng. Nhị vương tử về mặt đầy quan tâm nhìn nàng, lắc đầu nói: “Muội biết rõ muội không thể kích động, thế mà còn hưng phấn như thế.”

La Tử sau một lúc thì hơi thở cũng bình ổn lại, Nhị vương tử thấy nàng khôi phục, cười cười, nhìn ra ngoài nói: “Chuyện này ta cũng nghe nói. Bất quá là một phụ nữ mà thôi, những người này đúng là điên rồi.”

Âu Dương Vũ nghe đến đó, nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Nhị vương tử.

La Tử khách khách cười một tiếng, nói: “Quả nhiên không hổ là Nhị ca của muội, nhưng là người trong thành Á Tổ cũng không nghĩ như vậy a. Đây chính là yêu nữ đó! Ngàn năm mới xuất hiện yêu nữ! Muội nghe nói a, Duyên Bình Vương đã chạy tới thành Á Tổ, muội còn nghe nói a, hiện tại Tam ca cũng bị phụ vương gọi vào trong cung rồi.”

“Còn có chuyện này?” Nhị vương tử lập tức quay lại nhìn nàng, hỏi: “Là bởi vì việc này sao?”

La Tử cười nói: “Đương nhiên rồi, ai kêu Mịch Yêu Linh thật ở trong tay Tam ca. Nhị ca, muội xem phụ vương của chúng ta cũng động tâm với yêu nữ.”

Nhị vương tử cau mày, nhìn ra ngoài cửa hoa viên một lúc lâu, mới gật đầu nói: “Hẳn là có thể có.” Hắn trầm tư, trong ánh mắt thỉnh thoảng chớp động tia sáng.

La Tử bước tới trước mặt hắn, kéo tay áo hắn kêu lên: “Nhị ca, chúng ta vào Vương Cung xem một chút đi, khẳng định là sẽ rất vui.”

Nhị vương tử cười khổ lắc đầu, quát mắng: “Muội a, thân thể đã không tốt, vậy mà lại thích loại náo nhiệt này.” Khóe mắt hắn đảo qua, thấy Âu Dương Vũ, không khỏi chỉ về phía nàng nói: “Đây là thư thị mới tới của ta, muội nếu nhàm chán thì hãy chơi cùng hắn đi. Nhị ca muội còn có việc cần làm.”

Âu Dương Vũ kinh ngạc ngẩng đầu lên, đối mặt với ánh mắt của La Tử. La Tử cùng nàng đều có một đôi mắt trong như làn thu thủy, cả hai đều không khỏi ngẩn ra. Nàng nhìn thẳng về phía Âu Dương Vũ, từ từ nghiêng đầu, nhưng lúc này cặp mắt của nàng đến nháy cũng không nháy một cái.

41. Chương 41: Vô Đề

Thẳng cho đến khi Âu Dương Vũ cúi đầu xuống, La Tử mới kinh ngạc kêu lên: “A, mắt ngươi thật đẹp a, phẳng phất có thể đem tâm hồn người ta hút vào. Ta nghe nói, ánh mắt của yêu nữ kia cũng vậy, có thể câu dẫn hồn phách người khác. Nhị ca, ngươi nói ánh mắt của yêu nữ so với mắt của Thư thị của ca thì ánh mắt ai đẹp hơn?”

Âu Dương Vũ khàn khàn nói: “Cô nương nói quá, ta là một nam nhân, sao lại có thể lấy ra so sánh với yêu nữ?”

Nhị vương tử ở một bên thờ ơ nói: “Đúng vậy a, muội cũng đừng ở một bên hồ nháo (quấy rối) nữa.”

La Tử hướng về Âu Dương Vũ nghịch ngợm chớp mắt một cái, nói: “Hảo, muội không hồ nháo.” Dứt lời, nàng chạy đến bên cạnh Nhị vương tử rồi ngồi xuống.”

Nhị vương tử quay đầu đi, quát lên: “Người đâu, đi gọi mấy vị tiên sinh đến đây.” Dứt lời, hắn quay lại nhìn về phía La Tử: “Nhị ca có việc, muội đi ra ngoài trước nhé. Tất cả mọi người cũng đi ra ngoài.”

Mọi người trong này thì tự nhiên là bao gồm cả Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ cúi đầu cung kính đáp một tiếng, đi theo phía sau La Tử ra khỏi phòng.

La Tử bắt lấy tay của Âu Dương Vũ, cười hì hì nói: “Biết không, thành Á Tổ năm nay a, phải là một năm náo nhiệt nhất trong lịch sử.”

Âu Dương Vũ hỏi: “Vì sao nói như vậy?”

La Tử thấy Âu Dương Vũ lắng nghe nên rất cao hứng, nàng khanh khách cười nói: “Bởi vì yêu nữ xuất hiện a. Ta hôm nay còn nghe được một lão nhân nói, hiện tại không riêng có yêu nữ xuất hiện, ngay cả Tế Đế thần bí nhất tộc ta cũng đã xuất hiện.”

“Tế Đế? Nó là cái gì? Ta chỉ nghe nói qua Tế Ti, Đại Tế Ti, chưa từng nghe qua cái gì Tế Đế.”

La Tử cười nói: “Người vậy mà chưa từng nghe qua sao? Hì hì, Tế Đế so với Đại Tế Ti thì còn muốn lợi hại hơn, thậm chí so với Quốc vương của các quốc gia còn cao hơn một chút. Bất quá ta nghe lão nhân kia nói, cái này Tế Đế là được trời cao tuyển định, cũng là cách mấy trăm năm mới xuất hiện một kẻ.”

“A? Hiếm lạ như vậy a?”

“Dĩ nhiên, nghe nói Tế Đế có khả năng thông thiên, có thể mượn nhật nguyệt phong lôi, khi hấn tức giận chính là sơn hà biến sắc, ở trước mặt Tế Đế coi như là tường thành cao lớn nhất thì cũng không khác gì tờ giấy. Đặc biệt là Tế Đế trải qua truyền thừa thức tỉnh vậy thì càng khủng khiếp hơn.”

Âu Dương Vũ vừa nghe, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh Hi Thú tức giận, cảnh tượng kia như là ngày tận thế. Nàng vô ý thức che ngực mình, hỏi: “Người mới vừa nói là Tế Đế xuất hiện? Hấn ở nơi nào? Cũng muốn tới Á Tổ sao?”

“Dĩ nhiên là phải tới, Á Tổ của chúng ta chính là thiên hạ đệ nhất đại thành đó.” Nói tới đây, La Tử tới sầm mặt lại: “Thật ra thì hấn đến cũng không phải là việc tốt. Hấn mạnh như vậy, có thể hay không nhìn Á Tổ chúng ta không vừa mắt rồi đánh một trận a?”

Âu Dương Vũ mấp máy môi, thấp giọng nói: “Tế Đế kia là một lão nhân sao?”

“Dĩ nhiên không phải, hấn mới xuất hiện trên thế gian không lâu, nhất định là một thiếu niên.” Tim của Âu Dương Vũ bang bang nhảy loạn lên, nàng có cảm giác khóc không ra nước mắt: sẽ không phải là Hi Thú thật chứ? Vận khí của ta sao mà không tốt đến vậy, siêu cấp Boss [1] như vậy cũng gặp được? Lại còn để lại cho hấn ấn tượng khắc sâu nữa.”

[1] boss: con quái vật trùm trong game, rất mạnh.

Lúc này, thanh âm hưng phấn của La Tử lại truyền đến bên tai nàng: “Hiện tại Quốc vương cùng vương tử các nước cũng chạy tới Á Tổ, cũng không biết Tế Đế kia có chạy tới không. Hì hì, còn có yêu nữ kia, a, nếu ta thấy nàng được nàng thì thật là vui biết mấy.”

“Tại sao lại vui?” “Đương nhiên là bởi vì thấy được yêu nữ ngàn năm khó gặp a! Một ngàn năm rồi, người suy nghĩ một chút, đây là phải có bao nhiêu phúc phận.”

La Tử nói tới đây, bỗng nhiên xoay lại hỏi: “Di, sao người lại không vui? Chẳng lẽ người không muốn gặp yêu nữ?”

Âu Dương Vũ cười nói: “Nếu như yêu nữ thật như người nói thì dĩ nhiên là ta không muốn gặp rồi, nếu là thấy một cái rồi để ý mãi mà không quên được thì làm sao bây giờ? Ta cũng không có năng lực đoạt lấy của các Quốc vương và vương tử.”

La Tử nghiêng đầu suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Àn, người nói có đạo lý.”

Âu Dương Vũ cười nói: “Vì vậy a, cái này gọi là tương kiến bất như bất kiến[2].”

[2] tương kiến bất như bất kiến: gặp còn không bằng không gặp, thà không gặp còn hơn.

“Gặp nhau không bằng không thấy? Câu rất hay, thật là rất hay!” Thanh âm trầm thấp đầy từ tính của nam nhân từ phía sau vang lên, Nhị vương tử mang theo bốn người trung niên xuất hiện. Lúc này, đôi mắt của cả năm người đang sáng lên nhìn Âu Dương Vũ từ trên xuống dưới.

Nhị vương tử mỉm cười nói: “Minh Vũ, ta phát hiện người thực sự là không thường chút nào, những lời này là người tự nói ra sao?”

Âu Dương Vũ cúi đầu, cung kính nói: “Đúng vậy, điện hạ.” Nàng thầm suy nghĩ nói: may là ta mới chỉ nói có một câu cũng không hay được như thơ. Âu Dương Vũ a Âu Dương Vũ, người sau này nói chuyện nhất định là phải cẩn thận không có chút phân tâm a.

Nhị vương tử chỉ vào Âu Dương Vũ giới thiệu ấy người bên cạnh nói: “Hắn là Minh Chũ, là Thư thị mới của ta.”

“Nguyên lai là Thư thị a, không trách được lại có văn tài như vậy.” “Đúng vậy a, điện hạ quả nhiên là có ánh mắt tốt.”

Nhị vương tử vẫn mỉm cười, đợi mọi người bàn tán xong mới nhìn La Tử, nói: “Muội vừa mới nói tới Tế Đế? Chẳng lẽ hắn đã xuất hiện?”

La Tử gật đầu, thoải mái nói: “Đúng vậy a, muội nghe được một lão đầu tử nói.”

Nhị vương tử cùng những người bên cạnh nhìn thoáng lẫn nhau, Nhị vương tử lại hỏi: “Lão nhân kia trông như thế nào, có cái gì đặc thù không? Trừ lão ra thì còn có người khác nhắc đến chuyện này không?”

La Tử trừng to mắt, nói: “Nhị ca, sao mà ca chú ý vậy? Muội cũng mới ra khỏi cửa sáng nay, thấy mọi người tụ tập một chỗ nói chuyện cái gì yêu nữ, lúc này lão đầu kia nói rằng Tế Đế muốn xuất hiện, sau khi nói xong lão liền rời khỏi. Bộ dạng của lão sao, hừ, chính là râu bạc mắt đen như một lão đầu bình thường.”

Nhị vương tử ánh mắt lóe lên, nhìn người trung niên bên trái, trung niên kia gật đầu, xoay người rồi rời đi. Lúc này, Nhị vương tử nhìn về phía Âu Dương Vũ, mỉm cười nói: “Minh Vũ, vừa rồi xá muội nói chuyện, nếu quả như Tế Đế xuất hiện thì sẽ dẫn đến khả năng xảy ra chiến tranh, người đánh giá việc này thế nào?”

Âu Dương Vũ sững sốt, lập tức nổi lên một ý niệm trong đầu: chẳng lẽ Nhị vương tử cho rằng ta là một tài năng, muốn thí nghiệm xem rằng ta có thể dùng hay không?”

Nghĩ tới đây, tâm thần nàng đại động.

Trái tim kịch liệt nhảy lên, Âu Dương Vũ thì lễ một cái, chậm rãi nói: “Tiểu nhân xem, nếu như Tế Đế mà xuất hiện thì thiên hạ sẽ đại loạn!” Nhìn ánh mắt khích lệ của Nhị vương tử, Âu Dương Vũ nói: “Nước không thể có hai chủ, ban ngày không thể có hai mặt trời. Bất kể là Á Tổ hay thành Duyên Bình, hay là bất kỳ quốc gia nào, lãnh tụ chân chính cũng chỉ có một. Mà Tế Đế thì so với Quốc vương thì danh dự còn cao hơn, một người như vậy cứ thế mà xuất hiện lại có thể dựa vào tên mà làm cho dân chúng thần phục, như vậy đối với các Quốc vương mà nói là không cho phép. Vì vậy, Tế Đế trừ phi là một kẻ nhược trí vô năng, nếu không nhất định sẽ dẫn tới tai họa!”

42. Chương 42: Vô Đề

Nhị vương tử ha ha cười một tiếng, vỗ lên bả vai Âu Dương Vũ nói: “Quả nhiên bất phàm, người như vậy cư nhiên trở thành Thư thị, thật là lãng phí a.”

Hắn nghiêm túc nhìn Âu Dương Vũ, hỏi: “Minh Vũ, người có bằng lòng dốc sức vì ta không?”

Âu Dương Vũ lập tức khom người nói: “Điện hạ, tiểu nhân chỉ là một tiểu dân, thỉnh thoảng nói một hai câu trúng ý của điện hạ là tiểu nhân thấy cao hứng rồi. Bất quá tiểu dân thật sự là không biết nhiều lắm, tiểu dân vẫn là nguyện ý làm một Thư thị của điện hạ.”

Nhị vương tử thấy thế, không khỏi sững sốt hỏi: “Người tình nguyện làm một Thư thị?”

Âu Dương Vũ đỏ mặt lên, không được tự nhiên nói: “Tiểu nhân thích tự do, có khi lại chỉ thích núp ở một góc nhỏ mà ngủ vùi, vì vậy cảm thấy ở bên điện hạ làm một Thư thị cũng là rất vinh quang rồi. Bất quá, điện hạ nếu như cảm thấy tiểu nhân có thể dùng được thì người cấp cho tiền bạc nhiều hơn một chút vậy thì càng tốt hơn.”

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ. Cũng là Nhị vương tử ha ha cười một tiếng phá vỡ yên tĩnh, nói: “Tốt! Ta đây sẽ cho người nhiều tiền bạc hơn, cho người làm một Thư thị rảnh rỗi nhất.” Khóe miệng hắn mỉm cười, quay đầu lại nói: “Các người nghe một chút, Minh Vũ chỉ là một Thư thị nhưng cuộc sống cũng khiến cho vương tử như ta cũng phải hâm mộ đó.”

Mọi người cùng cười ha ha. Có thể đi theo bên cạnh Nhị vương tử có ai lại không có một chút tài cán, bọn họ là người tâm cao khí ngạo, vốn rất không thích loại như Âu Dương Vũ, nói một hai câu liền có thể nhận được trọng dụng. Hiện tại thấy nàng là loại ham hưởng thụ, trong lòng rất là khinh khi nhưng cũng buông lỏng rất nhiều.

Âu Dương Vũ từ từ đứng ở một bên mỉm cười nhìn thân ảnh của Nhị vương tử đi về hướng trong rừng cây ngày càng xa. Khỏe miệng của nàng lộ ra vẻ tươi cười, trong lòng rất là vui vẻ.

Nàng thấy bây giờ mình hẳn là an toàn rồi. Bởi vì chiếm được sự cho phép của Nhị vương tử, nàng có thể tùy thời lười biếng, điều này có nghĩa là có thể giảm bớt khả năng lộ diện trước mặt mọi người. Hơn nữa công việc của Thư thị có thể kịp thời nhận được một chút tin tức, rất có lợi cho việc ứng biến, thật sự là rất hài lòng.

“Uy!” La Tử đã chạy tới, nắm lấy tay nàng, cười hì hì nói: “Thật không có nhìn ra là ngươi còn có bản sự này.”

Âu Dương Vũ tâm tình đang rất tốt nên cũng nguyên ý cùng cô nương ngây thơ lương thiện này trò chuyện. Nàng ha hả cười một tiếng, nói: “Là bản sự lười biếng mưu lợi sao?”

La Tử vui vẻ hướng nàng làm một cái mặt quỷ, nói: “Ngươi đúng là có da mặt dày a, lại không biết xấu hổ chút nào.”

Lắc lắc tay nàng, La Tử nói: “Minh Vũ, hiện tại ngươi rảnh rồi thì chúng ta ra ngoài chơi đùa một lúc đi.”

Âu Dương Vũ giật mình, nàng nào dám đi ra ngoài! Vội vàng lắc đầu, Âu Dương Vũ nói: “Phía ngoài nhiều người quá, ta không thích náo nhiệt, muốn đi ngươi đi một mình đi.”

Nàng hất tay La Tử, xoay người chuẩn bị chuẩn đi. La Tử tức tức giận giữ chặt tay áo nàng, nói: “Ngươi với Nhị ca ta sao lại cùng một dạng? Nào, ngươi không đi cũng được, ta biết sau núi có một địa phương để chơi đùa, chúng ta đi ra đó vậy.”

Phía sau núi có một địa phương để chơi đùa? Chỗ này có thể ẩn giấu bí mật được không?

Âu Dương Vũ tâm thần vừa động, vội vàng nói: “Hảo hảo, chúng ta sẽ đến sau núi chơi.” La Tử vui mừng, dắt tay nàng chạy ra sau núi. Nắm lấy bàn tay nàng, La Tử nhéo nhéo mấy cái, kinh ngạc kêu lên: “Di, tay của ngươi thật nhỏ và mềm mại a. Tay như vậy sao có thể dùng kiếm đây? A, ta biết rồi, đích thị là ngươi quá lười nên không thích luyện tập đúng không? Cái này là không được a.”

Âu Dương Vũ kêu khổ trong lòng không thôi, không thốt lên được lời nào. Hai người chạy được nửa giờ thì đi tới một thạch bích. La Tử vọt tới một chỗ đây đây leo ở trước thạch bích, lúi lúi kéo kéo một lúc thì một cái cửa động hiện ra.

Thấy cửa động này, Âu Dương Vũ mừng rỡ, nàng vội vàng nhanh như mèo theo sau La Tử vọt vào. Cửa động ước chừng năm sáu chục thước, từ phương xa còn có một tia sáng nhàn nhạt xuyên tới. La Tử một bên dẫn đường, một bên giới thiệu: “Chỗ này ta phát hiện khi còn bé, hì hì, nhân gia còn không có dẫn người tới đây đâu. Xú Minh Vũ, ngươi bây giờ có phải là rất vui vẻ không?”

Vui chứ, dĩ nhiên là rất vui, chỗ này đúng là chỗ ẩn thân tuyệt hảo a.

Âu Dương Vũ vội vàng cảm khái nói: “Địa phương này thật tốt a, ta rất vui. La Tử, sau này đây là hang ổ bí mật của hai người chúng ta, ngươi không thể nói cho người khác biết nha.”

La Tử nhẹ nhàng ừ, thanh âm mang theo vài phần xấu hổ, bất quá lòng tràn đầy vui mừng, Âu Dương Vũ cũng không có nhận ra điều này.

Đi một hồi, lại một cửa động hiện ra trước mắt, cửa động này rất nhỏ, chỉ đủ ột người khom người đi về phía trước. Âu Dương Vũ mới lộ ra liền vui mừng không kìm được.

Ở bên ngoài là chim hót hương hoa, chính là một sơn cốc nhỏ nhỏ. Bất quá sơn cốc này thực rất nhỏ, thoát nhìn bất quá diện tích cũng chỉ là hai trăm bình [1]. Vách núi bên phải cũng không cao, còn chưa đạt đến nổi ba thước. Bất quá may là bốn bề vách núi đều có bụi gai bò đây, gai nhọn và dài như châm, thân cây hướng lên trời, thoát nhìn có chút kinh người.

[1] bình: đơn vị đo diện tích của Nhật Bản, một bình bằng 3,3579 thước vuông.

Âu Dương Vũ cực kỳ vui mừng, nàng đảo tới đảo lui, thầm nghĩ: cuối cùng ta cũng tìm được một nơi an thân. Hi hi, trời cao đối với ta thật là không tệ a!

Đúng lúc nàng đang vui sướng, bỗng nhiên La Tử hướng nàng ngoắc tay, La Tử cẩn thận lấy tay che miệng mình, chỉ chỉ phía bên ngoài vách núi. Trong lòng Âu Dương Vũ vừa động, vội vàng đi về phía La Tử, đem lỗ tai dán tại trên vách núi đá nghe.

Quả nhiên, phía ngoài truyền đến một giọng nam, thanh âm này khàn khàn trầm thấp, có chút già nua, hiển nhiên người nói chuyện tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa: “Điện hạ, Á Tổ quốc này thật đúng là núi cao rừng rộng a. Đi lâu như vậy, thuộc hạ thật là mệt muốn chết rồi.”

Người này sau khi nói xong thì cũng không có nghe được âm thanh trả lời.

Lúc này, người này lại nói: “Điện hạ, hiện tại yêu nữ xuất hiện, Á Tổ quốc náo nhiệt sùng sục, sao người lại chọn lúc này để xuất hiện? Hiện tại những người đó thì sao mà lại có thể cung kính nghênh đón người?”

“Ta chính là vì yêu nữ mà đến!”

Người nọ cuối cùng cũng mở miệng, hắn vừa mở miệng thì tim Âu Dương Vũ liền bang bang nhảy lên thật nhanh. Nàng rõ ràng nghe ra, kẻ được gọi là điện hạ này chính là một người thiếu niên, thanh âm thanh duyệt [2] này chính là thanh âm của Hi Thú!

[2] thanh duyệt: trong trẻo vui mừng?

Làm sao có thể? La Tử mới nhắc tới chuyện Tế Đế, hắn làm sao đã đến Á Tổ rồi?

“Còn có chuyện này, không gọi ta là điện hạ nữa, đã bảo gọi ta là Hi Thú mà. Ta không muốn kinh động người khác, người không được để cho người khác hoài nghi thân phận của ta.”

Đối với sự kinh ngạc của người kia thì Hi Thú có chút không vui, hắn lạnh lùng nói: “Ta là vì nàng mà đến. Nàng là nữ nhân của ta, lại thừa dịp ta chưa chuẩn bị đã tự tiện thoát đi, ta làm sao có thể để cho nam nhân khác có được nàng?”

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều giật mình. Âu Dương Vũ cười khổ thầm nghĩ: thiệt là, ta lúc nào thành nữ nhân của người? Chúng ta mới gặp mặt một lần, nói có mấy câu, như vậy liền là nữ nhân của người, điều này cũng không có đạo lý gì đi?

La Tử thì hai mắt sáng ngời, một bộ dáng hưng phấn vì vừa nghe được một cái siêu cấp bí mật.

Thanh âm già nua kia trầm mặc chút ít, khàn khàn nói: “Hi Thú, người hiện tại căn cơ hoàn toàn không có, vốn là phải đề phòng những Quốc vương kia đối với người có sát tâm. Hiện tại bị cuốn vào trong việc truy đuổi yêu nữ, chuyện này không phải là một chuyện tốt a.”

Hi Thú ha ha cười một tiếng, khinh thường nói: “Giết ta? Cõi đời này có ai có thể giết được ta?” Thanh âm hắn lạnh đi, ầm hăm tức giận nói: “Dĩ nhiên, vậy mà có một nữ nhân có thể làm được! Yêu nữ kia có thể thừa dịp lúc ta chưa chuẩn bị để giết ta! Bất quá ta sẽ không cho nàng có thêm cơ hội.”

Nghe được sự tức giận mãnh liệt trong thanh âm hắn, Âu Dương Vũ không khỏi khổ sở thầm nghĩ: người này sao mà lại mang thù sâu đến thế? Để thoát đi thì ta đem người đánh bất tỉnh, chuyện như vậy thì có cái gì đâu a, thiệt là, lại tức giận như vậy.

Nàng đối với Hi Thú vẫn có hảo cảm nào đó. Giờ phút này nghe được sự phẫn nộ của hắn, cũng là buồn cười chiếm nhiều hơn.

Lão nhân kia chuẩn bị nói cái gì nữa, Hi Thú phát phát tay, quát lên: “Đã bảo là đừng nhiều lời! Đi thôi, ta phải thu hồi Mịch Yêu Linh.”

Một trận tiếng bước chân vang lên. La Tử nghe được cuộc nói chuyện của bọn hắn, hé miệng muốn nói gì đó, Âu Dương Vũ bước lên trước một bước lấy tay che miệng nàng. Nàng một tay che miệng La Tử, liền không thể tránh khỏi việc đem La Tử ôm vào trong ngực.

Mặt La Tử trong nháy mắt trở lên đỏ ửng, cho dù Âu Dương Vũ che miệng mình nhưng trong ánh mắt chỉ là vui sướng và ôn nhu.

Cho đến khi tiếng bước chân kia ngày càng xa, cho đến khi không nghe được nữa, Âu Dương Vũ mới giật giật, nàng vừa mới động liền phát hiện ra mồ hôi mình đã chảy ướt đầm người. Bản lãnh của Hi Thú nàng đã chứng kiến rồi, nếu để hắn nghe được nửa điểm tiếng động thì mình đừng nghĩ là sẽ rời khỏi hắn rồi.

Thở ra một hơi thật dài, Âu Dương Vũ mới phát hiện ra mình lại đang ôm La Tử. Vội vàng nhẹ buông tay ra, nàng lui về phía sau hai bước, tay phải vỗ mạnh lên ngực, thấp giọng nói: “La Tử, ta... ta mới vừa rời đã vô lễ rồi.”

“Không.” La Tử lắc đầu, hai giọt nước mắt rơi ra. Nàng nhìn Âu Dương Vũ, thần sắc xấu hổ cùng vui mừng đồng thời lộ ra: “Ta thích chàng như vậy. Minh Vũ, ta thích lại gần bên cạnh chàng, ta cũng thích chàng ôm ta.”

Đôi mắt to của nàng chớp động lên, sáng ngời vô cùng: “Minh Vũ, ta mười bốn tuổi rồi, hai tháng nữa là có thể cử hành lễ trưởng thành rồi. Ta không giống như nữ nhân khác là cùng rất nhiều nam nhân giao phối. Ta một mực chờ đợi sau khi trưởng thành thì có thể cùng người trong lòng kết hợp. Minh Vũ, ta thích chàng, mời chàng hãy cho ta một lễ trưởng thành tốt đẹp được không?”

Dứt lời, nàng nhẹ nhàng khom lưng, tay phải đưa về phía Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ sững sờ nhìn động tác của nàng ấy, trong đầu Âu Dương Vũ cũng là một mảnh sương mù, mãi vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại.

Một hồi lâu, Âu Dương Vũ vẫn không nhúc nhích khiến đôi mắt to của La Tử nhanh chóng trở nên đỏ bừng. Nhìn đôi mắt mờ mịt trên vẻ mặt như muốn khóc của nàng, tim của Âu Dương Vũ nhảy lên, thầm suy nghĩ: ta bây giờ còn không thể đắc tội nàng!

Nghĩ tới đây, nàng vươn tay ra, đặt lên bàn tay nhỏ bé của La Tử.

La Tử mừng rỡ, đôi mắt mờ mịt đang muốn khóc thoáng một cái đã giương to lên rạng rỡ. Mặt nàng hồng hồng, hai mắt như phát sáng, nhìn chăm chăm Âu Dương Vũ, La Tử vui vẻ nói: “Thật tốt quá, Minh Vũ, chàng nguyện ý vì ta mà cử hành lễ trưởng thành rồi? Ta thật vui về a, Minh Vũ, đến ngày đó ta nhất định sẽ tắm rửa thật sạch sẽ rồi đưa đến trước mặt của chàng.”

Tim Âu Dương Vũ đập loạn lên, nhìn La Tử mà đôi môi giật giật, lời đến bên miệng nhưng chỉ thốt được một chữ “Tốt”.

La Tử vui mừng tột đỉnh, nàng “Nha” lên một tiếng kêu vui mừng, liền kéo ống quần lên, ở trên cổ xoay tròn. Nàng dón người lên mũi chân, vui mừng xoay tròn, một bên xoay tròn, một bên khảnh khách cười vang, tiếng cười kia như chuông bạc truyền đi rất xa.

Chứng kiến sự vui mừng của nàng ấy, hai mắt toát ra vô hạn ôn nhu, trong lòng Âu Dương Vũ bỗng nhiên đại thẹn. Đem sự ngượng ngùng đè xuống, Âu Dương Vũ thầm nghĩ: nàng ấy vẫn còn quá nhỏ, sợ dĩ biểu hiện sự vui vẻ như vậy chẳng qua là do chưa tiếp xúc nhiều. Chờ thêm hai tháng nữa, không chừng nàng ấy đã đem ta ném ra khỏi đầu rồi cũng nên.

Vừa nghĩ như thế, trong lòng của nàng nhất thời bình phục.

La Tử cười một lúc, hai cánh tay dang ra, vòng eo nhẹ nhàng uốn éo, ở trên cổ nhảy múa. Nàng một bên nhảy múa, một bên sung sướng nói: “A, ta thật là vui về a. Nhưng là Minh Vũ, ta còn quá nhỏ, cơ thể của ta vẫn còn rất chưa phát triển [1], đến lúc đó chàng sẽ không chê ta chứ?”

[1] chỗ này trong bản dịch là **, tại hạ cũng chẳng biết ** là chỉ cái gì nên để là cơ thể, còn chính xác là cái gì nhỏ thì tùy các đạo hữu tự suy nghĩ a.

Âu Dương Vũ mặt hơi đỏ lên, trả lời không được tự nhiên: “Dĩ nhiên sẽ không.”

“A, ta thật là hạnh phúc a.” La Tử ngẩng đầu lên, vui sướng ở trên cổ tung người lên rồi bỏ nhào xuống, kêu lên: “Minh Vũ, ta hát cho chàng nghe nhé!”

Dứt lời, vòng eo nàng lắc một cái, mũi chân cũng điểm một cái, ở trên cỏ xoay tròn mấy cái, cất giọng hát lên: “Núi ở nơi đâu, nước chuyển ở quanh nó. Lang [2] ở nơi đâu, ta chuyển ở quanh chàng. Lang của ta ơi, bộ ngực chàng giống như núi, lang của ta ơi, ánh mắt chàng tựa như nước, lang của ta ơi, hai tay chàng có thể xé rách vách núi, lang của ta ơi, chàng có thể dùng thân thể cường tráng đem ta đưa lên thiên đường! A a a ~ lang của ta!”

[2]lang: lang quân (chồng) hoặc là tình lang (người yêu). [Nhện: Dịch cái đoạn này mình cũng hãi hùng luôn]

Tiếng hát của nàng ấy êm tai vô cùng, thanh âm thanh thoát, tiếng ca mang theo một loại khàn khàn kỳ lạ cùng kích tình, thoáng cái liền quán vào nội tâm Âu Dương Vũ. Nàng ngơ ngác nghe, nghe... Bỗng nhiên trong lúc đó, một cái ý niệm xuất hiện trong đầu nàng: có lẽ bọn họ cũng không phải là dã man, mà là một loại vui vẻ nguyên thủy! Người nơi này chẳng qua là trung thực với sự vui vẻ của mình, với sự kích động của mình!

La Tử lộ ra vẻ rất vui, nàng ấy không ngừng hát khúc “Lang Của Ta”, không ngừng hướng về Âu Dương Vũ giãy dụa bờ eo của nàng ấy. Nàng ấy ngượng ngùng nghiêm mặt, thỉnh thoảng lại nói cho Âu Dương Vũ, chờ thêm hai tháng nữa thì nàng ấy nhất định có thể thành thực thêm một chút, bộ ngực cũng sẽ lớn một chút, ngày đó nàng ấy sẽ vì Âu Dương Vũ mà dâng lên một điệu nhảy khác, một điệu nhảy của thiếu nữ trưởng thành vì người đàn ông đầu tiên của mình mà dâng lên linh hồn chi vũ [3].

[3] linh hồn chi vũ: vũ khúc của linh hồn.

Hai người trong sơn động ngây người mấy giờ rồi mới về phủ của Nhị vương tử. Vừa đến trong phủ, một người hầu từ rất xa vội vàng chạy tới, hẩn thở hổn hển, mồ hôi tuôn ra như mưa, đứng ở trước mặt La Tử, tay phải vỗ mạnh lên ngực, kêu lên: “La Tử công chúa, bệ hạ gọi người tiến cung.”

“A? Phụ vương gọi ta? Ta đây muốn dẫn hẩn cùng đi. ” La Tử kéo cánh tay của Âu Dương Vũ. Người hầu nói: “A, người là Minh Vũ sao? Nhị vương tử thời điểm vừa rồi cũng nói là muốn người cũng tới Vương Cung.”

43. Chương 43: Cường Chế

Cầu phần hồng phiếu a! Cấp cầu phần hồng phiếu! « thiên diện tao nhã » cấp cầu xin mọi người phần hồng phiếu ủng hộ! Các vị, phần hồng phiếu trưởng đến mau lời mà nói..., quyển sách có phần thưởng chương tiết .

Rất nhiều người hỏi ta, tại sao không cần đẹp tuyệt thú hoàn tham gia bỉ tái, mà muốn nặng mở một quyển sách. Thứ nhất, đẹp tuyệt thú cũng chính là đề tài có chút tà ác, cảm giác không thể ở quá chánh quy trường hợp làm nổi bật tâm tư của nhân vật. Thứ hai, « thiên diện tao nhã » quyển sách này, ta suốt câu tứ rồi nửa năm, ta hoa ở nó phía trên tâm huyết, càng hơn cho đẹp tuyệt thú hoàn, mỹ thú đối với ta mà nói, quan trọng nhất là nó có thể làm cho lòng ta tình buông lỏng.

Âu Dương Vũ cảm thấy căng thẳng, âm thầm kêu khổ: Vương Cung? Ta làm sao dám tới Vương Cung?

Lần này nàng chưa dùng qua quả có nước sơn để khuôn mặt trở nên sừng vù, hiện tại sơ hở chồng chất. Chỉ có ở loại không hao sắc như Nhị vương tử, đơn thuần như cô bé La Tử thì mới có thể xen lẫn vào. Chứ kẻ hữu tâm như Na Tư thì khẳng định là sẽ bị hoài nghi, huống chi ánh mắt của nàng căn bản là không che dấu được?

Lúc này, La Tử đã vội vàng kêu lên: “Vậy thì tốt quá, Minh Vũ, vậy chúng ta cùng đi chứ.” Dứt lời, nàng ấy kéo ống tay nàng muốn xông về phía trước.

“Ngừng ngừng, chờ một chút!” Âu Dương Vũ kéo lấy ống tay áo của La Tử, đem nàng ấy kéo qua một bên, thấp giọng nói: “Một mình nàng đi trước đi.”

La Tử trừng to mắt hỏi: “Tại sao? Còn chàng?”

Âu Dương Vũ cười khổ nói: “La Tử, ta chỉ muốn làm một người hầu chính là vì muốn sống an tĩnh. Nhị vương tử gọi ta đi tham gia cái loại náo nhiệt này, ta không thích a.”

Nàng ôn nhu nhìn La Tử, nhẹ giọng nói: “Nàng đi trước đi, nghe lời ta, trở lại thì chúng ta vào trong sơn cốc chơi. Ta chuẩn bị một chút đồ ăn ngon cho nàng ném thử.” Hướng về phía La Tử đang trừng mắt nhìn, Âu Dương Vũ khẽ cười nói: “Bất quá đây là bí mật của chúng ta! Nàng không thể nhắc tới cho người khác nga!”

La Tử là một người đơn thuần, nàng ấy không cần Âu Dương Vũ nói lý do hợp lý, nàng ấy chỉ có thấy được Âu Dương Vũ đối với mình quan tâm cùng ôn nhu.

Nàng ấy đỏ bừng mặt, vui vẻ đáp: “Hảo hảo, ta đi đây, hi hi.”

La Tử chạy tới trước mặt người hầu kia, nói với hắn mấy câu rồi mang người nọ rời đi. Nhìn bóng lưng của bọn họ, Âu Dương Vũ không biết tại sao trái tim lại nhảy lên thật nhanh không ngừng.

Loại bất an này, cho đến khi nàng ngồi ở trên giường trong gian phòng mình vẫn không có nửa điểm thở được bình thường, hơn nữa là càng theo thời gian trôi qua thì nó càng tăng lên. Âu Dương Vũ đứng lên, nàng lo lắng nhìn xung quanh, thầm nghĩ: ta làm sao vậy, ta là sao thế này? Chẳng lẽ ta để lộ ra sơ hở nào? Nhưng ta đã không để cho có cơ hội xuất hiện sơ hở à nha.

Đúng lúc nàng đứng ngồi không yên, một trận tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến. Ngay sau đó, một người đứng ở ngoài cửa hô: “Minh Vũ có ở đó hay không? Nhị vương tử điện hạ gọi người vào trong Vương Cung.”

Âu Dương Vũ nhanh chóng ngẩng đầu lên, nàng suy nghĩ một chút rồi đứng dậy mở cửa phòng ra.

Ở cửa là hai đại hán, hai người này đều rất dũng mãnh, thoát nhìn giống như là cao thủ thân kinh bách chiến. Hai người thấy Âu Dương Vũ thì đồng thời ngẩn ra.

Đại hán bên trái nói: “Minh Vũ, Nhị vương tử điện hạ ời vào trong Vương Cung!”

Âu Dương Vũ nhú mày nói: “Thân thể của ta có điểm khó chịu.”

Chân mày đại hán kia cau lại, trừng mắt trêu quát lên: “Điện hạ ời, làm sao người lại dám khước từ?”

Âu Dương Vũ âm thầm kêu khổ, trong lòng hối hận không ngừng. Chính mình mới vừa rồi không có kiểm chỗ trốn, trong lòng rõ ràng có bất an mà còn ở lại chỗ này. Thật là sơ suất quá.

Đại hán bên trái tiến lên một bước, cánh tay chụp lấy tay nàng nói: “Đi thôi.” Lúc này, đại hán bên phải tiến lên một bước dài, vừa vặn ngăn cản hết đường của Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ khuôn mặt lạnh lùng, cánh tay vung lên, quát: “Nhị vương tử gọi các người tới bắt ta hay là tới mời ta? Vô lễ như vậy mà gọi là mời sao?”

Hai đại hán bị nàng dạy dỗ như vậy không khỏi ngây ngẩn cả người. Hai người đồng thời hiện lên vẻ cười trên mặt, đại hán bên phải nói: “Minh Vũ, người không nên tức giận. Người là một dân chúng nho nhỏ, có thể được bệ hạ gọi đến là một chuyện rất vinh hạnh a, làm sao người có thể ra sức khước từ chứ? Mới vừa rồi chúng ta nhận được người bên cạnh điện hạ phân phó, nói nhất định phải mời người đến Vương Cung một chuyến cho nên chúng ta mới vô lễ, người không nên tức giận.”

Người bên cạnh Nhị vương tử? Ta cũng không có cái gì danh tiếng a, người nọ tại sao nhất định muốn ta đến Vương Cung? Có thể hay không là hắn đã khám phá dịch dung của ta, hoài nghi ta có vấn đề?

Nàng nghĩ sơ qua, bất kể tình huống như thế nào thì bây giờ cũng không có ý nghĩa. Nàng cắn răng, nói: “Được rồi, các người dẫn đường đi.”

Hai người đáp một tiếng, kẹp Âu Dương Vũ ở giữa hai người, mang theo nàng đi tới hướng đại môn.

Vừa ra cửa phủ, ngoài đó đã có ba con ngựa. Âu Dương Vũ thấy có ngựa, trong lòng lại an tĩnh hơn chút ít. Ba người ngồi trên lưng ngựa liền đi về hướng Hoàng Cung.

Trên đường phố, người đến người đi, tụ ba tụ bảy thành từng đám. Mỗi người đều có thần thái vội vàng, hai mắt như đang phát sáng, vừa nghị luận vừa lộ ra vẻ thập phần hưng phấn. Âu Dương Vũ tinh tế quan sát, nói đến nói đi thì cũng không có gì hơn chính là “Yêu nữ” cùng Tế Đế.

Đúng rồi, hiện tại mới cách việc xôn xao hôm qua có một ngày a.

Dần dần, ba người tiến vào trong một ngõ hẻm, con đường tắt này vừa sâu vừa dài, nhìn vào chỉ thấy đen hun hút, trông rất là an tĩnh.

Âu Dương Vũ phát hiện mình bất tri bất giác lại giục ngựa đi ở trước hai đại hán, còn đường phía sau thì hai người đã ngăn chặn kín kẽ. Âu Dương Vũ cười khổ một tiếng, thầm nghĩ: ta đúng thật là trông gà hóa cuốc. Nàng vừa mới nghĩ vậy thì hai đại hán đồng thời thắng ngựa.

Âu Dương Vũ rùng mình, quay đầu lại nhưng trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa hỏi: “Sao vậy?”

Hai người nhìn nàng, đồng thời nhếch miệng cười một tiếng, đại hán bên trái nói: “Tiểu tử, đã có ai nói rằng mắt ngươi rất đẹp chưa? Nhìn rất giống một nữ nhân.”

Tim của Âu Dương Vũ bang bang nhảy loạn lên, nặn ra một nụ cười nói: “Hai vị như thế nào lại nói cái này?”

Đại hán bên phải đưa tay chậm rãi lấy từ bên hông một sợi roi, nói: “Cũng không có gì, ánh mắt của tiểu tử ngươi quá gây chú ý rồi, hơn nữa trên mặt giống như thoa đồ đông tây gì đó. Chủ tử chúng ta nói, hiện tại cứ kẻ nào có đôi mắt xinh đẹp, nhân thần thu hút thì vô luận là nam nữ cũng mang đến để người nhìn thử.”

Âu Dương Vũ lùi lại sau một bước, trong lòng hồi hận tới cực điểm: tại sao mình lại nhìn người của thế giới này đơn giản như vậy? Mình biết mình dịch dung còn sơ hở chồng chất, còn không có tìm chỗ trốn qua việc này đã mà lại vội vàng chạy đến phủ của Nhị vương tử khoe khoang, bây giờ phải làm sao cho phải?

Đại hán bên trái rút ra yêu đao [1], cười hì hì nói: “Tiểu tử, cũng không có gì, chẳng qua là cho ngươi đi gặp mặt. Ngươi là đi theo chúng ta? Hay là muốn chúng ta mang đi? ” Dứt lời, hắn đem yêu đao vung lên!

[1]yêu đao: là cái đao bé bé mang ở thắt lưng ấy. Tại hạ chả biết nó tên là gì nữa nên để nguyên theo hán việt vậy.

Đại hán bên phải cũng giục ngựa đi lên một bước, đem roi ngựa trong tay vung lên, quát: “Tiểu tử, đừng có từ chối, nếu không lại bảo hai ca không nói chuyện thị phi. Ta xem ngươi da mịn thịt mềm (trời gà không chặt), cần gì phải làm ra việc giãy dụa vô dụng? Yên tâm, chủ tử chúng ta không có hứng với nam sắc, chỉ cần ngươi không phải nữ nhân thì người sẽ không động tới ngươi. Ha ha ha ha.”

44. Chương 44: Vô Đề

Âu Dương Vũ nghiêm mặt lại, lớn tiếng quát lên: “Chủ tử các ngươi rốt cuộc là người nào? Thật to gan, lại dám lấy tên của Nhị vương tử đi bắt người cướp của. Hừ, trong mắt các ngươi còn có Á Tổ Vương không?”

Thanh âm của nàng mạnh mẽ đồng rạc mà lại nghiêm khắc! Âm thanh sắc lạnh, the thé truyền đi rất xa. Nàng thấy hai người này làm việc lén lút, mờ ám, đích thị là không muốn bị người khác biết, cho nên cao giọng kinh động xung quanh.

Vừa quát lên, Âu Dương Vũ đã đứng ở trên lưng ngựa một cách lung la lung lay, đứng vững xong nàng mới chỉ hướng hai người, quát lên: “Tránh ra cho ta! Chẳng lẽ các ngươi muốn giết người?”

Ba chữ “Muốn giết người” được nàng trầm giọng mạnh mẽ nói ra. Trong tiếng quát của nàng có gia nhập chút ít nội lực, hai đại hán đều giật mình, nhìn thoáng lẫn nhau rồi trên mặt lộ lên thần sắc tàn nhẫn.

Đại hán bên trái thấp giọng nói: “Tiểu tử này muốn hồ nháo! Không cần nói với hắn nữa, nhanh bắt hắn lại!”

Đại hán bên phải vội vàng đáp: “Đúng vậy, bắt hắn nhanh lên một chút.” Hai người vừa dứt lời liền đồng thời đem binh khí giương lên, thân thể lao về hướng Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ nhìn bọn họ nói chuyện là biết bọn họ muốn động thủ. Nàng thầm hừ một tiếng, bỗng nhiên lớn tiếng kêu lên: “A, muốn giết người nữa à ~” Dứt lời, thân thể ở trên lưng ngựa lay động mấy cái, hai đại hán chỉ thấy hoa mắt, thầm thủ thế, nhưng lại thấy Âu Dương Vũ chặt vật té xuống mặt đất, luôn miệng kêu đau.

Hai đại hán sửng sốt, lập tức thấy có cái gì không đúng. Cho đến khi Âu Dương Vũ kêu đau hai tiếng xong liền bò dậy hướng về ngõ hẻm phía ngoài phóng đi, mới hiểu được nàng mới vừa rồi chặt vật như vậy là để đánh lạc hướng chú ý của hai người.

“@#% [1], lưu tiểu tử này lại!”

[1] 1 câu mắng chửi, trong bản gốc là ***

“Bị lừa rồi, tiểu tử này rất trơn trượt.”

Trong tiếng quát mắng, hai đại hán đồng thời kéo cương ngựa, lao về hướng Âu Dương Vũ chạy trốn. Mới đi một chút, phát hiện dùng ngựa thì di chuyển khá bất tiện, cả hai đồng thời từ trên lưng ngựa nhảy xuống, đuổi theo hướng Âu Dương Vũ bỏ chạy.

Mắt thấy sắp đuổi kịp Âu Dương Vũ rồi, bỗng nhiên phía trước truyền đến thanh âm la hét ầm ĩ. Trong thanh âm đó, tiếng La Tử kêu lên từ rất xa truyền tới: “Chính xác rồi Nhị ca, nhất định là thanh âm của Minh Vũ! Nhất định là thanh âm của hắn!”

Tiếng kêu của La Tử khẩn trương không có chút yên tĩnh nào, trong lòng Âu Dương Vũ vừa động, không khỏi thả chậm cước bộ. Đúng lúc này, một đội nhân mã xuất hiện ở lối vào con đường nhỏ. Cưỡi ngựa dẫn đầu là một thanh niên tuấn lãng cao quý, chính là Nhị vương tử, mà người vịn vâ thúc ngựa hô to gọi nhỏ theo sau thì là La Tử.

La Tử vừa thấy Âu Dương Vũ liền không khỏi mừng rỡ, nàng ấy huy động hai tay, liên tục kêu lên: “Minh Vũ, là Minh Vũ! A, Minh Vũ, ta ở chỗ này, người đừng sợ, ta tới cứu người!”

Nhị vương tử nhíu mày, quét mắt nhìn Âu Dương Vũ rồi chuyển về hai đại hán phía sau nàng.

Hai đại hán vừa thấy Nhị vương tử xuất hiện liền không khỏi đồng thời ngẩn ngơ. Đại hán bên trái kêu lên: “@#%, xui xẻo, chúng ta đi!” Dứt lời, hai người đồng thời xoay người chạy về hướng ngược lại.

Một người hầu đi theo Nhị vương tử vịn vàng cho ngựa sát lại, hắn thấp giọng hỏi: “Điện hạ, có muốn đuổi theo hai người kia không?”

Nhị vương tử thản nhiên nói: “Biết rõ ràng một chút xem mục đích người phía sau khi bắt Minh Vũ là được.”

“Vâng!”

La Tử tung mình xuống ngựa, vọt tới trước mặt Âu Dương Vũ, nắm tay áo nàng kêu lên: “Làm sao chàng ra bộ dạng này, sao lại ra bộ dạng này?”

Âu Dương Vũ lắc đầu, nhìn nàng ôn nhu nói: “Ta không sao, may mà mọi người tới kịp. Đúng rồi, mọi người làm sao biết ta đến nơi này?”

La Tử nói: “Ta còn chưa có tiến cung thì gặp được Nhị ca. Nào biết lúc sau hồi phủ thì có người nói là gặp chàng cùng hai hộ vệ nói muốn vào trong cung. Chàng nói với ta là không muốn đi, cho nên ta liền lo lắng có cái gì không đúng, Nhị ca nghe ta nói như thế cũng dẫn người đuổi theo. May mà chúng ta tới kịp.”

Nhị vương tử giục ngựa chạy tới trước mặt Âu Dương Vũ, hắn ngồi ở trên ngựa, đưa mắt nhìn Âu Dương Vũ trong chớp lát, ôn hòa hỏi: “Minh Vũ, bọn họ là vì sao mà muốn bắt người, có biết là cái gì hay không?”

Âu Dương Vũ suy nghĩ một chút liền lắc đầu nói: “Bọn họ cũng không nói gì, thứ nhất là nói muốn đem ta vào cung gặp điện hạ. Sau đó tới chỗ này thì ngừng lại rồi rút binh khí ra. Lúc ấy ta sợ gây người, may mà kịp phản ứng liền chạy ra, sau đó thì gặp được mọi người.”

Nhị vương tử gật đầu, ôn hòa nói: “Ta biết rồi, đi thôi.”

Âu Dương Vũ tâm sự nặng nề đi theo phía sau Nhị vương tử. Nàng nhìn thoáng qua Nhị vương tử cùng La Tử ở phía trước, thầm suy nghĩ nói: chẳng lẽ ta lại phải trốn đi, thiên hạ tuy lớn nhưng nào có nơi nào cho ta ẩn thân?

Nhị vương tử dọc đường đi cũng không nói gì. Sau khi vào phủ hần cũng không quay đầu lại, nói: “Minh Vũ, người đi theo ta.” Thấy La Tử đuổi theo, hần cau mày quát lên: “La Tử, Nhị ca có lời muốn nói cùng Minh Vũ!”

La Tử bĩu môi, âm ỉ không vui lui ra.

Nhị vương tử mang theo Âu Dương Vũ trực tiếp đi về thư phòng. Sau khi vào thư phòng, Nhị vương tử liền đóng cửa thư phòng lại, sau đó đến phía trước một giá sách. Hần đem hàng thứ ba trên giá sách tùy ý nhấn một cái, chỉ nghe “chỉ chi” nhẹ nhàng vang lên, một cánh cửa bí mật liền xuất hiện.

Thấy cánh cửa đột nhiên lộ ra kia, trong lòng Âu Dương Vũ loạn lên. Đúng lúc này, thanh âm của Nhị vương tử truyền đến: “Đi theo ta.” Dứt lời, hần khom lưng đi vào trong cánh cửa.

Âu Dương Vũ hơi nghĩ một chút, liền đi theo bên cạnh hần tiến vào trong cánh cửa. Tay trái của Nhị vương tử ở trên một tảng đá phất một cái, trong nháy mắt thì cánh cửa kia đã đóng kỹ lại.

Đây là một thư phòng bình thường, một mặt là giá sách, ba mặt là thạch bích, cửa sổ mở hướng trên đỉnh đầu, ánh sáng cũng đầy đủ.

Nhị vương tử ở trước bàn đọc sách đứng vững, từ từ quay đầu nhìn Âu Dương Vũ một lúc, chậm rãi hỏi: “Người là ai?”

Trong lòng Âu Dương Vũ cả kinh, nàng nhanh chóng ngẩng đầu lên. Nhìn hai mắt Nhị vương tử cực kỳ ôn hòa bình tĩnh kia, nàng không khỏi thầm nghĩ: hần đem ta một mình gọi vào chính là muốn cùng ta hảo hảo nói một chút, muốn động thủ thì hần không cần như thế!

Từ từ ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn Nhị vương tử, Âu Dương Vũ thấp giọng nói: “Điện hạ cho rằng ta là ai?”

Nhị vương tử khẽ mỉm cười, ánh mắt trong trẻo cực kỳ: “Minh Vũ, con mắt của người rất đẹp, đẹp một cách không giống như là một ánh mắt của nam nhân, lời này đã có ai nói với người chưa?”

45. Chương 45: Xoay Chuyển

Âu Dương Vũ hoảng sợ cả kinh!

Thấy vẻ mặt phòng bị của Âu Dương Vũ, thần sắc Nhị vương tử không thay đổi, tiếp tục nói: “Con mắt của người đúng là phải tìm cách che giấu đi một chút. Nó thật đẹp. Ngày người tới, cả Á Tổ thành cùng cực kỳ náo nhiệt, bản vương tử không phải là người hồ đồ nên trong lòng không cách nào không sinh nghi.”

Dừng một chút, hần từ từ nói: “Nghĩ lại một chút, hôm nay hai hộ vệ tới bắt cóc người cũng là vì nguyên nhân này?” Hần thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói: “Tam đệ ta hai ngày hôm nay giống như phát điên, phái người đi xung quanh lục soát bắt người.”

Âu Dương Vũ nghe đến đó thì đã biết là hần đã có quyết định trong lòng. Nàng ngẩng đầu nhìn chăm chú Nhị vương tử, thấy ánh mắt hần sáng ngời thanh tịnh nhìn chính mình, chỉ có tò mò cũng không có ác ý^[1].

[1] đoạn này là ** nên tại hạ dịch bữa nhè, chứ thực ra nghĩ là dâm ý nhiều hơn là ác ý.

Âu Dương Vũ thấp giọng hỏi ngược lại: “Hai người kia có phải là do Tam vương tử phái tới? Điện hạ, Vương phủ của người lại để cho ngoại nhân qua lại tự nhiên, ngay cả một chút ngăn trở cũng không có!”

Nhị vương tử đột nhiên ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Âu Dương Vũ. Một lúc sau, trên mặt hần mới lộ ra vẻ mỉm cười: “Không tệ, Vương phủ của ta phòng vệ đúng là rất đơn giản. Nhưng không chỉ là Vương phủ của ta, mà ngay cả Á Tổ Vương Cung đề phòng cũng không thấy được thâm nghiêm như thế nào.”

Hần từ từ ngồi ở trên ghế, chỉ vào ghế đá trước bàn, nói: “Ngồi đi, ngồi xuống nói chuyện.”

Âu Dương Vũ đi từ từ đến bên cạnh ghế đá rồi chậm rãi ngồi xuống. Từ đầu tới cuối, cặp mắt của nàng luôn nhìn chăm chú Nhị vương tử, chú ý đến vẻ biến hóa của hắn.

Đối với ánh mắt của nàng, vẻ mặt Nhị vương tử vẫn bình thản, hắn nở nụ cười: “Tính cách giác của người rất cao, hơn nữa lại tương đối thông minh. Ta chưa bao giờ biết rằng nữ nhân cũng sẽ thông minh như vậy. Nói như vậy, ta đối với tài trí người thật là có tò mò, còn về phần thân phận của người, ta mặc dù cũng tò mò nhưng là không để ý như vậy.”

Trong khi khuôn mặt Âu Dương Vũ thả lỏng ra đôi chút, hắn chậm chạp nói: “Người nguyện ý vì ta dốc sức sao? Ta sẽ bảo vệ người!”

Những lời này, Âu Dương Vũ từng vô cùng khát vọng nghe được. Giờ phút này, nó rốt cục thành thực tế, mặc dù vẫn không thể hoàn toàn buông lỏng cảnh giác được.

Hai mắt từ từ nhắm lại, hít một hơi thật sâu, Âu Dương Vũ mới mở mắt nhìn Nhị vương tử.

Bình tĩnh nhìn vào hai mắt của hắn một hồi lâu, Âu Dương Vũ nhẹ giọng nói: “Người cảm thấy ta đáng giá để người làm như vậy?”

Nhị vương tử cười sáng khoái một tiếng, nói: “Dĩ nhiên. Ta có mắt nhìn người rất tinh tường, hơn nữa ta cũng không dám chắc chắn điều này lắm. Người tương đối thông minh, con mắt của người nói cho ta biết trong lòng của người cất giấu rất nhiều kiến thức không thể tin được. Đối với ta mà nói, trí tuệ của người so với bề ngoài thì trọng yếu hơn nhiều.”

Âu Dương Vũ hít một hơi thật sâu, chậm chạp nói: “Hảo!”

Nói từ này xong, nàng lại hỏi: “Vậy người dùng cái gì tới bảo vệ an toàn của ta?” Nhìn Nhị vương tử, nàng chỉ chỉ hai mắt của mình, nói: “Người cũng đã nói, đôi mắt này sẽ chọc tai họa, người có cái biện pháp gì để cho ta có thể an toàn ngốc ở bên cạnh người? Để cho bao gồm những người bên cạnh người cũng sẽ không hoài nghi thân phận của ta?”

Nhị vương tử ha ha cười một tiếng, nhướn mày nói: “Quả nhiên là người thông minh, hiện tại lại bắt đầu yêu cầu rồi? Chuyện này cũng không khó, bên cạnh ta có một Vu sư, hắn có thể làm thay đổi một bộ phận lộ ra bên ngoài của người, thay đổi hoa văn, cũng có thể để cho làn da trở nên thâm sắc, hơn có thể làm cho con mắt của người sinh ra một chút nhỏ nhỏ biến hóa, khiến cho nó không hề khiến cho người ta có cảm giác như bị hút vào như vậy nữa!”

“Thật sự?” Âu Dương Vũ đứng bật dậy. Vừa mới đứng lên, nàng lập tức trầm nghĩ: ta quá kích động rồi, đây không phải là thái độ nên có lúc đàm phán! Thật đáng chết!

Bất quá, không cần nàng hối hận, Nhị vương tử đã ha ha cười một tiếng, ôn hòa nhìn nàng nói: “Dĩ nhiên có thể. Hắn chỉ thuận phục ta, ta có thể làm cho hắn thi thuật cho người.” Biểu tình của Nhị vương tử như rằng một điểm muốn nâng giá lên cũng không có.

Âu Dương Vũ lẩm bẩm nói: “Thật là có thể thay đổi? Thật là có thể thay đổi!”

Nàng kim lòng không nổi, ở bên trong thạch thất quay một vòng. Bỗng nhiên, cước bộ vừa chuyển, quay đầu lại hướng về phía Nhị vương tử hỏi: “Điện hạ, pháp thuật kia ở tình huống nào sẽ bị người nhìn thấu?”

Nhị vương tử sững sốt, hắn suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Ta cũng không biết, như vậy đi, ta gọi hắn tới đây.” Dứt lời, hai tay nhẹ nhàng vỗ vào nhau.

Khi tiếng vỗ tay dừng lại, chỉ nghe vèo một tiếng vang nhỏ, thân ảnh của một kẻ áo đen gầy gò bỗng nhiên ra hiện tại trong thạch thất. Người này xuất hiện hết sức đột ngột, thật sự quá đột ngột! Phảng phất là từ hư vô bỗng nhiên xuất.

Âu Dương Vũ hướng về phía bốn phía nhìn coi, kỳ quái, người này là từ đâu chui đi ra ?

Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của hắn, Nhị vương tử liền cười không nói, hắc y nhân cũng cúi đầu không nói.

Cho đến Âu Dương Vũ chuyển hướng về hắc y nhân, Nhị vương tử mới nhân dịp nói nhỏ. Lời của hắn vừa nhẹ vừa nhanh, có cảm giác rất mềm mại, Âu Dương Vũ vậy mà một chữ nghe cũng không hiểu.

Hắc y nhân kia sau khi nghe xong thì ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi nói mấy câu tương tự. Chờ hắc y nhân dừng lại, Nhị vương tử quay đầu hướng về phía Âu Dương Vũ nói: “Hắc y nhân nói, pháp thuật kia của hắc y nhân chỉ có thể giữ vững trong mười ngày, mười ngày sau phải thi phép một lần nữa. Đồng thời, pháp thuật kia đối với người có pháp thuật cao hơn so với hắc y nhân thì không có hiệu.”

Âu Dương Vũ vội vàng hỏi: “Kia, pháp thuật so với hắc y nhân cao hơn có bao nhiêu người?”

Nhị vương tử lại cùng Hắc y nhân nói thêm mấy câu sau, quay đầu cười nói: “Không nhiều lắm, hắc y nhân nói, người như thế ở trên thế giới này sẽ không vượt qua mười.”

Âu Dương Vũ trong lòng đại định. Nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, bỗng nhiên muốn khóc lớn một tiếng. Cắn môi dưới, nàng trầm suy nghĩ nói: “Ông trời ơi, chẳng lẽ cái khổ của ta cuối cùng cũng kết thúc?”

Đối với Âu Dương Vũ mà nói, mấy ngày từ sau khi xuyên qua trôi qua cực kỳ gian khổ! Nàng có vô số lần từ nửa đêm tỉnh mộng bỗng có suy nghĩ tự sát sau đó đột nhiên có thể trở lại thế giới của mình?

Nhưng là, nàng thuộc về người lý trí, mặc dù xuyên qua mà đến là chuyện bất khả tư nghị, nhưng là tự sát sau xuyên qua mà quay về, vậy cũng quá không thể tưởng tượng rồi. Vì vậy, ý nghĩ này đối với nàng mà nói, chỉ đáng chê cười mà thôi.

Nàng ngẩng đầu, nhìn về Nhị vương tử. Ánh mặt trời rơi xuống từ nóc nhà lên khuôn mặt tuấn nhã, Nhị vương tử lộ ra vẻ hết sức bình tĩnh. Âu Dương Vũ bỗng nhiên trầm nghĩ: có lẽ, ta nên lựa chọn hắc y nhân! Cho tới bây giờ, hắc y nhân là kẻ duy nhất không có vì sắc đẹp của ta mà nổi lên dị tâm của nam nhân! Hắc y nhân còn là một vương tử! Có lẽ, ta nên thông qua hắc y nhân để tìm được đường về nhà. Thật sự không về nhà được, ta cũng lựa chọn gã cho hắc y nhân! Ta lấy hắc y nhân thì có lẽ sẽ có được một cuộc sống tương đối khá!

Âu Dương Vũ vẫn trốn đông trốn tây cho tới bây giờ không là bởi vì cái gì trinh tiết. Nàng sợ chính là những nam nhân kia đem nàng làm như kỳ trân, có được nàng rồi sẽ coi nàng giống như sủng vật rồi trông chừng, nhốt lại. Hoặc là, có được nàng rồi coi nàng như lễ vật chuyển giao cho người khác cùng hưởng! Cái loại này bị khống chế, bị đùa bỡn nhân sinh, tuyệt đối không phải là điều mà nàng muốn trải qua!

46. Chương 46: Cải Trang

Sau một phen cân nhắc, lo lắng của Âu Dương Vũ từ từ giảm xuống rất nhiều. Nàng nhìn Nhị vương tử, mỉm cười nói: “Đã như vậy, kính xin diện hạ để cho Vu sư thi thuật với ta.”

Nhị vương tử cười nói: “Không cần vội vã như vậy. Đúng rồi, Minh Vũ, chớ làm tổn thương đến La Tử.”

Chớ làm tổn thương đến La Tử? Có ý gì? Là rời xa La Tử sao? Nàng khó hiểu nhìn Nhị vương tử, Nhị vương tử cười cười, nói: “Đại sư, Minh Vũ hiện tại lòng như lửa đốt, người hãy thi thuật cho hắc y nhân đi.”

Vu sư kia xoay đầu lại, đối mặt với Âu Dương Vũ. Vừa nhìn thấy mặt của hắc y nhân, Âu Dương Vũ liền sợ hết hồn! Người này quá ghê! Làn da mỏng dính trên mặt phủ lên lớp xương khiến cho Âu Dương Vũ phảng phất như thấy được quỷ. Hơn nữa, nở rộ trên hai má của hắc y nhân là một loài hoa thật to màu đen không biết tên. Cặp mắt u lam kia hợp với loài hoa Địa ngục, lại phôi trên mặt của hắc y nhân thật là khiến cho người ta hoảng sợ.

Âu Dương Vũ cố gắng trấn tĩnh, hít sâu một hơi, làm chính mình bình tĩnh trở lại. Nàng nhìn Vu sư, tay phải vỗ mạnh lên ngực, nhẹ nhàng khom người rồi tôn kính nói: “Đại sư có cần chuẩn bị gì không?”

“Không cần.” Hắc y nhân cúi đầu, thanh âm yếu ớt như muỗi kêu truyền đến. Đại sư nhìn Âu Dương Vũ, đôi mắt lam trên hai hốc mắt như khô lâu chợt lóe: “Ở chỗ này là được!”

Ở chỗ này? Âu Dương Vũ không khỏi nhìn về Nhị vương tử. Phản ứng của nàng như đã nằm trong dự liệu của Nhị vương tử, thấy nàng quay đầu lại, Nhị vương tử ha ha cười một tiếng, đứng lên liền đi ra ngoài. Khi bóng hình hắc y nhân biến mất, Âu Dương Vũ không khỏi hỏi lại: “Không cần ta thanh tẩy những thứ lưu trên mặt sao?”

Hai mắt Vu sư nhìn nàng, chẳng qua là cặp mắt u lam kia phảng phất căn bản không có tập trung ở trên mặt của nàng, vừa phảng phất đang xem gương mặt khác dưới mặt nàng.

Cho đến một lúc lâu sau, thanh âm yếu ớt của Vu sư mới truyền đến: “Không cần, hiệu quả của Tịnh thuật cùng với việc tẩy rửa là như nhau.” Dứt lời, hai tay hắn giơ lên cao cao, trong miệng lầm bầm nói mấy từ.

Hai tay của hắn giơ lên rất chậm, hết sức chậm. Theo đôi tay kia từ từ đưa về trước mắt, Âu Dương Vũ đột nhiên cảm giác thấy hoa mắt, đồng thời, một cảm giác rất thoải mái, rất khiến cho người ta buông lỏng đánh tới năng, khiến cho nàng cảm thấy rất buồn ngủ.

Âu Dương Vũ phảng phất rất muốn ngủ. Đúng lúc nàng cố gắng cùng cảm giác này đối kháng, bỗng nhiên một tiếng vang nhỏ truyền đến, đồng thời, một cái thanh âm truyền tới trong tai: “Có thể.”

Âu Dương Vũ nhanh chóng mở hai mắt ra, nhưng phát hiện mình đã đứng ở bên ngoài thư phòng, không có thạch thất, cũng không có thần bí đại sư kia. Nàng cúi thấp đầu, đem sách đã đặt ở trên tay ngơ ngác thu hồi, sau đó giơ tay lên trước mắt.

Đây không phải là tay của ta!

Đôi tay trước mặt này, da đen đen, cũng thô ráp. Hơn nữa, trên cánh tay còn có hoa văn đuôi một con rắn vòng quanh.

Âu Dương Vũ giật bắn người, nhanh chóng quay đầu lại hướng ra phía ngoài phóng đi. Nàng xuất hiện bên cạnh giếng nước ngày đó lần đầu tiên xuất hiện rồi cúi đầu xuống.

Ở bên dưới giếng nước là một thiếu niên với da đen, mang theo một chút màu xanh biếc. Mắt hắn rất to, cũng mơ hồ lộ ra màu xanh, chính là chỗ này hơi xanh này lại khiến cho nguyên bản đôi mắt quyến rũ như có thể nói trở nên bình thường. Ngũ quan hắn thoát nhìn cũng rất đẹp, nhưng ở chung một chỗ, tựa ít đi một loại vị đạo nào đó.

Đây là một khuôn mặt bình thường, một khuôn mặt an toàn. Âu Dương Vũ kinh ngạc nhìn mặt nước, nàng khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, không dám tin đi nữa. Thật lâu sau đó, một tiếng rít mới bật thốt lên!

Tiếng kêu truyền đi rất xa, ở trong rừng cây yên tĩnh truyền đi truyền lại.

Kêu suốt một hồi lâu sau thì Âu Dương Vũ mới ngừng lại được. Khi dừng lại, nàng mới phát hiện mình đã lệ rơi đầy mặt. Đưa tay lau đi nước mắt trên mặt, nàng vô cùng mừng rỡ nhìn bóng hình dưới giếng nước, cho đến khi kì cọ đôi mắt cẩn thận mà không thấy có gì thay đổi, Âu Dương Vũ mới hướng về phía trời xanh cười ha ha!

Ngón giữa của nàng giương cao, quát lên: “Lão tặc thiên! Ta hiện tại không sợ ngươi!” Thanh âm vừa ra, nàng mới phát hiện thanh âm của mình trở nên thô đậm, hơi thở thay đổi, có một loại cảm giác không được tự nhiên. Đây cũng là một thanh âm không có chút nào xuất sắc.

Nàng la to vậy cũng không làm kinh động đến người trong túp lều, xem ra các nàng hiện không có đó. Nhìn túp lều nhỏ cũ kĩ kia, Âu Dương Vũ hưng phấn thâm nghĩ: đợi ta có tiền, nhất định ta phải giúp các nàng một phen.

Xoay người, Âu Dương Vũ hưng phấn phóng về hướng viện chủ. Nàng xông đến cực nhanh, mắt thấy sẽ đến trong viện chủ, bỗng một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn đột nhiên từ bên cạnh chui ra. Âu Dương Vũ vội dừng lại ngay!

“La... La Tử tiểu thư. ” Âu Dương Vũ vừa mới hưng phấn kêu lên một chữ, lập tức hiểu được gương mặt này của mình thì La Tử không nên biết. Tay phải vội vàng vỗ mạnh lên ngực, khách khí kêu lên.

La Tử nhìn nàng một cái, hơi gật đầu, không nói hai lời liền hướng ra phía ngoài phóng đi. Nhìn bộ dạng vội vã bộ của nàng ấy, chẳng lẽ có việc gì gấp?

Âu Dương Vũ đi thẳng đến thư phòng. Trong thư phòng, Nhị vương tử đang ngồi ngay ngắn nhìn quyển sách trên tay, nghe được tiếng bước chân của nàng mới từ từ ngẩng đầu lên. Chứng kiến nàng, Nhị vương tử cũng là sửng sờ.

Âu Dương Vũ khẽ mỉm cười, nhưng không nói lời nào, cũng không hành lễ, chẳng qua là cứ như vậy cùng Nhị vương tử nhìn nhau.

Một lát sau, Nhị vương tử mới để quyển sách xuống rồi đứng dậy. Hắn hướng Âu Dương Vũ đánh giá từ trên xuống dưới một lát mới kêu lên: “Minh Vũ?”

Chứng kiến vẻ không dám tin trong hai mắt hắn, trong lòng Âu Dương Vũ mừng rỡ, nàng gật đầu lia lịa nói: “Ta là Minh Vũ.”

Lui về phía sau nửa bước, tay phải Âu Dương Vũ vỗ mạnh trước ngực, cung kính nói: “Điện hạ, cái tên này đã không thể dùng, xin điện hạ ban thưởng cho ta một cái tên!”

Nhị vương tử ha ha cười một tiếng, nói: “Hảo, ngươi không gọi là Minh Vũ, như vậy từ nay ngươi là Khiếu Ngư.”

Âu Dương Vũ thân thể khẽ cong xuống, hướng Nhị vương tử khê khom người, kêu lên: “Ngư tạ điện hạ ban cho tên.”

Nhị vương tử gật đầu nói: “Không tệ, rất tốt, Ngư, ngươi từ hôm nay trở đi sẽ là tùy tùng ta mang về từ trên đường. Ngư, ngươi nói một chút xem ngươi có thể làm cái gì?”

Âu Dương Vũ khê mỉm cười, thản nhiên nói: “Điện hạ, xin cho phép Ngư tới thư viện một chuyến, Ngư cần hiểu cận kề một ít chuyện.”

“Hảo, ngươi đi đi.”

Bước ra khỏi phủ Nhị vương tử, Âu Dương Vũ bước đi nhẹ nhàng, tâm tình thư sướng. Từ trong hẻm nhỏ đi xuyên qua, chính là một con phố. Âu Dương Vũ đi trên phố, nàng vui vẻ nhìn đám người lui tới, thầm nghĩ: ta là một người bình thường rồi! Ta rốt cục thì một người bình thường rồi.

Trưng ra một nụ cười sáng lạn, Âu Dương Vũ đi vào trong dòng người. Nàng hưng phấn nhìn mọi nơi, đối với mỗi người nàng thấy đều cười một tiếng. Người của thế giới này tình cảm lộ ra ngoài, mọi người thấy nàng mỉm cười, cũng là phần lớn cũng cười lại một tiếng.

47. Chương 47: Có Thể Làm Cho Nữ Nhân Kích Động: Hai Ngọn Cỏ Non. [1]

[1]: cái này đọc hết chương mọi người sẽ rõ

Việc yêu nữ xuất hiện đã khơi dậy lòng tự tôn của nữ nhân Á Tô nên dọc theo đường đi, đến nơi nào cũng có thể thấy những cô nương mặc da thú lộ ra hai chân bóng loáng cùng vòng eo mềm mại, với vũ đạo xuất sắc đang xoay tròn, cứ thấy nam nhân thuận mắt là lại bắt đầu khiêu khích.

Âu Dương Vũ trên dọc đường đi bộ liền thấy một thiếu nữ cười ngọt ngào, đi đến bên cạnh một thiếu niên. Thiếu niên kia môi hồng răng trắng, ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, bị cô gái kia ngã vào trong lòng, trên khuôn mặt lại lộ ra vài phần e thẹn.

Khuôn mặt nhỏ hồng này của hắn khiến cô gái kia không khỏi rất vui thích. Trong tiếng cười khanh khách vang lên, thiếu nữ phảng phất như không có xương, ở trong lòng thiếu niên vận vẹo. Thiếu niên xem ra không có trải qua những việc này, màu ửng hồng trên mặt lan đến tận cổ.

Đúng lúc này, tay của cô gái kia hướng xuống dưới sờ mó, một tay giữ chặt hạ thể của hắn. Chỉ thấy nàng khanh khách cười vang, một thanh âm xa xa truyền đến: “A, ngươi động tình rồi, muốn? Ha ha, mặt của ngươi rất hồng, là vui mừng hay là xấu hổ?”

Ngay khi thiếu niên vừa kinh vừa thẹn vừa khấn trương, thiếu nữ bỗng nhiên đưa miệng lên, ở trên mặt của hắn hôn “Chụt” một tiếng.

Tiếng hôn thanh thúy truyền đến, thiếu niên tựa hồ ngây dại, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng lên như máu. Cả người cứng đờ không nhúc nhích, cứ ở nơi đó ngơ ngác. Mọi người thấy thú vị như vậy, không khỏi ha ha cười to.

Nghe thấy tiếng cười của mọi người, thiếu niên tựa như buồn cười, lại tựa muốn khóc, trên khuôn mặt càng thêm kỳ quái. Thấy thế, tiếng cười của mọi người càng thêm rộn vang.

“Kỳ thật, cuộc sống những người ở đây vậy mà lại có một loại vui thú ở trong đó.” Âu Dương Vũ trầm suy nghĩ.

Đúng lúc này, đột nhiên nàng thấy hơi ảm áp, một cô gái khác đột nhiên từ phía sau nói: “A, thiếu niên, miệng ngươi thực đáng yêu, cho ta thân mật một chút đi.” Nói xong, liền chu môi xông tới tới.

Âu Dương Vũ nheo mày. Quá dọa nạt! Nữ nhân này có hai má béo tròn, làn da thô đen, mắt to hung dữ, miệng to môi dày, người chưa có tới gần, một mùi xú khí liền truyền đến.

Mẹ nha, diễm phúc này thật là không có biện pháp thừa nhận.

Âu Dương Vũ bị mùi xú khí xông tới, nhất thời tay chân luống cuống, đầu nghiêng ngã, thân thể lão đảo, nữ nhân kia từ dưới nách đi xuyên qua. Động tác của nữ nhân này gọn gàng linh hoạt, nữ nhân kia vừa lại gần nàng, nàng liền luống cuống vung tay về phía sau. Nữ nhân kia đang vội vàng không kịp đề phòng liền nặng nề ngã xuống mặt đất.

Thuận theo nữ nhân kia ầm ầm ngã xuống đất, một trận cười to phô thiên che địa vang lên. Âu Dương Vũ má hồng tai đỏ, ngẩng đầu lên nhìn mọi người đang cười hì hì, đau khổ trầm nghĩ: phải chạy thôi, nếu là cô gái xinh đẹp một chút, sạch sẽ một chút, cuộc sống này mới gọi là có niềm vui thú.

Mọi người cười vang thật quá lớn, Âu Dương Vũ thấy khó chịu đựng. Nàng lắc lắc bả vai, liền hướng Thư viện bỏ chạy. Chạy một lúc, một trận tiếng bước chân truyền đến, một thanh âm vang lên: “Vừa rồi là người giúp ta sao?”

Đi theo Âu Dương Vũ là thiếu niên xinh xắn vừa bị quấy rối. Hắn trốn thoát theo Âu Dương Vũ làm mọi người phía sau bàn tán xôn xao, một kẻ chỉ lấy hai người cười hì hì không ngừng, thật là mất hết mặt mũi.

Thiếu niên ngẩn ngơ, một hồi lâu mới lúng túng nói: “Ta... ta nên đi nơi nào.”

Giọng nói hắn vừa dứt, thiếu nữ phía sau đã đuổi đến mà khanh khách cười nói: “Thiếu niên, đừng sợ, tỷ tỷ chỉ muốn để người biết cái gì là khoái lạc thôi mà.”

Thiếu niên cứng đờ người, đem bả vai hướng về phía trước, nhìn về Âu Dương Vũ vội vàng nói: “Thảm rồi, nàng sắp đuổi kịp rồi.” Quay đầu nhìn thoáng qua, hắn hét lên: “A, người này sắp đuổi đến rồi. Chạy mau.”

Nói xong, hắn đuổi tay ra bắt lấy tay phải Âu Dương Vũ, liền chạy về phía trước như điên.

Âu Dương Vũ nhìn hắn, cũng lao về phía trước. Nàng vội vàng kêu lên: “Chúng ta tách ra là tốt nhất, như thế này cũng không hay, mọi người giống như là nhìn khỉ biểu diễn vậy, tụ lại thành đống rồi. A a a, bây giờ người xem nhiệt náo ngày càng nhiều rồi, này phải làm sao? Lão huynh, mau buông tay, chúng ta phân đường chạy.”

Mọi người bàng quan bao quanh xác thực càng ngày càng nhiều, kẻ nào cũng cười hì hì. Bết bát nhất chính là hai cô gái kia dưới sự dẫn dắt mọi người, lại thêm mấy thiếu nữ vừa gia nhập, những thiếu nữ kia vừa hỉ hử cười vừa ở trong miệng “Tiểu ca nhi, bảo bối” kêu loạn không ngừng.

Thiếu niên kia mãi miết bỏ chạy, không buông tay Âu Dương Vũ ra. Âu Dương Vũ cố vài lần cũng không mở ra được, nàng lại không muốn đánh ra công phu, vì vậy chỉ có thể đau khổ bỏ chạy.

Chạy được ngàn thước, hai người tiến vào một kiến trúc có cánh cửa đá cao lớn. Thuận theo đó, hai người vội mở ra tiến vào trong, phiến cửa đá kia liền chậm chậm đóng lại.

Âu Dương Vũ suy nghĩ nhanh nhạy, nhanh chóng chuyển đầu nhìn về phía thiếu niên kia. Thấy thiếu niên đang dùng tay áo lau mồ hôi, vừa thở vừa nhìn ngoài cửa nói: “Cuối cùng.. đã chạy thoát. Phù phù... những nữ nhân kia... thật điên rồ.”

Âu Dương Vũ dựa lên một cây cột đá, lắc đầu nói: “Thật nghĩ không ra, tiểu tử người nhìn đẹp mắt thì chúng nữ đùa bỡn vậy là bình thường. Ta ngoại hình bình thường, thế nào vậy vào mắt chúng nữ?”

Nói xong, nàng chuyển đầu nhìn về phía thiếu niên.

Thiếu niên đỏ mặt, xấu hổ hồi lâu mới ấp a ấp úng nói: “Này... là có nguyên nhân.”

Âu Dương Vũ cực kỳ tò mò, không khỏi hỏi: “Nguyên nhân gì?” Thấy hắn chần chờ không quyết, nàng đề cao thanh âm, vội vàng hỏi: “Mau nói a, vì nguyên nhân gì?”

Thiếu niên len lén xem xét Âu Dương Vũ một cái, nói nhỏ: “Ta.. chúng ta cùng là xử nam, chúng nữ có thể nhìn ra điều này.”

Da mặt Âu Dương Vũ nhảy lên, một hồi lâu mới hỏi: “Chính là nguyên nhân này?”

Thiếu niên lắc đầu nói: “Người là Xà Tổ[2], ta là Hồ Tổ[3]. Nay, nghe nói chúng ta lần đầu tiên giao phối thì sẽ sinh sản một loại hương kỳ dị, mùi hương này có thể truyền đến trên người cô gái giao phối cùng mà sẽ không tàn đi. Cho nên... cho nên những nữ nhân kia mới vậy.”

[2][3] Xà Tổ, Hồ Tổ: tổ tiên là xà, hồ

Kháo! Có chuyện này?

Âu Dương Vũ trong nháy mắt hiện lên mấy trăm lang nữ trong đầu, vươn móng vuốt ra muốn xé y phục của mình.

Nàng run cầm cập, không nhịn được hỏi: “Nói như thế, chuyện này sau này chúng ta sẽ hay gặp phải?” Thiếu niên ra dáng vẻ luôn luôn gật đầu, nàng than dài một tiếng, không nhịn được hỏi: “Người thế nào xấu hổ như thế? Lại đổ bừa mặt thế kia?”

Thiếu niên đỏ bừng mặt, hắn lúng túng nói: “Bà cố của ta bà cố, thủy tổ là thổ.”

Ách? Như vậy cũng được?

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn về phía nàng, lộ ra hai chiếc răng khểnh của thổ, cười nói: “Đây là Thư viện a, người muốn tìm cái gì cái gì? Ta mang theo người đi nha.”

48. Chương 48: Chỉ Là Con Thổ Dân?

Âu Dương Vũ đi theo phía sau thiếu niên, nàng nhìn bóng lưng thiếu niên, hai mắt có chút kì quái: hậu đại của thổ và hồ ily? Ách, làm thế nào mà có thể di truyền được điều này? Lão Thiên cũng muốn đau đầu đi?

Thiếu niên bước đi đều đều, quay đầu lại kêu lên: “Người đi nhanh một chút a. Di, người nhìn ta làm cái gì?”

Âu Dương Vũ nhìn gương mặt tuần tú trắng trẻo của hắn, bỗng nhiên tâm tình rất tốt, nàng ha hả cười một tiếng, chớp chớp mắt nói: “Ồ quê hương của ta có một câu nói. Câu nói đó là, hữu nhất chủng thiếu niên, thị liễu chi tổ đích cốt đầu[1].”

[1] hữu nhất chủng thiếu niên, thị liễu chi tổ đích cốt đầu: câu này không hiểu lắm, nhưng mà có lẽ là: có một loại thiếu niên, xương đầu được làm từ cành liễu.

Thiếu niên ngẩn ngơ, một hồi lâu mới phản ứng được là Âu Dương Vũ đang nói chính mình. Má hắn hồng lên, quay đầu đi không ngó ngang tới Âu Dương Vũ nữa. Âu Dương Vũ lại cười hắc hắc, nổi lên cảm giác muốn trêu chọc, không nhịn được lại hỏi: “Đúng rồi, tên người là gì?”

Thân hình của hắn sững lại, buồn buồn bực bực không lên tiếng. Âu Dương Vũ lại nói: “Sao mà người hẹp hòi thế, tên cũng không thèm nói sao?”

Thiếu niên bỗng nhiên dừng lại, quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng, thổ phù phù nói: “Tên của ta là Khiếu Liễu.” Vừa thấy Âu Dương Vũ muốn cười, hắn oán hận đá về phía trước, kêu lên: “Người khác cũng là thú danh[2], ta lại lấy tên một loại thực vật ẻo lả, người còn cười? Người lại còn cười?”

[2]thú danh: đặt tên theo một loài thú.

Liễu hiển nhiên bị vẻ mặt muốn cười mà không cười nổi của Âu Dương Vũ làm cho hết sức tức giận. Hắn tức giận trừng mắt nhìn Âu Dương Vũ, chân phải lại nhấc lên hung hăng đá về phía sau một cước!

“Ôi chao~~” một tiếng kêu thảm chớp mắt truyền tới. Nguyên lai Liễu không thấy bên cạnh là một cây cột đá, một cước này đứng khiến ắt cá chân nặng nề đụng vào trên cột đá.

Liều một tay ôm mắt cá chân, tại chỗ không ngừng nhảy về phía trước, vừa nhảy vừa kêu thảm không dứt. Thấy hắn kêu lên thống khổ, Âu Dương Vũ vội vàng tiến đến trước mặt của hắn.

Hai tay nắm chân phải hắn, Âu Dương Vũ nghiêm túc nói: “Ta xem một chút có bị sưng tấy hay không.” Vừa nói nàng vừa đem vải chỗ chân thiếu niên xé ra.

Hai tay nàng giữ lấy chân phải thiếu niên, vẻ mặt bình tĩnh quan sát. Nàng không có chú ý tới, con người của thiếu niên này đang quay tròn lên!

Đang lúc Âu Dương Vũ đem vải chỗ chân hắn xé ra thì “A~~” đột nhiên, thiếu niên hét lên một tiếng, hai bàn tay duỗi ra, cả người nặng nề lao về phía trước!

Phía trước hắn, chính là Âu Dương Vũ! Thiếu niên lao về phía trước, nhất thời đụng phải người Âu Dương Vũ. Chỉ nghe được “Bụp” một tiếng, Âu Dương Vũ nặng nề ngã xuống đất, thiếu niên vừa đứng lúc nằm trên người của nàng!

Âu Dương Vũ bị bất ngờ không kịp đề phòng nên ngã xuống, nhất thời toàn thân đều đau đớn. Nàng nhũu lông mày, nước mắt ở trong hốc mắt cuộn lên. Vừa nhấc đầu, thấy thiếu niên đem đầu chôn ở trước ngực của mình, thỉnh thoảng lại cọ cọ!

“Người?”

Âu Dương Vũ cực kỳ bức mình, nàng oán hận thầm nghĩ: tiểu vương bát đản, lại thừa dịp chiếm tiện nghi của ta, ăn đậu hủ của ta! Nhưng là lời này đến bên miệng, nàng vẫn không thể nói ra được.

Lúc này, Liều ở trên người nàng dời mắt đi chỗ khác, đang ở bên cổ nàng cọ sát thì hắn bỗng nhiên “Di” một tiếng, sau đó đem đầu chôn bên cổ Âu Dương Vũ, hít vào thật sâu.

“Người làm gì thế? Mau để ta đứng dậy. Có nghe không? Mau đứng dậy! Hai đại nam nhân như vậy nằm lên nhau thì rất mất mặt, người biết không?”

Liều thoải mái kêu hanh hanh hai tiếng, lại tại bên cổ nàng hít ngửi thật sâu, bỗng nhiên vươn lưỡi ra liếm lên cổ nàng!

Động tác này của hắn quá mức đột nhiên, Âu Dương Vũ toàn thân cứng đờ, nhất thời hô hấp cũng ngừng lại

Qua một hồi lâu, nàng mới thở ra một hơi, gian nan nói: “Người... người đang làm cái gì?”

Nói xong lời này, hai tay nàng mới mạnh mẽ đẩy đầu của Liều đi, oán hận kêu lên: “Người khốn kiếp, người thế nào có thể... thế nào có thể như vậy!”

“Vì sao không thể như vậy?” Liều bỗng nhiên nói. Hắn ngẩng đầu, một khuôn mặt vô tội nhìn Âu Dương Vũ, mắt to thuần tịnh rất ngây thơ nháy nháy hai cái, hỏi: “Thân thể của người rất kỳ quái, vừa hương vừa nhuyển, khiến cho thân thể của ta cũng là ngứa ngứa, lại là thoải mái lại là khó chịu. Vì sao lại như vậy? Ta không rõ, cho nên muốn liếm hai cái để cảm nhận một chút.”

Âu Dương Vũ không nhúc nhích cùng hắn đối nhãn. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, đối mắt một hồi lâu. Âu Dương Vũ bỗng nhiên hét to một tiếng, hai bàn tay đẩy một cái, đem Liều đẩy sang một bên. Nàng vội vàng từ trên mặt đất bò dậy, đem tay sửa sang lại y phục cho tốt.

Sửa sang lại trang phục, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Liều, nhìn đôi mắt ngây thơ đang mong đợi nhìn mình, phảng phất đang đợi nàng cho hắn một giải thích.

Đáng chết! Tiểu bạch si này cái gì cũng không hiểu!

Cọ xát một hồi, Âu Dương Vũ oán hận nghĩ muốn đem tiểu tử này đánh một trận, vẫn là đánh hắn như tiểu tử đi? Hừ, may là tiểu tử này không hiểu chuyện, nếu bởi vậy mà hoài nghi ta là nữ nhân thì cần phải sát nhân diệt khẩu rồi.

Cúi đầu suy tư, Âu Dương Vũ không có chú ý tới Liều đang nhìn kỹ ánh mắt của nàng, mắt hắn tỏa ra ánh sáng chớp động lại pha mấy phần giảo hoạt.

Từ từ vươn tay, Liễu rụt rè kêu lên: “Người vẫn tức giận sao? Nếu không, người hãy đánh ta ngã xuống đất một chút đi. Bất quá trên người của ta không có mùi hương.”

Âu Dương Vũ thống khổ day day trán, tay nàng vuốt vuốt mi tâm. Một hồi lâu mới ngẩng đầu lên nhìn về khuôn mặt ngây thơ của Liễu, ho khan một tiếng, nói: “Liễu, người là nam nhân, đúng không?”

Liễu gật gật đầu, đưa tay lên trán nàng, kêu lên: “A, người bị u mê à? Ta là nam nhân đó, người trong thiên hạ cũng biết, người không cần cố ý nhắc nhở của ta.”

Âu Dương Vũ nghẹn họng, một hồi lâu mới bình tĩnh lại được. Nàng liếc nhìn hắn, nói: “Ta cũng là nam nhân. Chúng ta cũng là nam nhân, này, nên giữ vững cự ly nhất định, như vậy mới không để người ngoài bàn tán.”

“Không đúng!” Liễu trừng to mắt trả lời: “Ta cùng anh ta, chúng ta ở trong thôn, từ nhỏ đã cùng nhau ngủ, cùng nhau ôm ấp trên mặt đất lẫn lộn, ở trong sông cùng tắm.”

Âu Dương Vũ nhất thời không nói gì. Nàng trừng mắt nhìn Liễu, Liễu cũng trừng mắt nhìn nàng. Qua hồi lâu, Âu Dương Vũ mới chém tay phải xuống, kêu lên: “Người ngu ngốc! Người, ta nói với người, bởi vì chúng ta cũng là nam nhân cho nên không thể quá thân mật. Người tin cũng được, không tin cũng được.”

Nói xong, nàng hăm hăm đi về phía trước, trầm suy nghĩ: một con thỏ đàn, sau này không nhất định gặp hắn nữa, ta cùng hắn nói nhiều như thế để làm gì?

Ở phía sau, Liễu nghiêng đầu cười híp mắt dõi chặt theo nàng.

49. Chương 49: Thân Phận Của Tiểu Bạch Thỏ

Âu Dương Vũ đi được mấy bước thì dừng lại, quát lên: “Người đi theo ta làm gì?”

Thiếu niên xấu hổ cười cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, hai mắt hắn lấp lánh nhìn Âu Dương Vũ, vui vẻ nói: “Ta thích người.” Âu Dương Vũ trong nháy mắt tròn to mắt, hắn tiếp tục nói: “Người không cảm thấy là chúng ta rất hợp duyên sao? Ta trước kia với người khác cũng không dám nói đâu.”

Bước nhanh tới bên người Âu Dương Vũ, cùng nàng sóng vai mà đi, gương mặt của thiếu niên tuần tú đỏ bừng : “Người chẳng lẽ không cho là như vậy sao? Chúng ta chơi rất thân.”

Âu Dương Vũ có chút buồn cười, nàng nhìn đôi mắt to đầy mong đợi của thiếu niên, lắc đầu cười nói: “Không, ta không có cảm giác đấy.” Thấy thiếu niên trong nháy mắt gương mặt trĩu xuống , cúi đầu vô lực, vẻ mặt mất mát, trong lòng của nàng không khỏi mềm nhũn. Đang chuẩn bị mở miệng an ủi, đôi môi của Âu Dương Vũ bỗng giật giật, vẫn là không nói gì.

Xoay người đi vài chục bước, thấy thiếu niên vẫn đi theo, Âu Dương Vũ có chút nhức đầu, dừng bước lại hỏi: “Người không nghe hiểu lời của ta sao? Ta - cùng - người một chút cũng không nói gì~~”

Nói xong câu đó, Âu Dương Vũ nhanh chóng quay đầu đi. Một hồi lâu không có động tĩnh gì, nàng quay đầu nhìn lại, quả nhiên thiếu niên vẫn ở nguyên tại chỗ, hai mắt đã đỏ lên, vẻ mặt đầy thương tâm đang nhìn mình.

Đôi mắt đen nhánh kia đang chớp động lệ quang, thực khiến Âu Dương Vũ cảm thấy hành vi của mình thật quá mức! Thật sự là thiên lý bất dung a!

Tức giận dậm chân một cái, Âu Dương Vũ oán hận kêu lên: “Người, người làm ra một bộ dạng tiểu bạch thỏ như vậy làm gì? Ta lúc nào khi dễ người? Người lại còn dám giận! Còn dám rơi lệ?”

Nàng vừa then vừa bất an, thế nhưng không có chú ý tới, thân phận nữ nhi của mình cũng đã lộ.

Hai mắt Liễu phát sáng lấp lánh nhìn Âu Dương Vũ. Ánh mắt hắn chớp động ánh sáng ở bên trong, toát ra một loại ánh sáng cực kỳ kỳ quái. Âu Dương Vũ nhìn không rõ, nhìn hai mắt ngây thơ của hắn đang nhìn mình, cúi đầu nhìn lại cơ thể, trước sau nhìn một lần, cũng không thấy cái gì dị thường, Âu Dương Vũ cá giận nói: “Người nhìn cái gì vậy?”

Liễu thu hồi ánh mắt, chép miệng, liếc mắt khinh miệt nhìn Âu Dương Vũ, nói: “Ta nghĩ rằng người rất thông minh chứ, nguyên lai lại mau quên như vậy. Ta mới vừa nói rằng bà cố của ta chính là thổ! Người biết rất rõ ràng, còn hỏi ta sao lại có một bộ dạng tiểu bạch thổ, thật là đần a!”

Âu Dương Vũ cứng họng. Nàng nhìn Liễu đang bộ dạng nước mắt rờn rờn, bỗng nhiên thầm nghĩ: đúng rồi, ta hiện tại hóa trang rất tốt, ta còn để ý như vậy để làm gì? Liễu này cũng rất thú vị, ở trên cái thế giới này lại còn có kẻ thú vị như vậy, có nam nhân có thể để ta tùy ý khi dễ, thật là quá hiếm đi.

Nghĩ tới đây, Âu Dương Vũ khanh khách cười một tiếng, mới cười một tiếng, nàng đem thanh âm thu lại, tiếp theo lại ha hả cười hai tiếng.

Vươn tay lên hai gò má của Liễu, sau đó nàng vừa véo vừa day!

“Ôi, đau quá, người làm gì thế?” Hai tay Liễu tóm lấy tay phải Âu Dương Vũ, nổi giận đùng đùng kêu lên.

“Không sao cả?” Âu Dương Vũ vui vẻ cười, nhìn hấn mà thấp giọng nói: “Ta chỉ muốn thử một chút, lại thêm một phần lực thì nước mắt của người có thể chảy ra hay không!”

“Người?”

Liễu hiển nhiên sinh khí [1], hấn hướng phía trước lao ra mấy bước, rồi lại nhanh chóng thả chậm. Hấn nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn Âu Dương Vũ nữa, oán hận nói: “Đây cũng không phải là ta muốn! Ta từ nhỏ đã là cái bộ dạng này, ta đường đường là nam tử hán mà lại cứ là cái bộ dạng này, chẳng lẽ ta nguyện ý a!”

[1] sinh khí: tức giận

Hấn tức giận tới cực điểm, lại nhắc chân lên hướng sang bên cạnh quét ngang.

Âu Dương Vũ thấy hấn sinh khí, mặt lại càng đỏ hơn, trong ánh mắt là nước mắt, miệng cũng lẩm bẩm liên hồi, rõ ràng là mười phần một bộ dạng của hài tử. Nàng không khỏi trong lòng mềm nhũn, cười ha hả nói: “Thật ra thì như vậy cũng rất tốt.”

“Người nói gì? ” Liễu đột nhiên quay đầu lại, vọt tới trước mặt cầm lấy ống tay áo nàng.

Âu Dương Vũ hướng hấn ôn nhu cười một tiếng, an ủi: “Ta xem tất cả mọi người rất dã man, ngay cả nữ nhân cũng thế. Cái bộ dạng này của người rất hiếm thấy, rất tốt.” Chẳng qua là, chính là một con thổ để cho ta chơi đùa.

Liễu chiếm được khẳng định của Âu Dương Vũ, không khỏi mừng rỡ. Hấn hai mắt phát sáng lấp lánh nhìn nàng, vui vẻ nói: “Đã biết là chúng ta khẳng định sẽ hợp nhau mà. Hắc hắc.”

Không để ý tới Âu Dương Vũ trong nháy mắt trở nên mất mát, Liễu trực tiếp cầm ống tay áo nàng hướng phía trước đi tới, vừa đi vừa nói: “Đúng rồi, ta còn không biết người tên là gì, còn có, người đang ở nơi nào? Người có thì giờ rảnh không? Theo ta đến nhà ta chơi một chút đi.”

Âu Dương Vũ oán hận vỗ lên trán mình, âm thầm nghĩ: tại sao ta phải an ủi hấn? Giờ thì tốt rồi, dính lên rồi thì muốn vứt cũng không xong!

Thư viện này có năm thạch ốc lớn, mỗi thạch ốc lại có hai tầng. Tầng thứ nhất để những tảng thạch thư cổ xưa, một phòng còn lại thì lại là sách giấy. Hỏi rõ thì Âu Dương Vũ mới biết đây là cách thức chung ở thế giới này, Liễu mang Âu Dương Vũ đi tới căn thạch ốc thứ ba.

Thư viện này có quy củ của nó. Đầu tiên, tất cả mọi người có thể vào bên trong đọc sách, tiếp theo, chính là nơi này ngoài trừ đọc sách ra thì không cho phép tranh đấu, không cho phép làm những việc không liên quan tới chuyện đọc sách. Nếu không, quân sĩ thủ vệ của thư viện có thể giết chết tại chỗ bất luận kẻ nào.

Cái quy định này thoạt nhìn thì bình thường, nhưng trong thế giới này, đánh nhau giết người và nam nữ thân mật là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cửu nhi cửu chi[2]. Theo thư viện đề ra quy tắc thành thiết luật xong, nơi này ngược lại thành địa phương mà những loại người lai lịch không rõ thích tới nhất. Có người bị truy sát thì chuyện thứ nhất chính là chạy đến thư viện trốn tạm hai ngày.

[2] thiên kinh địa nghĩa, cửu nhi cửu chi: mang hàm ý hiển nhiên, tự nhiên là phải thế.

Dĩ nhiên, khiến kẻ này thất vọng chính là thư viện cũng không cung ứng thức ăn.

Âu Dương Vũ dưới sự hướng dẫn của Liễu trực tiếp tiến vào lầu hai. Âu Dương Vũ đi ở phía trước, liền không nhìn thấy những quân sĩ cùng người hầu của thư viện đang ra ra vào vào khi thấy Liễu thì dùng ánh mắt cung kính nhìn hẩn.

Âu Dương Vũ đi tới một loạt giá sách, cầm lấy một quyển “Lịch sử chiến tranh của Á Tổ” cẩn thận đọc. Liễu đứng ở một bên, thấy nàng đọc rất chăm chú, liền từ từ đi ra ngoài. Hẩn đi tới bên cạnh một người quân sĩ trong hành lang. Quân sĩ kia thấy hẩn đến, vội vàng vỗ tay phải lên ngực, mở miệng liền muốn chào hỏi. Liễu vội vàng lắc đầu, ý bảo hẩn dừng lại động tác. Con mắt toát ra vài phần quỷ dị, hẩn hướng về phía quân sĩ nhẹ nói: “Ồ lại đây, sau khi chúng ta rời đi, người cùng mọi người nói một tiếng, sau này bất cứ lúc nào nhìn thấy ta, đều không cho hành lễ! Có nghe hay không?”

Quân sĩ vừa nghe, lập tức đứng thẳng người chuẩn bị lớn tiếng đáp lễ, lập tức dừng lại, lặng lẽ trả lời: “Hảo, nhất định sẽ làm, Ân Tôn đại nhân[3].”

[3]Ân Tôn đại nhân: ản trong ản giấu, tôn trong tôn kính, là đại nhân ản giấu tôn kính

50. Chương 50: Liễu Đích Ái Tình Quan

Hứa hẹn che chở của Nhị vương tử đối với Âu Dương Vũ mà nói thì tựa như tấm bùa cứu mạng, nàng hiện tại toàn tâm toàn ý chỉ muốn để cho Nhị vương tử cảm thấy chính mình đáng giá để hẩn che chở.

Vì vậy, nàng đọc sách rất là chăm chú. Nơi này không thể mang sách đi ra ngoài nên khi Âu Dương Vũ thấy đói bụng liền đi ra tùy tiện ăn một chút rồi lại vào xem sách tiếp.

Thư viện rất lớn, chỉ quen thuộc việc mỗi tầng lầu có những loại sách gì đã khiến Âu Dương Vũ dùng một ngày thời gian. Khiến cho nàng thất vọng chính là sách trong thư viện ghi lại cũng chỉ là một chút kiến thức bình thường. Đối với lai lịch của yêu nữ lần trước cùng với chuyện có liên quan tới Âu Dương Vũ xuyên qua, nơi này không có một quyển nào ghi lại.

Ngày thứ mười, Âu Dương Vũ đem quyển sách khép lại, trong nháy mắt, nàng thở dài một tiếng.

Tiếng thở dài này hấp dẫn Liễu tới đây. Hẩn đi tới sau nàng, hỏi: “Người không vui a?”

Âu Dương Vũ lắc đầu, nói thật nhỏ: “Không có gì.” Nàng đem quyển sách trả lại chỗ cũ, chính mình đi tới một chiếc ghế đá ngồi xuống. Hai tay ôm đầu, Âu Dương Vũ nhắm hai mắt, thống khổ thầm nghĩ: chẳng lẽ, ta thật sự phải ở địa phương quỷ quái này cả đời? Không, không thể nào, địa phương quỷ quái này ta gốc (ở) không được, ta sẽ phát điên!

Lúc này, tay nàng thấy ẩm áp. Ngay sau đó, một bàn tay ôn nhu xoa tóc của nàng. Thanh âm của Liễu nhẹ nhàng truyền đến: “Đừng thương tâm, có chuyện gì thì hãy nói cho ta một chút, có lẽ ta có thể giúp người nghĩ biện pháp.”

Âu Dương Vũ nhắc đầu, nhìn về phía Liễu, xem xét hẩn một hồi, Âu Dương Vũ đột nhiên hỏi: “Trừ nơi này, nơi nào còn có thư viện? Ừ, chính là thư viện cất giấu một chút sự vật cổ quái, thần bí?”

Liễu ngồi xuống bên cạnh nàng, an tĩnh nhìn nàng, hỏi: “Người muốn biết về sự vật thần bí gì?”

Âu Dương Vũ lắc đầu, nhìn chằm chằm hẩn sáng giọng: “Người hỏi rõ ràng như thế để làm gì? Người chỉ cần nói cho ta biết nơi đó có hay không là được.”

Liễu cười cười, răng trắng như tuyết phát ra ánh sáng: “Loại thư viện này dĩ nhiên là ta biết. ” Nhẹ nhàng nắm tay Âu Dương Vũ, hẩn nói: “Nếu như người đồng ý coi ta như hảo hữu, đối tốt với ta một chút, ta mới nói cho người biết. ” Hẩn rầu rĩ bổ sung thêm một câu: “Mấy ngày qua ta ngày ngày phụng bồi người, lại luôn bị người vừa mắng vừa đuổi, chuyện này sau này không thể phát sinh nữa.”

Âu Dương Vũ nhìn khuôn mặt trắng nõn nà của hẩn, bởi vì đôi môi đẹp nên lộ ra vẻ hết sức khả ái. Nàng không khỏi ha hả cười một tiếng, mím môi cười nói: “Được rồi, ta đáp ứng người, sau này không dễ dàng mắng người, đuổi người.”

Hai mắt Liễu sáng ngời, vui vẻ nói: "Thật không? Tốt lắm, ta sẽ nói với người a, loại thư viện như người muốn thì có hai nơi."

Hai mắt Âu Dương Vũ sáng ngời, nghiêng người về phía trước, khẩn trương hỏi: "Hai nơi đó là đâu?"

Liễu cười nói: "Một chỗ là tế đàn, còn có một nơi là Tôn Giả đường. Hai nơi này, đối với hết thảy chuyện thần bí, bất khả tư nghị đều có giải thích cặn kẽ." Hắn nhìn Âu Dương Vũ, cười hì hì nói: "Àn, bao gồm cả lai lịch của yêu nữ ngàn năm trước cùng với lai lịch yêu nữ hiện tại, nó cũng có ghi lại."

Âu Dương Vũ nhìn hắn thật kĩ, trong lòng dường như khơi dậy vạn tượng ba đào. Trong lòng nàng khẽ động, một thanh vui mừng vang lên trong đầu: thật tốt quá! Thật tốt quá! Rốt cục được cứu rồi. Chỉ cần ta thấy được những tư liệu kia, ta nhất định có thể đủ để trở về, nhất định!

Nàng nhanh chóng cúi đầu, đem nước mắt đột nhiên trào ra che giấu. Âu Dương Vũ hít thật sâu, làm lành sớm bình phục. Nếu rơi lệ ở trước mặt Liễu vậy hắn tựa như con thỏ ngu ngốc thì chỉ sợ cũng sẽ sinh ra hoài nghi đối thân phận của mình.

Trong khi Âu Dương Vũ che giấu sự kích động của mình, Liễu an tĩnh ngồi ở một bên, cũng không có mở miệng.

Một hồi lâu sau, Âu Dương Vũ mới ngẩng đầu lên, hướng về phía Liễu thản nhiên cười hì hì: "Người thật thông minh. Di, làm sao người biết nhiều chuyện như vậy?"

"Uy, làm sao người không cao hứng?" Lời khích lệ của Âu Dương vừa ra khỏi miệng, liền thấy mặt của Liễu nhăn nhó. Nàng không khỏi ân cần hỏi han. Liễu chép miệng, oán hận nói: "Người ngày ngày nói ta là thỏ đàn, vẫn chưa từng khen ta thông minh. Hừ, vừa nghe là biết người cố ý giả dối."

"Được rồi, được rồi, đừng nóng giận. Liễu, chúng ta đi ra bên ngoài một chút đi." Âu Dương Vũ dặt tay của hắn đi ra khỏi thư viện. Nàng vừa đi vừa nghiêng túc nói: "Liễu, người là đại nam hài rồi, người lớn như vậy, không thể động một chút là giận, mếu máo, sinh khí. Biết không? Tật này của người không tốt, phải sửa đổi."

Liễu rầu rĩ liếc nàng một cái, thầm nghĩ: ta trưởng thành ra bộ dạng này, làm ra vẻ mặt và tính tình này, người cho rằng là ta ngụy biện ư?

Trên đường phố, người đến người đi tấp nập nhộn nhịp. Âu Dương Vũ đọc sách trong mười ngày, giờ phút này thấy những tràng diện náo nhiệt này, tâm tình cực kỳ thoải mái.

Lúc này, Âu Dương Vũ thấy trong người đi đường phía trước, có hai đại nam nhân cùng với một nữ tử đang di chuyển. Nhìn ba người kia thân mật, một bộ dáng thân cận thật chặt, Âu Dương Vũ không khỏi nhớ lại nơi này có thói quen chung vợ, không khỏi mở miệng hỏi: "Liễu, người nói xem những nam nhân kia tại sao nguyện ý cùng nam nhân khác chia sẻ thê tử của hắn?"

Liễu nhìn Âu Dương Vũ một cái: "Bởi vì số lượng nữ nhân ít hơn so với nam nhân." Hắn nói xong câu đó sau, lại bổ sung thêm một câu: "Bất quá, nam nhân nhà quyền quý cũng cưới nhiều thê tử."

Hắn nhìn Âu Dương Vũ, toát ra hàm răng trắng như tuyết cười nói: "Ta sau này lấy vợ a, sẽ tuyệt đối không cùng nam nhân khác chung vợ. Nếu thê tử của ta cùng nam nhân khác có dính dấp, ta liền một đao giết bọn họ!"

Thanh âm âm hiểm, có chút ngoan lệ! Âu Dương Vũ quay đầu, kỳ quái nhìn của hắn. Thấy Liễu đỏ mặt, nàng mới kinh ngạc kêu lên: "A, Liễu, người rốt cục có chút vị nam nhân rồi."

Liễu đen mặt đi, lúc này, Âu Dương Vũ lại tiếp tục kêu lên: "Bất quá, bộ dạng người đàn ông như vậy, giết được người sao? Xuống tay được sao?"

Hai câu hỏi xong, trên mặt Liễu đã là mây đen giăng đầy. Hắn trầm mặt, rầu rĩ nói: "Ta là nam nhân, giết người thì sợ cái gì." Hắn liếc Âu Dương Vũ một cái, lại từ từ nói: "Bất quá, ý nghĩ này của ta muốn áp dụng thì cũng có chút khó khăn. Nếu nữ nhân ta xem trúng có quá nhiều nam nhân muốn cướp nàng, vậy thì không ổn lắm."

Âu Dương Vũ nghe thấy thú vị, không khỏi cười hì hì, quay đầu nhìn Liễu hỏi: “A, nếu như gặp phải loại tình huống đó, người sẽ làm gì? Hì hì, người muốn tranh nhân gia, người khác cũng muốn tranh đoạt nhân gia, người sẽ làm sao bây giờ?”

Khóe miệng của nàng không ngừng cong về phía trước, nhìn hai mắt Liễu, cười hì hì: hì hì, tiểu đồng nam cũng có mơ ước này. Khanh khách, thật là nhìn không ra, trí tưởng tượng của tiểu tử này cũng rất phong phú, tình cảm dư thừa a, còn nhỏ tuổi đã nghĩ ngợi cùng nam nhân khác tranh đoạt nữ nhân rồi.

Liễu nhìn lại khuôn mặt tươi cười của nàng, cảm thấy vô cùng buồn bực. quay ngoắt mặt đi, thở phì phì nói: “Người quá coi thường ta.” Thanh âm dừng lại, ngữ khí của hắn trở nên ôn hòa nhưng vô cùng kiên định: “Ta sẽ tiên hạ thủ vi cường! Ta sẽ có biện pháp để cho nữ nhân của ta chỉ có thể sống ở bên cạnh ta, cũng đã không thể khỏi ta!”

51. Chương 51: Chuyện Không Ổn Rồi

Âu Dương Vũ hì hì cười một tiếng, đánh giá Liễu mấy lần, nhìn vào hai mắt của hắn, nàng nói: “Ân, rất tốt! Rất có khí phách nam tử!” Dứt lời, tay nàng vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Theo tay nàng vỗ xuống, mặt của Liễu đỏ lên, từ hai gò má lan xuống tận cổ. Âu Dương Vũ cười cười, tay phải nhéo mặt hắn một cái, cười hì hì nói: “Đúng là đáng yêu, thật là chơi vui.”

Thấy gương mặt trắng nhỏ của Liễu khi bị mình véo trở nên hồng hồng, Âu Dương Vũ không khỏi vui vẻ. Đang lúc nàng cười cực kỳ vui sướng, hai mắt nhìn về phía trước một cách vô tình thoáng qua, bỗng nhiên cả người cứng đờ!

Liễu đang bị nàng véo đến tức giận, thấy Âu Dương Vũ bỗng không nhúc nhích, hắn không khỏi xoay đầu lại, nhìn về phía nàng hỏi: “Làm sao vậy?”

Âu Dương Vũ tóm lấy tay áo hắn, vội vàng đi tới ngõ hẻm bên cạnh. Nàng vừa đi vừa cúi đầu nói: “Đừng nói chuyện.”

Hai mắt Liễu quét nhìn bốn phía, liền cúi đầu, biết điều đi theo phía sau Âu Dương Vũ trốn vào trong ngõ hẻm.

Hai người mới trốn vào một góc tối thì phía ngoài có một đội nhân mã đi tới. Đội người này chừng trên trăm, mọi người cười đại mã cao lớn đang gào thét mà đến. Đi tuốt ở đằng trước là một thiếu niên anh tuấn, chính là Na Tư.

Âu Dương Vũ nhìn sang Na Tư, trong nháy mắt, con ngươi nàng mở to đến cực hạn! Đi theo phía sau Na Tư là một thiếu niên với một thân áo đen, tuấn mỹ khó có thể lấy ngôn ngữ hình dung được, đó chính là Hi Thú? Trời ạ, hắn làm sao lại cùng Na Tư ở cùng một chỗ?

Khi Âu Dương Vũ nhìn về Hi Thú, Hi Thú phảng phất cảm ứng được cái gì đó, nhanh chóng chuyển đầu thoáng nhìn về hướng nàng. Âu Dương Vũ vội vàng cúi đầu, đi một bước tới bên cạnh Liễu, hoảng hốt kéo ống tay áo của hắn, đem nửa người của mình cuộn vào trong ngực hắn.

Chính là như vậy, nàng có thể cảm giác được rõ ràng có hai ánh mắt cực kỳ nóng bỏng, mãnh liệt dừng ở chỗ nàng! Chẳng lẽ Hi Thú cảm thấy được? Không, không thể nào! Hắn vừa rồi không thấy ta!

Âu Dương Vũ bởi vì không dám ngẩng đầu nhìn về phía Hi Thú, ánh mắt nàng cùng Liễu quấn chặt vào ở chung một chỗ. Hai người cũng một bước cũng không đi, ánh mắt đối nhau nhìn! Cho đến khi Hi Thú cỡi ngựa đi qua con hẻm, biến mất trong tầm mắt của Liễu!

Qua thật lâu, Âu Dương Vũ mới thở hổn hển, vỗ vỗ ngực, cố làm ình thanh tỉnh lại.

Đội buồng lỏng người, nàng tươi cười nhìn về phía Liễu. Quả nhiên, đôi mắt đen láy của Liễu chớp chớp nhìn nàng tò mò hỏi: “Di, người làm sao người vậy? Người biết Tam vương tử sao? Người rất sợ hắn a?”

Âu Dương Vũ cười khổ một tiếng, thấp giọng nói: “Ta... ta không cẩn thận nên đắc tội hắn, còn suýt nữa bị người hầu của hắn chop tới đánh chết. May là lúc ấy ta đánh ngã người hầu của hắn rồi lên đi. Nhưng sau

này ta vừa nhìn thấy hần liền thấy chột dạ.” Dứt lời, Âu Dương Vũ nghiêng mắt nhìn Liễu, cái nhìn này quả thật có mấy phần chột dạ.

Liễu nhíu mày, lo lắng nói: “Hần là Tam vương tử, người hảo hảo làm sao đắc tội hần? Bất quá người cũng không cần quá lo lắng, ta nghe nói a, Tam vương tử là vô cùng hào phóng, hơn nữa trí nhớ hần có chút không tốt. Lần sau nhìn thấy người, hần không nhất định sẽ nhận ra được người đâu.”

Âu Dương Vũ cười hắc hắc, gật đầu lia lịa nói: “Chỉ hy vọng như thế, chỉ hy vọng như thế!” Vừa nói, nàng vừa liên tiếp nhìn ra phía ngoài. Liễu thấy thế, nắm tay nàng nói: “Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài đi.”

Hai người tay nắm tay đi ra ngoài. Đi ở trên đường, Âu Dương Vũ không muốn nói chuyện, Liễu phẳng phất cũng có chút tâm thần không yên. Âu Dương Vũ vẫn cau mày, trầm suy nghĩ: Hi Thù làm sao lại ở bên Na Tư, lại có bộ dạng như người hầu? Hần có mưu đồ gì sao? Ai nha, chỉ cần không phải đối với ta bất lợi, hần mưu đồ gì thì quan tâm để làm gì?”

Đến phủ của Nhị vương tử, Âu Dương Vũ cùng Liễu nói lời từ biệt. Liễu rất sáng khoái cùng nàng chia tay. Âu Dương Vũ bước nhanh vào phủ đệ của Nhị vương tử. Mới vào cửa, nàng liền thấy ở bên ngoài đại điện là mười mấy đầu đại mã cùng người hầu áo đen. Những con ngựa cùng những người này nhìn rất quen mắt nha, chính là đội ngũ của Na Tư a! Trời ạ, mục đích của hần lại là phủ của Nhị vương tử, không phải nói huynh đệ bọn họ quan hệ không được tốt sao?

Suy nghĩ một chút, Âu Dương Vũ vẫn là lặng lẽ đi vào rừng cây bên cạnh rồi tiến vào trong đại điện. Sau đó nàng nhích tới gần thạch bích, đứng thẳng lỗ tai nghe. Nàng ở phủ của Nhị vương tử một đoạn thời gian nên biết hần thích ở phòng nào nghị sự.

“Nhị ca, lúc trước thuộc hạ của ta quá mức đường đột rồi, lại không cùng Nhị ca đánh một tiếng chào hỏi liền trực tiếp mang đi Thư thị của Nhị ca. Hôm nay tiểu đệ đến đây là để nói xin lỗi. Nhị ca, người sẽ không trách tội đệ sao?”

Thanh âm ôn hòa của Nhị vương tử trong trẻo truyền đến: “Dĩ nhiên sẽ không. Tam đệ, ta và người là thân huynh đệ, phủ đệ của ta cũng là phủ đệ của người. Người có thể tới, Nhị ca ta cao hứng còn không còn kịp nữa là, dĩ nhiên sẽ không trách tội người. Bất quá...”

Thanh âm của hần khe khẽ kéo ra một chút: “Hạ nhân của người trong mắt cũng quá không có người khác rồi. Ở trong phủ ta muốn vào thì vào, muốn ra thì ra. Tam đệ sau này vẫn là phải quản giáo thật tốt!”

Na Tư thanh im lặng, một hồi lâu sau mới ha ha cười một tiếng, nói: “Nhị ca nói rất đúng. Hôm nay ta liền đem hai hạ nhân kia tước tới, chờ Nhị ca xử lý! Có ai không, đem người vào!”

Theo tiếng quát của Na Tư, một trận tiếng bước chân truyền đến. Ngay sau đó là thanh âm hai người quỳ xuống đất. Na Tư mạnh mẽ hướng về một người trong đó đá một cước, quát lên: “Còn không hướng Nhị điện hạ hồi lễ, người còn không biết sao?”

“Mong Nhị điện hạ bỏ qua cho tiểu nhân, tiểu nhân biết sai rồi, tiểu nhân biết sai rồi!”

“Thôi thôi, tất cả đứng lên đi. Tam đệ, chuyện này đã qua rồi, người cần gì phải vì một chuyện nhỏ mà hưng sư động chúng?”

Na Tư ha ha cười một tiếng, thanh âm thả chậm một chút, hần hơi hột nói: “Ở nơi này làm gì có chuyện nhỏ? Chuyện này liên quan đến tình cảm huynh đệ chúng ta, cũng không thể khinh thị. Đúng rồi, Nhị ca, Thư thị kia ở đâu? Hãy gọi hần đi ra ngoài để cho hai súc sinh này cùng hần tự mình nói xin lỗi đi!”

Nguyên tới đây chính là mục đích Na Tư đến đây!

Trong lòng Âu Dương Vũ nhảy lên một cái. Nàng đem tay phải đặt trên ngực, trầm suy nghĩ: “Ta sợ cái gì? Ta hiện tại đã dịch dung rồi, người nào ta cũng không sợ!”

Đang nghĩ như vậy, thanh âm Na Tư lại lần nữa truyền đến: “A, ta đã quên một chuyện. Nhị ca, cho người xem cái này.”

Một trận tiếng động vang lên, tiếng cười của Na Tư truyền đến: “Nhị ca gặp qua nó chưa? Đây chính là Mịch Yêu Linh! Ha ha, có đồ quỷ này thì phải phí sức lực rồi, lần trước Tam đệ rung mấy cái vậy mà một

mỏi rất lâu mà cánh tay cũng đau nhức, nhưng dùng một chút thì cũng không sao!”

Mịch yêu linh??

Âu Dương Vũ không tự chủ được, lui về phía sau một bước, chạy vội về phía sau. Trong nháy mắt nàng rời đi, nàng nghe được tiếng Nhị điện hạ “Ba” một tiếng đập bàn giận dữ hét lên: “Tam đệ, đây là người có ý gì? Thì ra là người mang những người này đến đây cũng không phải là để nói xin lỗi tới mà là muốn bắt yêu trong phủ của Nhị ca a?”

52. Chương 52: Phủ Nhị Vương Tử Yên Tĩnh

Âu Dương Vũ chạy về hướng sơn động mà công chúa La Tử đã từng mang nàng đến chơi đùa.

Nàng chạy trốn cực kỳ vội vàng, một lòng chỉ nghĩ chạy đến sơn động trước khi đối phương lay động Mịch Yêu Linh.

Như một trận gió xoáy, Âu Dương Vũ đi tới bên ngoài sơn động. Nàng cẩn thận nhìn thoáng qua bốn phía, bước đi nhẹ như mèo tiến vào trong. Mới vừa vào, Âu Dương Vũ liền nghe được tiếng khóc hu hu.

Là La Tử! La Tử ở trong sơn động!

Trong lòng Âu Dương Vũ thầm kêu khổ, trong khoảng thời gian ngắn nàng có chút chần chừ. Xông vào đánh ngất La Tử hay là xoay người rời đi?

Đúng lúc nàng do dự, thanh âm dứt quãng của La Tử truyền đến trong tai nàng: “Minh Vũ, người thật quá mức! Người thật là quá mức! Làm sao người có thể lặng lẽ rời đi mà không nói cho ta một tiếng? Có điều gì khó khăn mà người không thể để cho ta biết? Chẳng lẽ, trong lòng của người thật là một chút cũng không có ta sao?”

Nàng nói ta rời đi? A, đúng rồi, đích thị là Nhị vương tử nói cho nàng biết.

La Tử một bên khóc, một bên thút thít nhẹ nói. Cho dù vào lúc này, thanh âm của nàng ấy vẫn tràn đầy ôn nhu, đối với Minh Vũ rất thông cảm. Điều này khiến cho Âu Dương Vũ lần đầu tiên cảm thấy xấu hổ khi đối với nàng ấy.

“Người... người rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Chuyện gì khiến người ra đi không từ biệt? Người có việc, chẳng lẽ không thể nói cho ta biết, chúng ta không thể cùng nhau tìm cách sao? Minh Vũ, ô ô, người thật là đáng hận! Làm sao người có thể đối đãi với ta như vậy? Ta... ta thậm chí không yêu cầu người phải cưới ta, nhân gia chỉ cần cùng người vượt qua lễ trưởng thành. Chẳng lẽ, làm như vậy cũng rất quá mức sao?”

Trong tiếng nói gần như tuyệt vọng của La Tử, Âu Dương Vũ càng ngày càng cảm thấy không đất dung thân. Nàng rất muốn xông vào, nói rằng công tử thiện lương Minh Vũ không có đi. Nhưng là, nàng trăm triệu lần không thể làm như vậy. Nàng dù sao cũng là nữ, nàng không thể lại lừa gạt La Tử nữa.

Cẩn rằng, Âu Dương Vũ từ từ lui ra khỏi sơn động.

Khi nàng rời sơn động di chuyển nửa giờ để tìm kiếm nơi trốn, bỗng nhiên trong lòng vừa động: di, những người đó sao còn không có lay động Mịch Yêu Linh? Chẳng lẽ bọn họ thay đổi chủ ý?

Suy nghĩ kỹ, Âu Dương Vũ cuối cùng là không dám đi trở lại thăm dò.

Lại qua một canh giờ, Âu Dương Vũ thấy phủ của Nhị vương tử vẫn là gió êm sóng lặng, rốt cục nén không được lòng hiếu kỳ, đi tới hướng sân.

Trong sân, hộ vệ cùng tỳ nữ cũng không có thần sắc bối rối. Âu Dương Vũ một đường đi qua, khắp nơi đều là một mảnh gió êm sóng lặng. Thấy thế, Âu Dương Vũ vẫn là tiến tới phía sau chỗ nghị sự vừa rời của Nhị vương tử, nghiêng tai nghe.

Trong nhà là thanh âm cười vui vẻ, trong tiếng cười kia là thanh âm Na Tư, rất hiển nhiên là hắn vẫn chưa rời đi.

“Nhị ca, đệ một năm rồi chưa có tới phủ của Nhị ca, ha ha, vẫn là mấy người tỳ nữ tướng mạo bình thường này, người cũng không biết chuẩn bị hai nữ nhân xinh đẹp sao? Dù gì người cũng đường đường là Nhị vương tử điện hạ đó.”

Nhị vương tử ha ha cười một tiếng, giơ chén rượu nói: “Tới, tiếp tục uống, tiếp tục uống. Tam đệ, các người có ý tốt nhưng Nhị ca ta chỉ thích thanh tịnh. Những nữ nhân này a, không dài dòng lắm điều, chứ không an tĩnh thì rất khiến cho người phiền lòng.”

Na Tư cười lớn lên. Trong tiếng cười, hân thử không ra hơi nói: “Nào có bởi vì yêu thích yên tĩnh cũng không cần nữ tỳ ? Ha ha, Nhị ca người a, thật không chịu người được.”

Nhị vương tử phụng bồi hân cũng cười lên ha ha.

Trong tiếng cười, Na Tư thở dài một hơi, có chút ngập ngừng nói: “Nhị ca, không sợ người chê cười. Kể từ khi để cho yêu nữ rời đi thì tiểu đệ ngày ngày cũng đang hối hận. Ta cũng không rõ chính mình lúc ấy tại sao lại làm việc hồ đồ như vậy? Nàng ở trước mặt ta lộ ra nhiều sơ hở như vậy, ta vẫn nghi ngờ trong lòng, lại vẫn không có nghĩ đi điều tra lai lịch nàng? Sau này biết thân phận của nàng rồi lại cũng không quyết định thật nhanh, đem nàng nắm giữ ở trong tay. Nhị ca, ta thật hối hận a.”

Na Tư đề cao thanh âm nói nói: “Những ngày này, nơi nào đi qua ta nhìn thấy những nữ nhân kia cũng liền nghĩ tới yêu nữ. Nhưng vừa nghĩ tới yêu nữ, ta liền đại hận. Đến hiện tại, khắp thiên hạ cũng biết nàng đã từng rơi vào trong tay ta, nhưng ta ngay cả diện mạo nàng cũng chưa từng thấy! Nhị ca, người nói ta như vậy có phải là uống là nam nhân không?”

Nhị vương tử ôn hòa cười một tiếng, an ủi: “Không thể nói như vậy. Yêu nữ sở dĩ xưng là yêu nữ chính là chẳng những dung mạo không phải là người trên đời này có thể có được, còn bởi vì làm việc khó lường, không rõ lai lịch. Tam đệ, không phải là Nhị ca nói người. Người là vương tử được phụ vương sủng ái nhất, hôm nay vì một nữ nhân lại khiến cho bát nháo lên như vậy, người không sợ phụ vương trách tội sao? Còn có, yêu nữ khắp thiên hạ chỉ có một, mỗi nam nhân quyền thế đều muốn nàng, người thật không nên cứ một lòng nghĩ đến nàng, cũng không sợ bởi vì nàng mà rước lấy họa sát thân sao?”

Lời của Nhị vương tử vừa nói ra, bên trong nhà tất cả mọi người đều trầm mặc. Na Tư cũng sầm mặt xuống, nghĩ tới phụ vương lần này lãnh đạm với mình cũng là bởi vì trong lời nói lộ ra hứng thú với yêu nữ kia.

Âu Dương Vũ ở ngoài phòng cũng rất hồi hộp, không nhịn được trầm nghĩ: Nhị vương tử nếu nghĩ trong chuyện này có đủ loại không ổn như thế, vì sao hân vì còn muốn chứa chấp ta? Hân sẽ không sợ sự tồn tại của ta sẽ khiến cho hân rước lấy đại họa sát thân? Đúng rồi, hân làm việc luôn luôn cẩn thận, tại sao lần này lại chịu đại hiểm giúp ta?

Mới nghĩ tới đây, nàng vội vàng loại bỏ những suy nghĩ này. Người ta giúp mình, vẫn còn ở nơi này hoài nghi thành ý của hân, vậy thật sự là quá mức.

Một hồi lâu sau, Na Tư khàn giọng nói: “Nhị ca, điều người nói Tam đệ không phải không biết? Nhưng ta vừa nghĩ tới đôi mắt của nàng liền không tự chủ được. Nhị ca, ánh mắt yêu nữ thật là câu hồn a. Người suy nghĩ một chút đi, ánh mắt của nàng đã đẹp như vậy thì diện mạo thật sự là tới đâu? Hiện tại đệ cũng không phải là muốn giữ nàng, chỉ là muốn nhìn một chút diện mạo thật của nàng thôi! Đệ hiện tại chịu đựng một hơi này, phải nhìn thấy diện mạo thật của nàng thì khẩu khí này mới có thể nuốt vào!”

Thanh âm của hân hết sức thành khẩn, hiển nhiên chính là suy nghĩ trong lòng. Nhưng là vừa nghe lời này, mọi người đồng loạt trầm nghĩ: người bây giờ là chỉ muốn nhìn một chút diện mạo thật của nàng. Nhưng là diện mạo thật của yêu nữ nào có thể dễ dàng thấy vậy? Thấy được thì người sẽ làm sao bảo đảm chính mình không bị nàng mê hoặc?

Phất phất tay, Na Tư nói: “Nhị ca, đây là người hầu ta mới thu, gọi Hi Thú. Đừng nhìn hân không thích nói chuyện, thế nhưng hân là người vừa trung thành mà công phu cũng cực cao. Hi Thú, tới bái kiến Nhị vương tử.”

“Tiểu nhân gặp qua Nhị vương tử điện hạ.”

Theo thanh âm trong trẻo lạnh lụng của Hi Thú truyền đến, Na Tư ha ha cười một tiếng, nói: “Ân, người này còn nhỏ tuổi, vừa nhìn cũng biết là cao nhân. Tam đệ thật là có vận khí không tệ.”

Đề cử một quyển sách, sách hiệu:1116139 « đại hoàng hậu » tác giả: Điều Lan Ngọc Thế

Nha đầu, hoàng hậu, cười nhìn phiên vân phúc vũ,

Tử cục, vứt bỏ tốt, một tay ngăn cơn sóng dữ,

Môi thương, lưỡi kiếm, thiên hạ đều là cuộc,

Âm mưu, dương mưu, khó thoát trong bụng Càn Khôn!

Tình yêu ở chánh trị trước mặt chính là tra!

53. Chương 53: Gặp Lại Liễu

Nghe được thanh âm Hi Thú, Âu Dương Vũ không biết tại sao trong lòng bang bang nhảy lên, khẩn trương tới cực điểm.

Làm sao cũng không ngừng được cảm giác khẩn trương ở trong lòng, Âu Dương Vũ lui từng bước ra xa, đi tới hướng cửa sau. Cho đến khi đi trên đường cái, lòng của nàng vẫn là thất thường bất hạ nhảy loạn lên.

Không mục đích ở trên đường tán loạn, cuối cùng dừng ở thư viện lần trước, Âu Dương Vũ mới phát hiện mình trong lúc vô tình lại đến nơi này.

Suy nghĩ một chút, nàng quyết định mua đủ bánh cho bốn năm ngày dùng để ăn rồi đi vào thư viện. Ngơ ngác ngồi ở vị trí mười ngày trước thường xuyên ngồi, Âu Dương Vũ không nhúc nhích.

Nàng không có tâm tư đọc sách, chẳng qua là không ngừng nghĩ tới: tại sao phải như vậy? Chẳng lẽ ta thật không có lựa chọn khác sao? Ta chỉ là muốn trải qua cuộc sống theo ý mình, có thể tùy tâm sở dục an bài cuộc sống của mình, không muốn để kẻ khác khống chế, cũng không phải sợ người khác đối với ta bất lợi. Chẳng lẽ như vậy cũng không thể thực hiện được sao?

Ở trong kế hoạch của nàng, đến gần Nhị vương tử, cận kề biết phẩm tính của hắn sau rồi sẽ nhìn lại tình huống mà suy tính. Nàng nghĩ nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì Nhị vương tử hẳn là người rất có dã tâm, nàng có thể giúp hắn nắm giữ quyền to, khống chế thiên hạ. Khi đó, chính mình thành nữ nhân của người đệ nhất thiên hạ thì bất kể là ai đi nữa thì nghĩ cũng không dám đánh chủ ý tới mình nữa.

Con đường này cùng với những đám hỏi nàng đã từng bài xích thực tế cũng không khác nhau. Nhưng là, Âu Dương Vũ nghĩ đến, ở cái thế giới này mà muốn bình yên, giàu sang, sinh tồn được thì tựa hồ con đường này là lựa chọn duy nhất!

Nhưng nàng trăm triệu lần cũng không ngờ rằng đây cũng không phải con đường như ý, đối với nàng mà nói nó vẫn khó có thể đi! Xem ra ông trời cuối cùng vẫn là muốn trêu nàng a!

“Ngươi, người ở nơi này a?”

Một thanh âm ôn hòa mềm mại truyền đến, chính là thanh âm Liễu.

Liễu đi tới trước mặt Âu Dương Vũ, thấy nàng hai tay chống mặt, ngồi thẳng nghiêng đầu không nhúc nhích ở trên ghế đá. Hắn vội vàng ngồi xổm xuống, lo lắng nắm lấy tay nàng, Liễu nhẹ giọng nói: “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Bộ dạng của ngươi thoạt nhìn rất không vui!”

Âu Dương Vũ lắc đầu, giọng khàn khàn nói: “Không có chuyện gì, ta muốn an tĩnh một lúc, ngươi không cần để ý ta.”

Tay Liễu vuốt ve đầu của nàng, nhẹ giọng nói: “Có cái gì không vui, chẳng lẽ không thể nói với ta sao? Ta có thể giúp ngươi.”

“Không, không thể nào, ngươi không giúp được ta.”

“Ai nói ta không giúp được người?” Liễu đột nhiên sinh khí, hần nắm chặt tay Âu Dương Vũ, hai tay nâng mặt nàng lên, buộc nàng nhìn thẳng chính mình. Trên khuôn mặt trắng nõn non nớt là đôi mắt to tròn xoe đang trừng, hai gò má khả ái hồng lên. Thiên a, hần lúc này nhất định là muốn biểu hiện tính trầm ổn một chút, nhưng ta thấy thế nào cũng giống như là một đứa trẻ tức giận?

Tâm tình Âu Dương Vũ vốn cực kỳ không tốt, thấy bộ dạng tức giận này của hần thì lại có điểm buồn cười. Nàng a a cười một tiếng, ánh mắt buồn bã vô lực nói: “Người không có cách nào. Thật sự đó! Ta hiện tại tâm tình không tốt, không có tâm tư nói cho người.” Dứt lời, nàng dùng sức ngăn Liễu đang nâng khuôn mặt mình, lẩm bẩm nói: “Ngoan, qua một bên chơi đi, ta muốn nghĩ một chút chuyện.”

Dứt lời, trong mắt Âu Dương Vũ rất không có người, lần nữa cúi đầu xuống.

Liễu mở to mắt ngó chừng Âu Dương Vũ, hần hiển nhiên rất có điểm sinh khí, bên trong phòng không ngừng vang lên tiếng thở hổn hển của hần.

Hé miệng, rồi lại đóng lại, lại hé miệng, lại đóng lại. Hồi lâu sau, Liễu ngồi chồm hổm xuống, hai mắt nhìn thẳng Âu Dương Vũ, nhẹ giọng nói: “Ngư, ta thật sự có thể giúp người, người vẫn không tin sao?”

Âu Dương Vũ nhanh chóng ngừng đầu, hai mắt sáng lên: “Thật sự? Người thật có thể giúp ta?”

Liễu quyết đoán gật đầu, hồ nghi nhìn Âu Dương Vũ. Hiển nhiên có chút kỳ quái, sao mà nàng thoảng cái lại trở nên hưng phấn như thế này.

Lúc này, hai tay Âu Dương Vũ duỗi ra, nắm lấy tay Liễu thật chặt, liền hỏi: “Thật tốt quá, Liễu, người có trang viên nào ở thật xa không, ta muốn đi tới đó nghĩ một ít chuyện.”

Nhìn hai mắt mong chờ của Âu Dương Vũ, Liễu lắc đầu từ từ nói: “Không có.”

Âu Dương Vũ trầm mặt xuống, lẩm bẩm nói: “Làm sao có thể không có? Bình thường người giàu sang đều có a.”

Liễu khẽ mỉm cười, lộ ra hai chiếc răng hở. Chiếc răng hở này vừa lộ lập tức khiến cho nụ cười vốn là trang nghiêm của hần lại thêm mấy phần ngây thơ cùng tinh nghịch. “Cái loại trang viên này không có ích lợi gì. Ngư, người có thể theo ta trở về. Chỗ ta ở cũng vô cùng tốt, rất an toàn, cũng rất đẹp, người nhất định sẽ thích.”

Âu Dương Vũ kinh ngạc nhìn của hần, kinh ngạc một hồi lâu, nàng mới thấp giọng hỏi: “Người nói chỗ ở của người rất an toàn, tại sao ta phải muốn đến chỗ an toàn?”

Liễu khẽ mỉm cười, ánh mắt của hần nháy một cái, trầm suy nghĩ nói: nàng quả nhiên vẫn coi ta là đứa trẻ không hiểu chuyện. Không đúng, là đem ta coi thành đứa ngốc. Bất quá, nàng có thể đem ta coi thành đứa ngốc, điều này đối với ta có lợi, ta không thể để cho nàng thất vọng.

Nghĩ tới đây, Liễu ha hả cười một tiếng, ngây thơ nhìn nàng nói: “Người khó chịu như vậy, lại thương tâm như vậy, nhất định là có người khi dễ người. Chẳng lẽ nhà ta rất an toàn lại không tốt sao?”

Âu Dương Vũ gật đầu, nàng đối với Liễu thì vẫn cho hần chỉ là một con thỏ đàn rất khả ái. Dù sao, không phải là hài tử đàn thì làm sao có thể vẫn là xử nam? Rồi còn nói, về mặt Liễu hết sức có tính lừa gạt, nàng không có cách nào đối với một hài tử ngây thơ thuần khiết như vậy mà sinh ra phòng bị ở trong lòng.

Âu Dương Vũ từ từ đứng dậy, ở trong thư viện đi lại. Nàng chuyển hai vòng, lại thở dài một hơi. Vừa xoay một vòng sau, lại khẽ thở dài một hơi. Như vậy, nàng chuyển mười vòng, liền thở dài mười lần.

Lần thứ mười thở dài xong, Liễu liền kêu lớn: “Ngư! Không nên than thở nữa.”

Nhìn Âu Dương Vũ, Liễu ôn nhu hỏi: “Trong lòng người ả giấu rất nhiều chuyện, tại sao không nói cho ta một chút? Có lẽ nói ra thì sẽ tốt hơn nhiều.”

Âu Dương Vũ suy nghĩ một chút, nhìn Liễu một cái, gật đầu. Nàng đi tới bên ghế đá, ngồi xuống bên cạnh Liễu, nhìn hần, nuốt một chút nước miếng, hỏi: “Liễu, trong nhà của người là đang làm gì, người còn không có nói cho ta biết.”

Đôi mắt Liễu vốn là đang trông mong, vẻ mặt mong đợi nhìn Âu Dương Vũ, vậy mà đợi nàng hồi lâu lại nghe được một câu như vậy. Vẻ mặt mất mát hiện lên. Hắn mệt mỏi nói: “Còn có chút tiền của. Người yên tâm, thêm chi tiêu của một mình người thì nhà ta vẫn có thể ăn bất tận.”

Âu Dương Vũ vốn là cũng không có tâm tư hỏi thăm lai lịch nhà hắn, nàng chỉ là muốn đem đề tài từ từ chuyển đến chuyện mình muốn nói. Vì vậy, nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Có thể ăn bất tận, cũng rất tốt.”

Nhìn phía trước, Âu Dương Vũ nhẹ giọng nói: “Nhà ta trước kia cũng không thể ăn bất tận.”

54. Chương 54: Cùng Thỏ Đền Đối Thoại

Âu Dương Vũ tiếp tục nói: “Liễu, trong nhà của người tình huống tốt, cha mẹ của người có bắt buộc người cưới cô nương nhà người ta không?”

Liễu nghiêng đầu nghĩ, lắc đầu nói: “Không có a. Không có ai có bắt buộc ta.”

Âu Dương Vũ nghiêng đầu đánh giá hắn, cười nói: “Vậy người rất may mắn. Liễu, ta hỏi người a, người nói một cô nương thì sống như thế nào thì mới gọi là tốt?”

Liễu nhú mày suy nghĩ, một hồi lâu sau mới lên tiếng: “Àn, đương nhiên là gã ột người chồng tốt.”

Âu Dương Vũ hai mắt chớp chớp hỏi: “Nhưng là, không phải là có rất nhiều nam nhân thích đem thê tử của hắn để cho người khác hưởng dụng sao? Chẳng lẽ gã cho trượng phu như vậy cũng gọi là tốt?”

Liễu nhú mày nói: “Dĩ nhiên không tính, nam nhân như vậy là rất nhiều. Nhưng có một ít nam nhân rất không thích loại hành vi này. Ta cảm thấy được a, cái gọi là người chồng tốt chính là vừa có quyền thế vừa có năng lực, hơn nữa còn rất coi trọng nữ nhân của mình.”

Âu Dương Vũ nghe đến đó thì hai mắt sáng ngời. Nàng nhìn về Liễu. Liễu phảng phất cũng biết nàng đang đánh giá chính mình. Lập tức hắn ưỡn lưng, ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh nhìn nàng.

Ánh mắt Liễu lấp lánh, chính là quá lấp lánh, rất có thần. Đường như trong đó như có tia sáng phát ra, bộ dạng phảng phất như là một đứa trẻ đang mong đợi người lớn khích lệ!

Âu Dương Vũ chứng kiến ánh mắt như vậy, thanh âm không khỏi khàn đi, vốn là đối với hắn sinh ra một chút tôn trọng thì lập tức tan thành mây khói.

Ánh mắt lóe lóe, nàng thấy Liễu còn đang mong đợi, khát vọng, đôi mắt trông mong đang nhìn mình thì không khỏi cười một tiếng. Đưa tay phải ra, nàng béo lên má trái của Liễu, ha hả cười nói: “Đi, thì ra là tiểu đàn thỏ cũng là một đại nam nhân. Lại hiểu được đạo lý như vậy, rất giỏi a!”

Liễu hiển nhiên trăm triệu lần không nghĩ tới là chính mình lại bị đối xử thế này. Khuôn mặt nhỏ trắng bồng tối sầm, miệng vênh lên, oán hận nghiêng đầu, hai mắt hướng lên trời, trong nháy mắt không thèm nhìn Âu Dương Vũ nữa.

Âu Dương Vũ một chút cũng không có đem việc hắn sinh khí để ở trong lòng. Nàng mím môi cười hai tiếng sau, thấy Liễu vẫn không để ý tới mình, mới ho khan một tiếng, hắng giọng một cái sau nói: “Àn, người nói rất đúng, nhưng là nam nhân như vậy thì nơi nào có? Liễu, người nói cho người biết là ở nơi đâu có?”

Liễu vốn là mặt đang đen sầm thì lại càng trở nên đen thui! Hắn oán hận thầm nghĩ: vốn là ta có thể nói chính ta. Nhưng bị người nào như vậy thì ta đây còn nói được sao? Nói ra chẳng phải là lại bị người chê cười?

Liễu không đáp, Âu Dương Vũ cũng không có chờ đáp án của hắn. Nàng cúi đầu, vẻ mặt đau khổ lắm lắm nói: “Ta cũng không biết.” Thở ra một hơi, Âu Dương Vũ làm ình tỉnh lại: “Ai, thật không có ý tứ, thử nghĩ xem, sống mà một chút ý tứ cũng không có thì còn không bằng chết thống khoái. Nhưng mà chết quá khó khăn, ta không xuống tay được. Nếu không, Liễu, người một đao giết ta đi!”

Liễu quay đầu, đánh giá nàng từ trên xuống dưới trong chớp lát, lạnh lùng nói: “Điên rồi!”

Âu Dương Vũ đau khổ nghiêm mặt, gật đầu nói: “Ta đúng là có chút điên rồi!”

Liều phải dắt đứng dậy, cầm tay Âu Dương Vũ liền đi ra ngoài.

Âu Dương Vũ bị động tác đột nhiên của hắn khiến cho sững sốt, không khỏi vội vàng kêu lên: “Uy, người kéo ta làm gì? Đi nơi nào a?”

Liều vội vàng kéo nàng đi, khí lực của hắn rất lớn, Âu Dương Vũ vung vẩy mấy cái cũng không thoát được. Cho đến khi đi xuống lầu dưới, hắn mới lạnh lùng nói: “Dẫn người đến một trang viên ở địa phương rất xa.”

Thấy Âu Dương Vũ ngây ngốc nhìn mình, Liều cười lạnh một tiếng, nói: “Ta nghĩ, người cũng đã muốn chết, sắp xếp của ta nhất định so với việc tìm chết thì khá hơn một chút!”

Thanh âm của hắn mặc dù rất lạnh, nhưng có lúc lại có điểm mềm. Khuôn mặt trắng nhỏ mặc dù nghiêm thành một đoàn, nhưng bản mặt hắn khi không cẩn thận thì lại chu miệng lên, bộ dạng tựa như đứa trẻ cáu kỉnh, chỉ thấy khả ái.

Âu Dương Vũ nhìn hắn, lại có điểm buồn cười. Mới cười ra một tiếng, thấy Liều căm tức nhìn mình, nàng vội vàng biết điều gật đầu, ra bộ dạng nghe lời nói: “Tốt, tốt, ta nghe lời người an bài, đi theo người.”

Liều dắt nàng đi ra ngoài thư viện. Rẽ vào một chỗ ngoặt, thấy thư viện đã sau lưng ở trong ngõ hẻm, dừng một chiếc xe ngựa nào đó, Liều đem Âu Dương Vũ đẩy tới trong xe ngựa. Sau đó mình cũng ngồi lên, quát lên: “Đi thôi!”

Âu Dương Vũ theo xe ngựa lắc lư rồi một hồi, không khỏi kêu lên: “Di, xe ngựa của người cũng rất thoải mái nha.”

Liều từ từ nói: “Dĩ nhiên, ta là đại nhân vật mà!”

Âu Dương Vũ cảm thấy ghen hòng! Một hơi tắc nghẹn trong cổ họng, làm hại nàng liên tiếp ho khan vài chục cái. Tiếng ho khan của nàng làm Liều nghiêng đầu suy nghĩ ngó nàng, hai mắt ửng đỏ, một bộ rất tức giận.

Âu Dương Vũ thật vất vả mới hít thở bình thường được, thấy bộ dạng rất này của hắn nếu như nói là tức giận, không bằng nói là thương tâm u buồn, lại có điểm buồn cười. Nàng vội vàng đem nụ cười để lại, hướng về phía Liều đang trợn to mắt, nghiêm túc gật đầu nói: “Không tệ, người là đại nhân vật! Chúng ta cũng là đại nhân vật. Không đúng, chúng ta cũng là đại nhân (người lớn) ! Cái chữ vật kia phải bỏ đi!”

Liều giận đến hướng mặt lên trời mãnh liệt liếc mắt mặt cái. Cúi đầu, thấy Âu Dương Vũ còn đang cười trộm, không khỏi oán hận đưa tay phải ra, hướng phía sau sờ! Trong nháy mắt, trên tay Liều xuất hiện một cái nón có vải phủ xuống ở vành.[1]

[1] Nguyên văn là dấu lạ: nón che có giấy để đi mưa thời xưa, nhưng mà tại hạ nghĩ là cái mũ rộng vành có vải phủ xuống để che đi gương mặt có lẽ là hợp hơn.

Âu Dương Vũ ngơ ngác nhìn Liều, thấy hắn quyết đoán đem nón ra đội lên, sau đó lại đem cả khuôn mặt che đi. Hắn khoanh tay ôm ngực, không thêm quan tâm đến Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ thấy vậy rất thú vị, nàng từ từ nhìn kĩ, đưa mặt tiến tới phía dưới nón xem xét. Âu Dương Vũ nhìn qua khe hở của làn vải, chứng kiến hai mắt của Liều. Liều thấy ánh mắt của nàng, hai mắt liền trợn trắng lên.

Âu Dương Vũ khanh khách cười một tiếng, mắt to nháy mấy cái, vươn tay bắt lấy tay trái của hắn, tò mò hỏi: “Người tại sao mang nón?”

Liều tất nhiên không đáp, Âu Dương Vũ cười hì hì nói: “Thật ra thì người không nói ta cũng biết. Người là không muốn nói chuyện với ta, không muốn gặp ta nên dùng nón che mặt đi nhắm mắt làm ngơ, có đúng hay không?”

Nói tới đây, Âu Dương Vũ đã che miệng, nén cười: “A, Liều, người này có thể làm sai lầm rồi, biết không? Người càng như vậy thì càng lộ ra tính trẻ con đấy. Hì hì, tốt lắm, đừng nóng giận, sau này ta sẽ khắc chế chính mình, ít nói người tính trẻ con.”

Liều ở dưới nón liếc mắt một cái, hắn thầm suy nghĩ: thật là một đứa đàn! Ta che mặt lại chẳng qua là không muốn làm cho người dễ dàng nhận ra mà thôi.

Nghe thấy tiếng cười của Âu Dương Vũ ở bên cạnh. Liễu chợt cúi đầu oa oa, có loại ý vị vị hần ở trong hiện đang vừa ngứa vừa hận không được đem bên người, hướng trên mông nàng mãnh liệt đánh mấy chưởng!

55. Chương 55: Đây Là Địa Phương Nào?

Phủ đệ của Liễu cách thư viện rất xa, cách thành Á Tổ cũng rất xa. Xe ngựa đi thẳng, đi thẳng, thẳng đến hơn nửa ngày, ra khỏi cửa thành hai canh giờ mới ngừng lại được.

Xe ngựa vừa mới ngừng, Liễu liền kéo tay Âu Dương Vũ, làm cho nàng đang vội vã đi xuống thì bị kéo lại. Cũng không vén màn che, Liễu liền quát lên: “Trực tiếp lái vào đi.”

“Vâng!”

Xe ngựa lại bắt đầu chạy nhanh, lại mất thêm khoảng nửa giờ. Tay của Âu Dương Vũ vẫn bị Liễu nắm rất chặt. Tư thế nắm tay của hắn rất kỳ quái, lòng bàn tay nắm chặt một chút, rồi lại nới lỏng một chút, không ngừng lặp đi lặp lại. Điều này đã đem lực chú ý của Âu Dương Vũ toàn bộ bị hấp dẫn lên người hắn.

Âu Dương Vũ nhìn Liễu mang nón mà luôn buồn cười. Nàng không ngừng quan sát từng chi tiết của hắn, mà nàng càng làm thế, đầu Liễu liền càng có xu hướng cúi thấp xuống, chẳng mấy chốc mà đã cúi thấp đến trên ngực, thú vị a! Vì vậy, Âu Dương Vũ nghĩ tới đây thì cũng không nghĩ nữa, nàng vén rèm xe lên một chút quan sát tình huống bên ngoài.

Xe ngựa từ từ ngừng lại. Liễu quát lên: “Tốt lắm, đều lui ra đi.” Dứt lời, hắn vén màn xe nhảy xuống. Âu Dương Vũ theo sát phía sau, cũng đi theo nhảy xuống.

Vừa ra, Âu Dương Vũ liền sợ hết hồn. Kiến trúc trước mắt nàng không giống bất kỳ kiến trúc nào nàng đã gặp qua. Toàn bộ là do đá cẩm thạch màu đen tạo nên. Hơn nữa còn là theo vách núi sừng sững đứng thẳng!

Âu Dương Vũ hướng đầu lên, thở ra một hơi. Vách núi trên đỉnh đầu trợ trụ xây trên đó hơn mười gian phòng ốc đại đại tiểu tiểu. Những phòng ốc hoàn toàn là do trúc làm thành, mỗi gian đều nhỏ nhỏ. Cũng có phòng làm từ cự thạch, khoảng trên dưới hai phòng. Bất quá, những kiến trúc này đều có một đặc sắc, đó chính là phòng ốc lớn nhỏ này hoàn toàn trợ trụ không có gì xung quanh!

Âu Dương Vũ lẩm bẩm kêu lên: “A, phòng này trước vô bình, bên cạnh vô rãnh [1], sao mà người khác có thể đặt chân a? Còn có, cửa phòng mở ra chính là vách núi thẳng tắp, cái này thì sao mà người ta ở a?”

[1] nguyên bản miêu tả phòng ốc ở đây là dùng từ “không địa”, chả hiểu lắm, chắc là không có đất, tại hạ dịch bừa vậy, mọi người tự hình dung là ngoài cái nhà ra thì xung quanh chẳng còn đất đâu mà đặt chân nữa.

Nàng cúi đầu nhìn về tiểu viện phía trước tạo bởi đá cẩm thạch, lẩm bẩm thì thầm: “May là cái này thì bình thường.”

Quay đầu, Âu Dương Vũ nhìn Liễu, vẻ mặt hoài nghi: “Liễu, nhà người tựa hồ rất không bình thường. Cha mẹ người rốt cuộc là làm gì?”

Liễu nhìn về phía nàng cũng không nói lời nào, dắt nàng đi vào trong sân. Hắn vừa đi vào, đại môn làm từ cự thạch phía sau liền cho nặng nề đóng kín. Thanh âm chậm chậm kia khiến Âu Dương Vũ rung mình một cái.

Âu Dương Vũ vào trong viện tử, quay đầu chuyên chú nhìn Liễu, chờ câu trả lời của hắn. Kiến trúc nơi này quá đặc biệt rồi. Đặc biệt không giống như là một nhà bình thường sẽ có. Coi như là gia đình quyền quý bình thường sợ cũng không có thói quen này. Trừ phi Liễu là truyền nhân của một đại thế gia khó lường!

Liễu đem nón lấy xuống, nhìn về Âu Dương Vũ. Vốn là Âu Dương Vũ một bụng nghi hoặc cùng mơ hồ lo lắng, khi nhìn hai gò má tức giận kia thì nàng lại chỉ còn có buồn cười.

Liễu chăm chú nhìn Âu Dương Vũ, nói: “Những thứ này không phải là cha mẹ ta làm, ta cũng chỉ là tạm ở nơi này.” Hắn nhìn Âu Dương Vũ, nhẹ nhàng nói: “Người ở nơi này thì sẽ rất an toàn. Người tin tưởng ta sao?”

Âu Dương Vũ quay đầu lại nhìn một chút, tường rào cũng là cự thạch tạo thành, cao chừng ba thước có thừa. Sân rất trống, bên trong cây cối rất nhiều, nhưng tiếng người thì lại hiếm thấy, muốn an toàn thì hoàn toàn có thể tin.

Chẳng qua là tựa hồ có chút không đúng ở đâu đó!

Liều thấy Âu Dương Vũ gạt đầu thì trong lòng mừng rỡ. Hắn cười nói: “Muốn biết trong phòng là cái dạng gì sao? Đi, ta dẫn người đi sao.”

“Liều!” Âu Dương Vũ hỏi tiếp: “Người còn không có nói với ta rằng cha mẹ của người là làm gì đâu.”

Liều suy nghĩ một chút, chỉ nói: “Cha mẹ của ta có một chút tiền, người biết vậy là được. Công việc của bọn họ chủ yếu chính là đem hàng hóa đưa đến địa phương cần nó, người hiểu ý tứ này sao?”

Âu Dương Vũ nghe đến đó thì không khỏi buồn cười, nàng mím môi, gạt đầu nói: “Đâu cần thì chuyển đó. Không phải là buôn bán sao? Ta hiểu!”

Vừa nói xong, Liều liền nhìn nàng, nhìn vẻ mặt giật mình của Liều, Âu Dương Vũ cười nói: “Đâu cần thì chuyển đến đó [2], chính là buôn bán a, làm sao vậy?”

[2] nguyên bản là “hóa thông hữu vô”, đại ý là chuyển hàng từ chỗ thừa sang chỗ cần nó để kiếm lời.

Liều ha hả cười một tiếng, nói: “Người thật thông minh, một câu đã nói đến trọng điểm. Ân, cha mẹ của ta cùng những người khác bất đồng. Người khác cũng chỉ là đem đồ mình cần đi trao đổi, mà cha mẹ ta làm chính là như người đã nói là đâu cần thì chuyển đến đó. Hết thấy đều là bọn họ buôn bán có lời một chút tiền.”

Thấy Âu Dương Vũ nghe mà trợn mắt há hốc mồm, Liều không khỏi cười một tiếng, vẻ mặt rất có điểm đắc ý.

Âu Dương Vũ cũng rất u mê. Nàng mở to mắt nhìn Liều, trong đầu vẫn đang suy nghĩ: chẳng qua chỉ là đâu cần thì chuyển tới đó thôi mà, hắn còn dám đắc ý? A, việc buôn bán ở cái thế giới này chẳng lẽ vừa mới xuất hiện không lâu nên vẫn chưa phát triển? A a, ta là tinh anh trong việc buôn bán của một thế giới phát triển mà lại nghèo lâu như vậy. Lại đến hiện tại mới chú ý tới nơi này mới hình thành việc buôn bán!

Mới mắng mình một tiếng vô năng, Âu Dương Vũ lập tức trầm nghĩ: cho dù ta sẽ buôn bán nhưng ta có cơ hội không? A a, ta một đường tới đây phải không ngừng trốn a, thật không có ý tứ. Một chút ý tứ cũng không có, ta, ta muốn tìm một nam nhân quyền thế để gả cho hắn, ngày ngày đâu cần thì chuyển tới đó, làm đại phú hào đệ nhất thiên hạ a!

Nghĩ tới đây, Âu Dương Vũ bắt lấy tay Liều, nghiêm túc hỏi: “Liều, người mới vừa rồi không có trả lời ta, hiện tại hãy nói cho ta biết, cái loại nam nhân vừa có quyền thế vừa có năng lực, hơn nữa còn coi trọng nữ nhân của mình hiện tại ở nơi nào? Đúng rồi, còn là nam nhân trẻ tuổi, tốt nhất là nam nhân không có hôn phối, ở nơi đâu có?”

Liều nhìn nàng, một lúc sau hắn mới chậm rãi nói: “Có a, Á Tổ còn có mấy cái. Mấy vương tử cũng được, ta cũng coi là một cái.”

Lần này, kể cả hai gò má hay là cổ hắn vẫn như cũ lộ ra vẻ cực kỳ trẻ con.

Âu Dương Vũ mím môi, cười hì hì nhìn Liều từ trên xuống dưới đánh giá một phen, sau đó chuyển tới phía sau hắn, hướng hắn nhìn một chút, vươn tay ra khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn véo véo.

Cuối cùng, nàng giống như là kiểm tra xong hàng hóa, nghiêm túc gạt đầu nói: “Rất tốt, rất tốt. Ân, như vậy đi, Liều, ta thương lượng với người một chút, người gả cho ta đi! Sau này ta kiếm tiền, người cung cấp thể lực bảo vệ ta.”

Thấy mặt Liều trong nháy mắt trở nên đen thui, Âu Dương Vũ nheo mắt lên, cười híp mắt nói: “Người đừng tức giận, thật ra thì người gả cho ta người cũng không tính là thiệt thòi. Người suy nghĩ một chút a, ta cũng sẽ không cùng nữ nhân khác cùng nhau chia xẻ người, cũng sẽ không cưới nam nhân khác, buôn bán như vậy có phải là rất có lời không?”

Nói tới đây, Âu Dương Vũ phớt hợp nở nụ cười.

Nàng vừa cười vừa bên vui vẻ nhìn Liễu. Trong sự chờ mong của nàng, sắc đen trên mặt Liễu từ từ thối lui. Sau đó, hần cúi đầu nghiêm trang tự hỏi. Bộ dạng nghiêm túc kia khiến cho Âu Dương Vũ buồn cười không dứt.

56. Chương 56: Thạch Ốc Thần Bí

Thật lâu sau, Liễu mới từ từ ngẩng đầu lên, hai mắt lấp lánh nhìn Âu Dương Vũ, từ từ nói: “Ngươi, người có thể đem lời vừa nói lặp lại một lần được không?”

Âu Dương Vũ cười hì hì nói: “Dĩ nhiên là có thể.”

“Tốt lắm! Ta đồng ý! ” Liễu cười híp mắt đáp. Hần chỉ một ngón tay về cửa viện, nói: “Đi, ta dẫn ngươi đến một chỗ.”

“Đi nơi nào?”

“Đương nhiên là đi một nơi rất thú vị. Cái chỗ kia a, có thể biến lời thề của người ta thành thật. Ngươi, người có dám đi hay không?”

Âu Dương Vũ nghiêng đầu đánh giá Liễu một hồi lâu, bỗng nhiên trừng to mắt kêu thảm một tiếng: “A, Liễu, ngươi không phải là nghiêm túc thật đấy chứ?”

Hai mắt Liễu trầm xuống, khuôn mặt lập tức sầm lại, chân đặt tại thẳng hướng tay phải, lặng lẽ bày ra một thủ thế kỳ quái. Nhìn Âu Dương Vũ, Liễu quát lên: “Ngươi dối ý rồi?”

Âu Dương Vũ trừng to mắt, không dám tin nhìn hần, lẩm bẩm nói: “Liễu, thì ra là ngươi thật tình a.”

“Trả lời ta, ngươi có phải là hối hận rồi không?” Liễu tiếp tục quát lên, nhưng là vừa quát lên, hai mắt của hần nhanh chóng đỏ lên, hốc mắt hồng hồng, hợp với tròng mắt đen nhánh trong sáng, một bộ rất thương tâm, rồi lại mạnh mẽ nhìn xuống, thật khiến cho người ta đau lòng.

Âu Dương Vũ đối với vẻ mặt tiểu động vật này của hần hoàn toàn không có sức chống cự. Nàng vội vươn tay ra, ở trên mặt của hần xoa xoa. Liễu đưa tay ra áp lên bàn tay của nàng, giữ chặt nó trên mặt mình.

Âu Dương Vũ thấy trong mắt của hần là nước mắt trong suốt, không nhìn được nhẹ nói: “Liễu, chúng ta như vậy là không đúng. Chúng ta cũng là nam nhân nga, cho dù người lớn lên rất khả ái giống như con thỏ nhỏ, có khi so với đại đa số cô nương còn muốn khả ái, xinh đẹp hơn. Nhưng là, chúng ta cũng là nam, là không thể thành thân.”

Giọng nàng nói tới đây thì thấy Liễu hai mắt trừng lên tròn xoe, vừa trừng mắt lên thì ánh hồng đầy trong nước mắt kia lại rung lên mấy cái, suýt nữa là rơi ra.

Âu Dương Vũ thấy cảnh thương tâm như thế, trong bụng không đành lòng, thầm suy nghĩ: ta vẫn xem hần như là hài tử, làm hài tử trên chọc. Không nghĩ tới hài tử đáng thương này hần lại tin thật. Ai, hần trưởng thành ra bộ dạng này là rất có khuynh hướng thành đồng tính luyến ái a, nhưng trong chuyện này nếu không phải ta nói dối thì hần cũng không trở thành thế này.

Thấy Âu Dương Vũ vẻ mặt đồng tình, trong ánh mắt rất là quan tâm cùng hối hận. Liễu lần đầu tiên trong đời phát hiện muốn học máu là cảm giác gì!

Hần ngẩng đầu lên nhìn, đem ngọn lửa tức giận bốc tận trời mạnh mẽ đè ép xuống. Một lát sau, hần cúi đầu xuống, hai mắt ôn nhu ân cần nhìn về phía Âu Dương Vũ. Hì hì cười một tiếng, trừng mắt nhìn, ung dung nói: “Ta dĩ nhiên biết chúng ta cũng là nam, cũng không thể thành thân. Người thật là khờ a, cũng không muốn nghĩ, cõi đời này nào có cái loại địa phương đó? Cái gì lời thề nói một lần sẽ trở thành sự thật! Nếu như là có chỗ này thì những đám quyền quý kia bọn họ không có chuyện gì sẽ tới nói lên vài lời, hôm nay người nghĩ làm Quốc vương, ngày mai ta muốn trở thành thiên hạ chí chủ, ha ha, thiên hạ này không còn sớm mà không rối loạn sao?”

Âu Dương Vũ nghe vậy cũng có đạo lý. Nàng nhìn chăm chăm Liễu, sáng giọng: “Vậy người mới vừa rồi là đang diễn trò? Hừ, khá lắm đó thử dần! Thì ra là người thoát nhìn dần như vậy mà thậm chí ngay cả ta cũng khi dễ a! Ta... ta không tha cho người!”

Liễu ha hả cười một tiếng, tránh thoát một quyền của Âu Dương Vũ. Hai người vừa cười hì hì ở bên trong vừa đi ra khỏi sân.

Liễu mang theo Âu Dương Vũ đi tới viện phía sau, đi thẳng tới những vách đá thẳng tắp bên cạnh. Lúc này Âu Dương Vũ mới phát hiện ra, mỗi một phòng nhỏ phía dưới đều có một sợi xích sắt, cuối sợi xích là một giỏ mây lớn.

Giỏ mây vô cùng lớn, bên trong còn bày hai chiếc ghế tre.

Liễu dắt Âu Dương Vũ tới một giỏ mây rồi ngồi lên, nhìn về mặt tò mò, đang hết nhìn đông tới nhìn tây, vừa nhìn mình để hỏi không nghĩ của Âu Dương Vũ cười nói: “Cũng biết người rất tò mò mà, a, ta lập tức dẫn người vào trong để cho biết.”

Dứt lời, hắn đem một sợi xích sắt tung ra, xích sắt kia lập tức tác động tới cơ quan nào đó, nhanh chóng hướng về phía trước bay lên.

Giỏ mây bắt đầu đi sát vào thạch bích tiến về phía trước, thỉnh thoảng lại mấy tảng đá nhô ra. Va va chạm chạm mấy phút đồng hồ, hai người tới phía trước một tòa thạch ốc.

Đây là một tòa thạch ốc giống như trước phòng ốc dùng màu cẩm thạch màu đen tạo thành, cao lớn, uy vũ, cao cỡ hai tầng. Trong các phòng ốc cùng loại thì nơi này là to nhất.

Hai người cũng nhẹ nhàng trong giỏ mây nhảy ra, liền qua cánh cửa vào thẳng trong phòng.

Đi vào trong là một gian đại điện, cột đá cao cao đến tận nóc nhà, gian đại điện này bởi vì cao khoảng hai tầng nên rất lớn, cộng thêm bốn vách toàn bộ là do cẩm thạch đen tạo thành nên lộ ra vẻ hết sức cổ xưa.

Ở chính giữa đại điện là hai cây cột đá khổng lồ khổng lồ vây quanh, ở giữa các cột đá là một pho tượng khắc từ đá. Pho tượng kia đầu hồ ly, thân người, đang nghiêm nghị đứng, hai tay tạo thành một thủ thế kỳ quái.

Vừa đi đến phía trước bức tượng là cơ hồ ngay lập tức Âu Dương Vũ cảm giác được pho tượng tựa như đột nhiên sống lại, dưới khuôn mặt cúi thấp kia tựa như có tinh quang lưu chuyển. Mà tinh quang kia làm cho nàng mơ hồ có loại cảm giác tựa hồ tượng đá này đang đang quan sát nàng.

Cảm giác này quá mức chân thật, Âu Dương Vũ không khỏi lui lại một bước. Đợi một lát sau, nàng lại đi lên nhìn, tượng đá vẫn mặt mày cúi thấp, trong mắt nào có cái gì tinh quang?

Âu Dương Vũ ngơ ngác nhìn tượng đá hồi lâu, mặc dù cũng không còn thấy trong mắt tượng đá kia cái gì tinh quang, nhưng nàng rõ ràng cảm giác được tượng đá này rất thần bí cổ quái, rất có điểm kỳ quái.

Cũng không biết nhìn về phía tượng đá quan sát bao lâu, Âu Dương Vũ mới nhớ lại bên cạnh còn có Liễu. Nàng quay đầu đi, nhưng nào thấy được thân ảnh Liễu?

Đang lúc nàng chuẩn bị cất bước tìm kiếm thì Liễu một thân áo đen, thân thể sừng sững, vẻ mặt nghiêm túc từ phía sau tượng đá chậm bước đi ra. Hắn trực tiếp đi tới trước mặt Âu Dương Vũ, hì hì cười một tiếng, hướng nàng trừng mắt nhìn.

Hắn vốn là vẻ mặt nghiêm túc như vậy, đột nhiên làm ra bộ dạng hài tử này khiến cho Âu Dương Vũ nhất thời có chút phản ứng không kịp. Đúng lúc này, Liễu mở miệng, thanh âm rất thấp, mang theo một loại thần bí tiếng vọng cùng run rẩy: “Người mới vừa rồi đã nói với ta, muốn ta gả cho người, sẽ không theo nữ nhân khác cùng nhau chia xẻ người, cũng sẽ không cưới vào nam nhân khác. Giờ hai người chúng ta ở chung một chỗ, hì hì, người dám lặp lại lần nữa sao?”

Giờ khắc này, thanh âm Liễu có một chút loại lực lượng kỳ dị đầu độc để cho Âu Dương Vũ trong đầu một trận hôn mê. Nàng nhìn về Liễu đang cười hì hì, lại vươn tay ra véo má phải hắn, mới véo một cái, Âu Dương Vũ liền buông ra, nói: “Kỳ quái, người bây giờ nhìn lại dường như trưởng thành rất nhiều, tay ta có chút không véo được.”

Nghiêng đầu nhìn nhìn thẳng vào Liễu, Âu Dương Vũ cười ha hả nói: “Làm sao, lại muốn ta nói câu kia rồi? Hừ, người cho rằng ta thật không dám nói a?”

57. Chương 57: Khả Nghi

Những lời này của Âu Dương Vũ vừa nói ra, con người Liễu bỗng dưng co rút lại, hô hấp cũng tựa có chút gấp gáp. Thấy hắn gấp gáp không tự chủ, Âu Dương Vũ cười hì hì nói: “Hảo, ta chỉ nói một lần thôi, người nghe rõ một chút.”

Thật ra thì nếu như bình thường, Âu Dương Vũ tuyệt đối sẽ không sơ ý khinh thường như thế. Nhưng ở trong thạch điện này, suy nghĩ của nàng không tự chủ mà biến chậm lại, cả người cũng có chút hoảng hốt, phảng phất như trong đầu có một lớp sa mỏng làm cho nàng phản ứng chậm đi. Hơn nữa, nàng còn có một loại cảm giác, cảm thấy hiện tại Liễu đứng ở trước mặt nàng thực là khả ái tới cực điểm, làm cho nàng không đành lòng làm trái bất kỳ ý nguyện nào của hắn.

Ngay khi Âu Dương Vũ muốn nói tiếp, bỗng nhiên từ ngoài thạch điện truyền đến một tiếng kêu thanh thúy, tiếng kêu đó là thanh âm của một thiếu niên đang vui mừng thản nhiên truyền đến: “Ẩn Tôn Liễu đại nhân có ở đây không? Hi Thú xin gặp qua!”

Theo tiếng gọi kia là thanh âm ông tay trong gió tung bay truyền đến.

Mặt Liễu hiện ra vẻ âm trầm, ánh hồng trong mắt nhanh chóng chuyển về màu đen. Hắn chém tay vào gáy Âu Dương Vũ, nhanh chóng đánh ngất Âu Dương Vũ, sau đó thản nhiên rời đi!

Âu Dương Vũ ngay lúc hôn mê thì nghe rõ được một tiếng thở dài của Liễu: “Chẳng lẽ thiên ý thật không như thế sao?” Thanh âm bị phần có chút khó hiểu!

Cũng không biết trải qua bao lâu Âu Dương Vũ mới tỉnh dậy. Nàng phát hiện mình đang nằm trên một chiếc xe ngựa, trên người còn đắp một tấm da thú.

Bên trong xe ngựa lưng la lưng lay, Âu Dương Vũ ngẩng đầu nhìn sang thì thấy Liễu đang ngồi đối diện mình. Theo phản xạ hướng Liễu cười một tiếng, nụ cười của Âu Dương Vũ mới vừa lộ ra thì ngưng lại.

Nàng nhớ ra rồi, tại trong đại điện khi nàng chuẩn bị nói những lời gì đó thì Hi Thú tới. Hi Thú nói cái gì “Ẩn Tôn Liễu đại nhân.” Ngay sau đó thì Liễu liền xuất thủ đem mình đánh hôn mê!

Ẩn Tôn Liễu đại nhân?

Âu Dương Vũ bỗng nhiên tung mình dựng lên, hai mắt thẳng tắp nhìn Liễu ngồi đối diện. Liễu lẳng lặng nhìn nàng, vẻ mặt hết sức bình tĩnh, không lộ vẻ trẻ con khả ái, cũng không có bóng dáng nghiêm túc.

Bốn mắt nhìn nhau, Âu Dương Vũ nhắm mắt lại, đưa tay vỗ mạnh lên trán mình một cái. Sau đó nàng mới thấp giọng hỏi: “Thì ra là người từ lúc bắt đầu đã nói không sai, người là một đại nhân vật, là Ẩn Tôn Liễu đại nhân. Ta thật là đần a, lại vẫn không có hoài nghi.”

Hít một hơi thật sâu, Âu Dương Vũ nhìn về Liễu, vẻ mặt mất mát lắm lắm: “Tại sao ta chưa từng có ý nghĩ muốn hoài nghi người? Tại sao ta muốn vẫn luôn cho là trong lòng người nghĩ thế nào thì bề ngoài hắn sẽ hiện ra như thế! Liễu, đại diện kia thật sự sẽ làm cho lời thề của người ta thành sự thực sao?”

Nàng nhìn Liễu, vẻ mặt thất vọng mất mát.

Vốn Liễu là một người bạn nàng gặp được trên thế giới này, cũng là đáng tin nhiệm nhất, không thể nào lừa gạt nàng. Nhưng không nghĩ tới người này có bề ngoài thỏ nhưng nội tâm lại có điểm hồ ly!

Vừa nghĩ tới hồ ly, Âu Dương Vũ hận không được ình hai cái tát! Liễu không phải là đã nói rồi sao? Dòng chính của hắn chính là hồ ly a! Hồ ly a! Tại sao một con hồ ly mà ta lại coi hắn như thỏ?

Âu Dương Vũ càng nghĩ càng giận, càng nghĩ lại càng hận chính mình. Nàng vẫn tự cho là thông minh mà bây giờ lại bị Liễu cho té một cú đau đớn, cũng không biết từ trước đến giờ khi mình đang mắng hắn ngu ngốc thì hắn ở trong lòng giễu cợt của mình như thế nào nữa!

Càng nghĩ lại càng hận, Âu Dương Vũ “A~~” lên một tiếng thét chói tai, tung người bỏ nhào về phía trước, nhào tới trước người Liễu. Nhìn con người đen nhánh sáng ngời của hắn, hai tay nàng lại véo lên hai gò má hắn. Vừa mới véo một cái, Âu Dương Vũ vội vàng nhẹ buông tay ra, đổi sang véo lên cổ hắn.

“Người tên khốn này, tên lương gạt, ta muốn bóp chết ngươi! Ta... ta muốn làm thịt ngươi!” Nổi giận gầm lên một tiếng, ngón tay Âu Dương Vũ liên tục dùng sức!

Liễu vẫn bình tĩnh nhìn nàng, hắn chậm rãi nói: “Ta đã nói với ngươi, ta là đại nhân vật, hơn nữa, ta cũng nói cho ngươi rất sáng tỏ, ta nguyện ý giúp ngươi. Nhưng là ngươi luôn không tin. Không có cách nào, ta liền nghĩ tới biện pháp này cho ngươi ở lại bên cạnh ta!”

“Ngươi nói nhảm! Miệng ngươi đầy lời nói dối. Ngươi... ngươi ngày thường đáng yêu như thế, nhưng đều là gạt ngươi, ngươi còn dám nói như vậy? Hừ, ngươi vừa nói chính là cái vẻ mặt kia, ta có thể tin sao? Ngươi lại muốn thông qua tà môn ma đạo lừa gạt ta. Ngươi... ngươi...”

Ngươi ngươi một trận, Âu Dương Vũ cũng không biết nói cái gì mới tốt. Nàng nói mấy chữ, hai mắt đầm lệ tức giận nhìn Liễu, tức giận chính là vừa mắt, nói như vậy mấy chữ tức giận vừa mắt, nói mấy chữ tức giận vừa vừa mắt, tiêu đến phía sau, nàng cũng không biết mình nói gì rồi! [Nhện: hiểu được chết liền, dịch cũng ko hiểu cái gì cả]

Oán hận buông tay ra, Âu Dương Vũ trở lại chỗ ngồi phía sau. Nhưng tay nàng vừa mới rời lỏng, Liễu nhanh chóng vươn bàn tay ra đem đôi tay nhỏ bé của nàng hợp ở trong đó.

Nghiêng về phía trước, Liễu chăm chú nhìn Âu Dương Vũ, hai mắt lần nữa lấp lánh tỏa sáng. Liễu cấp bách kêu lên: “Ngươi, ngươi không phải đã nói là muốn dựa vào một nam nhân tốt sao? Hiện tại, ta ở chỗ này, ta nguyện lấy ngươi, cho ngươi dựa vào!”

Âu Dương Vũ vội ngẩng đầu lên, Trong nháy mắt này nàng mới hiểu được, sau khi biết mình bị Liễu lừa gạt thì nàng cũng không có rất tức giận, bởi vì thực tế trong lòng còn có một tia cao hứng. Liễu càng cường đại, nàng liền càng có thể dựa vào!

Kinh ngạc nhìn Liễu, Âu Dương Vũ không nhúc nhích.

Liễu từ từ đem nàng đến trước mặt mình, tay phải thoáng một cái, một chiếc khăn tay liền hiện ra trong tay của hắn. Hắn một bên giúp Âu Dương Vũ lau chùi vết bẩn trên người, một bên nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: “Ngươi, vừa nhìn nàng, ta liền nhìn ra thân phận của nàng rồi. Ta cố ý đến gần nàng cũng là bởi vì ta yêu thích. Nàng biết không? Mỗi một lần ta phải hao rất nhiều khí lực thì mới làm ỉnh ở trước mặt của nàng có thể đàm tiếu tự nhiên. Ngươi, ta từ ngày thứ hai liền biết trong lòng nàng vẫn muốn tìm nam nhân cường đại dựa vào. Ta vẫn muốn nói cho nàng biết chân tướng, nói cho nàng biết tâm ý của ta. Nhưng là nàng một là không tin, thứ hai, ta sợ nàng cự tuyệt ta! Ta ở trước mặt nàng không có tự tin. Bởi vì sợ nàng cự tuyệt, vì vậy, ta liền đã lừa nàng bằng biện pháp phải thề ra.”

Còn dư lại một câu nói nhưng bị nuốt vào trong bụng: cho dù nàng thật tình nguyện ý theo ta ở chung một chỗ, nhưng vẫn có thể có bị những người khác cướp đi. Nếu như nàng có thể thề thì trời cao kia cũng sẽ giúp ta, vậy nàng sẽ chỉ là của một mình ta! Nhưng là, trời cao không có giúp ta đắc ý nguyện! Trời cao lại để cho Hi Thú tham dự vào!

Còn có một chuyện Âu Dương Vũ không nghĩ tới, ban đầu pháp sư thi triển pháp thuật với nàng rõ ràng nói là chỉ có kỳ hạn mười ngày. Nhưng lớp hóa trang trên mặt nàng vẫn ở còn, căn bản không có khuynh hướng bị tiêu trừ. Âu Dương Vũ lúc ấy còn nghĩ rằng pháp sư kia nói mười ngày, nhưng hắn nói không nhất định chính xác như vậy a.

Sau này khi nàng nghĩ tới muốn tìm pháp sư lên tiếng hỏi lại thì lại bị Na Tư cùng Hi Thú tìm tới phủ Nhị vương tử. Lớp hóa trang của nàng cho đến hiện tại vẫn còn tồn tại. Trong chuyện này rõ ràng liền có thể biết ngay là Liễu đã động tay vào. Nàng cứ nhiên lại xem nhẹ Liễu.

58. Chương 58: Nói Như Thế Không Thông

Bỗng nhiên, Âu Dương Vũ hất mạnh khăn tay của Liễu ra. Nàng oán hận trừng mắt nhìn Liễu, khễ kêu lên: “Người cho rằng, người nói một câu như vậy thì ta liền tha thứ cho người? Hừ, không có dễ dàng như vậy!”

Dứt lời, Âu Dương Vũ dứt khoát về vị trí cũ, quay đầu đi không hề để ý tới Liễu nữa.

Nàng cần yên tĩnh một chút, hảo hảo cân nhắc một chút. Liễu này mặc dù trước đây có ngây ngô một chút, nhưng đó là bởi vì nàng ngu ngốc nên mới bị Liễu lường gạt a! Tính cách thật của Liễu nàng vẫn là không biết gì cả. Nàng cần hảo hảo suy nghĩ một chút thử xem người này có thể dựa vào hay không.

Liễu từ từ đến bên cạnh nàng ngồi xuống, đưa tay ra nắm lấy lưng áo Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ gạt tay ra, thấy hiệu quả không được nên vươn tay ra đẩy mạnh!

Khi Liễu đụng mạnh vào vách xe thì Âu Dương Vũ bỗng nhiên kêu lên: “Người... người lại chế trụ công phu của ta.... người!” Nói tới đây, nàng vô lực cúi đầu, lẩm bẩm nói: “Người dĩ nhiên chế trụ công phu của ta, bởi vì không thể để cho ta đi sao! Bắt được yêu nữ, đó là sự kiện cỡ nào a?”

Từ từ, đầu Âu Dương Vũ chìm xuống giữa hai đầu gối. Thấy nàng lại vùi đầu ở trên đầu gối, Liễu cúi đầu thở dài một tiếng, đi tới trước mặt nàng, cầm tay Âu Dương Vũ nhẹ giọng nói: “Ngư, nàng khổ sở rồi. Ta... ta là dè chừng nàng a, ta là sợ nàng vừa tỉnh dậy thì sẽ không tha thứ ta, không đợi ta giải thích liền vứt bỏ ta đi, vạn bất đắc dĩ mới ra hạ sách này a... nàng không nên tức giận nha.”

Âu Dương Vũ cúi đầu, thật lâu không nói gì.

Liễu thấy nàng không để ý tới mình, trong lòng lại càng lo âu. Hắn nắm thật chặt tay nàng, luôn miệng nói: “Ngư, nàng đừng hận ta... hãy đánh ta đi, chém ta hai đao cũng không sao, chẳng qua là đừng nóng giận.”

Thấy Âu Dương Vũ vẫn không để ý tới, Liễu mạnh mẽ đem đầu nàng đưa lên. Đợi đầu Âu Dương Vũ bị hắn mạnh mẽ đưa ra khỏi hai đầu gối, Liễu mới cúi đầu, rồi mạnh mẽ đưa đầu xuống thật nhanh! Trong nháy mắt, hắn đem đầu của mình mạnh mẽ đặt vào trên hai đầu gối của nàng.

Âu Dương Vũ ngơ ngác nhìn ót của hắn, ngồi trên người hắn nhẹ nhàng khoan khoái mùi lá cây, giọng cảm hận nói: “Người... người đây là để làm gì?”

Liễu giọng buồn buồn từ đầu gối nàng truyền đến: “Người già thì thích như vậy, ta muốn thử xem, xem một chút có phải hay không là cảm giác rất tốt.”

Âu Dương Vũ khước miệng nhếch lên, vừa nhếch lên thì mất rất nhiều khí lực nàng mới không bật cười ra.

Oán hận trừng mắt nhìn ót Liễu, Âu Dương Vũ quát lên: “Người... người chính là đang giả bộ ngu ngốc để gạt người! Hừ, lại dùng chiêu này lừa gạt ta!”

Liễu không trả lời.

Âu Dương Vũ càng nghĩ càng giận, nắm lấy đầu tóc hắn mạnh mẽ nhắc ra!

Lắc lắc đầu hắn giật mấy cái, Âu Dương Vũ còn chưa hết giận, lại cúi đầu cắn xuống bờ vai của hắn. Lòng của nàng vốn có chút tàn nhẫn, lần cắn này liền dùng toàn lực, cho đến khi một mùi máu tươi theo y phục toát ra, nàng mới ảm ức ngừng lại.

Liễu không nói tiếng nào, vẫn nằm ở trên đầu gối nàng, phẳng phất đối với chuyện bị nàng cắn rất là hưởng thụ.

Âu Dương Vũ càng tức giận, đẩy đầu của hắn ra, quát lên: “Tránh ra, tránh ra cho ta! Lui xa một chút, lui xa một chút cho ta.”

Hò hét một hồi lâu, mặc cho nàng đẩy qua đẩy lại, Liễu vẫn không nhúc nhích. Cho đến khi Âu Dương Vũ vô lực dừng lại, giọng hắn buồn buồn mới truyền đến: “Không đi! Cũng không lui! Nàng nếu tức giận thì lại cắn ta một cái đi. Dù sao ta không rời đi!”

Âu Dương Vũ ngẩn ngơ, trừng to mắt nhìn ót hắn, hồi lâu không biết phản ứng sao mới tốt.

Một lát sau, Âu Dương Vũ gõ sau ót cửa hắc, kêu lên: “Uy, ngươi là một đại nam nhân, chơi xấu như vậy ở bên cạnh ta, ngươi không xấu hổ à?”

Liễu miến cường nói: “Ta là thổ dân, không làm đại nam nhân.”

Âu Dương Vũ cứng họng, liếc mắt nhìn hắc oán hận kêu lên: “Làm sao ngươi có thể như vậy, ngươi như vậy thì rất mất mặt có biết hay không?”

Liễu ngạc nhiên nói: “Người nào cơ?”

“Đương nhiên là một mình ngươi!”

“Vậy thì tốt, ta không có cảm giác gì.”

...

Âu Dương Vũ hít một hơi thật sâu, từng chữ từng câu nói: “Liễu, nam tử hán đại trượng phu thì phải kiên cường, phải cá tính, phải dũng mãnh, phải đỉnh thiên lập địa...” Lời nàng còn chưa nói hết, Liễu liền mau mau chen miệng nói: “A, điều nàng nói thì ta cũng biết, thì ra là thủy tổ của nam tử hán là cẩu hùng!”

...

Âu Dương Vũ xoa xoa trán, nàng lắc đầu, một hồi lâu mới thở ra một hơi. Oán hận trợn mắt nhìn ột Liễu một cái, nàng suy nghĩ lại, nói: “Liễu a, ngươi không thể cứ tính cách trẻ con như vậy, như vậy thì không có nữ nhân nào thích đâu.”

“Ta cũng không cần nữ nhân, ta chỉ muốn nàng.”

Âu Dương Vũ cả giận nói: “Ta không phải là nữ nhân?”

Liễu rầu rĩ nói: “Không biết, ta không có cớ y phục của nàng xuống nghiệm chứng qua. Đối với giới tính của nàng còn có chút hồ đồ.”

...

Âu Dương Vũ chợt phát hiện, chính mình cùng hắc nói như vậy nữa thì kiểu gì cũng sẽ sinh bệnh. Nàng oán hận quay đi, không để ý đến hắc nữa.

Một lát sau, Âu Dương Vũ hỏi: “Chúng ta đang đi đâu?”

Nàng nói “Chúng ta” hai chữ hiển nhiên khiến cho Liễu rất vui vẻ. Hắc mau mau đáp: “Không biết.”

“Không biết?” Âu Dương Vũ trừng to mắt, chất vấn nói: “Sao lại không biết?”

Liễu cười nói: “Đuổi theo chúng ta chính là Hi Thú, pháp lực rất cao, không dưới ta. Hắc có thể lực rất lớn, nếu mà tới chỗ ở của ta thì hắc khẳng định cũng sẽ phải người chạy tới. Cho nên chúng ta hiện tại muốn tránh thoát khỏi hắc thì chỉ có thể nghĩ chỗ nào đi tới chỗ đó. Như vậy, hắc không có cách nào suy đoán rồi.”

Hi Thú?

Trái tim của Âu Dương Vũ nhanh chóng kịch liệt nhảy lên.

Nàng cúi đầu hỏi: “Ngươi cùng Hi Thú, người nào lợi hại hơn?”

Liễu suy nghĩ một chút, nói: “Chúng ta có các sở trường khác nhau, hắc là chẳng phân biệt được cao thấp. Bất quá hiện tại ta mang theo nàng, lại không thể để cho bất luận kẻ nào biết sự tồn tại của nàng, cho nên, ta chỉ có thể trốn. Hi hì, chờ chúng ta tìm được một địa phương núi sông tốt liền mai danh ẩn tích đi, có được hay không?”

Âu Dương Vũ ngạc nhiên nói: “Ngươi không phải là Ân Tôn sao? Ngươi có thể cái gì cũng không để ý, vứt bỏ hết thủy quyền lực?”

Liễu ha ha cười một tiếng, nói: “Vị trí của ta cũng sẽ không bởi vì ta rời đi mà mất. Tùy lúc ta cần thì thể nhân sẽ lại thừa nhận thân phận ta. Ha hã, ta hiện tại sở dĩ trốn hắc là để tìm một chỗ đem nàng an trí để rồi cùng hắc hảo hảo đầu đầu.”

Liều cuối cùng từ giữa đầu gối Âu Dương Vũ thò đầu ra. Hai mắt hần lấp lánh nhìn Âu Dương Vũ, nói: “Ngươi, thiên hạ đánh chủ ý tới nàng quá nhiều người rồi, ta không thể để ọi người biết nàng đang ở bên cạnh ta, cũng không thể cứ thế mà trốn đi được, cho nên ta muốn chuẩn bị một chút. Ta nghĩ, Hi Thú hiện tại đuổi theo ta chẳng qua là đối với sự tồn tại của nàng có hoài nghi. Hoài nghi của hần mà không khẳng định thì có lẽ sẽ nửa đường mà trở về!”

59. Chương 59: Đấu Võ Mềm

Bởi vì mới từ giữa đầu gối Âu Dương Vũ ngẩng lên, hai gò má Liều hần lên đường vân trên lớp vải thô ráp, hợp với đôi mắt đầy nước, dường như phát ra ánh sáng nên lộ ra vẻ đặc biệt trẻ con. Âu Dương Vũ nhìn những ô vuông ở trên gương mặt tuần tú này thì không khỏi ngây người.

Đôi mắt to của Liều chớp chớp, trong ánh mắt lộ ra vẻ giao hoạt. Chỉ thấy đầu của hần từ từ cúi thấp hướng sát mặt của Âu Dương Vũ.

Ngay khi mặt của hần sắp đụng phải đôi môi Âu Dương Vũ thì nàng lắc đầu, quay đi chỗ khác. Nàng khanh khách cười nói: “Tốt lắm, đừng nghịch nữa.” Đẩy mặt Liều ra, Âu Dương Vũ thầm suy nghĩ: hần không còn là tiểu nam hài rồi, cái này, ta không có cách nào cùng hần thân mật như trước nữa.

Lòng của nàng nghĩ gì cũng đều lộ trên mặt. Hai mắt Liều buồn bã, trong nháy mắt hần vẫn nhoẽn miệng cười. Ánh mắt của hần lại bắt đầu ở trên người Âu Dương Vũ đánh giá.

Đánh giá một hồi, Liều cong miệng lên rầu rĩ nói: “Nàng còn không có nói cho ta biết tên thật của nàng là gì.”

Âu Dương Vũ ngẩn ngơ hồi lâu mới thấp giọng nói: “Ta... ta gọi là Âu Dương Vũ.”

“Âu Dương Vũ, thật là dễ nghe!” Liều nhẹ nhàng nói. Hai mắt nóng bỏng nhìn Âu Dương Vũ, trong lòng hần đặc ý thầm nghĩ: nàng rất cục tiếp nhận ta, xem ra một chiều da mặt dày này đối với nàng hiệu quả vô cùng lớn!

Âu Dương Vũ nói tên xong thì chợt nhớ tới một chuyện, khanh khách cười một tiếng, tiến tới bên cạnh Liều, thấp giọng hỏi: “Liều, này này, người thật sự là xử nam a?”

Vừa dứt lời, mặt Liều trong nháy mắt đỏ bừng lên, ngay sau đó vệt đỏ lan đến tận cổ hần.

Nhìn Liều giống như con tôm bị nấu chín, tâm tình Âu Dương Vũ đột nhiên thật tốt. Nàng nhếch miệng cười một tiếng, thầm suy nghĩ nói: ần, Liều thật đúng là một lựa chọn không tệ. Vừa ôn thuận, còn là một xử nam nữa.

Lần này, đến lượt Liều oán hận lắc đầu quay mặt đi! Thấy bộ dạng tức giận của hần, mắt Âu Dương Vũ cong lên nộ ra nụ cười, nàng tiến tới bên cạnh hần thấp giọng hỏi: “Tại sao? Ta biết, giống như người cái tuổi này còn là xử nam thì hần là có rất ít. Người tại sao lại thế?”

Liều đột nhiên quay đầu lại, hướng về phía Âu Dương Vũ trừng mắt một cái! Nhưng bộ dạng hần quá không có uy nghiêm, cái trừng mắt này trông rất là khả ái, lại để Âu Dương Vũ khanh khách cười lên.

Âu Dương Vũ duỗi tay ra, nhéo hai gò má hần, hì hì cười nói: “Người cũng không phải là con ếch, trợn mắt cũng không có uy phong của nó, cần gì phải học nó đâu? Tới, nói cho tỷ tỷ, để cho tỷ tỷ nghe một chút, người có phiền não gì!”

Liều giãy dụa mấy cái, đem tay nàng gạt ra. Vén rèm xe lên, hần nhìn ra ngoài.

Âu Dương Vũ nhìn gương mặt tuần tú của hần, bỗng nhiên thầm nghĩ: ta trước đây bỏ trốn như vậy không phải là nghĩ có một ngày như vậy sao? Có một người mạnh mẽ canh giữ ở bên cạnh ta, hần tôn trọng ta, yêu ta, còn nghe lời của ta. Thật là đập phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu a.[1]

[1]đập phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu: đi mòn giày sắt không tìm thấy, đến khi tìm được lại không mất chút sức nào.

Ở sâu trong nội tâm nàng, Liễu đối với nàng giấu diếm lừa gạt một chút cũng không trọng yếu. Chỉ cần hấn có thực lực làm inh không giống hàng hóa đổi tới đổi lui, những thứ khác một chút cũng không trọng yếu.

Nghĩ đến đây, Âu Dương Vũ vươn tay ra, từ từ đặt trên tay Liễu. Liễu từ từ quay đầu lại, thấy hai mắt nàng dường như phát sáng đang khẽ mỉm cười, hấn không khỏi nhếch miệng cười một tiếng.

Trong nụ cười của hấn khó có thể hình dung được sự vui vẻ cùng thỏa mãn. Lòng càng đắc chí thì nụ cười càng hạnh phúc viên mãn, để cho tâm của Âu Dương Vũ lần đầu tiên kiên định như vậy. Nàng đem tay Liễu kéo đến trước ngực mình, nói thật nhỏ: “Liễu, người nhất định phải bảo vệ ta, không làm cho bất luận kẻ nào đem ta đoạt đi.”

Liễu nhanh chóng vọt đến bên cạnh nàng, ôm nàng vào trong ngực, thấp giọng nói: “Hảo, ta hướng hồ thần thề!” Vừa thề, đầu của hấn vừa từ từ nghiêng xuống dưới, mắt thấy sắp đụng phải miệng nhỏ của nàng rồi.

“Ba” Tiếng tát nhẹ nhàng vang truyền đến! Âu Dương Vũ sáng giọng: “Quy củ một chút!”

Liễu xoa bên mặt bị nàng tát, bĩu môi không vui nói: “Đánh nặng như vậy! Còn chưa có đụng vào mà, đánh nhẹ một chút không được sao.”

Âu Dương Vũ khước miệng cong lên. Đảo mắt một cái, nàng cười gian xảo nói: “Ý của người là nếu đụng vào thì có thể đánh mạnh? Như vậy, tình huống nào thì ta sẽ cắt mệnh căn của người?”

Liễu rung mình một cái, đầu co rút lại, ở một bên không dám lên tiếng nữa. Nhìn hấn giống như tiểu miêu co lại thành một đoàn, Âu Dương Vũ nhin cười, quay đầu đi.

Liễu trốn ở một bên, đưa tay ra gỡ đầu, thấy Âu Dương Vũ nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài. Xuyên qua phép thuật che dấu có thể thấy gương mặt mơ hồ cực kỳ mỹ lệ của nàng ở trước mắt. Chẳng qua là quá mơ hồ, so sánh với trong sương mù còn muốn thâm hơn.

Bất tri bất giác, hấn lại đem đầu rút lại. Âu Dương Vũ cảm giác được hấn tiếp cận, nàng xoay đầu lại, hấn liền nhanh chóng cúi xuống, đầu để lên bả vai Âu Dương Vũ.

Tựa hồ sợ Âu Dương Vũ trách mắng, Liễu vội vàng nhắm hai mắt lại, rút đầu chôn ở bên gáy nàng. Chẳng qua là lông mi thật dài hợp với hai gò má hồng phác phác của hấn thật đúng là như nước trong veo a.

Âu Dương Vũ duỗi tay ra đến trên mặt hấn, sửa thành ngón giữa nhấn một cái. Ngón giữa ở trên mặt của hấn nhấn một cái, thấy da thịt non mịn hồng phác phác dưới tay pháp phòng, Âu Dương Vũ cười hì hì nói: “Liễu.”

“Ân?” Liễu nhắm hai mắt, thoải mái đáp. Nhìn dáng vẻ của hấn, tựa hồ cho là Âu Dương Vũ đối với mình tiến hành xoa bóp.

“Ta phát hiện da của người rất tốt nha, ngũ quan cũng rất thanh tú. Ta cho ra người giả trang thành nữ tử thì sao nhỉ? Hì hì, người nếu giả trang thành cô nương thì ta đảm bảo Á Tổ đệ nhất mỹ nhân còn xa không bằng người!”

Mắt Liễu oán hận trợn lên nhìn Âu Dương Vũ một cái, sau đó đem ánh mắt khép lại, rầu rĩ nói: “Xem ra có người không thể quá rồi rãnh rồi.”

Âu Dương Vũ cười hì hì nói: “Cái gì nha, ta là nói thật. Người đáng yêu như thế, da vừa bóng loáng non mềm, mặc dù không phải là rất trắng, nhưng lại hơi hồng hồng, rất thuộc loại người thích mỹ nhân bại hoại thích nha.”

Lông mày Liễu giật giật, nhưng hấn vẫn nhắm mắt như cũ, không để ý tới nàng.

Thanh âm Âu Dương Vũ lại vang lên: “Thật a, ta đang suy nghĩ, nếu như Hi Thú đuổi tới gần thì người hãy hóa trang thành nữ nhân đi. Như vậy hấn cho dù thấy được chúng ta thì cũng không tin vào hai mắt của mình đâu. Hì hì, như vậy, chúng ta chẳng phải là một chút liền hí lộ được hấn?”

Liễu cúi đầu sâu vào hõm vai nàng không nhúc nhích.

Âu Dương Vũ vừa thở dài nói: “Ai, đại trượng phu có được dân được, làm sao người hi sinh một chút như vậy cũng không làm được? Thật là làm cho người ta thất vọng a.”

Liễu ứng tiếng nói: “Ta nói, ta không phải là đại trượng phu, ta là thỏ đàn. Rồi còn nói, nàng nói đại trượng phu có được dân được này, thủy tổ của hần là xà sao? Chỉ có xà mới có thể làm được cái này, đâu có liên quan gì tới ta?”

60. Chương 60: Cùng Chạy

Âu Dương Vũ hai mắt tròn trũng, qua hồi lâu nàng mới lẩm bẩm thở dài nói: “Ách, nó không có xương, nó có thể co nhưng không thể duỗi, không thể coi là đại trượng phu.” Vừa mới nói xong, nàng hướng Liễu trừng mắt, kêu lên thảm thiết: “Ta đang nói cái gì nha? A, nói chuyện với người thật là một sự thống khổ!”

Âu Dương Vũ thống khổ thì hiển nhiên một chút cũng không thể khiến cho Liễu an tâm được. Hần cố tránh xa Âu Dương Vũ, ngồi ở trong góc luôn miệng thầm nói: “Cũng không biết đại trượng phu kia rốt cuộc là người nào lại khiến cho nàng nhớ mãi không quên. Hừ, có cơ hội nhìn thấy hần, nhất định phải hảo hảo đấu đấu.”

Hần nói thầm nhưng thanh âm không nhỏ, nhất thanh nhị sở đều truyền đến trong tai Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ sững sờ nhìn hần, qua một hồi lâu thì bỗng nhiên “Phốc xích” một tiếng bật cười.

Sau khi cười xong, nàng ho nhẹ một tiếng, nghiêm túc nói: “Đại trượng phu kia a, thủy tổ của hần là Long, Long đó! Người chưa từng nghe qua sao? Nó có thân rắn, đầu sư tử, sừng hươu, chân tôm(?), miệng cá sấu, cổ rùa, vây cá, bụng trai, lưng cá, tay hổ, ung trảo, đuôi cá vàng, thống trị bầu trời, động vật giới số một số hai!”

Sau khi nói xong, một hồi lâu vẫn không thấy Liễu phản ứng, Âu Dương Vũ không khỏi hướng hần nhìn lại.

Lại thấy hai mắt Liễu đắm chiêu, lẩm bẩm nói: “Đầu sư tử, sừng hươu, chân tôm, miệng cá sấu, cổ rùa, vây cá, bụng trai, lưng cá, tay hổ, ung trảo, đuôi cá vàng? Trời ạ, cha mẹ Long là thể nào giao phối mà sinh ra nó? Không, không, điều này khó khăn quá lớn, người nói không đáng tin.”

Âu Dương Vũ tức đến sắc mặt xanh mét, nhìn Liễu đang thần thờ, thẳng cho đến khi thấy hần co lại thành một đoàn tránh về trong góc thì nàng mới oán hận kêu lên: “Ta là ngu ngốc! Ta tại sao có thể cùng một dã nhân so sánh cái này đây?”

Liễu vẻ mặt đồng tình nhìn Âu Dương Vũ bi phẫn, khuôn mặt trắng nhợt hơi nheo lại, một bộ không đành lòng nhìn nàng điên cuồng. Nhìn thấy vẻ mặt này của hần, Âu Dương Vũ lại càng sinh khí.

Nàng hít một hơi thật sâu, đang muốn khiển trách. Lúc này, phía ngoài truyền đến thanh âm của phu xe kiêm hộ vệ: “Chủ nhân, đến thị trấn rồi, muốn xuống dùng cơm sao?”

“Muốn muốn, dĩ nhiên muốn.” Liễu sớm bị ánh mắt như muốn phóng hỏa của Âu Dương Vũ trừng lên co lại thành một đoàn rồi, nếu còn tiếp nữa thì hần có khi cần phải biến thành hình tròn rồi. Vì vậy, nghe được câu này, hần lập tức nhảy xuống xe ngựa.

Âu Dương Vũ cũng theo hần nhảy xuống xe ngựa, nhìn mặt trời dần dần chìm về phía tây, nàng lúc này mới phát hiện thì ra thời gian đã bắt tri bắt giác qua hơn nửa ngày rồi.

Trước mắt, xác thực là một tiểu thị trấn. Đường phố xám tro giản dị, đứng thẳng mười mấy phòng ốc làm từ gỗ, bùn. Phòng ở quanh năm gió thổi mưa dầm nên đều có sắc thái màu xám tro u ám.

Trên đường phố hẹp, mấy nam hài cưỡi truồng cùng cô bé đang vây tại một chỗ đùa giỡn. Bên cạnh bọn chúng có mười mấy nam nữ hoặc ngồi chồm hổm hoặc đứng, hoặc ngồi hoặc ngủ đang trò chuyện.

Những người này, toàn bộ da thú che thân của họ đều lộ ra sắc xám tro hết sức cũ kỹ. Có một lão giả trong lúc cố gắng xoay người thì Âu Dương Vũ còn chứng kiến xuyên qua một lỗ thủng to là cái mông của lão!

So sánh với những người này, ba người Âu Dương Vũ thật sự là rất xuất chúng. Đặc biệt là Liễu, đơn giản đúng là quý nhân hiếm thấy.

Những người này, bất luận nam nữ già trẻ cùng ngẩng người nhìn về phía Liễu, Âu Dương Vũ tiến tới bên cạnh hần, nhẹ giọng hỏi: “Đây là địa phương nào? Làm sao mới cách Á Tổ nửa ngày liền có địa phương lợi hại như vậy?”

Liều nhẹ giọng nói: “Đây là phía tây Á Tồ, đi qua bốn năm trăm dặm chính là một đại quốc khác - Thác Lạc quốc. Thác Lạc quốc là do khoảng trăm cái bộ lạc lớn nhỏ tạo thành, rất hỗn loạn nhưng lại đạt được một loại cân bằng xảo diệu, rất thích hợp cho đào phạm ẩn thân. Bởi vì Thác Lạc quốc quá hỗn loạn nên khiến cho rất nhiều địa phương cũng rất nghèo.”

Hắn vừa nói vừa đi theo bên cạnh xe ngựa về phía trước mặt. Hai người cùng nhau đi tới, góp nhặt vô số ánh mắt si ngốc, nhưng cả hai không để ý mà đang tìm một phòng ốc có dáng vẻ giống như là quán ăn.

Thỉnh thoảng lại xuất hiện một cái khách sạn treo lên cờ xí rách nát biến thành màu đen, còn có mặt tường sặc sỡ, góc tường có mùi mốc, cùng với đứng ở cửa là hài tử trên mặt dính dính, hòa với nước mũi, mồ hôi, hạt cơm, còn có ruồi nhặng. Bụng Âu Dương Vũ không khỏi từng đợt co quắp.

Nàng nhanh chóng quay đầu lại, bước đi đến bên cạnh xe ngựa tung mình lên, vừa lên, nàng liền quát lên: “Tiếp tục đi thôi. Cùng lắm thì ở hoang dã đánh thú hoang ăn.”

Liều và hộ vệ gật đầu, tung người nhảy lên xe ngựa. Xe ngựa một lần nữa chạy nhanh.

Liều lên xe ngựa, đánh giá vẻ mặt ác tâm của Âu Dương Vũ, từ từ nói: “Vũ, nếu như chúng ta ở chỗ này dừng lại, thậm chí qua đêm thì tuyệt đối sẽ không bị Hi Thú biết!”

Âu Dương Vũ nhìn hắn một cái, hiểu ý tứ của hắn. Cười khổ một cái, Âu Dương Vũ lẩm bẩm nói: “Nhưng ta thật chịu không được.” Nhìn về Liều, nàng chậm chậm nói: “Thị trấn này quá nhỏ, người bề ngoài cũng quá làm người khác chú ý, Hi Thú mà tới thì vừa hỏi liền biết.”

Liều khẽ mỉm cười, không cùng nàng cãi cọ.

Chỉ chốc lát công phu, trời đất đã tối dần, theo mặt trời chìm vào đường chân trời, từng đạo tàn hồng xen lẫn trong sắc đen như mực cùng sương mù khiến cho cả vùng đất dường như thay đổi, cảnh vật trước mắt liền nhanh chóng trở nên bắt đầu mơ hồ.

Nhưng xe ngựa vẫn chạy nhanh về phía trước, không tìm đến phòng trọ ở trên quan đạo. Âu Dương Vũ nhìn phía ngoài, bỗng nhiên hé miệng “A~~” hú lên quái dị.

Hành động này của nàng khiến Liều cùng hộ vệ sợ hết hồn. Hộ vệ kia vội vàng quát lên: “Làm sao vậy? Có thích khách sao?”

Liều cũng kêu lên: “Vũ, nàng thấy choáng váng sao?”

Âu Dương Vũ quay đầu lại ngu ngơ hướng Liều cười một tiếng, chỉ vào sương mù mịt mờ, mệnh mông vô bờ ở hai bên quan đạo hoang dã không bờ bến, thở dài một hơi, nói: “Người nhìn địa phương quỷ quái này, rất hoang vu a, ngay cả một bóng người cũng không nhìn thấy. Trời cũng đen rồi, bụng của ta cũng đã đói, Liều, lẽ ra nên nghe lời người ở trấn nhỏ kia dừng lại qua đêm. Hiện tại chúng ta trên một chiếc xe ngựa đặt ở giữa bình nguyên vô tận này thì cho dù là ai cũng có thể liếc mắt liền thấy, thật đúng là không an toàn a.”

Liều ha ha cười một tiếng, lắc đầu nói: “Nàng cũng đừng có luống cuống.”

Nhìn hai mắt vui mừng của Âu Dương Vũ, hắn chỉ vào phía trước nói: “Hơn năm mươi dặm nữa chính là một con sông lớn. Hai bên bờ sông đều có người ở, chúng ta có thể ở nơi đó qua đêm.”

“Thật sao, vậy còn chờ cái gì nữa? Mau đi nhanh thôi.”

Nhìn vẻ mặt khẩn cấp của Âu Dương Vũ, thanh âm Liều chậm rãi nói: “Nhưng là, nơi đó có một việc không tốt.” Thấy Âu Dương Vũ chớp mắt, hắn trầm giọng nói: “Nơi đó là lãnh địa của Tượng. Chúng ta thuận lợi thì có lẽ có thể mượn một con thuyền rời đi. Nếu là không thuận lợi thì có lẽ sẽ bị ở lại nơi đó, nhìn mấy ngày náo nhiệt!”

*Lãnh địa của Tượng: Nguyên gốc là tượng chỉ lãnh địa, không hiểu cho lắm, khi nào hiểu sẽ sửa sau

61. Chương 61: Lãnh Địa Của Tượng

Nghe được thanh âm Liễu có chút buồn rười rượi, Âu Dương Vũ cảm thấy sợ hết hồn. Đảo mắt một cái, nàng che miệng cười nói: “Nhưng người không phải chính là cái gì Ẩn Tôn sao? Hi hi, người cũng là tổ tông của tà môn ma đạo, chẳng lẽ còn sợ bọn họ sao?”

Liễu cười khổ nói: “Chính là bởi vì như thế nên ta mới dẫn nàng đi đường này. Nếu không, chúng ta nên bỏ qua hướng bắc mà đi hướng tây rồi, nhiều lắm là đi thêm hơn một ngàn dặm đường nữa. Bất quá, ta đã nói với nàng, ở địa cực quỷ dị này thì trong thiên hạ nó cũng rất nổi danh. Nơi này có ùn ùn tà môn phe phái, cũng có ùn ùn địch thủ đoạn. Mặc dù mọi người tới đây thì không cần sợ, nhưng chúng ta tốt nhất là không nên gây chuyện, không cần nói nhiều chuyện để tránh sinh thêm sự cố.”

Nhìn Âu Dương Vũ, Liễu nói: “Mịch Yêu Linh cũng là vật từ nơi này truyền ra. Nơi đó có một loại đại sư có thể chế luyện các loại binh khí kỳ quái, quỷ dị. Có bọn họ tương trợ, chúng ta khó lòng phòng bị!”

Vừa nghe đến Mịch Yêu Linh, Âu Dương Vũ liền rung mình một cái. Nàng nhìn về vùng đất phía trước, trong ánh mắt toát ra vẻ sợ hãi. Suy nghĩ một chút, Âu Dương Vũ không khỏi thấp giọng nói: “Kia, chúng ta đi đường này thì sẽ không để cho Hi Thú hoài nghi sao?”

Vừa suy nghĩ một chút, Âu Dương Vũ càng cảm thấy đối mặt với Hi Thú giống như đũa tre tào bạo còn xa mới so sánh được như đối với nơi quỷ dị cổ quái có thể làm ra Mịch Yêu Linh. Vì vậy, nàng lại nói: “Chúng ta đổi đường được không, chớ đi nơi đó.”

Liễu nhìn về nàng, ánh mắt ôn nhu trấn an nàng: “Đừng lo lắng, ta không phải là ở bên cạnh sao? Qua bờ sông kia liền đến lãnh địa của ta. Ở nơi đó thì Hi Thú không có cách nào đối phó chúng ta.”

Thấy Âu Dương Vũ trầm mặc không nói, vẻ mặt như đang suy nghĩ, Liễu nghiêng người về phía trước, nắm thật chặt tay nàng, hai mắt kiên định nhìn nàng, thấp giọng nói: “Nàng đối với ta phải có lòng tin!”

Âu Dương Vũ nghe vậy thì ngẩng đầu lên nhìn hắn, lại thấy hai mắt hắn lấp lánh, hai gò má vừa phồng lên, đôi môi hồng hồng mặc dù mằn lặt nhưng không lộ vẻ uy nghiêm, chỉ thấy giống như hải tử quật cường.

Nhìn gương mặt này, nàng cười khổ một cái, lắc đầu trầm nghĩ: không xem mặt người thì ta còn tin tưởng người chút ít. Ai, thật vất vả mới sinh ra một chút lòng tin, hiện tại toàn bộ không thấy.

Liễu vừa nhìn nàng liền biết đường như nàng suy nghĩ cái gì, hắn Lập tức buồn bực cắn môi dưới, oán hận ngồi thẳng không nói gì.

Hai người trầm mặc một hồi, Liễu đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, quên mất giải khai công phu cho nàng.”

Dứt lời, hắn bấm ra một thủ thế kỳ quái, trong miệng lầm bầm nói mấy câu, sau đó hướng Âu Dương Vũ ở trước mắt nhanh chóng điểm mấy chỉ! Chỉ nghe một tiếng vang, Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, một vòng vô hình vô chất bóng đen từ trước mắt chợt lóe lên. Khi nàng mở to hai mắt tìm kiếm thì kinh ngạc phát hiện, chính mình toàn thân ấm áp, phẳng phất như tắm nắng giữa ngày đông. Toàn thân cực kỳ thư thái, tràn đầy lực đạo.

Liễu thấy Âu Dương Vũ lắc lắc cánh tay, đá đá chân, vẻ mặt vui mừng. Không khỏi trầm nghĩ: “Thật là kỳ quái, ta chế trụ công phu của nàng, nàng lúc ấy tức giận như vậy, làm sao sau đó lại như không nhớ rõ chuyện này? Còn có, nàng rõ ràng có một thân công phu tương đối ỉnh làm sao lại rất ít dùng? Trước nay vẫn là bộ dạng một người nhát gan a?”

Âu Dương Vũ cúi đầu, thừa dịp Liễu không chú ý lặng lẽ cười một tiếng. Công phu của nàng vốn là có được mà không thể giải thích được, trong nội tâm nàng nhất thời bối rối làm sao còn nhớ rõ chính mình có công phu, bây giờ lại dựa vào Liễu, sao còn nhớ rõ chuyện này?

Liễu nhìn Âu Dương Vũ, bỗng nhiên tiến tới trước mặt nàng, cười híp mắt hỏi: “Vũ, quê hương của nàng như thế nào? Có ở quốc gia nào của chúng ta không? Không đúng, hắn là không phải. Nếu như quốc gia nào xuất hiện yêu nữ như nàng thì ngay từ lúc nàng còn bé thì đã ồn ào rồi, khi nào thì đợi đến hiện tại mới thế? Nàng là đột nhiên xuất hiện, vậy quê hương của nàng đâu? Ở nơi đâu?”

Âu Dương Vũ không khách khí liếc hắt một cái, giọng thản nhiên nói: “Tâm tình ta không tốt, không muốn nói cho người biết những thứ này.”

Lời vừa nói ra, gương mặt Liễu lập tức đả thành một đoàn. Hắn đứng thẳng dậy, rầu rĩ nói: “Nhưng là... ta rất muốn biết.” Nhìn trộm về phía Âu Dương Vũ, thấy nàng không để ý tới, Liễu lùi ra khỏi chỗ nàng, lùi dần dần.

Động tác của hắn lén lút lút lút, hết sức thú vị. Âu Dương Vũ cảm thấy rất buồn cười. Đúng lúc ấy thì động tác Liễu hơi chậm lại, lắc người một cái, nhanh chóng phóng về phía cửa xe. Hắn kéo màn xe ra liền nhìn ra phía ngoài.

Thấy hắn khẩn trương như thế, Âu Dương Vũ cũng bị dọa sợ hết hồn, nàng vội vàng nép người sát vào vách xe nhìn ra phía ngoài.

Phía ngoài sương mù mờ, ngập tràn mọi nơi, hiện tại ngày vừa dứt, trăng sáng nhàn nhạt treo ở chân trời, Âu Dương Vũ nhìn không thấy được phía trước trăm mét xa. Nàng nhìn, phía trước trống rỗng, an tĩnh không tiếng động, nơi đó có cái gì dị thường?

Liễu lúc này hạ rèm xe ngựa xuống, ngồi thẳng lại. Âu Dương Vũ quay đầu nhìn về phía hắn, gấp về mặt vừa khôi phục bình tĩnh, không khỏi hỏi: “Làm sao vậy, không có việc gì chứ?”

Liễu cười cười, nói: “Có một chút. Hi Thú có thể đuổi kịp trên con đường này.”

“A? Người làm sao thấy được?” Âu Dương Vũ lại đem đầu đưa ra bên ngoài, nói: “Không có một chút thanh âm nào truyền đến a, làm sao người biết?”

Liễu hai mắt nhắm lại, cũng không biết suy nghĩ cái gì, một lát sau mới hồi đáp: “Mới vừa rồi vang lên một tiếng cười. Thanh âm kia cùng thanh âm thường nghe bất đồng, nàng không cảm giác được mà chỉ nhìn về phía trước thì cũng sẽ cho là tiếng gió thổi qua.”

Âu Dương Vũ cúi đầu, thầm suy nghĩ: Hi Thú đuổi theo tới? Hi Thú đuổi theo tới? Trong đầu nàng lập tức hiện ra cảnh khi cùng Hi Thú ở chung một chỗ, hắn vừa mở miệng chính là câu hoan. Còn có, sau lại ở trong sơn cốc nghe được, hắn cường ngạnh giọng nói, trong giọng nói còn có oán khí ngất trời!

Rùng mình một cái, Âu Dương Vũ thầm nghĩ: Hi Thú không như đứa trẻ quá không được tự nhiên rồi, hơn nữa còn rất cường thế. Ta đến trong tay của hắn, không bị hắn ăn xong lau sạch, còn muốn giam lại là không thể. Không được, so với hắn thì Liễu dễ khi dễ hơn nhiều.

Nghĩ tới đây, nàng nhìn về Liễu, vội vàng nói: “Hắn cách chúng ta xa không, có đuổi theo sao? Người mau nghĩ một chút biện pháp a.”

“Yên tâm, hắn còn ở hơn trăm dặm trước! Khuya hôm nay, nếu như thuận lợi mà nói thì chúng ta sẽ qua sông, hắn cũng không có biện pháp. Nếu như không thuận lợi, ta đây cùng hắn tẩu đầu đầu!”

Liễu khẽ mỉm cười, nhìn về phía Âu Dương Vũ, trong ánh mắt có vẻ nghiêm túc hiếm thấy: “Đừng lo lắng.”

Âu Dương Vũ đang nói chuyện, chợt nghe phía trước từng đợt mờ ảo tiếng chuông truyền đến, cùng với tiếng chuông còn có một loại tiếng ca sâu kín như có như không. Nàng vội vàng vén rèm xe lên nhìn ra phía ngoài. Phía trước hơn hai mươi dặm là những ngọn đèn dầu lúc ẩn lúc hiện. Những ngọn đèn dầu kia rất là kỳ quái, dĩ nhiên là trước sau trái phải không ngừng di động. Nhìn chút nữa, dường như có đèn không ngừng sáng lên rồi tắt đi.

62. Chương 62: Tiến Vào

Ánh đèn kia cứ lóe lên không dứt, sáng tắt không ngừng, tựa như ngọn lửa không có rễ mà cứ di động, trôi nổi ở giữa không trung. Thoạt nhìn hơi có mấy phần quỷ dị.

Ngay khi Âu Dương Vũ đang chăm chú nhìn thì bỗng nhiên một trận tiếng trống cùng chuông mờ ảo như có như không từ sâu trong rừng cây truyền đến. Tiếng trống hỗn độn mang theo một loại cảm giác khiến cho người ta nhiệt huyết sôi trào, tiếng chuông như có như không mỗi lần xen vào ở giữa nhịp trống. Hai thứ tương hợp lại có một loại mùi vị cực kỳ thần bí.

Âu Dương Vũ nghe một hồi, thấy Liễu ở bên cạnh vẻ mặt nghiêm túc lắng nghe không nhúc nhích thì không khỏi khấn trương nhìn hần.

Một lát sau, thân thể Liễu mới khẽ lay động, Âu Dương Vũ vội vàng đi qua khấn trương hỏi: “Như thế nào?”

Liễu cau mày, thấp giọng nói: “Bọn họ đang cử hành một cái tụ hội.” Mới nói tới đây, tiếng trống bỗng nhiên nổi dậy, “Thùng thùng ~ đông ~”, tiếng trống liên tiếp không ngừng vang lên.

Nghe những tiếng vang này, Liễu nhẹ ồ lên một tiếng, kêu lên: “Đây là trống đón khách, tỏ vẻ có khách quý đến nơi này.”

Tiếng trống kia liên tiếp vang lên vài chục cái sau bỗng nhiên dừng lại, đồng thời khi tiếng trống dừng lại thì tiếng chuông thanh vang truyền đến. Lần này tiếng chuông “Linh linh ~ linh” hai dài một ngắn, dồn dập mà thanh thúy, thanh âm ở giữa sơn cốc truyền đi rất xa.

Âu Dương Vũ nhìn màn đêm bao phủ phương xa. Nhìn chút ít ngọn đèn dầu trôi nổi ở chỗ sơn cốc, bỗng nhiên trong lúc này nàng cảm thấy có chút lạnh lẽo. Loại này lãnh ý khiến cho nàng vươn tay ra kéo thật chặt tay áo Liễu.

“Chúng ta đi xuống đi.” Thanh âm Liễu ở trong màn đêm tựa như một thứ âm nhạc quý dị, lộ ra vẻ trầm thấp vang lên: “Tiếng chuông của đối phương tỏ vẻ không nhanh. Chúng ta đi ngang qua, bày ra sự tôn kính đối với bọn họ, như vậy mới có thể làm tiêu tán sự khó chịu của bọn họ.”

Âu Dương Vũ nhẹ nhàng ừ, cùng hần nhảy xuống xe ngựa. Đôi tay trắng trẻo nhỏ bé của nàng nắm thật chặt ống tay áo Liễu, trong ánh mắt vậy lộ ra vẻ khấn trương cùng bất an, hồn nhiên không có sự lớn lối và đắc ý như lúc đi trên đường lớn.

Âu Dương Vũ như vậy khiến cho Liễu tâm tình thật tốt. Hần quay đầu dò xét cẩn thận nàng mấy lần sau mới từ từ quay đầu đi nhìn phía trước, khóe miệng của hần dần dần lộ ra nụ cười.

Chỉ đi bộ mà nói thì vài chục dặm đường liền lộ ra vẻ dài vô cùng. Liễu cũng không gấp, vẫn không nhanh không chậm đi ở phía trước, hần chấp hai tay, hai mắt chăm chú nhìn phương hướng sơn cốc, tai lắng nghe tiếng trống và tiếng chuông từ nơi nào truyền tới, vẫn không có mở miệng nói chuyện.

Hần không mở miệng, Âu Dương Vũ cũng không biết nói gì cho tốt, liền níu chặt lấy tay áo của hần, một tắc cũng không rời, đi theo bên cạnh hần.

Như vậy đi được năm sáu dặm đường, sáu cái ngã rẽ hiện ra ở cuối quan đạo. Đường rẽ này hết sức kỳ quái, sáu con đường chẳng những lớn nhỏ giống nhau như đúc, ngay cả cong queo cũng không khác gì nhau. Thoạt nhìn giống như là sáu căn rễ cây lớn nhỏ nhất trí, vừa có điểm giống một cái đầu người đang vũ đạo, quý dị hướng về phía trước dọc theo tóc người [Nhận: dịch vậy đó, đoạn này không hiểu lắm].

Sáu cái ngã rẽ đi dọc theo phương hướng riêng khác nhau. Âu Dương Vũ rất cục không nhịn được hỏi: “Đường này đi như thế nào?”

Liễu cười nhạt, nói: “Sáu con đường này đi về hướng sáu sơn cốc giống như nhau. Người tuyển con đường nào thì ý nghĩa là sẽ đón nhận khảo nghiệm của sơn cốc tương ứng.”

Hần về phía trước mấy bước, trực tiếp đi tới chỗ sáu ngã rẽ, nhìn về phương xa liền im lặng suy nghĩ.

Âu Dương Vũ không dám lên tiếng, sợ cắt đứt ý nghĩ của Liễu. Nàng ngẩng đầu nhìn về bên trong sơn cốc bên trái, tiếng trống cùng tiếng chuông liên tiếp không ngừng, còn có màn sương nồng đậm ở bên trong, những ngọn đèn dầu trôi nổi, chỉ cảm giác được mình nhỏ bé đi vài phần. Nàng không nhịn được lại đi vài bước nữa tóm chặt lấy tay áo Liễu.

Liễu nhìn về sáu con đường nhỏ, vẫn suy ngẫm, Âu Dương Vũ thấp giọng hỏi: “Người đang suy nghĩ gì?”

Liễu lắc đầu, đưa một ngón tay chỉ con đường nhỏ thứ hai bên trái, nói: “Người nhìn, phía trên kia có dấu chân, xem ra mới vừa rồi cái kia khách nhân hần là thông qua đường kia để đi tới nơi tụ hội.”

Mắt to chớp chớp, lông mi thật dài vậy mấy cái, Liễu nói: “Thật ra thì, ta hẳn là nói như vậy, lần này, sáu con đường này đều chỉ thông về một hướng, chúng ta bất kể bước lên con đường nào thì cuối vẫn đi về một phương hướng, chính là sơn cốc có nơi tụ hội kia.”

Âu Dương Vũ lấy làm kỳ, không khỏi hỏi: “Người nói là đường này có thể biến hóa? Bọn chúng xưa nay là thông tới sáu sơn cốc khác nhau. Nhưng là lần này lại chỉ đi về một hướng? Bất kể người đi lên con đường nào?”

Liễu gật đầu, thấp giọng thở dài nói: “Đúng là như thế. Vì vậy, Hi Thú nếu như lại tới đây, vậy cùng chúng ta giống nhau, tới cùng một cái sơn cốc.”

“Kia, vậy làm sao bây giờ? Nếu vậy thì chúng ta trở về thôi, cùng lắm thì đụng với Hi Thú, người cùng hấn đánh một trận a.”

Nghe được giọng nói Âu Dương Vũ khấn trương mà cấp bách, Liễu quay đầu lại quỵ dị nhìn nàng. Một lát sau, hấn khẽ mỉm cười, hỏi: “Nàng không sợ Hi Thú? Đối với lãnh địa của Tượng thì nàng càng muốn đụng phải Hi Thú? Nàng tại sao không sợ hấn, có phải hay không là muốn gặp qua hấn?”

Những lời Liễu nói, mỗi một câu cũng đều hỏi tới đáy lòng Âu Dương Vũ. Nàng hiện tại thực có chút sợ, có chút nghĩ muốn rút lui. Đối với Hi Thú, nàng ngay cả mình cũng không rõ ràng cái loại tình cảm này, tựa hồ có chút sợ, còn có tựa hồ có chút thân mật. Dù sao, so sánh với chỗ không biết mà còn thần bí này, Hi Thú còn an toàn nhiều hơn.

Ngay khi hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên, tiếng trống lại lần nữa vang lên, theo tiếng trống vang dội chính là tiếng chuông ngân ngủi mà cấp bách. Liễu cười nói: “Xem ra, chúng ta cho dù muốn rời khỏi nơi này thì cũng không còn kịp rồi. Chủ nhân của nơi này thúc giục rồi.”

Dứt lời, Liễu liền cất bước đi về con đường thứ hai phía bên trái đi tới.

Âu Dương Vũ không dám đi, nàng nhìn một chút về hướng sơn cốc vẫn không có tiếng người xuất hiện, vội vàng hỏi: “Tại sao? Tại sao chúng ta không thể đi? Bọn họ ngay cả người cũng không có xuất hiện, chẳng qua là vang một chút tiếng chuông, gõ một chút trống, chúng ta liền nhất định phải đi sao?”

“Nhất định phải đi!” Thanh âm Liễu quyết đoán trong trẻo truyền đến: “Vũ, đừng sợ, có ta ở bên cạnh nàng rồi. Nàng đừng nhìn nơi này yên lặng, tựa hồ không có một người. Nhưng là nhất cử nhất động của chúng ta cũng có vô số ánh mắt nhìn đến. Nàng chỉ cần vừa lui lại là sẽ dẫn động truy binh. Bởi vì bọn họ cho là, bọn họ nếu ước hẹn rồi mà người lâm trận lùi bước chính là không cho bọn hấn mặt mũi. Nói như vậy, nàng cũng chính là địch nhân của lãnh địa của Tượng. Đối đãi với địch nhân bọn họ chưa bao giờ nương tay. Vũ, tới đây đi, ta sẽ ở bên cạnh nàng.”

Âu Dương Vũ kinh ngạc nhìn Liễu, ánh mắt trở nên bình tĩnh, từ từ bước đi.

63. Chương 63: Trong Sơn Cốc

Âu Dương Vũ cúi đầu, mỗi một bước đều chăm chú nhìn xuống dưới chân. Nàng trông hết sức thật tình, hết sức chuyên chú, cặp mắt to kia nháy cũng không nháy mắt một cái. Liễu vừa nhìn thấy nét mặt của nàng liền biết nàng muốn từ con đường dưới chân tìm được chỗ nào có chút bất đồng.

Lắc đầu, Liễu mỉm cười đi ở phía trước nàng. Hấn chấp tay mà đi, làn da trắng nõn, con ngươi đen nhánh ở trong bóng đêm phát ra quang mang sâu kín. Nhìn về địa phương mà Âu Dương Vũ không nhìn thấy kia, ánh mắt Liễu thỉnh thoảng chợt lóe lên hồng quang.

Hai người một trước một sau đi về phía trước, màn sương đêm càng ngày càng nặng. Dần dần, trên bầu trời xuất hiện mấy vì sao, ánh sáng rất nhạt, như ẩn như hiện giắt trên bầu trời làm cho người ta một loại cảm giác cực kỳ xa xôi.

Âu Dương Vũ nhìn bầu trời một hồi, trầm nghĩ: sương mù dày như vậy sao còn có thể làm cho ta thấy được. Di?

Nàng nhanh chóng nhìn về phía trước, quả nhiên, sương mù bao phủ khắp nơi, ở ngoài mười thước cũng chỉ thấy màn sương mịt mờ một mảnh. Nhưng là có hai địa phương cực kỳ trong sáng, không có nửa điểm sương mù lay dĩnh. Trong đó một nơi là tinh không trên đỉnh đầu, một nơi khác là sơn cốc có những ngọn đèn dầu trôi nổi.

Đây là một loại cảm giác rất kỳ quái, rõ ràng màn sương mịt mờ một mảnh, trong tầm mắt thấy cái gì cũng là một mảnh ngu muội, sơn cốc kia lại phẳng phất không có nửa điểm sương mù lay dĩnh.

Nàng vừa quay đầu nhìn về phía Liễu, chỉ thấy Liễu chấp hai tay, cước bộ nhàn nhã như dạo chơi, mỗi bước của hắn cũng vô cùng tùy ý, vô cùng phiêu dật. Âu Dương Vũ nhìn nhìn, không khỏi nhìn đến ngây người. Qua một hồi lâu, nàng mới thầm suy nghĩ: ta làm sao quên mất, Liễu trừ bộ dạng khả ái ở ngoài thì cũng là một mỹ nam tử.

Trong khi Âu Dương Vũ miên man suy nghĩ, hai người đi ra khỏi bốn năm trăm thước, dọc theo con đường này, hai người thủy chung không nói gì. Âu Dương Vũ không hỏi gì, Liễu cũng không chủ động lên tiếng. Hắn chẳng qua là tự tại, từng bước từng bước đi về phía trước.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bỗng nhiên trong sơn cốc thì tiếng chuông lại lần nữa vang to lên, lần này tiếng chuông so với lúc đầu hơi bất đồng, nó là từ bốn phương tám hướng truyền đến, phẳng phất có mấy trăm người đồng thời phe phẩy chuông.

Nhưng là, tiếng vang này mới vang lên một lần liền im bặt!

Tiếng chuông này vang lên đột nhiên, dừng lại cũng đột nhiên. Âu Dương Vũ nhìn về Liễu, đang muốn mở miệng hỏi thăm, lại thấy Liễu nhẹ nhàng cười một tiếng, thở ra một hơi, cực kỳ thoải mái nói: “May là hôm nay khách nhân tới rất nhiều.”

“Có ý gì?”

Liễu lui về phía sau một bước, cùng Âu Dương Vũ sóng vai mà đi, nhẹ giọng đáp: “Mới vừa rồi tiếng chuông kia vang lớn lên từ bốn phương tám hướng đồng thời truyền ra, đó là hướng sơn cốc đưa tin, nói có đại lượng khách đồng thời đã tới sơn cốc. Có nhiều khách nhân như vậy thì sự tồn tại của chúng ta tự nhiên là không được chú ý rồi.”

Thì ra là như vậy.

Âu Dương Vũ suy nghĩ một chút, không nhịn được hỏi: “Để cho những người đó chú ý tới chúng ta, thật không tốt sao?”

Liễu quay đầu lại nhìn về phía Âu Dương Vũ, mắt to đen nhánh mở thật lớn, hai gò má phình phình, rất là khả ái nói: “Dĩ nhiên không tốt, nàng quên? Thân phận nàng hiện tại ngàn vạn lần không thể phơi sáng được! Hơn nữa, lãnh địa của Tượng nhân tài xuất hiện lớp lớp, nếu để cho bọn họ phát hiện nàng, tình cảnh chúng ta sẽ trở nên cực kỳ khó khăn.”

Âu Dương Vũ hì hì cười một tiếng, có chút ngượng ngùng nói: “Ta dĩ nhiên nhớ được. Nhân gia chẳng qua là nghĩ đến ngươi là cao nhân rất rất giỏi, có thể đấu đá lung tung chứ sao.”

Le lưỡi, Âu Dương Vũ biết mình giải thích điều này không thể khiến cho Liễu hài lòng. Nàng sở dĩ nói ra những lời này bởi vì đối với thực lực Liễu trong lòng vẫn còn có hoài nghi cùng bất an.

Thấy Liễu còn đang nhìn mình lom lom, Âu Dương Vũ le lưỡi, tầm mắt từ trên người của hắn dời đi, nhìn về phía trước. Vừa quay lại, nàng không khỏi cúi đầu kinh hô lên: “A, sương mù đâu? Sương mù rất nhiều đâu?”

Phía trước là một mảnh trong sáng, khắp nơi ngay cả giọt nước trên ngọn cỏ nhỏ lay động cũng rõ ràng có thể thấy được, trên đỉnh đầu là mây trắng dằng dặc, nơi nào còn có nửa phần sương mù tồn tại?

“Thời điểm tiếng chuông vang lớn kia thì sương mù liền mất. Sương mù kia chẳng qua là những người ở nơi này cố lộng huyền hư tạo ra, mục tiêu bọn hắn đề phòng đã vào trong sơn cốc, sương mù kia tự nhiên không còn ý nghĩa tồn tại nữa.”

Thì ra là như vậy.

Liều đưa tay phải ra, động tác nhanh nhẹn kéo tay trái Âu Dương Vũ lại. Đem bàn tay nhỏ bé của nàng nắm thật chặt ở trong lòng bàn tay, Liều nhẹ giọng nói: “Lập tức sẽ đến sơn cốc, giữ chặt ta.”

“Cái gì? Không phải là còn xa sao?” Âu Dương Vũ không giải thích được hỏi.

Trước mắt của nàng rõ ràng là một cánh đồng ruộng bát ngát, cách sơn cốc có ánh đèn dầu sáng rõ ít nhất còn có hơn năm dặm nữa. Sao hắn lại nói là đã đến?

Liều cũng không đáp, chẳng qua là nắm chặt tay nàng.

Âu Dương Vũ khấn trương nhìn phía trước, nhìn một hồi lâu cũng không có nhìn ra cái gì, liền quay đầu nhìn về phía Liều. Về mặt Liều hết sức yên lặng, hai mắt đen nhánh tùy ý nhìn phía trước, cũng nhìn không ra manh mối gì.

Nàng hé miệng, đang muốn hỏi nữa, bỗng nhiên Liều nhẹ giọng nói: “Cẩn thận chút.” Thanh âm vừa rơi xuống, Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt xoay tròn một trận, dọa nàng suýt nhảy lên, suýt nữa kêu ra thành tiếng. Dưới chân vừa vững, ngừng đầu nhìn lên, chính mình đã ở trong một cái sơn cốc.

Trong sơn cốc hết sức ồn ào náo động, khắp nơi đều đứng đầy người, đèn dầu sáng rõ ở bên trong, đám người quần tam tụ ngũ tụ ở chung một chỗ, vừa nói một loại ngôn ngữ mà Âu Dương Vũ nghe được có chút cổ hết sức mới hiểu được.

Phía trước, nhích tới gần vách núi là một chỗ thạch đài cao cao. Thạch đài kia cao ba thước, diện tích khoảng trăm mét vuông.

Vừa nhìn thấy người trên thạch đài, những lời Âu Dương Vũ chuẩn bị nói liền toàn bộ nuốt vào trong bụng.

Trên thạch đài, hai đội người chỉnh tề đứng ở hai bên thạch đài, đem ở giữa sân trống rỗng lộ ra. Làm cho Âu Dương Vũ thất kinh chính là người đứng ở hai bên.

Bên trái mười mấy người, là những hán tử vóc người thon gầy, ở bên hông vẩy quanh một vòng lá cây, những gương mặt hán tử này cũng gầy gò, da đen sẫm, con ngươi màu xám tro hợp với màu trắng trong mắt, nhìn người thì lại có cảm giác kỳ dị.

Mà ở bên cạnh mỗi một người hán tử là một con cạp lớn! Những con cạp này đều to cỡ con trâu nhỏ, cao lớn uy mãnh, trên trán là chữ Vương nhất thanh nhị sở.

Những thứ này vẫn khắc sâu trong trí nhớ Âu Dương Vũ! Chỉ là quét mắt qua một cái là cả người nàng liền đổ mồ hôi lạnh, bàn tay nhỏ bị Liều nắm thật chặt không tự chủ được mà run rẩy. Liều quay đầu ân cần nhìn nàng.

Âu Dương Vũ đôi môi run rẩy, vừa nhìn về phía đoàn người bên phải. Bên phải, cũng là một loạt đang mặc da thú màu đen, lộ ra hơn phân da thịt cùng đôi chân dài của các cô gái xinh đẹp.

Những cô gái này khoảng mười mấy người, vóc người vô cùng tốt, nhũ phong cao lớn hết sức hút mắt. Vóc người rất tốt, khiến cho các nàng có lớp son dày, ngũ quan và màu da vốn là không thấy rõ ở dưới ánh đèn dầu sáng rõ lộ ra vẻ hết sức yêu tà, cũng hơi có mấy phần điểm quang.

64. Chương 64: Di Tộc

Trên cánh tay và cổ của những cô gái xinh đẹp này đều treo một con măng xà. Những con măng xà này thân thể rất dài, quấn quanh trên cổ, bên hông của chúng nữ, đầu rắn hình tam giác, vẫn có chút phong cách kỳ dị cổ xưa, xà tín (lưỡi rắn) hướng mọi người vẩy xem bắn ra rụt lại, chuyển động không ngừng.

Hai bên, một bên nam, một bên nữ, một bên hổ, một bên xà, vô cùng cá tính, cũng lộ ra vẻ cực kỳ quỷ dị. Kì lạ hơn chính là những người này phân ra đứng hai bên, mọi người thẳng như cái cọc gỗ không nhúc nhích. Đặc biệt là đội những hán tử thon gầy vốn là mặt mũi khô gầy, cộng thêm gương mặt cũng không chút thay đổi, dường như không có một điểm sinh khí.

Âu Dương Vũ chẳng qua là nhìn lướt qua liền thôi lui đến bên người Liều. Nàng vẫn còn nhớ rõ khi nàng vừa tới thế giới này không lâu, mới đi ra từ thành đầu tiên liền gặp được năm sáu kẻ như vậy mang theo

con cộp. Những hán tử này, còn có những con cộp này, tựa hồ có một chút ma lực, có thể làm cho nàng không thể động đậy, huyền tượng (ảo giác) không ngừng.

Liễu đem bàn tay nhỏ bé đang run rẩy của nàng nắm thật chặt, thấy nàng rất sợ hãi, liền hướng về một hán tử bên cạnh nhích tới gần một chút để cho Âu Dương Vũ hoàn toàn bị vây giữa thân thể hai người.

Quay đầu lại, Liễu cúi đầu hỏi: “Làm sao vậy? Nàng gặp qua bọn họ?”

Âu Dương Vũ gật đầu nói: “Là, ta đã thấy bọn họ. Liễu, ta có chút sợ.” Liễu ôn nhu nhìn nàng, ánh mắt như nước: “Đừng sợ, hết thấy có ta. Nhớ kỹ, ta là Liễu, hết thấy có ta.”

Âu Dương Vũ ngẩng đầu nhìn hán tử, mắt to nháy mấy cái, sau đó dùng lực gật đầu, nhẹ giọng nói: “Ta nhớ được, người là Liễu, có thể dựa vào người.”

Liễu khẽ mỉm cười, nắm tay nàng, lần nữa nắm thật chặt.

Trên đài cao, hai đội người không nói lời nào, người ở dưới đài cũng không ngừng có tiếng nghị luận truyền ra. Thanh âm mọi người rất nhỏ, hơn nữa khi nói chuyện thì luôn mang theo âm thanh cực kỳ nồng hậu, Âu Dương Vũ căn bản nghe không rõ.

Nàng không dám nhìn lên đài, liền theo ánh mắt của mọi người nhìn về bốn người bên trái.

Trang phục bốn người này cùng người nơi đây rõ ràng khác nhau. Bốn người cũng là người da trắng, mũi ắt sâu, tóc rất dài. Trong đó hai nữ tử, vóc người cao gầy, diện mạo tương tự. Một người chừng ba mươi tuổi, một khoảng mười lăm mười sáu tuổi, hiển nhiên là hai mẹ con.

Đứng ở bên cạnh các nàng là hai nam tử ngoại hình cũng tương tự, nam nhân lớn tuổi hình thể cường tráng, ngũ quan rõ ràng sâu đậm, da thịt căng lên, tràn đầy lực lượng. Đứng ở bên cạnh là một hải tử ước chừng mười tuổi, diện mạo cùng hán tử cũng giống nhau, xem ra là hai phụ tử.

Bốn người này bộ dạng thân mật, cũng là bộ dạng người một nhà. Y phục cả bốn người rất chỉnh tề, chất vải trên người vừa nhìn chính là thượng đẳng vải vóc, ngay cả giày cũng là một loại da thú. Nhìn kỹ lại, bốn người này có một loại khí chất, khí chất này có thể nói là văn nhã, cũng có thể nói là một loại cao ngạo không ai bì nổi. Chính là loại khí chất này cùng trang phục bọn họ mặc khiến cho bọn họ khác hẳn hoàn toàn với mọi người ở trong sơn cốc.

Bốn người đứng chung một chỗ, mọi người chung quanh cũng cảnh giác nhìn bọn họ chằm chằm. Thỉnh thoảng có người đối với bọn họ chỉ chỗ, lấy ngôn ngữ mà Âu Dương Vũ nghe không hiểu bình luận từ đầu tới chân.

Bốn người tựa hồ hoàn toàn đem những người này không coi vào đâu, cô gái kia trong tay cầm một trường tiên (roi dài), ngón tay không ngừng vuốt ve trường tiên. Chú ý tới vũ khí của nàng, Âu Dương Vũ mới phát hiện vũ khí của bốn người này toàn bộ cũng là trường tiên.

Cô gái kia vuốt ve trường tiên của mình, phần đuôi trường tiên còn dùng tơ hồng ghim thành đóa hoa hồng nhỏ nhỏ. Thiếu nữ đem roi vung vung tới lui, nũng nịu nhẹ nói: “Mụ mụ, lãnh địa của Tượng này rất có danh tiếng nhưng xem ra cũng không gì hơn cái này. Theo ta thấy a, người nơi này cũng không chịu nổi một kích!”

Thanh âm của thiếu nữ rừ rì miên xa, mang theo chất giọng Chiết Giang mềm mại mà Âu Dương Vũ quen thuộc. Lời này của nàng nói ra khiến cho Âu Dương Vũ kinh ngạc chính là người chung quanh cũng không lộ ra vẻ tức giận hoặc phẫn nộ, không đúng, là người chung quanh nghe xong mà vẻ mặt một chút cũng không đổi.

Nữ trung niên bên cạnh sờ sờ tay áo thiếu nữ, thương yêu trách nói: “Đừng khinh thường, lãnh địa của Tượng này đã tồn tại mấy ngàn năm. Ngay cả Á Tổ vương quốc so với nơi này cũng không bằng được, người tại sao có thể qua bề ngoài liền đối với nó khinh thị chứ?”

“Nhưng là,” thiếu nữ mất hứng phản bác: “Bọn họ học chỉ là phần cuối đường, chúng ta Di tộc đã biết mới thật sự là bản lãnh.”

Di tộc? Khẩu khí thật lớn a, không biết là dạng tồn tại nào?

Âu Dương Vũ nghe hai câu nói sau liền nhìn về phía Liễu, mong đợi giải thích của hắn.

Liễu cũng đang nhìn quanh mọi nơi, sau khi quan sát xong thì hắn liền dắt Âu Dương Vũ từ từ thối lui về bên cạnh. Động tác của hắn cực kỳ bí mật, nhẹ nhàng chậm chạp mà thông dong. Bộ dạng này ngoài mặt thì buông lỏng nhưng kì thực thì cực kỳ khẩn trương, Âu Dương Vũ vội vàng im lặng.

Chỉ chốc lát thời gian, Âu Dương Vũ cùng Liễu đã tới một lùm bụi rậm khổng lồ có những gốc Long thụ, nơi này chỉ có mười mấy thân ảnh. Thân ảnh của hai người được bóng cây che chắn, không nhìn thấy được. Hơn nữa, phía sau bọn họ chính là rừng Long thụ xum xuê, có một con đường, cũng là con đường nhỏ lúc đến. Đây cũng là địa phương mà Liễu tỉ mỉ lựa chọn để thối lui.

Trên thực tế, bất kể là con đường tới đường đã đi, hay là đường vào rừng cây Long thụ cũng dùng đá trắng xát tạo nên những tuyến đường cực kỳ bình thường. Khi Âu Dương Vũ căn bản nhìn không thấy những chỗ này, những tuyến đường này đang hướng không trung tản mát ra một loại quang mang trắng sâu kín, tia sáng kia không ngừng phun ra nuốt vào, thỉnh thoảng đột nhiên hướng về phía trước xông lên nửa thước. Quang mang xông lên kia ở trên ngọn mơ hồ mang theo đạo phong hàn mang.

Những thứ này Âu Dương Vũ nhìn chưa ra. Mọi nơi nàng nhìn một chút, cảm thấy chỗ này rất tốt, rất an toàn. Liền quay đầu lại hướng về phía Liễu buông lỏng, nở nụ cười, đem nghi ngờ trong lòng một lần nữa nói lại.

“Di tộc? Nguyên lai là bọn họ tới.” Liễu thần nhiên nói: “Di tộc này rất nổi danh, pháp thuật của bọn họ chỉ có người trong nhà mới truyền thụ. Một ngàn năm nay thủy chung không có lộ ra ngoài, ta nghe nói qua bản lãnh bọn họ hết sức đặc thù, hết sức lợi hại, về phần rốt cuộc như thế nào, chưa từng thấy qua, cũng không nên bình luận.”

Âu Dương Vũ ngạc nhiên nói: “Một ngàn năm cũng không có lộ ra ngoài? Cái này không thể nào a. Cho dù đem pháp thuật truyền cho người trong nhà, con cháu cũng sẽ không nhận được cùng cha mẹ của mình nói, nữ nhi cũng sẽ cùng trượng phu nói đến a. Như vậy căn bản không có biện pháp giữ kín bí mật a.”

Liễu nhìn về phía Âu Dương Vũ, đợi nàng nói xong rồi mới từ từ nói: “Sẽ không có chuyện như vậy. Gia quy của Di tộc gia quy ghi lại là huynh muội có thể lấy nhau. Bọn họ bình thường cũng là trong gia tộc cưới nhau. Ngoại nhân gia nhập trong đó phải là cô nhi không cha không mẹ.”

“Họ hàng gần kết hôn? Nhưng là, bọn họ không sợ hãi tử sinh ra càng ngày càng ngu sao?” Âu Dương Vũ ngạc nhiên hỏi. Liễu cười cười, tùy ý nói: “Không, bọn họ sẽ không, cho tới bây giờ liền sẽ không.”

Âu Dương Vũ cực kỳ kỳ quái, nàng đang chuẩn bị hỏi nữa thì bỗng nhiên trong sân truyền đến một trận tiếng cười the thé, tiếng cười kia the lương, tựa như một cây châm nhỏ đâm thật sâu vào màng nhĩ người ta mà ghim tới, rất là chói tai.

65. Chương 65: Nam Nhân Thần Bí Mang Mặt Nạ

Trong tiếng cười the lương cao vút, một kẻ áo đen mang theo mặt nạ màu bạc từ sau đài cao chậm rãi bước ra.

Hắc bào của nam nhân này rất là kỳ lạ, trong đêm tối phát ra ánh sáng quang mang, nhìn không ra là dùng tài liệu gì làm thành. Mặt nạ màu bạc che tới mũi, lộ ra nhất trương đôi môi. Từ con mắt hắc sắc của hắn thì nam nhân này có lẽ là người da vàng.

Nam nhân này môi mỏng, hình dạng hết sức hoàn mỹ. Hợp với chiếc cằm nhìn hết sức kiên quyết khiến cho người khác cảm giác rằng loại người này nhất định là một mỹ nam tử.

Suy nghĩ này vừa dâng lên, Âu Dương Vũ liền đối với chính mình xem thường, thầm suy nghĩ: ta thật là sắc tâm quá nhiều rồi, trong hoàn cảnh này còn suy nghĩ chuyện này.

Sự thật là nàng phải nghĩ đến một điểm, nhìn nam nhân này rõ ràng là ở chỗ này có địa vị rất cao, vốn Âu Dương Vũ cho là giống như lãnh địa của Tượng này rất tà ác, cổ quái, âm thâm này, lãnh tụ của nó sẽ là một người diện mục bí ẩn âm trầm, hoặc một lão đầu, nhưng nam nhân trước mắt này lại trẻ tuổi tuấn mỹ, đúng là ngoài ý liệu của nàng rồi.

Thuận theo tiếng cười của nam nhân truyền tới, vốn mọi người còn đang nghị luận liên tục trong nháy mắt an tĩnh. Bốn người Di tộc kia quay lại chăm chú nhìn nam nhân trên đài, đem binh khí trong tay nắm chặt.

Trên đài cao, những hán tử gầy gò cùng chúng nữ khê cong eo, đồng thời nhấc tay phải lên vỗ mạnh lên ngực trái, đồng thời lui ra sau non nửa bước.

Nam nhân đeo mặt nạ bước đến trước đài, hẩn ngẩng đầu lên, sau mặt nạ là một đôi mắt tối như mực đang hướng mọi nơi quét qua trong chốc lát. Hẩn nhìn tới hướng bốn người Di tộc thì ánh mắt hơi ngừng ngừng, lại quét đến Liễu cùng Âu Dương Vũ thì chỉ là một mắt nhìn qua.

Hẩn chỉ quét một cái liền di chuyển lực chú ý, Âu Dương Vũ trong nháy mắt khi bị hẩn nhìn qua thì toàn thân trở nên cứng nhắc, mồ hôi lạnh ứa ra. Đây là một ánh mắt dường như có thể xuyên thấu linh hồn, nàng chưa từng nghĩ qua lại có loại người đối người chẳng qua là quét một cái lại có thể làm cho người vô sức phản kháng, một giây như vậy như bằng một nửa giờ bình thường, dài đằng đẳng vô cùng.

Nam nhân mang mặt nạ hướng mọi người bốn phía nhìn thoáng qua xong liền dùng tiếng nói thô dạt nói chuyện: “Thật không có nghĩ đến, khuya hôm nay liền gặp khách quý!”

Hẩn vừa nói ra lời này, tay Liễu nhẹ nhàng run rẩy một chút. Âu Dương Vũ trong lòng bất an, vội vàng chuyển đầu nhìn về phía Liễu, cúi đầu, lấy ngữ khí rừ rừ hỏi: “Hẩn là ai? Hẩn nhìn ra cái gì sao?”

Tràng cảnh lúc này có không ít người đều có cùng nghi ngờ như Âu Dương Vũ, bọn họ tụ tập ở chung một chỗ lặng lẽ nhỏ tiếng nói chuyện.

Trong bóng tối, nàng không thấy rõ vẻ mặt Liễu, chỉ thấy hẩn lắc lắc đầu, lên tiếng nói: “Đây là một cao thủ. Bất quá, nàng yên tâm, bây giờ lực chú ý mọi người không có ở trên người chúng ta, chúng ta rất an toàn.”

Liễu nói lời này thì chẳng qua là đôi môi hơi động, thanh âm hẩn rất rõ ràng truyền đến trong lỗ tai Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ biết trừ mình ra sẽ không có người khác nghe được Liễu nói gì. Đây là lần đầu tiên nàng thấy Liễu sử dụng, không khỏi tò mò nghĩ: này không phải là trong võ hiệp tiểu thuyết thỉnh thoảng nhắc tới thiên lý truyền âm, tụ âm thành tuyến sao?

Tiếng nghị luận của mọi người càng lúc càng rõ ràng. Đúng lúc này, nam tử đeo mặt nạ từ từ nhấc tay phải lên. Thuận theo động tác này, mọi người ngay lập tức đồng thời im miệng, khôi phục an tĩnh.

Khi tất cả đều an tĩnh, giọng nói thô khàn của nam tử đeo mặt nạ lần nữa vang lên: “Hôm nay là thời kì mà lãnh địa của Tượng ta nửa năm gặp nhau một lần. Ở thời khắc như vậy lại có khách quý nơi xa đến thăm, đây là vinh hạnh của ta. Người đâu, tấu nhạc~~”

Bốn chữ cuối cùng vừa xong, nam nhân đeo mặt nạ liền đứng sang bên cạnh.

Khi hẩn đứng sang bên cạnh thì đồng thời tiếng ngâm vang lên “Ngao ô~~”

Mười con hổ bên trái đài cao đồng thời truyền đến tiếng kêu tê mình. Mười con hổ đồng thời rống lên khiến Âu Dương Vũ sợ hãi kêu to lên một tiếng, chân nàng mềm nhũn, thiếu chút là ngồi ngay xuống đó. May là Liễu vội vàng đưa tay ra ôm ngang bên hông nàng, đem nửa người Âu Dương Vũ đang xụi lơ ôm vào trong lòng.

Tiếng hổ tê mình thật lâu không dứt, chốc lát sau, một trận tiếng chuông lần nữa ngân lên. Phương hướng mà tiếng chuông truyền đến thật là kỳ quái, tựa hồ toàn bộ là từ vách núi giữa không trung vang lên. Nhất thời, bốn phía tiếng chuông vang to lên, xen lẫn trong tiếng hổ mình thanh lộ ra vô cùng đau buồn.

Tiếng hổ tê mình thanh cùng tiếng chuông đồng thời vang lên năm phần chung thì một trận tiếng trống truyền tới. Tiếng chuông cùng tiếng hổ mình thanh lập tức dừng lại. Tiếng trống “Thùng thùng ~~ đông ~” nhịp điệu rõ ràng, mỗi một tiếng tựa hồ đập vào trong lòng người. Rõ ràng là tiếng trống nhiệt náo kịch liệt, không biết vì sao Âu Dương Vũ nghe trong tai chỉ cảm thấy âm thanh dày đặc cùng đau buồn.

Tiếng trống này không giống tiếng chuông truyền tới từ phương hướng không rõ, Âu Dương Vũ thấy rõ ràng, khi tiếng trống vang lên thì lửa sáng lên một mảnh, ánh lửa có thể giúp thấy rõ ở trước vách núi cứ cách năm thước liền đứng một tay trống. Làm cho Âu Dương Vũ lạ lùng chính là thân thể của mình cách một tay trống không xa. Nhưng mới vừa rồi lúc nàng nhìn thì căn bản không phát hiện a?

Tiếng trống vang lên, một tiếng hát phiêu miểu [Nhện: không chắc lắm, mệnh mông mù mịt] vang lên, tiếng hát này nếu như nói là ca, không bằng nói là từ trong lỗ mũi phát ra hừ hừ trầm thấp, thanh âm ngắt dừng liên tục.

Này tiếng hát chỉ vang lên bốn năm câu, dưới đất tiếng chuông lại vang lên xen lẫn trong tiếng trống, ngay lúc này thì mười mấy thanh âm thiếu nữ đồng thời gia nhập trong đó. Lần này tiếng hát trở nên rõ ràng hơn nhiều, tiếng hát miên xa, phiêu nhiên, dẫn tới một loại cảm giác rối loạn quỷ dị: "Thiên hoàng liễu, địa hoàng liễu. Người đến cái gì? Đến cái gì? Ký ức của ta rất xa xôi, khuôn mặt người một mảnh đen nhánh, đen nhánh trên gương mặt, ta thấy được hai mắt người, hai mắt người. [Nhện: thực sự là pò tay cái bài hát]

Người đến cái gì, đến cái gì? Có biết hôm nay ra sao, có thể nhớ kỹ nay thần ở phương nào? Có thể nhớ kỹ máu trong người đang găm thét?"

Ca là dùng Á Tổ ngữ Âu Dương Vũ đã quen thuộc phát ra, nhưng là, âm ở chuyển chiết thì lộ bất đồng. Ca từ này trong tai Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy hết sức đơn giản, nhưng là hợp với tiếng nói cùng kiểu hát kỳ dị kia thì lại thấy không đơn giản rồi.

Nữ âm xen trong tiếng hát càng lúc càng cao lên, càng tươi đẹp, từ từ, từ trong bóng tối, Âu Dương Vũ thấy rõ ràng, từ trong bóng tối, đi ra mười hai cô gái áo đen. Những cô gái này toàn thân đen nhánh, chỉ có một đôi ánh mắt cùng hàm răng có thể đem chúng nữ từ trong bóng tối nhận ra.

Âu Dương Vũ tử vừa nhìn kỹ này, những cô gái áo đen tất cả đều là diện mạo của người da vàng, ngũ quan nhỏ nhắn, vóc người cũng gầy nhỏ, nhưng người ra vàng thế nào lại đen thành dáng vẻ này? Chẳng lẽ là toàn thân nhuộm đen?

Đúng lúc nàng nghĩ đến thế thì Liễu ở bên cạnh nói: "Chúng nữ này nhuộm đen, từ khi mới sinh liền nhuộm đen, nhuộm liên tục, đến hôm nay nó đã thành màu sắc ngoài da, không thể khôi phục lại nữa."

Thấy Âu Dương Vũ ánh mắt chớp động, hắn biết nàng muốn nói điều gì, lại nói: "Chúng nữ cũng là kỹ nữ ở lãnh địa của Tượng, người người có thể hưởng dụng, hơn nữa không cần dùng bất cứ tiền nào làm thù lao." Ngừng ngừng, hắn lại nói: "Có rất nhiều người vui vẻ cùng hắc nữ nhân, đã nghe có ít người đã từng nói, hắc nữ nhân rất kỳ lạ, nam nhân đã nếm qua thì không quên được." Lông mày hắn từ từ tụ họp, ngưng trọng nói: "Mỗi một lần, hắc nữ đến hát liền có chuyện lạ thường phát sinh. Chẳng lẽ, khuya hôm nay ở đây lại xuất hiện chuyện tình ta không ngờ được?"

66. Chương 66: Vị Khách Quý Thần Bí

Trong tiếng hát của hắc nữ nhân, nam nhân đeo mặt nạ trên đài cao cất tiếng cười khàn khàn: "Chư vị, nhạc đã tấu xong, nên nói một chút chuyện chính sự thôi."

Hắn vừa mới nói xong thì tiếng ca xướng liền im bật.

Khi mọi âm thanh chìm xuống, hai mắt của nam nhân đeo mặt nạ lần nữa từ từ quét qua toàn trường. Lần này, hắn nhìn về phía Liễu cùng Âu Dương Vũ, lại dừng lại một chút. Thấy hai mắt hắn dừng lại, Âu Dương Vũ vô cùng căng thẳng, nắm tay phải Liễu, mồ hôi liên tục ứa ra.

Hai mắt nam nhân đeo mặt nạ quét qua Âu Dương Vũ, nhìn về một cái góc nhỏ phía bên trái, hắn từ từ đưa tay phải ra. Đôi môi dưới mặt nạ vẽ ra một đường cong hoàn mỹ, từ từ đem ngón giữa chỉ hướng trong góc, nam nhân đeo mặt nạ từ từ khom mình hành lễ. Khi mọi người đang ngạc nhiên, hắn chậm rãi nói: "Bi đại biểu cho lãnh địa của Tượng hướng tới khách quý phía tây hành lễ hoan nghênh. Bất quá để cho Bi tò mò chính là khách quý nếu đã tới vì sao còn trốn ở góc phòng, chẳng lẽ lãnh địa của Tượng ta như thế chẳng vào được trong mắt các hạ sao?"

Thốt ra lời này xong, trong đám người truyền ra một trận ồn ào náo động.

Ánh mắt mọi người đồng thời chuyển hướng tới góc hẻo lánh kia. Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đứng trong góc rồi rút dõn bước. Ngay lúc náo nhiệt, cơ hồ là trong chớp mắt, bảy tám ngọn đèn chột ra hiện ở góc hẻo lánh kia, đem nơi đó chiếu sáng rạng rỡ!

Những ngọn đèn dầu kia tới cực kỳ đột nhiên, từng ánh đèn trôi nổi ở giữa không trung. Bọn chúng xuất hiện đột nhiên mà quỷ dị, phương thức trôi nổi này làm Âu Dương Vũ trăm mối vẫn không có cách giải. Nàng hướng về phía ngọn đèn dầu kia nhìn lại, luôn là nghĩ mãi mà không rõ, dùng cái biện pháp gì có thể làm ột đám lửa vàng không có cái gì bó buộc hay treo lên mà có thể trôi nổi ở giữa không trung.

Sau khi nàng liếc nhanh mấy lần, chỉ nghe một thanh âm thanh thúy, lạnh lùng của một thiếu nữ truyền đến: “Người phía tây rất giỏi a, lại giả thần giả quỷ như vậy. Người muốn trốn tới khi nào nữa?”

Thiếu nữ vừa lên tiếng cũng là cô nương Di tộc. Âu Dương Vũ thấy nàng vừa nói như thế mới chợt phát hiện, ngọn lửa quỷ dị xuất hiện, phù phiếm ở giữa không trung chiếu rọi xuống, mỗi người ở trong góc kia hiện lên rõ ràng rành mạch. Tuy nhiên không có một người nào giống như là khách quý phương tây như nam nhân đeo mặt nạ nói, chẳng lẽ hắn có thể ẩn thân được?

Nghĩ tới đây, Âu Dương Vũ không khỏi có chút buồn cười. Khóe miệng của nàng mới vừa hiện lên nụ cười, nụ cười kia liền chợt cứng lại trên gương mặt! Hai mắt nàng trong nháy mắt trùng lớn đến cực hạn!

Ở vách núi đối diện, một cái tay áo trắng đột nhiên hiện ra tại trên vách núi, cách xuất hiện này thật rất kỳ quái, phẳng phất trên vách núi đột nhiên mọc ra một cánh tay.

Nhưng này từ hư vô hiện ra cánh tay cũng là sinh khí bừng bừng! Cánh tay áo trắng kia tung bay theo gió đêm, dưới ánh đèn chiếu rọi xuống sáng tối đối lập, cũng là như thế rõ ràng mà sinh động.

Sau đó, lại một cánh tay khác lại từ từ hiện lên, hai cánh tay này đột nhiên hiện ra như thật ở trước vách núi, nhưng ở giữa hai cái tay cánh tay phải là một thân thể thì hồn nhiên không thấy!

Âu Dương Vũ kinh ngạc, nàng không khỏi quay đầu nhìn về phía Liễu, vẻ mặt hỏi thăm. Nhưng lúc này Liễu cũng không có tâm tư trả lời nghi vấn của nàng. Hắn mím môi thật chặt, hai gò má phồng lên, vẻ mặt xưa nay vốn khả ái hiện lại mang theo vài phần ngưng trọng cùng trầm tư.

Âu Dương Vũ nhìn hắn mấy lần, thấy hắn không có tâm tư để ý tới chính mình, liền quay lại nhìn về phía vách núi kia.

Lần này, ánh mắt nàng ngẩn ngơ, không khỏi si ngốc.

Phía trên hai cánh tay kia xuất hiện một cái đầu người.

Đầu người này, trên mái tóc đen đội một chiếc mũ, mi thanh mục tú, đôi môi nở nụ cười! Trong con mắt đen lưu chuyển quang mang phẳng phất có vô số ngôn ngữ có thể nói, đúng là vô cùng hấp dẫn!

Gió đêm thổi qua, mái tóc đen theo gió phất phơ bay. Ngay trong nháy mắt này, Âu Dương Vũ đột nhiên phát hiện, đầu người ở đối diện vách núi không phải là cái gì quỷ dị. Hắn thật sự là một nam nhân cực kỳ tuấn mỹ, cực kỳ phiêu dật, diện mạo và khí chất đều không thua cho bất luận kẻ nào tuyệt thế mỹ nam!

Tựa như một bức họa sinh động, mỹ nam kia trong thời gian ngắn liền đem tử khí, hắc ám, quỷ dị nhất nhất tản đi, khiến cho trước mắt Âu Dương Vũ chỉ có thể hiện ra khóe miệng kia đang cười hơi giễu cợt, còn có đôi mắt đen láy kia đang lưu chuyển vô cùng thần nhiên.

Trong khi Âu Dương Vũ ngẩn người, Liễu ở bên cạnh cúi đầu sợ hãi nói: “Chẳng lẽ là hắn? Hắn làm sao có thể xuất hiện? Đúng rồi, ngay cả Hi Thú người như vậy cũng xuất hiện, hắn dĩ nhiên sẽ xuất hiện rồi.”

Lời nói của Liễu không đầu không đuôi, Âu Dương Vũ một chút cũng nghe không hiểu. Nàng chẳng qua là từ trong giọng nói của Liễu hiểu được, mỹ nam xuất hiện trên vách núi là một kẻ rất rất giỏi, chính là nhân vật ngoài ý liệu của mọi người.

Nam nhân đeo mặt nạ nhìn lên vách núi, thấy mỹ nam vân đạm phong khinh cười [1], bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn lên. Trong tiếng cười, thanh âm của hắn truyền đi rất xa: “Hôm nay quả nhiên là một ngày thật tốt. Bì trăm triệu lần không nghĩ tới, người phía tây thậm chí ngay cả nhân vật như thế này cũng mời đi ra rồi. Chẳng qua là Bì không rõ, Thiên, lãnh địa của Tượng có vật gì tốt làm cho người cũng tới?”

[1] vân đạm phong khinh: không biết, mây nhạt gió nhẹ, không rõ, có thể là để tả khí chất nhẹ nhàng phiêu dật chẳng?

Khi hắn nói chuyện, mỹ nam trên vách núi rốt cục hiện ra thân thể, bất quá chỉ có một nửa. Một nửa thân thể hắn đột hiện từ trên vách núi xuất hiện, từ thắt lưng trở xuống liền không thể nhận ra.

Đây là một loại cảm giác rất kỳ quái, như là xem chiếu phim, người trên vách núi rõ ràng là lập thể, rất sống động. Hơn nữa, Âu Dương Vũ thấy rất rõ ràng, cái này không phải là cái gì chiếu hình, kể tên Thiên này hẳn thật sự là từ chỗ này hiện ra.

Có thể nói là chân nhân của hắn chỉ có thể thấy được một nửa, hơn nữa, làm cho người ta cảm giác là dường như đó là một loại hư ảo không giống thật.

Âu Dương Vũ nhin không được nhìn về phía Liễu, mong đợi hắn giải đáp. Nhưng giờ này khắc này, Liễu phảng phất một chút cũng không có chú ý tới sự tồn tại của nàng. Chẳng qua là hai mắt khóa thật chặt về mỹ nam trên vách núi, ánh mắt chớp động, hai mắt hơi âm trầm, khóe miệng mang theo vẻ cười lạnh.

Đúng lúc ấy thì Thiên vẫn cười nhạt bỗng nhiên trở nên chân thật, ánh mắt của hắn quét qua toàn trường, trong ánh mắt mang theo ý cười nhàn nhạt, lạnh lùng giễu cợt. Khi quét qua Âu Dương Vũ cùng Liễu, ánh mắt hắn cũng dừng lại. Âu Dương Vũ nhìn hai mắt hắn như mỉm cười của hắn, “Ba~~” một dòng điện thấu tim dường như chạy qua.

Dòng điện này tới cực kỳ cổ quái, thân thể Âu Dương Vũ chỉ có cảm giác thoáng qua, mở to mắt nhìn lại lần nữa thì hắn đã dời tầm mắt đi. Âu Dương Vũ nhìn lại hướng Liễu, thấy vẻ mặt hắn cực kỳ ngưng trọng nhìn đối phương, tựa hồ một chút cũng không có cảm giác được mới vừa rồi xuất hiện dị thường.

Chẳng lẽ, điều này vền vẹn chỉ là ảo giác của ta? Âu Dương Vũ trầm suy nghĩ. Nhưng là, nếu như là giả thì tại sao tim của ta còn đang bang bang nhảy loạn lên, cái cảm giác bị điện giật này sao có thể sâu sắc như thế được?

67. Chương 67: Vô Đề

Thiên cuối cùng cũng mở miệng, thanh âm thanh nhã mang theo một loại cảm giác mờ ảo: “Ta thấy được sẽ rất náo nhiệt.”

Nam nhân đeo mặt nạ nam sừng sốt, hắn hỏi lại: “Người nói, người đoán được nơi này sẽ có náo nhiệt phát sinh, vì vậy đã chạy tới trước một bước?”

Thiên khẽ mỉm cười, nam nhân đeo mặt nạ cũng ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếng cười của hắn truyền đi rất xa: “Náo nhiệt, rất tốt, rất tốt. Ha ha. Hôm nay thật đúng là một ngày tốt đẹp a, cũng không biết vụ náo nhiệt này sẽ hấp dẫn mấy vị cao nhân tới?”

Nam nhân đeo mặt nạ vẫn cùng Thiên trò chuyện với nhau vui vẻ, hồn nhiên đem ngoài Thiên ra thì tất cả mọi người ở ngoài trở thành tiểu nhân vật tầm thường.

Điều này làm ấy người Di tộc vô cùng bất mãn, khi Bì cát tiếng cười to thì thiếu nữ Di tộc cũng lớn tiếng quát lên: “Giở trò quỷ gì? Một kẻ ngay cả thân thể cũng chỉ hiện ra một nửa, có gì đặc biệt hơn người? Còn người làm chủ nhân thì thật là tốt, thật là quá kiêu ngạo.”

Thanh âm của thiếu nữ vừa vang vừa giòn, trong sơn cốc hắc ám vang đi rất xa, cho đến một hồi lâu sau thì trong sơn cốc vẫn còn vang vọng lời của nàng “Thật quá kiêu ngạo”, “Thật quá kiêu ngạo.”

Khi thiếu nữ liên tục quát lên thì đồng thời cha mẹ nàng đứng ở bên cạnh không ngừng hướng này nàng nháy mắt, thấy nàng vẫn không buông tha mà tiếp tục nói, hai người lại càng không ngừng kéo góc áo của nàng.

Những lời này của thiếu nữ Di tộc thành công đem ánh mắt của nam nhân đeo mặt nạ nam và Thiên hấp dẫn tới.

Hai nam nhân hướng về phía Di tộc bốn người người suy nghĩ một lúc thì bỗng nhiên đồng thời cất tiếng cười to.

Bọn họ không hện mà cùng bật cười, tiếng cười kia thẳng tận trời cao, mạnh mẽ vang vào trong màng nhĩ của mọi người.

Bốn người Di tộc đồng thời sắc mặt đại biến. Cô gái kia đang kêu lên thì phụ thân của nàng bỗng đem nàng kéo vội về phía sau, quát lên: “Cười cái gì? Bất quá là mấy man phu như những tên hề, đừng tưởng rằng người trong thiên hạ cho các ngươi một cái tôn hiệu, các ngươi liền thật là cao thủ không đối thủ!”

Nói tới đây, hắn lại ngửa mặt lên trời cười lớn lên: “Phải biết rằng bản lãnh của các ngươi là học trộm từ Di tộc ta. Các ngươi những tên hề này, thật đúng là cho là mình giỏi cỡ nào chứ, khí thế của đại nhân, rất được a?”

Trong bóng tối, lời nói của người cha của gia đình Di tộc kia truyền đi rất xa. Hắn càn rỡ cười, vẻ mặt đắc ý, làm cho tất cả mọi người nhìn nhau ngạc nhiên. Trong khoảng thời gian ngắn, trừ tiếng kêu gào của hắn ra, khắp nơi đều cực kỳ an tĩnh, ngay cả tiếng lá cây rơi xuống cũng nghe được.

Âu Dương Vũ nhìn về phía Liễu, lại thấy khoe miệng Liễu lộ ra vẻ nhàn nhạt, nụ cười đùa cợt, ánh mắt nàng đảo qua, phát hiện Thiên cùng nam nhân đeo mặt nạ Bì cũng có vẻ mặt giống như thế. Bọn họ nhìn về phía Di tộc bốn người, phảng phất đối phương mới là một tên hề.

Ánh mắt khinh thị của hai người so sánh với mọi lời nói còn muốn khó chịu hơn. Nhất thời, một nhà Di tộc bốn người trên mặt đồng thời hiện lên vẻ tức giận.

Bốn người giận nhìn chằm chằm lên nam nhân đeo mặt nạ trên đài cao cùng với Thiên đang gắn ở trên vách núi. Bốn người này hiển nhiên xác thực là cao thủ, bọn họ tuy tức giận những vẫn không có lập tức rút đao khiêu chiến, ngược lại càng thêm trầm ổn. Ngay cả thiếu nữ Di tộc trên mặt giận tái đi cũng trở thành ngưng trọng.

Người phụ thân Di tộc từ từ đi về phía trước một bước, theo động tác này của hắn, ba người Di tộc kia cũng chỉnh tề đi theo phía sau hắn, hướng về nam nhân đeo mặt nạ trên đài đi tới.

Bọn họ đi rất chậm, làm cho người ta một loại cảm giác ngưng trọng. Mỗi một bước bước ra cũng phảng phất dẫm lên lòng người. Chậm chạp mà trầm trọng.

Quả nhiên là cao thủ! Lúc này, tất cả mọi người dưới đài trầm suy nghĩ. Chỉ nhìn phần khí thế này, còn có cách di chuyển này là có thể biết bốn người này không thể coi thường.

Nhìn bọn họ từng bước ép lên về hướng đài cao, Âu Dương Vũ nhìn mọi nơi mấy lần. Khi thấy Thiên vẫn gắn ở vách núi, đang thản nhiên mỉm cười nhìn một màn này, nàng bỗng nhiên trầm nghĩ: cũng không biết nếu tấn công Thiên thì có thể khiến hắn từ vách núi nhảy xuống không? Hoặc là, căn bản là công kích không tới hắn?

Nghĩ tới đây, nàng bỗng nhiên trở nên tò mò, hận không được lập tức liền có người làm mẫu hình thưởng thức một phen.

Ngay khi nàng còn đang nghĩ miên man, hướng về phía Thiên đánh giá trên dưới thì bỗng nhiên Thiên đang mỉm cười ngưng mắt nhìn về một nhà bốn người Di tộc đột nhiên xoay đầu lại, hướng về phía nàng khẽ mỉm cười!

Một mỹ nam như vậy lộ ra hàm răng trắng như tuyết hướng về phía người cười một tiếng, vốn là cảnh đẹp hiếm có trên nhân gian. Nhưng là, khi thấy nụ cười tuấn mỹ phiêu dật của Thiên thì Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy thấy lạnh cả người, rung một cái từ đầu lan đến tận chân!

Rùng mình một cái, Âu Dương nhanh chóng cúi đầu xuống, nhắm mắt lại, trầm suy nghĩ: ảo giác, nhất định là ảo giác! Ta hiện tại trốn ở góc này, trên mặt ta lại dùng ảo thuật, rồi hãy nói, bên cạnh còn có một cao thủ che chở, điều này thuần túy là ảo cảm giác, hắn không thể nào phát hiện được sự tồn tại của ta.

Nửa ngày sau, Âu Dương Vũ rốt cục ngẩng đầu lên. Lúc này, Thiên vẫn mỉm cười như cũ ngưng mắt nhìn đài cao, nụ cười trên mặt hắn vẫn mờ ảo như cũ, phảng phất một bộ dạng pho tượng đang mỉm cười, làm cho người ta một loại cảm giác thời gian sẽ không trôi qua.

Quả nhiên là ảo giác.

Bất quá, Âu Dương Vũ trong lòng vẫn bất an, vẫn là quay đầu nhìn về phía Liễu. Lúc này, khoe miệng Liễu đang mỉm cười nhìn đài cao, trong đôi mắt to là một mảnh hứng thú dạt dào.

“Liều,” Âu Dương Vũ thấp giọng kêu lên: “Liều!”

Liều quay đầu, ánh mắt đen nhánh ở trong bóng tối lóe lóe sáng lên. Nhìn nụ cười trên mặt hắn cùng sự vui vẻ trong đôi mắt to, tâm tình Âu Dương Vũ đột nhiên vô cùng yên tĩnh. Nàng lộ ra một nụ cười, thấp giọng nói: “Liều, cái kia Thiên, còn có Bì, có phải hay không giống cấp bậc người lúc trước, chính là đại nhân vật?”

Liều ngưng mắt nhìn nàng, ánh mắt chớp chớp, lộ ra hai cái răng nhỏ hì hì cười nói: “Không tệ, bọn họ trong thiên hạ thì danh tiếng rất lớn. Cùng ta cũng chỉ là sần sần như nhau.”

Nhìn Âu Dương Vũ từ trên xuống dưới, sóng mắt Liều chớp động lên, hì hì cười nói: “Nàng đối với bọn họ tò mò sao? Vũ, ta đã nói với nàng a, đại nhân vật ở trong thiên hạ chỉ có Liều ta là ôn nhu đáng hoàng nhất, mặc cho nàng bầu véo lên mặt thế nào cũng không có nói một lời. Hai người này, nàng chớ nhìn bọn hắn tựa hồ rất tuấn rất vừa miệng, nhưng là bọn hắn là rất hung, hơn nữa, họ chưa bao giờ coi nữ nhân làm một việc quan trọng, nàng ngàn vạn không thể để cho tâm tư lộn xộn nha.”

Lời vừa nói ra, Âu Dương Vũ không khỏi ngẩn ngơ, ngây người một hồi lâu, nàng khẽ nói: “Người đang nói bậy bạ gì nha?”

Cùng Liều tiếp xúc đã lâu, nàng cũng dần dần có thể hiểu, sau cái vẻ mặt khả ái đó mới là tâm tư thật của Liều. Liều nói ra những lời này, vẻ mặt hắn rõ ràng là rất khẩn trương cùng bất an, còn có đổ kỵ.

Chẳng lẽ, trong lòng của hắn, Âu Dương Vũ ta chính là cái loại nhìn thấy cảnh cây cao liền trèo lên? Mặc dù, trước kia ta là có một chút ý nghĩ này, nhưng là ta hiện tại rõ ràng không có nghĩ như vậy. Ai nha nha, không phải như vậy rồi.

Âu Dương Vũ trừng mắt, thấp giọng quát: “Người đang ở đây nói nhăng gì đấy! Người... người thật là nói hươu nói vượn!”

Khóe miệng Liều lộ ra vẻ cười khở, thấp giọng nói: “Nếu như ở trong thạch điện, nàng có thể đem kia đoạn lời hứa kia nói ra thành công, có lẽ ta sẽ không phải lo lắng lung tung nữa.”

68. Chương 68: Hi Thú Đến

Sau một lúc, một nhà Di tộc bốn người kia đã đi đến trước đài cao. Người phụ thân kia cũng không hoàn toàn là một kẻ thô kệch, khi còn cách nam nhân đeo mặt nạ khoảng năm thước thì hắn nện một bước chân xuống dừng lại!

Thuận theo động tác này của hắn, những người Di tộc cũng cực kỳ ăn ý làm theo động tác này. Âu Dương Vũ chỉ cảm giác thấy hoa mắt một cái liền thấy bọn họ dựa lưng vào nhau tạo thành một trận hình khép kín.

Lúc này, mỗi người trong bọn họ đều cầm binh khí của mình trên tay. Trong tay bọn họ cũng là trường tiên như là của thiếu nữ Di tộc. Nhìn trường tiên tối như mực, Âu Dương Vũ cẩn thận quan sát thì thấy trên trường tiên kia ẩn hiện đoàn ánh sáng lục quang lấp lánh như sao, như ẩn như hiện. Nàng hạ giọng hỏi: “Những thứ kia có tầm độc?”

“Đương nhiên,” Liều ở bên cạnh dùng giọng khinh thường nói: “Các loại độc vật kỳ quái cũng là do Di tộc sáng tạo ra đầu tiên.”

“Xem ra, khách nhân chúng ta rất xem thường chúng ta, rất khẩn cấp hướng tới cái chết rồi.” Nam nhân đeo mặt nạ nhẹ nhàng cười nói, thanh âm hoàn toàn lạnh nhạt không để tâm.

Hắn chớp mắt nhìn Thiên, cười hì hì nói: “Tôn quý Thiên đại nhân nói, khuya hôm nay lãnh địa của Tượng sẽ vô cùng náo nhiệt, rất là vui. Thiên đại nhân nói việc này rất quan trọng, vì chiều đãi vị khách quý sẽ đến đây ngay lập tức nên phải hảo hảo dọn dẹp một chút rác rưởi.”

Nói đến đây nơi, đầu hắn cũng không quay lại, thanh âm nhàn nhạt quát lên: “Hồ yêu đâu?”

Thanh âm vừa rơi xuống, những hán tử gầy gò ở bên trái đài cao đồng thời trả lời: “Có!” thanh âm bọn họ trầm thấp, một trận hồ gầm chính tề vang lên. Khi thanh âm “Ngao ô~” lại vang lên, tim Âu Dương Vũ cũng kịch liệt đập nhanh hơn.

Nàng không nhịn được nhích lại gần Liễu, cho đến khi cảm giác được ôn nhiệt từ thân thể hần nhẹ nhàng bao quanh chính mình, giúp mình bình phục xong thì mới giương mắt nhìn về phía Liễu.

Vừa nhìn, hai mắt nàng cùng Liễu ánh mắt ôn nhu thẳng tắp nhìn nhau. Ánh mắt Liễu vô hạn ôn nhu, khóe miệng khẽ cười.

Thấy Âu Dương Vũ nhìn về phía chính mình, Liễu đem tay đặt ở ngang hông của nàng, ôm chặt, Liễu trầm thấp nói: “Nha đầu ngọc, hồ gầm thì có cái gì sợ? Tuy là hồ yêu nhưng bất quá là hộ vệ của Bì mà thôi, sau này nàng không cần phải sợ hãi bọn chúng.”

Âu Dương Vũ mỉm cười nhìn hần, thấp giọng nói: “Ân.”

Ánh mắt Bì cũng không nhìn về phía Di tộc bốn người, hai mắt hần xa xa nhìn về phía sau họ, nhìn về địa phương hắc ám xa xôi. Nghe thấy hồ yêu trả lời, hần nhàn nhạt nói: “Đem bọn chúng giải quyết đi.”

Thanh âm vừa rơi xuống, chúng hồ đồng thời tê mình không dứt! Trong tiếng hồ gầm thét, thanh âm quát mắng tức tối của một nhà bốn người Di tộc truyền vào trong tai mọi người: “Bì, ngươi quá khinh người!”

“Thật quá tự đại a, Bì, ngươi thực sự cho là ngươi rất giỏi sao?”

“Tốt lắm, không nên nói lời thừa. Bì đây là sợ, hần muốn dùng xa luân chiến.”

Đột nhiên, thanh âm quát mắng bốn người im bật! Âu Dương Vũ trước mắt hoa lên một cái, mười hai hán tử gầy gò trên đài và cả những con hồ của bọn họ liền toàn bộ tản đi bóng dáng. Nàng ngạc nhiên trừng mắt nhìn, trước mắt lại là hoa lên một cái, đã thấy mười hai người kia đã hoàn toàn vây quanh Di tộc bốn người. Mười hai con hồ kia cũng ngồi chồm chồm, nhìn chòng chọc bốn người, chỉ chờ phát ra một kích trí mạng!

Hiển nhiên, sự xuất hiện của bọn họ quá mức đột nhiên rồi. Khiến ột nhà bốn người Di tộc đang quát mắng cũng là trong lòng loạn lên.

Từ từ , một trận tiếng bước chân vang lên, mọi người liền thối lui lại, để lộ ra một mảng đất trống lớn cho song phương chạm trán.

Âu Dương Vũ nhìn về bốn phía, thấy sắc mặt tất cả mọi người vẫn như thường, vẻ mặt hết sức bình tĩnh cùng lãnh đạm. Hiển nhiên, đối với việc bày binh thế này bọn họ đã sớm thấy quen rồi.

Di tộc bốn người lúc này trên khuôn mặt cũng lộ ra vẻ ngưng trọng. Thấy mười hai người này đột nhiên biến mất đột nhiên xuất hiện, bọn họ liền cảm thấy đối thủ lần này kỳ thật cũng không đơn giản.

Ngay khi đại chiến đang hết sức căng thẳng...

Bỗng nhiên, một tiếng kêu từ xa xa truyền tới. Tiếng kêu kia như long ngâm hồ gầm, miên man mà đến, du dương mà bất tận. Thuận theo tiếng kêu vang lên, dần dần , dãy núi cũng như trả lời, khắp nơi đều chấn động.

Tiếng kêu đầu tiên truyền đến chính là từ hướng quan đạo. Không tới vài giây, tiếng kêu kia đã tiếp cận nơi này, tiếng kêu kia dần dần thấp xuống thì người nọ đã xuất hiện trên con đường nhỏ.

Hai mắt Bì dưới mặt nạ trở nên âm trầm. Chỉ chốc lát sau, hần ha ha cười một tiếng, nhìn sang Thiên cười nói: “Gã gia hỏa đến sau vẫn vô thanh vô tức, bây giờ đến thăm vị bằng hữu này nhưng khí thế thật bất phàm a!”

Âu Dương Vũ ngẩng đầu nhìn về phía Liễu, thấy trên khuôn mặt của Liễu vô cùng âm trầm, hai mắt ẩn chứa một cổ hàn khí trầm trầm.

Người đến rốt cuộc là ai?

Ngay khi Âu Dương Vũ đang âm thầm thì thầm, thiếu nữ Di tộc kia đã thét chói tai một tiếng, vui vẻ kêu lên: “Phụ thân, là hần đến. Hần đến, hần vì ta đến a.”

Thanh âm kinh hỉ của thiếu nữ Di tộc làm cho hai mắt Bì càng thêm âm trầm. Chiếc môi mỏng hoàn mỹ dưới mặt nạ của hắn nhẹ nhàng động, lộ ra một hàm răng trắng như tuyết cười nói: “Không biết là cao nhân phương nào đi tới lãnh địa của Tượng?”

Hắn rất nhẹ nhàng tùy ý nói ra lời này, thanh âm vô cùng bình thản.

Thuận theo câu hỏi của Bì, tiếng kêu kia bỗng im bật. Sau đó, một thanh âm của thiếu niên truyền tới: “Tại hạ Hi Thú, gặp qua linh chủ của Tượng.”

Khi hắn nói “Tại hạ Hi Thú” sau đó, thanh âm vẫn ở trên đường nhỏ truyền đến, đến chữ “Linh chủ” hai chữ thì dường như là từ bên tai mọi người truyền tới.

Cơ hồ là trong nháy mắt, tất cả thanh âm lớn nhỏ đồng thời ngưng bật, mọi người chính tề quay đầu nhìn về phía con đường nhỏ.

Trên con đường nhỏ xuất hiện thân ảnh của một thiếu niên toàn thân như ngọc, vô cùng tuấn tú.

Trên người thiếu niên này phủ một trường bào ám thanh sắc thêu chỉ vàng, trường bào kia làm từ chất liệu như là vải dày chứ không phải da thú, mặc ở trên người của hắn, khi gió thổi đến liền vù vù tung về phía sau.

Trường bào này chính là y phục hoa lệ nhất mà Âu Dương Vũ từ khi đến thế giới này nhìn thấy. Nhưng là, y phục tuy hoa lệ, nhưng người mặc nó còn để cho hai mắt mọi người tỏa sáng hơn.

Đây là một mỹ nam tử hiếm thấy. Cho dù thế giới này mỹ nam đã có nhiều không đếm xuể nhưng không có một nam nhân có thể so sánh với hắn. Trán rộng, hai mắt như màn đêm, sống mũi cao, môi mỏng, dáng người thon dài hoàn mỹ. Nam nhân ở trước mắt phẳng phất như là thành quả sáng tạo đặc ý nhất của trời cao, làm ọi người sau khi thấy hắn thì hai mắt cũng phải tỏa sáng.

Đúng là Hi Thú!

Âu Dương Vũ trừng to mắt nhìn Hi Thú, thầm suy nghĩ: hắn dường như đã thành thực rất nhiều, nơi nào còn giống như là một thiếu niên mới mười bốn mười lăm tuổi?

Khi nàng đang âm thầm nói thầm thì tiếng kêu vui vẻ của một thiếu nữ vang lên: “Hi Thú, người đến? A, ta quá vui vẻ rồi.” Trong tiếng hoan hô, cô gái kia tung mình một cái, hướng vào trong lòng Hi Thú ở xa xa lao đi. Chính là thiếu nữ Di tộc kia.

69. Chương 69: Vô Đề

Thiếu nữ Di tộc như cánh yến, nhảy lên một cái rồi lao thẳng tới hướng Hi Thú.

Ngay khi nàng sắp lao tới Hi Thú, Hi Thú ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn nàng! Ánh mắt này lạnh như băng, lạnh tới thấu xương, không có chút tình cảm nào! Thiếu nữ Di tộc không khỏi run run một cái, thân hình đang nhào tới ở giữa không trung bỗng trầm xuống, lão đảo rơi xuống bên cạnh hắn.

Vội vàng đứng vững thân hình, thiếu nữ Di tộc kinh ngạc nhìn Hi Thú, lắp bắp nhỏ giọng nói: “Người... người... tại sao...” lời của nàng mới nói một nửa, Hi Thú đã lướt qua nàng, trực tiếp hướng đài cao đi tới.

Thân hình của hắn thẳng tắp, ánh mắt cũng chỉ nhìn hướng gia đình Di tộc kia một cái, vẻ mặt lạnh như băng đầy coi thường. Ánh mắt lạnh lùng mang theo hơi thở băng hàn khiến cho lòng của thiếu nữ Di tộc như đóng băng lại, chìm xuống tận vực sâu. Nàng đứng phía sau Hi Thú, kinh ngạc nhìn bóng lưng của hắn càng lúc cách càng xa, dần dần, trong đôi mắt kia nước mắt đã nhanh chóng chảy thành hai dòng lệ, theo khuôn mặt tái nhợt trượt xuống dưới.

Chứng kiến vẻ mặt thương tâm, tuyệt vọng như vậy của thiếu nữ Di tộc, tim Âu Dương Vũ bang bang nhảy loạn lên. Lúc này nàng đã quên mất sự khấn nguyện cùng bất an, nghiêng đầu đánh giá thiếu nữ kia, âm thầm nghĩ: nàng hắn là rất đau đớn! Nàng từ khi tới cái thế giới này rất ít thấy loại bi thương cùng tuyệt vọng mãnh liệt này, loại vẻ mặt này cùng ánh mắt này, làm cho nàng có loại như xem những bộ phim trên truyền hình trước kia.

Hi Thú đi tới cách đài ười thước liền dừng bước. Hấn ngẩng đầu, lẳng lặng cùng nam nhân đeo mặt nạ nhìn nhau. Nhìn nhau một lát sau, Hi Thú quay đầu nhìn về phía Thiên vẫn gắn ở vách núi như cũ.

Tay phải vỗ lên ngực, hơi nghiêng người về phía trước, giọng nói trong trẻo của Hi Thú vang lên trong sơn cốc: “Hi Thú gặp qua linh chủ của Tượng, gặp qua Thiên đại nhân.”

Khuôn mặt hấn lộ vẻ bình tĩnh, hai mắt hữu thần, thanh âm trong trẻo, mỗi một động tác đều rất khéo léo. Âu Dương Vũ nhìn hấn, bỗng nhiên có chút hoảng hốt, trực giác nói rằng mỹ thiếu niên phong độ trước mắt này cùng người mà nàng nhìn thấy trong sơn động hoàn toàn là hai người.

Ngay lúc nàng đang suy nghĩ lung tung thì chợt cảm thấy lòng bàn tay ấm áp. Cũng là Liễu đem bàn tay nhỏ bé của nàng nắm thật chặt. Âu Dương Vũ ngẩng đầu nhìn về phía Liễu, lại thấy khóe môi Liễu hiện lên vẻ cười nhợt nhạt, hai mắt nhìn chằm chằm Hi Thú. Đôi môi khẽ động, Liễu nói nhỏ với nàng: “Hấn là hướng về phía chính mình tới, nàng cẩn thận một chút.”

Âu Dương Vũ có chút kỳ quái, thầm nghĩ: ta vẫn rất cẩn thận a. Lúc này, Liễu nhẹ nhàng kéo nàng một cái vào trong bóng tối. Cho đến khi thân thể của hấn hoàn toàn ẩn vào đêm tối, hấn mới nhỏ giọng nói: “Trong thiên hạ, người có thể nhìn thấu diện mục thật của nàng thì nơi này có ba. Nàng ngàn vạn lần không nên dễ dàng làm ình hiện ra trước ngọn đèn dầu.”

“Hảo.” Âu Dương Vũ thấp giọng đáp. Suy nghĩ một chút, nàng vẫn là đem bất an vẫn giấu ở trong lòng nói ra: “Liễu, mới vừa rồi, Bì cùng Thiên có chú ý tới chúng ta hay không?”

“Không có.” Liễu nhàn nhạt đáp. Nói xong sau, hấn cúi đầu nhìn về phía Âu Dương Vũ, thấy nàng một bộ muốn nói lại thôi liền vội vàng nói: “Nàng phát hiện cái gì sao?”

Lắc đầu, Âu Dương Vũ thấp giọng nói: “Không có. Ta chẳng qua là cảm thấy bọn họ dường như có nhìn về hướng chúng ta vài cái.”

Liễu lắc đầu nói: “Không thể nào. Nàng cách xa như vậy, hơn nữa đứng ở trong bóng tối, không thể nào khiến cho bọn họ chú ý.” Suy nghĩ một chút, hấn lại nói: “Bọn họ? Là linh chủ kia hay Thiên nhìn nơi này?”

Âu Dương Vũ thấp giọng nói: “Cả hai người bọn họ. Dường như là Thiên chú ý nơi này lâu hơn chút ít.”

“Thiên sao?” Liễu nhíu mày im lặng, thật lâu không nói gì. Âu Dương Vũ tựa hồ cảnh giác rồi, không khỏi thấp giọng hỏi: “Người nghĩ tới điều gì không? Chúng ta có muốn lập tức rời khỏi nơi này không?”

Không biết tại sao, khi nhìn thấy Hi Thú ở gần, tim của Âu Dương Vũ lại có điểm bang bang nhảy loạn lên. Nàng rõ ràng nhớ là trên người thiếu niên này có một ngọn lửa nóng đủ để đem nàng thiêu đốt trong tình cảm! Hơn nữa, hấn tựa hồ rất táo bạo dễ giận, trong lòng của hấn, tựa hồ vẫn cảm thấy chính mình lửa gắt hấn. Nếu bị hấn bắt được, chuyện nhỏ là mất đi tự do, nếu lớn hơn thì chỉ sợ là không thể nhìn thấy mặt trời nữa cũng có thể.

Hi Thú là một mỹ nam tử rất có mị lực, Âu Dương Vũ dùng toàn lực mới đem hấn hạ thấp xuống trong lòng mình, nhưng trong lòng của nàng cũng có địa phương kín đáo lặng lẽ nhúc nhích. Bất quá, lý trí nàng rất rõ ràng, có một loại nam nhân giống như cây thuốc phiện, mặc dù xinh đẹp mà mê người nhưng là không thể dính vào. Tuyệt đối không thể dính vào.

Hi Thú vừa tiến đến, Bì cùng Thiên liền chăm chú nhìn hấn, chú ý đến mỗi một động tác, mỗi một cái vẻ mặt của hấn. Cho đến khi hấn đã chào hỏi xong, hai người vẫn còn đang đánh giá hấn từ trên xuống dưới không ngừng.

Hi Thú đứng ở dưới đài cao, cho dù hơn ngàn ánh mắt đối với mình đánh giá từ trên xuống dưới, hấn vẫn bình tĩnh thong dong, vẻ mặt thoải mái cùng nam nhân đeo mặt nạ Bì nhìn nhau.

Một lát sau, Bì cười lên ha hả. Trong tiếng cười lớn, hấn đem tay phải vỗ mạnh trước ngực, hướng về phía Hi Thú đáp lễ rồi hắng giọng nói: “Ta còn đang đang kỳ quái đây. Nơi nào lại đến một thiếu niên cao sâu khó lường như vậy. Nguyên lai là một đời tôn giả đại nhân mới.”

Thanh âm Bì vừa dứt, thanh âm mờ ảo của Thiên từ vách núi cũng truyền vào bên tai mọi người: “Yêu nữ xuất hiện, tôn giả cũng hiện thể rồi. Xem ra, mưa gió của thế giới này để cho nơi này bắt đầu a.”

Thanh âm của hắn vốn là mờ ảo, xa xôi. Nhưng là, chưa từng có khi nào như bây giờ, thanh âm lại tựa như tiếng kim loại va vào nhau. Mọi người rõ ràng thấy hắn mở miệng nhưng lại có một loại cảm giác, cái thanh âm này là đến từ chỗ xa xôi ngoài bầu trời chứ không phải đến từ trên bầu trời sơn cốc.

Nhưng là, bầu trời vẫn như cũ là một vầng trăng sáng, vài đám mây, nào có cái gì thanh âm?

Âu Dương Vũ đang buồn bực vì thanh âm kỳ quái của Thiên. Nhưng nàng không có phát hiện, sắc mặt của những người nơi này đã biến đổi!

“Người... người đây là dự báo?” giọng nam run rẩy, là từ phụ thân người Di tộc vọng lại.

Bất quá, không có người nào để ý là ai nói ra những lời này. Bì quay đầu lại ngạc nhiên nhìn Thiên, vẻ mặt đầy kinh ngạc của hắn lộ ra, nói rõ ràng: “Thiên đại nhân, lời người mới nói vừa rồi, là lời dự báo sao? Người có phải hay không nói cho chúng ta biết, yêu nữ cũng ở nơi đây? Yêu nữ ở chỗ này?”

Trong âm thanh của hắn có một tia mất tự nhiên, khẩn trương cùng kích động. Trên thực tế, giờ này khắc này, trên mặt mọi người đều có vẻ khẩn trương cùng kích động.

Nếu nói dự báo thì phải là như Thiên như vậy đạt đến vị trí chí cao trong tiên đoán thần sư, dưới tình huống có chút cơ duyên xảo hợp, không tự chủ được mới nói ra được lời tiên đoán. Loại tiên đoán này rất khó nghe, nó phát ra, thanh âm sẽ đặc biệt bất đồng.

Thiên vẫn không trả lời, bỗng nhiên, Hi Thú cất tiếng cười dài. Tiếng cười của hắn rất vang dội, rất lớn lối, dẫn tới sơn cốc chấn động không dứt, tiếng vang tràn trập!

70. Chương 70: Kinh Sợ

Một chuỗi cười dài vang lên trong sơn cốc rồi bỗng im bật.

Khóe miệng Bì ở dưới mặt nạ hiện ra vẻ lạnh lùng, hắn quát lên: “Tôn giả đại nhân vì sao bật cười? Chẳng lẽ là xem thường ta?”

Hi Thú nhìn hai mắt có chút tức giận của Bì, đầu hơi nghiêng liền nhìn qua mọi người xung quanh.

Nhìn qua đám người một lần, hắn bình tĩnh nói: “Lãnh chủ suy nghĩ nhiều, chẳng qua là theo lời của lãnh chủ đại nhân khiến Hi thú nghĩ tới một người quen. Lần này ta cũng là vì nàng mà đến.”

Thanh âm của hắn rất bình tĩnh, nhưng là thanh âm bình tĩnh như thế lại làm cho tất cả mọi người cảm thấy những lời này của hắn như là cần hàm răng mà nói.

Thân thể Âu Dương Vũ run lên, nàng không tự chủ được càng nắm thật chặt tay Liễu. Nàng ngơ ngác dời ánh mắt trên người từ Hi Thú ra chỗ khác, nhìn về Liễu.

Đôi môi mọng đỏ của Liễu mím rất chặt, hai tròng mắt đen nhánh loạn chuyển không bình tĩnh. Âu Dương Vũ hướng về phía hắn nhìn một hồi lâu, hắn cũng không có cảm thấy được Âu Dương Vũ đang chăm chú nhìn mình.

Âu Dương Vũ đang vô cùng bối rối, nàng chỉ cảm thấy trong ngực đang rầm rầm loạn lên, từng đợt cảm giác vô lực hướng nàng đánh tới, làm cho cả người nàng trống rỗng, gần như muốn ngã xuống đất.

Nhìn Liễu, nàng rất khát vọng Liễu có thể mỉm cười nói cho nàng biết, đừng hoảng hốt, hết thảy đã có hắn.

Nhưng nàng hiểu được, không nói Hi Thú, chính là Thiên cùng Bì cũng là cao thủ của cao thủ. Liễu chống lại một kẻ cũng là cố hết sức, huống chi chống lại ba người bọn họ? Không đúng, phải nói là thân phận của nàng không thể vạch trần, chỉ cần vạch trần thì bất kể người bên cạnh nàng có thể lực hùng hậu đến đâu cũng sẽ lập tức lâm vào khốn cảnh.

Âu Dương Vũ ngơ ngác đối nhìn Liễu mấy lần rồi từ từ cúi đầu. Sau đó, nàng quay đầu nhìn về phía Hi Thú.

Nghe Hi Thú nghiêng răng nghiêng lợi nói, Bì đầu tiên là sững sốt, hắt từ trên xuống dưới đánh giá Hi Thú mấy lần, bỗng nhiên khàn giọng cười nói: “Người này là ai vậy? Lại làm cho tôn giả đại nhân coi trọng như vậy? Là nam nhân, hay là nữ nhân?”

Thanh âm của hắc vừa dứt thì thanh âm thản nhiên của Thiên từ trên không trung truyền đến: “Coi như là Tượng chủ như người sợ cũng không có thể làm ột đời tôn giả mới coi trọng như thế. Người này tự nhiên là nữ nhân.”

Lời của Thiên vừa dứt, trong đám người liền truyền đến những thanh âm ồn ào náo động. Mọi người nhìn Hi Thú rồi cúi đầu bàn luận xôn xao.

Đúng lúc ấy thì một thanh âm thiếu nữ quát lên: “Người nói nhảm, nói nhảm, nào có cái gì nữ nhân để cho hắc coi trọng?” Thanh âm bén nhọn, chính là của thiếu nữ Di tộc kêu lên. Nàng một bên gọi, một bên si ngốc nhìn chăm chú về phía Hi Thú, trong ánh mắt là một mảnh si tình và thống khổ.

Rất hiển nhiên, tiếng kêu của nàng có lớn hơn nữa cũng bị mọi người át đi.

Hi Thú nhìn Thiên mỉm cười, bỗng nhiên đi tới cười một tiếng, thản nhiên nói: “Không tệ, ta lần này tới đến lãnh địa của Tượng là vì hướng tới một nữ nhân đòi lại hết thấy những gì nàng thiếu ta.”

Những lời này của hắc làm ọi người càng thêm cảm thấy hứng thú. Thanh âm ồn ào náo động càng thêm lớn lên. Bì không nghĩ tới, Hi Thú thẳng thắn thừa nhận thế, hắc ha ha cười một tiếng, lắc đầu nói: “Là dạng nữ nhân thế nào lại làm cho tôn giả đại nhân hao tổn tâm trí như thế? Nghĩ đến, nữ nhân trong thiên hạ gặp Hi Thú người chỉ sợ là mọi người cũng sẽ lao vào đi?”

Thanh âm của Bì vừa dứt, lập tức một nữ tử quát lớn lên: “Người... người vô sỉ! Người thật to gan, dám xỉ nhục ta như vậy?” Người nói chuyện vẫn là thiếu nữ Di tộc kia.

Bì không để ý đến thiếu nữ kia, vẫn mỉm cười. Trên vách núi, Thiên lắc đầu thở dài nói: “Bì, người thật là hồ đồ, trong thiên hạ, nữ nhân nào có thể khiến cho tôn giả đại nhân điên cuồng?”

Thiên vừa mới dứt lời, bảy tám thanh âm đồng thời kêu lên: “Là yêu nữ?” “Nhất định là yêu nữ!” “Chỉ có yêu nữ thôi!”

Những âm thanh này vang lên một lát, bỗng dừng một thanh âm vang lên trong những thanh âm hỗn loạn đó: “Trời ạ, yêu nữ có đúng là ở chỗ này không? Thật là đang ở trong số chúng ta sao?”

Thanh âm này cao vút, thẳng lên tận trời! Màng nhĩ của mọi người bị chấn động mạnh, những tiếng vọng trong sơn cốc cũng biến mất, vào giờ khắc này, mỗi người đều ngẩng người ra, tim đập mạnh và rất loạn nhịp.

Sau một lúc trầm lặng, đột nhiên ồn ào lại nổi lên từ bốn phía, tiếng nghị luận rối rít, tất cả mọi người đều kích động, quay đầu hướng bốn phía đánh giá. Cũng có một bộ phận người nhìn về phía Thiên, vội vàng nói: “Đại nhân, đại nhân, nói nhanh lên, yêu nữ là ai? Nàng ở nơi đâu, nói mau nàng ở nơi đâu?”

Tiếng kêu vang vọng, mọi người vô cùng kích động, chen chúc ôm lấy nhau, hưng phấn gào thét, người văn nhả thì vẫn chỉ là nhìn quanh, kẻ có chút thô lỗ thì đã đem soi ngọn đèn dầu đi xem ngoại hình của những người ko thấy rõ ràng mà có vóc dáng thấp rồi.

Người đẩy người, người gạt ra người, tiếng kêu hưng phấn cùng quát mắng bên tai không dứt. Dưới ánh đèn dầu sáng rõ, những người này hưng phấn kích động, lộ ra vẻ mặt có chút dữ tợn. Âu Dương Vũ nhìn mà trong lòng từng đợt lạnh như băng.

Bất tri bất giác, nàng từ từ lui về phía sau. Mới thôi lui hai bước liền cảm giác được cổ tay đau nhói. Nàng ngẩng đầu, hai mắt kinh loạn nhìn Liễu.

Liễu ôn nhu nhìn nàng, hướng về phía cặp mắt của nàng, từ từ lắc đầu. Nhẹ nhàng đem nàng đến bên cạnh mình, Liễu thấp giọng nói: “Không nên sợ, không nên loạn, chúng ta hiện tại đứng ở vị trí này là an toàn nhất.”

Thấy Âu Dương Vũ vẫn đang khản trương, run rẩy không dứt, hắc lại thấp giọng nói: “Nàng không có phát hiện sao? Hi Thú vẫn không có nói rõ, hắc đang chờ ta và nàng tự rối loạn. Nàng yên tâm, hắc muốn

bình an tìm được nàng thì tất nhiên không dám đem chuyện huyền quá lớn. Chỉ cần chúng ta cẩn thận, nhất định có thể bình an qua cửa ải này.”

Lời này của Liễu rất cục làm cho Âu Dương Vũ bình tĩnh trở lại. Nàng đang cầm thật chặt tay hắn cũng từ từ buông lỏng chút ít. Chậm rãi ngẩng đầu, cùng Liễu hai mắt nhìn nhau, Âu Dương Vũ nặn ra một nụ cười, thấp giọng nói: “Người nói đúng, người nói đúng.”

Đúng lúc ấy thì một cái bóng đen hướng hai người đi tới. Người kia đi tới bên cạnh, kêu âm lên: “Hai người các người trốn ở chỗ này này gì? Uy, tiểu tử, đi tới chỗ sáng để cho ta nhìn.”

Giọng nói của người này vẫn đục mà già nua, người vẫn chưa đi gần mà một mùi hôi thối đã xông vào mũi, Âu Dương Vũ trong lòng một trận phiền muộn.

Ánh mắt của nàng trừng lên, vốn là đang buồn bực tức giận, cực kỳ bối rối, phảng phất tìm được một cái để phát tiết. Trong bóng tối, chỉ thấy nàng giơ tay lên, vèo một tiếng, cổ tay như xà bắn ra, nhanh như tia chớp từ đánh vào ngực người trước mặt.

Động tác của nàng cực kỳ nhanh nhẹn, nhẹ nhàng, nhưng xuất thủ rất ác độc, nếu như đánh trúng người thì không thể không chết. Ngay khi tay nàng đưa đến một nửa, Liễu nhanh chóng xuất chiêu, “Bành bạch” hai tiếng giòn vang truyền đến, trong nháy mắt, người nọ đã phách thông một tiếng, té lăn trên đất. Mà Âu Dương Vũ vươn tay ra đã cho hắn một chưởng đánh bật ra.

Liễu vừa ra tay thì tựa như sét đánh không kịp bưng tai! Động tác Âu Dương Vũ bị hắn cắt đứt, nàng còn đang muốn hỏi thì lão đầu té lăn trên đất đã lung la lung lay bò dậy. Hắn một bên lão đảo bỏ đi, một bên sờ sờ đầu lẩm bẩm tự nói: “Thật là kỳ quái, ta làm sao lại chạy đến nơi đây rồi ngã một cái?” Vừa nói thâm, thân ảnh của hắn dần dần biến mất tại phía trước ánh sáng.

71. Chương 71: Pháp Thuật (1)

Liễu cúi đầu nhìn chằm chằm Âu Dương Vũ, nhẹ giọng nói: “Chớ lộn xộn, bây giờ không phải là thời cơ.” Âu Dương Vũ chép miệng, nàng mới vừa rồi cũng là nhất thời phiền muộn mới xuất thủ, cúi đầu, nàng nhẹ nhàng trả lời: “Sớm biết người có biện pháp làm hắn không nói lung tung nữa thì ta đã không xuất thủ rồi.”

Trong những tiếng la hét ầm ĩ, nam nhân đeo mặt nạ vùng tay phải một cách lơ đãng lên. Hắn vừa làm ra động tác này, trong những cô gái ở hàng bên phải, cô gái thứ ba trong hàng có vóc dáng cực kỳ đầy đặn liền đi tới phía sau hắn.

Bì cũng không quay đầu lại, cúi đầu phân phó nói: “Đi, khởi động tất cả biện pháp phòng ngừa tiết lộ bí mật. Không có mệnh lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được rời khỏi nơi này.”

“Vâng, chủ nhân.”

Tiếng bước chân càng lúc càng vang xa, đang lúc mọi người ồn ào náo động, Bì từ từ cười lạnh.

Mọi người không ngừng chen chúc, tìm kiếm, trong chuyện này, có không ít người rất là thông minh. Bọn họ chỉ chăm chú nhìn hai người, một người là Thiên có thần thông tiên đoán, một người là Hi Thú tới vì yêu nữ.

Nhưng trước mắt bao người, cũng không biết hai vị đại nhân này đang nghĩ tới điều gì. Cả hai đều không hện mà cùng nhắm nửa con mắt, hiện vẻ thần bí.

Biểu hiện của hai người chẳng những thu vào mắt mọi người, cũng làm cho Âu Dương Vũ trong lòng yên tĩnh.

Nàng đung đưa Liễu, nhẹ nhàng lẩm bẩm nói: “Cũng là người nói đúng, bọn họ tựa hồ cũng không nguyên ý làm trò ọi người tìm ra ta.”

Trong mắt nàng ánh sáng chớp động, mang theo một tia hi vọng, Âu Dương Vũ cẩn thận hỏi: “Liễu, chúng ta bây giờ còn rời đi sao? Người có thể hay không nghĩ ra một cái biện pháp để cho ta rời khỏi đây bây giờ? Chỉ là rời đi nơi này, không có cái gì đáng sợ đúng không? Liễu?”

Đầu óc nàng lúc này đã loạn thành một đồng, quên luôn cả cái yêu cầu này, chính mình có hay không đã cùng Liễu đề cập tới. Đôi mắt nàng trông mong nhìn Liễu, mong đợi hân hỉ một cái hi vọng.

Liễu từ từ cúi đầu, nhìn nàng một cái, sau đó lại ngẩng đầu, hướng về ba kinh địch nhìn mấy lần. Một lát sau, hân nhẹ giọng nói: "Nàng đừng sợ, hãy xem ta.

Dứt lời, hân không nhìn về phía Âu Dương Vũ nữa mà hai mắt nhìn chăm chú trong sân. Âu Dương Vũ không phát hiện, ngón áp út tay trái của hân hiện tại đang cong lên, mà trên bờ môi cũng khẽ rung động.

Dần dần, một luồng không khí vô hình vô sắc có thể thấy được hiện lên ở lòng tay trái Liễu. Trong lúc bất chợt, ngón giữa hân bắn ra! Trong nháy mắt, khối không khí kia như hòn đạn nhanh chóng hướng về đám người bắn đi.

Khối không khí kia đi cực nhanh, cơ hồ chỉ là đảo mắt một cái liền xuyên qua đám người, đi tới một nhà bốn người Di tộc kia. Đúng lúc này, khối không khí chia ra làm hai, trong đó khối không khí chiếm ba phần tư nhanh chóng xông tới bộ ngực thiếu nữ Di tộc, một điểm nữa thì biến mất ở trên ngực phụ thân của nàng.

Trong tiếng kêu la ồn ào, Hi Thú khép hờ hai mắt. Hân mặc dù nhắm hai mắt, lỗ tai cùng linh giác vẫn ở trong đám người tìm kiếm. Bất quá, bởi vì người trong sân thật sự nhiều lắm, hơn nữa, tuyệt đại bộ phận người đều có linh khí. Những động tác của người trong nơi này, linh lực tỏa ra bốn phía, khiến cho hân tìm việc vô cùng không thấy hiệu quả.

Mà ở phía sau hân năm thước, thiếu nữ Di tộc đang si ngốc nhìn thân ảnh Hi Thú. Nàng nhìn không nhúc nhích, hai mắt nháy một cái cũng không nháy, hốc mắt hồng hồng, nước mắt ướt át.

Chỗ ngực nàng thỉnh thoảng truyền đến một trận quặn đau, trận quặn đau làm cho nàng càng thêm buồn bã, càng thêm bi thương. Nàng si ngốc nhìn thân ảnh cao ngất cách đó không xa, rõ ràng nhớ được, một ngày kia, cảnh xuân tươi đẹp, chính mình bên ba một ngày, thấy một dòng suối trong xanh, khi đó chính mình hưng phấn nhảy vào trong nước thanh tẩy.

Cũng không biết trải qua bao lâu, nàng cảm giác được có người ngoài xông tới đây. Nàng dưới sự kinh hãi quay đầu lại, liền đối mặt với một thiếu niên thần bí vô cùng tuấn mỹ này. Khi đó hân dùng đôi mắt tinh khiết mà lại nóng rực chăm chú nhìn chính mình, nháy mắt cũng không nháy mắt một cái.

Cái loại ánh mắt này làm hân vẫn tự hân quá cao, còn không có cùng nam nhân hoan hảo qua, lần đầu tiên cảm nhận được một loại cảm giác đặc biệt khó có thể dùng lời nói mà hình dung được. Chỉ nhớ lúc ấy chính mình si mê, hai gò má ửng đỏ, cả người trống rỗng nhìn hân.

Cho đến khi chính mình rơi vào trong lồng ngực rộng rãi ấm áp của hân, cùng da thịt nóng rực của hân chạm vào nhau, nàng mới giật mình tỉnh lại. Nhưng nàng vừa mới thức tỉnh, liền phát hiện thiếu niên đang hôn ở trước ngực mình trong mắt lại hàm chứa lệ. Hân là như vậy yêu chính mình, ở thời điểm thân mật, hân cuồng nhiệt kêu: "Nữ nhân, nữ nhân, nữ nhân của ta", chính là loại này kích tình như hỏa diễm làm cho nàng và hân bèo nước gặp nhau sinh ra cảm tình.

Mấy ngày đó, hân cùng với nàng ngày đêm vui vầy, thời thời khắc khắc cùng ở một nơi. Cái loại kích tình điên cuồng này, cùng ánh mắt nóng rực này làm cho nàng thật sâu cảm động cùng mê luyến. Đã có lúc nàng thậm chí nghĩ muốn đem hân mang về nhà mình, lãnh địa bí mật mà Di tộc đã trông giữ ngàn năm. Nhưng là nàng không nghĩ tới chính là ở một sáng sớm sau khi tỉnh lại, đã mất đi tung ảnh của hân.

Lửa nóng , kích tình cùng hân liền như vậy từ bên cạnh mình biến mất sạch sẽ.

Cho đến lần này gặp lại.

Nước mắt trong mắt chớp động, thiếu nữ Di tộc nhìn Hi Thú bằng ánh mắt si mê, dần dần xông lên hận ý. Hận ý kia càng ngày càng sâu, càng ngày càng trầm! Dần dần, mặt nàng vụn vụn, trong ngực là một cỗ cảm giác vọng động khó có thể hình dung, nếu như không phát tiết đi ra ngoài thì nàng có thể hít thở không thông mà chết.

"A~~"

Trong lúc bất chợt, một tiếng kêu thê lương xen lẫn hận ý khó có thể quên được cùng thống khổ rít xé rách không gian vang lên, xông về sơn cốc. Thanh âm này thật sự là quá vang dội, trong khoảng thời gian ngắn, những tiếng kêu la ồn ào náo động cũng bị chìm xuống. Mọi người cũng không nghe được thanh âm của chính mình.

Mọi người ngơ ngác quay đầu nhìn về phía thiếu nữ Di tộc vừa phát ra âm thanh. Mẫu thân của nàng đứng ở đằng xa cũng hơi chút kinh ngạc, liền cả kinh kêu lên: “Muội Di, ngươi làm sao thế, người bị làm sao?”

Muội Di không nghe thấy mẫu thân mình đang gào thét cùng lo lắng. Nàng ngẩng đầu lên, mái tóc dài tán loạn, điên cuồng gào thét không dứt. Dần dần, nàng tựa hồ cảm giác được như vậy còn chưa đủ để làm chính mình bình tĩnh, liền hai tay điên cuồng xé nát y phục.

Trong nháy mắt, bào phục chỉnh tề trên người nàng đã bị kéo xuống. Da thịt như ẩn như hiện làm cho nam nhân tại chỗ thấy được trọn mắt há mồm, hồn nhiên quên mất mới vừa rồi còn đang tìm kiếm yêu nữ.

Hi Thú kinh ngạc quay đầu lại nhìn về phía Muội Di, khi hắn quay đầu lại cùng Muội Di bốn mắt nhìn nhau, trong nháy mắt đó nàng đã đem y phục của mình thoát xuống sáu bảy phần mười, bỗng dưng một tiếng thét chói tai, thê lương vang lên, hai tay nàng nhấc lên, móng tay sắc lạnh, giọng hét the thé, hai mắt đỏ bừng xông về hướng Hi Thú!

72. Chương 72: Pháp Thuật (2)

Muội Di đón gió, da thịt lồ lộ hiện ra dưới ánh đèn dầu sáng rõ dường như phát ra ánh sáng. Theo nàng điên cuồng chạy tới, những mảnh vải rách còn đeo ở trên người nhanh chóng rơi xuống trên mặt đất.

Hi Thú kinh ngạc nhìn nàng, cho đến khi Muội Di tung người bổ nhào về phía trước, đem mình bổ nhào ngã xuống đất, hắn mới thanh tỉnh lại. Vừa thanh tỉnh, hắn lập tức trầm giọng quát lên: “Chuyện gì xảy ra? Người điên rồi hả?”

Khuôn mặt hắn âm trầm, thanh âm băng hàn. Rốt cục, Muội Di từ từ ngẩng đầu nhìn Hi Thú, dần dần, cặp mắt của nàng dần khôi phục chút ít thanh tỉnh. Ngay khi ấy, Muội Di bỗng nhiên: “Oa~~” một tiếng, tiếng khóc lớn bật lên, nước mắt tuôn trào, nàng ôm thật chặt lấy cổ Hi Thú.

Muội Di gần như lộ ra trọn vẹn nhào vào trong ngực Hi Thú, ủy khuất khóc lớn không dứt. Tình cảnh như thế làm ọi người xung quanh đều sửng sốt, trên mặt lộ ra nụ cười mập mờ.

Hi Thú dù sao vẫn là thiếu niên, hắn chưa bao giờ rơi vào tràng diện này, tim đập mạnh và loạn nhịp lên, gương mặt tuần tú trở nên vừa xanh vừa đỏ, tay chân cũng không biết để vào đâu cho tốt. Thấy mới vừa rồi còn là đại nhân vật tung bay, giờ phút này lại là bộ dạng thiếu niên, tất cả mọi người càng bị thu hút chú ý.

Bì cùng Thiên trên mặt cũng mỉm cười nhìn một màn này, một chút cũng không có lưu ý, ở góc không bắt mắt nhất có hai bóng người đang từ từ hướng ra phía ngoài đời đi.

Liễu nắm tay Âu Dương Vũ từ từ đi ra ngoài. Trong sơn cốc, ánh đèn dầu sáng rõ, nhân số đông đảo, động tác của bọn họ rất cẩn thận. May là chỗ bọn họ đứng là Liễu đã sớm chọn tốt, là chỗ tiện nhất để thoát đi.

Chỉ chốc lát công phu, hai người đã vào trong rừng cây, ẩn vào trong bóng tối. Vừa tiến vào trong bóng tối, Liễu liền nắm tay Âu Dương Vũ vội vàng chạy vội về phía trước.

Âu Dương Vũ biết đây là lúc mấu chốt, nàng mím môi thật chặt đi theo phía sau Liễu, vội vàng chạy về phía trước.

Cũng không biết chạy được bao lâu, Liễu đang chạy trốn bỗng nhiên dừng cước bộ lại.

“Làm sao vậy?” Âu Dương Vũ vội vàng nhỏ giọng hỏi.

Nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt Liễu âm trầm. Âu Dương Vũ theo ánh mắt của hắn nhìn lại, phía trước là một mảnh tối như mực, nhìn kỹ lại, con đường quanh co vươn về trước, cũng không có gì bất đồng a?

Mấp máy môi, Liễu lạnh lùng nói: “Lãnh chủ của Tượng đã đem hết thầy con đường chặn lại.”

Mắt hắn nhìn phía trước, không nhìn về phía Âu Dương Vũ, tiếp tục nói: “Ngoài mặt nhìn nơi này, đường không có thay đổi, nhưng phía trước năm thước đã bày pháp thuật kết giới. Chúng ta đi về phía trước liền sẽ đụng phải kết giới kia, sau đó sẽ liền sẽ khiến chuông cảnh báo vang lên.” Hít một hơi, hắn cười lạnh nói: “Xem ra, hắn là phòng ngừa yêu nữ chạy trốn, chỉ cần chuông cảnh báo nơi này vừa vang lên thì mọi người sẽ lập tức đem chúng ta vây quanh, mà chúng ta, cũng sẽ thành cá trong chậu. Hừ, may là ta có thể nhìn thấu loại pháp thuật kết giới này.”

Hắn sau khi nói xong, thật lâu cũng không thấy Âu Dương Vũ nói chuyện, liền cúi đầu nhìn về phía nàng. Lại thấy Âu Dương Vũ kinh ngạc nhìn phía sau, hai mắt mê mang, sắc mặt si ngốc cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Âu Dương Vũ ngây người một hồi lâu, lắc đầu, quay đầu lại nhìn Liễu, nhẹ nhàng nói: “Nếu đi không được, chúng ta trở lại thôi.”

“Vũ?”

Đưa tay xoa hai gò má tròn trịa của Liễu, Âu Dương Vũ nhẹ giọng nói: “Nếu không phải do ta thì người cũng sẽ không phải tiến thối lưỡng nan như vậy. Lần này là ta hại người.”

Tay nàng mới vừa động, Liễu nhanh chóng đến gần mặt nàng. Để cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ở má trái của mình nhẹ nhàng chạm qua, hai mắt đen nhánh sáng trong của Liễu chớp chớp, cực kỳ khả ái nhìn nàng: “Vũ, nàng đừng nói như vậy, ta thích nàng, ta nguyện ý vì nàng giao ra tất cả!”

“Tất cả?”

Âu Dương Vũ nhẹ nhàng lặp lại một lần. Đang lúc nàng chuẩn bị nói thêm gì nữa, lại nghe được một tiếng rống giận dữ kinh thiên động địa truyền đến: “A~~ Hi Thú, người tên vương bát đản này, người dám đem con gái của ta đẩy ra? A, Bì người tên khốn kiếp này, lão tử hôm nay nhất định phải chém người, nhất định phải chém người! Người thật to gan, dám không đem chúng ta Di nhân để vào trong mắt, người học lên bản lĩnh chúng ta còn dám không đem ta để vào trong mắt, ta muốn giết người, ta muốn giết người~~”

Tiếng gầm thét như sấm vang lên, chính là tiếng kinh hô của mọi người, hiển nhiên, người phụ thân Di tộc kia đã đánh về phía đài cao. Bỗng nhiên, “Ngao ô~~” một tiếng tiếng hổ gầm nhất tề vang lên. Những tiếng hổ gầm này hòa vào tiếng rống giận dữ của người phụ thân Di tộc, tiếng khóc của Muội Di, trong khoảng thời gian ngắn cả sơn cốc nhất thời trở nên hỗn loạn!

“Mọi việc nháo liệ lên rồi, Liễu, mau tìm cách để chúng ta thừa dịp lúc loạn mà rời đi thôi.” Âu Dương Vũ vui mừng thấp giọng kêu lên. Những lời này nàng mới nói ra, bỗng nhiên một tiếng tiếng thét dài chấn phá thiên không vang lên. Trong tiếng huýt gió, chính là một trận tiếng gió phá không vang lên!

Theo tiếng huýt gió dừng lại, vốn sơn cốc đang náo nhiệt không dứt bỗng nhiên quỷ dị an tĩnh lại.

Mới vừa rồi còn tiếng người ồn ào, náo nhiệt cực kỳ, trong nháy mắt lại không còn một tiếng động, tựa hồ tất cả mọi người không tồn tại nữa. Tiếng đuốc “Bành bạch” giòn vang ở trong bóng tối không ngừng truyền ra, lộ ra vẻ ban đêm càng thêm an tĩnh không dứt.

Đây là một loại an tĩnh làm người ta hít thở không thông, không biết phát sinh chuyện gì, Âu Dương Vũ tỉnh thoảng kinh nghi bất định nhìn phía sơn cốc, tầm mắt nàng bị một tầng cao nham thạch chặn mất, cái gì cũng thấy không rõ.

Nàng há miệng muốn hỏi Liễu một câu xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ chớp mắt liền phát hiện động tác quay đầu của mình trong đêm tối nghe liền có điểm làm cho lòng người kinh hãi, nào còn dám nói chuyện?

Trầm mặc, an tĩnh, lặng yên, không một tiếng động!

Trong sự bình tĩnh quỷ dị khó tả, thanh âm nhàn nhạt bình tĩnh của Hi Thú truyền đến: “Lãnh chủ đại nhân, người sẽ không để ta giúp người xử lý những khách nhân Di tộc từ phương xa đây chứ?”

Qua một hồi lâu, thanh âm kinh nghi của Bì mới truyền đến: “Không, sẽ không.” Nói xong mấy chữ này, hắn đã hoàn toàn bình tĩnh lại. Trong đêm tối, chỉ nghe hắn vô cùng cảm khái thở dài nói: “Ta đã sớm

nghe qua truyền thuyết, nói ở trên đời này, chân chính vô dũng vô song chính là tôn giả đại nhân, cho tới giờ khắc này Bì mới hiểu được những lời này là có ý gì. Hi Thú đại nhân rất giỏi a.”

“Điều này không có chuyện gì để nói.” Hi Thú tiếp tục thản nhiên nói. Hắn dừng một chút, thanh âm trầm trầm ở trong bóng tối truyền vang: “Lần này Hi Thú đến đây là vì một nữ nhân. Nàng đã hứa hẹn với ta, cũng rất mau liền ruồng bỏ điều đó. Nàng lừa gạt ta, ta lần này theo nàng mà đến, có thể khẳng định nàng bây giờ đang ở lãnh địa của Tượng, lãnh chủ đại nhân, Hi Thú muốn dùng biện pháp của mình để tìm được nữ nhân của mình, không biết ngươi có đồng ý hay không?”

73. Chương 73: Pháp Thuật (3)

Thanh âm của hắn vừa dứt, Bì liền cười ha ha, tiếng cười sang sảng ở trong sơn cốc không ngừng vang vọng, theo hắn càng cười càng vang, ở trong sơn cốc vốn đang ồn ào náo động không dứt thì mọi người nhanh chóng an tĩnh lại. Từ từ, những người này mười người thành một đội, hai mươi người thành một đoàn nghiêm nghị đứng, mọi người đem tay đặt trên binh khí, đồng thời quay đầu hướng về Hi Thú, về mặt đằng đằng sát khí!

Những thiếu nữ xinh đẹp cũng nhảy tới trên đài, giãy dụa vòng eo, vây quanh Hi Thú, đằng đằng sát khí vòng quanh, tiếng cười lưu lo của Bì dừng lại, lạnh giọng quát lên: “Chẳng lẽ, tôn giả đại nhân cho là lãnh địa của Tượng là vườn nhà mình, muốn thế nào liền có thể như thế đó chẳng?”

Nói xong lời này, hai mắt hắn lạnh lùng nhìn Hi Thú, mặc dù thấy không rõ vẻ mặt hắn nhưng bất cứ người nào cũng có thể cảm giác được sát khí của hắn.

Hi Thú ha ha cười một tiếng, hắn chấp tay sau lưng, thản nhiên nói: “Lãnh chủ nói quá lời. Trong thiên hạ, không có một người nào dám xem nhẹ lãnh địa của Tượng.” Hắn mặc dù nói như thế nhưng về mặt hắn, giọng nói hắn lại làm cho người ta một loại ngạo khí lẫm liệt, để cho tất cả mọi người trong lòng cực kỳ khó chịu.

Vì vậy, bao gồm cả Bì, tất cả đều chăm chú nhìn hắn, tay đặt ở trên binh khí cũng không có buông lỏng.

Không khí thoảng cái liền trở nên ngưng trọng, trong không khí tràn đầy căng thẳng, tựa hồ chỉ nhẹ nhàng khụ một tiếng liền có thể nổ ra một cuộc đại chiến.

Bì chăm chú nhìn Hi Thú, Hi Thú vẫn thản nhiên, hai mắt cũng là không nhường chút nào mà nhìn thẳng vào hắn.

Âu Dương Vũ trong lòng mừng như điên, nàng biết, vùng nước này càng đục thì đối với mình lại càng có lợi. Vì vậy, nàng ngừng thở, mong đợi lập tức sẽ diễn ra đại chiến.

Ngay khi nàng đang tràn đầy mong đợi, một tiếng cười ha ha xé rách bình tĩnh vang lên, dù ở trong bóng tối vẫn truyền đi rất xa. Kẻ cất tiếng cười chính là Hi Thú, hai mắt của hắn từ trên người Bì dời đi chỗ khác, nhìn về hắc ám trên hư không, Hi Thú thản nhiên nói: “Hi Thú không muốn cùng lãnh chủ động võ. Ngươi có nhiều người, ta cũng không sợ, nhưng là chúng ta một khi động võ thì người đàn bà kia sẽ đạt được tâm nguyện. Ta giải thích về nàng, nàng là một cô gái cực kỳ giáo hoạt.”

Hắn nói bản thân sẽ không động võ, Bì cũng ha ha cười một tiếng, tiếng cười lần này của hắn vừa ra thì mọi người liền không hẹn mà cùng tản ra. Bầu không khí đã khôi phục lại cảm giác miễn cưỡng lúc này: náo nhiệt, ồn ào, náo động.

Thấy Bì hạ sát khí xuống, Hi Thú chuyển hướng qua Thiên văn lơ lửng ở vách núi, mỉm cười hỏi: “Ngươi có biện pháp sao?”

Những lời này của hắn mặc dù không đầu không đuôi, nhưng tất cả mọi người đều biết, hắn hỏi chính là chuyện yêu nữ. Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người một lần nữa sôi trào lên, mỗi đôi ánh mắt đều nhìn về Thiên, xem xem lần này hắn có trả lời như thế nào.

Thiên lắc đầu, mỉm cười, ngay khi mọi người thất vọng hiện lên trong ánh mắt thì hắn nói: “Bên cạnh nàng, có một cao thủ có pháp thuật không thua gì ta, ta không có biện pháp tìm được phương vị nàng.”

Tất cả mọi người ngẩn ra, lập tức những tiếng xì xào nổi lên bốn phía.

Mà Bì thì lộ ra vẻ trầm tư.

Hi Thú thở dài nói: “Đúng vậy, đi theo bên cạnh nàng là Á Tô Ẩn Tôn Liễu.”

“Liễu, là thần bí Ẩn Tôn đại nhân Liễu sao?”

“Nghe nói Liễu rất thần bí, là một lão nhân gia tựa như một thần tiên, ngài ấy làm sao cũng động phạm tâm với yêu nữ rồi?”

“Yêu nữ không hồ là yêu nữ, ngay cả lão nhân gia đức cao vọng trọng như vậy đối với nàng cũng động tâm, thật là giỏi.”

Nghe đến đó, Âu Dương Vũ cũng không nghe nổi nữa. Nàng quay đầu nhìn về phía Liễu, ánh mắt quyền rũ chớp chớp mấy cái, rốt cục nói: “Người rất thần bí? Người là thần tiên? Hay là lão gia gia? Đức cao vọng trọng?”

Âu Dương Vũ không nhìn được thăm nói: “Liễu, người không phải là lừa gạt ta sao? Trên thực tế, người cũng không phải là Ẩn Tôn đại nhân?”

Liễu nhần nhin, hai gò má càng ngày càng đỏ, càng ngày càng đỏ. Hai mắt của hắn bắt đầu có hơi nước, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, khiến cho tay Âu Dương Vũ có chút ngứa, chuẩn bị véo hắn một cái, Liễu buồn bực giải thích: “Nàng cảm thấy là cái bộ dạng này của ta có thể thường xuyên hiện ra trước mặt người khác sao? Nàng cảm thấy ta không giả thần giả quỷ còn có thể được mọi người tín nhiệm cùng thừa nhận sao?”

Thanh âm của hắn rầu rĩ, lại càng ủy khuất cực kỳ. Âu Dương Vũ ngây người một lúc, liền phát hiện ngón tay của mình lại tự động tới trên mặt của hắn, đang ra sức véo.

Nhìn ánh mắt kháng cự của Liễu, Âu Dương Vũ cười hắc hắc, vội vàng buông tay, làm bộ như không nhìn dấu tay trên mặt hắn, nàng nói: “Ấn ân, như người nói rất có ý, rất có ý. Hắc hắc.”

Lúc này, tiếng cười của Hi Thú cắt đứt mọi người nghị luận, hắn cao giọng cười nói: “Không tệ, đúng là hắn. Thực lực của Liễu rất không đơn giản, ta đuổi theo hắn mấy lần cũng thiếu chút nữa bị hắn bỏ rơi. Lãnh chủ, địa bàn của người đồng người thế này, chẳng lẽ không chuẩn bị làm những thứ gì để đón khách sao?”

Nhìn Hi Thú khiêu khích, Bì ha ha cười một tiếng, gạt nhẹ đầu, từ từ nói: “Bởi vì đây là địa bàn của ta, cho nên ta không hi vọng hai vị đại nhân lấy chỗ này của ta làm chiến trường để vung tay.”

Khi trong mắt mọi người có chút thất vọng, Bì cười nhạt, tay phải phát lên, quát: “Nhưng là, ta cũng hiểu được, yêu nữ nếu đến nơi này, như vậy ta liền không thể trông cậy nơi này sẽ bình yên như trước kia nữa.” Hắn cũng không quay đầu lại, quát lên: “Túng, đi ra ngoài!”

“Túng” theo mệnh lệnh của hắn, trong đám người đi ra một thiếu niên. Thiếu niên này vóc người cao gầy, đầu tóc khô vàng, hai mắt có chút mê mang, giống như là vĩnh viễn sống ở trong mộng vẫn không có thanh tỉnh lại.

Chỉ là một thiếu niên tầm thường như vậy đi ra, thế nhưng Âu Dương Vũ đang bên cạnh Liễu bỗng toàn thân liên cứng đờ! Đồng thời, bàn tay Âu Dương Vũ cũng trở nên lạnh như băng. Âu Dương Vũ lo lắng nhìn hắn một cái, hô hấp của nàng cũng không khỏi dồn dập lên.

Thấy Túng đi ra, Bì gạt đầu, thản nhiên nói: “Túng, trong lãnh địa của Tượng, người đối với pháp khí Mịch Yêu Linh có nghiên cứu cao nhất, người hiện tại có biện pháp nào hay không để đem yêu nữ tìm ra?”

Nghe được câu này, tất cả đều nhìn về phía Túng. Túng cúi đầu trầm suy nghĩ.

Trên mặt Hi Thú lộ ra vẻ vui mừng, hướng về Bì thi lễ một cái, hắng giọng nói: “Tượng chủ, Hi Thú ta thiếu người một cái nhân tình, sau này có yêu cầu gì thì hãy phái người tới nói cho ta biết một tiếng, Hi Thú sẽ có báo đáp.”

Bì khẽ mỉm cười, khoe miệng dưới mặt nạ hơi cong, hai mắt chột lóe. Mà ở một bên, Thiên trên vách núi cũng là lộ vẻ mỉm cười trên mặt, ánh mắt chớp động.

Trầm mặc một lúc, ánh mắt mọi người cũng chuyển đến trên người Túng đang cúi đầu không nói.

Túng từ từ ngẩng đầu nhìn Bì, gật đầu nói: “Ồ trong mấy ngàn người tìm một người, điểm này không khó, chỉ là nếu bên cạnh người này còn có người có năng lực che chở thì có điểm khó khăn.” Dưới sự khẩn trương của mọi người, hắn nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra một hàm răng thưa thớt: “Bất quá, cho dù bên người yêu nữ là Ấn Tôn đại nhân, điểm này cũng không làm khó được Túng ta.”

74. Chương 74: Hiệp Nghị

Dịch+biên: Zasw Sắc mặt Liễu âm u, hết sức khó coi. Thấy Túng nói có thể tìm được yêu nữ, đám người liền ồn ào náo động không dứt. Âu Dương Vũ không nhịn được thấp giọng hỏi: “Liễu, người này có phải rất lợi hại hay không?”

Hô hấp có chút gấp gáp, hắn thở ra một hơi, thấp giọng nói: “Đúng thế. Túng này cũng là nhân vật nổi tiếng trong thiên hạ. Hắn vô cùng tinh thông pháp thuật chế tạo các loại cơ quan. Hắn nói có thể tìm được nàng, điểm này không người nào không tin. Nhưng cái này cũng chưa tính là gì.”

Cái này cũng chưa tính là gì?

Âu Dương Vũ cả kinh, liền vội vàng hỏi: “Còn có cái khác?”

“Không tệ,” Liễu từ từ nói: “Túng này vô cùng thâm vô cùng tiện, mỗi cái pháp thuật hắn dùng đều có thể làm cho người bị thi thuật cực kỳ khó chịu. Nàng nhìn nụ cười lúc này của hắn rất độc ác, đích thị là đang nghĩ tới điều gì nham hiểm mà.”

Từ từ thở ra một hơi, Liễu hạ giọng, từng chữ từng câu nói: “Vũ, chúng ta chỉ có thể xuất hiện. Người inh trong thiên hạ cơ hồ xuất hiện một nửa ở đây, chúng ta không thể nào tránh được tai mắt của bọn hắn. Không bằng dứt khoát đi ra ngoài, từ đó tìm kiếm cơ hội rời đi!”

Hắn sau khi nói xong, thật lâu vẫn không nghe được câu trả lời.

Liễu không dám nhìn Âu Dương Vũ, hắn lúc ấy đáp ứng Âu Dương Vũ thì lòng tin tràn đầy. Mặc dù hắn hiện tại vẫn tự tin như cũ, cho dù Âu Dương Vũ bại lộ, hắn còn có cơ hội mang nàng an toàn rời đi. Rồi còn nói, bị Hi Thú náo tới mức này thì người trong thiên hạ cũng biết Âu Dương Vũ đã ở bên cạnh mình, có lẽ dứt khoát làm cho nàng ra ánh sáng, rồi nhân đó làm lễ đính hôn, ngược lại có thể làm cho người trong thiên hạ dời lực chú ý đi. Mặc dù hắn có tự tin, cũng có kế hoạch, nhưng hắn vẫn không dám nhìn về hai mắt Âu Dương Vũ, sợ bất gặp ánh mắt thất vọng của nàng.

“Phải không?” bên tai truyền đến tiếng Âu Dương Vũ, thanh âm không ra cảm xúc gì. Nàng khàn khàn nói, nhẹ nhàng nói: “Bắt buộc phải bại lộ?”

Thanh âm của nàng rất bình tĩnh, nhưng Liễu rất rõ ràng nghe được trong thanh âm của nàng có sự sợ hãi, khủng hoảng cùng bất lực. Âu Dương Vũ như vậy càng làm cho Liễu thêm đau nhói trong lòng.

Hắn từ từ nhắm hai mắt lại, thầm nghĩ: không, ta không thể để cho nàng quá thương tâm. Nàng cùng những nữ nhân trong thiên hạ không giống nhau. Nàng đến bây giờ vẫn còn là tấm thân xử nữ. Điều này nói rõ, nàng thật ra rất coi trọng chuyện này. Ta không thể để cho nàng ở cái tràng diện thống khổ hỗn loạn này.

Nghĩ tới đây, hắn từ từ mở hai mắt ra.

Ngay khi hai mắt của hắn mở ra, cái miệng của hắn bỗng nhiên giật giật. Ngay sau đó, một luồng quang mang nhàn nhạt màu đen, ở trong bóng tối hoàn toàn không thể nhận ra từ trong miệng hắn phun ra. Trong nháy mắt, tia sáng kia tựa như một con rắn nhỏ, lắc lắc một cái liền chạy về hướng đám người Hi Thú.

Hi Thú đang đưa mắt nhìn quanh, hắn đối với rất nhiều nơi trên thế giới này còn không biết, như là Túng trước mắt này, hắn còn chưa từng nghe qua thanh danh. Nhìn ánh mắt, tựa hồ tiểu tử trước mắt này còn là một nhân vật nổi danh, nhưng là, hắn tại sao nhìn người này liền cực kỳ thấy ác tâm?

Trong khi hai mắt của hắn còn quét mọi nơi, bỗng nhiên, hắn cảm thấy một luồng ba động dị thường.

Hắn nhanh chóng quay đầu, ngay lúc ấy thì ba động kia biến đổi, hóa thành một luồng thanh âm rơi vào trong tai của hắn: “Hi Thú, ta là Liễu, người nói không sai, nàng đang ở bên cạnh ta.”

Rốt cục cũng không nhịn được! Rốt cục cũng xuất hiện!

Hai mắt Hi Thú vừa mở, trong ánh mắt hiện lên vẻ mừng như điên. Không có ai chú ý tới, giờ phút này thân thể Hi Thú không thể ức chế, nhẹ nhàng run rẩy mấy cái, bàn tay hắn cũng nắm thật chặt lại.

Lúc này, thanh âm Liễu tiếp tục rót vào: “Người rất rõ ràng, chuyện của nàng người biết càng ít càng tốt. Túng này pháp thuật phi phạm, người ngăn cản hắn, sau đó chúng ta cùng rời đi thôi. Về phần nàng thuộc về ai thì còn tùy chúng ta sẽ hảo hảo thương lượng một chút.”

Hi Thú nghe đến đó thì từ trạng thái mừng như điên dần bình tĩnh lại. Hắn từ từ buông lỏng bàn tay, hai mắt lơ đãng nhìn thoáng qua chỗ Liễu. Chẳng qua là cái nhìn này, liền có một luồng quang mang như ẩn như hiện, nhẹ nhàng vô cùng từ lòng bàn tay của hắn phát ra, trong nháy mắt liền dính chặt vào trên người Liễu cùng Âu Dương Vũ.

Dĩ nhiên tiểu động tác này của Hi Thú không qua được mắt Liễu. Hắn không tiếng động thở dài một chút, liền không hề để ý tới.

Thành công khóa chặt Âu Dương Vũ, trong lòng Hi Thú cực kỳ vui vẻ. Hắn phảng phất nghĩ được từ trên người nàng truyền đến trận trận mùi thơm. Mùi thơm kia vô cùng ngọt ngào, là độc nhất vô nhị làm cho hắn dù đã đi khắp thiên sơn vạn thủy cũng không có một khắc nào có thể quên.

Quay đầu nhìn về phía nam nhân đeo mặt nạ trên đài, Hi Thú bỗng nhiên ha ha cười một tiếng, hắn cười vang trong trẻo mà hùng hậu, mạnh mẽ đem Túng đã bày xong đạo cụ, đang chuẩn bị thi thuật bỗng bị mất tập trung.

Thấy trên mặt Túng lộ ra vẻ mặt thống khổ, Bì không khỏi nhướng mày, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Hi Thú. Dĩ nhiên, nhìn về phía Hi Thú không chỉ có Bì, bao gồm cả Thiên và tất cả mọi người. Bọn họ đều rõ ràng, tiếng cười này của Hi Thú nhìn như bình thường, nhưng thực tế hắn lại ngầm đem Túng đang thi thuật mạnh mẽ cắt đứt, làm cho hắn bị thương nhẹ. Hành vi này của Hi Thú khiến ọi người không giải thích được.

Không để ý tới mọi người đang dùng ánh mắt hỏi thăm, tay phải của Hi Thú vỗ mạnh ở trước ngực, hắng giọng nói: “Lãnh chủ đại nhân, Hi Thú đa tạ lãnh chủ đại nhân tương trợ. Nhưng là, để Túng thi thuật thì miễn đi. Chuyện Hi Thú đáp ứng đại nhân vẫn tính như cũ.”

“Người có ý gì?” Hai mắt Bì trở lên âm trầm, hắn không giải thích được hỏi: “Chẳng lẽ đại nhân không chuẩn bị tìm kiếm cổ nhân nữa?”

“Đúng vậy.” Hi Thú lười biếng trả lời, sắc mặt Bì chợt biến đổi. Hắn nhìn chằm chằm Hi Thú, thật lâu không nói gì.

Hi Thú lên tiếng cầu trợ, đảo mắt liền không để ý mà hủy bỏ, hành động như vậy thực là đem bọn họ ra tiêu khiển. Nhưng hắn đã nói, hứa hẹn của hắn vẫn còn, vậy vẫn là ỉnh mặt mũi. Dù sao Hi Thú mạnh như vậy, nếu là kết thù thì cũng không tốt lắm.

Lúc này, sắc mặt Túng trắng bệch đã từ từ khôi phục bình thường. Hắn quay đầu nhìn về phía Hi Thú, u ám cười lạnh nói: “Tôn giả đại nhân thật đúng là quá kiêu ngạo a, nói cần liền cần, nói không cần là không cần, người đem Túng ta coi là người nào?”

Thanh âm của hắn vừa ra, Hi Thú cười vang lên. Chỉ thấy hắn ngẩng đầu cười một tiếng, tay áo phất một cái, trong tiếng cười liền tung người nhảy, lao vào trong bóng tối.

Mặc dù là một mảnh hắc ám, nhưng người nơi này có người nào là hạng người vô năng? Trong mắt mọi người, thấy rõ ràng là Hi Thú vừa nhảy, vốn là bầu trời bao la yên lặng, đột nhiên hiện lên vô số điểm sáng như lưỡi nhện.

Thì ra là lãnh chủ đại nhân cũng âm thầm bày pháp thuật ở bốn phía!

Mọi người vừa hiện lên ý nghĩ này thì đã thấy Hi Thú ở trong tiếng cười, vẫn liêu mạng vọt tới những điểm sáng kia.

75. Chương 75: Gặp Mặt

Dịch+biên: Zasw Hi Thú người đang ở giữa không trung, bỗng nhiên cất tiếng cười, càng thêm càn rỡ ba phần. Ngay khi hắn đang càn rỡ cười, mọi người bỗng nhiên cảm giác thấy trước mắt thoáng một cái, bầu trời đầy sao khê rung động. Nhìn lại lần nữa thì đã mất đi bóng dáng Hi Thú. Mà ở giữa không trung yên tĩnh vắng lặng, nơi nào còn có bóng dáng những điểm sáng?

Mọi người không nghĩ tới Hi Thú va chạm như vậy liền hóa giải pháp thuật trên không trung! Trong khoảng thời gian ngắn, trong mắt mọi người lộ ra sợ hãi, đồng thời quay đầu nhìn về phía Bì trên đài. Mà lúc này, mặc dù vì trên mặt Bì là chiếc mặt nạ, mọi người không thấy rõ về mặt hắn, nhưng trong ánh mắt Bì lại lộ ra lạnh lẽo cùng kiêu kỳ, lại làm cho tất cả mọi người biết, thực lực của Hi Thú còn lớn hơn cả tưởng tượng của lãnh chủ đại nhân.

Tất cả mọi người nhìn về chỗ Hi Thú biến mất, cũng không có chú ý tới, theo lưới pháp thuật vừa vỡ, thân hình Liễu cùng Âu Dương Vũ đồng thời chột lóe, liền biến mất tại chỗ.

Sau một lúc ngạc nhiên, bỗng nhiên một người kêu lên: “Di, Thiên đại nhân đâu? Làm sao không thấy?”

Mọi người cả kinh, đồng thời nhìn về phía vách núi, lại thấy vách núi lúc này vắng vẻ, nơi nào còn có thân ảnh Thiên?

Bì cười lạnh nhìn chỗ Thiên biến mất, khoe miệng khê hướng về phía trước khê cong, hướng về phía một hán tử bên cạnh liếc một cái liền lặng yên không một tiếng động lui về phía sau. Tầm mắt mọi người từ trên vách núi dời đi, liền phát hiện bóng dáng lãnh chủ đại nhân của bọn họ cũng đã biến mất.

Liều ôm chiếc eo nhỏ nhắn của Âu Dương Vũ, liền thần bí đem nàng tại chỗ biến mất. Khi Âu Dương Vũ tỉnh táo lại, phát hiện phía trước là nước sông vỗ nhẹ, gió êm dịu khê thổi, còn ướt át kèm theo mùi bùn đất. Hai mắt khê chuyển, bờ sông bên kia có thể thấy được ánh lửa điểm một cái.

Nàng ngơ ngác quay đầu lại, nhìn Liễu trong bóng tối không chút biểu tình nào đang nhìn bầu trời. Nghĩ tới một chuyện, Âu Dương Vũ vội vàng kéo ống tay áo Liễu, vội vàng kêu lên: “Chúng ta đi ra rồi? Đúng rồi, pháp thuật đã bị Hi Thú phá. Nhưng là, Liễu, càng là tình huống như thế, chúng ta càng phải là án binh bất động a. Chúng ta ở lại trong sơn cốc, nhất định so với bên ngoài còn an toàn hơn.”

Nàng vội vàng nói, nhưng Liễu vẫn không nhúc nhích. Qua một hồi lâu, Liễu mới từ từ cúi đầu xuống, chăm chú nhìn nàng.

Lúc này, về mặt Liễu rất cổ quái, hắn chớp chớp đôi mắt đen nhánh, tựa hồ có rất nhiều lời muốn nói với Âu Dương Vũ, nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Hơn nữa, về mặt hắn muốn nói lại thôi, lộ ra vẻ hết sức nghiêm túc mà ngưng trọng. Điều này làm cho Âu Dương Vũ có chút bối rối. Nàng kéo ống tay áo của hắn, nói: “Người muốn nói cái gì? Tại sao còn không mở miệng?”

Đôi môi Liễu từ từ mở ra, hắn thấp giọng nói: “Vũ, hắn tới.”

“Ai tới cơ?” Âu Dương Vũ buồn bực hỏi, lại vội vàng nói: “Liều, người rất là kỳ quái nha. Làm sao lại một bộ dạng như vậy, có chuyện gì người không thể nói cho ta biết sao?”

Thanh âm của Âu Dương Vũ vừa ra, liền nghe được phía sau truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp. Cả người nàng đột nhiên trở nên căng thẳng, đang chuẩn bị quay đầu lại, liền nghe được một giọng nói cực kì quen thuộc từ phía sau chậm rãi truyền đến: “Ta tới rồi, Liễu. Chỗ này không an toàn, chúng ta hãy qua sông.”

Liều thấp giọng đáp: “Hảo.” Dứt lời, liền ôm lấy Âu Dương Vũ. Ngay khi cánh tay hắn đụng phải trên người Âu Dương Vũ, chỉ nghe phía sau truyền đến một tiếng “Hừ”. Tiếng “Hừ” kia nói rõ chủ nhân của nó rất bất mãn cùng tức giận, lại khiến Âu Dương Vũ không tự chủ được rung mình một cái.

Liễu không để ý điều đó, vẫn ôm lấy Âu Dương Vũ, tung người nhảy lên, quăng người rất xa vào trong dòng sông.

Không nghĩ tới Liễu đột nhiên nhảy, dĩ nhiên là muốn nhảy sông tự vận. Âu Dương Vũ sợ hết hồn, sắc mặt nàng trắng nhợt, đang muốn kêu lên thăm thiết, trước mắt bỗng hoa lên một cái.

Khi nàng mở mắt ra, nàng cùng Liễu đã đến bờ sông bên kia. Sau lưng nàng nước sông nhẹ lay động, tiếng gió không ngừng. Phía trước cây cối rậm rạp, đèn đuốc sáng rõ.

Liễu mới đi một bước, liền nghe được phía sau vang lên một tiếng hừ lạnh bị đè nén xuống: “Đem nàng để xuống.”

Liễu dừng bước lại, cũng không quay đầu lại, quát khe: “Hi Thú, nơi này cũng không an toàn, Thiên kia là một đối thủ cực kỳ đáng sợ, hắn tùy lúc có đuổi theo.”

Lời Liễu vừa dứt, Hi Thú liền cười lạnh nói: “Không tệ, Thiên là tùy lúc có thể đuổi theo. Bất quá ta nhớ không lầm, đi về phía trước vài chục dặm chính là địa bàn của ngươi. Ngươi có phải hay không coi Hi Thú ta là kẻ ngu ngốc?”

Liễu ha ha cười một tiếng, từ từ quay đầu lại. Lúc này, hắn vẫn ôm thật chặt Âu Dương Vũ như trước.

Liễu vừa quay đầu lại liền khiến Âu Dương Vũ bị buộc cùng Hi Thú mặt đối mặt.

Động tác này của Liễu rất đột nhiên, Âu Dương Vũ không có chuẩn bị kịp. Nàng theo phản xạ cúi đầu xuống, không nhúc nhích ở yên tại chỗ, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt hạ xuống thấp.

Nhưng cho dù đầu của nàng có cúi thấp đi nữa thì vẫn có thể rõ ràng cảm giác được, hai mắt Hi Thú đang gắt gao dừng lại trên mặt mình, nháy mắt cũng không nháy một cái. Nàng thậm chí có thể rõ ràng cảm giác được, Hi Thú kia trong ánh mắt toát ra ngọn lửa giận và đau đớn, hay là tức giận cùng với nhớ nhung.

Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ nghe được tiếng gió thổi qua kẽ lá, tiếng sóng vỗ lên bờ sông, ba người người nào cũng không nhúc nhích, cũng không có mở miệng nói chuyện.

Âu Dương Vũ chỉ cảm giác mình tim mình “Rầm rầm rầm phanh” nhảy lên thật nhanh, đồng thời, cổ họng của mình khô khốc, thân thể như nhũn ra, nàng có một loại cảm giác rất muốn quỳ xuống cầu xin tha thứ. May là Liễu còn ở bên cạnh, nàng vừa nghĩ như vậy liền không tự chủ được hướng tới gần Liễu.

Động tác này vừa mới thức hiện, Hi Thú liền cúi đầu xuống kêu rống kêu. Tiếng kêu này của hắn thê lương, khàn khàn, từ lồng ngực phát thẳng ra, thuận theo gió truyền đi rất xa, trong thanh âm tràn đầy tức giận khó có thể hình dung cùng với thống khổ bị phản bội.

Loại thống khổ này làm cho bản thân Âu Dương Vũ là đương sự cũng cứng đờ cả người, lại không tự chủ được hướng ra phía ngoài dời đi, tiến gần Liễu một chút. Quả nhiên, động tác này của nàng làm ra khiến cho Hi Thú đang như dã thú hí lên tiếng ngựa hý liền im bặt.

“Nữ nhân, ngươi không dám nhìn ta sao?” Hi Thú cúi đầu, cố gắng làm ình bình tĩnh nói. Nhưng là, từ trong lỗ mũi hắn phát ra tiếng thở dốc khiến cho Âu Dương Vũ rung mình một cái.

Đôi môi Âu Dương Vũ giật giật, thầm suy nghĩ: nói nhảm, ta làm sao mà không dám nhìn ngươi? Ta... ta khi trước không có hứa hẹn gì với ngươi, làm sao không dám nhìn ngươi? Nàng do dự một hồi, vẫn là từ từ ngẩng đầu lên cùng Hi Thú bốn mắt nhìn nhau.

Vừa nhìn, Âu Dương Vũ đột nhiên ngẩn ngơ. Khuôn mặt Hi Thú tuấn mỹ vô khuyết, hiện lại có loại thống khổ khó có thể hình dung, loại thống khổ kia vô cùng to lớn, khiến cho khuôn mặt của hắn có chút vặn vẹo. Nhưng là, làm ánh mắt nàng không dời đi được chính là trong ánh mắt của hắn, đôi mắt kia lại hiện lên rõ ràng vẻ si tình cùng vui sướng.

Ngoại hình Hi Thú rất tuấn mỹ, vô cùng hiếm gặp. Một người nam tử nam tử như vậy tựa như Âm Dạ quân vương, ở trong bóng tối tóc rối bù bay lên trong gió, khi khuôn mặt thống khổ kia ngẩng lên, dùng một đôi mắt si ngốc không chớp một cái nhìn chăm chăm vào Âu Dương Vũ, tâm hồn nàng chột cứng lại, giờ khắc này, nó đã ngừng lại, trở nên ngây dại, không còn biết nói gì.

76. Chương 76: Khách Tới

Dịch+biên: Zasw Ta lại từng cự tuyệt một nam nhân như vậy!

Âu Dương Vũ mới nghĩ tới đây liền lập tức nhớ lại, chính mình từng cự tuyệt Hi Thú, nhưng đó là do sợ sự khát vọng mãnh liệt cùng thú tính làm cho người ta hít thở không thông a.

Nàng sợ hấn a.

Ý nghĩ này kịp thời hiện lên trong đầu nàng, giúp cho Âu Dương Vũ đang bị nam sắc làm cho hôn mê nhanh chóng tỉnh táo lại.

Cặp mắt của nàng vừa khôi phục lại sự bình tĩnh, Hi Thú liền từ từ cúi đầu, chăm chú nhìn nàng, nháy mắt cũng không nháy một cái. Nhìn nàng, từ trên xuống dưới đánh giá một chút, hấn từ từ gật đầu.

Sau đó, Hi Thú quay đầu nhìn về phía Liễu, lạnh lùng nói: “Người chuẩn bị buông tha cho nàng sao?”

Âu Dương Vũ sửng sốt, vội vàng quay đầu nhìn về phía Liễu. Đến hiện tại nàng mới hiểu được, đích thị là Liễu đã tiết lộ cho Hi Thú cái gì đó nên Hi Thú mới đột nhiên thay đổi chủ ý, mạnh mẽ phá vỡ lưới pháp thuật ở lãnh địa của Tượng, trực tiếp lao ra.

Hiểu được điều này, nàng nhìn vào trong ánh mắt Liễu, liền tràn đầy phòng bị cùng nghi vấn. Đối với Âu Dương Vũ mà nói, tự do của nàng cùng tôn nghiêm của mình mới là trọng yếu nhất. Liễu này sẽ không chuẩn bị đem ta tới làm giao dịch gì đó chứ?

Âu Dương Vũ cũng biết, nàng không thể nghĩ Liễu như vậy, Liễu đối với nàng vẫn rất tốt, rất chân thành, nàng có ý nghĩ như vậy đúng là vũ nhục hấn. Nhưng là, ý nghĩ này khẽ dâng lên, Âu Dương Vũ liền không sao khống chế được, không hề nén xuống được.

Lúc này, Liễu cũng không nhìn về phía Âu Dương Vũ nên cũng chưa phát hiện người bên cạnh đã đối với mình nổi lên lòng phòng bị. Hấn mỉm cười, bình tĩnh cùng Hi Thú nhìn nhau. Bốn mắt nhìn nhau một lát sau, hấn nhàn nhạt trả lời: “Không thể nào.”

Giọng Liễu rất bình tĩnh, rất trầm ổn, thậm chí còn mang theo một loại cảm giác lúc hấn nói chuyện, thường xuyên sẽ cho người khác buông lỏng mà vui vẻ. Âu Dương Vũ nghe được giọng của hấn ở trong gió đêm từ từ vang lên: “Hi Thú, người và ta giống nhau, cũng thích nàng, yêu nàng. Vì vậy, sự tồn tại của Âu Dương Vũ không cần quá nhiều người biết, đây là điều chúng ta đều biết. Nhưng là, người cũng biết ta là dạng người gì, đem nàng chấp tay nhường cho, đây không phải là chuyện mà Liễu ta sẽ làm ra. Tương ứng, nếu là Hi Thú người, người cũng sẽ không.”

Hi Thú cũng không phản đối, cũng không đồng ý. Hấn chẳng qua là nhìn Liễu chăm chú, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Tiếp tục, đem lời nói cho hết.”

Liễu khẽ mỉm cười, nụ cười này rạng rỡ như cơn gió xuân: “Chúng ta theo ước chiến...” Lời còn chưa nói hết, bỗng nhiên một tiếng tay áo phiêu động rất nhỏ truyền đến.

Thanh âm này vừa vào trong tai, mấy người tại chỗ cùng biến sắc mặt.

Liễu nhanh chóng đem lời định nói thu lại, quay đầu nhìn. Mà Hi Thú thì bữu môi mông một cái, trên mặt hiện ra vẻ sát khí.

Hai người đoán phương hướng chính là bờ sông. Gió êm dịu thổi tới, tiếng nước gợn nhẹ vang lên, lá cây thỉnh thoảng lay động, nơi xa xa là tiếng ếch kêu, nơi đó nào có cái gì dị thường? Âu Dương Vũ đang có điểm buồn bực, giọng Hi Thú lạnh như băng từ trong bầu trời đêm truyền ra: “Nếu tới, cũng đừng giả thần giả quỷ nữa. Hãy ra đi.”

Thanh âm nhàn nhạt, nhưng rõ ràng truyền đi rất xa, nhưng khắp nơi vẫn rất an tĩnh.

Liễu lúc này nhích tới gần Âu Dương Vũ chút ít, hấn bắt lấy tay Âu Dương Vũ. Tay hấn ấm áp mà chắc chắn, tim Âu Dương Vũ bang bang nhảy loạn lên, quả nhiên là bình tĩnh hơn phân nửa. Nàng không nhịn được ngẩng đầu nhìn phía Liễu, thầm suy nghĩ: hấn vẫn rất quan tâm tới ta a, từ khi biết ta tới nay, cũng không có khi dễ qua, bắt buộc ta cái gì, ngược lại vẫn là ta đang khi dễ hấn. Nam nhân này mặc dù không

có cao cường như Hi Thú, nhưng có thể tin tưởng được, ta thật là hồ đồ, thậm chí ngay cả hần cũng hoài nghi.

Sau khi Hi Thú nói xong, Liễu cũng hơi mỉm cười nói: “Tôn giả đại nhân cần gì tức giận, trong thiên hạ, đến lúc này cũng có thể giả thần giả quỷ, chỉ có duy nhất Thiên. Ta nói đúng không, Thiên đại nhân?”

Âu Dương Vũ chưa từng phát hiện ra, Liễu cũng có thể cười đến phong lưu nho nhã như vậy. Hần giờ phút này, nơi nào còn có nửa phần giống trẻ con? Hai mắt thâm trầm, khóe miệng mặc dù mỉm cười, nhưng có chút lạnh lùng, thân thể cũng thẳng tắp, rõ ràng là một công tử rất phong độ.

Thanh âm Liễu vừa dứt, Hi Thú liền ha ha cười một tiếng. Hần chấp tay sau lưng, tiếng cười kia trước sau vẫn còn rõ như vậy. Mặc dù một câu cũng không nói, nhưng lại có thể làm cho người ta cảm giác được sự khinh thường của hần.

Hi Thú ngửa đầu cười to một trận xong, liền quay đầu nhìn lại về phía Âu Dương Vũ. Thấy động tác của hần, Âu Dương Vũ vội vàng đem tay Liễu bỏ ra, nhanh chóng lui về phía sau, rời xa Liễu năm bước. Động tác này của nàng liên tiếp như nước chảy mây trôi, nhanh chóng cực kỳ.

Cúi đầu, Âu Dương Vũ cũng không dám nhìn về phía ánh mắt của Liễu cùng Hi Thú nữa. Trong nội tâm nàng biết, nàng thật sự là đối với ánh mắt của Hi Thú kiêng kỵ không dứt. Nàng không dám để cho Hi Thú thấy mình và Liễu thân mật xong, lại dùng ánh mắt giết người nhìn chính mình a. Chỉ dùng ánh mắt vậy thì thôi, ai biết hần lúc nào lại nổi điên đâu?

Thời điểm hai người đồng thời nhìn về phía Âu Dương Vũ, bóng tối nơi phía trước từ từ hiện ra thân ảnh của Thiên. Lần này, hần vẫn như lúc ở lãnh địa của Tượng, xuất hiện cực kỳ thần bí quỷ dị từng đoạn thân thể một hiện ra. Bất quá, lần này cũng không có người nào thương thức. Âu Dương Vũ bận rộn cúi đầu trốn tránh, hai nam cũng bận rộn nhìn nàng.

Dần dần, thân hình Thiên hoàn toàn xuất hiện trong rừng cây. Lần này, hần không còn mờ ảo hư vô, tùy thời có cảm giác biến mất nữa. Hần đứng ở trên cỏ, dáng người như ngọc, khóe miệng mỉm cười, rất hứng thú đánh giá ba người, lộ ra vẻ hết sức chân thực.

Thấy ba người vẫn không nhìn mình, Thiên có chút khó xử, hần ho nhẹ một tiếng, nhưng đáp lại chỉ là tiếng “Ân ân” của hai người rồi lại im lặng. Thiên đành bất đắc dĩ mở miệng, rốt cục cũng hấp dẫn được ba người nhìn về phía mình: “Xem ra, vị này chính là Liễu rồi, như vậy, vị tiểu công tử bên cạnh Liễu hần là yêu nữ đi?”

Âu Dương Vũ hai mắt tròn thật lớn, nàng kỳ quái nhìn Thiên, thầm nghĩ: di, hần chẳng lẽ nhìn không ra pháp thuật hạ thay đổi dung nhan trên người ta?

Chứng kiến ánh mắt kinh ngạc của Âu Dương Vũ, Thiên hơi sững sờ, liền lập tức nghĩ tới điều gì đó. Hần ha ha cười một tiếng, rất phong độ hướng về Âu Dương thi lễ một cái, cực kỳ thoải mái nói: “Nói về yêu nữ, người trong thiên hạ đã sớm hướng tới không dứt. Thiên tự nhiên cũng không ngoại lệ. Bất quá pháp thuật của Thiên mặc dù không tệ, nhưng bởi vì có năng lực tiên đoán nên so sánh với những người khác thì không có “đôi mắt chân thật”. Thiên vô cùng ái mộ Âu Dương Vũ tiểu thư, không biết tiểu thư có bằng lòng lộ ra diện mạo thật để cho Thiên có thể nhận thức một chút vì sao mọi người lại si mê như vậy không?”

Hần nói rất ôn nhu, giọng nói rất thanh nhã, vẻ mặt kia phẳng phất tựa như hoa hoa công tử mà Âu Dương Vũ kiếp trước thường xuyên gặp phải. Sự liên tưởng này khiến cho Âu Dương Vũ không khỏi cười ra tiếng. Thấy ba người chăm chú nhìn, Âu Dương Vũ cười hì hì nói: “Thì ra là người có năng lực tiên đoán nên không có cách nào nhìn ra gương mặt thật của ta đã bị pháp thuật che giấu? Chẳng qua là, Thiên đại nhân, ta tại sao phải lộ ra ngoại hình để cho người thương thức đây? Người không cảm thấy người cũng quá tự đại sao?”

Đây cũng là lần đầu từ sau khi Hi Thú tới, nàng có thể thao thao bất tuyệt. Thật ra thì Âu Dương Vũ một chút tâm tư nói chuyện cũng không có, nhưng hiện tại nàng cảm giác được áp bách cùng khẩn trương quá mãnh liệt rồi, mãnh liệt đến mức làm cho nàng có chút khó thở. Vì vậy, nàng nghĩ làm trò chuyện, xem có thể hay không đạt được sự buông lỏng trong chốc lát.

Mấy cái tiểu thuyết võ hiệp xưa thường hay có cái giới thiệu khi hết chương, hay là ta cũng làm vậy nhĩ =]]

~3 nam nhân gặp mặt, đại chiến là điều không thể nào tránh, rốt cuộc ai thắng ai thua, mỹ nhân cuối cùng sẽ là bị ai mang đi, mời xem tiếp chương sau sẽ rõ....

Đúng chưa nhĩ?

Chúc mừng sinh nhật em gái Nguyệt

77. Chương 77: Đồng Minh

Dịch+biên: Zasw Quả nhiên, những lời này của nàng khiến Thiên không khỏi kinh ngạc. Âu Dương Vũ biết hẳn kinh ngạc cái gì, hẳn cho là mình cùng nữ nhân trên thế giới này giống nhau, đầu óc ngu si, tâm tính ngu xuẩn, hẳn là không ngờ được mình cũng có năng lực phán đoán.

Hi Thú hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: “Thiên đại nhân chớ xem thường nàng, Âu Dương Vũ chẳng những ngoại hình yêu dị, lòng dạ cũng rất sâu. Xem thường nàng thì hậu quả rất nghiêm trọng.”

Hắn mới nói tới đây, Liễu ở bên cạnh hừ một cái, nói: “Tôn giả đại nhân, Thiên đại nhân, nếu tất cả mọi người đều ở đây, vậy thì hãy giải quyết cho xong đi.”

Lời của hắn vừa nói ra, đột nhiên gió cuốn mây chuyển, Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy mắt mình hoa lên, một cơn gió ập đến, trong nháy mắt, nàng thấy bàn tay Hi Thú như cây quạt phát lên một cơn gió, mà bên cạnh hắn, thân thể Liễu xoay tròn, chưởng phong gào thét không dứt.

Mà mục tiêu công kích của hai người cũng là cùng một người: Thiên!

Hiển nhiên, Thiên cùng Âu Dương Vũ giống nhau, trăm triệu lần không nghĩ tới, hai người không nói hai lời liền đột nhiên liên thủ hướng hắn phát động công kích! Ba người vốn là thực lực đều ở sần sần như nhau, muốn phân cao thấp thì cả nhân Hi Thú thực lực còn muốn hơi thắng. Nếu hai người công kích một người khác, Thiên dù là danh tiếng rất lớn cũng phải từng bước lui về phía sau, rơi vào thế hạ phong.

Ba người giống như ba cơn gió lốc đang gào thét, hỗn chiến ở chung một chỗ làm cho người ta hít thở không thông. Động tác của ba người cũng rất nhanh chóng, mà trong đó pháp thuật phần lớn là đôi môi mặc niệm, cùng với biến hóa ở bàn tay, Âu Dương Vũ nhìn một chút cũng không hiểu. Không tới chốc lát thời gian, nàng cảm thấy như muốn ngất đi, chỉ cảm thấy ba người giống như ba điểm sáng trong bóng tối, xoay tròn ở chung một chỗ, xoắn vào nhau, khiến cho bốn phía gió gào thét không ngừng.

Quả thật là như thế, ba người công kích nhau tạo thành một khối không khí kỳ quái. Rõ ràng là xoay tròn với tốc độ rất cao, nhưng lại làm cho người không nghe được bất kỳ tiếng động nào. Không những động tác của bọn họ không tạo ra âm thanh, ngay cả chung quanh gió thổi cây động, tiếng nước chảy róc rách cũng mất đi thanh âm, Âu Dương Vũ chỉ cảm giác mình lâm vào một cái thế giới cực kỳ quỷ dị không có tiếng động.

Nàng cắn môi dưới thật chặt, hai mắt trong nháy mắt cũng không nháy mà nhìn ba người hỗn chiến, mặc dù cái gì cũng xem không hiểu, nhưng là cặp mắt của nàng vẫn nhìn rất chăm chú. Sắc mặt của nàng tái nhợt, trong lòng chỉ có một ý niệm trong đầu: vậy mà ta còn cho là một thân công phu của chính mình nếu quả thật gặp phải nguy hiểm, cũng có thể bằng vào nó mà thoát thân, nhưng ta cho đến đến hiện tại mới phát hiện ra, công phu của ta đối với bọn hắn mà nói không có chút ý nghĩa nào?

Trong khi Âu Dương Vũ trong lòng thấp thỏm lo âu, ba người thành ba điểm sáng hỗn chiến bỗng nhiên dừng lại!

Việc này thực sự là quá đột ngột rồi. Chỉ là một trong nháy mắt, Âu Dương Vũ liền thấy ba điểm sáng treo trên không trung kia không chút nhúc nhích. Khi nàng trừng mắt nhìn, cho là mình nhìn lầm rồi, ba người đã rơi xuống trên mặt đất!

Âu Dương Vũ vội vàng nhìn về phía Liễu, hai mắt Liễu không hề chớp mắt nhìn Thiên, khuôn mặt khả ái không lộ ra bất kỳ vẻ mặt nào. Bất quá y phục hắn mặc dù xóc xệch nhưng không có bị thương, điều này làm cho Âu Dương Vũ nhất thời buông lỏng.

Nhìn lại phía Hi Thú, tiểu tử này thậm chí ngay cả y phục cũng không có loạn, vẫn rất gọn gàng, gương mặt tuần tú hiện vẻ lạnh lùng.

Mà Thiên thì có điểm không chịu nổi. Khóe miệng của hắn trào ra một dòng máu tươi, bộ ngực cũng hiện lên một dấu đại thủ ấn [1]. Đại thủ ấn hiện lên màu đỏ, ở trong bóng tối chợt lóe lên, tựa hồ có ánh sáng hiện lên, lộ ra vẻ hết sức kỳ quái.

[1] đại thủ ấn: dấu bàn tay tạo thành khi “tung chuông”

Từ từ, thân thể Thiên loạn xạ, “Phụt” một tiếng, hắn phun ra một ngụm máu tươi. Đưa tay lau đi máu tươi trên khóe miệng, Thiên lại cười nói: “Trong thiên hạ, có thể làm hai vị tôn giả liên thủ, cũng chỉ có một người yêu nữ. Thiên không nghĩ tới vận khí của mình lại tốt như vậy, lại có là đối tượng để các vị công kích.”

Hắn mỉm cười, chậm rãi mà nói, trong thanh âm mang theo giọng tươi cười, vẻ mặt thoải mái: “Chẳng qua là để cho ta có chút không rõ chính là, mới vừa rồi tôn giả đại nhân có hai lần cơ hội có thể một đòn khiến cho tại hạ bị thương nặng, nhưng không biết tại sao Ân Tôn Liễu đại nhân muốn một tay tương trợ ta a? Người ta nói Liễu đại nhân mặc dù mặt như thiếu niên, nhưng tâm tư biến hoá kỳ lạ khó lường, hôm nay xem ra quả nhiên không giả.”

Lời này vừa ra, nhất thời Hi Thú cùng Âu Dương Vũ đồng thời nhìn về phía Liễu. Đặc biệt là Âu Dương Vũ, nàng ngơ ngác nhìn Liễu, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, nghi ngờ suy nghĩ. Bất quá, cái nghi ngờ này mới kéo dài mấy phút đồng hồ, nàng lập tức hiểu được: Liễu không muốn để cho Thiên hoàn toàn không có lực chiến đấu, chính là muốn thông qua Thiên để kiềm chế Hi Thú. Hắn là muốn đem hai người tự đánh nhau.

Bất quá, Hi Thú hiển nhiên sớm hiểu được điểm này. Hắn lạnh lùng nhìn Liễu một cái, thanh âm băng hàn nói: “Ân tôn giáo hoạt, ta sớm có nghe thấy, không nghĩ tới hắn lại đến lúc này còn tính toán, thật là mưu trí, thật là khôn ngoan.”

Hừ mạnh một cái, Hi Thú nhìn về Thiên, cười lạnh nói: “Làm sao, người còn chuẩn bị tiếp tục ở lại?”

Thiên ha ha cười một tiếng, hắn cười lần này, máu tươi lại từ trong miệng trào ra, chảy qua kẽ môi. Lại đưa tay lên lau đi máu tươi, Thiên tự nhiên mà nói: “Đi, tự nhiên là muốn đi.” Dứt lời, hắn cất tiếng cười to, cho đến thân ảnh của hắn ở trong bóng tối hoàn toàn biến mất, tiếng cười kia vẫn như ẩn như hiện truyền đến.

Quay đầu, Hi Thú hướng về phía Liễu lạnh lùng nói: “Hiện tại, chúng ta hãy phân cao thấp. Người thắng lợi sẽ mang nàng đi.”

Liễu nhìn hai mắt Hi Thú, từ từ lắc đầu. Hắn thấp giọng thở dài nói: “Người không có có cảm giác được cái gì không đúng sao?”

“Cái gì?” Hi Thú nhanh chóng hướng bốn phía nhìn lại.

Liễu hừ lạnh một tiếng, đề cao thanh âm nói: “Ở sau Thiên lại có một vị cao thủ tới. Bất quá vị đại nhân vật này, bây giờ vẫn trốn ở một bên xem chúng ta diễn trò. Hi Thú, dưới tình huống như thế, chúng ta vẫn không thể đánh.”

Thanh âm của hắn vừa rơi xuống, chỉ thấy trong một bụi cỏ ở xa xa, một bóng người chợt lóe lên rồi biến mất.

Quả nhiên có người đi theo. Hi Thú biết, đây không phải là Liễu nhìn ra, mà là hắn căn cứ vào tình huống mà phân tích ra. Hắn nhìn về phía Liễu, hai mắt từ từ thêm âm trầm, thầm suy nghĩ: bọn họ nhiều lần nói cho ta biết, chống lại Liễu này phải thật cẩn thận, không một chút nào được phân tâm. Xem ra quả nhiên không giả, tiểu tử này thoát nhìn rất bình thường, cũng cùng nàng giống nhau, là một tên giáo hoạt.

Liễu mặt sắc mặt ngưng trọng nhìn phương hướng người nọ ly khai, thấp giọng nói: “Là Bì, hắn cũng tới. Hi Thú, chúng ta hãy rời xa nơi này. Hắn và Thiên đều có một bộ pháp môn truy tung người. Chúng ta hãy tìm cách đem bọn họ bỏ rơi rồi lại đánh một trận.”

Dứt lời, hắn quay đầu về phía Âu Dương Vũ nói: “Chúng ta đi thôi.” Nói xong liền sải bước đi về phía trước. Mới đi mấy bước, thân ảnh Hi Thú thoáng một cái liền chặn ở phía trước. Hi Thú hai tay chấp ở sau lưng, lạnh lùng nói: “Liều đại nhân chuẩn bị đi nơi nào? Địa bàn của ngươi sao? Lúc này, Liều đại nhân cũng đừng có sử dụng tâm kế nữa. Ngươi chưa từng nghe qua sao? Ở dưới pháp thuật tuyệt đối, bất kỳ quỷ kế nào cũng lộ ra vẻ rất buồn cười!” Thanh âm dừng lại, Hi Thú tiếp tục nói: “Bọn hắn bây giờ cũng đi, trong một canh giờ này chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta phân cao thấp. Liều đại nhân, ra tay đi.”

Cuối cùng cũng đến màn chiến đấu của Liều và Hi Thú, liệu nàng Âu Dương Vũ của chúng ta sẽ cam chịu yên lặng ngồi xem hay sẽ làm ra hành động gì?

78. Chương 78: Âm Toán

Dịch+biên: Zasw Liều ngẩng đầu, cùng Hi Thú không nhúc nhích mà đối mặt nhìn nhau.

Âu Dương Vũ đứng ở bên cạnh, chỉ cách Hi Thú không tới một thước, ngay cả tiếng hô hấp của hắn cũng có thể nghe được rõ ràng. Âu Dương Vũ không dám nhìn vào ánh mắt hắn, vừa không muốn cúi đầu, hai mắt liền nhìn chăm chăm vào chỗ ngực của Hi Thú. Lúc này, trong lòng của nàng không khỏi phát ra một cái ý niệm trong đầu: mới mấy tháng, Hi Thú đã thành thực ra nhiều lắm. Lần trước ta lấy cớ kém như vậy mà cũng có thể lừa gạt được hắn, nhưng mà nhìn bộ dạng của hắn bây giờ, trong thiên hạ sợ là không có mấy người có thể dụ dỗ được hắn nữa.

Cùng Hi Thú nhìn nhau một lát sau, Liều nhẹ giọng nói với Âu Dương Vũ: “Vũ, hãy qua một bên đi.”

Theo Liều vừa mở miệng, Âu Dương Vũ rõ ràng cảm giác được hai mắt Hi Thú nóng như lửa, đang sáng quắc nhìn mình. Nàng không dám nhìn hắn, chẳng qua là nhẹ giọng đáp: “Hảo,” liền từ từ đi sang một bên.

Nàng từ từ lui về phía sau, một mực lui ra khỏi hai trăm thước. Phía sau của nàng chính là rừng cây rậm rạp, phía bên phải là dòng sông dài không thấy điểm cuối. Âu Dương Vũ nửa cố tình, nửa vô tình nhìn về bốn phía, lúc này, nàng bỗng nhiên nổi lên một cái ý niệm trong đầu: có lẽ, nếu tình thế không ổn, ta cũng không quản hai người bọn họ, một mình thoát đi.

Nghĩ như vậy, bước chân nàng lại như nửa cố tình, nửa vô tình tiếp tục hướng phía sau lui lại. Đồng thời, phương vị nàng lựa chọn là về phía bên trái bước đi mấy bước, liền có rừng cây rậm rạp đem thân hình hoàn toàn che đi, hướng về phía trước đi tiếp 50 thước là có thể nhảy vào trong dòng sông.

Đêm đã khuya.

Trong bóng tối, tiếng gió thổi qua kẽ lá mang theo vài phần nức nở. Lúc này, Âu Dương Vũ vẫn đang lui về sau, thấy Hi Thú bắt đầu chuyển sang hướng của mình, nàng vội vàng dừng lại, trên mặt hiện lên mấy phần lo lắng, không hề chớp mắt mà nhìn hai người.

Hi Thú quay đầu lại, hai mắt trong đêm tối vẫn trong trẻo cực kỳ, hai mắt hắn sáng ngời ở trên mặt Âu Dương Vũ lòng vòng, sau đó mới quay đầu lại hướng về phía Liều nói: “Bắt đầu thôi.”

Dứt lời, hai tay hắn từ từ giang rộng ra. Theo tay của hắn chậm chạp mở ra, ba thước quanh người Hi Thú âm thầm dâng lên một cơn gió lốc vô hình, cơn gió lốc kia quấn quanh người hắn, kéo theo những chiếc lá xanh đầy trên mặt đất. Rõ ràng hắn là gió lốc vô sắc, nhưng cơn gió lốc kia ở trong bóng tối lại bày ra rõ ràng màu đỏ sẫm.

Một chiều này của Hi Thú nàng đã từng gặp qua. Bất quá ở cùng Liều chung một chỗ đã bao ngày rồi mà vẫn chưa từng nhìn thấy hắn xuất thủ bao giờ, tâm thần Âu Dương Vũ khẽ động, khẩn trương nhìn nhất cử nhất động của Liều.

Trong bóng tối, bàn tay thon dài trắng nõn của Liều cũng từ từ vươn ra. Đưa tay phải đến trước ngực, ngón cái của Liều cùng ngón trỏ đan xen nhau tạo thành một vòng tròn.

Liều khẽ bóp vòng tròn này lại, chỉ thấy tay trái của Liều tạo thành thủ chưởng, nhẹ nhàng vỗ trên cổ. Chỉ nghe “Ba” một tiếng giòn vang, bỗng nhiên thiên địa lấy bàn tay trái Liều làm trung tâm, vô số tiểu đạo

bén nhọn chột lóe lên. Những tiểu đao này ước chừng có hơn một ngàn, do không khí tạo thành nhưng mặt đao lại hiện lên hàn quang lóng lánh, lưỡi đao hướng ra ngoài, quần quanh lại thành một vòng thật kín, chỉ chít mũi nhọn sắc bén hiện lên, tựa như bộ lông nhím nhọn hoắt đang thủ thế.

Vòng đao nhím này càng gần lòng bàn tay Liễu lại càng lớn, càng bén nhọn. Chỉ nghe một trận gào thét truyền đến, trong nháy mắt, từ lòng bàn tay Liễu bay ra một vòng đao, sắp thấy vòng đao này sắp cắm xuống đất thì bỗng nhiên bay tản ra. [Nhận: lượng thứ, ta không giỏi văn miêu tả cho lắm]

“Vù vù” tiếng đao phong phá vỡ không khí truyền đến, trong nháy mắt, trước mắt Âu Dương Vũ xuất hiện một biển đao. Biển đao kia phô thiên cái địa, vô hạn vô biên, che lấp đi thân hình của Liễu.

Đao phong gào thét, mang theo sát khí đằng đằng, che trời lấp đất đánh về phía Hi Thú.

Trong khoảng thời gian ngắn, bầu trời trở nên phi thường náo nhiệt, cơn gió lốc của Hi Thú cũng gào thét mà đến, vòng đao của Liễu thì một bước cũng không nhường. Âu Dương Vũ nháy mắt cũng không nháy một cái, nhìn song phương đánh nhau tới sống chết, chỉ cảm thấy tim mình nhảy mạnh lên từng cái một.

Nàng cắn môi thật chặt, hai mắt nhìn chăm chú về phía trước. Trong khi hai bên khí thế bừng bừng mà chiến đấu, nàng bỗng nhiên cảm giác được phía sau có cái đó đang đến gần mình!

Cái tín hiệu này là thân thể của nàng nói cho nàng biết. Nàng mặc dù có một thân công phu, nhưng lại chưa từng có cơ hội sử dụng mấy lần. Vì vậy, cái tín hiệu này truyền đến, nàng hơi sững sờ. Sau một lúc lâu mới truyền tới trong não nàng, làm cho nàng cả kinh: a, có người đến gần ta!

Nghĩ tới đây, nàng nhanh chóng quay đầu lại, vừa mới quay đầu lại, nàng trợn to mắt, liền thấy được một đôi mắt hồ ly rất xảo hoạt đang mỉm cười. Sau đó, cả người nàng liền trầm xuống, vô thanh vô tức té trên mặt đất.

Thời gian hôn mê cũng không dài, dù sao có nội lực cường hãn, thân thể của nàng có năng lực kháng đòn là phi thường mạnh. Chỉ chốc lát công phu, Âu Dương Vũ liền dần dần tỉnh dậy.

Vừa mở mắt ra, nàng liền phát hiện mình đang nằm trên một con thuyền. Trên đỉnh đầu là sao đầy trời, bên cạnh là nước sông vỗ nhẹ, xa xa là hai luồng ánh sáng lớn, một tối sẫm lại pha hồng, một ngân bạch, đang giao đấu vô cùng kinh khủng!

Đó là Liễu và Hi Thú, bọn họ vẫn còn đang đánh nhau!

Âu Dương Vũ chợt nhớ tới, nàng giãy dụa ngồi dậy. Nào biết đâu vừa quần quai liền lập tức phát hiện toàn thân mình trống rỗng vô lực, cả người mềm nhũn, ngay cả khí lực để nhắc cánh tay cũng không còn.

Nàng hé miệng, ngạc nhiên nhìn bốn phía, thật khó khăn mới quay đầu ra sau, chỉ nghe “Lách cách” hai tiếng, tiếng bước chân rất nhỏ từ đằng trước vang lên. Nàng vừa ngẩng, liền nhìn thấy một con hồ ly với bộ lông tuyết trắng.

Bốn mắt nhìn nhau...

Âu Dương Vũ cau mày, hai mắt nhìn chăm chú con hồ ly này, thầm suy nghĩ: có chút quen mắt nha, tựa hồ đã gặp nhau ở nơi nào đó.

Lúc nàng nhìn chăm chú con hồ ly này, hồ ly cũng nghiêng đầu, đôi mắt to lom lom nhìn nàng. Nhìn kỹ lại, đôi mắt này còn có vẻ như đang đánh giá, xem xét, cùng với một chút đắc ý.

“Người có thể nói sao?” Âu Dương Vũ mở miệng hỏi. Nhưng há miệng một hồi lâu lại không có nửa cái thanh âm phát ra! Trời ạ, chẳng lẽ ta câm rồi?

Âu Dương Vũ đầu tiên là ngẩn ngơ, tiếp theo nhanh chóng đưa tay sờ về cổ họng của mình, về mặt đầy kinh ngạc.

Trong ánh mắt kinh ngạc của nàng, tiểu bạch hồ trước mắt cũng nhảy lên một cái, liền rơi xuống trên ngực của nàng. Nó từ từ cúi đầu, ở trên ngực nàng hít hà, sau đó tiểu bạch hồ về mặt mắt mát lắc lắc đầu. Rồi nó ngồi xổm xuống, vươn hai chân trước ra trước ra chống cằm.

Cái động tác nhân tính hóa này khiến Âu Dương Vũ hoàn toàn trợn tròn mắt, nàng hiện tại đã quên mất chính mình đang không thể nói chuyện, ngây ngốc nhìn tiểu bạch hồ trước mắt này.

Đánh giá Âu Dương Vũ một hồi lâu, tiểu hồ ly này cũng có chút mất hứng, giơ cái đuôi lên, muốn nhảy ra khỏi nàng. Âu Dương Vũ bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, nàng vội vàng kêu lên: “Người... người là tiểu hồ li kia, là của Hi Thú a. Ta nhớ được con mắt của người, người chính là sủng vật của hắn. Người...”

Đôi môi động vô số lần, nhưng vẫn là không có một âm thanh phát ra. Âu Dương Vũ giương cái miệng nhỏ nhắn lên đầy thống khổ, như đưa đám nhìn bạch hồ, âm thầm hận hận nói: chính là nó ám toán ta! Thiệt là, một cái tiểu súc sinh cũng có thể ám toán vô lâm cao thủ ta đây. Âu Dương Vũ a Âu Dương Vũ, người cũng quá kém rồi?

Chớ bao giờ coi thường hồ ly (tinh) *cười lẩn lộn*

79. Chương 79: Thần Thông Của Tiểu Hồ Ly

Dịch+biên: Zasw Phẳng phát nhận ra sự buồn bực của Âu Dương Vũ, tiểu hồ ly toét cái miệng nhỏ nhắn ra “ti” cười một tiếng.

Cái vẻ mặt này thật sự là quá sống động, hoàn toàn là đang cười lạnh, Âu Dương Vũ ngẩn ngơ, hai mắt trợn thật lớn, nhìn nó thẳng tắp.

Về mặt này của nàng phẳng phát như lấy lòng tiểu hồ ly, cho nên nó lại hé miệng ra cười càng thêm vui vẻ. Nó cúi đầu, dùng lỗ mũi hít hít gáy Âu Dương Vũ hai cái, bộ lông dài cọ cọ lên người nàng, thật sự là ngứa vô cùng, Âu Dương Vũ cố gắng hết sức nhấc tay lên muốn đuổi nó đi, một hồi lâu mới giờ lên được một bàn tay. Vô lực thả tay xuống, nàng khó khăn quay đầu đi chỗ khác.

Mất thật lâu, Âu Dương Vũ mới rời đi được hai ba ly, nàng thở dài một hơi, ngưng động tác lại.

Hai mắt nàng chăm chú nhìn tiểu hồ ly đang ở cổ mình cọ cọ, thầm suy nghĩ: tiểu tử này cười thật thoải mái, rất có điểm giống sắc lang nha, chẳng lẽ nó là yêu tinh?

Nghĩ đến đây, Âu Dương Vũ càng nhìn càng cảm giác thấy mình đoán đúng. Thật cố gắng, nàng rốt cục cũng nói được: “Người có thể nói sao? Cũng nghe được và hiểu được ý của ta? Người là yêu quái sao?”

Nàng nói rất bình tĩnh, vừa nói, hai mắt vừa gắt gao nhìn tiểu hồ ly, tỏ ra một bộ dạng ung dung thoải mái.

Dưới cái nhìn chăm chú của Âu Dương Vũ, tiểu hồ ly từ từ ngẩng đầu lên. Bốn mắt nhìn nhau một lúc lâu, hai mắt tiểu hồ ly bỗng nhiên híp lại, cười cực kỳ đắc ý: “Thì ra là người cũng không ngốc nha. Tiểu công tử nói rằng người giáo hoạt, ta sẽ nói lại cho người biết, thật ra thì người rất ngốc. Hi hi.”

Thanh âm trong vắt, non nớt, lại mang theo vài phần bập bẹ, tựa như là một đứa trẻ ba bốn tuổi đang nói chuyện.

Âu Dương Vũ mặt tái xanh, nặng nề hừ một tiếng, giận dữ nói: “Ta dĩ nhiên không ngốc. Hừ, thì ra là người thật là một con hồ yêu! Hồ yêu thật to gan, người lại dám ám toán ta!”

Tiểu bạch hồ uốn hai mắt lên, cười híp mắt nghe, đợi Âu Dương Vũ nói cho hết lời rồi nó mới hi hi cười một tiếng, bập bẹ nói: “Còn gì nữa không? A, thanh âm người thật là dễ nghe a, thảo nào tiểu chủ nhân lại thích người như vậy.” Đôi mắt to ở dưới bộ lông trắng của nó lộ ra vẻ xấu hổ, lặng lẽ liếc Âu Dương Vũ một cái, rồi khẽ cụp mắt lại, mang theo vài phần ngưng ngừng nói: “Ta cũng rất thích người nha.”

Âu Dương Vũ ngẩn ngơ, ngây người một hồi lâu mới vô lực nói: “Người là một tiểu hồ yêu, yêu thích ta mà cũng được sao? Ta cũng không có gì lạ!”

Sau khi nói xong, nàng khẽ hừ một cái mạnh như là tỏ ra thái độ. Những lời này của nàng mang theo vẻ tức giận, rất không khách khí.

Tiểu bạch hồ hai mắt mở thật to nhìn Âu Dương Vũ, không đợi nàng nói xong, trong đôi mắt to của nó đã đầy nước mắt. Đôi mắt trong sáng đầy nước mắt tội nghiệp nhìn nàng, bộ dáng này thật là đáng yêu tới

cực điểm. Âu Dương Vũ còn đang muốn nói nặng một chút, thấy bộ dáng này của nó thì những lời trong miệng không làm sao nói tiếp được.

“Nhưng là,” tiểu hồ yêu hít mũi một cái, con ngươi đầy nước mắt tức giận nhìn nàng: “Ta thích người, rất thích, ta còn chuẩn bị đợi tiểu chủ tử cưới người, đợi người già rồi thì sẽ cưới người vào cửa đây.”

Âu Dương Vũ chỉ ngây ngốc nhìn chằm chằm nó, một lúc lâu mới ngơ ngác trả lời: “Người không sợ tiểu chủ tử nhà người sinh khí?”

Tiểu bạch hồ chớp chớp đôi mắt to, có chút ngây thơ nói: “Người tại sao lại sinh khí a? Khi đó người già rồi, người chắc chắn sẽ không thích người, ta vừa lúc trưởng thành, không phải là vừa lúc sao?”

Âu Dương Vũ âm thầm hướng chính mình hung hăng liếc một cái, thầm nghĩ: thiệt là, ta cùng một tiểu yêu quái nói những lời nhảm chán này để làm chi nha? Âu Dương Vũ a Âu Dương Vũ, đây là một cơ hội, người phải tìm cách khiến nó thả người.

Nghĩ tới đây, Âu Dương Vũ mở trừng hai mắt ra, nói: “A, người phải mấy thập niên sau mới lớn lên, người hiện tại đã bao nhiêu?”

Tiểu bạch hồ đem chân trái vươn ra, hướng về phía bầu trời bầm bầm, thật lâu sau nó khê kêu một tiếng, nói với Âu Dương Vũ: “A, ta nhớ ra rồi. Ta mở mắt ra, nhớ được ngày hôm đó, ở cánh đồng cỏ đầy hoa nở, tiểu chủ nhân đá ta một cước. Hi, ta hiện tại năm tuổi giời rồi. Ừ, năm tuổi giời, còn có ba mươi năm sẽ trưởng thành như tiểu chủ nhân, là một nam tử hán, hì hì.”

Thì ra là thật là một oa nhi.

Đôi mắt Âu Dương Vũ đảo một vòng, bỗng nhiên thần nhiên cười. Quả nhiên, nàng cười một tiếng như vậy xong, tiểu hồ ly trước mắt hai mắt lập tức ngây ra. Âu Dương Vũ vừa mở miệng, nó hoan hô một tiếng rồi nhảy lên trên ngực Âu Dương Vũ. Nhìn lại bộ lông xù của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu bạch hồ hiện lên nét vui sướng hài lòng nói: “A, nụ cười này của người thật đẹp a, ta rất thích người a.”

Âu Dương Vũ liếc mắt một cái, giận dữ nói: “Gạt người, trên mặt của ta bị người hạ pháp thuật xuống, người không thể nào thấy rõ mặt của ta.”

Hai chân trước của tiểu bạch hồ hai hướng lên trời tạo ra một cái thủ thế, tức giận phản bác: “Không có. Lúc ta dùng hồ mị vụ phun ngất người, pháp thuật trên mặt người cũng biến mất. Ta đã thấy rõ diện mạo của người.”

Âu Dương Vũ trong lòng vừa động, chớp mắt, lắc đầu nói: “Không thể nào, người mới năm tuổi giời, hơn nữa, người chỉ là một hồ ly, một con súc sinh, làm sao có thể biết cái gì hồ mị vụ? Người gạt người!”

“Không, không có đâu.” Tiểu bạch hồ gấp đến độ nhảy lên. Nó nhào lên trước ngực Âu Dương Vũ, giận dữ quát: “Ta dĩ nhiên có, đó là ta trời sanh sinh đã có. Người cho rằng ta chẳng qua là một hồ ly bình thường a? Ta là tôn giả mà mỗi một một đời hồ ly chỉ có duy nhất một phủ xuống thế gian, mới có thể xuất hiện. Hừ hừ, ta rất rất giỏi, thật sự, ta rất rất giỏi!”

“Phải không?” Thanh âm Âu Dương Vũ lưỡi biếng hỏi. Lúc này, thanh âm của nàng tăng thêm một phần khàn khàn, một loại mị hoặc trời sinh thuộc về nàng: “Người giỏi như vậy thì hãy đem hồ mị vụ kia giải khai cho ta nhìn xem?”

Những lời này của nàng, thanh âm khàn khàn, trầm thấp, mang theo một loại mị hoặc khó tả, bất kỳ một nam nhân nào nghe được những lời này của nàng cũng sẽ nhũn chân ra. Dĩ nhiên, bất kỳ một nam nhân nào, liền bao gồm cả tiểu hồ oa nhi trước mắt mà chỉ có năm tuổi giời này.

Tiểu Bạch hồ phủ đất trên người đứng lên, nhắc cằm lên, oán hận nói: “Giải thì sẽ giải! Hừ, dám không tin ta.”

Nói tới đây, nó chu cái miệng nhỏ lại, Âu Dương Vũ thấy trên đầu lưỡi đỏ lôm của nó còn đọng một vòng khói màu tím.

Xem ra, làn khói màu tím này chính là hồ mị vụ rồi. Âu Dương Vũ trong lòng rung mình, vội vàng làm cho trái tim mình đang kịch liệt nhảy lên bình tĩnh trở lại, tiếp tục đưa hai mắt nhìn tiểu bạch hồ.

Đúng lúc ấy thì một thanh âm lạnh lùng truyền đến: “Ngu ngốc! Nàng là đang dối gạt người tha nàng ra!”

Thanh âm này tới cực kỳ đột nhiên, vừa mới vang lên, Âu Dương Vũ cảm giác hoa mắt một cái liền thấy thân hình cao lớn của Hi Thú đột nhiên hiện ra ở trước người nàng.

Âu Dương Vũ trợn mắt há mồm nhìn Hi Thú, ha ha nói: “Người... làm sao người đã tới rồi. Liễu đâu rồi, đã bị người đánh bại?” Trong lòng của nàng, Liễu cùng Hi Thú hẳn là tài nghệ tương đương, trận chiến này nói ít cũng là suốt cả đêm, làm sao có thể chỉ một hồi công phu như vậy hắn đã lui trở lại rồi.

Hi Thú cười lạnh một tiếng, bước đi đến trước đầu của nàng, chặn tầm nhìn ra hướng bờ sông. Hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm gương mặt Âu Dương Vũ, thanh âm của hắn vẫn như cũ rất lạnh: “Quan tâm hắn như vậy?”

“Hi hi, người rất ngốc nha. Ta mới vừa rồi không phải đã nói rồi sao, ta rất lợi hại! Trong phạm vi ba thước xung quanh thân ta, trừ tiểu chủ nhân ra, thiên hạ sẽ không còn có người thứ hai có thể nhìn qua. Hi hi, chủ nhân sẽ không cùng Liễu ngu ngốc kia tỷ võ đâu, ta đã trộm người trở lại, người liền muốn đi thì đi a.”

80. Chương 80: Vô Đề

Dịch+biên: Zasw Tiểu hồ ly đối mặt với ánh mắt tức giận của Hi Thú, nó ủy khuất bĩu miệng, lẩm bẩm nói: “Ta cũng không ngu ngốc đâu, nàng mới vừa rồi dẫn như vậy, còn cứ tưởng rằng mình thông minh có thể nghĩ gạt ta, cho nên ta mới cố ý để nàng lừa gạt, đùa giỡn chơi chứ sao.”

Hướng về Âu Dương Vũ đang sắc mặt tái nhợt làm một cái mặt quỷ, nó tung người nhảy tới trên bả vai Hi Thú, hai chân sau đứng thẳng như người, hai chân trước làm một cái tư thế cực kỳ có phong độ xong, tiểu hồ ly đắc ý nhấc cằm lên, hướng về phía Âu Dương Vũ cười hi hi nói: “Người còn không tin, có phải hay không a? A, người thực ngốc a, người không có phát hiện người bỗng nhiên có thể nói sao? Hi hi, vừa ngốc vừa đơn giản, còn muốn gạt ta nữa!”

...

Âu Dương Vũ giận đến há miệng cứng lưỡi, chẳng lẽ mới vừa rồi tiểu hồ ly này vẫn một mực diễn trò? Quá buồn cười đi!

Đang lúc Âu Dương Vũ tức giận cùng tiểu hồ ly luyên mắt (cả 2 trừng mắt nhìn nhau), một thân ảnh cao lớn tiến đến trước người nàng. Trái tim Âu Dương Vũ mạnh mẽ rộn lên, lại bắt đầu bang bang âm ỉ nhảy lên.

Hi Thú vừa lại gần Âu Dương Vũ nửa bước, nửa bước này vừa đi, thân ảnh của hắn liền hoàn toàn đem Âu Dương Vũ bao phủ dưới thân hình hắn, hai người mặt cách mặt bất quá chỉ có mấy tấc, đến hơi thở của nhau cũng nghe rõ. Khoảng cách gần như vậy, Âu Dương Vũ cảm giác Hi Thú đã vượt qua chín ngàn độ nhiệt lượng, nàng trở lên tâm hoảng ý loạn, đầu óc hoàn toàn rối bời. Vội vàng lui về phía sau, nhưng chân phải nàng liền đá trúng mạn thuyền, đằng sau đã không thể lui lại nữa.

Hi Thú chăm chú nhìn Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ thì liều mạng cúi đầu, hàm răng cắn chặt môi dưới, tự kêu gào đối với mình: ta sợ cái gì, hắn bất quá là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, là một tiểu hài tử xấu xa, ta sợ hắn làm cái gì? Âu Dương Vũ, người không thể sợ, không thể loạn. Người nhất định phải dậy lên dũng khí cùng hắn tranh đấu. Hừ, lần trước người đã lừa gạt được hắn, lần này vẫn là có thể, nhất định có thể.

Trong bóng tối, hai cái thân ảnh, một ột thấp, một tuấn tú một xinh đẹp, lấy loại tư thái mập mờ này dán vào nhau ở chung một chỗ. Tiểu hồ ly ở một bên, chân trước chống cằm, mắt to hưng phấn xem cảnh này, vừa xem vừa hiện lên vẻ mặt đang xem một bộ kịch vui.

Hi Thú hai mắt sáng quắc nhìn Âu Dương Vũ, hai tay của hắn đặt ở bên chân, đôi bàn tay thỉnh thoảng nắm lại, thỉnh thoảng lại từ từ mở ra.

Hắn từng tưởng tượng vô số lần, nếu như một lần nữa nhìn thấy Âu Dương Vũ, một lần nữa cùng nàng một mình ở chung một chỗ, hắn nhất định phải hảo hảo dạy dỗ nàng một chút, làm cho nàng nhớ được nàng từng phạm phải lỗi gì.

Hiện tại hắn nhìn thấy nàng, nàng đang đứng ở trước mặt mình, vẫn xinh đẹp, vẫn mềm mại, tựa hồ chỉ cần mình vươn ra một đầu ngón tay nhỏ là có thể quyết định sinh tử của nàng. Nhưng, tại sao mà tâm tình muốn dạy dỗ nàng một chút cũng không dậy lên được? Trong lòng tại sao chỉ còn tràn đầy sự thương tiếc? Khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung sự kích động cùng vui vẻ đang trào lên ở lồng ngực của hắn, để thực hiện khát vọng của hắn là muốn đem nàng ôm vào lòng thật chặt, thật chặt giữ nàng ở bên cạnh mình mãi mãi không buông ra.

Âu Dương Vũ cúi đầu nhìn mũi chân của mình, Hi Thú thật lâu vẫn không nhúc nhích, làm cho nàng trong lòng cực kỳ hoảng loạn cùng không bình tĩnh. Hai mắt nàng không ngừng nhìn lung tung bốn phía, rất muốn ngẩng đầu lên nhìn bên ngoài một chút, nhìn một chút xem Liễu đang làm gì? Nhưng..., nàng không dám! Nàng cảm giác được trước mặt Hi Thú chính là một ngọn lửa, chính một động tác của mình nếu không đúng là có thể đem ngọn lửa này bùng lên thành một đoàn thiên hỏa, đem mình hóa thành thi cốt vô tồn.

Trầm mặc, sự trầm mặc khó chịu, chỉ có tiếng gió, tiếng nước chảy, cùng với tiếng hít vào thở ra của Hi Thú càng lúc càng rõ ràng ở trong bóng tối.

Hô hấp của Hi Thú nặng nề như vậy làm cho Âu Dương Vũ nhanh chóng hồi tưởng lại lần đầu tiên khi bọn họ gặp nhau, Hi Thú khi đó vẫn rất đơn thuần mà trực tiếp đòi hỏi. Cái ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, lòng của nàng càng thêm rối loạn.

Khi Âu Dương Vũ khẩn trương đến mức gần như muốn bất tỉnh, Hi Thú bất ngờ mở miệng: “Nàng trở nên đẹp hơn rồi.”

Ách?

Dừng một chút, Hi Thú từ từ nói: “Ta vẫn muốn lần sau khi gặp lại nàng, nhất định phải đem nàng cột vào bên cạnh ta, ngày ngày cùng giao phối. Bất kể nàng nói gì đi nữa, ta cũng sẽ không bao giờ nghe nữa, bất kể gì đi nữa thì ta cũng sẽ không hề mắc mưu nữa.” Khi nói đến “Ngày ngày cùng giao phối”, hô hấp của hắn đột nhiên trở nên khàn khàn trầm trọng, phun ra một ngụm nhiệt khí, ập vào mặt Âu Dương Vũ, làm cho nàng đột nhiên cảm giác được cả người trống rỗng vô lực.

Sau khi Hi Thú nói xong, mắt thấy hô hấp của hắn càng ngày càng ồ ồ, dần dần trở nên gấp gáp. Bỗng nhiên, một thanh âm trong trẻo vang lên: “Tiểu chủ nhân, nàng thật ra rất ngu ngốc. Người yên tâm, sau này khi nàng nói chuyện mà muốn lừa gạt người, ta liền thông báo cho người biết.”

Lời này vừa nói ra, hơi thở của Hi Thú đang hỗn hển đột nhiên chậm lại. Mà Âu Dương Vũ cũng có chút buồn cười.

Không cần nàng cười ra tiếng, tiểu hồ ly cũng nghĩ không ổn, nó nghiêng đầu lẩm bẩm nói: “Có vẻ bất kính a, tiểu chủ tử sợ yêu nữ lừa gạt người, điều này tỏ vẻ tiểu chủ tử không có thông minh bằng yêu nữ. Nhưng yêu nữ lại không có thông minh bằng ta a, a ha? Chẳng lẽ ta mới là thông minh nhất trong số chúng ta?”

Một câu này còn chưa nói hết, bỗng nhiên cảm giác được một trận kinh phong đánh tới, tiểu hồ ly vội vàng nhấc đầu lên, thân thể tung người nhảy lên thật cao, oa oa kêu to. Tiểu hồ ly hành động nhanh như chớp, bổ nhào về phía trước, liền vọt đến phía sau Âu Dương Vũ. Đầu nhỏ nhô ra từ giữa hai chân Âu Dương Vũ chui ra, tiểu hồ ly nước mắt lưng tròng nhìn Hi Thú khóc khóc: “Ô ô, tiểu chủ nhân, ta biết sai lầm rồi, thật ra thì ta một chút cũng không thông minh, ô ô.”

Trải qua sự náo loạn của nó như vậy, vốn là hoàn cảnh đang bị đè nén cực kỳ khẩn trương đột nhiên trở nên thoải mái hơn. Âu Dương Vũ thừa dịp hai người náo loạn, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía bờ sông.

Vừa ngẩng đầu, trên mặt của nàng liền hiện lên vẻ mừng rỡ. Trong bóng đêm, một người đang cau mày, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau! Là Liễu, Liễu đã phát hiện ra!

Sự mừng rỡ mới hiện ra lại nhanh chóng biến mất. Âu Dương Vũ nghi ngờ nhìn Liễu cách mình bất quá sáu bảy mươi thước, rõ ràng nhìn về phía chính mình, ánh mắt lại thẳng tắp xẹt qua đi, nhìn mọi nơi xung quanh.

Thì ra tiểu hồ ly nói không có sai, hắn thật sự là không nhìn thấy ta!

Bất quá, ánh mắt Liễu quét tới quét lui, nhưng thủy chung vẫn chuyển động xung quanh mười thước nơi con thuyền nhỏ. Điều này làm cho tâm của Âu Dương Vũ lại tăng thêm chút ít lòng tin, nàng thầm suy nghĩ: có lẽ, nếu ta gọi hắn một câu, hắn sẽ nghe được? Ý nghĩ này mới hiện lên, nàng lại nghĩ tới tiểu hồ ly cùng Hi Thú không kiêng nể gì như thế mà đùa giỡn, đích thị là không hãi sợ thanh âm truyền ra ngoài.

“Hắn nhìn không thấy nàng, cũng không nghe được thanh âm nàng!” Giọng nói Hi Thú lạnh lùng vang lên ở bên cạnh, rõ ràng là mang theo vài phần toan tính: “Tiểu tử này không tệ a, không nghĩ tới pháp thuật hắn cao minh như vậy, có thể hoài nghi nơi đây có dị thường. Hừ.”

Bỗng dưng, một thiết chương vươn ra, Âu Dương Vũ cảm thấy đau đớn, nàng mới thấp giọng kêu lên một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn liền bị Hi Thú mạnh mẽ chuyển sang một bên. Hai mắt nóng rực, tức giận nhìn chằm chằm Âu Dương Vũ, Hi Thú phần nộ quát: “Âu Dương Vũ, ngươi hãy nhớ kỹ, là ta gặp được ngươi trước, ngươi là thuộc về của ta, ngươi tại sao có thể đối với nam nhân khác yêu thích như vậy? Liễu có chỗ nào đặc biệt hơn người mà khiến cho ngươi đến hiện tại còn muốn trở lại bên cạnh hắn?”

81. Chương 81: Phản Ứng Của Liễu

Dịch+biên: Zasw Thanh âm của hắn tràn ngập phần nộ, ngoài ra còn có khôn cùng ủy khuất. Thanh âm ủy khuất này khiến cho Âu Dương Vũ lập tức nghĩ đến, Hi Thú dù sao vẫn chỉ là một thiếu niên.

Một cảm giác vô cùng thả lỏng dâng lên trong người, Âu Dương Vũ không khỏi ngẩng đầu, đôi mắt to xinh đẹp quầng rừ mà tựa như hồ nước thu nhìn về phía Hi Thú. Trong bóng tối, Hi Thú đang buồn bực và tức giận đối mặt với Âu Dương Vũ, trong nháy mắt, vẻ mặt hắn trở nên ngán ngạn, cả người giống như bị điểm trúng huyết đạo, nhất thời trở nên cứng đờ.

Âu Dương Vũ trước mắt Hi Thú bỗng trở nên quầng rừ vô cùng, khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn ở trong bóng tối vẫn vô cùng rạng rỡ, nhìn gương mặt như vậy, Hi Thú chỉ cảm thấy một cảm giác kì lạ mạnh mẽ đập vào trong lồng ngực của mình làm cho khí huyết hắn sôi trào, thoáng chốc trở nên khó thở. Trong nháy mắt, Hi Thú bỗng nhiên có một loại cảm giác mãnh liệt, cho dù vứt bỏ tánh mạng của mình, hắn cũng không thể làm cho nàng rời khỏi mình dù chỉ trong chốc lát.

Cảm giác như vậy trước kia hắn cũng từng trải qua, nhưng chưa có một lần nào lại mãnh liệt như vậy, làm cho hắn cũng hít thở không thông. Hi Thú si ngốc nhìn nàng, chỉ cảm thấy ở sâu trong nội tâm nổi lên một cảm giác mang tên là hạnh phúc, lại là chua xót, lại là khát vọng, lại là bi thương. Những cảm xúc này đan chặt vào nhau, phức tạp vô cùng.

Chống lại ánh mắt như mê như cuồng của Hi Thú, Âu Dương Vũ bỗng nhiên thầm nghĩ: hắn sẽ không thương hại ta! Hắn rất yêu ta, yêu đến mức điên cuồng nha. Một nam nhân yêu ta như vậy thì ta có cái gì phải sợ?

Ý nghĩ này làm cho nàng hoàn toàn buông lỏng, khẽ nghiêng đầu đón gió, để cho gió đem thổi lên mái tóc dài của mình, ánh mắt Âu Dương khẽ lướt qua về chỗ Liễu cách đó năm mươi thước.

Lúc này, ánh mắt Liễu không còn vội vàng nhìn xung quanh nữa, hai mắt Liễu khép hờ, mười ngón tay để ở trước ngực, đôi môi không ngừng mấp máy. Theo bờ môi của Liễu mấp máy, mười ngón tay trước ngực như bông hoa nở rộ, không ngừng biến hóa các tư thế không ngừng.

Hắn là đang sử dụng pháp thuật để tìm kiếm đi? Âu Dương Vũ thầm suy nghĩ.

Hi Thú đi tới bên người nàng, cùng nàng nhìn Liễu, cười lạnh nói: “Hắn đang sử dụng pháp thuật để tìm nàng. Hừ, ngay cả hợp thuật cũng sử dụng, Ân Tôn đại nhân thật là bất phàm.”

Thanh âm của hắn vừa dứt, tiểu hồ ly ở một bên bập bẹ nói tiếp: “Nhưng là, hắn không biết trên đời này còn có sự tồn tại của ta đâu. Hi hi, ta thật là một hồ ly thông minh.”

Thấy sắc mặt Hi Thú lập tức trở nên xanh mét, tiểu hồ ly bị dọa sợ đến co rụt đầu lại, vội trốn ở bên chân của Âu Dương Vũ. Tâm tình của Âu Dương Vũ thì càng thêm buông lỏng: Hi Thú chỉ là một hài tử còn chưa lớn lên, hơn nữa còn là một hài tử rất yêu ta.

Tiểu hồ ly kiêu ngạo là có đạo lý, khi hai người chăm chú nhìn, đôi môi Liễu không ngừng rung động, ngón tay tung bay như hoa, nhưng chân mày Liễu vẫn nhíu chặt như cũ, căn bản cũng không có biện pháp dò ra chỗ Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ không biết pháp thuật, cũng nhìn không ra pháp thuật này của Liễu rất inh. Nhưng Hi Thú ở một bên thì càng xem chân mày càng nhíu chặt, trong chốc lát, Liễu liền sử dụng ra mười hai pháp thuật truy tung. Mà trong mười hai loại pháp thuật này, liền có ba loại là đã thất truyền, ngay cả Hi Thú cũng chỉ là nghe được kỳ danh! Pháp thuật như vậy hẳn lại có ít nhất là ba loại, vậy có phải rằng chính mình vẫn đánh giá thấp Liễu không?

Không nhịn được lại cúi đầu nhìn lại, tiểu bạch hồ nhìn ánh mắt của Hi Thú liền liên tục le lưỡi lấy lòng và nháy mắt. Hi Thú nhìn nó, trầm suy nghĩ: nếu không phải nghe nó đề nghị, lợi dụng năng lực của nó để che dấu Âu Dương Vũ lại, chỉ sợ lần này ta phải vô công nhì phần! (không công mà lui)

Đúng lúc ấy, Hi Thú nghe được một âm thanh lạ truyền đến, hẳn nhanh chóng quay đầu lại.

Trong bóng tối, ngay cả vài loại biện pháp cũng dùng qua mà không có được kết quả, Liễu chợt đem ngón giữa đặt ở trong môi, âm thanh rít lên. Tiếng huýt gió của Liễu ở trong bóng tối liên tục không dứt, truyền đi rất xa.

Tiếng huýt gió vang lên một hồi, Liễu mới thả tay xuống, lập tức, từ nơi hắc ám rất xa liền truyền đến từng tiếng huýt gió. Tiếng huýt gió kia chỉ vang lên một tiếng liền im bất. Mới vừa dùng lại, ở phương tây cách tiếng huýt gió trước chừng trăm dặm lại truyền đến từng tiếng huýt gió.

Trong chốc lát, từ bờ sông bên đó, lại một tiếng huýt gió vang lên. Những tiếng huýt gió này đều chỉ vang lên một tiếng liền đột nhiên dừng lại.

Tiếng huýt gió liên tiếp, mỗi một chỗ thì tiếng huýt gió chỉ vang lên một lần liền không vang lên nữa.

“Ai nha, ông của ta nha, Liễu này thể lực thật là lớn a, trời ạ, có khoảng ba mươi a, ba mươi cao thủ kém đại nhân chỉ có một bước ngắn a, Liễu này thật sự là đáng sợ.” Tiểu hồ ly kinh ngạc hét lớn lên. Âu Dương Vũ trong lòng vừa động, nhìn về phía Hi Thú. Hai mắt của Hi Thú nhìn Liễu vẫn trầm tĩnh bất động như núi, lạnh lùng tiếp lời nói: “Không phải là ba mươi, là ba mươi ba kẻ.”

Hắn nhìn Liễu vẫn trầm tĩnh như núi, cũng không quay đầu lại hỏi: “Tiểu Hoàng, pháp thuật của người có thể kéo dài bao lâu, người hiện tại có biện pháp rời đi sao?”

“Nhân gia đổi tên rồi, nhân gia hiện tại gọi là Tiểu Bạch.” Tiểu bạch hồ buồn bực nói những lời này xong, thở dài, giọng nói bập bẹ trả lời: “Có thể kéo dài hai ngày hai đêm. Vốn là có biện pháp rời đi, bất quá Liễu này cũng thật inh, ta không dám dùng.”

Hi Thú gật đầu nói: “Tốt lắm, chúng ta ở chỗ này chờ thêm hai ngày hai đêm. Ta cũng muốn xem thử, Liễu cũng không khẳng định rằng chúng ta nhất định trốn ở cái địa phương này không có di động. Hừ, chờ bọn hắn đi rồi chúng ta mới xuất phát cũng không muộn.”

Dứt lời, hắn ung dung ngồi xuống.

Âu Dương Vũ nhìn Liễu ở cách đó không xa, lại nhìn một chút về Hi Thú. Do dự nửa khắc sau, nàng cũng chậm rãi ngồi xuống.

Nàng mới ngồi xuống, tiểu hồ ly liền bật dậy, nhảy ngay vào giữa hai chân nàng ngồi xổm xuống. Nhưng nó mới ngồi xổm xuống, một bàn tay ở bên cạnh nhanh chóng vươn ra, ngay lập tức tóm lấy da đầu của nó kéo lên.

Hi Thú đem tiểu hồ ly nhéo một cái, sau đó liền vứt ra phía sau. Ở giữa không trung, tiểu hồ ly nhẹ nhàng đảo mình một cái liền đáp xuống mặt đất. Đầu nhỏ cúi thấp, tiểu hồ ly buồn bực xem xét Hi Thú một cái, liền quệt mồm, cọ vào phía sau Âu Dương Vũ rồi ngồi xổm xuống.

Đứng ở trong bóng tối, dáng người Liễu thẳng tắp không nhúc nhích. Sắc mặt Liễu ngưng trọng, hai mắt nhìn về phương xa, Âu Dương Vũ chợt phát hiện, Liễu duy trì cái tư thế này đã nửa giờ rồi. Trong nửa giờ này, ngay cả ngón tay Liễu cũng không có động dẩy chút nào.

Ngay khi Âu Dương Vũ có chút cho lo lắng, Liễu từ từ xoay đầu lại.

Đây là một ánh mắt như thế nào?

[Nhện: Đến đây là ta muốn dừng chương lắm rồi đó *cười gian*, mà tác giả còn viết thêm 1 đoạn ngắn nữa]

Âu Dương Vũ đã gặp qua vô số lần, nhưng chưa từng có lần nào lại thế này. Một đôi mắt đen nhánh như vậy, một đôi mắt luôn luôn cười khanh khách tràn đầy ngây thơ như vậy, thế rồi có một ngày, đôi mắt đó cũng có thể toát ra vẻ này, đó là khôn cùng ưu thương, khủng hoảng cùng với khẩn trương bất an.

Gương mặt trẻ nít của Liễu lại hiện lên đầy sự khủng hoảng, vô biên vô hạn khủng hoảng. Cái loại gần như tuyệt vọng khủng hoảng này cùng với bất an khiến cho Âu Dương Vũ bỗng đứng căng thẳng: thì ra là, hắn đã yêu ta đến như vậy!

Nàng vẫn biết, Liễu rất thích nàng. Nhưng là, nàng đã lâu chưa từng có tin tưởng người khác, chưa từng nghĩ qua, Liễu sẽ thích nàng đến như thế này. Nhìn về mặt Liễu giờ phút này, nếu không tìm được Âu Dương Vũ, nói không chừng Liễu có thể trở nên điên cuồng.

“Tiểu tử này xem ra rất coi trọng nàng. Xem ra, hắn gọi tới ba mươi ba người này cũng là lực lượng lớn nhất của hắn rồi.” Hi Thú ở bên cạnh lẩm bẩm nói nhỏ. Nói xong một câu đó, thanh âm của hắn rõ ràng mang theo vài phần ngưng trọng.

82. Chương 82: Khách Tới

Dịch+biên: Zasz Âu Dương Vũ cũng không lên tiếng, nàng cúi đầu, ngơ ngác nhìn nơi xa, trong lòng còn đang vì gương mặt thống khổ, khẩn trương cùng bối rối của Liễu mà cảm động.

Khi nàng ngẩng đầu lên lần nữa, chỉ thấy Liễu ở trong gió đêm, trên mặt đã đeo lên một trước mặt nạ bạc. Chiếc mặt nạ này bao lấy mũi cùng đôi môi của Liễu, chỉ lộ ra vầng trán rộng cùng đôi mắt đen láchm.

Sau khi Liễu mang mặt nạ lên mặt, bộ dạng hồn nhiên bình thường cũng biến mất, cả khuôn mặt hiện ra một sự uy nghiêm đặc biệt, chẳng những uy nghiêm, còn có một loại khí chất thần bí. Thân ảnh kia ở trong bóng đêm thoát nhìn có chút mảnh mai, nhưng lại lộ ra vẻ uy phong lẫm lẫm, sát khí bức người.

Trong tiếng gió gào thét, tiếng tay áo bị gió thổi phất phới dồn dập truyền đến. Trong nháy mắt, một thân ảnh bất chợt như lưu tinh (sao chổi) hiện lên, Âu Dương Vũ nhìn kỹ thì thấy một bóng hình đang quỳ gối trước Liễu, kêu lên: “Trì gặp được đại nhân!”

Liễu gật đầu, nói: “Đứng lên đi.”

“Vâng.” Trì mới vừa đứng lên, lại một trận tiếng bước chân truyền đến. Trong nháy mắt, những tiếng bước chân liên tiếp xuất hiện, không tới nửa giờ, trước người Liễu đã xuất hiện ba mươi ba thân ảnh. Mỗi người xuất hiện đều giống như Trì, thi lễ với Liễu xong liền an tĩnh đứng ở một bên, chờ những người sau tới.

Ba mươi ba người này chia làm ba hàng, chỉnh tề đứng ở trước người Liễu, mọi người ngẩng đầu, cung kính nhìn Liễu một cách chuyên chú.

Âu Dương Vũ nhìn về phía Liễu, lúc này, thân hình Liễu vẫn bất động như núi, hai mắt đen láchm tựa như bầu trời bao la trên cao, thần bí mà thâm trầm, ai cũng không hiểu được những ánh sáng của nó.

Từ từ, Liễu mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn: “Đây là lần đầu tiên ta triệu tập các người, là có việc muốn nhờ cậy.”

“Mời đại nhân cứ nói.” Ba mươi ba người đồng thời khom người, chỉnh tề cùng hô lên.

Liễu gật đầu, từ từ quay đầu nhìn về phía Âu Dương Vũ. Liễu đưa tay phải ra, hướng về hướng Âu Dương Vũ chỉ một ngón tay, thấp giọng nói: “Một người bằng hữu của ta là ở chỗ này. Ta biết nàng là ở chỗ này, nhưng lấy pháp thuật của ta mà cũng không cách nào làm cho nàng hiện thân. Hiện tại, ta cần các lực lượng của các người.”

Những lời này vừa nói ra, tiểu bạch hồ ở bên cạnh lập tức kinh ngạc quát to một tiếng: “Trời ạ, hắn là có ý gì? Hắn lại khẳng định rằng người nhất định ở chỗ này?”

Hi Thú lạnh lùng tiếp lời nói: “Hắn nói cần lực lượng của ba mươi ba người này? Tiểu Hoàng, có pháp thuật gì có thể đem lực lượng của mọi người hội tụ ở chung một chỗ để sử dụng không?”

Tiểu Bạch hồ lắc đầu, thềm nói: “Nhân gia làm sao biết, nhân gia vẫn còn là hài tử.”

Lần này, nó lại biến thành hài tử. Âu Dương Vũ và Hi Thú đồng thời trợn mắt nhìn.

Bất quá, không cần Hi Thú hỏi nữa, Liễu đã nói tiếp, hai mắt của Liễu quét qua mọi người, thanh âm đề cao thêm chút ít: “Vị bằng hữu kia của ta là một người phi thường trọng yếu, lần này ta gọi các ngươi tới, nhất định phải tìm được nàng, không thể không tìm được. Ta sẽ sử dụng một loại pháp thuật thất truyền có thể tụ tập pháp lực của mọi người.”

Hắn thốt ra lời này xong, tất cả mọi người đều động dung. Liễu đã nói rất rõ rồi, loại pháp thuật này của Liễu có thể tập hợp pháp lực của ba mươi bốn người. Những người bọn họ, mọi người cũng là cao thủ nhất lưu, hợp ở chung một chỗ, ngay cả lãnh địa của Tượng cũng phải e ngại ba phần. Trong thiên hạ, còn có người nào có thể ngăn cản được ba mươi bốn người như vậy hợp lực sao?

Âu Dương Vũ nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Hi Thú, lúc này vẻ mặt Hi Thú đầy ngưng trọng cùng tiểu bạch hồ nhìn nhau, trên gương mặt đầy lông xù của tiểu bạch hồ cũng thay đổi, từ vẻ mặt bình tĩnh nghịch bỗng trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Đôi mắt to nháy nháy mấy lần, nó thềm nói: “Pháp thuật thất truyền? Là loại pháp thuật gì, cư nhiên lại có thể hợp lực lại như thế?”

“Ngươi có nắm chắc không?” Thanh âm của Hi Thú đầy lạnh lùng.

Tiểu bạch hồ co rụt đầu lại, trong mớ lông xù trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ: “Ta... ta thật không có nắm chắc. Thiên hạ lại có pháp thuật như vậy, tiểu chủ nhân, vậy phải làm sao bây giờ?”

Xem ra, nó hoảng loạn rồi.

Âu Dương Vũ nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Hi Thú liền vội vàng cúi đầu xuống. Giờ khắc này, nàng thật cảm giác được mình có chút lả lơi ong bướm. Lúc mới bắt đầu, là mong đợi Liễu có thể phát hiện mình, nhưng cho đến bây giờ, lại là có chút không muốn rồi, trong lòng của nàng mơ hồ có chút không nỡ rời khỏi Hi Thú.

“Một Ẩn Tôn thật giỏi a, không trách được lại dám dùng chữ “tôn” này, thì ra là tiểu tử này thật là có ba phần bản lãnh.” Hi Thú cứng rắn nói. Hắn hừ nhẹ một tiếng: “Sợ cái gì? Đàng hoàng trốn ở một bên đi!” Hắn thét lên ra lệnh, tự nhiên là nói cho tiểu bạch hồ.

Tiểu Bạch hồ co rụt đầu lại, cầm đuôi mình đứng thẳng dậy rồi vọt đến phía sau Âu Dương Vũ, vội vàng núp đi.

Lúc này, Liễu đã ra lệnh cho ba mươi ba người kia đứng ở bảy cái phương vị, sau đó, Liễu cúi người xuống, dùng một thanh bội kiếm vạch lên mặt đất cái gì đó.

Công tác chuẩn bị của Liễu rất nhanh liền hoàn thành. Liễu đi tới một vị trí, song chưởng lẳng không ấn xuống, quát lên: “Ồ nguyên đó, sau khi ta ra lệnh, các ngươi hãy tụ tập công lực lại, hướng về nơi mà ta vừa nói xuất lực ra! Có nghe được không? Hảo, hiện tại...”

Liễu đang hét lên ra lệnh, đột nhiên yết hầu run lên không còn nói gì nữa!

Mọi người cả kinh, đồng loạt nhìn về hướng Liễu, lúc này, Liễu đã quay đầu lại nhìn về phía trong dòng sông!

Giữa sông, trong ánh sáng nhộn nhạo, hai thân ảnh cao lớn một trước một sau ra hiện ra giữa sóng nước. Gió đêm phấp phật, mái tóc dài của hai người kia bị gió thổi lên cao cao, còn ở đằng sau, áo bào trên người bọn họ cũng bị gió thổi phấp phật. Nhìn kỹ lại, hai cái thân ảnh này, một cái cực kỳ rõ ràng, một cái lại làm cho người ta một loại cảm giác hư vô. Nếu không phải hai người chỉ cách nhau năm sáu thước, y phục vóc người lại có điểm khác nhau, Âu Dương Vũ cơ hồ cho là bóng người hư vô kia chỉ là cái bóng của người kia!

Nhìn kỹ lại, hai người kia dĩ nhiên là không có đạp lên cái gì mà đứng ở giữa dòng sông! Khoảng cách hai người mặc dù không gần, nhưng tất cả mọi người ở đây đều là cao thủ, mọi người có thể thấy rõ kể cả trong bóng đêm.

Nhìn hai người này đạp gió mà đến, Âu Dương Vũ hé mở cái miệng nhỏ nhắn, không khỏi trầm nghĩ: khuya hôm nay thật là náo nhiệt quá a!

Đúng là quá náo nhiệt rồi, hai người mới tới chính là Thiên cùng Bì! Lại không biết bọn họ làm sao mà dắt tay nhau cùng đến?

Từ xa, Bì liền thấy được Liễu, hắc ha ha cười một tiếng, thanh âm rung trời: “Bì ở trong lãnh địa liền nghe được tiếng hét giận dữ của Ân Tôn đại nhân, nhất thời không hiểu cái gì, liền cùng Thiên đại nhân đi tới xem náo nhiệt. Ha ha, quả nhiên là không phí công tới a, không nghĩ được Ân Tôn đại nhân ngay cả tam thập tam trọng thiên cũng gọi tới. Nhìn Ân Tôn đại nhân chuẩn bị, chắc là sắp thi thuật rồi? Ha ha, quấy rầy quấy rầy, mọi người cứ tiếp tục, tiếp tục a. Ta cùng với Thiên chẳng qua là tò mò, chỉ là muốn nhìn xem náo nhiệt, thuận tiện nhìn một chút yêu nữ lại có thể làm cho hai vị tôn giả đại động can qua (gây chiến) như thế, rốt cuộc là có diện mạo ra sao. Ha ha ha ha.”

Mọi người góp ý hộ ta nên từ giờ gọi Liễu và Hi Thú bằng cách nào giờ

83. Chương 83: Cục Diện Bể Tắc

Dịch+biên: Zasw Khuôn mặt Liễu âm trầm, không chút biểu tình nhìn Thiên cùng Bì.

Hi Thú ở bên cạnh nói: “Hai vị đại nhân này tới rất đúng lúc. Tiểu Hoàng, chúng ta chuẩn bị đi.”

Tiểu hồ ly vội vàng đứng lên, ra sức giơ bàn chân trước đầy lông xù, đặc ý chít chít kêu hai tiếng. Tiếng kêu của nó mới ra khỏi miệng, Hi Thú liền liếc nó một cái, quát lên: “Tại sao lại quên hả? Người là hồ ly, không phải là chuột, hơn nữa, người đã học xong tiếng người rồi.”

Tiểu hồ ly bị Hi Thú quát như vậy thì vội vàng co rụt đầu lại, lập tức về mặt dương dương đặc ý của nó biến mất, khoe miệng rủ xuống, trong ánh mắt lại lộ ra mấy phần xấu hổ. Lặng lẽ giương mắt nhìn về phía Âu Dương Vũ, nó muốn biết nàng có chú ý chuyện lúc nãy hay không, nào biết đầu rằng cũng vừa vặn khi Âu Dương Vũ nhìn sang. Lập tức nó khẽ chu miệng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã theo vài phần như muốn khóc.

Âu Dương Vũ thấy bộ dạng này của nó thì không khỏi vui lên, hé miệng muốn cười, nhưng tâm vẫn nặng trĩu, căn bản là cười không nổi.

Đám người Liễu đồng thời quay đầu nhìn về phía hai vị đại nhân đang đứng giữa không trung. Ánh mắt Liễu thần sắc biến ảo không ngừng, hiển nhiên trong khoảng thời gian ngắn có chút không chắc chắn.

Liễu hết sức rõ ràng, hai vị đại nhân này mặc dù nói chẳng qua là nhàm chán, muốn nhìn xem náo nhiệt. Nhưng bọn họ cho dù thật là nghĩ như thế, một khi thấy Âu Dương Vũ thì chỉ sợ cũng sẽ lập tức thay đổi chủ ý.

Hai mắt Liễu trong nháy mắt nhìn chăm chăm vào hai người, tâm tư nhanh chóng chuyển động.

Ba mươi ba bộ hạ thì hai mắt chăm chú nhìn Liễu, chờ mệnh lệnh được phát ra.

Hi Thú hừ nhẹ một tiếng, thấp giọng nói: “Lại còn không hạ được quyết định, hừ, không gì hơn cái này.”

Âu Dương Vũ nhìn hắc một cái rồi thu ánh mắt lại, nhẹ giọng nói: “Người nói hắc sẽ buông tha?”

“Dĩ nhiên.” Hi Thú nghe được nàng mở miệng hỏi thăm, vẻ mặt lạnh như băng không khỏi mềm ra, thanh âm trong lúc vô tình trở nên ôn nhu bảy phần, giọng nói dần nhẹ nhàng hơn. Tiểu hồ ly núp ở phía sau hai người thì hai mắt khẽ cong, âm thầm nhìn về phía Hi Thú nhếch miệng làm một vẻ mặt khinh bỉ. Thực hiện xong vẻ mặt này, nó kề sát Âu Dương Vũ thêm một chút, cho đến khi thân thể nho nhỏ của mình hoàn toàn dán sát lưng của nàng.

“Tại sao?”

Hi Thú nhẹ giọng nói: “Rất đơn giản, Thiên Bì hai người cũng không phải là hạng người hời hợt, đến cuối cùng hai người kia nhất định sẽ nhúng một tay vào. Lấy thực lực của Liễu mặc dù không cần phải sợ hãi, nhưng để cho bọn họ gặp lại nàng, nhưng nhớ nàng, đây cũng điều mà Liễu trăm triệu lần không muốn nhìn thấy. Hơn nữa...” Khóe miệng của Hi Thú khẽ nhấc, hướng về phía trước vẽ ra một đường cong duyên dáng, nói: “Loại pháp thuật này của Tiểu Hoàng không thể nào dùng trong nhiều ngày, sẽ có một ngày sẽ tự biến mất. Đến lúc đó là hẳn có thể tìm được nàng, cần gì phải mạo hiểm?”

Âu Dương Vũ sững sốt, kinh ngạc kêu nhỏ: “Liễu có thể tùy thời tìm được ta? Tại sao?”

Hi Thú nói: “Hắn cùng với nàng chung đụng lâu như vậy, nhất định sẽ ở trên người của nàng hạ xuống lời chú.”

Lúc này, Bì cùng Thiên đã bay tới bên bờ sông, thấy đám người Liễu nhìn mình chằm chằm, chậm chạp bắt động. Bì ha ha cười một tiếng, chấp tay vào, hướng về phía Thiên cười nói: “Xem ra, chúng ta cuối cùng đã đến sớm một chút. Nếu trì hoãn thêm chốc lát, có lẽ là hiện giờ có thể nhìn xem náo nhiệt rồi.”

Thiên từ từ bay tới bên cạnh hắn, Thiên một thân là bạch y, trên y phục như có ánh sáng lấp lánh, nhàn nhạt, trong trẻo, ở trong bóng đêm càng thêm rạng rỡ sống động. Hắn đứng ở bên người Bì, cả người như được bao phủ trong thánh quang, vừa mờ ảo khó dò, vừa tuần tú không tả.

Thiên khẽ mỉm cười, hai mắt ở trên cổ nhìn quanh một lát, bóng dáng hư vô ấy hiện dần lên đôi mắt tĩnh khiết như thực chất nhìn qua chỗ Âu Dương Vũ, cũng dừng lại một lúc. Âu Dương Vũ nháy mắt, thầm nghĩ, chẳng lẽ hắn cũng nhìn ra được sự tồn tại của ta? Vừa nghĩ như vậy, mắt phải của Thiên bỗng nhiên chớp chớp, hướng về phía nàng lộ ra một nụ cười ưu nhã.

Nụ cười này vừa lộ, Âu Dương Vũ một lần nữa cảm giác được một dòng điện chạy khắp cơ thể. Nàng không kìm lòng được, bắt đầu run lên, lui về phía sau một chút ít. Hi Thú ân cần nhìn nàng một cái, liền bước sang chắn giữa nàng và Thiên: “Đừng sợ, hắn mặc dù có thể cảm giác được nàng ở nơi này, nhưng trong trường hợp thế này thì hẳn cảm thấy cũng không có biện pháp.”

Hai mắt Thiên quét qua Âu Dương Vũ rồi lại chuyển về hướng Liễu, hơi mỉm cười nói: “Đúng vậy a, thật là đáng tiếc.” Khóe miệng hắn khẽ cong, cười hết sức nhẹ nhàng ưu nhã: “Ẩn Tôn đại nhân cần gì lo ngại? Tại hạ cùng với Bì đại nhân mặc dù cũng là nam nhân nhưng đã hạ cấm dục nhiều năm, Bì đại nhân cho tới bây giờ đã không còn thích nữ sắc. Mà vị tôn giả mới xuất hiện kia có điểm không giống với những đời trước, nhìn bộ dạng nhiệt tình như lửa, đối yêu nữ như si như cuồng của hắn, một khi yêu nữ rơi vào trong tay của hắn, hẳn còn có thể như Ẩn Tôn đại nhân mà lấy lễ đối đãi sao? Nữ nhân một khi bị một người đàn ông chiếm được thì sẽ rất dễ mà khẳng khái không chịu bỏ. Ẩn Tôn đại nhân hôm nay để cho hắn rời đi thì chỉ sợ ngày sau gặp lại, trong mắt yêu nữ đã không còn có sự tồn tại của Ẩn Tôn đại nhân nữa rồi.”

Hắn nói rất hời hợt nhưng đã đúng vào trọng tâm. Liễu sử dĩ liệu lĩnh cho gọi ba mươi ba bộ hạ chính là muốn đến nơi này tìm kiếm. Liễu cùng cái nam nhân trên thế giới này khác nhau, Liễu rất quan tâm tới trình tiết. Không những mình phải giữ bản thân trong sạch, đối với nữ nhân của mình cũng có yêu cầu như thế. Cho tới nay, hắn đối với Âu Dương Vũ đều là lấy lễ đối đãi, lấy ôn nhu tình cảm để mở lòng của nàng, cũng là mong muốn mọi thứ đều tốt đẹp như mình muốn.

Nhưng, tình huống bây giờ là Âu Dương Vũ đã rơi vào trong tay Hi Thú. Mà Hi Thú thì Liễu đã gặp qua, nam nhân như vậy thì trong thiên hạ có nữ nhân nào không động tâm sao? Chỉ sợ hắn hiện tại nếu ôm may mắn trong lòng thì ngày sau sẽ phải hối hận cả đời!

Trong khoảng thời gian ngắn, Liễu cảm thấy có điểm khó xử.

Hi Thú vốn là thấy Liễu cũng chuẩn bị buông tay, hiện tại bị Thiên nói như thế, mình và Âu Dương Vũ lại lâm vào rồi trong nguy cơ rồi. Hắn khẽ hừ một cái, nói: “Mồm mép của Thiên cũng thật là giỏi.”

Sau khi nói xong, hắn không khỏi quay đầu nhìn về phía Âu Dương Vũ, ánh mắt sáng quắc.

Hai mắt của hắn vẫn nóng rực như vậy, dường như muốn đem nàng ăn tươi nuốt sống. Âu Dương Vũ vừa thẹn lại vừa sợ, vội vàng cúi đầu, âm thầm nói: trời ạ, làm sao mà chỉ sau một lát thì hắn lại biến về bộ

dạng cũ rồi?

Nàng không biết, lời nói của Thiên đế gây xích mích cũng làm cho nội tâm của Hi Thú căng lên như dây cung. “Nữ nhân một khi bị một người đàn ông chiếm được thì sẽ rất dễ mà khẳng khăng không chịu bỏ” những lời này như một tòa chuông lớn vang lên trong đầu của hân.

Hân cũng rối loạn rồi, ra đời không lâu, nhìn thấy nữ nhân đầu tiên chính là Âu Dương Vũ, sau khi nhìn thấy nàng, một luồng tình ý liền thắt chặt ở trên người nàng. Sau khi xuất thế, mặc dù chưa gặp nhiều nữ nhân lắm, nhưng tựa hồ đúng như lời của Thiên, những nữ nhân sau khi hân chạm qua, cả đám đều đối với hân một mảnh chung tình.

“Ta một mực tìm kiếm biện pháp làm cho nàng gắn bó bên ta, sẽ không bao giờ rời đi nữa. Chẳng lẽ lại đơn giản như thế này? Chỉ cần ta muốn nàng, nàng sẽ vĩnh viễn là của ta? Ngay cả Liễu cũng sẽ không làm nàng thay đổi tâm ý?” Ý nghĩ này hiện lên, một sự mừng rỡ điên cuồng như thủy triều dâng lên ở trong lòng Hi Thú. Kèm theo sự mừng rỡ này thì trên thân thể cũng truyền đến sự rung động quen thuộc, cùng với hân không cách nào tự kiềm chế, càng ngày tiếng hít thở càng càng thô gấp.

84. Chương 84: Động Tình

Dịch+biên: Zasw Hô hấp của hân càng ngày càng thô, trong không gian hẹp hòi này tiếng vọng kia không ngừng vang lên. Âu Dương Vũ vẫn cúi đầu, làm một bộ dạng như không biết. Nhưng cùng với người bên cạnh càng lúc càng nhích tới gần, nàng phảng phất chỉ một cử động thì sẽ chạm phải thân thể đầy lửa nóng kia.

Loại sợ hãi mà sau một khắc có thể gặp phải bất cứ lúc nào này làm cho Âu Dương Vũ sợ hết hồn hết vía. Nàng nhanh chóng đứng dậy, động tác hết sức lưu loát, trong lòng Hi Thú khê run lên, cho là nàng muốn chạy trốn, không tự chủ được liền vươn tay trái ra nắm thật chặt lấy tay phải nàng.

Bị bàn tay nóng rực của hân giữ lấy bàn tay nhỏ bé của mình, tim của Âu Dương Vũ bắt đầu rầm rầm phanh phanh nhảy loạn lên. Nàng hít một hơi thật sâu, rốt cục cũng dấy lên được dũng khí, ngẩng đầu lên cùng Hi Thú mặt đối mặt.

Bốn mắt nhìn nhau, Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy ngọt ngào đến mức hít thở không thông! Hai tròng mắt đen nhánh của Hi Thú lộ ra một màu đỏ sẫm ở sâu bên trong, hai mắt hân nóng rực, nhìn nàng đến mức nháy mắt cũng không nháy một cái, đôi mắt kia ở sâu bên trong lộ ra một loại tình cảm làm cho hai chân người ta như nhũn ra, toàn thân đầy khẩn cấp cùng với khát vọng.

Cấn môi thật chặt, Âu Dương Vũ bức bách chính mình tỉnh táo lại.

Thừa dịp Hi Thú không tập trung, Âu Dương Vũ vùng mạnh tay ra, đem bàn tay mình thoát khỏi tay hân rồi vội vàng lui về phía sau một bước.

Vô cùng xấu hổ cùng kinh loạn khiến hô hấp Âu Dương Vũ không khỏi có chút rối loạn, nàng cố gắng tỏ ra lãnh nhược bằng sương nhìn Hi Thú, lạnh lùng đề cao thanh âm quát lên: “Người muốn làm gì?”

Pháp thuật che đi dung mạo đã biến mất, hiện giờ nàng vô cùng xinh đẹp đứng nguyên tại chỗ, toát ra một vẻ tuyệt mỹ khó mà tả được. Dưới sự kích động, hai gò má ửng đỏ, làn da sáng trắng mềm mại dường như muốn chảy ra nước, cái loại xinh đẹp khó tả này khiến nàng càng thêm xinh đẹp, cũng làm cho Hi Thú lại càng nuốt từng ngụm nước miếng thật to. Hân nhìn một bên gáy nàng trắng nõn da thịt mịn màng, đột nhiên có một loại cảm giác, chỗ đó nhất định sẽ là hương mỹ hết sức ngon miệng.

Trong lòng nghĩ như vậy, bất tri bất giác, tay phải hân nhanh như chớp vươn ra, Âu Dương Vũ thấy hân đưa tay chụp về phía mình, nàng vội vàng xoay người đi chạy trốn. Nhưng vừa quay đầu lại thì phát hiện bốn phía cũng là làn nước mịt mờ, thực là không có chỗ có thể trốn.

Chính là do dự chỗ này một lúc, một cỗ lực đạo hùng hồn đột nhiên hướng nàng đánh tới. Trong nháy mắt, Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy một trận hôn thiên ám địa, nàng kinh loạn giãy dụa, mới giãy dụa mấy cái, liền phát hiện mình đã bị khóa chặt trong một lồng ngực rộng lớn cực kỳ ấm áp. Đồng thời, bên gáy đau nhói, hân là cho Hi Thú đã cắn một cái!

Cái cắn này không nặng không nhẹ, nhất thời, một cảm giác tê dại khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung từ lòng bàn chân nàng chạy dọc đến đến bên gáy. Cảm giác tê dại này khiến nàng không tự chủ được, hé cái miệng nhỏ nhắn ra “A” một tiếng nhẹ kêu lên. Một tiếng kêu nhỏ này lại tựa như là tiếng rên rỉ. Âu Dương Vũ kịp tỉnh lại, không khỏi mặt đỏ tới mang tai.

Ngay sau đó, Hi Thú đã chôn đầu của mình ở trên cổ ngọc của nàng, nhẹ nhàng liếm một cái. Đầu lưỡi của hắn mềm mại mà nóng rực, tựa như một chuỗi lửa nhỏ nhỏ đang thiêu đốt. Bất quá, lần này ngọn lửa kích thích không chỉ là cảm giác nóng rực mà còn có một cảm giác bủn rủn, tê dại khó có thể hình dung.

Hai chân của Âu Dương Vũ mềm nhũn, thân thể tà tà ngã về hướng Hi Thú. Hi Thú trong lòng mừng rỡ, hai cánh tay như sắt, lại càng thêm khóa thật chặt lấy hông của nàng, làm nàng càng thêm dán sát vào người mình.

Theo đôi môi của Hi Thú hôn lên trên, Âu Dương Vũ không ngừng giãy dụa, sau mấy cái giãy giụa vô vọng, Hi Thú đã hôn lên chiếc cằm ngọc của nàng, ở trên làn da trơn mềm mà nhẹ nhàng nhấm nháp.

Trên thân thể ấm áp của Hi Thú chỗ nào đầy hơi thở hùng hậu của nam nhân, cảm giác được hơi thở nóng rực của hắn, Âu Dương Vũ vô số lần muốn hít sâu một hơi khiến inh tĩnh táo lại, nhưng mỗi một lần hít sâu vào thì kết quả chính là càng hít vào hơi thở của Hi Thú, làm cho chính mình càng thêm tâm hoảng ý loạn.

Lúc này, Hi Thú há miệng ra, dường như muốn đem người của nàng ngậm vào trong miệng hắn. Theo đầu lưỡi của hắn không ngừng vừa liếm vừa hôn, cùng với hàm răng nhẹ nhàng cọ cọ, Âu Dương Vũ cảm giác rất thống khổ, tựa hồ mình bắt đầu nổi lên phản ứng. Nếu nàng không làm cái gì đó thì sợ rằng hôm nay sẽ ở vùng hoang giao dã ngoại này giao cho hắn. [Nhận: giao cái gì thì các bạn còn rõ hơn mình]

Trong đầu vừa nghĩ đến điều này, Âu Dương Vũ cũng không quản nhiều nữa, liền cúi đầu cắn thật mạnh lên bả vai Hi Thú.

Cái cắn này của nàng rất nặng, xuyên qua lớp y phục, trong chốc lát trên bờ vai của hắn rỉ ra máu. Hi Thú bị một trận đau đớn, hai tròng mắt đỏ sẫm nhanh chóng trở nên trong trẻo hơn một chút, hắn quay đầu nhìn về phía Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ buông lỏng miệng ra, nhả khỏi bả vai hắn, đồng thời thân thể lui về phía sau.

Nàng lại lui về phía sau mà quên mất rằng mình vẫn còn ở trên thuyền. Vấp phải mạn thuyền, thân thể nàng đổ về phía sau, Hi Thú vội vàng đưa tay ra chụp, ôm lấy eo của nàng.

Mới đem Âu Dương Vũ kéo lại, Âu Dương Vũ liền nhắc chân lên đá cho hắn mấy cái khiến cho Hi Thú buông tay ra, Âu Dương Vũ ngẩng đầu lên, làm cho hai mắt mình lạnh như băng đầy tức giận nhìn chằm chằm Hi Thú.

Hi Thú vẫn mỉm cười, gương mặt tuấn tú vô khuyết đầy ôn nhu nhìn nàng, hai tròng mắt như nước, vẻ mặt lại là thương yêu lại là vui mừng.

Âu Dương Vũ bị biểu tình của hắn làm cho ghen hờn, hận hận trợn mắt nhìn hắn mấy lần, thấy Hi Thú chẳng những không sợ mà ngược lại còn cười đầy vui mừng, nàng rốt cục bỏ qua, đem sự lạnh lùng đã chuẩn bị tốt quãng qua một bên nói: “Hi Thú, người cho rằng ta là cái loại nữ nhân mà một khi cho nam nhân thì sẽ không bao giờ muốn rời đi nữa sao?”

Quả nhiên là câu nói kia của Thiên đã nổi lên tác dụng, Âu Dương Vũ vừa thốt ra lời này thì Hi Thú ngẩn ra, khuôn mặt ôn nhu cùng vui mừng cũng chậm chậm biến mất.

Âu Dương Vũ trong lòng vui mừng, tận lực để cho ánh mắt của mình thoát nhìn lạnh lùng mang theo khinh thị: “Người biết tại sao ta lại thích cùng Liễu ở chung một chỗ, cứ muốn chạy trốn thoát khỏi người sao?”

Hai mắt Hi Thú trong nháy mắt trợn to, chăm chú nhìn Âu Dương Vũ, lắng nghe đáp án của nàng.

Âu Dương Vũ nhìn dáng vẻ này của hắn, không biết tại sao trong lòng bỗng dưng mềm nhũn. Nhanh chóng đem tâm tư yếu mềm của mình làm thành vũ khí, Âu Dương Vũ khẽ nâng cằm lên, lạnh lùng, lấy một loại tư thế cao ngạo nói: “Đó là bởi vì, Liễu đối ta rất tốt, rất ôn nhu, rất tôn trọng ta. Ta cùng chàng ở chung một chỗ, chàng chưa từng có bắt ép ta làm chuyện gì, cũng không có ý nghĩ muốn động chạm khi dễ ta. Ta

cùng chàng ở chung một chỗ thì cảm thấy rất an tâm, rất nhẹ nhàng. Không giống người, luôn làm cho ta một loại cảm giác khẩn trương cùng khủng hoảng.”

Hi Thú nhìn thẳng về phía Âu Dương Vũ, tựa như đang thông qua nét mặt của nàng để phân tích lời nàng. Đợi nàng sau khi nói xong, hần khê suy ngẫm chốc lát, bỗng nhiên nói: “Thì ra là Ân Tôn Liễu lại có ám tật (bệnh ẩn giấu bên trong), kỳ quái, lấy pháp thuật của hần, làm sao cái ám tật nho nhỏ này lại không trị hết nga?”

Âu Dương Vũ giận đến mức gương mặt yêu mị đỏ bừng, nàng hít thật sâu vào vài hơi, cố đè lại tức giận, lạnh lùng giễu cợt nói: “Xem ra, ở trong lòng của người, nữ nhân chính là để cho giao phối? Người... người cho tới bây giờ vẫn không có nghĩ là sẽ tôn trọng ta!”

Lần này, Hi Thú nghe ra được rõ ràng rồi, nàng rất tức giận, hơn nữa còn rất thương tâm. Hần nhìn chăm chăm vào Âu Dương Vũ, hướng về phía con người yêu mị có thể nói của nàng nhìn thẳng một lát sau, gật đầu nhẹ giọng nói: “Ta dĩ nhiên là tôn trọng nàng.” Hai mắt hần sáng quắc nhìn thẳng vào Âu Dương Vũ, ngữ khí kiên định: “Âu Dương Vũ, sau khi mấy ngày nàng rời đi, ta đã hiểu được rất nhiều. Ta biết, ta yêu nàng, ta nghĩ muốn nàng, ta muốn nàng vĩnh viễn cùng ta ở chung một chỗ.”

Hần từ từ vươn tay ra, ôn nhu xoa mặt Âu Dương Vũ, hai tròng mắt tình thâm như nước, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp: “Âu Dương Vũ, ta là nam nhân, một nam nhân yêu thích nàng. Ta thích nàng, cho nên ta muốn nàng. Diện mạo nàng đẹp như vậy, nam nhân trong thiên hạ thấy nàng mà còn có thể vẫn lấy lễ để đối đãi, ta chỉ biết có một người là Liễu. Ta không phải là Liễu, nàng không thể lấy yêu cầu của hần tới yêu cầu ta.” Dứt lời, cánh tay của hần dang rộng ra, đem Âu Dương Vũ vẫn đang tim đập mạnh và loạn nhịp một lần nữa khóa vào trong lồng ngực.

Tối qua có chat với Nguyệt, ta có send trước 1 số đoạn 16+

Nguyệt: *che mắt* anh đang làm tổn thương tâm hồn ngây thơ trong sáng của em đấy

Nhện: thế mai anh để pass chương này và không send cho em nhé

Nguyệt: ơ, không nha T__T

.....

[send tiếp 2 đoạn]

Nguyệt: anh thật sự muốn hại em chảy máu mũi à

Nhện: hết rồi, đến đây thì Hi Thú bị cắn một cái, xong

Nguyệt: đúng là cầm thú mà !__! *không nói anh*

Nhện:

85. Chương 85: Thiên Đáng Sợ

Dịch+biên: Zasw Trong những lời yêu thương này tình ý liên miên không dứt, trong con người Hi Thú xuất hiện vô hạn thâm tình. Đây còn là một tiểu tử lỗ mãng của mấy tháng trước sao? Âu Dương Vũ bị hần mạnh mẽ khóa trong ngực, cổ giãy giữa hai cái nhưng cũng không thoát được liên buông bỏ ý định này.

Mặc dù không giãy dựa nữa nhưng thanh âm của nàng vẫn rất lạnh: “Hi Thú, người không phải là muốn dưới loại tình huống hoang giao dã ngoại này muốn ta sao?” Nói tới đây, trong lòng của nàng dâng lên cơn đau khổ, trong giọng nói cũng không khỏi tăng thêm vài phần hận ý.

Hi Thú cả kinh, vội vàng nâng khuôn mặt nàng lên nhìn kĩ, thấy Âu Dương Vũ trong mắt đầm lệ, phần hận nhìn mình chăm chăm, không khỏi rung mình một cái, trong lòng bỗng dưng hoảng hốt.

Hần ôm Âu Dương Vũ thật chặt một cái, cười khổ nói: “Nàng nói linh tinh gì? Vũ, ta vừa rồi chẳng qua là kìm lòng không được, nàng đẹp như thế, ta cũng không có cách nào khống chế được mình nên mới như vậy.”

Âu Dương Vũ nghe hần giải thích như vậy, trong lòng hơi an bình một chút. Nàng nhân cơ hội này thoát khỏi lồng ngực Hi Thú, mặt không chút thay đổi nhìn ra phía ngoài. Nhuyễn ngọc ôn hương đột nhiên rời đi, Hi Thú không khỏi có chút tiếc nuối, nhìn thoáng qua gương mặt tuyệt mỹ của nàng, vẻ quen thuộc này làm hần nguyện ý buông tha cho hết thấy cảm giác vừa rồi khi mà tim đập gấp lên. Khoảnh khắc này, Hi Thú không khỏi nghĩ ngợi: chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, chỉ cần như vậy là tốt rồi.

Hai người ở chỗ này suy tư cũng là chuyện diễn ra chỉ trong mấy phút đồng hồ. Âu Dương Vũ vừa thoát khỏi lồng ngực Hi Thú liền quay đầu lại, chăm chú nhìn hướng đám người Liễu.

Liễu nhìn Thiên, khẽ mỉm cười, bình tĩnh nói: “Phải vậy chăng? Đa tạ Thiên tôn giả đề nghị!” Ánh mắt của Liễu lướt qua nơi Âu Dương Vũ ẩn thân, Âu Dương Vũ rõ ràng nhìn ra, giờ phút này, trong ánh mắt Liễu quả nhiên nhiều hơn vài phần lo âu. Xem ra, lời nói của Thiên cuối cùng cũng đã động Liễu rồi.

Hai mắt Liễu từ từ chuyển tới trên người Thiên cùng Bì, nhìn hai vị đại nhân này, Liễu từ từ nhấc đầu lên, ung dung cười nói: “Thiên đại nhân không hổ danh xưng là trí giả, lời nói cực kỳ xác đáng. Chẳng qua là, yêu nữ ngàn năm vừa xuất hiện, người trong thiên hạ đối với nàng cũng hết sức tò mò. Thiên đại nhân mới vừa nói là chỉ muốn nhìn yêu nữ một chút, Liễu làm sao dám tin tưởng lời này đây?”

Lời này của Liễu cũng là muốn hai người tỏ ra thái độ.

Bì cùng Thiên nhìn nhau một cái, do dự một hồi lâu. Đối với người như bọn họ mà nói, lời hứa mà nói ra thì đó chính là ngàn vàng cũng khó thay đổi.

Thiên nhìn về phía Liễu, ha ha cười một tiếng nói: “Ẩn Tôn đại nhân cứ yên tâm, tại hạ hôm nay quyết không gia nhập tranh đoạt với hai người.”

Hôm nay không gia nhập? Lời này cũng tương đương với không nói gì.

Liễu hừ nhẹ một tiếng, dứt khoát không trông vào Bì tỏ thái độ. Liễu vẫn do dự, cũng là bởi vì quyết định tiếp theo khi làm ra sẽ có ảnh hưởng khổng lồ. Muốn đám thuộc hạ tập thể phát công, phá vỡ pháp thuật Hi Thú bày ra là vô cùng có khả năng. Chẳng qua là, hần làm điều đó tốt rồi thì có thể sẽ có hậu quả là hai đối thủ cường lực vừa gia nhập sẽ cướp đoạt Âu Dương Vũ thì sao?

Lúc này, ánh mắt của mọi người cũng tập trung ở trên người Liễu, chờ Liễu ra lệnh một tiếng. Hai mắt Liễu nhắm lại thật chặt, chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện Âu Dương Vũ đã rơi vào trong tay Hi Thú, trong lòng Liễu liền vô cùng bối rối, hận không thể liều mạng chiếm lại nàng. Nhưng, tình hình bây giờ cũng không được a.

Từ từ gơ tay phải lên, trong ánh mắt Liễu lộ ra vẻ thống khổ quyết tuyệt. Vừa nhìn thần sắc của Liễu, Thiên không khỏi ha ha cười một tiếng. Tiếng cười dài này của Thiên tới đột nhiên, dẫn tới tất cả mọi người đều quay đầu nhìn lại.

Trong tiếng cười dài, Thiên tung người đứng lên, thân thể mềm mại chợt lóe, mọi người chỉ thấy hai mắt lóe lên, vừa tìm kiếm thì đã thấy Thiên đứng ở trước đám cỏ lau, lẳng không mà đứng, bạch y phiêu phiêu, tựa như thần tiên.

Vừa nhìn thấy chỗ Thiên xuất hiện, Liễu gơ tay phải lên không trung phất một cái, hai mắt ngưng trọng nhìn về Thiên.

Thiên ở trên mặt nước bước đi hai bước, đi ngang qua cỏ lau, thân thể như quỷ như tiên, phảng phất không có gì đứng ở đó. Âu Dương Vũ mở lớn hai mắt, kinh ngạc nhìn hần. Hiện tại chỗ Thiên đứng chính ở trên mép thuyền, chỉ cách nàng có một cánh tay.

Khoảng cách gần như vậy, khóe miệng Thiên mỉm cười, hai mắt lấp lánh hữu thần nhìn mình chằm chằm, trời ạ, hần rốt cuộc có thể thấy mình hay không, làm sao vẻ mặt lại như thế kia?

Âu Dương Vũ thối lui đến sát thuyền, ngơ ngác cùng Thiên nhìn nhau .

Gió đêm nhẹ thổi khiến mặt nước lay động mấy cái, nhẹ nhàng vuốt ve mép thuyền, dường như phát ra thanh âm nức nở tuyệt mỹ. Trên gương mặt đẹp đẽ của Âu Dương Vũ giờ phút này hai mắt tròn thật lớn, thân thể của nàng cũng không kìm được mà dần lùi về phía sau!

Nhưng thì ra, theo gió đêm thổi tới, Thiên thể nhưng bỗng bành bay lên thuyền, hắt lướt đi nhẹ nhàng, khoan thai, bay tới cách Âu Dương Vũ chỉ có một thước. Khóe miệng mỉm cười, đầu hơi nghiêng về phía trước, hơi thở cũng phả vào bên gáy của Âu Dương Vũ, khiến cho nàng ngửa ngáy không thôi.

Lúc này, Âu Dương Vũ đang liều mạng nghiêng người về phía sau. Nàng chỉ cần thẳng người thì sẽ cùng Thiên môi kề môi!

Cho dù là như vậy, lúc này khoảng cách giữa hai người cũng vẫn quá ngắn. Trên trán Âu Dương Vũ, mồ hôi như chuỗi hạt rơi xuống, nàng ngơ ngác nhìn gương mặt tuần tú ở ngay trước mặt, không ngừng kêu khổ: trời ạ, người này rốt cuộc là có chuyện gì? Hắn nhìn thẳng vào ta, lại còn cười quỷ dị như thế, chẳng lẽ thật là ngẫu nhiên sao?

Nàng rất muốn xoay đi chỗ khác hỏi tiểu hồ ly một chút, nhưng chẳng những nàng không dám mở miệng, ngay cả dũng khí quay đầu lại cũng không có. Nàng lo lắng khi mình vừa quay đầu lại thì sẽ dán vào gương mặt tuần tú của Thiên.

Trong gió đêm, Âu Dương Vũ ngơ ngác, ngửa đầu ra sau, ngơ ngác cùng Thiên bốn mắt nhìn nhau. Cái cảnh tượng này, một từ quái dị sợ là tả không đủ đi?

Lúc này, Bì ở bên bờ hắng giọng kêu lên: “Thiên đại nhân khóe miệng mỉm cười, hai mắt ẩn tình nhìn cái gì? Chẳng lẽ là người thấy được yêu nữ rồi?”

Tim của Âu Dương Vũ khẽ nhảy lên vài cái.

Nàng vẫn bất động mà quan sát, khóe miệng Thiên hiện lên nụ cười như gió xuân, Âu Dương Vũ còn thấy được khóe môi hắn có một cái nốt ruồi nhỏ nghịch ngợm nhần lại.

“Dĩ nhiên.”

Cho mọi người một cái đáp án khiến người ta trợn mắt há mồm sau, Thiên đem một đám người hô hấp bắt đầu trở lên khẩn trương và hưng phấn ném ra khỏi sự chú ý, hai tròng mắt sâu thẳm chăm chú nhìn Âu Dương Vũ, nhẹ nhàng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

“Người... người nhìn được nàng?”

Người nói chuyện là Liễu. Thanh âm của Liễu có chút vui mừng, cũng có chút rối loạn.

Xem ra, Liễu mặc dù khẳng định Âu Dương Vũ ở chỗ này, nhưng thủy chung bởi vì không thể nhìn thấy thân ảnh của nàng nên vẫn lo âu.

“Dĩ nhiên.” Thiên thần nhiên đáp, hướng về phía Âu Dương Vũ đang lú lười trờng mắt nhìn, cười vang nói: “Thiên bất tài. Người trong thiên hạ có thể nhìn được sự vật gì, Thiên có thể nhìn không thấy. Nhưng, người trong thiên hạ nhìn không thấy gì, Thiên nhất định là sẽ thấy được.”

Khiến ột đám ồn ào náo động xong, hắn rút cục cũng bay về phía sau nửa điểm. Hắn vừa lui, lưng của Âu Dương Vũ như muốn gãy ra cuối cùng cũng có thể thẳng người. Mới ngồi thẳng người, nàng không khỏi nhẹ nhàng thở ra một hơi!

Bỗng dưng, theo một hơi này của nàng thở ra khỏi miệng, Thiên bỗng lớn tiếng quát lên: “Chính là lúc này!” Vừa nói, tay của hắn nhanh như chớp vươn ra, ẩn hiện ở xung quanh năm ngón tay là năm đạo tia chớp rất nhỏ! Âu Dương Vũ còn không có kịp phản ứng, chỉ thấy tay phải của hắn đột nhiên hướng về phía Âu Dương Vũ lóe lên.

“Bá bá bá bá bá” Năm ngón tay phát ra tiếng giòn vang, sau khi giòn vang, Âu Dương Vũ tựa như một khúc gỗ, không cách nào nhúc nhích!

86. Chương 86: Bức Đi Ra

Dịch+biên: Zasw Chính là trong chốc lát này, Âu Dương Vũ rõ ràng nghe được Hi Thú hét lên phẫn nộ: “Đáng chết, pháp thuật của yêu nhân sao lại kỳ quái như vậy?”

Hắn một mực ở bên cạnh nhìn, vẫn cho là Thiên cho dù có thể thấy được Âu Dương Vũ nhưng nhất định không làm gì được nàng! Nhưng hắn vạn lần không ngờ tới, Thiên còn có thể có một chiêu như vậy! Lại cách một cái không gian còn có thể đem Âu Dương Vũ chế trụ!

Giờ khắc này, mặt Hi Thú trở nên xanh mét, hắn mới xuất thế không lâu, cũng mới đạt được truyền thừa không lâu, vẫn cho là nhân vật nổi danh trong thiên hạ cũng chỉ bình thường thôi, cho đến vừa rồi nhìn Liễu thi thuật, rồi tới hiện tại Thiên xuất thủ, hắn mới biết được, nhân vật cao nhất trên thế gian này cùng mình cũng là sà sà như nhau. Cho tới nay, chính mình vẫn là xem thường anh hùng trong thiên hạ a!

Sau khi nắm đạo tia chớp thần bí xuyên qua cấm chế đem Âu Dương Vũ chế trụ, trên mặt của Thiên rất cục lộ ra một nụ cười cực kỳ đắc ý.

Thấy nụ cười kia, Liễu ở một bên liên tục người nhảy một cái đến bên cạnh Thiên, chăm chú nhìn hắn, hỏi: “Người đã làm cái gì? Người mới vừa làm cái gì?”

Mặc dù Thiên đem Âu Dương Vũ chế trụ, bắt quá kết giới ẩn thân thì vẫn còn, mọi người vẫn không giải thích được. Chỉ có Liễu cùng Bì là mơ hồ đoán được một chút chuyện xảy ra.

Thiên ha ha cười một tiếng, trong tiếng cười lớn, mái tóc dài theo gió tung bay. Cười dài một lúc xong, hắn quay đầu về phía Liễu, hai mắt sáng kinh người: “Ẩn Tôn đại nhân, ta giúp ngài đem người trong lòng định trụ (khóa cứng) rồi. Như vậy, ngài cũng không cần lo lắng rằng phá vỡ kết giới này thì Hi Thú có thể mang theo nàng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi!”

Hắn thản nhiên cười nói: “Ta dùng Định Thân Thuật, rất là thú vị. Bị nó định thân thì trong nửa canh giờ, người khác không thể thi thuật với nàng nữa. Ẩn Tôn đại nhân, hiện tại ngài có thể yên tâm lưu lại người trong lòng của ngài rồi.”

Sắc mặt Liễu biến hóa.

Sắc mặt Hi Thú thì đại biến.

Liễu nhìn chăm chăm Thiên một cái, trong lòng hiểu được, một chiêu này của Thiên là buộc chính mình phải thi thuật phá kết giới. Hắn cũng làm được một bước này rồi, nếu như mình vẫn không phá kết giới, không nói đến người khác, chính là ba mươi ba thuộc hạ của mình sẽ cho là mình làm việc do dự không quyết đoán, không gì tệ hơn cái này! Lòng người một khi không phục thì sau này sẽ nảy sinh vô số chuyện! Rồi hãy nói, chuyện này mà truyền ra ngoài thì danh tiếng của mình cũng bị ảnh hưởng quá lớn.

Hi Thú thì thâm hận, hắn biết đòn này của Thiên tuyệt không tầm thường. Nhưng cho đến khi Thiên nói ra thì mới hiểu được tác dụng của việc hắn định trụ Âu Dương Vũ! Hai mắt của hắn dần dần hiện lên nét nguy hiểm, nhìn về phía Thiên, trong ánh mắt ẩn chứa lửa lớn hùng hục cùng với một luồng giễu cợt nhàn nhạt.

Liễu từ từ thối lui đến bên bờ, đang lúc mọi người chăm chú nhìn, Liễu trực tiếp đi tới chỗ bố trí trận hình lúc trước, thấp giọng quát nói: “Đứng vững một lần nữa.”

Lời này vừa nói ra, bao gồm cả ba mươi ba thuộc hạ, mọi người đồng thời lộ ra sắc mặt vui mừng. Bọn họ mặc dù biết chủ tử nhà mình nói ra như thế là không có cam lòng, nhưng việc nhìn thấy yêu nữ có hấp dẫn quá lớn, mặc dù bọn họ hoàn toàn không dám có tâm tư khác.

Đội thuộc hạ một lần nữa đứng vững, tay phải Liễu hợp lại, một đạo ánh sáng từ lòng bàn tay của Liễu bắn ra. Ngay sau đó, tay phải huy xuất, ánh sáng mờ nhạt kia như nét bút, ở trong không trung nhanh chóng vẽ lên.

Mọi người không khỏi có chút ngạc nhiên, trận hình này không phải hắn mới vừa vẽ sao?

Tay phải Liễu không ngừng huy động, trong nháy mắt, đạo ánh sáng kia liền dọc theo mép thuyền, vẽ ra hơn mười đạo ngang dọc.

Liễu không ngừng huy động, càng về sau, Thiên cùng Bì đứng ở một bên liền càng là thần sắc đại biến. Lúc này, Hi Thú đang đứng sát rìa kết giới lẩm bẩm nói: “Thì ra là mới vừa rồi tiểu tử này vẫn còn ẩn dấu thực lực! Tiểu Hoàng, chúng ta không còn cách nào rồi.”

Tiểu bạch hồ vừa vèo một cái nhảy đến trước mặt Âu Dương Vũ đang ngây người như phỗng, hướng về phía nàng không ngừng làm mặt quỷ. Nghe được những lời này của chủ tử, nó nhanh chóng gạt đầu, nói: “Đây là các chuyện của người lớn, ta quá nhỏ, không chơi cái này.”

Lời này vừa ra, Âu Dương Vũ liếc mắt khinh thường nhìn nó một cái!

Hi Thú hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý tới nàng. Thân thể hắn chợt lóe, liền chuyển đến trước mặt Âu Dương Vũ. Ôm lấy Âu Dương Vũ đang cứng ngắc vào trong ngực, hai mắt Hi Thú tựa tiểu phi tiểu nhìn cả đám người phía ngoài, lạnh lùng nói: “Chủ tính thật là tốt a.”

Dứt lời, tay phải hắn vung lên, áo choàng trên người liền theo gió bay ra. Tay phải lật một cái, liền đem bảo phục bọc quanh người Âu Dương Vũ, trong chớp lát, Âu Dương Vũ liền bị hắn che kín đi.

Đem Âu Dương Vũ bao thành một cái túi xong, Hi Thú ha ha cười một tiếng, trong tiếng cười lớn, hắn tung người nhảy lên. Trong chớp mắt khi hắn nhảy lên, tay phải sừ sừ sừ chém ra. Mỗi một nhát chém liền hiện lên một đạo hồng quang, ba đạo hồng quang chỉ thoáng qua trước mắt thì bỗng nghe được một tiếng rống giận dữ chấn động núi sông.

Tiếng rống giận này là từ dưới đất truyền đến, tựa như xa lại tựa như gần. Người ở chỗ này, mọi người cũng là cao nhân có danh trên đời. Bọn họ đồng thời rung mình, liền đồng loạt nhìn về chỗ Âu Dương Vũ ẩn thân.

Bọn họ vừa nghe thanh âm kia, liền hiểu được người ở bên trong kết giới đã thi thuật rồi.

Trong mắt Liễu lộ ra tinh quang, nhanh chóng thu hồi ánh sáng hư ảo đang vẽ lại, hai tay khép lại ở chung một chỗ, đưa về thế súc tích lực lượng để chuẩn bị!

Bì tung người nhảy lên một cách rất quỷ mị liền vọt đến rồi trên bờ sông, giương mắt bình tĩnh nhìn bầu trời.

Lúc này, khóe môi Thiên nhếch lên vẻ cười lạnh, hai tay hắn ôm ngực, mỉm cười lui về phía sau mấy bước, phiêu du tại trên mặt nước, một bộ dạng xem kịch vui không liên quan gì đến mình.

Trên thực tế, không chỉ là hắn, ba mươi ba bộ hạ của Liễu giờ phút này toàn bộ đều dừng lại động tác, cũng mong đợi nhìn trời cao. ,

“Oanh oanh oanh~~”

Mấy tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên!

Tiếng vang này vô cùng quái dị, vang vang, kinh động thiên địa, nhưng lại không có nửa điểm khói lửa, cũng không có nửa điểm bùn đất bị nhấc lên.

Bên trong tiếng vang, Hi Thú cất tiếng cười dài lên.

Mọi người mới bị tiếng vang kinh động liền nghe được Hi Thú cười dài truyền đến. Tiếng cười kia vừa ra, khóe miệng Thiên không khỏi hiện lên vẻ cười cười, hắn ngẩng đầu lên, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn giữa không trung.

Tất cả mọi người nhìn giữa không trung. Giữa không trung, Hi Thú đột nhiên lên tiếng, như một thần nhân đột nhiên xuất hiện, hắn hiện ra rõ ràng ở trước mặt mọi người.

Hắn vừa xuất hiện, tất cả mọi người nhanh chóng nhìn về phía trong ngực của hắn. Vừa nhìn, mọi người đồng thời lộ ra vẻ mặt thất vọng. Trong bóng đêm, một thân thể xinh đẹp vô cùng bị hắn ôm chặt vào trong ngực, nhưng thân thể này từ đầu tới chân đều bị ngoại bào che mất, nào có thể xem được diện mục?

Hi Thú vừa mới xuất hiện, hai tay Liễu đang khép tại trong tay áo liền xuất thủ. Mười ngón tay của Liễu nhanh chóng mở ra khép vào, tựa như một đóa hoa tươi đang nở rộ khiến người ta hoa cả mắt, chớp mắt đã hoàn thành xong mười mấy cái động tác.

Động tác vừa xong, Liễu lớn tiếng quát lên, hai tay thành chưởng đẩy ra!

Theo hắn đẩy ra, một đạo kinh phong cực kỳ hùng hậu với uy thế vô cùng nhanh chóng vọt tới Hi Thú đang ở giữa không trung! Thật ra, Liễu làm nhiều động tác như vậy cũng chỉ là trong mấy công phu. Nói cách

khác, Hi Thú vừa hiện ra trong tầm mắt mọi người, chưởng phong của Liễu liền với vô cùng uy thế, vô cùng cuồng mãnh đã ập tới!

87. Chương 87: Tuyệt Thế Mỹ Nhân Nhan

Dịch+biên: Zasw

Chưởng phong của Liễu phô thiên cái địa mà ập đến, ngay tại thời điểm nó đánh úp về phía Hi Thú, chưởng phong kia bỗng nhiên tản ra!

Vốn là chưởng phong bao quanh dày đặc, ngay trong nháy mắt khi nó đến gần Hi Thú, toàn bộ bỗng nhiên tản ra, biến thành từng sợi gió. Mà trong từng sợi gió còn lẫn vào từng đạo tia chớp màu trắng!

Những sợi sợi tia chớp kia lẫn vào trong gió không ngừng chớp động, không ngừng phun ra nuốt vào, nhưng lại không phát ra âm thanh “Lách tách” nào.

Trong bầu trời đêm hắc ám, tiếng gió gào thét, những tia chớp như những tiểu ngân long ở trên không trung bay múa. Bất quá chỉ trong chốc lát, Hi Thú cùng Âu Dương Vũ ở giữa không trung liền bị chưởng phong bao quanh, khiến ọi người chỉ thấy một mảnh mờ mờ là bầu trời bao la cùng cuồng phong bạo quyển.

Một chưởng này của Liễu tung ra vào thời cơ thực sự là quá xảo diệu. Chân thân của Hi Thú hiện ra trong tầm mắt mọi người bất quá chỉ có ba giây thời gian. Ngẩn ngứ ba giây, Hi Thú nghĩ rằng mọi người có cường thịnh hơn nữa thì cũng không kịp xuất thủ. Nào biết đâu rằng, Liễu tựa như đã biết khi nào thì Hi Thú sẽ phá kết giới lao ra, liền sớm đã chuẩn bị tập kích hần rồi.

Thấy Liễu chỉ một chưởng là khiến cho thân hình của Hi Thú vừa chợt hiện đã bị đình trệ ở giữa không trung, Bì ở bên cạnh hét lớn một tiếng: “Hảo”. Hần và Thiên rất ăn ý, đồng thời vung tay lên, nhất thời, hai đạo ánh sáng lam sắc tựa như mặt trời chiếu sáng cả bầu trời, đồng thời quét sạch sự mờ mờ Liễu tạo ra lúc xuất thủ, đem Hi Thú ở giữa không trung cùng với cỏ cây trên mặt đất chiếu sáng rõ ràng rành mạch.

Bì cùng Thiên xuất thủ cũng không khiến Liễu vui mừng lắm. Hai mắt Liễu trầm xuống, bỗng dưng song chưởng hướng xuống mặt đất nhấn một cái, dĩ nhiên là chuẩn bị thu hồi chưởng phong.

Đúng lúc này, bỗng nhiên “Tư~~” một tiếng, là tiếng vải bị xé rách vang lên thanh thúy trong màn đêm.

Thanh âm kia rất thanh thúy, dễ nghe. Trong nháy mắt, trường bào bao ở trên người Âu Dương Vũ bị kinh lực của mọi người đầu sức xoắn chung một chỗ với chưởng phong xé thành từng mảnh nhỏ!

Thời gian như ngừng trôi!

Tất cả mọi người đều cảm thấy hai mắt tỏa sáng, một đạo ánh sáng hoa mỹ di động ở phía chân trời.

Giữa không trung, từng sợi tóc đen nhánh ở trong bầu trời đêm phát phơ. Mái tóc kia phát phơ rơi về phía mặt đất, một khuôn mặt tuyệt mỹ tuyệt trần, ngoài thế gian này có thể tưởng tượng ra hiện lên ở giữa không trung.

Đây là một gương mặt khó có thể dùng bất kỳ tiếng nói gì để hình dung, da thịt mềm mại trắng nõn, trơn như ngọc, bóng như nước, mềm mại phẳng phát như vừa bấm một cái liền trào ra nước. Không, không, hình dung như vậy còn xa xa không đủ.

Bên trong da thịt kia còn lộ ra một mùi thơm nhàn nhạt, xen lẫn vào trong không khí, nhẹ nhàng mà sâu lắng, chỗ nào cũng có.

Còn có đôi mắt kia, đây là một đôi mắt không cách nào có thể tưởng tượng ra, nó phẳng phát như là bầu trời đêm vô biên vô hạn, chớp chớp động động tựa như những vì sao rực rỡ trong truyền thuyết thần bí, lại phẳng phát như hồ nước mùa xuân được bao phủ trong ánh nắng ban mai, vô cùng trong suốt, ở trong sự trong suốt lại mang theo một loại cảm giác mờ ảo xa xôi làm cho người đau lòng không thôi.

Nhưng là, một đôi mắt thần bí như vậy, nó tựa như nước mùa xuân, hợp với đôi môi kiều diễm đỏ mọng kia lại càng tăng thêm phần mờ ảo, làm cho người ta cảm thấy một loại dụ hoặc, một loại làm cho người ta đau lòng, khát vọng, hận không được hung hăng đoạt lấy để giày xéo.

Bởi vì loại hấp dẫn này, mọi người chỉ nhìn một cái liền bị định trụ rồi, cũng không thể động đậy được nữa.

Sau khi bào phục trên người Âu Dương Vũ bị xé rách, Hi Thú ở giữa không trung cũng không nhận thấy mọi người đều trở nên si ngốc. Hắn lập tức cảm giác được áp lực trên người buông lỏng, tựa hồ đối thủ của hắn trong chốc lát đều quên công kích tiếp.

Cao thủ tương tranh chỉ trong chốc lát. Chính là trong chốc lát buông lỏng này khiến cho Hi Thú mừng rỡ. Hắn mấp máy miệng, quát lên “Yêu~~” một tiếng huýt gió, tiếng huýt gió vừa ra, cả người hắn liền đột nhiên biến mất giữa không trung.

Người ở giữa không trung đột nhiên biến mất, bầu trời đêm lại quay về cảnh cũ tựa như từ đầu tới giờ cũng chưa từng có người nào xuất hiện qua. Theo sự biến mất của hắn, mỹ nhân tuyệt diễm thần bí xa xôi như bầu trời đêm, lại vô cùng yêu dã khiến cho khát vọng tròn lòng người ta phải dâng trào cũng biến mất.

Trong mắt mọi người, ánh sáng đột nhiên biến mất, sau khi sững sốt liền sinh ra vô cùng tức giận.

Bì nhanh chóng quay đầu lại, cảm tức nhìn Liễu, vội vàng quát lên: “Liễu đại nhân, người vì sao nửa đường liền thu chiêu?” Thanh âm của hắn vừa vội vừa nhanh, vẻ mặt tức giận, tình cảnh này làm cho Liễu vốn đang tâm tình không tốt cười lạnh: “Bì đại nhân không phải là vẫn nói rằng chẳng qua là nhìn xem nào nhiệt sao? Một người xem nào nhiệt tại sao còn tức giận nhiều như thế?”

Bì không khỏi cứng họng!

Liễu nhìn Bì một cái, đồng thời nhìn về phía Thiên. Trong bóng đêm, kẻ này luôn luôn lãnh tỉnh lạnh lùng, tựa như thế ngoại cao nhân, giờ phút này Thiên đang cau mày, ngẩng đầu nhìn về chân trời nơi Âu Dương Vũ biến mất. Hắn ngẩng nhìn bầu trời, trong ánh mắt không cách nào che dấu vẻ khát vọng cùng động tâm. Liễu nặng nề hừ một tiếng, cười lạnh nói: “Xem ra, hai vị đại nhân đã bị yêu nữ làm é đảo rồi.”

Lúc này, sắc mặt Liễu rất âm trầm, hai mắt hiện lên vẻ lo lắng, mặc dù hắn vẫn biết Âu Dương Vũ rất đẹp, đã ngoài ý nghĩ của bất luận kẻ nào, nam nhân trên cõi đời này cũng vì nàng mà si mê, vậy là bình thường. Nhưng, khi Liễu thấy Thiên cùng Bì vốn là nhân vật không để nữ sắc trong lòng mà cũng có biểu hiện như vậy, tim của Liễu trong nháy mắt trở nên bối rối, bất an, đằng đằng sát khí.

Mạnh mẽ đem tâm tình này đè ép xuống, Liễu vung tay lên, trầm giọng quát: “Cùng trở về thôi.”

Ba mươi ba thuộc hạ còn đang đắm chìm trong sắc đẹp không gì sánh nổi của yêu nữ, nghe được chủ tử quát lên, tất cả không khỏi đồng thời rung mình. Những tiếng đồng ý không đồng nhất vang lên hỗn loạn, hai mắt Liễu tựa như tia chớp xẹt qua mặt của bọn họ.

Ánh mắt băng hàn như thế này làm ọi người vẫn còn đang mơ hồ đồng thời cả kinh, bọn họ đồng loạt cúi đầu xuống, không dám nhìn vào hai mắt Liễu.

Hai mắt Liễu lạnh lùng xẹt qua Bì cùng Thiên xong rồi chuyển đến trên người thuộc hạ của mình. Liễu âm u quát lên: “Chuyện tối nay, người nào cũng không được phép nói ra nửa câu. Đã nghe chưa?”

Những thuộc hạ này cũng biết Liễu tường tận, giờ khắc này, cũng từ trong câu nói đơn giản này mà nghe được sát khí. Trong nháy mắt, mọi người cúi đầu thấp hơn, đồng thời đáp: “Rõ.”

Liễu gật đầu, nói: “Hiểu được là tốt rồi, tất cả giải tán đi.”

“Vâng.”

Đưa mắt nhìn ba mươi ba thuộc hạ đầu nhập vào trong bóng tối, Liễu từ từ xoay đầu lại, nhìn về phía Thiên cùng Bì.

Bốn mắt nhìn nhau, Bì ha cười một tiếng, tay phải hắn vỗ mạnh trước ngực, cười nói: “Yêu nữ đã được chứng kiến rồi, chúng ta cũng nên đi, Ân Tôn đại nhân, Bì cáo từ.”

Dứt lời, hắn tung người nhảy lên, liền biến mất ở trong bóng tối.

Vẫn giương mắt nhìn bầu trời từ lúc này, Thiên từ từ cúi đầu xuống cùng Liễu nhìn nhau. Trong bầu trời đêm, thân ảnh màu trắng của hắn không gió mà bay, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên ánh sáng long lánh.

Nhìn Liễu, Thiên cúi đầu thở dài một tiếng: “Từ nay về sau, sợ là giết chóc không ngừng, phong ba nổi lên bốn phía a.” Thanh âm của hắn vang vọng rất lâu ở trong bầu trời đêm.

Thiên dùng giọng nói như niệm chú nói ra những lời này xong, liền xoay người, thần nhiên đi về phía xa xa. Thân ảnh màu trắng của hắn biến mất thật lâu sau đó, bên tai Liễu phảng phất còn đang quanh quẩn theo những lời hắn nói: từ nay về sau, sợ là giết chóc không ngừng, phong ba nổi lên bốn phía a.

88. Chương 88: Sơn Cốc

Dịch+biên: Zasw

Thần thông lần này là do tiểu bạch hồ thi triển, Âu Dương Vũ vừa mới hiện ra, liền hô lên một tiếng kinh ngạc, trước mắt nàng là một bông hoa, nhìn kĩ lại thì phát hiện ra địa phương mình đang đứng là một sơn cốc đầy sắc xanh tươi, mà ở chân trời phía Đông, một đạo ánh sáng dâng lên. Một ngày mới đã bắt đầu.

Hi Thú buông tay ra, Âu Dương Vũ liền từ trên đôi tay hắn trượt xuống mặt đất. Cơn gió buổi sáng sớm mang theo một làn hơi lạnh lẽo thấm vào người, Âu Dương Vũ dẫm lên những ngọn cỏ còn ẩm sương, hai tay xoa xoa vào nhau.

Đúng lúc ấy, trên bả vai nàng cảm thấy ấm áp, có một vật nhảy lên bờ vai. Âu Dương Vũ không cần quay đầu lại cũng biết là tiểu hồ ly kia. Nàng không để ý đến, ngẩng đầu đánh giá địa phương xung quanh.

Đây là một sơn cốc, bốn phía là núi non trùng trùng điệp điệp vô tận, tất cả đều là cỏ thụ trăm năm, trên sườn núi, khắp nơi đều có thể thấy được biển hoa nở rộ. Lắng tai nghe, tiếng nước chảy róc rách, tiếng chim hót chiêm chiêm, thực là một nơi ở cực kỳ tốt.

Nhưng là, vừa nghĩ tới đứng ở sau mình là chủ nhân của ánh mắt nóng rực kia, Âu Dương Vũ liền không có cách nào làm lành hoàn toàn vui vẻ. Cảm giác được ánh mắt nóng rực kia, Âu Dương Vũ không nhìn được liền xoa xoa đôi bàn tay, âm thầm hận hận nói: ta sợ hắn làm gì sao? Cùng lắm thì chính là cho hắn. Hừ, ở cái thế giới quỷ quái này thì có cái gì đáng sợ? Hơn nữa, Hi Thú cũng là một cực phẩm mỹ nam. Rồi còn nói, hắn rất hùng mạnh, tâm chiếm hữu cũng mạnh mẽ, nói không chừng đi theo hắn thì chính mình liền không cần lo lắng sẽ bị người tới cướp đoạt.

Vừa nghĩ tới đây, trong lòng của nàng liền hiện lên khoảnh khắc ngắn ngủn tối hôm qua, đó là ánh mắt nóng rực tràn đầy khát vọng. Kim lòng không được, Âu Dương Vũ rung mình một cái.

Hi Thú chẳng những là cực phẩm mỹ nam, còn là đối tượng làm nàng bối rối bất an. Âu Dương Vũ mím môi, càng không ngừng thuyết phục chính mình, làm cho thân thể cứng ngắc của mình từ từ thả lỏng ra, để cho đầu óc của mình nhanh chóng vận chuyển.

Nhưng, theo hơi ấm càng ngày càng đến gần nàng, Âu Dương Vũ thật vất vả để tìm mình vừa bình tĩnh một chút lại nhảy loạn lên. Ngay khi nàng vừa rung mình một cái, một đôi tay cứng rắn ôm lấy lưng nàng, đồng thời, một thân thể ấm áp dán chặt vào người nàng.

Hi Thú ôm thật chặt lấy Âu Dương Vũ, từ từ cúi đầu, chôn đầu ở trên chiếc cổ trắng như tuyết của nàng.

Mặc dù động tác thân mật như thế, nhưng Âu Dương Vũ từ trong động tác của hắn lại không có cảm giác dâm tục làm nàng sợ hãi, điều này làm cho trong lòng của nàng nổi lên rất nhiều.

Hi Thú đem đầu của mình chôn thật sâu ở bên gáy nàng, hồi lâu vẫn không nhúc nhích. Hắn bất động, khiến cho Âu Dương Vũ tự nhiên cũng không dám động. Nàng cúi đầu, để mặc cho hơi thở của hắn không ngừng phả trên cổ ngọc cùng xương quai xanh của mình. Nàng không ngừng hít vào thật sâu, cố quên đi hơi thở ấm áp kia đang mang đến sự tê dại cùng ngứa ngáy.

Cũng không biết trải qua bao lâu, nàng cảm giác thân thể của mình bị khẽ lắc, sau đó là giọng của Hi Thú thật nhỏ truyền đến: “Vũ, Vũ.”

Âu Dương Vũ sửng sốt, nhất thời còn không có nghĩ kỹ là nên hay không nên cho hắn, thanh âm Hi Thú lại đột nhiên dừng lại.

Dừng lại một lát sau, Hi Thú lại cúi đầu xuống lẩm bẩm kêu lên: “Vũ, Vũ, Vũ...”

Hắn không ngừng kêu tên của Âu Dương Vũ, thanh âm êm ái rừ rì ngân nga. Phảng phất cái tên này đã từng được hắn niệm lên trăm ngàn lần ở trong lòng, hắn hiện tại chỉ là muốn gọi cái tên này để xác định một chút sự tồn tại của nàng.

Tiếng kêu của Hi Thú càng ngày càng thấp, càng ngày càng ôn nhu, thanh âm kia chứa chan trăm loại cảm xúc, làm cho Âu Dương Vũ là người trong cuộc nghe được càng cảm thấy trong lòng chua xót. Bất tri bất giác, sự khấn trương phòng bị của Âu Dương Vũ đã bị sự ôn nhu của Hi Thú làm cho buông lỏng. Không nhận được, nàng nhẹ nhàng đáp: “Ân, ta ở chỗ này.”

Nàng vừa trả lời, tiếng kêu của Hi Thú chợt dừng lại, một lát sau, hắn thấp giọng nói: “Đúng vậy a, nàng ở nơi này. Nàng đang ở trong ngực của ta, nàng rốt cục đã ở trong ngực của ta.” Thanh âm của hắn giống như là hàm chứa sự thỏa mãn vô cùng, nhưng cũng càng giống một loại lo sợ bất an không yên.

Âu Dương Vũ thầm than một tiếng, thầm nghĩ: hắn yêu ta a, rất yêu ta.

Hi Thú chôn mặt ở trên candelabra tuyết trắng của nàng, chà chà sống mũi thật cao trên xương quai xanh của nàng. Một lát sau, hắn mới nhẹ giọng nói: “Vũ, bọn họ sẽ không bỏ qua chúng ta.”

Bọn họ? Âu Dương Vũ lập tức phản ứng được, Hi Thú nói là đám người Liễu cùng với Bì. Nàng không lên tiếng.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Hi Thú lại nói thật nhỏ: “Ba người bọn hắn, bất kể là ai cũng có thể lực rất to. Ta thấy được ánh mắt bọn họ, thậm chí là trong ánh mắt của Thiên cũng hàm chứa sự khát vọng với nàng. Vũ, bọn họ rất nhanh sẽ có hành động, rất nhanh sẽ phái tới rất nhiều nhân mã tới tìm nàng. Vũ, Vũ a...”

Lời hắn còn chưa dứt, nhưng Âu Dương Vũ rõ ràng từ trong lời nói của hắn nghe được sự khấn trương, lo lắng cùng bất an giấu ở trong lòng Hi Thú.

Một kẻ trời không sợ, đất không sợ, duy ngã độc tôn như Hi Thú mà giờ phút này ở trước mặt nàng lại có vẻ bất lực như vậy, trong lòng Âu Dương Vũ không khỏi có loại hư vinh vui sướng. Sau khi vui mừng, nàng lại thở dài trong lòng.

Đôi môi giật giật, Âu Dương Vũ nhẹ giọng nói: “Nơi này... bọn họ cũng tìm được sao?”

Hi Thú gật đầu, chậm rãi thở dài nói: “Đúng vậy a, tìm được. Không nói Liễu, ngay cả Thiên kia ta cũng không có nắm chắc sẽ tránh thoát được hắn.”

Từ từ, Hi Thú thả Âu Dương Vũ ra, chỉ chốc lát, Hi Thú đi tới phía trước Âu Dương Vũ.

Ưỡn thẳng lưng, giọng nói của Hi Thú trở nên tỉnh táo rất nhiều: “Bọn họ tìm đến thì có sao, nàng là nữ nhân của ta, ta quyết định sẽ không dễ dàng buông tay.”

Nói đến đây, hắn quay đầu lại, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Âu Dương Vũ.

Loại ánh mắt này của hắn là loại mà Âu Dương Vũ sợ nhìn thấy nhất. Cơ hồ là ngay khi ánh mắt của hắn quăng tới, Âu Dương Vũ lập tức cúi đầu né ra.

Lúc này, một thanh âm non nớt từ trên bả vai Âu Dương Vũ truyền đến: “Hi hi, tiểu chủ nhân đừng sợ. Thế giới này rất lớn nha, có rất nhiều địa phương có thể ẩn thân. Nha nha, ta nhớ ra rồi, đi về phía nam thì sẽ có rất nhiều rất sơn động, cũng là dễ vào khó ra, rất khó phát hiện. Những sơn động kia cũng rất đẹp, tiểu chủ nhân, chúng ta ở trong sơn động như thế khoảng ba năm mươi năm, đợi yêu nữ ngốc nghếch sinh bảy tám hài tử rồi đi ra chơi a.”

Thanh âm vừa dứt, Hi Thú đáp lại bằng một tiếng hừ lạnh, hắn trừng mắt nhìn tiểu bạch hồ, cả giận nói: “Ta đường đường là tôn giả, lại phải dùng tới cách này để trốn sao?”

Hắn không hề nhìn về phía tiểu hồ ly nữa, hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Âu Dương Vũ, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ hăng hái, thanh âm cũng rất ôn nhu: “Vũ, đừng sợ, có ta ở đây, cho dù trời có sập xuống cũng có thể đỡ lên.” Hắn chấp hai tay, ngạo nghễ nhìn về phía chân trời, hắng giọng nói: “Nam nhân trên đời, vốn là nên ôm lấy tuyệt đại yêu nữ, nắm lấy quyền thế trong thiên hạ. Chỉ là mấy người, có cái gì phải sợ?”

89. Chương 89: Hợp Tung

Dịch+biên: Zasw

Âu Dương Vũ không nhúc nhích đứng nguyên tại chỗ, mặc cho Hi Thú vẫn hăng hái nói. Chỉ là khóe miệng của nàng lại kín đáo không ai nhận ra được mà khẽ nhếch lên.

Tiểu bạch hồ bị chủ tử mắng, nó nghiêng đầu đi, chà chà lên mái tóc Âu Dương Vũ, hai mắt nhắm lại khoan khoái hít ngửi hương thơm tỏa ra. Mắt to chớp chớp, nó lại kêu lên: “Chủ tử thật lợi hại. Nhưng là, chủ tử đã nghĩ được biện pháp gì để đối phó với ba vị đại nhân kia chưa? Nói không chừng, Liễu hiện tại đã đuổi tới rồi.”

Lời này của nó cũng không phải là vô nghĩa, tiểu bạch hồ mặc dù thi triển pháp thuật khiến cho hai người thành công rời đi. Nhưng là, pháp thuật của nó có hạn, trên thực tế chỉ đi được chưa đầy một trăm dặm. Trăm dặm, đối với cái loại tuyệt đỉnh cao thủ mà nói, chỉ tốn gần nửa canh giờ a.

Hi Thú chấp tay lại, cười lạnh nói: “Không có.”

Sau khi nói xong, Hi Thú bước đi, chốc lát liền biến mất khỏi tầm mắt Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ kinh ngạc nhìn bóng lưng hắt rời đi, vẫn không nhúc nhích đứng nguyên tại chỗ. Tiểu bạch hồ lại đem lỗ mũi chôn trên mái tóc của nàng, hít sâu một hơi, gương mặt đầy thỏa mãn, tiểu hồ ly hướng về phía Âu Dương Vũ mà vỗ vỗ bộ ngực của mình, giọng nói sục sôi reo lên: “Đừng hoảng sợ, tiểu chủ tử đã đi bày trận. Hi hi, người yên tâm đi, có ta vô địch và tiểu chủ tử cùng nhau bảo vệ người, ai cũng không đoạt được người.”

Âu Dương Vũ có chút buồn cười, nàng thản nhiên nói: “Phải không? Nhưng ta không rõ, mới vừa rồi các người cũng không phải bày một cái kết giới để đối phó với Liễu sao? Hiện tại thật vất vả mới chạy ra được, tại sao còn muốn thủ tại chỗ này để bày trận?”

Tiểu bạch hồ ngẩn ra, một hồi lâu mới lẩm bẩm nói: “Đúng vậy, đúng vậy a, tại sao vậy chứ?” Lầm bầm một hồi, nó từ trên bả vai Âu Dương Vũ nhảy dựng lên, ở giữa không trung vẽ nên một đường sáng màu bạch ngân vội vàng chạy về hướng Hi Thú.

Nhưng mới qua mấy phút đồng hồ, nó lại vèo một tiếng bắn về bả vai Âu Dương Vũ. Buồn nản đem móng vuốt che hai mắt của mình, tiểu bạch hồ buồn bực nói: “Ta quên mất, tiểu chủ tử có một loại pháp thuật có thể đem chúng ta che dấu, có thể khiến cho người khác không dễ dàng tìm được như vậy. Nếu như mà động vào thì sẽ phát hiện được hơi thở của đối phương. Hừ, nhân gia chỉ là nhất thời quên mất, ta còn là tiểu hài tử nha, tiểu chủ tử lại mắng ta dần dộn.”

Không để ý tới tiểu bạch hồ còn đang buồn bực, Âu Dương Vũ nhìn về sương trắng mịn mờ phía trước, Hi Thú đang ở hướng đó chuẩn bị. Mà Liễu, có thể sẽ từ phía nào đó tiến đến.

Qua một khắc đồng hồ sau, Hi Thú từ trong sương mù bước ra. Nhìn vẻ mặt nhẹ nhàng, rất hiển nhiên, đã bố trí mọi thứ thỏa đáng.

Hi Thú bước đến trước mặt Âu Dương Vũ, hai mắt hắt trong nháy mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt của nàng, hết sức chuyên chú, hết sức nhập thần.

Âu Dương Vũ bị hắt nhìn thế cũng cảm thấy không được tự nhiên, nàng cố nén suy nghĩ muốn cúi đầu xuống, lông mi hơi nheo lên, nàng lấy hết sức bình tĩnh mà thấp giọng hỏi: “Người nhìn cái gì?”

Hi Thú cũng không đáp lại.

Âu Dương Vũ thấy ánh mắt hắt sáng quắc như đang suy nghĩ điều gì, không nhịn được lại hỏi: “Người nhìn ta làm gì?”

Hi Thú chăm chú nhìn vào ánh mắt của nàng, nhẹ giọng nói: “Bọn họ tới.”

A? Nhanh như vậy?

Sự kinh ngạc của Âu Dương Vũ hiện rõ trên nét mặt, khóe miệng Hi Thú khẽ nhếch lên, trên mặt đầy tiếu ý: “Đúng thế, bọn họ tới. Hơn nữa, là Liễu đi cùng Thiên.”

Hắn nghiêng đầu, mục quang (ánh mắt) nhìn về phía lối vào sơn cốc, lẩm bẩm nói: “Liều nhanh như vậy đã tới rồi, điều này không ngoài dự liệu của ta, nhưng là, ta trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, hắn lại tới cùng với Thiên.”

Chứng kiến Âu Dương Vũ kinh ngạc nhìn mình không nói một lời, Hi Thú lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Liều có bố trí pháp trận ở trên người của nàng, chúng ta bất kể đi tới chỗ nào thì hắn cũng có thể tìm ra được. Thiên có đôi mắt có thể khám phá hết thấy, hai người bọn họ hợp lại cùng một chỗ, ta cũng không có biện pháp tốt để đối phó.”

Hi Thú chấp tay lại, u ám nói: “Nhưng là, Thiên cho tới bây giờ cũng không dễ dàng xuất hiện. Liều có thể cùng hắn kết phượng, hắn là giữa hai người đã đạt thành hiệp nghị nào đó. Hiệp nghị kia chắc chắn là có liên quan đến yêu nữ. Âu Dương Vũ, nàng thích Liều, chỉ sợ là hắn sẽ đem nàng bán với một cái giá tốt rồi.”

Lời này giống như là một cái chùy sắt lớn mạnh mẽ đập vào bộ ngực Âu Dương Vũ. Trong nháy mắt, Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Trong lòng Âu Dương Vũ, Hi Thú cực kỳ tự phụ, hắn cũng không phải là cái loại nói dối để ám hại người khác. Chẳng lẽ, ôn nhu như Liều, người nói nữ nhân của mình chỉ có thể là của một người nam nhân, hắn lại có thể cùng Thiên đạt thành hiệp nghị, bán đứng ta ư?

Dùng sức lắc đầu, Âu Dương Vũ nhanh chóng tỉnh táo lại: bất kể như thế nào, đây chỉ là lời nói một bên của Hi Thú. Hắn nói Liều cùng Thiên đã đuổi tới, nhưng phía ngoài rõ ràng không có động tĩnh a.

Nàng vừa nghĩ như vậy, bỗng nhiên, trên bầu trời truyền đến một tiếng chim gáy vang: “U~~ u~~”, dẫn tới dãy núi tràn đầy tiếng vọng. Âu Dương Vũ ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên đỉnh đầu, một con chim khổng lồ như hạc lại như ưng đang giương hai cánh ước chừng bốn thước bay qua.

Ngay khi Âu Dương Vũ ngẩng đầu lên, con chim kia phẳng phất cảm giác được cái gì, nó nhanh chóng cúi đầu, một đôi mắt màu lam cùng đôi mắt của nàng bình tĩnh nhìn nhau!

Nó đang nhìn ta! Súc sinh này đang nhìn ta!

Âu Dương Vũ kinh hãi, nàng rõ ràng cảm giác được, con chim đang ở trên bầu trời này đang đánh giá chính mình, nàng còn có một loại cảm giác, con chim này tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Quả nhiên, con chim kia nhìn nàng mấy lần sau, cánh khê vỗ, đầu lại ngẩng lên, “U~~ u~~” “U~~ u~~” không dứt.

“Nó đang thông báo vị trí của nàng. “Thanh âm của Hi Thú từ phía sau truyền đến, trong thanh âm còn mang theo vài phần sát khí: “Con chim này tên là Tầm, là sủng vật của Thiên.”

Thanh âm của Hi Thú vừa dứt, một tiếng tay áo phá không rõ ràng truyền đến. Thanh âm kia nhanh chóng hướng tới gần nơi này. Âu Dương Vũ lắng nghe một chút là có thể nghe ra đây là thanh âm hai người đang vội vàng tiến đến.

Đúng lúc ấy, tiếng tay áo phát trong gió vừa vang lên, màn sương trắng lúc này đã bị ánh nắng ngày mới tách ra. Âu Dương Vũ mơ hồ có thể thấy, ở cửa cốc cách đó hai ba dặm là hai thân ảnh thon dài. Trong đó có một thân ảnh chính là Liều mà nàng cực kỳ quen thuộc, một thân ảnh khác thì mặc bạch y, phẳng phất tùy thời có thể tan trong cơn gió, không phải là Thiên thì là ai?

Thì ra là Liều thật sự cùng Thiên ở chung một chỗ, gương mặt tuyệt mỹ của Âu Dương Vũ trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Mỗi nàng giật giật, không nhìn được nhìn về phía Hi Thú đang ở một bên nhú lông mày không nói, nhẹ giọng hỏi: “Người... người có biện pháp gì?”

Hi Thú thấy nàng đặt câu hỏi, hiển nhiên tâm tình đã khá hơn nhiều, hắn ôn nhu nhìn Âu Dương Vũ, mỉm cười nói: “Yên tâm đi.” Hắn đi tới bên cạnh Âu Dương Vũ, ngừng mắt nhìn cặp mắt của nàng, thấp giọng nói: “Những thứ ta làm để chào đón nàng trở về đã chuẩn bị xong từ lâu. Nàng hãy yên tâm.”

90. Chương 90: Lập Thệ

Dịch+biên: Zasw

Âu Dương Vũ gật đầu, tin lời của hắn. Hi Thú trăm phương ngàn kế đem nàng dẫn tới đây, chắc chắn là có điều chuẩn bị.

Không nhận được, lại ngẩng đầu lên nhìn về phía Liễu ở bên ngoài. Vừa mới nhìn, Âu Dương Vũ bỗng cảm thấy vô cùng thất kinh: Liễu trước mắt, đầu tóc tán loạn trên bờ vai, bắm đầy mảnh lá vụn, hai mắt đỏ sẫm, trên chiếc cằm trắng nõn là một vòng râu mép xù xì. Thoạt nhìn so với trước thì âm trầm nhiều lắm, tiêu tụy nhiều lắm.

Lúc này mới chỉ qua một ngày, hắn đã biến thành cái bộ dáng này!

Trong tâm Âu Dương Vũ vô cùng đau xót. Đúng lúc ấy, nàng cảm giác được một ánh mắt rất không vui đang nhìn mình chằm chằm, là Hi Thú! Hắn là một đại thổ quý [Nhận: siêu cấp quý dấm chua (1)], ngàn vạn lần không nên để xảy ra chuyện gì mới ổn.

(1): dấm chua: hay ghen

Cho nên, Âu Dương Vũ nhanh chóng xoay qua chỗ khác, để cho ánh mắt của mình rời khỏi Liễu.

Thiên cùng Liễu lẳng lặng đi vào sơn cốc, hai người nhìn kĩ vào trong sơn cốc, ánh mắt quét khắp mọi nơi.

Nhìn vào ánh mắt hai người Thiên và Liễu, Âu Dương Vũ cùng Hi Thú đồng thời lắng nghe xem bọn họ nói gì.

Liễu khẽ động lông mày, nói: “Kỳ quái, làm sao trong lúc bắt chợt, hơi thở của Vũ đã biến mất?” Hắn quay đầu hỏi: “Thiên đại nhân, ngài nhìn thấy cái gì không?”

Thiên đang giương mắt nhìn vào trong cốc. Ánh mắt của hắn như là thực chất, mang theo một loại hàn quang vô hình nhìn thẳng vào trong cốc. Nhưng ngay khi ánh mắt Thiên sắp tiếp xúc với Âu Dương Vũ, hàn quang kia rõ ràng dừng lại. Tiếp theo liền dời đi phương hướng khác.

Một lát sau, trong ánh mắt chờ mong của Liễu, Thiên lắc đầu, thấp giọng nói: “Không có, thật là kỳ quái, Tầm chưa từng nhìn lầm bao giờ. Chẳng lẽ là, Tôn Giả có biện pháp gì có thể đem hơi thở và hình dạng của yêu nữ giả mạo, để cho Tầm sinh ra hiểu lầm?”

Ngoài cốc, trên mặt hai người cùng xuất hiện vẻ do dự, Âu Dương Vũ ngơ ngác nhìn hai người, không động cũng không nói gì. Ngay khi suy nghĩ của nàng cực kỳ phức tạp, cũng không biết là muốn cho Liễu phát hiện hay lại là muốn Liễu buông tha cho, bắt chợt một thân thể ấm áp ôm lấy lưng nàng, ngay sau đó, cảm thấy bên hông ấm áp, nàng đã lâm vào trong lồng ngực của Hi Thú.

Âu Dương Vũ trong lòng cả kinh, bỗng nhiên trên chiếc gáy ngọc truyền tới một cảm giác đau nhẹ. Nàng khẽ kêu một tiếng, cảm giác đau nhẹ kia lập tức biến thành ngứa ngáy, ra là Hi Thú vừa cắn nàng một cái xong liền nhanh chóng dùng đầu lưỡi liếm một cái.

Âu Dương Vũ hai chân mềm nhũn, tim cũng đập nhanh lên. Lúc này, tiếng cười khẽ của Hi Thú từ phía sau truyền đến: “Ta nói, ta đã chuẩn bị xong. Hiện tại trong lòng nàng vẫn sợ sao?”

Âu Dương Vũ âm thầm liếc một cái, thầm nghĩ: ta cho tới bây giờ cũng chưa từng sợ, tối đa cũng chẳng qua là còn do dự, không biết như thế nào cho phải.

Lúc này, hô hấp từ phía sau của Hi Thú bắt đầu dồn dập lên, đồng thời, có một vật đang từ từ biến ngạnh (cứng).

Sự biến hóa này dọa cho Âu Dương Vũ hoảng sợ, đồng thời, nàng cũng không khỏi vô cùng tức giận. Cũng không quản Hi Thú ôm mình chặt thế nào, nàng ra sức vùng người một cái, sau đó quay đầu lại.

Âu Dương Vũ nhìn chằm chằm Hi Thú đầy tức giận, bởi vì tức giận, hai gò má nàng lộ ra một màu ửng đỏ, đôi mắt luôn long lanh như nước kia cũng tựa như lưu ly, ánh sáng tỏa ra bốn phía.

Vươn ngón trỏ chỉ vào Hi Thú, Âu Dương Vũ cả giận nói: “Hi Thú, người chẳng lẽ nhìn ta thì chỉ có thể nghĩ đến chuyện giao phối sao? Người, hiện tại Liễu cùng Thiên đang ở bên ngoài, người vẫn còn có tâm tư nghĩ cái này. Người, ta ở trong lòng của người được coi là cái gì? Một con thú cái? Một con thú cái cho người phát tiết dục vọng? Hi Thú, người so với Liễu, cách nhau quá xa. Ta cùng Liễu khi ở chung một chỗ có thể vui vẻ chơi đùa, nói chuyện lung tung, thậm chí có thể tùy ý cùng chàng vui cười. Nhưng còn người, người vĩnh viễn chỉ biết nghĩ tới một chuyện... Người... Người căn bản cũng không có tiến hóa hoàn toàn, người căn bản cũng không xứng theo ta nói chuyện tình yêu!”

Oán hận nói những lời này, Âu Dương Vũ vung tay phải lên, sai bước đi ra ngoài cốc.

Tiểu bạch hồ “Chi~~” một tiếng, nhảy tới trên vai của nàng, vội vàng hỏi: “Người muốn đi đâu?”

Âu Dương Vũ oán hận nói: “Ta muốn ra ngoài cốc! Ta không muốn sẽ cùng động vật chỉ biết động tình này sống chung một chỗ!”

Nàng xông về trước được vài chục bước xong, trước mắt đột nhiên hoa lên, thân hình cao lớn của Hi Thú đã chặn kín ở phía trước, che đi đường đi của nàng.

Lúc này, đôi môi của Hi Thú đang mím thật chặt, tạo thành một đường thẳng tắp (:|), trong đó, có vẻ tức giận, lại còn có vẻ ủy khuất. Nhìn thấy sự ủy khuất trong ánh mắt hẩn, ánh mắt Âu Dương Vũ từ kinh ngạc trở nên ấm áp.

Hi Thú nhìn Âu Dương Vũ thật sâu, ngực không ngừng phập phồng, qua một hồi lâu, hẩn mới bình tĩnh trở lại.

Khi đã bình tĩnh rồi, hẩn liền tiến hai bước về phía Âu Dương Vũ, thanh âm trầm thấp mà tràn đầy tức giận: “Nàng mới vừa nói cái gì? Nói ta đối với nàng động tình, chính là ngay cả Liễu cũng không bằng?”

Hai mắt của hẩn bùng bùng lửa cháy, oán hận nói: “Trừ Liễu kia, nam nhân trong thiên hạ nào nhìn nàng mà có thể không đối với nàng động tình? Coi như là Liễu, hẩn cũng chỉ là mạnh mẽ ức chế sự vọng động của mình! Âu Dương Vũ, nàng lại bởi vì loại chuyện nhỏ nhặt này liền nói ta như thế.”

Nói đến đây, thanh âm của hẩn dừng lại, nghiêng đầu đem nàng từ trên xuống dưới đánh giá mấy lần, thanh âm của Hi Thú lại hạ thấp mấy phần: “Nàng là đang sợ, Vũ, nàng tại sao lại sợ như vậy chứ? Chuyện như vậy không phải là rất tốt sao? Tại sao nàng có thể sợ như vậy chứ?”

Nói đến phần sau, thanh âm của hẩn đã trở nên hết sức ôn nhu. Hai mắt Âu Dương Vũ đỏ lên, nàng không muốn để cho Hi Thú thấy hình dạng này của mình, liền đem thân thể khẽ chuyển, không đối mặt cùng hẩn nữa.

Hi Thú lại tiến lên hai bước, cản ở trước mặt nàng. Hẩn vươn tay, đầu tiên là cẩn thận đặt trên bả vai Âu Dương Vũ, thấy nàng chẳng qua là khẽ run rẩy, liền mở hai tay ra, đem cả người nàng ôm vào trong ngực.

Đem Âu Dương Vũ đang run rẩy ôm thật chặt vào trong ngực, cảm của Hi Thú khẽ cọ trên mái tóc nàng, hẩn ôn nhu trấn an nói: “Vũ, đừng sợ, ta sẽ không thương hại nàng. Cho dù người trong thiên hạ đối với nàng bất lợi, ta cũng sẽ không thương hại nàng, ta yêu nàng!”

Âu Dương Vũ khóc thút thít, nói thật nhỏ: “Không, người không thương ta, người chỉ là muốn đoạt lấy ta, Liễu mới là yêu ta.”

Nghe nàng lại nhắc tới Liễu, gương mặt tuấn tú của Hi Thú lập tức tràn đầy mây đen. Hẩn cúi đầu nhìn chằm chằm Âu Dương Vũ trong chốc lát, cắn răng, rốt cục thấp giọng nói: “Vũ, không cho nàng nhắc tới Liễu. Ta yêu nàng, nàng như vậy khiến cho lòng ta đau.”

Dừng lại chốc lát, hẩn quyết định nói: “Hảo, ta sau này sẽ không ép nàng cùng ta giao phối nữa. Nàng đừng thương tâm như vậy nữa.”

Lời này vừa ra, Âu Dương Vũ đang khóc thút thít liền lập tức dừng lại, hai mắt không có chút nước mắt nào vui vẻ chớp chớp. Nàng hít một hơi, thanh âm thật thấp nói: “Người đang là dụ dỗ ta đi?”

“Đương nhiên là lời thật!” Hi Thú đem tay phải hướng lên trời, nghiêm nghị nói: “Thiên Tôn chứng giám, chỉ cần Âu Dương Vũ thật lòng thật dạ đối với ta, thật lòng sống ở bên cạnh ta, ta quyết không mạnh mẽ

bức bách nàng cùng ta giao phối.”

Hắn thề rồi! Ha ha, hắn rốt cục thề rồi! Một tảng đá lớn trong lòng Âu Dương Vũ rơi xuống, chẳng qua là lúc nó rơi xuống, nàng không khỏi trầm nghĩ: đến lúc này, tiểu tử này đã thề mà vẫn còn đem đường lui của ta cản lại, thật là quá mức.

Nàng không nhìn thấy, Hi Thú lúc này đem cằm ở trên trán của nàng cọ cọ, vẻ mặt cũng rất giảo hoạt sắc bén: hừ, đáp ứng không cưỡng bách người, nhưng không có nói là không cho phép hấp dẫn người. Mỗi một lần đụng tới người, người liền mềm cả người, mùi thơm tỏa ra, rõ ràng mình muốn là được ngay, vẫn muốn trốn tránh, lẽ mình dối người, đúng là Vũ ngu ngốc!

91. Chương 91: Vô Đề

Dịch+biên: Zasw

Liễu cau mày, ở ngoài sơn cốc không ngừng đi lòng vòng. Dù vậy, hai mắt của Liễu thỉnh thoảng vẫn nhìn về hướng Âu Dương Vũ, ánh mắt không có tập trung nhìn vào cái gì, thỉnh thoảng liếc đến rồi lại vội vã rời đi. Ở bên cạnh Liễu, Thiên vẫn bất động như núi, trường bào trắng bị gió thổi tung bay phát phới. Khóe miệng của hắn vẫn mang theo nụ cười thần bí, hai mắt nhìn về phía sơn cốc, cũng như Liễu chỉ nhìn một cái rồi rời ánh mắt đi chỗ khác.

Trong khi Âu Dương Vũ cùng Hi Thú nói chuyện, Liễu và Thiên từng một lần biến mất. Nhưng chỉ chớp mắt sau bọn họ lại quay lại chỗ cũ.

Liễu đưa mắt nhìn bốn phía, tung người nhảy lên một tòa sơn mạch quan sát một lát rồi lại quay lại miệng sơn cốc. Hắn nhìn Thiên, trầm giọng nói: “Hơi thở bắt đầu từ nơi này thì trở nên hỗn loạn, người còn không phát hiện cái gì sao?”

Hai con mắt linh hoạt kỳ ảo của Thiên lại nhìn xung quanh, một lát sau hắn lắc đầu nói: “Không có, bất quá chỗ này rất quỷ dị.”

Hắn chỉ tay về phía cửa vào sơn cốc.

Điểm này thì cùng với Liễu hoàn toàn nhất trí, hai người trầm mặc một lát sau liền không hẹn mà cùng khoanh chân ngồi xuống. Liễu nhìn địa hình xung quanh, trầm suy nghĩ, cái sơn cốc phía trước này thoạt nhìn vừa xem thì hiểu ngay, bốn phía cũng không giống có chỗ ẩn thân, thật là rất kỳ quái.

Âu Dương Vũ thấy hai người ngồi xuống nơi miệng sơn cốc, không khỏi kỳ quái trừng mắt nhìn: rất thú vị, chẳng lẽ bọn họ thật không có phát hiện cái sơn cốc này có dị thường?

Nàng mặc dù hiểu kỳ, nhưng những chuyện này đã vượt qua phạm vi lý giải của mình. Vì vậy, Âu Dương Vũ chẳng qua là suy nghĩ trong chốc lát liền bỏ qua suy nghĩ này.

Lúc này, giọng nói của Hi Thú từ phía sau truyền đến: “Vũ, nàng muốn ăn cái gì? Ta đi chuẩn bị cho nàng.”

Được hắn nhắc, Âu Dương Vũ lúc này mới nhớ là chính mình dường như đói bụng sôi sùng sục. Nàng quay đầu lại nhìn về phía Hi Thú, hai mắt phát sáng ngời ngời: “Tùy tiện đi, bất quá ta rất đói bụng, phải nhanh lên một chút mới được.” [Nhện: ôi con gái =.=]

“Tốt, ta lập tức đi chuẩn bị.” Hi Thú chứng kiến vẻ mặt thèm nhỏ dãi của Âu Dương Vũ, hắn cười cười đầy sủng nịch. Đi một bước sau, bỗng nhiên bước chân hắn dừng lại, quay đầu về phía Âu Dương Vũ từ từ nói: “Vũ, ta vẫn nhớ, nàng đã từng nói với ta một câu, nàng nói, nàng chuẩn bị đồ ăn thật ngon, nguyện ý làm cho ta ăn.” Nói tới đây, thanh âm của hắn trở nên trầm thấp: “Vũ, những ngày qua, ta vẫn mong đợi, mong đợi có một ngày, nàng cam tâm tình nguyện nói với ta những lời này lần nữa.”

Nhìn thân ảnh Hi Thú sai bước đi về phía xa, Âu Dương Vũ ngây người thật lâu, lẩm bẩm nói: “Thiệt là, lại nói tình thoại nữa rồi.”

Thân ảnh của Hi Thú chỉ trong chốc lát liền vượt qua vách núi, biến mất khỏi tầm mắt nàng. Hắn mặc dù đã đi, nhưng tiểu bạch hồ thì không. Nó vẫn ung dung thong thả đứng ở trên bả vai Âu Dương Vũ, vẻ mặt đầy hạnh phúc đem đầu nhỏ ngả bên gáy nàng.

Đội Hi Thú rời đi, Âu Dương Vũ quay đầu nhìn về phía hai người đang ngồi xếp bằng ở ngoài sơn cốc. Nàng mấp máy môi, không ức chế được cảm giác muốn đi về phía hai người bọn họ.

Nàng đi một cách chậm rãi, cẩn thận. Đi hai mươi mấy bước, thấy tiểu bạch hồ trên bả vai đối với hành động của nàng không tỏ ra kháng nghị, Âu Dương Vũ không khỏi tăng nhanh cước bộ.

Nàng nhìn hai người, đi thẳng được một trăm bước. Lúc này, nàng cách hai người chỉ chưa đầy năm mươi thước, nàng có thể thấy Liễu cùng Thiên đôi môi còn đang mấp máy gì đó.

Đã gần như vậy rồi mà hai người một chút cũng không phát hiện được có gì không đúng. Bọn họ vẫn khép mắt, cũng không biết là đang dưỡng thần hay là đang suy nghĩ cái gì.

Đi tiếp về phía trước mười thước xong, Âu Dương Vũ cảm giác được chính mình phảng phất có thể nghe được tiếng tim đập của hai người. Nàng dừng bước lại, ngồi xuống một tảng đá ở cạnh vách núi, nghiêng đầu dò xét cẩn thận hai người.

Trong lòng của nàng, thực đúng là có chút chủ ý như lời nói của Hi Thú. Nàng rất muốn biết, Liễu cùng Thiên cùng nhau tìm đến mình, có phải hay không là có cái gì hiệp nghị. Hơn nữa, nàng còn có một loại vọng động, một loại ý nghĩ muốn vọt tới trước mặt hai người, xem bọn hắn có thể hay không phát hiện mình.

Lúc này, khắp nơi đều yên lặng, trừ thỉnh thoảng là tiếng côn trùng kêu vang, không hề có tiếng người truyền ra. Âu Dương Vũ nghiêng đầu, tinh tế quan sát Liễu. Nhìn một hồi, nàng thầm nghĩ: Liễu trông trưởng thành hơn rất nhiều. Hắn khoác bộ dạng đầu tóc như vậy thoát nhìn rất có điểm khí chất của cao nhân.

Quả thật, trên vẻ mặt non nớt lúc này, mái tóc dài xõa trên bờ vai, chiếc trán rộng lớn gấp thành chữ Xuyên (). Những cọng râu mọc bữa bãi trên chiếc cằm tinh tế, khuôn mặt trắng nõn lấm lem tro bụi đầy vẻ mệt mỏi, thoát nhìn thật rất có cảm giác tang thương.

Kỳ quái, hắn tại sao không mang mặt nạ nữa? Hi hi, chẳng lẽ hắn chẳng qua là không muốn cho thuộc hạ phát hiện gương mặt non choẹt của mình, nhưng tại sao cả Thiên thể nào cũng không thấy được mình?

Đánh giá Liễu xong, Âu Dương Vũ quay đầu nhìn về phía Thiên. Vừa nhìn thấy Thiên, cặp mắt của nàng liền đột nhiên mở thật lớn, ánh mắt đầy hăng hái bừng bừng. Thiên này, thật sự là quá thần bí, nàng vẫn muốn tìm một cơ hội nào hảo hảo nhìn kỹ hắn, hi hi, hiện tại tốt lắm, cơ hội tới, hừ hừ, nàng hiện tại tùy tiện nhìn thế nào thì hắn cũng sẽ không phát hiện được.

Gương mặt Thiên hình chữ điền, trên mặt của hắn luôn luôn như là có một tầng quang huy lưu động, khiến cho ngũ quan tuần tú của hắn cũng mang theo một loại mờ lung. Khoảng cách gần như vậy mà đánh giá hắn, Âu Dương Vũ mới phát hiện, ngũ quan hắn là điển hình của mây kiếm mắt sáng. Sống mũi hắn vừa thẳng vừa cao, đôi môi hơi mỏng. Không biết tại sao, hắn mặc dù nhắm mắt suy nghĩ nhưng vẫn làm cho người ta một loại cảm giác ôn nhuận như ngọc.

Diện mạo của tiểu tử này rất dễ nhìn.

Âu Dương Vũ vừa mới cảm thán xong thì lập tức cười khổ thầm nghĩ, nam nhân trên cái thế giới này, ngoại hình đẹp mắt nhiều lắm.

Nàng đánh giá một hồi, thấy hai người hoàn toàn giống như hai Bồ Tát, đối với mình đánh giá nhưng một chút cảm giác cũng không có. Lòng của nàng đột nhiên nhảy lên, đột nhiên tâm tình bướng bỉnh trời dấy.

Từ từ đứng dậy, Âu Dương Vũ từng bước từng bước đi lại gần hai người. Khi nàng chỉ cách hai người chỉ có hai mươi thước, tiểu bạch hồ trên bả vai bỗng nhiên vèo một tiếng nhảy tới trước chân nàng, chân trước hướng lên không trung lơ lửng, vội vàng kêu lên: “Không được, không thể đi về phía trước nữa.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lông xù của nó có chút bối rối, móng vuốt huy vũ trên không trung cũng có chút cứng ngắc, hơn nữa, Âu Dương Vũ phát hiện, nó mặc dù rất gấp, thanh âm cũng không cao, chẳng những không cao, còn có chút cố ý hạ thấp.

Tiểu Bạch hồ thấy Âu Dương Vũ chớp mắt to, rất là tò mò nhìn mình, nụ cười trên mặt lộ ra vẻ nàng cũng không có đem lời của mình để ở trong lòng. Nó không khỏi lại càng thêm bối rối, chân trái phía trước che

miệng nhỏ của mình, hai mắt tiểu bạch hồ nhanh như chớp nhìn mọi nơi trong chốc lát, đặc biệt là nhìn về phía sau của Âu Dương Vũ, tiểu bạch hồ vội vàng cầu xin: “Van xin người, đi tới nơi khác đi. Người... người không thể thừa dịp lúc nhân gia ngủ gà ngủ gật mà làm chuyện như vậy, tiểu chủ tử nhất định không tha cho ta. Van người, yêu nữ tỷ tỷ, mỹ nhân tỷ tỷ, người đi trở về đi. Ta... nhân gia không thể thi thuật nữa, hiện tại cách quá gần rồi, nhân gia mà thi thuật thì bọn họ sẽ hoài nghi.”

Nó mới vừa nói tới đây, hai mắt Thiên bồng trợn to, ngẩng đầu lên, hai tròng mắt trong trẻo của hắn nhìn về phía Âu Dương Vũ cùng tiểu bạch hồ, lạnh giọng quát lên: “Có cái gì không đúng!”

92. Chương 92: Ly Khai

Dịch+biên: Zasw

Những lời này của Thiên vừa mới ra, bồng dưng, Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy bên hông bị chạm vào, ngay sau đó, một lực lượng hùng hồn đem cả người nàng kéo mạnh về đằng sau!

Âu Dương Vũ mở cái miệng nhỏ nhắn ra muốn kinh hô, vừa mở miệng, nàng phát hiện mình căn bản không thể phát ra được một thanh âm nào.

Sau đó, nàng rơi vào một lồng ngực ấm áp, nguyên lai là Hi Thú đã đi ra. Âu Dương Vũ trong lòng đột nhiên nhảy lên, đang chuẩn bị nói cái gì đó thì Hi Thú đã ôm nàng hướng trong sơn cốc nhảy sâu hơn mười thước.

Đi thẳng tới vị trí cũ, Hi Thú mới đem Âu Dương Vũ thả xuống, hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm Âu Dương Vũ đang cúi đầu, thoát nhìn rất diêm dâm đáng yêu.

Nhìn chằm chằm một hồi lâu, Âu Dương Vũ vẫn là cúi đầu như vậy. Hi Thú tự nhiên biết, nàng sợ dĩ như vậy là do thẹn trong lòng. Nhưng vừa nghĩ tới chính mình mới vừa rời đi, nàng liền không biết điều chút nào, hắn liền giận từ đó.

Nặng nề hừ một tiếng, Hi Thú lạnh lùng nói: “Rất vui về sao? Lại cố gắng đi ra khỏi kết giới. Âu Dương Vũ, nàng rốt cuộc là suy nghĩ cái gì?”

Nghe được giọng hắn tràn đầy tức giận, Âu Dương Vũ cũng không kìm được ủy khuất, lông mi dài trên đôi mắt to nháy nháy hai cái, Âu Dương Vũ rầu rĩ trầm nghĩ: ta có phải là tù binh của người hay không? Cho dù là tù binh, hắn cũng phải có một chút hành động phản kháng nha.

Nhưng những lời này của nàng chỉ có thể nghĩ trong đầu chứ tuyệt đối không thể nói ra được. Nếu nói ra, không chừng Hi Thú trong cơn giận dữ sẽ bắt nàng làm tù binh thật.

Vì vậy, suy nghĩ lòng vòng một lúc, Âu Dương Vũ rầu rĩ nói: “Người vừa rồi không có nói là không cho nhích tới gần bọn họ.”

“Điều này còn phải nói? Người trong thiên hạ ai ai cũng biết a “

Âu Dương Vũ lập tức tiếp lời nói: “Ta không biết.”

Hi Thú cứng họng, thấy nàng vẫn cúi đầu, mái tóc đen nhánh trên khuôn mặt tuyết trắng khẽ phát phát một cái, tim của hắn đột nhiên chứng lại. Ngay lúc này, cổ lửa giận đầy trong bụng bồng dưng biến mất sạch sẽ không còn chút nào.

Thở dài một tiếng, Hi Thú giang đôi tay ra ôm nàng vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Tốt lắm, ta hiện tại nói cho nàng biết, kết giới này càng đi dọc theo đường biên của nó thì càng yếu đi. Hơn nữa, kết giới của ta không làm những người có pháp thuật cao chú ý, nó chỉ bố trí một loại huyền tượng (ảo ảnh) mà thể nhân không biết. Hiện tại, bất kể là Liễu hay là Thiên, trong con mắt của bọn họ, sơn cốc này chỉ là một bình nguyên nho nhỏ, thừa thớt rất bình thường. Nhưng mới vừa rồi, nàng thiếu chút nữa dẫn tới bọn họ hoài nghi a.”

Nguyên lai là như vậy, Âu Dương Vũ trong lòng hiểu một chút. Nàng lặng lẽ nhìn thoáng qua Hi Thú, thấy Hi Thú đang cau mày nhìn nơi cửa cốc, không khỏi cũng tò mò quay đầu sang, nhìn về phía hai người Liễu cùng Thiên.

Lúc này, hai người đã từ ngồi xếp bằng khôi lại tư thế phục đứng yên. Liễu nhìn mọi nơi mấy lần xong, chuyển sang Thiên hỏi: “Thiên đại nhân, người vừa phát hiện cái gì?”

Hắn hỏi xong, Thiên vẫn trầm mặc không nói. Liễu liền ở một bên lẳng lặng chờ.

Thiên chậm chạp đi mấy bước về hướng sơn cốc, hắn đi rất chậm, rất cẩn thận, chỉ chốc lát công phu, liền đã bước đi hai mươi bước. Mỗi một bước của hắn cũng không dài, Âu Dương Vũ xem ra hai mươi mấy bước này của hắn cũng phải đi được khoảng năm thước! Mỗi bước kia bước ra cũng chỉ là bước khoảng một bàn chân.

Thiên tiếp tục đi về phía trước, thẳng hướng sơn cốc đi được hai mươi thước, sáu bảy mươi bước sau, hắn mới quay đầu lại từ từ đi về phía Liễu. Đi thẳng đến bên người Liễu, Thiên giương mắt nhìn về phía vẻ mặt hỏi thăm của Liễu, lắc đầu, trầm thấp nói: “Quả thật có cái gì rất không đúng.”

Nói tới đây, Thiên không biết nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên thanh âm dừng lại. Tiếp theo, hắn làm như không có chuyện gì xảy ra, nói: “Đi thôi, chúng ta đến bên trái xem một chút còn có cái gì dị thường.”

Dứt lời, hắn và Liễu cùng nhau rời đi.

Bọn họ đi lần này, hai ba canh giờ sau, cho đến khi mặt trời lên cao giữa đỉnh đầu, hai người cũng chưa trở về.

Hi Thú khẽ nhú mày, thốt lên một tiếng ngạc nhiên, chỉ ra ngoài cốc nói với tiểu bạch hồ: “Tiểu Hoàng, ra đi xem tình huống một chút thế nào.”

Tiểu bạch hồ đứng ở trên bả vai Âu Dương Vũ đang đem khuôn mặt chôn vùi trong mái tóc của nàng, một bộ dạng ngủ ngon đầy hạnh phúc. Nghe được tiểu chủ tử quát lên, không khỏi ủy khuất mở to mắt. Nhưng sự ủy khuất của nó dưới cái tròng mắt của Hi Thú lập tức biến thành nín hót.

Nó tung người nhảy xuống mặt đất, cái đuôi liên tục vẫy mấy cái, cầm gương lên, mắt to cười híp lại: “Hảo, chờ ta về.” Hai tròng mắt chuyển tới trên người Âu Dương Vũ, nó hướng về phía Âu Dương Vũ vút một cái mị nhãn, cũng không đợi Hi Thú tức giận, thân thể co rụt lại, chân trước bật lên, đảo mắt liền biến mất khỏi tầm mắt Âu Dương Vũ.

Hi Thú thông thả đến bên người Âu Dương Vũ, nhẹ giọng nói: “Nếu ta đoán không sai thì hẳn bọn chúng đã rời đi.”

Đi? Âu Dương Vũ có chút không dám tin nhìn Hi Thú, thầm suy nghĩ: làm sao có thể, Liễu cứ như vậy mà đi?

Hi Thú lạnh lùng cười một tiếng, chậm chạp nói: “Trong phương viên mấy trăm dặm, ta bày ra không ít hơn ba mươi nơi có điểm nghi ngờ. Cái của cốc chỗ chúng ta chỉ là một trong số đó.”

Thu hồi vẻ mặt đắc ý, Hi Thú chuyển sang Âu Dương Vũ, nhẹ giọng nói: “Nếu như bọn họ đi thật, Vũ, nàng hãy đi với ta tới địa phương khác, ta tin rằng nàng nhất định sẽ thích cuộc sống như vậy.”

Về mặt hắn cười đầy thần bí, làm hại lòng hiếu kỳ của Âu Dương Vũ nổi lên. Nàng đang muốn hỏi cho rõ ràng, liền nghe được những tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, trong nháy mắt, một vật nhảy lên bả vai của nàng, đồng thời, thanh âm non nớt của tiểu bạch hồ truyền đến: “Đi rồi. Ta nhìn một chút, bọn họ hiện tại đã ra ngoài trăm dặm trên núi. Hi hi, hai tên khốn kiếp này, ở cửa cốc xuất hiện rất nhiều bấy rập nha, nếu không phải Tiểu Bạch ta thông minh tuyệt đỉnh, bọn họ nhất định sẽ rất đắc ý.” Đôi mắt nhỏ trong veo của nó nhìn hai người một cái, đem những lời còn lại nuốt vào trong bụng: nếu như hai người các người ngu ngốc đi ra ngoài, nhất định sẽ mắc mưu, hi, ta thật là một hảo hán tử thông minh.

Hi Thú ha ha cười một tiếng, nói: “Rất tốt, vậy chúng ta lên đường thôi.”

Đem gương mặt Âu Dương Vũ hóa trang một lần nữa, Hi Thú mang theo nàng ra khỏi sơn cốc. Đoạn đường này, Hi Thú còn nhanh hơn tuần mã, chưa tới một canh giờ, liền đã ở ngoài hai trăm dặm.

Chẳng qua là cái loại nhanh chóng như vậy cũng không thể kéo dài, vừa ra khỏi phạm vi Á Tổ quốc, Hi Thú liền thả Âu Dương Vũ đang ôm bên hông xuống, giống người bình thường ở trên quan đạo hướng về phía trước chậm rãi đi tới.

Lúc này, Âu Dương Vũ mang ngoại mạo một thiếu nữ bình thường, nước da vàng, có chút thô ráp cùng ngũ quan bình thường, cùng bất kỳ cô gái nào đi ngang qua cũng không khác gì mấy. Bất quá, tiểu tử này hiển nhiên có chút tự luyện, hần đối với ngoại hình của mình một chút cũng không có xử lý, ngũ quan hoàn mỹ kia cùng thân hình thon thả như một đạo ánh dương chói mắt, hấp dẫn người đi đường liên tiếp quay sang nhìn chăm chú.

93. Chương 93: Thanh Lương Thành

Dịch: Chiêu Nhi

Sau khi hai người đến tòa thành đầu tiên liền mua hai con ngựa, kết thúc quãng đường đi bộ.

Khoái mã bốn tẩu hồi lâu, đến khi mặt trời lặn về phía tây, những ánh kim quang chiều tà nhuộm đỏ áng mây, Hi Thú mới quay đầu lại, nói với Âu Dương Vũ: “Nàng vẫn còn duy trì được sao? Chúng ta khuya hôm nay còn muốn đi tiếp đó.” Âu Dương Vũ mặc dù không phải là người chịu được gian khổ, bất quá công phu nàng rất tốt, nội lực dư thừa làm cho nàng không mệt mỏi chút nào. Nàng biết, Hi Thú là muốn thoát khỏi sự truy tung của Liễu.

Nàng nhìn Hi Thú, hồi lâu mới nhẹ nhàng hỏi: “Người muốn đi đâu?”

Hi Thú ha ha cười một tiếng, ánh mắt nhìn về phía chân trời nơi mặt trời hạ xuống, trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn phẳng phất như có hoa quang lưu động, trong ánh mắt đen nhánh toát ra một cảm giác vui vẻ nhìn nàng. Hi Thú chứng trạc trước mặt Âu Dương Vũ lại khôi phục thành một người thiếu niên bình thường.

Khóe miệng khẽ cong lên, Hi Thú nhẹ nhàng nói: “Lần này đi tới một nơi rất thú vị, ta nghĩ cùng với nàng, gạt bỏ dĩ vãng, chuyển đến một nơi khác bắt đầu lại cuộc sống mới.”

A? Có chuyện này? Âu Dương Vũ hai mắt phát sáng nhìn Hi Thú, trong lòng tràn ngập tò mò.

Hi Thú đối với ánh mắt của nàng làm như không thấy, chỉ mỉm cười thúc ngựa đi về phía trước.

Bóng đêm phủ xuống rất nhanh, khắp thiên địa là một mảnh sương mù mịt mờ, chỉ có một ngọn đèn dầu điểm ở hai bên quan đạo dãy núi. Nghe từng đợt tiếng ếch kêu, nhìn về phía trước không có gì, trong lòng Âu Dương Vũ bỗng nhiên sinh ra một loại tịch mịch nói không ra lời: Cuối cùng, đây là đất khách a! Nhớ được mục đích mình đến Á Tổ quốc chính là muốn tìm được phương pháp trở về. Nhưng kết quả là cuối cùng không thu hoạch được gì.

Theo bóng đêm buông xuống, vài ngôi sao bắt đầu điểm sáng cho bầu trời, cơn gió mang theo vài phần lạnh lẽo...

Âu Dương Vũ nhận lấy lương khô mà Hi Thú đưa tới, tùy ý ăn vài miếng liền cảm thấy có chút nuốt không trôi. Nàng cũng không muốn ăn nữa, đem lương khô thu hồi, không nhanh không chậm đi theo phía sau Hi Thú.

Ban đêm, trên núi căn bản cũng không có người đi đường lui tới, chỉ có tiếng vó ngựa từ phương xa ở trong bóng tối không ngừng vang tới, rất rất xa truyền tới.

Chạy đến xế chiều ngày thứ hai, Hi Thú mới thở dài ra một hơi. Hắn vỗ vỗ trên người một con ngựa, cười nói: “Tốt lắm, có thể chậm lại rồi. Vũ, nàng có mệt hay không, có đói bụng không?”

Âu Dương Vũ nhìn dáng vẻ anh tuấn của hắn, tâm tình cũng buông lỏng, gạt đầu, Âu Dương Vũ khàn giọng nói: “Đói bụng từ lâu rồi a, chúng ta vào thành sao?”

Nàng cùng Hi Thú cùng nhau thay đổi dung mạo, giọng nói bây giờ nghe thật là vừa thô vừa dát, làm chính nàng nghe cũng không khỏi cau mày.

Hi Thú tựa hồ không có chú ý tới Âu Dương Vũ đang cau mày, hắn ha ha cười một tiếng, chỉ vào phía trước nói: “Nơi đó có một tòa thành lớn, chúng ta đi vào hảo hảo ăn một bữa, ngủ một giấc thôi. Nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai lại tiếp tục xuất phát. Vũ, nàng kiên nhẫn một chút, một tháng sau, chúng ta có thể buông lỏng.”

Còn muốn ở trên đường bốn ba một tháng à? Vốn cho là cuộc sống như vậy sắp kết thúc, Âu Dương Vũ không khỏi nhăn nhó.

Hai người tới cửa thành liền nhảy xuống ngựa, nắm dây cương đi vào bên trong. Cửa thành cao chừng sáu bảy trượng, toàn bộ dùng gạch xanh xây thành, bốn phía cũng sắp đặt lầu quan sát, cửa sắt rất dày, hai bên là hai đội quân sĩ võ trang đầy đủ.

Âu Dương Vũ ngẩng đầu, thấy trên cửa thành viết ba chữ “Thanh Lương thành” thật to.

Hai người vừa vào thành, sự tuần mỹ của Hi Thú khiến những thiếu nữ trên đường không ngừng nhìn vào, cười hì hì. Thấy ánh mắt Hi Thú nhìn các thiếu nữ trên đường mà có điểm ý cười, Âu Dương Vũ không khỏi buồn bực, nằng oán hận ở trong lòng nguyên rủa: Thiệt là, khiến cho ta xấu như vậy, nhưng chính mình cũng không che dấu một chút.

Vừa nghĩ như vậy, bỗng nhiên những tiếng chuông thanh thúy truyền đến. Vừa nghe được thanh âm này, Âu Dương Vũ liền rung mình một cái. Hi Thú cùng nằng vai kẻ vai, lập tức cảm thấy nằng không thoải mái, kỳ quái xoay đầu lại, thấy Âu Dương Vũ sắc mặt vẫn như thường, lúc này mới bình tĩnh lại.

Âu Dương Vũ đối với tiếng chuông là phản xạ có điều kiện, nằng vừa bị hù dọa đến sắc mặt trắng bệch, hai vú cao ngất chen chúc trong bộ quần áo da thú, ngực khoét ngực thật sâu lộ ra chiếc rãnh thật sâu, quần lại càng mỏng hơn, chỉ che đầy bộ mông. Mà bên hông các nằng cùng hai cánh tay, mắt cá chân, liền đeo đầy lục lạc.

Mỗi khi các nằng cất bước uốn éo thất lưng, tiếng chuông liền thanh thúy truyền ra. Âu Dương Vũ thấy tiếng chuông vọng lại, trong lòng không bình tĩnh được.

Mặc dù nam nhân cả thành đều có điều kiện không tệ, nhưng ngoại mao như Hi Thú vẫn là cực kỳ hiếm thấy. Bảy tám thiếu nữ này kết thành nhóm, đang vui vẻ hưởng thụ ánh mắt si mê đầy lửa nóng của nam nhân, mị nhân thỉnh thoảng lại ném ra, ánh mắt thu ba đưa tình. Bất chợt nhìn thấy Hi Thú, chúng nữ đồng thời cả kinh, tiếp theo, ánh mắt đồng thời sáng choang.

Tám nữ ánh mắt đồng thời tỏa sáng, mang theo một cỗ nóng rực kinh người cùng với một lòng chiếm giữ đầy hưng phấn. Âu Dương Vũ thấy rất thú vị, liền quăng ánh mắt căm thù các nằng ném lên người mình đi, quay đầu, chuyên chú quan sát Hi Thú.

Hi Thú lúc này đang như đi vào cõi thần tiên, gương mặt tuần mỹ vô luân của hắn mang theo vẻ mỉm cười, hai tròng mắt đen nhánh có chút mộng ảo, phảng phất đang chìm đắm trong giấc mộng khoái hoạt.

Âu Dương Vũ nhìn chúng nữ một chút, lại nhìn đến Hi Thú, trong lòng mừng rỡ, nằng không khỏi chọc chọc Hi Thú, hạ thấp giọng hỏi: “Hi Thú, người suy nghĩ cái gì?”

Nghe được Âu Dương Vũ lên tiếng, Hi Thú xoay đầu lại, vẻ mặt vui vẻ, chăm chú nhìn nằng cười ôn nhu: “Ta đang suy nghĩ, sau này chúng ta mua một đại viện, sau đó nằng sinh cho ta mấy người hài tử. Nữ thì giống như nằng, nam thì giống ta. Con của chúng ta sau khi lớn lên, nữ nhi sẽ làm nam nhân trong thiên hạ đều điên cuồng. Mà các ca ca của nằng, có cơ hội thừa dịp bảo vệ muội muội, luyện thành một thân bản lĩnh xuất sắc.”

Hai mắt hắn dường như sáng lên khi nói đến đây, vẻ mặt đầy hưng phấn, phảng phất đã thấy được cảnh tượng như vậy. Âu Dương Vũ kinh ngạc nhìn chằm chằm hắn, cười khổ thầm nghĩ: ta cư nhiên không biết, trí tưởng tượng của Hi Thú lại phong phú như vậy.

Hai người mặt đối mặt, đầy ắp tình nhìn nhau. Đúng lúc ấy thì một cỗ lực đạo vọt tới phía Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ ngẩn ra, lại là một cỗ lực đạo vọt tới. Ngay sau đó, vô số thân thể mềm mại từ bên cạnh nằng vòng qua.

Âu Dương Vũ quay đầu lại, mới phát hiện những thiếu nữ kia đã chen chúc vào giữa chính mình cùng Hi Thú. Những thiếu nữ này cũng rất thú vị, lại liều mạng đem Âu Dương Vũ đẩy qua một bên để chen mà đi, còn các nằng thì đem chính mình vây quanh Hi Thú.

Một thiếu nữ với làn da vàng vờn cánh tay mảnh khảnh mò mẫm trên mặt Hi Thú. Ngón tay kia ở trên mũi, đôi môi, trên đôi mắt hắn mà chuyển qua không ngừng, đồng thời, một thiếu nữ da trắng khác cũng

tiến sát cả người vào lồng ngực Hi Thú. Mà ở phía sau Hi Thú, lại một thiếu nữ cao gầy ôm thật chặt lấy hông hắn.

Trong chúng nữ đang vây quanh, bỗng một thanh âm mềm mại thân mật truyền ra: “Tiểu ca, muốn cùng với tỷ tỷ không?” “A, gương mặt thật khôi ngô a, sờ thật thoải mái.” “Không chỉ thế đây, vóc người của tiểu ca cũng rất tốt nha.” “Tiểu ca, là lần đầu tiên đến Thanh Lương thành sao?” “Nói nhầm, thiếu niên cao cường như vậy, nếu đã từng tới thì ta khẳng định nhớ được.”

Những tiếng tranh luận ồn ào náo nhiệt vang lên, trong sự ôn hương nhuỷ ngọc này, Hi Thú chặt vật tránh né, hắn một bên tránh né, một bên vội vàng ngẩng đầu tìm kiếm Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ thấy vậy rất thú vị, nàng che miệng cười đến gập cả người. Đang cười rất tốt, bỗng một thanh âm quen thuộc của một thanh niên nam tử từ trên đầu vọng truyền đến: “Nàng cười thật vui vẻ, cảnh như vậy rất thú vị, có phải hay không a?”

94. Chương 94: Sông Tư La Bấy Màu

Tác giả : Lâm Gia Thành

Dịch+biên: Tiểu Chu (Zasw =))

Âu Dương Vũ ngạc nhiên quay đầu lại, thanh niên đứng ở sau lưng nàng có ngũ quan hết sức tuấn tú, sống mũi rất cao, đôi môi nở nang, môi trên còn có chút nhếch lên, cảnh này khiến đôi mắt hắn càng thêm vẻ thân thiết.

Ở bên cổ hắn còn có một hình xăm là một gốc Long thụ. Thanh niên này chính là Lương Dạ, Nguyệt quốc quân chủ Lương Dạ.

Lúc này, Lương Dạ đang mặc bộ y phục bằng vải dày, tuy bộ y phục mặc lên người hết sức khéo léo, nhưng đối với thân phận của hắn mà nói thì vẫn rất giản dị. Đồng thời, mái tóc của hắn tết thành một chiếc đuôi sam dài, hướng lên trên buộc thật chặt, làn da hơi đen khiến cho người ta cảm giác rất khỏe mạnh. Thoạt nhìn, hắn không giống một vương tôn công tử, chỉ như là một thương nhân tầm thường có thể thấy được ở trên đường.

Lương Dạ mỉm cười nhìn Âu Dương Vũ nói xong câu đó, liền cười dài nhìn Hi Thú đang bị chúng nữ vây vào giữa. Hắn nhìn mấy lần, cúi đầu kinh ngạc nói với Âu Dương Vũ: “Vị cô nương này, người biết ta sao? Làm sao thấy được ta thì về mặt lại kinh ngạc?”

Âu Dương Vũ vội vàng thu hồi ánh mắt, lắc đầu nói: “Không, không, chẳng qua là cảm thấy công tử nhìn có chút quen mắt chứ ta không nhận ra.”

Lương Dạ cười nói: “Ha ha, rất có ý tứ, ta cũng cảm thấy cô nương rất quen mặt đó.”

Hi Thú bị chúng nữ vây vào giữa không ngừng trái lồi phải kéo, mất rất nhiều khí lực thì rốt cục cũng bị xô đẩy đến sau Âu Dương Vũ. Hắn liếc nhìn Lương Dạ đứng ở bên cạnh Âu Dương Vũ, không khỏi thầm hận trong lòng: hừ, đem nàng hóa trang thành cái bộ dáng này, nàng vẫn có thể trêu ghẹo nam nhân như vậy, thật đúng là khiến cho không người nào có thể bớt lo. [Nguyệt: ghét Hi Thú =.=]

Dùng sức đẩy những thiếu nữ đang vây ở bên cạnh hắn, Hi Thú nhanh chóng hướng về phía Âu Dương Vũ. Chúng nữ bị hắn đẩy như vậy, nhất thời tất cả tán loạn ngã xuống hoặc bị xô sang một bên. Thấy hắn đi qua như vậy, những cô gái đây về thùy mị kia cũng không khỏi cảm phần lảm bảm không thôi.

Hi Thú vọt tới trước mặt Âu Dương Vũ, trên mặt đã treo lên nụ cười nhàn nhạt. Ánh mắt hắn sáng ngời đầy bình tĩnh nhìn Lương Dạ một lát, đột nhiên hỏi: “Vị công tử này có chút quen mặt.”

Lương Dạ cười một tiếng, nói: “Dĩ nhiên, gương mặt của ta rất bình thường mà.” Khóe miệng của hắn tiếp tục nhếch lên, hướng về phía Hi Thú chớp mắt vài cái, nói: “Thịnh tình mỹ nhân khó cự a.” Mới vừa nói

một câu, liền thấy hai mắt Hi Thú hướng về trên tay của mình đang đặt ở trên bả vai Âu Dương Vũ, hần liền vội vàng đem tay thu hồi lại, cười nói: “Không cần thận, đừng trách móc, đừng trách móc.” Nói xong, hần lại không nhịn được nhìn gương mặt hết sức bình thường của Âu Dương Vũ, rồi lại nhìn về gương mặt tuấn tú gần như hoàn mỹ của Hi Thú, âm thầm buồn bực: nữ tử như vậy cũng đáng được nam nhân như thể này coi trọng như vậy.

Lương Dạ không nhận ra Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ cũng rất không muốn cùng hần có cái gì liên quan, nàng nhân cơ hội tiến lên một bước, nắm tay Hi Thú, nhẹ giọng nói: “Ta đói bụng, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Hi Thú vội vàng ừ một tiếng, hướng Lương Dạ gật đầu xong, liền nắm tay nàng sải bước rời đi.

Ngồi ở trong tửu quán, hai người Âu Dương Vũ chọn một cái bàn ở cạnh cửa sổ, Âu Dương Vũ không nhịn được quay đầu lại, nhìn về phía Lương Dạ còn trên đường phố, vừa nhìn, nàng nhanh chóng rút đầu trở về. Chỉ chốc lát công phu, bên cạnh Lương Dạ đã có thêm mười mấy người, đứng ở bên cạnh hần là một thiếu niên tóc đen tuấn mỹ, chính là người lúc trước đã từng gặp qua, là vương tử Mộ quốc ở cùng một chỗ với Lương Dạ. [Nhện: là tên gốc bị bắt làm con tin rồi bị đá không thương tiếc đó. Nguyệt: A~ xem nữa em quên mất hần rồi *lè lưỡi*]

Từ từ ăn cơm, Hi Thú cười nói: “Nhìn ngó lung tung cái gì, ăn nhanh một chút đi. Khuya hôm nay chúng ta có thể lên thuyền.”

Lên thuyền? Âu Dương Vũ nháy đôi mắt to mấy cái, lập tức hiểu được, Hi Thú nói đến sông Tư La rộng hơn ngàn dặm, nếu như nói là sông, không bằng nói là một hải dương nhỏ. Chẳng lẽ, nơi mà hần muốn dẫn mình đi là Tư La quốc ở đối diện với sông Tư La? Nghe nói, quốc gia ở bên kia sông cùng quốc gia bên này có rất nhiều chỗ bất đồng, cực kỳ phồn hoa, cũng không biết là thật hay là giả nữa.

“Chúng ta sẽ qua sông Tư La sông sao? Ở trên thuyền phải lênh đênh hơn mười ngày à?”

Hi Thú gật đầu nói: “Đúng vậy a, ba tháng thì mới có một chuyến qua sông, chúng ta đến vừa đúng lúc. Vũ, nàng không vui sao?” Hi Thú thấy vẻ mặt của Âu Dương Vũ tràn đầy kinh ngạc nhìn mình, ngay cả thức ăn đã đưa đến khóe miệng rồi cũng không nhớ mà bỏ vào, không khỏi hỏi một câu.

“Không, không phải là, dĩ nhiên là không phải.” Âu Dương Vũ lắc đầu. Nàng cúi đầu xuống, nhanh chóng ăn, một lát sau, không nhịn được lại hỏi: “Những người đó, không biết có phải là cũng đến Tư La quốc không?”

Nàng chỉ chỉ về giữa ngã tư đường, hướng về đám người Lương Dạ, ngu ngốc hỏi một câu.

Hi Thú cảnh giác nhìn thoáng qua Lương Dạ, thầm nghĩ: Vũ tựa hồ đối với tiểu tử này rất để ý, chẳng lẽ bọn họ quen nhau?

Dùng xong bữa, Hi Thú liền vội vàng dắt Âu Dương Vũ giục ngựa chạy về hướng sông Tư La. Một đoạn đường này, phải đi hai ba canh giờ, cho đến khi mặt trời về hướng tây, bờ sông mờ mờ kia cuối cùng mới hiện ra trong tầm mắt.

Hi Thú nghiêng đầu nói khẽ với tiểu hồ ly trên bả vai Âu Dương Vũ một câu, nàng cũng nghe không hiểu cái gì, chỉ thấy tiểu bạch hồ lắc lắc đầu, rồi Hi Thú thở dài một hơi rất nhẹ nhõm, hai mắt bắn ra quang mang vui sướng.

Âu Dương Vũ không cần hỏi cũng biết, Hi Thú hần là hướng tiểu bạch hồ hỏi thăm xem Liễu có đuổi theo hay không.

Thanh tĩnh lại, tâm tình Hi Thú lúc này rất tốt. Lúc này, sông Tư La đẹp đến cực hạn, nước sông nhẹ nhàng lay động, khe gợn lộ ra ánh sáng lấp lánh, tầng tầng sương mù bao phủ khắp nơi, cứ mỗi một lần gió đêm thổi tới cũng có thể khiến cho nước sông sáng lên thứ ánh sáng như của vẩy cá, là thất thải quang mang*.

*Ánh sáng bảy màu.

Khoan khoan, nước sông bảy màu?

Âu Dương Vũ cả kinh, nhanh chóng từ trên lưng ngựa đứng lên, hưng phấn nhìn sông Tư La từ xa xa. Nước sông nhộn nhạo kia đúng là bảy màu, trời ạ, ta không hoa mắt chứ?

Âu Dương Vũ kinh ngạc chỉ vào nước sông, chỉ vào bến bờ mênh mông vô bờ kia, là vô cùng vô tận nước sông bảy màu, nhìn Hi Thú cũng vui mừng nói không ra lời. Hi Thú cười cười, chỉ vào nước sông nói: “Sông Tư La này, cứ ba tháng thì sẽ có một buổi tối mà nước sông mênh mông bát ngát kia sẽ hiện lên loại ánh sáng bảy màu này. Không ai biết tại sao, chẳng qua là từ xưa truyền lại, đây chính là một hình thức mà thời khắc thuyền bè lên đường thì sẽ nhận được sự bảo vệ của Thủy Thần. Bởi vì thuyết pháp này cho nên sông Tư La cứ ba tháng thì mới có một lần thuyền lên đường.”

Hắn chỉ vào những hộ dân cư ở hai bên trái phải đang lượn lờ khói bếp bốc lên, bổ sung: “Các cư dân bên cạnh sông Tư La, mỗi khi đến lúc trăng treo ngọn cây, một canh giờ trước khi thuyền bè lên đường, sẽ chạy đến bờ sông ăn uống vui vẻ.” Những dân cư này ẩn ở trong sơn mạch, vốn là rất bình thường. Nhưng tối nay khắp nơi treo những ngọn đèn dầu sáng rõ, mỗi hộ dân cư tựa như một ngọn đèn lồng lớn điểm trong núi sâu, vô cùng sáng ngời, vô cùng náo nhiệt, biểu hiện ra một loại vui mừng cùng sung sướng.

Thấy Âu Dương Vũ hai mắt phát sáng, say sưa nghe mình nói chuyện, Hi Thú chỉ tiếp vào nước sông phát ra thất thải quang nói: “Khuya hôm nay, sẽ xuất hiện hiện tượng thiên văn kỳ dị. Chẳng những nước sông phát ra bảy màu, đồng thời, trăng sao đầy trời cũng cùng tranh nhau phát sáng. Đến lúc đó, nàng có thể thấy đầy trời là sao cùng trăng tròn giao nhau tạo nên cảnh đẹp. Loại kỳ cảnh trăng sao cùng tranh nhau phát sáng này cũng chỉ có thể thấy ở chỗ này. Như ta đã nói, những người ở quanh đây rất có thể là sẽ tới nơi này tham gia náo nhiệt, ngắm nhìn cảnh đẹp.”

95. Chương 95: Cúng Tế Trên Sông Tư La

Tác giả : Lâm Gia Thành

Dịch+biên: Zasw

Dần dần, mặt trời cuối cùng chỉ còn là một luồng dư quang chìm về hướng Tây. Theo ánh mặt trời vừa biến mất, nước sông lại càng mỹ lệ bí ẩn khó tả. Một đợt sóng nước bảy màu lấp lánh rung động, mỗi một lần dâng lên hạ xuống đều tạo nên những hoa văn trên mặt nước làm ọi người kinh diễm.

Ánh sáng bảy màu này mặc dù hoa lệ nhưng không chói mắt. Âu Dương Vũ ngơ ngác nhìn, gió đêm vẫn nhẹ nhẹ thổi, nhìn cảnh đẹp này, bỗng nhiên nàng có một loại cảm giác, nếu có thể sống ở nơi này, vậy cũng thật tốt a?

Hi Thú đi tới bên người nàng, cùng nàng sóng vai mà đứng. Khóe miệng hắn cười cười, đôi mắt trông về sóng nước phương xa, nhẹ giọng nói: “Có phải rất đẹp hay không? Còn rất nhiều nơi có nhiều loại cảnh đẹp, Vũ, ta sẽ dẫn nàng đi khắp mọi nơi.”

Âu Dương Vũ trong lòng ấm áp, ngẩng đầu nhìn Hi Thú, khóe miệng nàng khẽ cong lên, cười khanh khách nói: “Thật sự?”

“Dĩ nhiên.” Hi Thú thấy Âu Dương Vũ hỏi như vậy, trong lòng vô cùng mừng rỡ. Đúng lúc ấy, những tiếng trống từ rất xa bay tới. Âu Dương Vũ đối với tiếng trống cùng tiếng chuông có một loại phản xạ có điều kiện, thanh âm kia vừa ra, nàng liền nhanh chóng xoay người nhìn lại.

Chỉ thấy phía bên phải sơn mạch chập chùng như rồng lượn, một đội ngũ quanh co với những ngọn đèn dầu sáng rõ đang tiến đến. Chi đội ngũ này ước chừng trăm người, đi ở đằng trước là bốn hán tử tinh tráng, những hán tử này gõ lên mặt trống, cước bộ theo tiếng trống có một loại tiết tấu tiêu sái. Ở phía sau bọn họ là mười mấy thiếu nữ, những thiếu nữ này chỉ có hai bầu ngực cùng dưới lưng là dùng da thú thật mỏng che lấy. Các nàng vui sướng lắc lắc mông, phía sau là một chiếc đèn lồng lớn đang tỏa sáng, chiếu vào cơ thể đầy thanh xuân kiều mị của các nàng, tạo nên một loại mỹ lực phóng đảng. Mà theo sát những thiếu nữ là mười mấy thiếu niên, những thiếu niên này cũng chỉ có dưới lưng là buộc một chiếc quần mỏng, đi theo tiếng trống cuồng dã này mà bày ra thân thể kiện mỹ của bọn hắn.

Phảng phất như là một tín hiệu, bỗng dưng, bên trái, phía sau, chéch bên trái đằng trước, chéch bên phải đằng trước cũng xuất hiện tiếng trống. Âu Dương Vũ vừa nhìn, có rất nhiều đội dẫn theo một chiếc đèn lồng lớn, vừa đánh trống, vừa khiêu vũ, từ những nơi vắng vẻ xuất hiện, từ từ đi về hướng sông Tư La.

Trong khoảng thời gian ngắn, năm con rồng lửa hô ứng lẫn nhau, tiếng trống cùng vũ đạo vui sướng mang cho người ta một loại kích thích kỳ dị, thần bí.

Âu Dương Vũ đang thấy rất hấp dẫn, bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng nước chảy ào ào. Nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy chục chiếc thuyền hoa nho nhỏ chỉ có thể dung nạp năm người đang hướng nơi này lái tới. Những chiếc thuyền hoa này theo những hình mây trắng, trắng sáng, đầy sao, bầu trời. Bên trong một đám thiên tượng, một đám sương mù dày đặc bao quanh thân thể một thiếu nữ tuyệt đẹp vô cùng, nụ cười của cô gái kia mặc dù chỉ lộ ra nhất thời nửa khắc, nhưng cũng tạo cho người ta cảm giác một loại vẻ đẹp kỳ dị, khó có thể hình dung được.

Phía trước mỗi chiếc thuyền hoa cũng có một tay trống đứng đó, phía sau còn lại là người chèo thuyền. Tay trống trên thuyền hoa hòa nhịp trống cùng những nhịp trống từ những dãy núi trên bờ.

Lúc này, bên cạnh Âu Dương Vũ đã người người tập nập, đám người Lương Dạ cũng chen chúc ở trong đám người, hưng phấn đi về phía thuyền hoa cùng năm con rồng lửa chỉ chỗ.

“Trên thuyền hoa kia vẽ hình cô gái là ai vậy? Thật là đẹp nha, cõi đời này có người đẹp như vậy sao?” Một giọng nói trong trẻo của một tiểu cô nương đem lực chú ý của Âu Dương Vũ chuyển sang. Nàng cũng đang vì cái vấn đề này mà tò mò, liền nghiêng đầu lắng tai nghe.

“Đương nhiên là yêu nữ rồi. Vẻ đẹp của yêu nữ vượt ra ngoài tưởng tượng của mọi người. Bức tranh này là phải mời họa sĩ cùng pháp sư lợi hại nhất trong thiên hạ cùng nhau vẽ lại mới thành công. Trừ nơi này, chỗ khác cho dù muốn vẽ ra vẻ đẹp của yêu nữ, chỉ sợ cũng không làm được.”

Đây là ta? Âu Dương Vũ vô cùng kinh ngạc, nàng nghiêng đầu, hướng về phía bức họa nhìn hồi lâu, lắc đầu, thầm suy nghĩ: tranh này có phong cách giống như là hội họa Trung Quốc điển hình, chỉ có thể thấy cô gái này rất mê hoặc lẫn lộn, nhưng một chút cũng nhìn không ra ngoại mạo cụ thể.

Âu Dương Vũ hết nhìn đông tới nhìn tây, vừa lúc đối mặt với ánh mắt Lương Dạ. Hai người mỉm cười, gạt một cái coi như bất chuyện xong, Âu Dương Vũ nhanh chóng nghiêng đầu đi.

Lúc này, tiếng trống càng ngày càng gần, năm con rồng lửa kia cũng đã đi ra khỏi những dãy núi, tiến lại gần đây, bọn họ cách Âu Dương Vũ cũng bất quá chỉ trong vòng ba bốn dặm.

Mà thuyền hoa thì cách bờ chừng hơn một dặm. Thuyền hoa kia mặc dù cách khá xa, Âu Dương Vũ vẫn nghĩ thấy được một hương thơm. Chẳng qua là nhang này hết sức nồng, hơn nữa còn có một loại tác dụng làm cho người ta hưng phấn cùng tìm đập rộn lên.

“Thùng thùng~~” “Thùng thùng ~ đông “

Tiếng trống càng ngày càng gần, năm con rồng lửa lúc này chỉ cách Âu Dương Vũ chưa đầy một dặm, Âu Dương Vũ trừng lớn hai mắt, không hề chớp mắt nhìn vào vũ đạo của bọn họ.

Mười mấy thiếu nữ kia lúc này đã từ trong đội ngũ từ từ phân ra, đứng ở bên trái rồng lửa. Giống như thế, mười mấy thiếu niên cũng đứng ở bên phải rồng lửa.

Năm đội ngũ, trong nháy mắt liền biến thành mười lăm hàng.

Tiếp theo, chủ yếu nhất chính là, trong nháy mắt mà đội ngũ tách ra đó, những tiếng trống cũng trở nên kịch liệt vô cùng. Mà theo tiếng trống, những thiếu niên nam nữ đang nhảy múa, vũ đạo cũng trở nên cực kỳ cuồng nhiệt.

Những thiếu nữ này vốn vô cùng cường tráng, vóc người cũng tốt tốt đỉnh. Giờ phút này, theo tiếng trống kịch liệt, các nàng vũ động, trước ngực giống như chim bồ câu vui mừng nhảy múa, vòng eo thật nhỏ của các nàng cũng uốn éo như rắn, vặn vẹo, lắc lắc, làm đủ loại những động xình đẹp mà vô cùng hấp dẫn.

Mà những thiếu niên phía bên phải, lúc này vũ đạo thì lại là dương cương khí mười phần. Bọn họ mỗi một cái nhảy lên đều xoay tròn, mang theo một loại âm thanh leng keng. Nhưng cho là như thế, Âu Dương Vũ

cũng cảm thấy những thiếu niên này bay tới cũng rất hấp dẫn đó chứ?

Những thiếu niên này tuổi trong khoảng mười sáu đến hai mươi, khuôn mặt đều tuấn lãng, ánh mắt sáng ngời, sống mũi cao thẳng, vóc người cũng rất hoàn mỹ. Trong khoảng thời gian ngắn, theo thuyền hoa thối tới trập trập hương thơm, Âu Dương Vũ bỗng nhiên có một loại ảo giác, phảng phất năm mươi mấy người thiếu niên này cũng là vì mình mà vũ động, là đối với mình mà nháy mắt đưa tình.

Lắc đầu thật mạnh, Âu Dương Vũ làm mình thanh tỉnh lại. Vừa thanh tỉnh lại, nàng mới phát hiện, mọi người xung quanh mình, bất luận nam hay nữ giờ phút này khuôn mặt đều ửng hồng, hô hấp dồn dập, trong ánh mắt lộ ra một màu đỏ sẫm. Trời ạ, làm sao toàn bộ cũng động tình?

Đúng lúc ấy, trước mặt Âu Dương Vũ tối sầm, một thân ảnh cao lớn chắn ở phía trước nàng. Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn vào hai mắt Hi Thú vẫn trong trẻo như cũ.

“Đừng lo lắng, đây là một đặc điểm của cúng tế trên sông Tư La. Những thiếu niên nam nữ này là tới hấp dẫn chúng ta. Nhưng là, chỉ có chống lại sự hấp dẫn này, hơn nữa là người có thể được các thiếu niên nhìn trúng, mới có thể vào trong thuyền hoa kia cùng chi hoan một đêm.”

Cùng chi hoan một đêm? Mặt Âu Dương Vũ tối sầm.

Lúc này, Hi Thú dắt tay nàng, từ từ hướng đám người phía sau thối lui. Bọn họ lui về phía sau, người khác thì tiếp tục chen chúc về phía trước. Chỉ chốc lát công phu, hai người liền đi tới phía sau đám người. Hi Thú đem nàng đến một nơi âm u tầm thường ở phía sau thì mới dừng lại. Hắn cúi đầu nhìn hai mắt hồi thẩm của Âu Dương Vũ, gương mặt tuấn tú đỏ bừng, lầm bầm nói: “Vũ của ta cho dù che dấu xinh đẹp cũng có thể hấp dẫn nam nhân khác. Tốt nhất vẫn là giấu đi.”

96. Chương 96: Tế Vũ Khai Mở

Tác giả : Lâm Gia Thành

Dịch+biên: Zasw

*Diệu múa bắt đầu cúng tế

Âu Dương Vũ có chút buồn cười, chính hắn tuấn tú như thế, rất hay trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng bây giờ lại lo lắng hóa trang cũng không che giấu nổi chính mình. Chẳng lẽ thật là trong mắt người tình luôn nhìn ra Tây Thi?

Lúc này, tiếng trống càng ngày càng vang dội, chỉ chốc lát công phu, năm đội ngũ đã từ năm phương hướng đồng thời đi tới bờ sông.

Theo năm đội ngũ đến gần, những người ngồi ở bờ sông, ba tầng trong, ba tầng ngoài tự động hướng phía ngoài tản ra, để lại một mảng đất trống ở giữa cho bọn hắn.

Đám người tản ra tạo nên hình ảnh một vòng tròn bọc quanh năm đầu rồng lửa. Những ngọn đèn cùng đuốc trong tay mọi người đem màn đêm xung quanh chiếu lên sáng rõ tựa như ban ngày, rõ ràng rành mạch.

Cứ như vậy, Hi Thú cùng Âu Dương Vũ vốn núp ở phía sau đám người trong lúc vô tình đã bại lộ ra dưới ánh đèn.

Trong các thiếu nữ đang hoan khoái lắc lắc vòng eo, một người liền từ trong đám người phát hiện ra Hi Thú. Ánh mắt các nàng đầy lửa nóng nhìn thiếu niên hoàn mỹ như thần linh này, khóe miệng nở nụ cười càng ngày càng đậm, hai mắt lại càng nóng đến có thể hòa tan cả nham thạch.

Chứng kiến ánh mắt nóng rực, cấp bách, đầy khát vọng của các nàng, trong lòng Âu Dương Vũ cảm thấy vô cùng không được tự nhiên. Hừ hừ, những cô gái này thật là quá mức, một chút cũng không đem ta để ở trong lòng.

Đang ở thời điểm cái miệng nhỏ của Âu Dương Vũ bất tri bất giác vẽ lên, từ trong những thiếu nữ, một thiếu nữ có thân thể cực kỳ hoàn mỹ đi ra, đôi mắt to tròn, làn da tương đối nhẵn nhụi, người thiếu nữ này

hiển nhiên là đẹp nhất trong chúng nữ. Nàng không ngừng xoay tròn, giãy dụa. Theo nàng xoay tròn, tiết tấu của tiếng trống thất ở bên hông cũng không ngừng gõ vang.

Thiếu nữ xoay tròn mà đến, đám người theo cước bộ của nàng cũng từng bước tránh ra. Dần dần, thiếu nữ xoay người đến bên cạnh Hi Thú cùng Âu Dương Vũ. Đôi mắt hắc bạch phân minh của thiếu nữ mở to hướng về phía Hi Thú ném ra một cái mị nhãn xong, vòng eo bắt đầu kịch liệt giãy dụa, chiếc mông tròn cũng nhẹ nhàng nhếch lên, còn có bộ ngực kia như làn sóng gợn không ngừng, hiện ra một loại mị hoặc kinh người.

Thiếu nữ không ngừng xoay tròn xung quanh hai người, mông nàng dần đẩy tới, trong lúc vô tình, đã đem Âu Dương Vũ đẩy sang một bên.

Ngay khi Âu Dương Vũ bị thiếu nữ đẩy sang một bên, chúng nữ bỗng nhiên phát ra một tiếng hoan hô, cùng với tiếng hoan hô, nhịp trống càng thêm dồn dập, tiếng chuông như mưa, liên miên không dứt.

Chẳng lẽ là các nàng đang hoan hô? Đôi mắt to của Âu Dương Vũ kinh ngạc nhìn xung quanh, sau đó cực kỳ buồn bực phát hiện sự thật này.

Thành công đem Âu Dương Vũ đẩy sang một bên, thiếu nữ kia bỗng nhiên hướng đầu lên, mái tóc trên không trung vẽ nên một đường cong duyên dáng. Đồng thời, hai cánh tay nàng hướng lên trời giờ lên cao, trong miệng phát ra một tiếng kêu khẽ.

Tiếng kêu này giống như tiếng chim Hoàng Oanh hót, nước suối róc rách, rất là êm tai. Khiến cho Âu Dương Vũ đang đẩy về bực mình trên mặt lúc này cũng quên mất, mắt to nháy một cái cũng không nháy mà nhìn người thiếu nữ này, trong lòng thế nhưng mơ hồ có mong đợi.

Thiếu nữ ngửa đầu, hướng về phía bầu trời mở ra hai cánh tay rồi ngậm khẽ, bỗng nhiên vòng eo kịch liệt rung động. Theo vòng eo nàng giãy dụa, hai cánh tay rất có tiết tấu, từ không trung từ từ áp xuống dưới mặt đất.

Hai tay nàng rơi xuống bả vai Hi Thú, bộ ngực cao vút của thiếu nữ tiến về phía trước, đồng thời, hai cánh tay vòng qua bả vai Hi Thú!

Lần này, thiếu nữ cùng Hi Thú đã mặt đối mặt, khoảng cách chỉ cách có bốn ngón tay. Ngay khi hai tay của thiếu nữ rơi xuống bả vai Hi Thú, trong đám người lại lần nữa bùng lên tiếng hoan hô.

Nghe được tiếng hoan hô vừa lên, Âu Dương Vũ cũng không nhịn được nữa, buồn bực liếc mắt một cái. Trong đám người, Lương Dạ thấy nàng trợn trắng mắt, bỗng nhiên khóe miệng hướng về phía trước khẽ cong, cười ra một tiếng.

Cô gái kia cùng Hi Thú hai mặt tương đối, hô hấp cũng nghe thấy. Lúc này, ánh mắt của nàng cũng thay đổi, trở nên cuồng dã, hấp dẫn, đôi mắt to kia nhìn quanh mọi nơi, mang theo một loại mị ý khó tả.

Nàng kia ngửa đầu, đôi mắt hắc bạch phân minh mở to si ngốc nhìn Hi Thú, đồng thời, vòng eo càng thêm cuồng nhiệt. Theo bờ eo của nàng lúc đưa lúc đẩy, lúc lôi kéo lúc cự tuyệt, chiếc chuông nhỏ bóng loáng trên mắt cá chân cũng thanh thúy mà du dương vang lên.

Lúc này, khóe miệng của Hi Thú mỉm cười, hai mắt trong trẻo nhìn người thiếu nữ này, thỉnh thoảng lại giương mắt quét nhìn mọi người một chút. Hắn một bộ phong dung bình tĩnh, dù bận vẫn ung dung, phẳng phất đôi tay đang ôm hai vai hắn của thiếu nữ cuồng dã đang vũ động, chẳng qua chỉ là của một người đi đường tầm thường đang mời hắn uống một chén nước trà bình thường nhất.

Đôi mắt to của Âu Dương Vũ chớp chớp, vừa chớp chớp, trong lòng của nàng có điểm rất khó chịu, nàng rất muốn xông tới, đem cô gái kia tách ra. Nhưng là, một phương diện khác, nàng lại có điểm tò mò, có chút muốn xem tiếp, muốn biết còn có cái gì thú vị hơn phát sinh. Huống chi, trong lòng nàng không cho phép làm chuyện này, có lẽ, nàng mà xông lên, ngược lại sẽ thành trò cười của mọi người?

Ngay khi nàng ở thế hết sức khó xử, nàng nhìn vào hai mắt Hi Thú. Tiểu tử này, liếc mắt nhìn chính mình, khóe miệng mỉm cười, sóng mắt tỏa ra xuân ý dịu dàng. Hừ, không để ý tới người! Âu Dương Vũ trề môi, quyết đoán quay đầu dài một cái, từ biệt rời ra.

Theo động tác này của nàng, Hi Thú cười càng vui vẻ hơn. Cô gái kia nghe được tiếng cười ha hả trong trẻo của hắn, trên gương mặt đẹp càng mang theo vài phần ý mừng. Chỉ thấy nàng kiễng chân lên, nhẹ nhàng hôn lên má trái của Hi Thú. Môi của nàng vừa chạm vào liền rời ra, theo vòng eo lắc nhẹ, nàng từ từ lui về phía sau, tư thế uyển chuyển dần biến mất vào trong chúng nữ.

Khi nàng vừa lùi vào chính giữa, bỗng nhiên, một thanh âm thanh thúy vui vẻ truyền đến: “Mau nhìn a, trăng sáng rồi kìa.”

Âu Dương Vũ vội vàng cùng mọi người ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Trên bầu trời, chỉ chít những ngôi sao sáng khắp mọi nơi, bên trong biển sao đó, một vòng tròn tròn tựa sáng ảm áp giắt lên bầu trời.

Trăng tròn như mâm bạc, sao đầy trời như mưa, ngân quang sáng như rửa, tất cả tựa như mơ. [Nhận: hình như là thơ a =.= ta dốt thơ, mà cũng không hiểu nghĩa đoạn này lắm, chế đại]

Âu Dương Vũ ngơ ngác nhìn bầu trời, nhìn về bên bờ ở xa xôi kia. Trong nước sông bảy màu, vẫn có chiếc bóng của trăng tròn cùng quần tinh chiếu xuống, chẳng qua là hình ảnh lộ ra vẻ mê ly như vậy làm cho người ta nhìn thấy rõ ràng, thật đúng là bức ảnh lưu niệm của bầu trời.

Bầu trời này, không có ngân hà!!

~Âu Dương Vũ ngơ ngác nhìn, dần dần, đôi mắt to của nàng đã tuôn ra lệ quang, dần dần, dòng nước mắt theo hai gò má, chảy đến chiếc miệng nhỏ nhắn. Đúng lúc này, một bàn tay to đưa tới, lau đi nước mắt chảy tới khóe môi của nàng. Âu Dương Vũ cúi đầu, cùng Hi Thú ôn nhu hai mắt nhìn nhau.

Hi Thú vươn hai cánh tay ra, đem nàng ôm vào trong ngực, tiến tới bên tai của nàng, nhẹ nhàng nói: “Ngốc cô nương, đừng thương tâm nữa. Kia chỉ là một nghi thức. Mỗi một lần cúng tế trên sông Tư La, thiếu nữ đẹp nhất ở đó đều có quyền lựa chọn một thiếu niên anh tuấn nhất nhảy một té vũ bắt đầu. Các nàng không biết, thiếu nữ đẹp nhất thiên hạ cũng đang ở bên cạnh ta!” [Nhận: quả dưa bỏ này to quá]

97. Chương 97: Thuyền Lớn, Cao Nhân

Tác giả : Lâm Gia Thành

Dịch+biên: Zasw

Âu Dương Vũ trừng mắt nhìn hắn, cố đem nước mắt ép trở về. Nàng than nhẹ một tiếng, muốn nói với Hi Thú, không, ta không phải là vì chuyện này mà rơi lệ.

Nhưng là, nhìn sự vui mừng của hắn, khuôn mặt đầy tính trẻ con, nàng không đành lòng nói ra.

Đúng lúc ấy, tiếng trống lại vang lên. Tiếng trống lần này giống như cuồng phong bạo vũ đột nhiên nổi lên, oanh liệt mà cuồng nhiệt. Dem côi lòng Âu Dương Vũ dọa cho sợ hết hồn.

Nàng quay đầu lại, tò mò nhìn đám người kia. Tiếng trống kia giống như mở ra một cái bắt đầu. Trong nháy mắt, chúng thiếu niên thiếu nữ cùng hòa theo nhịp trống, vui vẻ mở ra tứ chi, ánh mắt không chút kiêng kỵ quét về phía đám người để tìm kiếm người mà bọn họ để ý.

Chỉ chốc lát công phu, trong đám người Lương Dạ đã có một thiếu nữ tiến vào, cô gái kia đến bên cạnh Lương Dạ, kéo bàn tay của hắn đặt trên vòng eo của mình. Mà vòng eo mảnh như xà của nàng thì cũng quấn chặt lấy Lương Dạ, hạ thân giãy dụa, cọ sát lẫn nhau, làm cho người ta một loại cảm giác tim đập mạnh khi mà nhìn cảnh này.

Không chỉ là Lương Dạ, bên cạnh những thiếu niên nam tử tuấn tú đều có một thiếu nữ như vậy nhích tới gần. Ánh mắt Âu Dương Vũ thoáng nhìn, rõ ràng phát hiện, bên cạnh những thiếu nữ xem náo nhiệt cũng có một thiếu niên ở trần tiến tới gần.

Nam tử nhảy múa lộ ra vẻ dương cương nhiều hơn. Những nam tử này bước theo nhịp trống, hai tay khai mở ôm những thiếu nữ ngưỡng mộ bên cạnh vào lòng, hai mắt nóng rực nhìn chằm chằm, động tác vũ đạo càng trở nên cuồng dã, bọn hắn ngồi xổm xuống giống như bắn tên, đồng thời hai cánh tay vung lên như động tác ném đá, nếu như nói là vũ đạo, không bằng nói là những thiếu niên này hướng nữ nhân trước mặt

mà nói mình dũng mãnh, kiên cường cùng có khả năng. [Nhện: ta ghét dịch mấy cái đoạn dở hơi thế này quá]

Âu Dương Vũ hết nhìn đông rồi lại ngó tây, bộ dạng vẫn còn rất nhiều hứng thú. Bỗng nhiên, nàng cảm thấy trên người ẩm ướt. Nàng kinh ngạc quay đầu lại, Hi Thú ở bên cạnh đang ôm thật chặt lấy vòng eo của mình. Mà bên cạnh chính mình cùng Hi Thú cũng có một thanh niên nam tử đang nhảy múa!

Nam tử này thấy Âu Dương Vũ nhìn về phía chính mình, hần khê mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, ngũ quan tuấn tú nghiêng sang một bên, hần cười một tiếng, tựa như ánh mặt trời bắt đầu tỏa sáng. Nam tử này có làn da màu nâu, hai mắt hần sáng quắc nhìn Âu Dương Vũ, bước chân bước theo nhịp trống, không ngừng vây quanh hai người mà xoay tròn. Âu Dương Vũ cảm giác được, nam tử trước mắt này đang tìm biện pháp để có thể đem Hi Thú đẩy ra khỏi nàng!

Mà cách ba người không xa, thiếu nữ đẹp nhất kia đang ở cùng hai thiếu nữ khác, bọn họ cũng đang bước theo nhịp trống, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Hi Thú. Phảng phất đang chờ nam tử kia đem Hi Thú đẩy ra là các nàng sẽ thuận thế mà tiếp cận hần.

Điều này cũng thái quá rồi.

Đôi mắt to của Âu Dương Vũ chớp chớp, giờ khắc này, ý nghĩ đầu tiên trong đầu nàng lại là: thì ra là bộ dạng này của ta cũng có thể hấp dẫn nam tử, tiếp theo, một loại mơ hồ, làm cho nàng trở nên tự hào, ý niệm càng thêm hưng phấn ở trong đầu không ngừng tuôn ra.

Tiếng trống càng ngày càng dồn dập, trên trời tràn ngập tinh tú cùng trăng tròn vẫn tranh nhau phát sáng khoe sắc. Hồ nước nhẹ lay động, thuyền hoa truyền đến hương thơm lướt nhẹ theo gió, hết thấy như là mộng ảo.

Hi Thú ôm thật chặt Âu Dương Vũ, ngẩng đầu đầy kiêu ngạo không nhường nhịn nam tử đang nhảy múa kia. Tình cảnh này lúc thật là hiếm thấy. Bình thường, thiếu niên nam nữ tới đây chính là trông chờ những thiếu niên nam nữ nhảy múa này coi trọng đối đãi. Diện mạo Âu Dương Vũ ở cái thế giới này so với những cô gái khác không xuất sắc, không có điểm nào hơn người, lại đáng giá khiến cho nam tử đẹp như thần linh Hi Thú yêu thầm như thế?

Trong khoảng thời gian ngắn, những ánh mắt hướng về Âu Dương Vũ tăng thêm mấy phần nghi ngờ. Đặc biệt là Lương Dạ cùng thiếu niên tóc đen tuấn tú kia, thỉnh thoảng lại hướng bên này nhìn lên một cái, nhìn về phía Âu Dương Vũ, trong ánh mắt nhiều hơn một phần như có điều suy nghĩ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bỗng nhiên, một tiếng cười dài từ trong dòng sông vang lên. Tiếng cười kia vừa vang lên, trong đám người đang vui vẻ sung sướng liền có không ít người đồng thời dừng lại. Hi Thú lúc này cũng đột nhiên quay đầu lại, hần nhìn bờ sông một chút, rồi cúi đầu nói nhẹ với Âu Dương Vũ: “Thuyền tới rồi.”

A?

Âu Dương Vũ cũng vội vàng quay đầu lại. Chỉ thấy trăng tròn treo ở hướng Đông, một con thuyền to lớn đang chậm rãi lái tới. Con thuyền cao bằng khoảng tòa nhà ba tầng, dài ít nhất là ba mươi thước. Mũi thuyền phá vỡ dòng nước bầy màu, mang theo con thuyền rực sáng hướng tới bờ sông lao tới.

Hi Thú ôm Âu Dương Vũ, nhanh chóng đi tới hướng con thuyền. Cùng bọn họ giống nhau, đám người Lương Dạ cũng nhanh chóng đi tới hướng bờ sông.

Khi bọn hần đi tới bên cạnh bờ sông, con thuyền lớn đã đến trước mặt. Chiếc thuyền này, mặt đối mặt nhìn thì chỉ có thể ngưỡng mộ. Âu Dương Vũ nhìn con thuyền lớn có thể dung nạp mấy trăm người này, kinh ngạc thâm nghĩ: thuyền lớn như vậy, cũng không biết là làm sao chạy nhanh như thế? Kỳ quái, khoa học kỹ thuật nơi này đã phát triển đến trình độ này sao?

Khi bọn họ ngửa đầu lên quan sát, từ tầng hai của con thuyền lớn, hai người nam tử một già một trẻ đi ra đến mép thuyền. Nam tử già hơn thì râu tóc tái nhợt theo gió tung bay, thiếu niên kia mày kiếm mắt sáng, tóc đen dài chảy theo áo choàng, tuấn tú khôi ngô dị thường.

Hai người này làm cho người ta một loại cảm giác thể ngoại cao nhân ở trên người bọn họ. Âu Dương Vũ không khỏi nhìn về phía Hi Thú, thầm suy nghĩ: hai người kia chẳng lẽ cũng là cao thủ cùng cấp bậc với hắn?

“Chư vị, có thể lên thuyền.” Mở miệng là thiếu niên tóc đen, hắc nhân nhạ nói ra những lời này sau, tay phải vung lên, một cây cầu ánh sáng bảy màu liền hiện ra trước đám người Âu Dương Vũ.

Không có ai kinh ngạc, người trên bờ, người này nối tiếp người kia, giẫm lên cây cầu ánh sáng bước từng bước về phía trước. Chỉ chốc lát, đã đến phiên Âu Dương Vũ cùng Hi Thú.

Âu Dương Vũ đi ngang qua một già một trẻ kia, không tự chủ được lại nhìn bọn hắn một cái. Vừa nhìn, nàng mới phát hiện, hai người này cũng đang nhìn Hi Thú bên cạnh nàng.

Hi Thú hướng về phía hai người khẽ gật đầu, liền ôm Âu Dương Vũ đi về phía khoang thuyền.

Đợi tất cả mọi người đi lên xong, cầu ánh sáng biến mất, con thuyền rời bến. Trong nháy mắt khi thuyền vừa rời bến, Âu Dương Vũ nghe được từ xa xa truyền đến một tiếng huýt sáo, trong tiếng huýt gió kia còn có một tiếng quát tháo quen thuộc không ngờ được! Thanh âm kia phẳng phất là của Liễu!

Âu Dương Vũ theo phản xạ liền dừng lại, ngay lúc nàng đang chen chúc ở mép thuyền, cánh tay phải của Hi Thú đã mạnh mẽ quán lấy eo nàng, kéo nàng về phía hắn.

Ôm sát Âu Dương Vũ, Hi Thú cũng không thèm nhìn nàng một cái, chẳng qua là quay đầu nhìn về phía thiếu niên tóc dài đứng ở đầu thuyền kia.

Thiếu niên chống lại đôi mắt thăm thẳm như bầu trời đêm của Hi Thú, hắn chỉ nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng như tuyết: “Lại có hai vị khách nhân chạy đến.”

Ánh mắt Hi Thú trở nên âm trầm, từ từ , hắn lại mở mắt ra lần nữa. Ngẩng đầu nhìn mây trắng thản nhiên trôi qua trên trời [Nhện:trời đang đầy sao mà, sao lại thế =.=], hắn thản nhiên nói: “Phải không? Bến bờ sông Tư La, trăng bạc một giấc chiêm bao, người ở nơi này đưa đồ trăm năm cũng khó thoát khỏi bể khổ, làm sao lại khổ nữa để tạo một giấc mộng khác?”

Hi Thú vừa nói ra “Bến bờ sông Tư La, trăng bạc một giấc chiêm bao”, hai mắt thiếu niên nhanh chóng trở nên âm trầm. Hai mắt hắn tựa như mây đen bao phủ khắp bầu trời, cơ hồ bắt chợt trong lúc đó, Âu Dương Vũ cũng cảm thấy không khí cũng trở nên thêm âm trầm, càng thêm rét lạnh.

Cho đến khi Hi Thú đem nói cho hết lời, thanh niên mới từ từ ngẩng đầu lên, hắn ngẩng nhìn lên bầu trời đầy sao cùng trăng tròn, rồi cúi đầu thở dài một tiếng.

98. Chương 98: Trên Thuyền

Tác giả : Lâm Gia Thành

Dịch+biên: Zasw

Phẳng phất là bị câu nói kia của Hi Thú gợi lên cái gì, thanh niên giơ tay lên, nhất thời con thuyền lao đi như tên bắn, dồn dập lao về giữa sông. Mà chính hắn, tay áo vung lại vung lên rồi biến mất ở trước mắt Âu Dương Vũ.

Chỉ trong chốc lát, con thuyền lớn đi đi xa được hai ba công lý (km). Con thuyền chạy với tốc độ cao khiến từng đạo sóng trắng bóng lên, rồi từng đợt sóng trắng kia lại trở về dạng bảy màu như cũ.

Con thuyền tuy lớn nhưng chạy rất nhanh, đứng ở trên thuyền, gió sông vốn mạnh mẽ nhưng thêm điều này, gió sông càng giống vòi rồng, vù vù thổi qua. Âu Dương Vũ người mang công phu, hạ bàn đứng vững vàng nên không sợ. Hi Thú thì càng không cần phải nói.

Nàng từ từ quay đầu lại, nhìn về bờ sông càng ngày càng xa xôi kia, lúc này con thuyền đã cách bờ sông chừng hai ba mươi công lý, nàng thấy được trên bờ sông là hai bóng người. Nơi đó, phẳng phất là thân ảnh của Liễu đang ngửa đầu huýt sáo, thanh âm bi thương xé rách trời cao, từ rất xa truyền đến bên tai Âu Dương Vũ.

Kinh ngạc nhìn thân ảnh càng ngày càng cách xa kia, bỗng nhiên Âu Dương Vũ cảm thấy trong mắt vô cùng chua xót. Nàng cúi đầu, ngơ ngác nhìn dưới mạn thuyền, trong lòng suy nghĩ: là Liễu, nhất định là hắn! Hắn chạy đến đây. Hắn... hắn có trách ta vì ta không làm gì không?

Ngay khi các suy nghĩ khác nhau hỗn loạn trong đầu, bỗng dưng nàng cảm thấy cảm trở nên ấm áp, mọi bàn tay to đem nó từ từ nâng lên.

Âu Dương Vũ cúi thấp đầu, tránh né ánh mắt của Hi Thú. Thấy hình dạng này của nàng, Hi Thú hừ nhẹ một tiếng, nói thật nhỏ: “Âu Dương Vũ, nàng cho đến hiện tại vẫn chưa rõ sao? Nàng cùng Liễu chẳng qua chỉ là người qua đường. Sau này sẽ ai đi đường của người đó, không còn liên quan gì nữa.”

Khi đôi mắt sáng quắc của hắn nhìn nàng ở khoảng cách rất gần, Âu Dương Vũ không muốn cùng hắn trực tiếp đối mặt, nàng cũng không có tâm tình cùng hắn tranh luận, đôi mắt nàng từ từ khép lại.

Hi Thú gặp bộ dạng này của nàng, trong lòng lại càng tức giận, lại càng quặn đau. Từ yết hầu hét lên một tiếng giận dữ, hai cánh tay hắn kéo nàng lại thật chặt, lực đạo mãnh liệt vô cùng, cơ hồ đem lưng của Âu Dương Vũ bẻ gãy.

Đem Âu Dương Vũ ôm thật chặt vào trong ngực, Hi Thú cũng nhắm hai mắt lại. Hắn cắn răng, oán hận thầm nghĩ: nếu như ta có thể đem nàng giấu ở trong túi áo, hoặc đem nàng biến thành một bộ phận thân thể của ta, khiến cho nàng vĩnh viễn vậy không thể rời bỏ ta, vậy thì thật tốt biết bao.

Một trận tiếng bước chân thản nhiên truyền đến, Âu Dương Vũ đang nhắm hai mắt lại nghe được. Nàng vội vàng ra sức đẩy một cái, thấy Hi Thú không nhúc nhích, nàng nhẹ nhàng kêu lên: “Có người đến, buông.”

Nàng vừa dứt lời, một giọng nam quen thuộc lập tức từ bên cạnh vang lên: “Ha ha, ta chỉ là ngắm một chút cảnh đẹp. Các người không cần quan tâm tới ta. Cứ tiếp tục tiếp tục.”

Thanh âm này là của Lương Dạ.

Hi Thú rốt cục buông lỏng tay. Âu Dương Vũ vừa được tự do, liền quay sang bên cạnh nhìn. Vừa nhìn, mặt của nàng liền mắc cỡ đỏ ửng. Chỉ thấy Lương Dạ cùng thiếu niên tóc đen tuấn tú mang theo mười mấy thuộc hạ, mặc dù bận nhưng vẫn quay ra nhìn nàng đánh giá. Thiếu niên tóc đen kia nhìn khuôn mặt nàng, hứng thú biến mất liền nhàn nhạt quay đầu đi chỗ khác.

Thấy Âu Dương Vũ mắc cỡ quay đầu đi, Lương Dạ vội vàng vỗ mạnh tay phải trước ngực, hành lễ nói: “Xin đừng phiền lòng. Ta chỉ là tò mò, chẳng qua là tò mò...” Hắn ha hả cười hai tiếng. Thấy vậy Hi Thú không nhịn được lại nói: “Vị công tử thật là rất khéo léo a. Ta cũng từng gặp qua không ít nhân, nhưng chưa từng có ai lại trả lời khôn khéo giống như công tử cả.”

Nghe hắn nói như thế, Âu Dương Vũ thiếu chút nữa là ngất xỉu. Nàng thầm suy nghĩ: người không bằng trực tiếp nói là, Hi Thú cùng ta đứng chung một chỗ chính là bãi hoa nhài cấm bãi phân trâu đi.

Hi Thú nhàn nhạt cười cười, nhìn về phía đám người Lương Dạ tò mò đánh giá. Hắn cũng không có tâm tình để giải thích, liền ôm Âu Dương Vũ đi về phía mũi thuyền.

Lương Dạ mỉm cười nhìn thân ảnh của hai người, sự nghi ngờ trong đáy mắt càng ngày càng sâu.

Lúc này tốc độ của con thuyền đã chậm đi rất nhiều, đứng ở phía trên cũng sẽ không còn cái cảm giác kinh tâm động phách khiến người ta mê muội nữa. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao đám người Lương Dạ lại đi ra ngoài ngắm cảnh.

Đứng ở mũi thuyền đã tấp nập khoảng hai ba mươi người. Loại thuyền tư nhân này không phải ai cũng có thể lên, vì vậy bây giờ người đứng ở trên thuyền thì cũng là loại không phú tức quý.

Cho dù ở trong những người này, Hi Thú vẫn như vàng mặt trời chói mắt. Khi hắn ôm Âu Dương Vũ xuyên qua đám người, đôi mắt của mấy thiếu nữ liền dính vào trên người của hắn liền không dời đi được. Mà bên cạnh các thiếu nữ là những trung niên thì cũng liếc mắt đánh giá hai người.

Đi thẳng đến mũi thuyền, Hi Thú mới buông Âu Dương Vũ ra. Hắn nhìn dòng nước bảy màu dưới bầu trời đêm, nói thật nhỏ: “Vũ, cảnh nơi này thật là đẹp biết bao, có đôi khi ta thật hi vọng đoạn đường này vĩnh

viễn không kết thúc. Ta sẽ nhớ mãi những giây phút này, để cho ta đưa tay lên là có thể chạm được vào nàng, chỉ chớp mắt là có thể thấy được nàng.”

Hắn vừa mới dứt lời, vèo một cái, một cái đầu nhỏ từ trong áo hắn chui ra. Tiểu bạch hồ chớp chớp mắt to, cười híp mắt nói: “Đúng vậy a, đúng vậy a, ta cũng hi vọng đoạn đường này vĩnh viễn đi không xong. Bất quá ta không nhìn thấy được hình dáng của tỷ tỷ, ta không thích.”

Hi Thú chính là vào thời khắc này để nói hết tình ý của mình, chợt bị tiểu tử này náo như thế, nhất thời không biết nên khóc hay cười nữa. Tay hắn nắm một cái, đem tiểu tử này trở vào trong ngực một lần nữa.

Tiểu bạch hồ cùng Hi Thú có quan hệ cực kỳ vi diệu, nó thỉnh thoảng lại biến mất, mà khi nào cần đến, sẽ lại từ bên cạnh Hi Thú chui ra. Vì vậy, Hi Thú đối với nó đột nhiên toát ra thì một chút cũng không kỳ quái.

Nàng quay đầu, lẳng lặng nhìn dòng nước tràn ngập các loại màu sắc, còn có mũi thuyền kia kích dậy những bọt sóng cao cao. Trong khoảng thời gian ngắn, một cảm giác khó có thể nói ở trong lòng của nàng đột nhiên nhộn nhạo.

Đêm lạnh lẽo, gió đêm từ từ quần lấy lên áo của Âu Dương Vũ, hướng về sau mà tung bay cao. Một mùi hương nhẹ nhẹ truyền ra, Hi Thú say mê ngắm nhìn Âu Dương Vũ, yên lặng thầm suy nghĩ: ít nhất, nàng hiện tại vẫn đang ở bên cạnh ta! Ít nhất, Liễu gia cũng chưa có đuổi theo chiếc thuyền này!

Âu Dương Vũ dòng sông không bờ bến này, tâm tư pháp phòng không ngừng. Lúc này, ngọn đèn dầu phía sau đột nhiên tỏa sáng mãnh liệt. Nàng kinh ngạc quay đầu lại, lại thấy trên ván thuyền chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một thủy tinh cầu to lớn. Trong thủy tinh cầu này đang thiêu đốt lên một ngọn lửa lớn hùng hực. Ngọn lửa lóng lánh kia chạm vào vách thủy tinh liền lập tức tránh ra.

Bên trong ánh lửa chiếu rọi, một thanh niên bé nhỏ khoảng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi đi ra. Hắn nhìn vào mọi người bao quanh, tay phải vỗ mạnh trước ngực, nói: “Chư vị, khuya hôm nay là một thời khắc kỳ diệu, trên trời trăng sao cùng tranh nhau sáng, giữa dòng sông nước hiện lên bảy màu. Như vậy còn chúng ta thì sao? Chúng ta sao không thừa dịp thời khắc tuyệt đẹp này làm một chút chuyện vui vẻ?”

Dứt lời, hai tay hắn vỗ vào nhau, theo tiếng vỗ tay vỗ tay của hắn, những tiếng âm nhạc mờ ảo, kỳ dị phiêu đảng mà đến.

99. Chương 99: Giống Như Yêu Nữ

Tác giả : Lâm Gia Thành Dịch+biên: Zasw

Âm thanh này vô cùng mờ ảo, như có như không, giống như tiếng kèn phát ra cổ nhạc liên miên không dứt, hàm chứa thứ gì đó tựa như tiếng thở dài lại tựa như tiếng người khê kêu, thế nhưng lại cực kỳ dễ nghe.

Trong tiếng nhạc như ẩn như hiện, lúc xa lúc gần, mọi người trên thuyền rõ ràng trở nên hưng phấn hơn. Ngay khi mọi người đang tập trung lắng nghe, bỗng nhiên một tiếng nổ lớn vang lên.

Thì ra, những người chèo thuyền đứng ở mép thuyền chẳng biết từ khi nào đã hòa theo khúc đại cổ [1], hòa cùng một tiết tấu nhẹ nhàng hát lên.

[1] đại cổ: một loại khúc nghệ của Trung Quốc

Thanh niên thấp bé ở trong tiếng trống vỗ tay theo nhịp ba nhẹ rồi ba mạnh, trong tiếng vỗ tay, tiếng hắn cười sang sảng truyền đi rất xa: “Chư vị, chư vị, khuya hôm nay là ba tháng một lần mở ra cúng tế trên sông. Chư vị ở đây, bất luận là nam hay nữ cũng là người cực kỳ ưu tú, nếu như mà ở trên bờ, ít nhất cũng sẽ xuất hiện một đám người muốn cùng với chư vị trải qua một đêm vui vẻ.”

Hắn nói tới đây, chúng nhân lập tức cười lên ha hả. Trong tiếng cười, một đám nam nữ sóng mắt nhìn nhau.

Thanh niên thấp bé tiếp tục nói: “Bất quá, buổi tối nay đẹp như vậy, nhưng bởi vì chúng ta ngồi lên thuyền này mà khiến mọi người bỏ qua khúc vui vẻ kia, chẳng phải là rất đáng tiếc sao?”

Nói tới đây, hần lại dừng lại. Nhưng mọi người rõ ràng bị những lời này của hần gợi lên hứng thú. Mọi người cũng không nói lời nào, quay đầu mong đợi nhìn thanh niên thấp bé.

Thanh niên kia ngửa đầu lên cười đắc ý, chậm rãi nhìn xung quanh, từ từ nói: “Không biết các vị có từng nghe qua đại danh yêu nữ chưa?”

Yêu nữ?

Tất cả thanh âm đồng thời biến mất, ngay cả mấy đôi thiếu niên nam nữ đang bàn luận xôn xao cũng quay đầu lại nhìn hần. Âu Dương Vũ lại càng hai mắt tròn thật lớn, cái miệng nhỏ nhắn giật giật, kinh ngạc nhìn người nọ một cái, nhanh chóng quay đầu nhìn về Hi Thú.

Hi Thú không chút bối rối khẽ mỉm cười với Âu Dương Vũ, cánh tay nhấc lên ôm lấy eo nàng. Hần cúi sát vào tai nàng, nói thật nhỏ: “Hần chẳng qua là cố lộng huyền hư.”

Âu Dương Vũ thở ra một hơi. Tâm tư căng thẳng cũng rơi xuống một nửa.

Sau khi gợi lên hứng thú của mọi người, thanh niên thấp bé nhìn lên trời cao, thản nhiên thở dài nói: “Yêu nữ! Một ngàn năm mới xuất hiện yêu nữ a. Chư vị! Chúng ta sinh vào thời đại này là vô cùng may mắn. Bởi vì chúng ta có thể thấy yêu nữ ngàn năm mới có, cho dù không gặp được, cũng có thể cảm giác được sự rung động mà nàng mang đến, mất được thấy nàng tạo ra một truyền thuyết mới.”

Một ngón tay phải của hần giơ lên không trung, thanh âm đột nhiên đề cao: “Các vị, ở trên thuyền chúng ta có vẽ bức họa của yêu nữ. Nhưng là, nó cùng những gì chúng ta nghe được ở trong truyền thuyết là như nhau. Mặc dù nghe được, thấy được, nhưng cái gì cũng không thấy rõ, cái gì cũng không nhìn được.”

“Đừng nói nhảm nữa.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Đừng giả thần giả quỷ nữa. Yêu nữ là như thế nào, mau nói đi.”

“Uy, người rốt cuộc là muốn nói gì? Lòng vòng như vậy khiến ta rất không thoải mái.”

Tiếng quát nổi lên ở bốn phía, thanh niên thấp bé vươn hai tay về trước, cúi xuống đất, ha ha cười nói: “Chư vị an tâm một chút, an tâm một chút. Hảo, ta lập tức đi vào vấn đề chính.” Nhìn mọi người đột nhiên trở nên trầm mặc, thanh niên thấp bé chậm rãi nói từng chữ từng câu: “Ta vốn là đi lại trong thiên hạ để sưu tập một nhóm thiếu nữ với làn da trắng nõn, thùy mị xinh đẹp tuyệt trần. Nghe được yêu nữ xuất hiện, linh cơ vừa động, ta liền mời họa sĩ lợi hại nhất và pháp sư linh nhất trong thiên hạ cùng nhau hợp tác, đem năm thiếu nữ xinh đẹp biến thành bộ dáng của yêu nữ!”

Những tiếng hít vào thật sâu truyền ra từ khắp nơi, mọi người hai mắt nhìn nhau, trong ánh mắt có chút không tin, cũng có chút mong đợi cùng hưng phấn.

Thanh niên thấp bé ha ha cười nói: “Ta biết mọi người sẽ không tin tưởng. Nhưng là, ta nói với các vị, ở lại là các vị sẽ biết vẻ đẹp của năm thiếu nữ này tuyệt đối đã tiến tới gần yêu nữ.”

Lương Dạ lười biếng tựa vào mép thuyền, nghe vậy thì giơ tay phải lên, nói: “Người nói đi, có phải muốn nói cho chúng ta biết rằng cái tốt đẹp trong tối nay là, vào dịp cứ ba tháng một lần cúng tế sông này, các người chuẩn bị đem năm kẻ giống yêu nữ mời đi ra, cùng những người may mắn trong chúng ta cùng nhau vui vẻ a?”

Thanh niên thấp bé trừng to mắt nhìn Lương Dạ, một hồi lâu sau mới cười khổ nói: “Vị công tử này đoán giỏi như thần, một câu nói liền nói xong toàn bộ những gì ta muốn nói.”

Nghe được hần thẳng thắn thừa nhận như vậy, tất cả mọi người đều trở nên kích động. Nam nam nữ nữ tụ ở chung một chỗ bàn luận xôn xao không ngừng, nhìn về phía thanh niên thấp bé kia, trong ánh mắt đã tràn đầy lửa nóng.

Lương Dạ quay đầu đi, hướng thiếu niên tóc đen bên cạnh nói khẽ: “Thật buồn cười, bọn họ cho là tùy tiện tìm mấy mỹ nhân là có thể thay thế yêu nữ sao? Vẻ đẹp của yêu nữ mê hoặc tâm hồn, ta từ sau khi gặp nàng, hàng đêm đều trong mộng gặp nàng, đối với bất kỳ nữ nhân nào cũng giảm hăng hái đi. Ai.”

Gật đầu một cái, thiếu niên vương tử với ngũ quan thanh tú linh động cũng khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy a, nữ nhân như vậy là sự thống khổ lớn nhất của bất kỳ người đàn ông nào đã gặp qua. Từ đó

sẽ không cách nào quên được, không cách nào xóa được. Sự thống khổ khi không chiếm được một nữ nhân, ta từng cho là cả đời này cũng sẽ không có.”

Thanh âm hai người rất thấp, rất nhỏ, những người xung quanh không ai nghe được. Vừa nghĩ tới Âu Dương Vũ, hai công tử quyền quý không khỏi có chút mất hứng.

Lương Dạ có khí chất bên ngoài cực kỳ xuất sắc. Có thể nói, ở bên trong con thuyền toàn những người quyền quý này, trừ Hi Thú quá mức xuất sắc ra, người luôn khiến cho luôn có không ít người chú ý, hẳn kia cũng là một người trong số đó. Thanh niên thấp bé kia thấy Lương Dạ dù nghe được có năm cô gái giống như yêu nữ sắp sửa xuất hiện cùng mọi người cộng hoan, chẳng những trên mặt không có vẻ vui mừng mà ngược lại, vẻ mặt càng thêm bức mình, hẳn không khỏi cực kỳ kỳ quái.

Ho khan hai tiếng, đem lực chú ý của mọi người hấp dẫn, thanh niên thấp bé nhìn về hướng Lương Dạ, hắng giọng nói: “Xem ra, có chút quý nhân vẫn không tin. Đã như vậy, nhạc lên!”

Tiếng “Nhạc lên” vừa dứt, tiếng cổ nhạc lại mãnh liệt nổi lên, thanh âm mờ ảo cổ quái kia lại tiếp tục.

Thanh niên thấp bé từ từ lui về phía sau mấy bước, hai tay lại vỗ lên “Ba ba ba ba”. Trong tiếng vỗ tay của hắn, một mùi hương của son phấn từ trong khoang thuyền từ từ bay ra, một lát sau, mùi son phấn kia càng lúc càng nồng nặc, kèm theo mùi son phấn, còn có những tiếng lục lạc thanh thúy.

Những tiếng lục lạc này rất có tiết tấu vang lên, vừa nghe thanh âm này, mọi người liền biết sẽ có mấy thiếu nữ đang đóng đưa đi về nơi này.

Những nữ tử này sử dụng rất nhiều hương liệu, mùi hương nồng nặc này vừa xuất hiện, mọi người trên thuyền đã ngây mê trên mặt, đến khi nghe được tiếng lục lạc để nghe kia nhẹ nhàng du dương, đại đa số người lại càng là hai mắt sáng lên.

Chỉ có Âu Dương Vũ lặng lẽ nghiêng người lấy tay che mũi. Nàng nhướn mày, rầu rĩ trầm nghĩ: những kẻ đã thú này, chẳng lẽ không biết là hương liệu cũng không được dùng quá nồng sao? Thật là sặc chết người.

Hơn trăm người đồng loạt nhìn hướng lối ra khoang thuyền, dần dần, những thân thể mềm mại đầy lửa nóng hiện ra trong mắt mọi người. Những thân thể mềm mại kia vừa hiện, kể cả Lương Dạ ở bên trong chúng nam nhân đều là hai mắt tỏa sáng. Cánh tay lộ ra kia cùng với bờ vai mềm mại, rõ ràng là so với những cô gái tầm thường thì vô cùng trắng nõn, chẳng lẽ năm nữ tử này thật đúng là có vẻ thù mị của yêu nữ?

100. Chương 100: Năm Mỹ Nhân

Tác giả : Lâm Gia Thành Dịch+biên: Zasw

Lối ra chỗ khoang thuyền có chút âm u, nhưng chính là bởi như thế, những mỹ nhân kia lộ ra một chút da thịt mới làm cho lòng người ngứa ngáy hơn.

Bên trong tiếng trống dồn dập, dần dần, cô gái đầu tiên hiện ra trước tầm mắt mọi người, sau đó là người thứ hai, người thứ ba.

Những thiếu nữ này vừa xuất hiện, toàn trường liền trở nên an tĩnh không tiếng động. Năm thiếu nữ này, toàn bộ đều có chiều cao khoảng một thước bảy, vóc người cao gầy thon thả. Trên người các nàng không phải là da thú, mà là bọc tơ lụa. Nói là bọc, bởi vì những tơ lụa kia chỉ bao lấy hông của các nàng cùng phần trên ngực.

Năm thiếu nữ này có làn da trắng nõn, trong ánh lửa lập lòe, làn da trắng nõn kia giống như bông tuyết tinh khiết nhất trong thiên địa, thoáng cái liền hấp dẫn ánh mắt của nam nhân.

Âu Dương Vũ nhìn một chút, năm thiếu nữ này có diện mạo cũng như những cô gái thanh tú khác mà nàng đã chứng kiến. Nhưng là, các nàng so với bất kỳ thiếu nữ nào mà nàng ở cái thế giới này gặp được thì cũng trắng hơn. Mặc dù cái màu trắng này giống như là ánh sáng phát ra bởi bởi lên một lớp phấn, nhưng cũng làm cho các nàng so với người khác thì bất đồng.

Nàng chỉ nhìn thoáng qua, liền không còn thú vị nữa rồi quay đầu đi. Ở bên cạnh nàng, những tiếng ca ngợi có chút bối rối liên tiếp vang lên: “Quả nhiên là làn da yêu nữ! Trắng nõn thuần khiết như vậy, trời ạ, cùng mê hoặc lòng người giống như là yêu nữ vậy.”

“Đúng vậy đúng vậy a, thật đẹp a.”

“Cũng không biết là dùng biện pháp gì đem các nàng biến trắng, thật hâm mộ nha.”

Trong tiếng ca ngợi của mọi người, hai tay của thanh niên thấp bé cúi xuống, ý bảo mọi người an tĩnh lại. Hắn chậm rãi đi tới trước người ngũ nữ, cất cao giọng nói: “Chư vị, chúng ta mặc dù không có cái phúc khí cùng yêu nữ cùng chung một đêm đẹp. Nhưng là, năm vị mỹ nhân trước mặt chúng ta lại có thể thỏa mãn phần nào mong muốn của chúng ta.”

Hắn hai mắt quét qua mọi người ở đây, thấy một đám nam nhân đều nóng lòng muốn thử, vẻ mặt đầy hưng phấn cùng mong đợi. Hắn ha ha cười một tiếng, khiến ọi người chú ý tới, lớn tiếng nói: “Chư vị, nam tử tại chỗ có hơn trăm, nhưng giống như yêu nữ lại chỉ có năm, vậy phải làm sao bây giờ cho phải?”

Một thanh niên cao lớn tuần lãng với làn da đỏ sẫm, ngũ quan khắc sâu, hai tay ôm trước ngực, cười nói: “Xem ra các ngươi là muốn để cho chúng ta biểu diễn thì mới có thể đạt được tư cách cướp lấy mỹ nhân rồi?”

Thanh niên thấp bé lại ha ha cười một tiếng, lắc đầu liên tục nói: “Không dám, ta nào dám thế.” Hắn chuyển sang nhìn ngũ nữ, tay phải phất lên, cười nói: “Thật ra thì... chuyện này cũng rất đơn giản. Năm vị mỹ nhân, nơi này hảo nam có vô số, mọi người đều có tài có mạo. Các ngươi nhìn trúng người nào, không bằng tự nói ra thì thế nào? Nếu là không cẩn thận nhìn trúng mấy vị, cũng không phải là không thể.”

Hắn thốt ra lời này, tất cả mọi người đều cười lớn lên. Trong tiếng cười vang, chúng nam nhân rõ ràng đều trở nên kích động.

Ngũ nữ đồng thời cũng vui mừng cười lên. Năm thiếu nữ này có vóc người tương tự nhau nhưng diện mạo thì khác nhau. Có loại ngọt ngọt, có loại xinh đẹp, có loại trong trẻo lạnh lùng. Bất quá, các nàng cùng những cô gái khác trên thế giới này giống nhau, đều hơi có vẻ lỗ mãng.

Các nàng nhìn thoáng lẫn nhau, một thiếu nữ có tướng mạo nhỏ nhắn xinh xắn dẫn đầu đứng ra. Thấy nàng đứng ra, một đám nam nhân đồng thời hoan hô. Ở cái thế giới này thì trong số mỹ nhân, có rất ít người có vẻ nhỏ nhắn. Vì vậy, thiếu nữ này vô hình trung đã là mỹ nhân đệ nhất trong ngũ nữ.

Thiếu nữ xinh đẹp kia quét đôi mắt nhìn mọi người, mỗi khi con mắt của nàng chuyển đến đâu là dẫn đến một tràng những tiếng huýt sáo của nam nhân đến đó. Thiếu nữ cười yếu ớt không ngừng, con mắt hắc bạch phân minh từ từ lướt qua mọi người, chuyển đến trên người Hi Thú.

Hi Thú lúc này, hai tay ôm lấy Âu Dương Vũ, gương mặt mỉm cười, đầy hứng thú nhìn một màn này.

Khi thiếu nữ xinh đẹp từ từ đem ánh mắt đặt ở trên người Hi Thú. Chúng nam nhân đồng thời thở dài một tiếng đầy vẻ không cam lòng, sau khi thở dài, lại hưng phấn mà nhìn chăm chú vào Hi Thú.

Lúc này, bất kể mọi người đối với thiếu nữ này có bao nhiêu hứng thú thì cũng sẽ không tức giận. Dù sao còn ở trên thuyền hơn nửa tháng nữa, có khi vẫn còn cơ hội khác nữa. Mà nhiều lắm cũng chỉ là không thể có người thứ nhất thôi.

Cảnh Âu Dương Vũ cùng Hi Thú ôm nhau hiện lên trong ánh của thiếu nữ. Nàng mím môi cười một tiếng, đầy hứng thú nghiêng đầu nhìn náo nhiệt.

Thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn từ từ đi tới gần Hi Thú. Bước chân nàng có chút tinh tế, trong lúc uốn éo lại khiến cho thân thể cùng ngoại hình nàng lại càng thêm vài phần thần kỳ.

Đầy yêu kiều đứng cách Hi Thú năm thước, thiếu nữ mím môi cười một tiếng. Vươn cánh tay trần về phía Hi Thú, cất giọng nói mềm nhũn: “Công tử tuần tú, nguyện ý cùng ta cộng hoan đêm nay không?”

Mặt nàng hơi mỉm cười, con ngươi đen nhánh mang theo ba phần xuân ý, bảy phần đắc ý, sóng mắt nhộn nhạo nhìn Hi Thú, ngay cả nhìn Âu Dương ở bên cạnh một cái cũng không nhìn.

Trong sự chờ mong của thiếu nữ, khóe miệng Hi Thú từ từ cong lên. Hắn vừa mỉm cười, dù thiếu nữ đã gặp qua vô số mỹ nam thì trái tim cũng không khỏi đập rộn lên. Ánh mắt nhìn về hắn lại càng tăng vài phần mê ly.

Hi Thú khẽ mỉm cười, tay phải nhẹ nhàng vỗ lên ngực trái, hơi khom người xuống, nói rõ ràng: “Thật xin lỗi, bên cạnh ta đã có mỹ nhân.”

Nụ cười trên mặt thiếu nữ cứng đờ, sự say mê trong ánh mắt cũng từ từ tản đi. Không chỉ là nàng, hơn trăm nam nữ ở xung quanh vào lúc này cũng ngẩn ngơ.

Cô gái kia kinh ngạc nhìn Hi Thú, thật lâu sau mới phản ứng được, hắn không nói đùa. Nàng không khỏi quay đầu nhìn về phía Âu Dương Vũ, đem nàng từ trên xuống dưới đánh giá tốt xong, thiếu nữ kia lên giọng, nói: “Công tử nói “mỹ nhân” là nói nàng?” Ngón tay nhỏ nhắn của thiếu nữ chỉ vào Âu Dương Vũ.

Hi Thú cười nhạt, nhưng rõ ràng là không có ý trả lời. Tay phải hắn thu lại, ôm sát vòng eo của Âu Dương Vũ, quay đầu đi về phía mép thuyền. Dĩ nhiên là một bộ khinh thường không cần trả lời. Thấy thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn kia ăn phải trái đắng, Âu Dương Vũ tò mò quay ra sau nhìn, thấy nàng kia vẫn đang mím môi, nàng vô ý mỉm cười.

Lúc này, tất cả mọi người đang nhìn ba người bọn họ, nụ cười này của Âu Dương Vũ, sáng mắt như nước, uyển chuyển thản nhiên, thực là khó mà tả được hết. Trong nháy mắt, mọi người phảng phất như bị sét đánh, nhưng chờ bọn họ hơi chút thanh tỉnh lại, nhìn đi nhìn lại thì thấy nữ nhân trước mắt làn da thô ráp, ngũ quan bình thường, nào có chỗ gì hơn người?

Nhưng là, mới vừa rồi nhất định không phải là ảo giác!

Người trên thuyền đều là người có định lực rất mạnh, tất cả đều đối với ánh mắt của mình rất có lòng tin. Bọn họ kinh ngạc nhìn chằm chằm bóng lưng Âu Dương Vũ, vẻ mặt nghi hoặc không giải thích được.

Thanh niên tuấn lãng với làn da đỏ sẫm lầm bầm nói: “Đây là pháp thuật gì? Hay là đôi mắt của ta hỏng rồi? Trong nháy mắt chấn động mê hoặc tâm hồn vừa rồi lẽ nào tất cả chỉ là ảo giác?”

Thanh âm của hắn mặc dù không lớn, nhưng cũng không nhỏ, hơn mười người ở bên cạnh hắn đều nghe được. Mọi người đồng thời nhìn về phía Âu Dương Vũ, cũng có suy nghĩ tương tự: đúng vậy a, trong nháy mắt chấn động mê hoặc tâm hồn đó, rốt cuộc là thật hay là ảo?

101. Chương 101: Động Tình

Tác giả : Lâm Gia Thành Dịch+biên: Zasw

Trong đám người, Lương Dạ nhìn chằm chằm về phía bóng lưng Âu Dương Vũ, vẻ mặt không ngừng thay đổi. Ở bên cạnh hắn, thiếu niên tóc đen thấy thần thái dị thường này, không khỏi ân cần hỏi han: “Làm sao vậy?”

Lắc đầu, Lương Dạ thấp giọng nói: “Không có gì, chẳng qua là cảm giác có điểm quái dị.”

Thiếu niên tóc đen gật đầu, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy a, có chút quái dị. Cô gái này ngoại mạo bình thường như vậy, nhưng nụ cười mới vừa rồi đích xác là mê người.” Nói tới đây, ánh mắt của hắn chớp động. Ngón giữa cùng ngón trỏ bên tay phải hắn đặt trên đùi nhẹ nhàng khép lại thành một vòng tròn. Theo bờ môi lẩm bẩm niệm mấy câu, một đạo ánh sáng vô sắc từ đầu ngón tay của hắn bắn ra, nhanh chóng bắn lên trời cao, biến mất ở trong bầu trời đêm mênh mông.

Thân thể của Hi Thú dừng lại, lông mày nhíu chặt, hắn nói thật nhỏ: “Có người dùng pháp thuật đưa tin! Pháp thuật kia cùng nhất mạch với Thiên, chẳng lẽ trên thuyền này có người của hắn?”

Âu Dương Vũ lẳng lặng nhìn bọt sóng bắn lên cao cao, nhẹ nhàng trả lời: “Vậy thì như thế nào? Bọn họ không phải là đã sớm biết chúng ta ở chỗ này sao?”

Hi Thú gật đầu nói: “Đúng vậy a, bọn họ đã sớm biết.” Nói đến đây, hắn nhìn chăm chú vào bầu trời đêm, trong ánh mắt thêm một phần tàn khốc.

Mọi người nhìn bóng hình hai người Hi Thú, hai mặt nhìn nhau. Lúc này, trong lòng mọi người đã hiện ra một cái ý niệm trong đầu: không trách được tuyệt thế mỹ nam này đối với tiểu nữ tử này lại coi trọng như thế, thì ra là nàng cười lên lại đẹp như vậy. Bằng nụ cười này là khiến cho những nữ nhân khác đều không sánh bằng rồi.

Lương Dạ trầm ngâm nhìn bóng lưng của hai người. Từ từ, khóe miệng của hắn hiện lên vẻ cười cười. Đúng lúc ấy, tiếng trống lại rộn ràng, tiếng cười lại vang lên.

Lương Dạ quay đầu lại liền bắt gặp ánh mắt của thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn kia. Cô gái kia nhìn hắn, biểu tình có chút ủy khuất. Nàng cắn bờ môi dưới, trong đôi mắt to ánh sáng chớp động, nhìn Lương Dạ nhẹ giọng kêu lên: “Vị công tử này, ngài có giống vị công tử vừa rồi, đối với ta mà hồ hững không?”

Nói đến phần sau, nàng còn làm ra động tác hít mũi một cái. Một bộ dạng diễm đạm đầy đáng yêu.

Lương Dạ mỉm cười nhìn nàng, chống lại khuôn mặt tươi cười của hắn, can đảm của thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn cũng tăng vọt lên. Nàng lắc mông đi tới bên cạnh Lương Dạ. Tay ngọc vươn ra, nhẹ nhàng đặt lên bộ ngực rộng rãi của hắn. Hai cái tay nhỏ bé leo lên lồng ngực của hắn, vòng eo của thiếu nữ theo tiếng trống vịn vịn. Kèm theo vòng eo giãy dụa của nàng là những tiếng thở dốc đầy gấp gáp.

Lương Dạ tự tiểu phi tiểu nhìn nàng hấp dẫn mình. Hắn từ từ vươn bàn tay ra, gác ở trên bả vai của nàng. Lúc này, tiếng trống lại nổ lớn dồn dập: “Thùng thùng~~ đông~ ” Bốn thiếu nữ còn lại cũng đồng thời nhảy múa, nhẹ nhàng lướt qua mọi người, vừa trêu chọc vừa tìm kiếm người mình thích.

Diễn xuất của các thiếu nữ đầy hấp dẫn, rốt cục cũng khiến ọi người lại một lần nữa bị cuốn vào. Dưới ngọn đèn dầu nóng hổi, không còn có người đi lưu ý trong góc còn có hai người.

Đưa lưng về phía mọi người, lúc này Âu Dương Vũ đang đầy hứng thú ngắm dòng sông hoa lệ. Cũng không biết trải qua bao lâu, nàng nghe được từng đợt từng đợt những tiếng thở dốc. Thanh âm này dâm dăng mà hoan khoái, chẳng lẽ, có người lại đã hợp?

Tâm nàng hơi loạn, đôi mắt nhìn về phía dòng sông cũng không còn bình tĩnh nữa. Đôi mắt không phải là nhìn về phía bên trái thì cũng là nhìn bên phải, ngắm loạn bầu trời. Không biết tại sao, nghe được tiếng thở dốc phía sau, trong người nàng cũng dâng lên một cảm giác xôn xao. Cảm giác xôn xao kia từ phần bụng dưới dâng lên, vi diệu, chậm chạp, khiến nàng cảm thấy rất khó chịu.

Mà sau đó, quan trọng hơn là, tay phải của Hi Thú đặt ở vòng eo nàng. Giờ phút này nó đang chậm rãi hướng xuống dưới mà di động. Mỗi một cái di động cũng giống như bị điện giật, mang đến một loại tê dại khó có thể hình dung. Nàng cắn môi thật chặt, không để ỉnh thốt ra tiếng rên rỉ.

Đang lúc nàng cố gắng tự kiềm chế, bỗng nhiên phía sau trở nên ấm áp. Một khí tức ấm áp bổ nhào chiếm lấy khuôn mặt nàng từ bên gáy. Nguyên lai là Hi Thú từ phía sau đã ôm nàng thật chặt. Thân thể của hắn đầy nóng bỏng như thế, hô hấp cũng dồn dập như thế. Đồng thời, vật nhon kia ở trên mông nàng cũng bắt đầu loạn động, khiến cho nàng càng thêm rối bời.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Tâm của Âu Dương Vũ trở nên rối loạn, nàng cắn môi thật chặt, hiện đầu óc của mình đã trở nên hỗn loạn rồi.

Lúc này, Hi Thú cúi mặt xuống thấp, đem miệng tiến tới bên cạnh tai của nàng. Nhẹ nhàng cắn lấy, Hi Thú thì thầm nói: “Mùi hương trên người năm nữ nhân này có tác dụng kích thích cảm giác ân ái. Vũ, ta có chút không nhịn được.”

Nguyên lai là như vậy! Đột nhiên phát hiện mình cũng không phải là không lý do mà khó kiểm soát thể này, tâm tình Âu Dương Vũ bỗng dưng buông lỏng. Nhưng đi kèm theo lại là sự căng thẳng: Hi Thú nói hắn không nhịn được, phải làm thế nào bây giờ?

Lúc này, Hi Thú đang cắn tai nàng bỗng vươn lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm liếm. Cái liếm này làm cho cả người Âu Dương Vũ mềm nhũn, không còn nổi nửa phần khí lực. Nàng đau khổ nhịn xuống tiếng rên rỉ sắp sửa bật thốt ra, thấp giọng nói: “Hi Thú, người...”

Đúng vào lúc này, Hi Thú mở miệng, hần thống khổ đầy khó khăn nói nhỏ: “Vũ... nay... hôm nay... hiện tại không được... ta không thể làm vậy với nàng.”

Âu Dương Vũ cảm thấy ấm áp, một cái ý niệm trong đầu xông ra: hần vẫn nhớ ta, sẵn sàng cho ta.

Lúc này, môi của Hi Thú đã từ từ dời đến bên gáy nàng, hần mỗi lần thở ra là phun một cổ khí nóng, một cổ làm người ta từ đầu tới chân đều trở nên tê dại bủn rủn đập lên người Âu Dương Vũ. “Vũ, ta không thể, như vậy chúng ta sẽ lộ ra sơ hở, nơi này có một số người có lai lịch lớn, ta không thể mạo hiểm như vậy.”

Hần tựa hồ càng nói càng thanh tĩnh, khi hần nói xong câu đó, một chất lỏng ấm áp nhỏ xuống phần gáy Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ cả kinh, nàng quay đầu lại, “Sư ” một tiếng, tiểu bạch hồ nhảy ra ngoài. Nó nhanh chóng vọt tới trên bả vai Âu Dương Vũ, hạ thấp giọng lầm bầm nói: “Làm sao dần như vậy? Tiểu chủ tử ngài pháp thuật inh như vậy, có rất nhiều loại có thể đè nén xuống. Đáng giá phải cần chính đầu lưỡi mình chơi sao?”

Thì ra là, hần cần đầu lưỡi của chính mình rồi. Vậy... phía sau cổ ta lưu lại là máu của hần?

Khóe miệng Âu Dương Vũ nở nụ cười càng lúc càng lớn, nàng thầm suy nghĩ: hần thật ra thì rất tôn trọng ta.

Tiểu bạch hồ vừa xuất hiện, Hi Thú liền thanh tĩnh hơn phân nửa. Cũng không biết nó làm cái gì, hô hấp của Hi Thú cũng dần dần khôi phục lại, miệng cũng từ từ rời khỏi Âu Dương Vũ. Khó khăn lui về phía sau một bước, thả Âu Dương Vũ ra, Hi Thú cười khổ nói: “Người thì biết cái gì? Nàng chính là Vũ của ta, Vũ mà từ bao lâu nay ta vẫn tâm tâm niệm niệm như vậy, cho dù không ngửi thấy mùi nhang này thì ta cũng không nhận được nữa, huống chi còn ngửi được mùi nhang này? Lúc này thì nào còn nhớ rõ cái gì pháp thuật?”

Hi Thú lắc đầu, dùng tay áo lau đi vết máu trên cổ Âu Dương Vũ. Hần lạnh lùng nói: “Trên thuyền này ngư long hỗn tạp, hừ, mấy người kia diện mạo cũng không tệ, trên thuyền nhiều nam nhân như vậy, ai cũng có thể thỏa mãn các nàng, cần gì phải dùng tới xuân dược? Đích thị là trong đó có cái gì không thể cho ai biết !”

Nói tới đây, hần lại quay đầu nhìn lại, nhìn dòng nước bảy màu, Hi Thú khổ sở thầm nghĩ: có lẽ, ta ngay cả ba tháng để thanh tịnh cũng khó mà có được.

102. Chương 102: Lướt Gió Đạp Sóng, Liễu Đã Tới

Tác giả : Lâm Gia Thành Dịch+biên: Zasw

Ý nghĩ này của Hi Thú hoàn toàn là đột nhiên xuất hiện. Hần nhanh chóng quay đầu lại nhìn về phía sóng cuộn cuộn vỗ lên bờ, thầm nghĩ: kỳ quái, chuyến thuyền này ba tháng mới có một lần, cho dù bọn Liễu có đuổi theo thì cũng phải là chuyện của ba tháng sau, tại sao ta lại nghĩ đến chuyện này? Thật là quan tâm quá hóa loạn a.

Theo bóng đêm càng lúc càng đậm, cả đám người trên khoang thuyền cũng từ từ đi vào trong. Bọn họ đi hết, cuối cùng cũng khiến cho Âu Dương Vũ được thanh tịnh, buông lỏng cả người.

Từ từ thở ra một hơi, nàng nhìn dòng nước xa xa, thầm nghĩ: cũng không biết bờ bên kia là cảnh tượng như thế nào? Nhìn bộ dạng mong đợi này của Hi Thú, có lẽ đúng là rất có ý tứ.

Dần dần, trăng tròn treo lên cao, hiện tại đã đến nửa đêm rồi. Trên boong thuyền hàn khí bức người, mọi người đã sớm trốn vào trong khoang thuyền hoan lạc, chỉ có Hi Thú cùng Âu Dương Vũ vẫn còn ngáy ngốc ở bên ngoài nhìn lên tinh không.

Hi Thú nhú chặt lông mày, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. Mà Âu Dương Vũ thì lại có chút hoảng sợ. Theo thời gian từng đoạn từng đoạn rơi vào quá khứ, bên tai lại nghe được ở trong khoang thuyền truyền đến tiếng rên rỉ miên man không dứt, trong nội tâm nàng bỗng nhiên có chút bất an. Mà nguồn gốc của sự bất an thì tất nhiên là từ người đứng ở bên nàng, Hi Thú.

Cười khổ một cái, Âu Dương Vũ trầm suy nghĩ: ta không phóng thả một phen như vậy, thật đúng là không thú vị. Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng tấm thân xử nữ của nàng cứ nghĩ đến loại chuyện này là trong lòng lại có chút hoảng sợ.

Len lén liếc nhìn Hi Thú một cái, thấy sống lưng hắn vẫn thẳng thẳng, mắt nhìn đến một phương hướng nào đó không nhúc nhích, Âu Dương Vũ không khỏi lặng lẽ thở ra một hơi.

Đúng lúc ấy, thân thể của Hi Thú bỗng nhiên run khẽ, thấp giọng nói: “Tới rồi.”

Âu Dương Vũ ngẩn ra, không khỏi hỏi lại: “Cái gì tới ?” Nàng ngẩng đầu, theo ánh mắt của hắn nhìn lại, dưới bầu trời đêm sáng ngời chỉ có sóng nước quay cuồng, nào có cái gì dị thường?

Hi Thú cũng là không đáp, hắn thận trọng ngưng mắt nhìn phương hướng đó, khóe miệng cong lên lại mang theo ba phần lãnh ý. Một hồi lâu sau, hắn mới chậm rãi nói: “Có người đuổi tới.”

A?

Âu Dương Vũ lấy làm kỳ lạ. nàng vội vàng nheo mắt nhìn về xa xa. Nhưng là, trăng tròn vạm vỡ, ánh sáng dịu dịu, nào có bóng người nào đuổi tới a?

Trùng trùng nhìn, Âu Dương Vũ lầm bầm nói: “Người không phải nói rằng thuyền này ba tháng mới khởi hành một lần sao? Trừ thuyền này, những con thuyền khác cũng dám vượt sông này sao? Tại sao lại có thể có người đuổi theo được? Chẳng lẽ bọn họ không phải là ngồi trên thuyền?”

Hai mắt của Hi Thú vẫn dán thật chặt về phương xa, nhìn về hư vô không giới hạn kia. Nghe được Âu Dương Vũ hỏi, đôi môi mỏng mím thật chặt không khỏi cong lên, hắn nói: “Vốn là như thế. Bất quá bọn hắn có thân phận đặc thù, có lẽ có biện pháp nào đó mà ta không biết.”

Nói tới đây, hai tay hắn lại chắp ở sau lưng. Cho dù y bào trên người bị gió đêm thổi bay phát phới, hắn cũng không để ý: “Không nghĩ tới, ngay cả ba tháng thời gian cũng không cho ta.”

Những lời này nói một cách chậm chạp mà trầm thấp, mang theo một loại cảm giác đau xót và khổ sở ở trong. Âu Dương Vũ kinh ngạc nhìn Hi Thú, đôi mắt giật giật, cuối cùng cũng không nói gì ra.

Eo lưng của Hi Thú thẳng tắp, như một thanh kiếm vươn thẳng lên, trên người cũng tràn ra một cỗ hàn khí. Trong ánh mắt nhìn chăm chăm về phương xa lộ ra cảm giác hận ý mãnh liệt cùng âm trầm. Thấy Hi Thú như vậy, Âu Dương Vũ không khỏi rung mình một cái.

Hi Thú cũng không quay đầu lại, từ từ nói: “Vũ, xem ra bọn họ cũng giống ta, dù chỉ trong chốc lát nhưng cũng không muốn buông nàng ra. Lần này chúng ta có thể sẽ đại khai sát giới, nàng hãy trốn ở một bên không nên đi ra ngoài. Nếu như ta thắng, tất nhiên không cần phải nói gì. Nếu như Liễu cùng Thiên thắng, nàng hãy đi theo bọn họ. Sinh tử của bọn ta không liên quan đến nàng, nàng không cần vì vậy mà khó chịu trong lòng.”

Âu Dương Vũ ngơ ngác nhìn hắn, Hi Thú chưa bao giờ tỏ ra ngưng trọng thế này. Toàn thân nàng lạnh buốt, trong lòng không ngừng cảm thấy buồn bực và sợ hãi. Miệng nàng giật giật, rốt cục cũng thấp giọng nói: “Bản lãnh của các người cũng tương đối, hẳn là chẳng phân biệt thắng thua đi? Nèn, cho dù bọn họ thắng, người hẳn cũng không chết được?”

Nói đến chữ chết, thanh âm của nàng có chút run rẩy. Tựa hồ nói ra chữ này cần sức của nghìn quân mới nổi.

Hi Thú lắc đầu, mặt không chút thay đổi nói: “Không, những cuộc chiến trước chúng ta cũng không có động thủ thật sự. Bởi vì ta cùng hắn cũng không nguyện để cho thân phận của nàng bại lộ. Hiện tại không giống với lúc trước, dòng sông này dài cả ngàn dặm, chỉ cần đem người nơi này toàn bộ giết chết thì sẽ không lộ ra nửa điểm dấu vết. Nếu như có thể thừa cơ diệt trừ đối phương, đối với phương kia lại càng thiết thực hơn nhiều. Vì vậy, lần này rất có thể sẽ là sinh tử đại chiến.”

Âu Dương Vũ càng nghe thì sắc mặt càng tái nhợt, Hi Thú khẽ mỉm cười, trong mắt tinh quang chớp động, nhẹ giọng nói: “Cũng được, mặc dù có hơi sớm.”

Hai bàn tay nhỏ bé của nàng bắt đầu run rẩy, nàng nhìn gương mặt như điêu khắc của Hi Thú, khẽ nói: “Thật ra thì không cần... ngươi còn nhỏ... hửn... hửn cũng không lớn. Các ngươi không đáng đánh nhau thật tình như vậy.”

Hi Thú từ từ xoay đầu lại, hướng về phía nàng ôn nhu cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng như tuyết nói: “Đáng tiếc, chúng ta phải thật tình. Vũ, chúng ta người nào cũng không muốn mất đi nàng.”

“Nhưng là, nhưng là...” Âu Dương Vũ liên tục kêu lên, nàng còn không kịp nghĩ phải làm sao, Hi Thú phất tay phải lên, trầm giọng nói: “Bọn họ tới.”

Âu Dương Vũ cả kinh, vội vàng quay đầu nhìn lại. Không có a, vẫn là sóng cuộn bảy màu, vẫn là bầu trời ban đêm như vậy a. Khóe miệng nàng giật giật, đang chuẩn bị hỏi nữa, bỗng nhiên từ đằng xa xa xuất hiện một điểm màu trắng trên dòng nước.

Điểm trắng kia ban đầu chỉ có một chút, hết sức nhỏ bé mà tầm thường. Nếu không phải Âu Dương Vũ thị lực hơn người thì căn bản là nhìn không ra. Dần dần, điểm trắng kia càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, dần dần, một bóng người hiện ra trong tầm mắt nàng.

Chỉ có một người! Vậy là ai?

“Chỉ có một, hoàn hảo.” Hi Thú ở bên cạnh cười lạnh lạnh nói.

Đúng lúc ấy, một tiếng thét chói tai của một nữ tử từ trong khoang thuyền vang lên: “Trời ạ, đây là cái gì? Đó là người sao? A, có người hiện ra giữa dòng sông, mọi người mau đến xem a, trên biển xuất hiện một thần bí nhân kia.” Thanh âm của thiếu nữ bén nhọn mà vui mừng, xé rách bầu trời đêm bình tĩnh, phá vỡ khung cảnh vui cười cùng những tiếng rên rỉ trên thuyền. Chỉ chốc lát công phu, hơn mười người nối tiếp nhau từ trong khoang thuyền vọt ra. Bọn họ một bên chen chúc, một bên hưng phấn mà kêu lên: “Nơi nào, nơi nào có người?” “Không thể nào, trên sông làm sao có người xuất hiện? Người nào lợi hại như thế?” “Thật sự có người sao?” “A, người có phải hoa mắt hay không? Trời ạ, thật là có một người.”

“Là một mỹ nam tử! Thật đẹp trai! Thật quá đẹp trai a!”

Người càng chen chúc càng nhiều, chỉ chốc lát, trên boong thuyền đã có trên trăm người. Còn có người vừa mặc y phục vừa vọt tới boong thuyền. Lúc này, những thét chói tai vui mừng của chúng nữ đã chiếm đa số.

Đúng vậy, hiện ra trên sóng nước đúng là một mỹ nam tử. Không chỉ là những thiếu nữ kia, ngay cả Âu Dương Vũ giờ phút này cũng nhìn ngây dại. Mỹ nam tử kia đạp lên một đợt sóng trắng xóa đang vỗ tới con thuyền mà đến. Tay áo tung bay, trường bào phất phới theo cơn gió, phiêu nhiên như thần tiên, phảng phất những cơn gió cũng đang nhảy múa xung quanh hắn.

Không chỉ những thiếu nữ, ngay cả những nam nhân cũng ngây dại. Đây là một loại cảnh đẹp đến cực hạn, bọn họ được chứng kiến bạo lực, khoa trương, cuồng dã, nhưng chưa từng gặp qua loại phiêu nhiên như thần tiên này.

Hôm nay, trên trời trăng tròn treo cao, biển sao trải rộng, trong nước bọt sóng quay cuồng, bảy màu hòa lẫn lộn, mà giữa trời và đất, một thiếu niên tuấn tú giẫm lên bọt sóng, lấy một loại tư thế nhanh nhẹn chưa từng có người gặp qua mà đến. Cảnh trí như vậy tại sao mà mọi người không bị khuynh đảo được, không bị ngạc nhiên được? Đôi môi Âu Dương Vũ giật giật, nhẹ nhàng từ từ thở dài nói: “Liều tới, một mình hửn tới.”

103. Chương 103: Khó Mà Lương Toàn

Tác giả : Lâm Gia Thành Dịch+biên: Zasw

Chống chỉ định với những ai nghiền truyện, vì tạm thời ta vẫn chưa xong hết các môn đầu

Xong một môn, rảnh rảnh thì ngồi làm 1 chương vì thấy mọi người cm nhiệt quá

Hiểu được càng thêm sâu sắc công việc của 1 editor!!

~

Trong nháy mắt, khoảng cách giữa Liễu và con thuyền chỉ còn không tới năm trăm thước. Mọi người lúc này có thể nhìn được ngũ quan tuần tú cùng đôi mắt trong suốt của Liễu.

Hai mắt của Liễu đảo qua nhìn mọi người rồi rơi xuống trên người Hi Thú đang ở bên cạnh Âu Dương Vũ. Liễu hát đầu, cất tiếng cười dài phá tan không gian, thanh âm trong trẻo xẹt qua dòng nước, từ rất xa truyền đến: “Hi Thú, ta tới rồi, sao không đánh một trận?”

Thanh âm Liễu vừa vang lên, mọi người trong khoang thuyền liền nhanh chóng quay đầu lại, đồng loạt nhìn hướng Hi Thú cùng Âu Dương Vũ. Sắc mặt đám người Lương Dạ đại biến, hắc trừng mắt, nháy mắt một cái cũng không nháy mà nhìn chằm chằm vào Hi Thú. Mà Hồ Uy đứng ở bên cạnh hắc thì chỉ vào Hi Thú mà kêu lên: “Thì ra ngươi là Tôn đại nhân? Vậy hắc... đúng rồi... hắc là Ẩn Tôn.” Một đầu ngón tay của hắc chỉ về giữa dòng sông.

Đang lúc mọi người kinh ngạc, Lương Dạ bỗng kêu lên: “Nàng... nàng là Âu Dương Vũ. Nàng là yêu nữ! Nàng chính là yêu nữ! Ôi ôi... Ta tìm nàng đã bao lâu nay, thì ra là nàng ở nơi này!”

Phương hướng hắc chỉ chính là chỗ của Âu Dương Vũ.

Tiếng gào thét của Lương Dạ tựa như khóc lại tựa như bi phẫn, giống như một tiếng sấm nổ đem toàn bộ chú ý của mọi người dẫn tới trên người Âu Dương Vũ. Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều trừng to mắt, miệng há hốc, không nhúc nhích mà nhìn chằm chằm vào Âu Dương Vũ.

Yêu nữ, nàng chính là yêu nữ trong truyền thuyết? Là mỹ nhân tuyệt sắc ngàn năm mới xuất hiện?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều mất đi năng lực ngôn ngữ, mọi ánh mắt đều si ngốc ngơ ngác dính vào trên người Âu Dương Vũ. Bất quá, lúc này Âu Dương Vũ cùng Hi Thú căn bản đều không chú ý tới sự vui mừng của những người này. Nàng nhăn mày, hai mắt nhìn chằm chằm vào người đang cười trên con sóng, tay áo phất phơ bay trong gió mà tiến về phía con thuyền, chính là Liễu! Bất tri bất giác, trên mặt của nàng đã hiện nên nụ cười.

Hi Thú lạnh như một khối băng nhìn về dòng nước, một lát sau, môi hắc vừa động, lạnh lùng nói: “Ta còn tưởng rằng Ẩn Tôn đại nhân có thần thông gì lại có thể cười sóng mà đến. Thì ra là dưới chân ngươi là một đầu hải ngư (cá biển).”

Hải ngư? Âu Dương Vũ cúi đầu, nhìn xuống phía dưới Liễu – lúc này chỉ còn cách con thuyền ba trăm thước. Vừa nhìn, nàng lập tức phát hiện, một bóng đen dưới làn nước đang lướt đến làm đám bọt trắng không ngừng bắn tung lên, mà bóng đen kia rõ ràng là một con cá heo đang dần dần hiện ra trong tầm mắt nàng.

Ngươi giỏi, lại là dẫm lên lưng cá, không trách được có thể lướt sóng mà đến. Bất quá như vậy thật đúng là rất uy phong nha.

Âu Dương Vũ vui mừng nhìn bóng đen nhàn nhạt dưới chân Liễu đang hất tung lên từng đợt bọt nước. Trong đôi mắt to ánh sáng chớp động không ngừng, vẻ mặt hiện lên vẻ đầy hưng phấn.

Liễu cách con thuyền lớn còn khoảng hai ba trăm thước thì bắt đầu giảm tốc độ lại. Từ trên thuyền, Âu Dương Vũ nhìn chằm chằm vào hắc, thấy hắc dẫm lên lưng cá heo lại dễ dàng sai khiến, nàng không khỏi lại càng hâm mộ.

Đón lấy từng cơn gió thổi tới, Liễu ngẩng đầu lên mặt đối mặt với Âu Dương Vũ. Si ngốc nhìn gương mặt thô lậu hơi dày của nàng, trên mặt Liễu hiện lên vẻ tươi cười. Đồng thời, trong ánh mắt thoáng hiện vẻ vui mừng cùng si mê khó tả.

Đôi môi khô nứt gập gập, Liễu không nhìn tới mọi người đang nhìn mình chăm chú, vẫn si ngốc mà nhìn Âu Dương Vũ, hắng giọng kêu lên: “Vũ! Mấy ngày qua nàng có khỏe không? Hắc... hắc không có khi dễ nàng chứ?” Trong giọng nói không lưu loát đó không giấu nổi sự vui mừng, tựa hồ chỉ là muốn cùng Âu Dương Vũ trò chuyện. Về phần nàng có nói gì không thì hắc cũng không thèm để ý.

Đang lúc mọi người đồng loạt quay đầu lại đánh giá, Âu Dương Vũ gật đầu, rồi lại lắc đầu. Nàng đề cao thanh âm kêu lên: “Ta rất khỏe, ngươi đừng lo lắng.”

Thanh âm Âu Dương Vũ vừa cất lên, những tiếng ồn ào náo động bắt đầu nổi lên bốn phía: “Nàng đúng là yêu nữ thật sao?” “Ta biết, ta biết, yêu nữ tên là Âu Dương Vũ. Trời ạ! Ta thấy yêu nữ rồi! Nhưng là... gương mặt nàng tại sao lại xấu thế này?”

“Ngu ngốc, cũng không nhìn một chút xem đứng ở bên cạnh nàng là ai. Nhất định là Tôn dùng pháp thuật che giấu gương mặt nàng đi.”

“Thật đáng tiếc.”

“Đúng vậy a, thật là đáng tiếc.”

Đột nhiên, thanh âm la hét ầm ĩ của mọi người đồng thời dừng lại. Trong nháy mắt, bọn họ đồng loạt cúi đầu, không dám nhìn vào Âu Dương Vũ nữa.

Cảm giác được Hi Thú ở bên cạnh trong nháy mắt tản ra hàn khí bức nhân, thân thể Âu Dương Vũ cùng mọi người đều co rụt lại. Nàng quay đầu nhìn khuôn mặt kích động kia của Liễu, nhìn đôi môi khô nứt đó, liền lập tức đem Hi Thú ở bên cạnh đang tức giận quên mất: “Người uống chút nước thấm giọng nói đi.” Thanh âm hần thô ráp, rõ ràng cho thấy chủ nhân của nó cũng rất mệt mỏi rồi. Đảo mắt, Âu Dương Vũ vừa muốn nói tiếp, hần từ xa như vậy đuổi theo, nói không chừng đã không còn bao nhiêu khí lực rồi, vạn nhất, phải làm thế nào cho tốt giờ?

Mới vừa nghĩ tới đây, Hi Thú ở bên cạnh khẽ hừ một tiếng trầm thấp. Âu Dương Vũ nghiêng đầu nhìn hần một cái, lúc này gương mặt Hi Thú âm trầm, trên gương mặt tuần tú vô luân kia mang theo vẻ đàng đàng sát khí cùng lãnh khốc. Đột nhiên, một cái ý niệm trong đầu hiện ra: nhưng là, nếu là Liễu thắng, hần sẽ hạ sát thủ, lúc đó mình sẽ làm thế nào? Không, hai người kia ta đều không muốn bọn họ bị thương tổn. Tốt nhất, tốt nhất...

Nghĩ nửa ngày, nàng cũng không nghĩ được nhất tốt là cái gì.

Lúc này, vô luận là Hi Thú hay là Liễu cũng sẽ không đem lực chú ý của mình đặt tại người nàng. Bọn họ nháy mắt cũng không nháy một cái mà nhìn chăm chăm đối phương, vẻ mặt nghiêm túc như đang giương cung bạt kiếm.

Thấy một màn như vậy, Lương Dạ phảng phất nghĩ tới điều gì. Hần vội vàng đứng ra, hướng về phía Hi Thú đang ngạo nghễ ở mũi thuyền thi lễ, hắng giọng nói: “Tôn đại nhân, trước kia là ta không có nhãn quan, lại không nhận ra Tôn đại nhân tới. Kính xin đại nhân chớ trách.”

Hi Thú lạnh lùng liếc hần một cái, liền không hề để ý tới nữa.

Lương Dạ nhìn thoáng qua Âu Dương Vũ đứng ở bên cạnh Hi Thú, lại nói tiếp: “Tôn đại nhân, ngài cùng Ẩn Tôn đại nhân đều là bậc kỳ tài mấy trăm năm mới có. Chẳng lẽ, ngài chuẩn bị ở trên thuyền này cùng Ẩn Tôn đại nhân so chiêu sao? Vạn nhất ngộ thương đến Âu Dương tiên tử, vậy phải làm sao bây giờ?”

Hi Thú xoay đầu lại, nhìn chăm chăm hần mấy lần. Một lát sau, khóe miệng của hần hiện lên vẻ cười lạnh, quát lên: “Lắm mồm!” Dứt lời, hai mắt nhắm lại, không hề để ý tới nữa.

Lương Dạ cũng là vương một nước, từ nhỏ đều là ăn ngon mặc đẹp, người người báai lạy, đâu chịu nổi chế nhạo thể này, nhất thời, gương mặt hần đỏ bừng lên. Đáng tiếc mấy hộ vệ đứng ở phía sau hần thấy Âu Dương Vũ cùng Hi Thú, một là yêu nữ một là Tôn, cũng là người mà bọn hần từ xưa đến nay chỉ có thể ngưỡng vọng nhìn lên, căn bản cũng không có nghĩ đến việc thay Lương Dạ ra mặt.

Cảnh này hần không hề nghĩ tới, nên lại càng khiến cho Lương Dạ thêm khó chịu.

Bất quá, tất cả mọi người trên thuyền đều là người thông minh, một phần lớn lúc này cũng từ trong kinh diễm mà thanh tỉnh lại. Lương Dạ vừa mở miệng là bọn họ liền hiểu, hần là vì mọi người ở trên thuyền suy nghĩ. Phải biết rằng, pháp lực của hai người này cũng đều có thể diệt một quốc gia mà không gây ra động tĩnh gì. Pháp thuật như vậy làm sao lại để cho nó có thể sử dụng ở trên thuyền được chứ? Vạn nhất chỉ là một cơn gió do dư âm vô tình đảo nhẹ qua là con thuyền này cũng sẽ phải chìm một nửa a.

Nghĩ tới đây, bọn họ đồng loạt nhìn về phía Âu Dương Vũ. Bất tri bất giác, một người nào đó dẫn đầu, trong nháy mắt, tất cả mọi người đều chen chúc lại gần bên cạnh Âu Dương Vũ. Mặc dù không dám dựa vào sát nàng, nhưng cách nàng gần chút ít thì hần là không sai a.

Hơn trăm người chen chen chúc chúc nhón nháo, còn có ít kẻ thì chạy vào trong khoang thuyền. Thanh niên thấp bé kia lại càng vội vàng phóng về một con thuyền bé ở dưới mạn thuyền. [Nhện: chắc là như kiểu một cái thuyền bé để ở trên mấy con thuyền lớn để đề phòng]

Đôi môi của Âu Dương Vũ giật giật, một hồi lâu sau nàng mới lên tiếng: “Các người... các người không nên đánh nhau. Có chuyện gì thì cũng ngồi xuống hảo hảo thương lượng. Liều, không bằng người hãy lên thuyền đi, lên thuyền rồi từ từ nói.”

Tiếng nàng vừa dứt, Hi Thú bỗng nhiên quát lên: “VŨ!!!~”

Thanh âm vừa rét buốt vừa nghiêm túc khiến cho Âu Dương Vũ bị dọa sợ đến mức giật bắn cả người. Chứng kiến khuôn mặt nhỏ nhắn đã tái nhợt kia của Âu Dương Vũ, Hi Thú ngắc đầu, lạnh lùng nói: “Ta không phải là đã nói với nàng sao? Chuyện như vậy rồi thì không có gì để thương lượng cả.”

Trong đám người, thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn kia nghe đến đó thì không khỏi cười duyên nói: “Tại sao không thể thương lượng nhỉ? Thật ra thì ba người ở chung một chỗ cũng không tồi chứ sao.”

Nàng mới vừa nói tới đây, liền chợt đánh rùng mình một cái. Đồng thời, sắc mặt tái nhợt, thân thể co lại thành một đoàn. Hi Thú lúc này đang u ám nhìn nàng chằm chằm.

Đôi mắt to của thiếu nữ nhỏ nhắn kia hiện lên đầy vẻ kinh hãi, miệng nàng run rẩy, lắp bắp nói: “Ta... ta là nói giỡn.... nói giỡn...” vừa mới nói mấy chữ này, bỗng nhiên ánh mắt của nàng trợn thật lớn, mở cái miệng nhỏ nhắn ra: “A~~” một tiếng thét chói tai vang lên, đảo mắt một cái rồi tiếng thét cũng im bật. Mọi người chỉ thấy mắt hoa lên một cái, liền thấy một cổ kinh lực cuộn cuộn quán lấy thân thể của nàng ném vào trong dòng nước. “Bôm” một tiếng khô khốc từ dòng nước vang lên, tất cả mọi người đều bị hoảng sợ cứng cả người.

104. Chương 104: Ác Chiến

Thấy Hi Thú không nhúc nhích mà thần không biết quỷ không hay đã đem cô gái kia vứt xuống giữa sông, mọi người bị cảnh này hù dọa khiến sắc mặt trở nên tái nhợt. Mấy người có chút võ lực cũng đồng loạt lui về sau mấy bước.

Lúc này, Liều bỗng cười lên ha hả: “Hi Thú, người làm vậy thì để làm gì? Sao người không ra tay thẳng với ta đây?”

Hi Thú ngắc đầu, lạnh lùng nhìn Liều. Chờ Liều cười xong, hắn mới thản nhiên nói: “Người lặn lội đường xa mà đến, trước hãy nghỉ ngơi một chút rồi hãy tái chiến.”

Thanh âm đều đều, tỏ ra một bộ dạng đương nhiên là phải thế.

Lúc này, không chỉ là Âu Dương Vũ, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía Hi Thú, chứng kiến bộ dạng hần chấp tay đứng ngạo nghễ, tất cả đồng thời thầm nghĩ: Tôn đúng là Tôn, thật là rất có phong phạm cao nhân.

Liều nghe vậy cũng ngẩn ra, hơi mỉm cười gật đầu, nói: “Cũng được, dù sao cũng là cuộc chiến sinh tử, như vậy cũng không sai.”

Lời này vừa ra, Âu Dương Vũ cảm thấy tâm mình lại là đau nhói. Môi của nàng run rẩy, hai mắt nhanh chóng trở nên đầm nước. Nàng nhìn Liều đứng trên sông nước, rồi nhìn Hi Thú, mấy lần muốn mở miệng, nhưng phát hiện mình không biết nói gì.

Tất cả mọi người trầm mặc. Bởi đã có nữ tử nhỏ nhắn kia làm tiền lệ, tất cả mọi người đều không dám tùy ý nói chuyện nữa. Nhưng nhìn người thì vẫn là có thể a! Trên trăm ánh mắt của mọi người đều tập trung vào khuôn mặt của Âu Dương Vũ. Những người này càng xem thì trong lòng càng ngứa, hận không được ra lệnh cho nàng tẩy đi lớp hóa trang trên mặt để lộ ra hình dáng thật.

Thời gian trôi qua thật nhanh, trong nháy mắt, từ không trung truyền đến giọng nói bình tĩnh của Liều: “Tôn đại nhân, động thủ đi.” Hi Thú lạnh lùng cười một tiếng, rồi khỏi Âu Dương Vũ, sải bước đi về phía

trước mấy bước, đi thẳng đến mũi thuyền mới dừng lại. Thấy bộ dạng này của bọn hắc, Âu Dương Vũ cắn môi một cái rồi cũng đuổi theo.

“Ồ nguyên tại chỗ đi.” Gương mặt của Hi Thú không chút thay đổi bình tĩnh nói. Biểu tình của hắn quá mức lạnh nhạt, khiến cho Âu Dương Vũ do dự một lúc rồi cũng lui về phía sau mấy bước, bất động đứng nguyên tại chỗ.

Theo Âu Dương Vũ đứng lại như vậy, những tiếng bước chân loạt xoạt không ngừng vang lên, trong nháy mắt, phía sau nàng đã tụ lại một đồng người dày đặc. Đoàn người theo sát phía sau, dù sao vẫn phải bận tâm đến thân phận của nàng, mọi người vẫn còn cách khoảng chừng một thước.

Trong những người này, cũng có một chút nam nhân sắc đảm bao thiên. Hai mắt khóa thật chặt ở trên người Âu Dương Vũ, hít vào thật sâu, tựa hồ như vậy là có thể ngửi thấy được mùi thơm của cơ thể nàng.

Đứng ở giữa sóng nước, Liễu vẫn không nhanh không chậm theo sát sau con thuyền, từ từ đem tay đặt ở trước ngực. Cùng lúc đó, ngón tay của Hi Thú cũng lật như hoa. Theo tay của hắn di động, từng tia lôi hỏa nho nhỏ “Ba ba ba” rung động theo đầu ngón tay hắn.

Bỗng dưng, ngón tay Liễu cùng Hi Thú đồng thời lóe lên. Theo ngón tay cái của hai người bắn ra, chợt xuất hiện hai khối không khí vô hình tựa như bom nhanh chóng bay về phía đối phương. Khối không khí kia mới xuất hiện thì chỉ nho nhỏ cỡ bàn tay, nhưng chỉ trong chớp mắt, nó nhanh chóng bành trướng ra càng lúc càng lớn. Khi hai khối không khí gặp nhau, chúng đã trở nên to lớn phô thiên cái địa, so với con thuyền thì còn lớn hơn gấp ba có thừa.

Khối không khí lớn như vậy, một khắc trước khi đụng phải nhau thì đồng thời hiện lên ngân quang, “Ba ba ba ba” những tia điện quang đồng thời lóe lên. Trong nháy mắt, “Ầm!!!~” một tiếng vang thật lớn truyền đến, là do hai khối không khí sau khi đụng vào nhau thì trong nháy mắt liền nổ tung. Tiếng nổ này giống như đem dầu hỏa đặt ở trong lửa, trong nháy mắt, dòng sông nhấc lên khôn cùng sóng lớn, sấm gió gầm thét, những cơn sóng cao cỡ hai ba tầng lầu đánh tới con thuyền với tư thái tựa như núi lở.

Kỳ dị hơn là, những bọt sóng kia trong nháy mắt khi nhào tới con thuyền bẻ liền biến mất vô thanh vô tức. Là đột nhiên tiêu thất sạch sẽ không còn gì! Cơn sóng vừa biến mất, Âu Dương Vũ liền thấy được Liễu vẫn đứng ở trong sóng nước, không có chút nào tổn thương. Nàng không khỏi thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Hai người trong lần đầu tiên so chiêu liền cùng thực hiện chiêu số giống nhau như đúc, phẳng phất như là sư huynh đệ đồng môn so tài.

Hi Thú đứng ở đầu thuyền rõ ràng nghe được tiếng thở phào của Âu Dương Vũ. Trong lòng hắn không khỏi vô cùng buồn bực, đôi môi nhanh chóng mấp máy, mười đầu ngón tay đặt ngang ngang so với mặt đất.

Dần dần, một cỗ kinh phong vô hình từ mười đầu ngón tay của Hi Thú bắn ra, chỉ trong chớp mắt nó đã chia thành ngàn vạn sợi tuôn ra. Trong đó gần như mười phần thì bắn về phía Liễu, còn dư lại một hai sợi kinh phong thì lại xuyên thấu qua thân thể hắn, bức tới phía trên ván thuyền. Kinh phong kia cũng thật kỳ quái, vô hình vô sắc, lại có mặt ở khắp nơi. Âu Dương Vũ giật mình một cái, liền cảm giác được một áp lực vô hình từ từ đẩy chính mình lui về phía sau. Nàng vừa lui lại, mọi người cũng phải lui theo sau.

Âu Dương Vũ lui về phía sau ra ba bước thì kinh phong kia đột nhiên trở nên cuồng liệt. Tiếng gió gầm thét như sấm, tựa như một lực lượng khổng lồ đẩy tới Âu Dương Vũ, muốn đem nàng hất bay về phía sau. Âu Dương Vũ bị cuồng phong đẩy lui lại tới năm sáu bước sau mới kịp thời vận khởi nội lực, trầm ổn hạ bộ đứng vững.

Nhưng là, mọi người đứng ở sau lưng nàng thì đâu phải đều có một thân công phu như thế? Trong nháy mắt, tiếng kêu thảm của mọi người cất lên, tiếng cầu cứu cùng với những tiếng đồ vật bị va chạm lung tung do bị kinh phong cuốn tới đuôi thuyền vang lên không dứt bên tai.

Cơn gió kia đột nhiên ập tới, lại thêm mọi người cho là Hi Thú sử dụng pháp thuật thì sẽ xem xét đến việc Âu Dương là nhược nữ (con gái yếu ớt) mà thận trọng. Nhưng bọn họ nào biết đâu rằng, Âu Dương Vũ vốn cũng không phải là nhược nữ! Nhất thời, hơn mười bóng người bị cuồng phong cuốn lên thiên không, ném ra rất xa, mắt thấy sẽ bị vút đến trong dòng nước.

Đây đều là những người vô tội a. Âu Dương Vũ thấy tình cảnh này, không khỏi định kêu thành tiếng.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên một tiếng hát nhẹ truyền đến. Tiếng hát nhẹ kia ôn hòa, xa xưa, như phạm âm tiên nhạc. Âu Dương Vũ vốn đang kinh hoảng liền không khỏi trấn định lại. Trong tiếng hát, thiếu niên khoác áo choàng đen đi ra, gương mặt tuấn tú, mày kiếm mắt thẳng. Ông tay áo hất giương lên, trong nháy mắt, những người đang bay lượn ở giữa không trung, thậm chí đã rơi xuống đến mép thuyền, mắt thấy sẽ phải chìm vào trong dòng nước bỗng thân thể đồng thời dừng lại, phẳng phất được một bức tường khí vô hình nâng lên.

Cùng lúc đó, Âu Dương Vũ chỉ cảm thấy trước người yên lặng, nàng kinh ngạc quay đầu lại. Chứng kiến ở giữa mình cùng Hi Thú đã xuất hiện một bức tường khí vô hình. Bức tường khí kia đem kinh phong chặn lại, cũng làm cho những tiếng khóc la không dứt của mọi người trong nháy mắt an tĩnh lại.

Ông tay áo của người thanh niên trống không xuất hiện, vung lên một cái, những người đang lơ lửng giữa không trung bị hất vút ra phía sau bức tường khí. Nhàn nhạt nhìn thoáng qua mọi người đang kinh hồn bạt vía, thanh niên quát lên: “Không muốn chết thì an phận một chút.”

Dứt lời, ông tay áo hất lại vung lên, liền đi vào trong khoang thuyền. Trong khi hất sails bước rời đi, hắn cũng không có nhìn về Âu Dương Vũ lấy một cái. Phải biết rằng, yêu nữ Âu Dương Vũ vang dội bậc nào a, loại nam nhân đối mặt với nàng vẫn xem như không thấy, thực là lần đầu tiên gặp được.

Trong khi mọi người ngây ra như phỗng, thanh niên thấp bé từ trong khoang thuyền đi ra ngoài. Hắn lau lau mồ hôi trên trán, liền nói: “Cũng không tệ lắm cũng không tệ lắm, ta đã cầu xin lão tổ của ta xuất thủ một lần cuối cùng.”

Hắn vừa nói xong, Lương Dạ lập tức kêu lên: “Cái gì gọi là xuất thủ một lần cuối cùng? Ý của ngươi là sau này gặp phải chuyện như vậy, hắn cũng không xuất thủ nữa?”

Về mặt của thanh niên thấp bé đầy đau khổ, lạnh lẽo nhìn thoáng qua Âu Dương Vũ, thở dài nói: “Đúng vậy a, hắn là nói như vậy.” Vừa nhìn thoáng qua Âu Dương Vũ, hắn nói lầm bầm: “Lão tổ nói, hắn có ở lại thì sẽ có lúc phải rời đi thôi. Còn nói, hai tôn so đấu, hắn bị kẹp ở giữa cũng sẽ không chiếm được vậy thì bỏ đi. Lời này ta có chút nghe không hiểu.”

“A? Điều này sao có thể?”

“Không, không phải như vậy.”

“Cũng là do yêu nữ này. Cũng là do nàng, đem giết nàng, đẩy vào giữa sông đi.” Cái tiếng thét chói tai thống mạ này là của một nữ tử. Lời này của nàng phẳng phất nói trúng suy nghĩ của một số người. Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt nhìn về hướng Âu Dương Vũ nhiều thêm vài phần độc ác. [Nhện: ta thách, chết ngay lập tức]

Âu Dương Vũ khổ sở cười, đang lúc mọi người bàn tán xôn xao, bức tường khí bắt đầu di chuyển tới bên mép thuyền. Mặc dù có một số ánh mắt độc ác, nhưng cũng có rất nhiều âm thanh lấy lòng nàng vang lên. Bất quá Âu Dương Vũ căn bản cũng không có tâm tư lắng nghe, nàng quay đầu nhìn về phía hai người đang kịch chiến.

Vừa nhìn, mặt của nàng trở nên trắng bệch. Mới một hồi công phu, hai người kịch đấu lại đến trình độ hết sức thảm thiết!

105. Chương 105: Đả Thương

Tác giả : Lâm Gia Thành Dịch+biên: Zasw

Lúc này, sóng trào cuộn cuộn, gió than nức nở.

Thình thoảng thì bức tường nước lại vỡ ra, để lộ thân ảnh nhợt nhạt của Liễu trong một lúc. Lúc này, toàn thân Liễu ướt đẫm, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng còn vương một dòng máu. Thân hình kia đứng trên sóng nước có chút lay động, khiến Âu Dương Vũ cảm thấy hắn tùy thời đều có thể ngã xuống giữa dòng sông.

Cổ nén khó chịu, Âu Dương Vũ quay đầu nhìn về phía Hi Thú. Lúc này, búi tóc chĩnh tề trên đầu Hi Thú cũng đã xòa ra, bị bọt sóng làm cho ướt nhẹp, từng sợi từng sợi dán trên gương mặt hắn. Mà sắc mặt của

hắn tái xanh, cau mày lại, phiến mũi phập phồng, hàm răng cắn thật chặt lấy môi, ở chỗ ngực có thể thấy vết máu lổm đổm.

Mới chốc lát công phu, làm sao hai người lại cùng một bộ dạng hao tổn sạch nội lực, đến đứng cũng không còn vững nữa?

Âu Dương Vũ không giải thích được, vẻ mặt lo lắng nhìn cảnh này. Khi nàng đánh giá hai người, hai người lại lần nữa ra chiêu, trên bầu trời mây đen bao phủ, từng đạo tia chớp ở trong mây đen xẹt qua. Âu Dương Vũ biết, đây không phải là thiên uy, mà là pháp thuật bọn hắn trùng kích tạo nên hiệu quả xuất hiện này.

Những ráng mây đen đông nghìn nghịt che kín bầu trời, những đám mây này trầm trầm, tựa hồ đè lên đỉnh đầu mọi người, làm cho người ta cảm thấy không thở nổi.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, sắc mặt mọi người đều tái nhợt, ngay cả những người vô tri không biết gì thì giờ khắc này cũng có thể từ những đám mây đen cùng với những tia chớp mà cảm giác được uy lực pháp thuật của hai người, cùng với hậu quả kinh khủng mà nó có thể mang đến.

Nhìn một chút lên bầu trời, rồi lại nhìn một chút những người ở trên thuyền, ánh mắt mọi người đều có điểm tuyệt vọng. Lương Dạ cùng tuấn mỹ thiếu niên tóc đen niên hai người nhìn thoáng qua lẫn nhau, rồi Lương Dạ quay đầu, bước đi ra khỏi vòng bảo hộ.

Hắn đi thẳng đến phía sau Âu Dương Vũ, ánh mắt phức tạp nhìn nàng một cái, Lương Dạ thì lễ, kêu lên: “Âu Dương cô nương?”

Gọi một tiếng, Âu Dương Vũ tựa hồ không nghe được. Hắn đề cao thanh âm rồi gọi tiếp một lần: “Âu Dương Vũ.”

Cho đến lần thứ tư, Âu Dương Vũ mới từ từ quay đầu lại. Chứng kiến lại đôi mắt của nàng, Lương Dạ đang há mồm muốn nói bỗng dừng cứng đờ. Lúc này, hốc mắt Âu Dương Vũ đỏ bừng, trong ánh mắt lại là hoảng sợ, lại là bất lực, khiến lòng hắn mềm nhũn, hận không được ôm nàng an ủi hai câu.

Đem cái suy nghĩ này ném ra khỏi đầu xong, Lương Dạ lên giọng: “Âu Dương cô nương, tiếp tục như vậy thì con thuyền này sẽ không chịu được nữa. Nàng có thể hay không khiến cho bọn họ không đánh nhau nữa?”

Âu Dương Vũ khổ sở cười một tiếng, lắc đầu nói: “Ta cũng muốn vậy. Nhưng bọn họ căn bản là không nghe ta.”

Lương Dạ nhìn hai người kia một chút rồi quay về nhìn Âu Dương Vũ. Bỗng nhiên trong lúc đó, một cái ý niệm nổi lên trong đầu hắn.

Hắn gật đầu, thấp giọng nói: “Ta biết, làm khó nàng rồi.” Dứt lời, hắn xoay người trở về. Hắn vừa rời đi, Âu Dương Vũ liền quay lại đầu nhìn về phía không trung, căn bản cũng không có chú ý tới. Lương Dạ trở về, liền nói thầm với một hộ vệ ở phía sau một câu gì đó.

Đại chiến vừa bắt đầu, bất kể là Hi Thú hay là Liễu, gương mặt cũng rất bình tĩnh, sắc mặt trầm trầm, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng. Âu Dương Vũ mấy lần muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn là khép miệng lại không nói gì.

Lúc này, hộ vệ phía sau Lương Dạ chậm rãi gật gật đầu, trên gương mặt lộ ra vẻ bi tráng. Hắn đi tới trước người Lương Dạ, quỳ một gối xuống, thực hiện một cái lễ xong liền xoay người chậm rãi bước đi tới phía sau Âu Dương Vũ.

Âu Dương Vũ lúc này nháy mắt cũng không nháy một cái mà nhìn chăm chăm lên không trung, trên mặt đầy sầu lo. Hoàn toàn không nghe được tiếng bước chân phía sau, đợi nàng cảm giác được có người tiếp cận, trên cổ đã chợt lạnh!

Một cây đoản kiếm gác ở trên cổ Âu Dương Vũ, Âu Dương Vũ nhìn nó mấy lần, mới nhận rõ cái khí cụ lạnh lẽo này đúng là đang đặt trên cổ mình, tùy thời có thể lấy đi cái mạng nhỏ chính mình.

Đây là một chuyện thực đơn giản, nhưng nàng lại chớp mắt rất nhiều lần, ánh mắt hiện lên vẻ không thể nào tin được. Bởi vì nàng biết bề ngoài của mình ở trên thế giới này mà nói là kinh tâm động phách cỡ nào. Nàng chưa từng nghĩ đến, lại có một ngày, có nam nhân có thể đối đãi với mình như vậy!

Bởi vì loại kinh ngạc này, cho nên nàng luôn không có cảm giác sợ hãi. Nàng quay đầu lại, kinh ngạc nhìn hán tử cao lớn khôi ngô, khuôn mặt chữ điền này đang bốn mắt nhìn nhau. Hán tử kia trầm mặt xuống, hừ lạnh một tiếng, quát khẽ lên: “Mau gọi bọn hần dừng tay!”

“Gọi bọn hần dừng tay. Có nghe hay không? Nếu không ta liền một kiếm giết ngươi.” Hán tử mặt chữ điền lạnh lẽo quát lên.

Cảm giác được sát ý trên người hần, Âu Dương Vũ lúc này mới rung mình một cái. Nàng quay đầu nhìn về phía Hi Thú đang ở mũi thuyền, hé miệng, nhưng vẫn là không lên tiếng. Đúng lúc ấy, nam tử kia vừa đem đoản kiếm tiến tới gần nửa phần, đôi mắt đục vàng của hần trợn lên nhìn Âu Dương Vũ một chút, cổ họng rung lên, cao giọng quát: “Yêu nữ ở trong tay ta, mau mau dừng tay!”

Một tiếng này vừa ra, mười đầu ngón tay đầy tia chớp như xà loạn vũ của Hi Thú rốt cục cũng dừng lại.

Thấy Hi Thú tựa hồ có phản ứng, nam tử kia lại càng mừng rỡ, hần đem thanh âm đề cao ba phần, hú dài nói: “Yêu nữ ở trong tay ta, các ngươi còn không ngừng...”

Thanh âm của hần còn chưa dứt, trước mắt mọi người hoa lên một cái. Nhìn lại lần nữa, hán tử ột thước chín kia đã bị Hi Thú bắt được cổ áo, giơ cao lên không trung.

Gương mặt của Hi Thú trầm xuống, giọng căm hận nói: “Ngươi dám đụng tới nàng?” Bên trong tiếng quát, tay hần vung lên, liền đem hán tử đang nhắm nghiền hai mắt không nói một lời vứt ngay xuống dòng sông.

Bỗng nhiên Hi Thú tại ngay đương trường bỗng xảy ra biến cố, chỉ thấy hần “Oa” một tiếng, một ngụm máu tươi phun mạnh ra. Âu Dương Vũ trong lòng căng thẳng, luôn miệng hỏi: “Ngươi... ngươi làm sao đó?”

Hi Thú chứng kiến nét mặt của nàng, hần cười cười, nụ cười này lại dẫn đến mấy ngụm máu tươi liên tục phun ra. Hần đưa tay áo lau đi vết máu nơi khóe miệng, thấp giọng nói: “Ta không sao, chỉ là mới vừa rồi thu công gấp rút, nội tạng đã bị thương.”

Âu Dương Vũ vừa nghe vậy, trong lòng lại càng áy náy, nàng từ từ vươn tay ra, dùng ống tay áo của mình nhẹ nhàng lau đi vết máu ở khóe miệng hần. Bàn tay nhỏ bé của nàng mới đụng phải đôi môi, Hi Thú liền duỗi tay ra, giữ lấy cổ tay phải nàng. Hần nghiêng đầu, làm cho khuôn mặt mình được ống tay áo nàng từ từ vuốt ve.

Lúc này, một cơn gió rít lên, một đạo thân ảnh tựa như tia chớp lướt đến khoang thuyền. Nam nhân phiêu phát này chính là Liễu, thấy được Hi Thú vội vàng thu công để hướng tới Âu Dương Vũ, trong lòng Liễu đầy kinh hãi, cũng thu công lại chạy tới hướng bên này.

Mới vừa nhảy lên khoang thuyền, Liễu liền thấy được một màn này: Âu Dương Vũ dùng ống tay áo của mình vuốt đi mồ hôi trên mặt Hi Thú, cặp mắt của nàng đầm nước, lại là thương yêu lại là thâm tình. Mà Hi Thú nắm thật chặt tay nàng, vẻ mặt đầy hạnh phúc.

Tình cảnh này làm trong lòng Liễu đau đớn không chịu nổi. Cấn răng, bước dài một bước đến phía sau Hi Thú, Liễu vội vàng kêu lên: “Âu Dương, làm sao nàng...”

Liễu mới vừa nói ra mấy chữ, trong lúc bất chợt, trên gương mặt của Hi Thú hiện lên vẻ lo lắng. Hai mắt hần trở nên âm trầm, tay áo trái hướng về sau mạnh mẽ vung lên!

Cái vung tay này, động tác rất mau lẹ tựa điện quang hỏa thạch. Liễu vội vàng vọt tới hai người, vừa đúng lúc đem lồng ngực của mình đưa đến dưới chưởng của Hi Thú. Chỉ nghe “Ba” một tiếng vang lên, Liễu liền tiếp lão đảo mấy cái, thân thể bay ngược lại về phía mũi thuyền. Hi Thú cười lạnh một tiếng, dưới sự kinh ngạc của Âu Dương Vũ liền rút tay phải ra, nhanh chóng xoay ngược người lại, song chưởng hợp lực, liên tục đánh ra ba chưởng!

Chưởng kinh đánh ra, lôi điện vang lên, tiếng gió gầm thét, đàng đàng sát khí. Cao thủ như bọn hần tranh nhau chỉ trong tích tắc, hần lần thứ nhất đánh bắt ngờ đã chiếm được tiên cơ, mấy chiêu kế tiếp này thực là nhiều chiêu đe dọa.

“Ba ba ba~~” ba tiếng âm thanh vang lên, ba chuỗi mạnh mẽ của Hi Thú đều không thất bại mà đánh lên ngực của Liễu. Trong nháy mắt, sắc mặt Liễu từ tái nhợt chuyển thành xanh đen, lại chuyển thành tử hồng. Liễu trợn to hai mắt, ngơ ngác nhìn phương hướng Âu Dương Vũ, thân thể lung lay rồi ngã xuống dòng nước.

106. Chương 106: Mất Trí Nhớ

Tác giả : Lâm Gia Thành Dịch+biên: Zasw

“Không~~”

Âu Dương Vũ kêu thảm một tiếng, tung người nhảy theo, vươn hai tay về phía Liễu đang bay ra giữa dòng sông. Đánh lên thành công, Hi Thú còn đang đắc ý vui mừng, không nghĩ tới Âu Dương Vũ vốn luôn luôn ích kỷ lạnh lùng, đối với sự tranh đoạt của bọn hắn mà vẫn sống chết mặc bay, chưa từng có dành quá nhiều tình cảm lại sẽ có hành động này. Hắn chỉ đành trở mắt nhìn nàng tung người nhào tới không trung, kéo lấy ống tay áo của Liễu, rồi cứ thế mà chìm vào giữa dòng sông!

“Không, Vũ~~ không~~” bên trong tiếng thét bi thống, vẻ mặt Hi Thú đầy kinh hoàng nhìn về phía Âu Dương Vũ vừa nhảy vào trong dòng sông.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Âu Dương Vũ cũng tỉnh táo lại. Lúc này, trên trời treo một vòng mặt trời đỏ đang lười biếng từ hướng Đông chậm rãi dâng lên. Nàng từ từ mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trên một bờ cát. Trên bờ cát có vài thứ linh tinh như là chút ít gỗ vụn cùng với những tấm lưới cá rách. Nàng giật giật đầu, bỗng nhiên nhớ lại chuyện phát sinh lúc trước.

Vội vàng ngồi dậy, giật giật, phát hiện tay chân mình vẫn không việc gì, chẳng qua là trên người cùng trong lỗ mũi tràn đầy bùn cát. Nàng bò dậy, nhìn ra xa xung quanh.

Vừa nhìn, quả nhiên nàng thấy cách mình không tới một trăm thước trên bờ cát còn có một người nằm sắp xuống. Âu Dương Vũ vội vàng lao đảo chạy tới hướng người nọ. Chạy đến trước mặt người nọ, hai đầu gối nàng liền mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, côi lòng đầy vui sướng.

Thiếu niên nằm bất tỉnh nhân sự này chính là Liễu!

Nàng vội vàng bò đến trước mặt thiếu niên, đưa tay loạn xạ choạng hướng đến Liễu, kêu lên: “Liễu, tỉnh, Liễu, tỉnh...” Dưới sự lay động của nàng, Liễu ho khan mấy tiếng, từ từ mở mắt ra.

Âu Dương Vũ vội vàng đỡ Liễu đang ho khan không dứt dậy, Liễu vừa mới ngồi thẳng, liền há mồm phun ra vài hớp nước bọt, nước bọt còn hòa với máu tươi. Thấy mặt hắn tái nhợt, Âu Dương Vũ vội vàng hỏi: “Liễu, ngươi cảm thấy thế nào?”

Tiếp tục ho cho đến khi hơi thở bình thường lại, Liễu từ từ ngẩng đầu lên nhìn hai mắt đầy cấp bách của Âu Dương Vũ. Hắn hé miệng, hướng nàng cười cười, hữu khí vô lực nói: “Cô nương, ngươi là ai nha?”

Âu Dương Vũ trờ to mắt. Kinh ngạc nhìn Liễu, qua thật lâu sau, nàng mới thấp giọng kêu lên: “Ngươi gọi ta là cái gì?”

Liễu cười cười, lộ ra hai chiếc răng thô: “Ta biết ngươi sao? Đúng rồi, ngươi gọi ta cái gì?” Nói những lời này, thanh âm của hắn rõ ràng có đã có lực hơn.

Âu Dương Vũ ngây ngốc nhìn hắn. Trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất: hắn làm sao vậy? Mất ký ức? Nhưng là, hắn bị đả thương ở bộ ngực thì làm sao đầu lại mất trí nhớ?” Nghĩ tới đây, nàng đem đầu hắn nhấn xuống một cái để quan sát. Tìm một hồi lâu, rốt cục thì thấy trên ót của hắn có một cục u nhỏ. Ngơ ngác nhìn cục u nhỏ này, Âu Dương Vũ thầm nghĩ: thì ra là hắn bị đụng vào đầu.

Lúc này, suy nghĩ trong đầu nàng trở nên hỗn loạn. Chỉ cảm thấy hết thấy cũng trở nên mơ hồ, chuyện mất trí nhớ phổ biến như vậy lại xảy ra trên người Liễu? Hắn không phải gạt ta chơi chứ?

Đang lúc nàng ngơ ngác không nói, bỗng nhiên cảm giác được chỗ bộ ngực trở nên tê dại. Âu Dương Vũ cúi đầu xuống, nhất thời không nói nổi cái gì. Mới vừa rồi Liễu còn hữu khí vô lực, bây giờ hắn đang nhắm hai mắt, vẻ mặt say mê cọ lên trên ngực nàng. Cọ cọ vài cái, Liễu mở mắt ra, chứng kiến hai mắt như bốc

hỏa của Âu Dương Vũ, hần hì hì cười một tiếng, hai gò má phình phình, tỏ ra rất tự nhiên: “Cái này, người thật thơm a. Người người rất mềm mại. Ta có thể cọ mấy cái nữa không?”

Lời này vừa ra, gương mặt Âu Dương Vũ liền biến thành lạnh tanh. Liễu vội vàng co rụt đầu lại, chếp miệng lẩm bầm nói: “Chẳng qua là cọ mấy cái thôi, lại tức giận như vậy. Thật nhỏ mọn.”

Âu Dương Vũ nghe vậy lại càng giận dữ. Nàng duỗi tay phải ra, nhéo lấy lỗ tai hần, lớn tiếng quát lên: “Liều! Người chó giả bộ. Tên khốn kiếp này, người đến lúc này còn đang chơi ta sao?” Nói đến từ cuối cùng, đôi mắt to của nàng nháy nháy mấy cái, hai hàng nước mắt nhanh chóng chảy xuống khuôn mặt.

Liều hiển nhiên không nghĩ tới nàng sẽ khóc, hần ngu ngu nhìn nàng, đứng lui lại, đầu thẳng tắp đến một cử động cũng không dám thực hiện. Chứng kiến đôi mắt trong trẻo đầy bối rối của hần, trong lòng Âu Dương Vũ đau xót, rốt cục thừa nhận một sự thật: Liễu này, hần thật sự là mất ký ức. Hần không nhớ rõ mình.

Nàng oán hận nhìn chằm chằm hần, trong lòng trăm vị hỗn hợp. Không thể không nói, cho tới nay, đối với hần cùng Hi Thú tranh đoạt mình, nàng luôn bó tay bàng quan. Trong lòng Âu Dương Vũ, chỉ cần không uy hiếp chính mình, người khác chết sống nàng luôn luôn không để ở trong lòng.

Nhưng là, lần này ở trên thuyền thấy bọn họ tranh đấu, nàng lần đầu tiên sinh ra hoảng hốt cùng lo sợ. Loại tình cảm xa lạ này lần đầu tiên nàng cảm nhận được, nàng vẫn một mực bài xích, do dự, có chút bối rối. Nhưng chính nàng trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, khi nhìn thấy Liễu bị đánh xuống sông, nàng lại cảm thấy đau như vậy, càng không nghĩ đến, chính mình không chút nghĩ ngợi mà xông lên phía trước, cùng hần đồng quy.

Mà người này, dưới tình huống nàng rốt cục động tình, hần nhưng lại quên mất chính mình! Nàng, Âu Dương Vũ, lúc nào chịu qua loại đãi ngộ này? Nam nhân khiến nàng động tình lại quên mất nàng thì là người nào? Đây coi là cái chuyện gì?

Nghĩ tới đây, Âu Dương Vũ lại càng hận đến nghiến răng. Bỗng dưng, nàng đưa tay ra, gắt gao nhéo má trái Liễu. Hung hăng xoáy thành một vòng tròn, cho đến khi Liễu oa oa kêu to đau đớn, hai tay đã buông ra, nàng lại hận không giải thích được, tay trái vươn ra véo má phải hần.

Hung hăng giãy vò gò má thịt của Liễu, nàng không để ý nó đã chuyển sang bầm tím, Âu Dương Vũ nghiến răng nghiến lợi hận hận nói: “Liều người giỏi, người lại dám quên mất ta, người lại dám không nhớ rõ ta!”

Liều hai tay vung lung tung, “A a~~” tiếng kêu thảm thiết không nghĩ. Trong chuyện này, hần thấy trước ngực Âu Dương Vũ mở rộng ra, hần chỉ cần đưa tay lên là có thể chế trụ nàng. Nhưng là không biết tại sao, thấy nàng giận đến hai mắt đỏ bừng, thân thể run rẩy, cái kia tay liền làm không sao mà tiến lên được.

Hung hăng cấu véo một trận, hỏa khí của Âu Dương Vũ rốt cục cũng hạ xuống một chút. Nàng thở hổn hển, đặt mông ngồi ở trên bờ cát, buông tay ra xong, lại tiếp tục dùng ánh mắt tức giận thiêu đốt Liễu.

Tay của nàng buông lỏng, Liễu vội vàng đưa hai tay che mặt mình, nước mắt lưng tròng nhìn nàng, môi chu lên, hàng lông mày thật dài không nháy một cái, một bộ dạng đầy ủy khuất cùng với đáng thương.

Mặc dù rất có điểm buồn cười, bất quá Âu Dương Vũ thật sự là bốc hỏa lớn, liền khẽ hừ một tiếng, nghiêng đầu mặc kệ hần. Liễu đưa tay xoa xoa mặt của mình, thật lâu mới bớt đau đớn. Hần thấy Âu Dương Vũ hay là không để ý tới chính mình, liền từ từ rón rén từng bước từng bước một, đi đến bên cạnh nàng.

Liều quay gương mặt với mỗi bên có ba dấu tay ra, đôi môi mấp máy mấy cái sau, hần lúng ta lúng túng nói: “Cái kia, người đừng tức chứ. Nếu không, người lại véo ta mấy cái?”

Âu Dương Vũ vừa nghe lời này, nhanh chóng xoay đầu lại. Vừa nhìn thấy nàng quay đầu, Liễu theo phản xạ đưa hai tay bịt mắt, mắt nhìn cánh tay của nàng, liền tục kêu lên: “Người cứ véo đi, cứ véo đi, hết sức mà véo, véo bao lâu cũng được.”

Đôi môi Âu Dương Vũ giật giật, hít sâu một hơi, nàng mới đem khoe miệng hơi cong chỉ thiếu chút nữa là bật cười vuột xuống. Nàng nhìn chằm chằm Liễu, hần khí um tùm nói: “Không véo nữa, ta muốn dùng dao chém!”

107. Chương 107: Nhất Dạ Vạn Lý Hành (một Đêm Vạn Dặm Đường)

Tác giả : Lâm Gia Thành Dịch+biên: Zasw

Thanh âm của Âu Dương Vũ tràn đầy sát khí, Liễu bị dọa sợ đến lại co rụt đầu vào, bỗng nhiên ánh mắt biến đổi, Liễu liền liên tục ho khan. Hắn một bên ho khan, một bên vỗ vỗ bộ ngực mình với vẻ hữu khí vô lực, kêu lên: “Ngực ta đau quá, ta muốn chết, ta muốn chết.”

Bộ ngực đau? Âu Dương Vũ lập tức nhớ lại, người này là bị Hi Thú đánh trúng bộ ngực mới rơi xuống nước. Nàng vội vàng lại gần, đưa đầu đến trước người Liễu, hai bàn tay nhỏ bé của Âu Dương Vũ túm lấy y phục của hắn, vừa vội vàng cởi ra vừa gấp gáp nói: “Đừng ho nữa, ráng chịu một chút, nếu không lại ho ra máu bây giờ.”

Thanh âm của nàng vừa rơi xuống, Liễu vội vươn tay che miệng. Mới che, liền cảm giác được lồng ngực đau đớn không chịu nổi, nơi cổ họng cũng có một mùi tanh tươi. Hắn nhẹ buông tay, liền thấy trên lòng bàn tay là một vũng máu nhỏ.

Thấy Âu Dương Vũ giương mắt nhìn về phía chính mình, Liễu vội vàng đem bàn tay rút ra sau lưng, nhếch miệng nở một nụ cười.

Nụ cười này, giống như kẻ trộm đang cười hì hì. Âu Dương Vũ đầy hoài nghi nhìn chằm chằm một hồi lâu, từ trong mũi phun ra một tiếng hừ nhẹ sau, liền đưa tay phải ra véo lỗ tai hắn. Bất quá tay nàng mới vừa đụng phải lỗ tai Liễu liền để xuống. Tiểu tử này bị thương là mình tận mắt nhìn thấy, hơn nữa còn bị thương rất nặng. Lúc này không đáng cùng hắn giận dỗi đâu.

Âu Dương Vũ ngồi xuống đất nhìn mọi nơi, xa xa vẫn chỉ là một mảnh sa mạc hoang vu, nhìn một hồi, nàng lẩm bẩm nói: “Đây là địa phương nào, chúng ta tới chỗ nào vậy?”

Liễu khó nhọc chống đỡ thân mình để đứng dậy, hắn mới đứng thẳng người, liền lại tiếp tục kịch liệt ho khan. Âu Dương Vũ quay đầu lại, ân cần chạy về phía hắn. Mới chạy tới gần, lại một ngụm máu lớn bị hắn phun ra.

Âu Dương Vũ trong lòng căng thẳng, đưa tay nắm lấy bàn tay đang che miệng của Liễu, nhìn lòng bàn tay kia ướt đầm máu. Từ từ ngẩng đầu, Liễu còn đang cười khúc khích như đang lấy lòng, nàng nhẹ giọng kiên định nói: “Người bị thương, hơn nữa rất nặng, phải đi tìm người trị lành.”

Sắc mặt Liễu lúc này mới thật sự tái nhợt, không có nửa điểm huyết khí. Âu Dương Vũ lúc này cũng là cả người vô lực, hai chân mềm nhũn, có một loại khát vọng dâng trào lúc đó là cảm giác muốn ngủ. Nàng biết, mình ngâm mình lâu trong nước như thế, nói không chừng thân thể cũng có bệnh tật. Hiện tại, việc cấp bách trước mắt là hai người phải tìm được đại phu để khám bệnh.

Mới một hồi công phu như vậy, thân ảnh Liễu đã lung la lung lay, Âu Dương Vũ đưa tay vịn hắn dậy mới nâng lên được. Nhưng chính nàng dưới chân cũng lảo đảo một cái, Liễu vội vàng vươn tay ra đỡ, kết quả là thân hình cao lớn nặng nề đè lên người Âu Dương Vũ trên bờ cát.

Mất rất nhiều khí lực, hai người mới một lần nữa đứng lên, hai bên cùng giúp nhau, từ từ đi ra ngoài bờ cát. Âu Dương Vũ vừa đi vừa nhìn mọi nơi nhìn quanh, trong lòng của nàng hiện đang sầu lo, muốn có thể mau mau sớm nhìn thấy người nào là tốt rồi.

Nàng nhìn quanh mọi nơi, Liễu thì luôn nghiêng đầu, không chớp mắt mà nhìn nàng. Mỗi một lần Âu Dương Vũ quay đầu lại, Liễu liền giương ra đôi mắt cực kỳ trong trẻo của hắn. Bốn mắt lại nhìn nhau một lúc, Liễu liền hướng nàng lộ ra hai chiếc răng thỏ nở một nụ cười. Nụ cười này trông cực kỳ ngây thơ, nhưng khiến cho Âu Dương Vũ cả người vô lực: tiểu tử này cười trông ngu như vậy. Cũng không biết lúc nào mới có thể nhớ lại mình là một đại nhân vật đây?

Đúng lúc ấy, một trận những tiếng vó ngựa truyền đến. Tiếng vó ngựa kia dồn dập mà khẩn trương, đang chạy về phía hướng hai người. Âu Dương Vũ ngẩn ra, cùng Liễu nhìn về nơi truyền đến âm thanh.

Chỉ chốc lát, một đoàn xe hiện ra trong tầm mắt bọn họ. Vài đầu đại mã cao lớn đi đầu, ngồi phía trên là mấy người da vàng mắt đen giống người châu Á. Mà phía sau bọn họ còn có hai chiếc xe ngựa.

Đi tuốt ở đằng trước là một hán tử chừng năm mươi tuổi, làn da có điểm tái nhợt. Bên cạnh là một thanh niên khỏe mạnh, thanh niên kia từ xa xa thì thấy hai người Âu Dương Vũ. Hấn không khỏi cao hứng, chỉ hướng của hai người cho người bên cạnh và nói không ngừng.

Trong nháy mắt, đoàn xe đã tiến lại tới gần. Máy kỵ sĩ từ lập tức nhảy xuống, thanh niên kia vội vàng chạy lên hai bước, giành trước đi tới trước mặt hai người. Hấn nhìn Âu Dương Vũ một chút, rồi lại nhìn Liễu một chút, ân cần hỏi: “Các người có khỏe không?”

Âu Dương Vũ cùng Liễu nhìn thoáng lẫn nhau, Liễu thấp giọng hỏi: “Người là?”

Thanh niên ha hả cười một tiếng, xoa xoa tay nói: “Mới vừa rồi ta thấy hai người các người trôi trên dòng sông, tiểu tử người trên người lại tán một vòng bạch quang, nhờ ánh sáng đó mà thấy được ngay, vị cô nương này thì nắm thật chặt y phục của người. Ha hả, chỗ của ta gần sông Tư La như vậy nhưng trong nhiều năm qua cũng chưa từng xem qua cảnh tượng như vậy. Thế là ta liền bơi đến, nhưng chưa được một nửa đường, ôi ôi, bên người tiểu tử người sóng đánh thật mạnh. Tiểu tử, người đoán ta nhìn thấy gì?”

Hấn nói đầy cao hứng, nước miếng bay tứ tung, trên bộ mặt cũng đỏ bừng cực kỳ kích động. Âu Dương Vũ nhìn thoáng qua Liễu, Liễu ở bên cạnh tiếp lời nói: “Người thấy cái gì?”

Thanh niên đắc ý ha hả nở nụ cười, trong ánh mắt nhìn Liễu không giấu được sự ngưỡng mộ cùng sùng kính. Hấn sợ hãi than nói: “Ta lại thấy được cá! Rất nhiều rất nhiều cá lớn màu đen sẫm. Những con cá kia đang bơi xung quanh hai người các người, thấy ta lại gần chúng liền hung tợn hẳn lên. Hảo tiểu tử, ta nghĩ nửa ngày mới hiểu được, thì ra là những con cá này là một đường che chở các người đến nơi này. Thật là quý nhân a.”

Khi hấn thao thao bất tuyệt nói xong, máy kỵ sĩ khác mới đến phía sau. Thanh niên nghiêng người, chỉ vào một lão nhân khoảng năm mươi tuổi phía sau hấn nói: “Ta bơi này bơi này, đem hai người các người bơi lại gần bờ. Vậy mà chỉ trong chốc lát, các người liền tách ra. Mất thật nhiều khí lực mới đem được các người từng bước từng bước đến trên bờ. Ta xem các người không nhúc nhích, liền chạy về nói chuyện này với thúc phụ đi theo ta, kính xin hấn lão nhân gia dẫn theo y quan. Ha hả, thật không nghĩ tới, lần này tới liền thấy các người sống sờ sờ đứng ở chỗ này.”

Thì ra là hấn là ân nhân cứu mạng của hai người.

Âu Dương Vũ cùng Liễu đồng thời thi lễ một cái, kêu lên: “Đa tạ công tử cứu giúp.”

Được bọn họ hành lễ, thanh niên xoa xoa tay ha hả cười không ngừng. Cũng là lão nhân kia bên cạnh hấn tiến ra một bước, ôn hòa nhìn hai người, trọng điểm nhìn ở trên người Liễu mấy lần sau, tay phải vỗ ở trước ngực, khách khí nói: “Hai vị bất tỉnh một đêm rồi, chắc cũng kinh sợ, chỗ ta ở thì ngay trong thành phía trước, các người có muốn đi tới tu dưỡng không?”

Âu Dương Vũ tất nhiên là câu còn không được. Nàng vội vàng gật đầu, Liễu thấy nàng đồng ý, liền gật đầu theo, tay phải vỗ lên ngực, khách khí nói: “Đa tạ, xin hỏi lão nhân gia, nơi này là địa phương nào?”

Lão mỉm cười nói: “Đây là Mạnh quốc.”

Mạnh quốc? Âu Dương Vũ kinh hãi, nàng nghe qua cái chỗ này, nhớ được có người nói qua, chỗ này cách Á Tổ vài chục vạn dặm xa, mặc dù cũng là cách bởi sông Tư La. Nhưng nàng nếu như không có nhớ lầm, tối hôm qua thì thuyền mới rời sông Tư La mà?

Mạnh quốc thì lại ở hạ nguồn sông Tư La. Làm sao chỉ trong một đêm, bọn họ đã trôi đến nơi này rồi?

Bất đồng với Âu Dương Vũ vẻ mặt có chút bối rối, vẻ mặt Liễu vẫn rất trấn định. Nhìn mặt tên oa oa (trẻ nhỏ) này, tựa hồ đi tới Mạnh quốc là một chuyện rất vui vẻ.

108. Chương 108: Gắn Bó Thân Mật

Tác giả : Lâm Gia Thành Dịch+biên: Zasw

Lão thấy thân hình Âu Dương Vũ lung la lung lay, vội vươn tay hướng về sau, khách khí nói: “Xe ngựa đã sớm chuẩn bị tốt, hai vị mời lên trước để nghỉ ngơi.”

“Vậy thì đa tạ rồi.” Âu Dương Vũ thi lễ một cái, ngượng ngùng nói: “Đã quên tự giới thiệu mình rồi, ta là Khiếu Ngư, hần là Khiếu Liễu, họ Âu. Xin hỏi lão nhân gia họ gì?”

Lão đầu khách khí nói: “Ta họ Bá, các người gọi ta Bá lão là được.” Lão chỉ vào người thanh niên bên cạnh nói: “Hần gọi Bá Năng.” Âu Dương Vũ cùng Liễu vội vàng hướng về phía Bá Năng tạ ơn lần nữa.

Hai chiếc xe ngựa là vì riêng Âu Dương Vũ cùng Liễu mà chuẩn bị. Trên xe ngựa đã có sẵn thị nữ chuyên quản trị liệu sơ cấp Thần Thuật sư, chỉ chờ bọn hần đi tới. Nhưng lên xe ngựa, Liễu làm sao cũng không chịu rời khỏi Âu Dương Vũ, hần đưa tay ôm hông của nàng, ôm rất chặt, mắt to nháy nháy, miệng chu lên không nhìn nàng.

Dưới loại tình huống này lại thêm hoàn cảnh lạ lẫm, Âu Dương Vũ cũng không dám buông lỏng. Đồng thời nàng cũng lo lắng thương thế của Liễu, liền cùng hần lên cùng một chiếc xe ngựa.

Trong xe ngựa, một thị nữ thấy hai người đi lên, vội vàng thi lễ một cái, cung kính nói: “Hai vị khách quý, có muốn hay không dùng chút rượu cho ấm người?”

Nàng mặc dù kêu hai vị khách quý, nhưng ánh mắt lại đặt ở trên người Liễu. Lúc này, Âu Dương Vũ còn có điểm lơ đãng, cũng không chú ý tới câu hỏi của nàng. Thị nữ gọi tiếp một lần, tay phải vươn về trước, tay trái cũng nửa vô ý nửa cố ý cọ vào cánh tay Liễu.

Nào biết đâu rằng, tay nàng mới nhắc lên, Liễu liền kinh hoàng tới gần bên người Âu Dương Vũ. Âu Dương Vũ quay đầu lại, ân cần hỏi han: “Người làm sao nữa?”

Liễu chép miệng, nói lầm bầm: “Ta muốn uống rượu.”

“Nga, vậy người uống đi?”

Liễu lắc đầu, nhìn về thị nữ nói: “Nàng mới vừa rồi chuẩn bị ‘ăn’ ta, ta không thích, ta muốn người đưa ta.” [Nhện: như là kiểu chơi chữ vậy, uy = cho ăn, mà đoạn này không sao dịch chuẩn được, vì rõ ràng là uống rượu chứ có phải ăn uống gì đâu :-s]

Lời này vừa ra, thị nữ trợn trừng mắt. Nàng há miệng, đang chuẩn bị nói mình không có. Lúc này, Âu Dương Vũ lạnh lùng liếc nàng một cái, thầm hận nghĩ: lại dám ở trước mặt ta đùa giỡn Liễu. Đưa tay đoạt lấy chén rượu trong tay thị nữ, nàng quay sang Liễu nhẹ giọng nói: “Tốt, ta cho người uống, uống từ từ thôi.”

Liễu lập tức vui vẻ ra mặt, từ từ nhấp một miếng. Thấy trên gương mặt trắng nõn kia hiện lên vẻ vui mừng, Âu Dương Vũ trong lòng cũng là một trận khoái trá. Đút một ngụm sau, nàng ôn nhu vươn ngón trở ra khê lau đi vết rượu còn sót bên khóe miệng Liễu, lầm bầm nói: “Thật xin lỗi, cũng là ta không tốt. Lại hại người hiện tại thành cái bộ dáng này. Liễu, ngực của người còn đau hay không?”

Nghe nàng nhắc tới bộ ngực, chân mày Liễu cau lại. Làm ra một bộ dạng đau đớn, hần khê giương mắt đáng thương nhìn Âu Dương Vũ một cái. Âu Dương Vũ trong lòng lại càng khó chịu, nói: “Ta gọi mã phu dừng lại, trước hết để cho Thần Thuật sư trị cho người đã được không?”

Liễu lập tức lắc đầu, nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Không cần, ta muốn nàng xoa bóp.”

Âu Dương Vũ ôn nhu đáp: “Tốt, ta xoa bóp.” Tay nàng đặt lên bộ ngực hần mà nhẹ nhàng xoa nắn. Nàng một tay cho đưa rượu cho Liễu một tay thì xoa nắn bộ ngực cho hần. Thân thể mềm mại của nàng dán thật chặt vào người Liễu, đôi mắt ôn nhu mê hồn, vẻ mặt đầy ân cần nhìn Liễu.

Liễu uống rượu, động tác rất chậm, hồi lâu mới uống một ngụm. Hơi mím môi, Liễu tựa đầu lên bả vai Âu Dương Vũ. Đem mặt núp ở cổ nàng, hơi thở ấm áp kia khiến cho Âu Dương Vũ vô cùng ngứa ngáy khó chịu. Nhưng mỗi lần nàng chỉ cần hơi chút di động, Liễu liền bắt măn hừ nhẹ một tiếng.

Đại nam hài trước mắt này, mấy ngày này vì mình chịu nhiều đau khổ, lại còn mất trí nhớ, cũng không biết lần mất trí nhớ cùng bị thương này có thể khiến cho pháp thuật của hần giảm đi nữa không. Âu Dương Vũ nghĩ đến những thứ này, trong lòng lại sinh ra một cảm giác thương yêu đối với Liễu. Vì vậy Liễu chỉ cần khê hừ một tiếng là nàng lập tức liền bất động, dù Liễu ở cổ của mình cọ tới cọ lui.

Xe ngựa chạy nhanh được nửa giờ, Âu Dương Vũ nghe thấy bên ngoài có người nói sắp đến rồi. Nàng vội vàng nghiêng đầu, cũng không để ý đến sự kháng nghị của Liễu, nàng vạch màn xe nhìn ra ngoài.

Cách đoàn xe còn khoảng bảy tám dặm, xuất hiện một tòa cự đại thành trì, tường thành gạch xanh cao gần ba mươi thước, trên tường thành loáng thoáng là những vọng lâu cùng hộ vệ cầm thương, cũng cho thấy tòa thành trước mắt này hết sức khổng lồ, so với Á Tổ thành cũng không có chỗ thua kém.

Đưa tay đẩy Liễu ra, Âu Dương Vũ hưng phấn kêu lên: “Liễu, phía trước là một đại thành kia.”

Liễu hừ hừ hai tiếng, ở cổ của nàng đổi một vị trí kh ác.

Bá lão cười nói: “Đúng vậy, đây là Hải Thành, ngoài kinh thành của Mãnh quốc chúng ta thì đây là thành trì lớn nhất rồi. Các người tiến vào là có thể cảm giác một chút nó là cỡ nào phồn hoa rồi.”

Đoàn người quanh co khúc khuỷu đi về phía trước, chỉ chốc lát công phu liền vào thành. Trong thành người đến người đi, xa thủy mã long, phi thường náo nhiệt. Âu Dương Vũ nhìn mấy lần, cảm giác được mỗi một đánh tới. Nàng đem màn xe kéo xuống, cúi đầu nhìn một chút Liễu vẫn đang tựa vào cổ nàng mà ngủ say, nhìn Liễu vậy, nàng cũng không khỏi ngáp khe một cái.

Phía ngoài truyền đến thanh âm “Đến” của Bá lão, ánh mắt của Âu Dương Vũ lúc này đã không mở ra được rồi. Nàng cố nén buồn ngủ, hướng về phía thị nữ nói: “Hãy nói với Bá lão một tiếng, nhất định phải mời người trị lành thương thế cho hần.” Nói xong câu đó, nàng mơ mơ màng màng thiếp đi, nàng ngủ thật say, ngay cả làm sao mình vào trong phòng cũng không biết.

Đây là một giấc ngủ rất dài. Âu Dương Vũ một hồi mơ thấy Liễu nhảy xuống giữa sông, đưa mắt nhìn xuống thì là thi thể đang trôi trên dòng sông, một hồi là Hi Thú giơ lên trường kiếm như muốn tự vẫn. Một hồi lại là cha mẹ huynh trưởng của kiếp trước. Mộng không ngừng thay đổi, trong giấc mộng, nàng chỉ cảm thấy bộ ngực buồn bực đau đớn vô cùng, cả người cũng vô cùng không thoải mái.

Đặc biệt không thoải mái hơn là, trong giấc mộng, phần hông nàng bị một cây đũa vạn quán quanh, ngay cả bắp đùi cũng bị một khối cự thạch ngàn cân đè lên. Cổ, tai cùng bên cạnh cái miệng nhỏ nhắn là làn hơi nóng phả vào, tựa hồ như một con ruồi bay tới bay lui, làm sao cũng không chịu rời đi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Âu Dương Vũ từ từ mở mắt ra. Trong mắt nàng là một mảnh hắc ám, chỉ có trên hành lang là ngọn đèn dầu ở xa xa chiếu vào bên trong phòng.

Tối rồi? Lâu vậy sao? Âu Dương Vũ mơ hồ nghĩ.

Tay phải nàng khẽ chống dậy, cố gắng trợn to hai mắt mơ hồ, nào biết đâu rằng động tác khẽ chống dậy này lại đụng phải một cái gì đó ấm áp [bản gốc: **** nên cái gì ấm áp thì dịch không rõ]? Âu Dương Vũ từ từ cúi đầu xuống.

Vừa cúi đầu, sắc mặt của nàng trong nháy mắt biến đổi. Một thân hình trắng trẻo đang nằm bên cạnh mình, cặp đùi kia còn để ở trên đùi của mình, bàn tay to khóa ở ngang hông nàng. Dưới ngọn đèn dầu có thể thấy được, người này trên người thân trên để trần, hạ thân chỉ mặc một cái chiếc quần cộc hơi dài, da thịt trắng nõn như ẩn như hiện dưới ngọn đèn dầu.

Nàng nuốt xuống tiếng thét chói tai chuẩn bị thét ra, đưa tay đẩy đầu người này sang một bên. Quả nhiên, là Liễu! Là tên vương bát đản này!

Hai mắt Âu Dương Vũ như bốc cháy, nhìn chằm chằm người bên cạnh. Tiểu tử này lúc này trong mộng đẹp còn đang chu đôi môi đỏ lên cao, thỉnh thoảng lại còn chép miệng một cái.

Chuyện gì đã xảy ra?

Âu Dương Vũ đè nén lửa giận trong lòng, nhẹ nhàng giật giật. Nàng không động thì thôi, vừa cử động, bàn tay khóa ở ngang hông lại càng thêm chặt ba phần. Âu Dương Vũ hạ giọng, quát lên: “Có ai không?”

Kêu ba bốn lần thì có một thanh âm bối rối của thiếu nữ truyền đến: “Có, có đây.” Ánh lửa chớp lên, một thiếu nữ cầm ngọn đèn lưu ly đi đến. Cô gái kia chính là thị nữ ngồi chung xe ban ngày cùng bọn họ.

Lúc này Liễu còn chưa tỉnh. Âu Dương Vũ hướng về phía Liễu nhìn một cái, thấp giọng nói: “Chuyện gì đã xảy ra?”

Thị nữ ngẩn ra, nhìn Âu Dương Vũ không giải thích được. Theo ánh mắt của nàng hướng Liễu nhìn một chút sau, thị nữ đỏ mặt thấp giọng nói: “Mới vừa rồi cô nương ngủ thiếp đi, nam nhân của người làm sao cũng không chịu buông tay buông cô nương ra. Vì vậy mới đưa hấn và cô nương cùng chung một chỗ. Y phục trên người hấn là để cho tiện trị liệu mới cởi ra.”

Là như vậy a?

Giọng của Âu Dương Vũ đều đều, thấp giọng hỏi: “Vậy thương thế của hấn đã trị được chưa?”

Thị nữ ngẩn người, một hồi lâu mới đáp: “Dường như đã tốt hơn chút ít.” Nàng nói cũng không tỉ mỉ, vừa nói vừa len lén đánh giá liễu. Ánh mắt kia khiến cho Âu Dương Vũ rất là không thích. Nàng phát phát tay cho thị nữ lui ra, cúi đầu nhìn về phía Liễu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dep-tuyet-thu-hoan>